

சென்னை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ
தாயுமானவைவாரிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

மூலமும்,

சித்தாந்தசாரம்-அஷ்டாவதானம்

புவை-கலியாண சுந்தர முதலியார்

இயற்றிய

மெய்கண்ட விருத்தியுரையும்,

—•—•—•—

இவை

ஸ்ரீபெரும்புதூர்

இளமசாமி முதலியார் குமாரர்

S. R. மாணிக்க முதலியாரால்,

—•—•—•—

சென்னை பிரெஸிடென்ஸி பிரஸ்ஸிலும்

ரீட் அண்டு கம்பெனியிலும்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

—•—•—•—

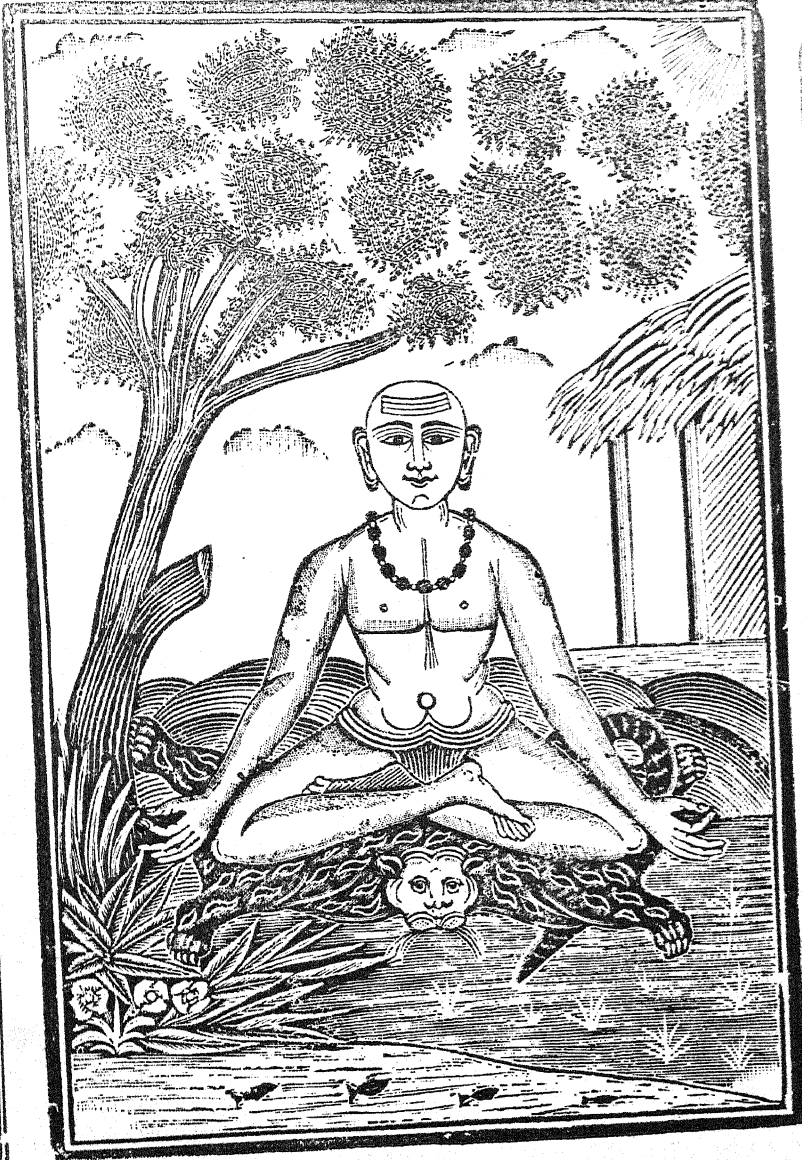
நளஞ்சு-கன்னிரவி.

1916.

Registered Copy Right.]

[இதன் விலை ரூபாய் 4

ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள்.

OPINION.

Mr. S. R. Manicka Mudaliar of 'Kalaighana Malikai Depot,' has brought out a Second Edition of the Compilation, 'Thayumanaswamigal Thirupadal-thirattu,' which is an exhaustive collection of the ethical and devotional songs of the great sage, Thayumanaswami, who flourished in the 16th century, in Southern India, and the rhyme, melody & soul-elevating nature of whose songs, have won the admiration of poets, musicians and devotees, at the same time. Of all the commentaries on the songs, the commentary known as the 'Meikanda Vrithiurai', written by Ashtavadhanam Puvai Kalyanasundara Mudaliar is, in my humble opinion, unparalleled in its success in bringing out clearly the spirit and meaning of the sage, who has combined and put in the best truths of religion and the highest feats of Yogasasthra into his songs, in such a way as to suit every religion, sect and creed. The commentator has faithfully and closely followed the text, and the rich and apt quotations from other works, has added much to the usefulness of the commentary, and the citations, at their proper places, from the Sutras, Smrithis and other original Sanskrit Texts themselves, are excellent choice and unique. The book has been modestly priced at Rs. 4, and it is my hearty desire that a copy of the publication should grace and adorn the library of every scholar and devotee, and the compilation has been duly registered under the Copy-right Act.

Mr. Manicka Mudaliar has also published two other works, equally sacred and ennobling. The 'Pattinathar Prabhandam' and 'Pattinathar Charithram,' with the commentary of Mr. A. Singaravelu Mudaliar, Tamil Pandit, Pachaiyappah's College, Madras, on the former work, do also deserve our attention. The moral and didactic songs of Pattinathupillayar, who was a merchant-prince at first and then became a holy sage, are too well-known. I have great pleasure in commending to the public the three publications aforesaid, and I am much indebted to Mr. Manicka Mudaliar for the opportunity he has given me to express my humble appreciation.

(Sd.) V. VISVANATHA SASTRI, B.A., B.L.,

24-6-'16.

Vakil, High Court, Madras.

அபிப்பிராயம்.

இச்சென்னைமா நகரில் 'கலைஞான மாலிகை புத்தி போ' வைத்திருக்கும் ஸைவ நூலுரைப்ரசாரணர் ஸ்ரீ குமாரவேலாயுத முதலியாரவர்கள் ஸகோதரர் S. R. மாணிக்க முதலியாவர்கவால், சித்தாந்தசரபம், அவ்ந்தாவதானம், புவை-கலியாண சுந்தர முதலியாரால் இயற்றப்பட்ட மெய்கண்ட விருத்தியுரையுடன் இரண்டாமுறை பதிப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள்திருப்பாடற்றிரட்டைக் கண்டு களிகூர்ந்தனம். இத்தென்னிந்தியாவில் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின் பெயர் தெரியாதவர் எவருமே இல்லை. தமிழராயினும் தெலுங்கராயினும், பண்டிதராயினும், பாமரராயினும், பாலராயினும், வருத்தராயினும், ஸ்திரீயாயினும், புருஷராயினும், இவரது தெய்வப்புலமையாய்ந்த திருப்பாடல்களில் ஒன்றையாவது கேளாதவர் ஒருவருமிரார். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பாடல்களை யாவரும் அறிந்துகொள்ளும்படி உத்தமமான உரையுடன் பதிப்பிப்பது அத்தயாவஸ்யகமே, அதனிலும் உத்தமோத்தமமான இம்மெய்கண்ட விருத்தியுரையுடன் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின் திருப்பாடற்றிரட்டை புதியதாய்ப் பதிப்பித்தது நம்மவரின் பாக்யமே. இதனைத்தமிழ் அபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் வாங்கி வாசித்துப் பேராந்த மடைவார் என்று நம்புகிறோம்.

புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு விலை ரூபா 4.

வி. பி. பிரத்தியேகம்.

விருத்தம்.

இலகு பன் மொழிகளுக்குள் இனியது தமிழேயாகும்
பலவித கலைக்குள் ஆங்கு பாங்குறும் பாடலே தான்,
நலமுள வதனுள் சைவர் நால்வரின் பாடலே யாம்
பொலிவுறு தாயுமானார் புகழுறும் அவற்றின் மீதே!

வாழ்நாளின் வாலிபத்தின் தளிரும் பூவும்
மாண்புடைய மூதறிவின் பழமுஞ் சாறும்,
பேழ் நான்கு புருஷார்த்தம் பயனும் பூண்டு
பேரின்பக்கடல் மூழ்கி பூரித்தோங்கி,
காழ் நாம மொன்றதனுள் விண்ணு மண்ணும்
கவினுடனே கலந்திடமே கனவிற்போலும்,
தாழ்நாலா லுனது பெயர் ஒருதரந்தான்
“தாயுமானவர்” என்றால் எல்லா மாமே!

ஐகண்ட மதனிலுறு மதங்கட்கெல்லாம்
அத்தைவதஸமயமதை மேலாய் நாட்டி,
வைகுண்டநாதன் புகழ் தாயுமானார்
வாய்மலர்ந்த திருப்பாடற்றிரட்டினிற்கே
கைககண்ட சைவசித்தாந்த சரப
கலியாண சுந்தரப் புலவர் செய்த
மெய்கண்ட விருத்தியுரை யதனைக் கண்டு
மேன்மேலுங் களிப்புற்றேம், கலக்க மற்றேம்.

ஸுத்தரீஸதநம்

சென்னை

௧௯௭௦ புரட்டாசிமீ 12௬

இங்ஙனம்:

த. ச. நாயன சாஸ்திரியர், பி. எ. பி. எல்.

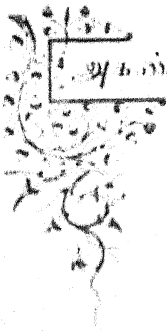
ஹைகோர்ட் வக்கீல்.

செய்யும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மு க வு ஐ ர .

தாயுமா னப்பெம்மான் றண்ணடியை யேத்துநர்க்குக்
காயும் வினைபுகலும் காண்.

அகண்டாகார தீர்த்த விபரபக சங்கிதானந்தப் பிழம்பா
பொலிவெழுமான் கர்திணிபென்னும் பதங்களை
முனைபக பக பக பதார்த்தங்களது இயல்புடைய
கண்ணொலிவனும், எழுமை யிறுவாயிலனாகலானும்,
அனையலெனவே அனையக்கட் கெட்டாதவனாக
லானும், அருவம் உருவம் அருவுருவிமென்னு முக்
கற்புடன் இன்னனுவென்னுதான் அம்முக்கூறும்
மகிம் விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தன மென்பவற்
றுள் ஒன்றிற் பரிணம் புட்பரிணத்து தான் கூறுதற்கோ ராசங்கை
யில்லைமகிமனானும், முன்னருவம் பரமனுக்கு இலய போகவதி
பாசங்கையில் கலேவ்னசலிது னுள்ளதாகலின், அன்வகதி முத்த
சித்துருவாகிய முதல்வன் திருவருவிற்றினைத்த தாயுமானகவாமி
கள் தாம் திருவாய் மகர்த்தருவிய தருப்பாடற்றிரட்டில் அம்
முனைக கிளக்கைக்கொடி மறைத்துச் செலுனத் தபோதனர்க
லாகிய திருத்தான வம்பத்தமுத்தி சவரிகன் முதலிய சமயரூ
வர்களையும், சிவனது பூதமான்வராகிய அத்துவித மெய்கண்டார்
முதலிய சக்தான ரூபங்களையும் வாய் கிரம்பத் தொத்திரஞ்செய்
து, தெய்வத் திராவிட வேதனாக்கியங்களையும், மெய்கண்டசாஸ்
திர வாகியங்களையும் ஆங்காங்கும் புகட்டி, முக்கூற்றுப்புறச் சம
யத்தவர்கள் கொள்கைகளைப் பூர்வ பட்சஞ்செய்து, சுத்தாத்து
வித நித்தாந்த வைதிக வசன சமய உண்மையாகிய சிவமனம்
கன்னுவிசத் தாதுயற்கைக் கருணைமிகுதியால் விளக்கியிருப்பது
கரதலாமலகமாக விருக்கவும், இஃதுணராத புறச் சமயர் பலர்
தாள்ளருமைவினையும் பெருமைவினையு ரோக்கியதற்குப் பொருள்

தங்கள் சமயக் கொள்கைகளுக்குத் தக்கபடி யீர்த்திடர்ப்படுத்தி விபரிதப்பொருள்கூறி யவ்வளவில் திருப்தியடைந்தும், தாம் கொண்ட மாறுபாடான வுரைகளைக் கல்வி சாலநிரம்பப் பெறா தார்க்குபதேசித்தும் அவர்களை மயக்கியும் அந்தோ! நிரயத்தி னுக்காளாக்கி வருகின்றன ரென்பது புத்திமான்கள் யாருமறிந்த வுண்மையே.

தித்தகைய கிஷ்ட கடப்பனைக்கு இடந்தராமலும், இக்கா லத் தேற்பட்டு வழங்கிவரும் உரைகளிலேயே திருப்தியடைந்து மேலுண்மை யாராயாதவர் பொருட்டும், தக்க கௌரவ விருத்தி யுரை யொன்று அத்தியாவசியம் இன்றியமையாது வேண்டிமெனப் பலவருடங்களாகப் பன்முறை எனது ஆப்த வைதிக சைவ வித் துவ சிகாமணிகள் என்னிடம் வற்புறுத்திக் கூற, அந் நண்பர்கள் விருப்பத்தினைத் தடுத்துரைத்தற் கேலாதவனாகி யிருக்குஞ் சம யத்து, இவ்வுரைப்பதிப்பிற்குத் தலைவராகிய ம-நா-ந-ஸ்ரீ, ஸ்ரீ பெ ரும்பூதார் குமார வேலாயுத முதலியார் என்பவர் சிவானந்தச் செல்வ ராகிய தாயுமானசுவாமிகள் பாடலுக்கு ஒரு தக்கவுரை எழுதியுப கரிக்கின் சஞ்சிகை ரூபமாக வெளிப்படுத்திக்கொள்வேனென, அவர் வேண்டுகோளுக்கியைந்து சைவாசாரதுல்யரான தாயுமான சுவாமிகள் திருவடித் தியானத்தால் திருவருளை முன்னிட்டு ஆசிரி யார் இருதயத்துண்மை சூழ்ந்து, பர பிரமசூத்திரமாகிய சித் தாந்த மகா சூத்திரம் என்று அறிஞரானுய்த்தோ தப்பெறுஉம் வடமொழிச் சிவஞானபோத மொழிபெயர்ப்பாகிய தென்மொழிச் சிவஞானபோதமாத்ர மெய்கண்ட சாஸ்திரங்கட்கும் திராவிட மகா பாஷ்யாதிகட்கும் இணங்கப்பலவரிய பெரிய சுத்தாத்நுவித சித்தாந்த சாஸ்திரப்பிரமாணங்கள் எண்ணில காட்டி, மெய்கண்ட விருத்தியுரை என வொன்றியற்றினன்.

ஆன்மாவிற்கு இயற்கையாக வமைந்துள்ள திரோதானத் தால் ஏதாகிலும் மாறுபாடு விளைந்திருக்குமேல் முன்பின்றாய்ச் சியால் முறைப்படுத்தி வாசித்துக்கொள்ளும்படி சன்மார்க்கர்களை வந்தனத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனன். சுபம்.

சென்னபட்டணம், கிலகாஸ்
கன்னி ரவி.

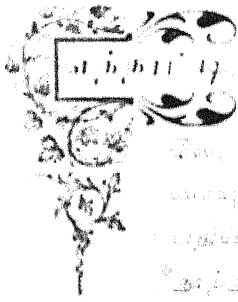
}

 மணவழகு.

சிலமார்.

ஸ்ரீபத்தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரம்

தூய மானவாப்பின் மன்றிமுன் னாரியகர்ப் பிணிக்கஃதாழ்
ருய மானவ ரெனுஞ் சீர சிச்சிவன் றன்பெய ரதுதாங்கிப்
பாயு மானவர பதமலர் முலனார் பரம்பரை வழிபோற்றந்
தாயு மானவர் தண்ணருட் டாண்மலர் தலைமலர்க் கணிவாமால்.

அந்தரம் இவரும் கன்னுயிர் பன்னுலாய்ந்த பாவலர்க
ளாற் புலுழம்பாடாகின்ற சோழமண்டலத்தி
லே, தருமத்தைக்காசி என்னும் தென்மொழிப் பெய
ரைத்துவர வேதாசனியாம் என்ற தெய்வத் திருப்
பதவியிலே, வேளாளமரபிலே சந்தேரக்குறைய இரு
தூத்து முப்பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னே அவத
ரித்த கீதழலியப்பின்னே என்பவர் ஒருவரிருந்தனர்.
இவர் கீதழ் வேதவகங்களிழுதிந்து, சிவபக்தி அடியார்பக்தி
முதவகவகளிற் சிறந்து, வடமொழி வேதங்களால் பூசிக்கப்
பெற்றதற் திருக்காப்பும் பிசாண்டருளியதும், தென்மொழி வே
தங்களால் பூசிக்கப்பெற்ற அத் திருக்காப்பு நீக்கப்பெற்றதுமாய
தன்னுள் பிசாண்டருளின் திருக்கேளிறற்கும விசாரணைத் தொழி
லின் சிவபிக்கப்பட்டுருந்தனர்.

அக்காலத்திலே, சோழமண்டலிலே திரிசிரபுரத்தை இராஜ
தானியாகக் கொண்டிருந்த அச்சாண்ட. ௩ விஜயரகுநாத சொக்க லிங்க
நாயகர் என்பவர் கீதழலியப்பின்னேயவர்களின் யோக்கியதை களை
க்கு வல்லவா முதலியவற்றைப்பற்றிச் சில முதியோர்கள் சொல்

* இவர் மதுரைமாதகரைகாண்ட திருமலை காமகளுக்குப் பெளத்திரர்
என்றும், இவர் சிவன் விஜயரங்கு கொண்டாத நாயகர் என்றும், இவர் சாலி
வாகன சகம் 1627-வருஷமுதல் 1654-வருஷம் வரையில் அரசாண்டனர்
என்றும் கூறுவாருமுள்ளர்.

லக்கேட்டு அவரை வரவழைத்துத் தன்னிடத்தில் ஒரு பெரிய சேவையில் அமர்த்திக்கொண்டனர், பிள்ளையவர்களும் தன்னரசன் சந்தோஷிக்குமாறு மிகவும் திறமையாகவே இராஜாங்க காரியத்தை நடாத்திக் கொண்டுவந்தனர்.

அப்போது, வேதாரணியத்திலே இருந்த * தனது நமைய ஓர் புத்திரப்பேறில்லாமல் வருந்துவதைக் கண்டுமனம் பொருந்த வராயத் தன்னுடைய அருமைப்புதல்வராகிய சிவ சிதம்பரப் பிள்ளையை அவருக்கு ஸ்வீகாரபுத்திரனாகக் கொடுத்து விட்டுத் தனது மோக்ஷநிலைக்கோர் சம்புத்திரன் வேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவராய்த் திரிசிராமலையின்கண் வீற்றிருந்தருளும் தாயுமானேசுரரைத் தினந்தோறும் தேவிசகிதம் போற்றி வருவாராயினர்.

அந்நாளிலே, சிவபெருமானது பெருங்கருணை திருவருளால் பிள்ளையவர்கள் ** மனைவியார் திருவயிற்றிலேகருப்ப முண்டாகிப் பத்துத்திங்களும் நிரம்பப்பெற்றுத் தனதுராகிய வேதாரணியத்திலே மிக்க சுபவோரையில் பெறுதற்கரிய ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்றனர். தந்தையார் தனக்கு மகன்பிறந்த இடம் திருமறைக்காடாயினும் அம்மகவுவிஷயமாக ஈட்டரும் பெருந்தவம் பல செய்துவந்த இடம் திரிசிரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தாயுமானேசுரர் திருவடியே ஆதலால்; அக்குழந்தைக்குத் தாயுமானவர் என்னும் திருப்பெயரையே பெயராகவைத்துச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன் போல நாளொருமேனியாக வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

பிறகு இக்குழந்தை தக்கவயதிலே வித்தியாரம்பம் செய்விக் கப் பெற்று, நெடுங்கணக்கு முதலியவற்றைச் செவ்வனே ஆராய்ந்துகொண்டு, நிகண்டிகற்று இலக்கியம் இலக்கணம் தருக்கம் முதலிய கருவி நூல்களையும், வடமொழியின் கண்ணதாகிய இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேதாகம ஸ்மிருதி புராண இதிகாச முதலிய வற்றையும் நன்கு கற்று மிகவும் வல்லவராயினார். அப்பால் தேவாரம் திருவாசகம் திருக்கோவையார் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு திருமந்திரம் பிரபந்தமாலை பெரியபுராணம் என்னும் சைவத்திரு முறைகளையும்; திரு வந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் சிவ

* இவர் பெயர் வேதாரணியப் பிள்ளை என்பார்பலர்.

** இவ்வம்மையார் கெஜவல்லியம்மாள் எனப்படுவாராம்.

ஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் இருபாவிருபஃது உண்மை விளக்கம் சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன் வினாவென்பா போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி நெஞ்சுவிடுதூது உண்மைநெறிவிளக்கம் சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் * சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுயும்; திருப்புகழ் திருவகுப்பு கந்தரந்தாதி கந்தரலங்காரம் கந்தரனுபூதி என்னும் கௌமாரத் திருமுறைகளையும் பாராயணஞ்செய்து வருவாராயினர்.

இங்ஙனம், தாயுமானவர் பல்லாற்றாணும் சிறப்புற்றிருக்கும் காலத்திலே தந்தையாராகிய கேடிலியப்பிள்ளை என்பவர் சிவசாயுஜ்ய மெய்தினர். அப்பால் அவருக்கு நடைபெறவேண்டிய கருமங்கள் முற்றிலும் சைவபத்ததியின்படி ஆசாரியரால் செவ்வனே நடத்தி முடித்துக்கொண்டு, உடனே திரிசிரபுரத்து அரசனாகிய விஜயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகரின் வலாத்காரத்தின்மேல் தகப்பனாருடைய உத்தியோகத்தை வகித்து மன்னன்பெரிதும் வியக்குமாறு இராஜகாரியங்களை மிகவும் ஒழுங்காக நடாத்திக்கொண்டு வந்தனர்.

இவ்வாறு லௌகிகத் தொழிலையேற்று நடத்திவந்தபோதிலும் அவரது மனமோ ஆன்மஞானம் பெற்று உயிர்க்கோ ருறுகி தேடும் வழியையே நாடி நின்றமையால், இருவினையொப்பு வாய்ந்து மலபரிபாகம் பெற்றுச் சத்திரிபாதமுடையராய், வேதாந்தத்திலே கூறப்படும் ஜகஜீவபரங்களாகிய பதிபசுபாசமென்னும் திரிபதார்த்தங்களின் அதுபவ இலக்கணங்களை ஐயந்திரிபற எடுத்துக்காட்டும் ஞானாசாரியன் எங்குள்ளன், எப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படுவன் என்கிற எண்ணமுடையவராய் அக்காலத்தை எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்குநாளிலே, ஆன்மகோடிகளுய்யுமாறு வேதாசுமப் பொருளைத் திருமந்திரமாலையாற் காட்டியருளிய திருமூலநாயனார் மரபிலே அருளுபதேசம் பெற்றுத் திருக்கயிலாய பரம்பரைச் சந்தானகுரவருள் ஒருவராகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியார் என்னும் சகலாகம்பண்டிதர் ஜனனபூமியாகிய திருத்துறைப்பூரிலே சில பகல் தங்கியிருந்து, சிவராஜயோக மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டைகொண்டு சிதம்பரத்திலே ** மௌனகுருசுவாமிகள் என்னும் திருப்பெயருடன் எழுந்தருளிய சற்குருமூர்த்திகள் தலயாத்திரை செய்வான் புகுந்து, சில ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரி

* இச் சாத்திரம் பதினான்கு மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்படும்.

** இங்கே ஒரு திருமடம் இப்பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

சிரபுரம் சென்று, அங்கே திருமலையில் கோயில்கொண்டருளிய தாயுமானேசுவரரைத் தரிசிக்குமாறு மாலைப்போதினில் அதுட் டானபரராய், மலையின்மீது சென்று தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதானத் தில் நிஷ்டைகொண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அந்நாளிரவிலே, தாயுமானவர் வழக்கப்படி அர்த்தயாம தரி சனம் செய்ய நித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு மலைக்கோயி லுக்குச் சென்று விதிவழியே சிவதரிசனம் செய்விக்கப்பெற்றுத் தக்ஷிணமூர்த்தியின் மஹா சந்நிதானத்திலே வந்து; அங்கே ஞான நிஷ்டைகொண்டு வீற்றிருந்தருளும் மௌனகுருநாதனைக் கண்டு அப்பெரியார் சக்ஷ-தீசக்ஷயால் தன்வயமிழந்து, அக்குருமூர்த்தி யின் வயப்பட்டு, அடியற்ற மரம்போல் அவர் பாதத்திலே வீழ் ந்து, அவரை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை நமஸ்கரித்து வாய்பொத்திக் கை கட்டி நின்றுகொண்டிருந்தனர். குருமூர்த்தி களாகிய மௌன யோகிகள் ஞான நிஷ்டையினின்றும் கலைந்த கோலமுடையவராய் அத்தளியில் ஒரு ஏகாந்தஸ்தானத்தைச் சென்றடைந்தனர், தாயுமானவரும் விடாது பின்பற்றிப் போந்து ஐயா! எம்பெருமானே தமது அருமைத் திருக்கரத்திலுள்ள புத் தகம் யாது? அதனைத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் என்றிரந்தார்.

குருமூர்த்திகள் தாயுமானவரைப்பார்த்து இங்கே நமது கரு ணைக் கிலக்காயினே, செம்பைத்தானே வேதிகையிட்டுப் பொன் னுக்குவதுபோல நோக்கினாலும் வாக்கினாலும் ப்ரிசத்தினாலும் பாவனையாலும் ஆகமத்தாலும் ஒளத்திரியாலும் அஷ்டமாசித்தி களையும் நினக்குணர்த்திப் பதிவிளக்கம் செய்விக்கின்றும் எனக் கூறித் திருவடி தீசக்ஷ செய்தருளி எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்த படி யிதுவென்ன விருந்து காட்டிப் பின்னுங் கூறுவாராயினார். சூழந்தாய்! வானிலே பறக்கவும் மண்ணிலே நுழையவும் வான வர் வணங்கவும் மற்ருருவர் ஊரிலே புகுதவும் அவரவருளந்தனி னினைந்ததை யுரைக்கவும் போனதோருயிரை எழுப்பவும் எண் சித்தியெல்லாம் கைவரினும் இவை யனைத்தும் ஞானசாதகனது பாத தூளிக்கு மிணையாகா ஆதலின் சிவாதுபவ ஞானபோத நிலை யைப்பெற்றுக்கொள்வாயாக. அதனையே விளங்க வெடுத்துரைப் பது நமது கையிலுள்ள புத்தகம், இதனை உலகம் * சிவஞான சித்தியார் என்று கூறும்.

* இந்நூலில் அடியார்வணக்கமும், குருமரபின் வணக்கமும் கவனிக்க.

இந்தால், பரபகூடம் சுபகூடம் என இரண்டு பிரிவினை யுடையது, முந்திய பரபகூடத்திலே உலகாயதன்முதல் பாஞ்ச ராத்திரி ஈராகிய பரசமயிகளுடைய கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டிச் சித்தாந்தப் பார்வையால் மறுப்புச்செய்யப்படும். பிந்திய சுபகூடத்திலே தம்மை யொழித்தொழிந்த எத்திறத்துச் சமயவாதிகளாலும் விடுக்கப்படும் ஆகேசுபங்களுக்கெல்லாம் பரபகூடப்பார்வையால் சமாதானஞ்செய்து சுவமதம் நாட்டுதல் செய்யப்படும். இச் சுபகூடத்திலே அமைந்தபன்னிரண்டு சூத்திரத்துள் முதல் இரண்டு மூன்று என்னும் மூன்றையும் பிரமாணவியலெனவைத்து முதற் சூத்திரத்தால் உலகிற்கு நிமித்த காரணாகிய பதியுண்மைக்குப் பிரமாணமும்; இரண்டாற் சூத்திரத்தாற் பாசவண்மைக்குப் பிரமாணமும்; மூன்றாற் சூத்திரத்தாற் பசு வண்மைக்குப் பிரமாணமும்; நான்கு ஐந்து ஆறு என்னும் மூன்றையும் இலக்கணவியலெனவைத்து நான்காற் சூத்திரத்தாற் பசு லக்ஷணமும், ஐந்தாற் சூத்திரத்தாற் பாச லக்ஷணமும், ஆறாற் சூத்திரத்தாற் பதிலக்ஷணமும்: ஏழு எட்டு ஒன்பது என்னும் மூன்றையும் சாதனவியலென வைத்து ஏழாற் சூத்திரத்தாற் சாதித்துப் பெருதற் ரூரிய அதிகாரமுடையது இதுவென்பதும் எட்டாற் சூத்திரத்தாற் சிறந்த கருவியெனப்படும் சாதனம் இதுவென்பதும்; ஒன்பதாற் சூத்திரத்தாற் சாதனஞ்செய்யுமாறு இதுவென்பதும்: பத்துப் பதின்மூன்று பன்னிரண்டு என்னும் மூன்றையும் பயனியலென வைத்துப் பத்தாற் சூத்திரத்தாற் பெத்த நீக்கப் பயனும்; பதின்மூன்றாற் சூத்திரத்தால் முத்திப்பயனும், பன்னிரண்டாற் சூத்திரத்தாற் பெத்த நீக்கமும், முத்தியும் பெற்றவர்க்குச் சேவன் முத்தி நிலைக்கணிகமுமியல்பும் வகுத்துக் கூறப்படும். *

குறித்த பதி பசு பாசங்கள் மூன்றும் அஜன்ய பதார்த்தங்களும் ஒன்றிலொன்று விஜாதி கங்களுமாம். இவற்றுள் பதி சத்தாயுள்ளது. பாசம் அசத்தாயுள்ளது. பசு சத்தோடு சேர்ந்தவழிச் சத்தாயும் அசத்தோடு சேர்ந்தவழி அசத்தாயும் உண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப் பதியாகிய முதல்வன் பசுவை ஞானக்கிரியைகளாலும் பாசத்தைக் கேவலகிரியையாலும் இயங்கப்பண்ணுவன், அங்ஙனம் பண்ணுங்கால் சுவப்பிரயோசனங் கருதாது, பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ள மிசைந்தியற்றும் நம்பெருமான் ஆணவகேவலத்திற்கிடந்த பசுக்களென்னும் எண்ணிறந்தவயிர்களையும் அவரவர் வினைக்கேற்ப மாயையைத்துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்தி

அ ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரம்.

வன். இதனால் பதி ஏகமும், பசு பலவும், பாசம் மூன்றுமென வெளிப்படும். பாசத்தையும், பசுவையும் சேர்க்கவும் பிரிக்கவும் வல்லபதி தான் இயங்கும்போது தனதுசத்தியால் அநந்தமூர்த்தி களாவன். பாசம் அநந்த ரூபமாய்ப் பதியாற் காரியப் பாட்டைப் பெறும். பசு பலயோனிகளிற் புக்குழலா நிற்கும். பதியினுடைய அநந்தவடிவங்கள் விபூதியென்று வேதங்களும். பசுவினுடைய அநந்தஜநங்களை வினைப்போகமென்று சுருதிகளும் பேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச் சுருஷ்டியென்று முதனால் செப் பும். சிவம் நிர்மலமுடையதாகலின் அதனிடத்தில் சமலரூபியாகிய உயிர்க்குப்பத்தி கூறுதல் கூடாது. பாசம் கேவலம் மலமேயாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற் காரியப்படாது. சிவனும் சீவனும் சித்தாயிருப்பினும் அவை அறிவிக்குஞ் சித்தம் அறியும் சித்துமாயிருக்கு முண்மையால், அறிவிக்கும் சித்தாகிய சிவத்தில் அறியும் சித்தாகிய உயிர்க்குப்பத்தி யுரைத்தல் கூடாது. பாசம் கேவலம் சடமாகையால் மேல் உபய சித்துக்களில் இதற்கிடமில்லை. அசித் தாகிய பாசத்தின் காரியமெல்லாம் சித்தேயாம், இடையே நின்ற உயிர் பாசத்தோடு சேர்ந்தவழிப் பந்தத்தையும் பாசத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவத்தோடு சேர்ந்தவழி முத்தியையும் பெறும்.

சிவானந்தச்செல்வ! இம்முத்திரிலை * தசகாரிய அதுட்டிப் பால் சித்தியாகும், அவையாவன:—முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறாயறிதலாகிய தத்துவரூபமும் தத்துவங்களைச் சடமென்றறிதலாகிய தத்துவ தரிசனமும், அவைகளைச் சிவஞானத்தாலே தனக்கன்னியமென்றறிதலாகிய தத்துவ சுத்தியும், மலங்கள் நீங்கி ஆத்தம ரூானமென வறிவே வடிவென அறிதலாகிய ஆத்தமரூபமும், தனக்கெனவொரு செய்தியு மில்லையென்றறிதலாகிய ஆத்தமதரிசனமும், பெத்தத்தினும் முத்தியினும்சிவன் உபகரிக்கின்றான் என்னும் தன்னுடைய ஆனியை அறிந்து சிவஞானத்தாலே அமுந்துதலாகிய ஆத்தம சுத்தியும், ஆணை மலத்திலே கிடக்கிற ஆன்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோக்ஷத்திலே விடுவெனென்று திடமாயறிதலாகிய சிவரூபமும்சிவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்துநின்ற ஞானமாகிய சிவதரிசனமும், சிவசத்தி செய்யும் கிருத்தியமெல்லாம்

* இவ்விஷயம் பதிப்பிக்கப்பட்டவரும் பண்டாரசாத்திரம் (மூலமும் உரையும்) பதினான்கனுள் விரிவாகக் காணலாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரம்.

சு

சிவனுக்குச் சற்றுமில்லை என்றறிந்து சிவசத்தியை யன்றித் தனக் கும்=பிறருக்கும் சற்றும் செய்தியில்லை என்றுதெரிந்து திருவரு ளோடு அழுந்துதலாகிய சிவபோகமும், சிவத்தோடிசண்டற நின் று அத்துவித சாயுச்சிய ஆனந்தத்தைப் புசித்துவாழ்தலாகிய சிவ போகமுமாம். இதுவே சுத்தாத்துவிதமாம். இவ்வத்துவித மொன் றனையே* “தல்லபாச்சுத்தாத்வைதவதித்திஃ பேதாபாவாத் ஏத தேவபரம தத்வம்” என்று சுருதிகொண்டாடி மகிழும், மாணவக்! இந்நிலையானது பூர்வ சென்மாந்திர புண்ணிய முற்றவர்க்கே கை வல்லியமாகும். இத்தகைய சிவாதுபூதியினை நீபடைதற்கேற்ற இலக்கணங்களை வாய்ந்துள்ளாய், ஆகலின் ஆண்டவனருளால் அடைக என ஆசீர்வதித்து, மெய்கண்ட சந்தான சாத்திரங்களின் உண்மைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் ஆழந்தகன்ற சித்தாந்த நயங்களையும், பொருணுட்பங்களையும் சாங்கோ பாங்கமாக உப தேசித்தருளினார். இத்னவழியானே தாயுமானவரும் வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சித்தாந்தமே உண்மைநிலை யென்பதும், அதிற்சூற ப்படும் சிவபொருமானே பரமபதியென்பதும், அவருடன் இரண் டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தியென்பதும் நன்குணர்ந்தனர்.

இப்பால், மௌனகுருசுவாமிகள் தாயுமானவரை நோக்கி ஏ மாணவ! இங்கு இன்னும் சிறிது காலம் இல்லெளகிகத் தொழிலை ந டாத்திக்கொண்டிருந்து இல்லறத்தொழுகிப் புத்திரனைப் பெறுதி பின்னர் யாம்வந்து நிஷ்டைகூடும் வழியைத் தெரிவிப்போம் என் று கட்டளையிட் டெழுந்தார். எழுந்த குருமூர்த்திகளின் பிரிவை யாற்றாது மிகவும் வருந்திநின்ற தாயுமானவரை அக்குருநாதன் மீண்டும்பார்த்து சிறிதும் கவலை கொள்ளவேண்டாம், நம்உபதேச வழியே அதுட்டானபரனாய் ஒழுங்கிக்கொண்டு** சும்மா இரு. நாம் சிலபகலில் உன்னை நிச்சயமாய்ச் சந்திப்போம் என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டுப் போயினர். போயினும் தாயுமானவர் மனதில் மௌனகுருசுவாமிகள் திருவுருவமும் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “சும்மா இரு” என்ற சொல்லும் அச்சொல்லின் பொருளும் வே ருன்றிநிலைத்து விட்டன. நிலைத்துவிடுதலும், தாயுமானவர் ஆசிரி யரிடத்திற் பெற்றுக்கொண்ட உபதேசபொருளைச் சிந்தித்து அந்த

* இ—ள். அம்மனத்தின் இலயத்தினால் சுத்தாத்வைதம் சித்திப்பது. பேதமற்றிருந்தால் ஈதே உயர்த்தத்துவமாம். என்க.

** இது மஹாவாக்கியமென்பது “சும்மா இரு” என்று கட்டளையிட்ட ருளிய கந்தரனுபூதி யானும் உணர்க.

அப்பணிதல் தருப்பை முதலிய ஞானங்கங்களோடு கூடிய சிவ
பூஜையைச் சிவாகமவிதிப்படி கிரமமாகச் செவ்வனே செய்து
முடித்து அச்சிவபூஜைக் கரணங்களின் ஞானூர்த்த உண்மையை
பெற்றுத்திலை உறுதியாக அமைத்து வெளிப்புலன்களிலே சிவதை
வாய்வண்ணம் சரீரத்தைச் சிரசு கழுத்து இடைமுதலிய அவய
வங்கன் தேர்பாதத் தம்பத்தைப்போல அசையாது நிறுத்தி இடை
வங்கலேகளின் ஸுழித்தாக இயங்காநின்ற பிராணவாயுவை அம்ச
புறத்திரியாநிப அஜபா மந்திரத்தினாலே தடுத்துச் சமுமுனை
வழியின் ஸுழியாகச்செலுத்தி. இருகண்களும் புருவமத்தியே
வாய்வண்ணமாகச் சிதாகாயமாகிய ஆன்ம நிலய அந்தர்முக
வட்டத்தில் மனதை நிறுத்தித் ததே தியானமாகச் சமாதியிடுந்
து சதா நிஷ்டைபுரிந்து வருதி. இதுவே மெய்ஞ்ஞான சித்தை
யாகிய சிவயோகமாம். அங்ஙனம் சதா நித்தையிடுந்து இடைய
முது அமரத்தானம்பண்ணி வருங்கால் அந்தர் முகத்திலே மணி
வட்ட மேகம் மத்தளம் பேரிகை வீணை முதலிய நாதவொலி
களும், ஞாயிபன் சந்திரன் நகூத்திரம் மின்னல் முதலியவந்து ஒலி
களும்மேதோன்றிடும். அவற்றுள் அமுந்தாது ஆன்மாவின் கண் அழு
த்தி உறைத்துநிறல்வேண்டும். அப்போது அகண்டபரிபூரண
கார சித்தகோதயசின்மயானந்த வஸ்துவாகிய சிவோதயப் பிர
காசமுண்டாகி உன்னை விழுங்கிநிற்குமாதலால், ஆண்டு நின்செய
வொழிந்து நீ நிவந்துடனிரண்டறக் கலந்துவிடுவை. யாண்டும் சிவ
பொன்றையே காண்பாய். இதுவேசித்தாந்த மஹாவாக்கிய உண்
மைப் பொருளாம். இந்நிலையேசிறிதும் சலியாது நிலைபெறுக
என்று கட்டளை யிட்டுப்போயினர்.

ஆகிரியர் சென்றதும், தாயுமானவர் அன்றுமுதல் துறவுக்
குரிய குணங்களோடு கௌரீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு மௌன
குரு யோகிகள் திருவாக்கின்படி சதா நிஷ்டை கொண்ட கோலத்
தோடு சிவபூஜாதுரந்தரராய்க் காசி காஞ்சி அருணை சிதம்பரம்
திருவாரூர் மதுரை திருப்பரங்குன்ற முதலிய திவ்வியத்தலங்
களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவிராமேச்சுரம்போய் அங்கே
மழையில்லாமல்மிகவும் பசியுடன்வருந்துகின்ற அவ்வூர்ச்சனங்
களின் வேண்டுகோட்கிசைந்து மிகுதியும் மழைபெய்யும்படி பா
சிவனை மனதில் நினைத்து,

க்சு ஸ்ரீமத் தாயுமானவையாமிகள் சரித்திரம்.

“ஓ பன சமயத் தாயுமானவையாமிகள்”

தெய்வம் பிறைநூல் வித்தவன் கொண்கலைவன்

முனங்க வின்ச நகுந்தவன் துறத்தி கொண்க

வாஸகாண் பொய்யின் சிறை, விவந்தாரு திருக்கண்

பாணப்பாடி வேண்டி அளவின் பிறைநூல் வித்தவன் கொண்கலைவன்
தெய்வம் பிறைநூல் வித்தவன் கொண்கலைவன் இவ்வாறு பாணப்பாடி
உற்றுணர்ந்த அன்னிசாடி நகுந்தவன் துறத்தி கொண்கலைவன்
தாயுமானவையாமிகளில் அச்சம் விபரிதகாலவாய் அளவின் கொண்க
அவர் திருத்தொண்டிசேயோ வளந்தவன் தாயுமானவையாமிகள்
தார்கள்.

அக்காவில், ஸ்ரீ தாயுமானவையாமிகள் ஓர் வளந்த ஸ்தலானத்
தில் சதா நிஷ்டை கொண்டிருக்கின்றவரும் எண்ணமுடையவரும்,
சேது முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்
செய்து இராம நாதனையும் * பரந்தவன் வித்தவன் பணிந்து
விடைபெற்றுக்கொண்டு, இராமநாதபுரம் போய்த் தோன்று அந்
நகரைச் சேர்ந்த இலகஷ்மிகாரம் என்னும் அரிய பகுதியிலே
ஒரு நந்தவனமத்தியில் பாமனந்த தீர்த்தத்தில் வீழ்ந்து திருவித்
தம்மை விட்டுப்பிரியாத அருளையர் கோழங்கை ஓரணியர் முத
லிய உத்தம மாணக்கருக்கு உபதேசஞ்செய்து எல்லாக் கதைகள்
கருஅக - ல் சிவத்திலே இரண்ட நக்கலந்தவர். அக்காலத்தில்
அவரடியவர்கள் தோத்தரித்த கைவழங்குகள் தில்.

அருகையகவாமிகள்.

உலகினுக் கணியா பிராமண தாயுத

தாயர்நறை வாவியின் குணபால்

மலர்நிறை வளத்திற் சிவத்துறு தீர்த்த

மருகிமெய் பொருகினே தார்த்த

திலகிய பொருளால் வானமாய் பிறைவு

மெந்தையே மெனதுபந் தழும்பேயர்

நிலையு நினது திருவரு வளிப்பாய்

நின்மலா வந்தமே போற்றி.

* இத்துலிலே வரும் மலைவளங்காதல் என்னும் தோத்திரம் துள்ளம்மை
யாரைக் குறித்ததேயாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமாவைசுவாமிகள் சரித்திரம்.

கரு

கோடிக்கரைஞானிகள்.

துன்பனு சாலை வகுபு மன யிரந்தைஞ்
தூற்றெடுவெண் பத்தென்தொடரு
நிகுபா நிகுதவம் வகுபு மனத மாதம்
வெண்ணெய் வாகாள் விசாக
மகிமைசேர் பூரணத் திதிரினி லருத்த
மண்டல சைவாத்திற் கங்கை
நிகழ்கரை மாதணிற் றுமாம னவனார்
சிவத்தனிற் கங்கைத் தந் தினேமே.

அபியுத்தொருவர்.

விண்ணுறுத்தே வன் பண்டாணிவர் கணங்கள் சித்தர்
புகழ் மெளலி விபாப் பால் ஞானத்
தண்ணுறுதண்ட மிழ்ந்தலை வாயஞ்ஞாற்றெண்
பத்தேதாழத் தாயுமாவேனார்
விண்ணுறுத்தன் னைக் கெண்ணார் மறுபத்தைத்
தகவன்வண்ண மிரண்டிப் பாடி.
மண்ணுறுதன் வகையாத்திற் தமக்காகப்
புகளுவ்பாள் னைத்தா வன்றே.

தாயுமாவிரியியத்திய

சுவாமிகள் நிகுமட்சத்திர

வேண்பா.

நீக்கதை மாதம் தனித்தனி சாகவாள்
மிகக்கத் தாத்தவந்த ினலிலேயி—விழ்கவுயர்
தண்ணுருவின் வித்தெனத்த தாயுமா னச்செல்வர்
மண்ணினர் சிவானந்த கங்கு.

தோண்டைமண்டலம் : புலியூர்க்கோட்டம்.

நஞ் பூவைக்கிழார்.

சிவமயம்.

நுலினுட்பிரிவு.

பதிக்கம்.	பக்கம்.	பதிக்கம்.	பக்கம்.
திருவருள்விலாசப் பரசிவ	1	கற்புறுசிந்தை	545
வணக்கம்		மலைவளர் காதலி	549
பரிபூரணந்தம்	13	அகிலாண்டநாயகி	563
பொருள்வணக்கம்	45	பெரியநாயகி	564
சின்மயானந்தகுரு	62	தந்தை தாய்	566
மௌனகுருவணக்கம்	92	பெற்றவட்டேக	570
கருணாகரக்கடவுள்	121	கல்லாலின்	578
சித்தர்கணம்	140	பராபரக்கண்ணி	591
ஆனந்தமானபரம்	161	பைங்கிளிக்கண்ணி	647
சுகவாரி	178	எந்நாட்கண்ணி.	
எங்குறிகிறதிற்பொருள்	197	தெய்வவணக்கம்	656
சச்சிதநந்தசிவம்	217	குருமரபின்வணக்கம்	657
தேசோமயானந்தம்	232	அடியார்வணக்கம்	660
சிற்சுகோதயவிலாசம்	247	யாக்கையைப்பழித்தல்	661
ஆகாரபுவனம்	264	மாதரைப்பழித்தல்	663
தேன்முகம்	298	தத்துவமுறைமை	665
பன்மலை	309	தன்னுண்மை	669
நினைவொன்று	319	அருளியல்பு	671
பொன்னைமாதரை	329	பொருளியல்பு	674
ஆரணம்	367	ஆனந்தவியுல்பு	677
சொல்லற்கரிய	375	அன்புநிலைமை	679
வம்பனேன்	388	அன்பர்நெறி	682
சிவன்செயல்	390	அறிஞருரை	684
தன்னையொருவர்	389	நிற்குநிலை	786
ஆசையெனும்	407	நிலைபிரிந்தோர்கூடுதற்குபாயம்	791
எனக்கெனச்செயல்	434	காண்பேனாவென்கண்ணி	794
மண்டலத்தின்	448	ஆகாதோவென்கண்ணி	799
பாயப்புலி	456	இல்லையோவென்கண்ணி	802
உடல்பொய்யுறவு	489	வேண்டாவோவென்கண்ணி	803
ஏசற்றவந்நிலை	527	நவ்லறிவேயென்கண்ணி	804
காடுங்கரையும்	532	பலவகைக்கண்ணி	804
எடுத்ததேகம்	537	நின்றநிலை	808
முகமெல்லாம்	538	பாடுகின்றபனுவல்	809
திடமுறவே	539	ஆனந்தக்களிப்பு	810
தன்னை	544	அகவல்	817
ஆக்குவை	545	வண்ணம்	819

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு

மூலமும்

விருத்தியுரையும்.

திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

பன்னிருசீர்க்கழிநேடிலாசரிய விருத்தம்.

அங்கிங் கெதைபடி யெங்கும்ப்ர காசமா

யானந்த பூர்த்தியாகி

அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே

யகிலாண்ட கோடியெல்லாம்

தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்

தழைத்ததெது மனவாக்கினில்

தட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்

தத்தெய்வ மெந்தெய்வமென்

றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது

வெங்கணும் பெருவழக்கா

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாக யின்பமா

யென்றைக்கு முள்ளதெதுமேல்

கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது

கருத்திற் கிசைந்தததுவே

கண்டன வெலாமோன் வருவெளிய தாகவுங்

கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

(இதன்பொருள்.)

அங்கு இங்கு ஏதெபடி-அண்டபகிரண்டங்களாகிய தூரத்திலுள்ளது பூமிபாதளங்களாகிய சமீபத்திலுள்ளது என்று சுட்டிக் கூறுதவண்ணம், எங்கும். பிரகாசமாய் - எவ்விடத்தும்பேரொளியாய், ஆனந்தபூர்த்தியாகி-பூர்ணானந்தமாகி, அருளொடு நிறைந்தது எது-சத்தியோடுவிபுவாயிருப்பது எந்தப்பொருள், தன்னருள்வெளிக்குள்ளே - தன்னுடைய அருள்வெளியிலே, அகிலாண்டகோடி எல்லாம் - எல்லாப்புவனங்களும், தங்கும்படிக்கு-நிலைக்குடாறு, இச்சைவைத்து - விருப்பம்வைத்து, உயிர்க்குயிராய் - உயிர்க்குள் உணர்வாகி, தழைத்தது எது - விரிந்திருப்பது எந்தப்பொருள், மனம் வாக்கினில் - மனத்தானினைத்தற்கும் வாக்காலுரைத்தற்கும், தட்டாமல் - எட்டாமல், நின்றது எது-நிலைபெற்றுள்ளது எந்தப்பொருள், சமயகோடிகள் எல்லாம்-பல்வேறுசமயங்களும், தம்மெய்வம் (என்று) - தம்முடைய தெய்வமென்றும், எம்மெய்வம்என்று-எம்முடையதெய்வமென்றும், எங்கும் தொடர்ந்து - எவ்விடங்களிலும் விடாதுபற்றி, எதிர்வழக்கு இடவும்-நேர் நின்று வாதிக்கவும், நின்றது எது - அவரவர்தெய்வமாக நின்றது எந்தப்பொருள், எங்கணும் - இவ்வாறு எவ்விடத்தும், பெருவழக்காய் - முடிவு பெறாத பெரியவழக்காகி, யாதினும்வல்ல - எத்தொழிலினும்வல்ல, ஒரு-ஒப்பற்ற, சித்துஆகி-சேதனமாகி, இன்பம் ஆய்-பேரின்பவடிவமாய், என்றைக்கும்-எக்காலத்தும், உள்ளது எது - நித்தியமாக இருப்பது எந்தப்பொருள், மேல் - பின்னும், கங்குலபகல் - இரவுபகல், அறநின்ற - அல்லாதுநின்ற, எல்லைஉளதுஎது - ஓரிடத்தினைவாய்ந்தது எந்தப்பொருள், அது - அந்தப்பொருளே, கருத்திற்கு - யாவருடைய கருத்திற்கும், இசைந்தது-ஒத்தது, அதுவே - ஆதலாலப்பொருளே, கண்டன எல்லாம் (ஆகவும்)- காணப்பட்ட பூதபெனதிகங்களாகவும், மோனவுரு - மெனனரூபமான, வெளியதாகவும் - வெளியீடாகவும், கருதி - தியானித்து, அஞ்சலிசெய்குவாம் - (யாம்) கை கூப்பிவணங்குவாம் என்க.

(விசேடவுரை)

இதுமுதலாக மூன்று செய்யுள்கள் 'திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்' கூறுகின்றன. ஈண்டுத் திருவருளென்றது ஞானசொரூபமான ரிட்களபராசத்தியினை. பரசிவமென்றது சுகசொரூபமான ரிட்களசிவத்தினை. ஆகவே வேதாசுமங்களின் கருத்திற்கீதமாம் உயிர்க்குயிராய் உயிர்கட்கெல்லாமறிவைப்பிறப்பிக்குஞ் சிவசத்திமாத் திரசொரூபராய அம்மையப்பர் வணக்கங்கூறியதாயிற்று. "யடிபுயாயடிபுயாயாவதூய-ஓததூரணந்தயெசு" முதல்வன்றனது தடத்தத்தில் அம்மையப்பராய் விளங்குதல்போல, தனது சொரூபத்தும் அம்மையப்பராய் விளங்குதல் வேதாசுமங்கட்கெல்லாமொத்ததுணிபு. நிருக்களிற்றுப்படியார், "அம்மையப்ப ரேயுலகுக் கம்மை யப்ப ரென்றறிக, வம்மையப்ப ரப்பரிசே வந்தளிப்ப-ரம்மையப்ப, ரெல்லாவுலகுக்கு மப்புறத்தா ரிப்புறத்து, மல்லார்போ னிற்பா ரவர்", என்பதற்குந் காண்க.

வாதுளம். “ஸிவதக்ஷம் லஹாஸெந நிஷ்டைஹிதி கீதி-தஸு। ஸக்ஷம் நிஷ்டைஹெதிஸாஷாஷுதிதி வொஷுதெ || லஹெஸம் ஸக்ஷம்விஷுதிவிபாஸெஸவஹிதெசு.” எனவும், சிவஞானசித்தியார். “அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றிநின்ற, வருவமோவுரைக்குந் கத்தாவடிவெனக்குணர்த்திந்கென்னி, லருவமும்ரூபாரூபமான துமன்றி நின்ற, வருவமுமூன்றுஞ்சொன்ன வொருவனுக்குள்ளதாமே.” எனவும்கூறியுள்ளபடி அனாதிமலமுத்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு அருவம், உருவம் உருவாருவம், அதீதம் என நான்கிலக்கணங்களுந் கேட்கப்படுதலின் அவற்றுளொன்றாகிய அருவவிலக்கணம் முதல் மூன்று செய்யுள்களில் கூறப்பட்டுள்ளதெனினுமாம். மேலவ்விலக்கணங்களுக்கும் விரவியே வரும்.

ஆகாயமுதல் பிருதியீயீரகவுள்ள பஞ்சபூத பரிணாமமான பிண்டப் பிரமாண்டங்களும், இவற்றிற்குக் காரணமான தத்துவங்களும், இவற்றிற்குட்பட்ட ஆன்மகோடிகளும் முதல்வன் தானேயாய்ப் பூரணமாய் நிற்கின்ற சொரூபத்தினைபுடையவராகலின் ‘அங்கிந்கெனாதபடி’யென்றார். சிவஞானபோதம். “சுநடுஸுநூரூஷிதெ தாநநடுஃகத-பாகஸி-பாந ஸலாந தஃ | சுரொதிஸுஸுதிப-ஹஸா ராஜ்யாஸுஷி வெதயெசு||” எனவும், தேவாரம். “எல்லா வுலகு மானாய் நீயே” எனவும் “இருகிலையுத்தியாகி” எனவும், திருவாசகம். “நினைப்பறநினைந்தா னீயலாற் பிறிதுமற்றின்மை” எனவும், “வானகமுமண்ணகமுமாய் நிறைந்த வான் பொருளை” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. ஆன்மாக்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைக்கின்ற பேரந்தகாரமாகிய ஆணவமலத்தினை ஒழித்தலினாலும், சோமருரியாக்கினி நட்சத்திரங்களாயுள்ளவற்றிற்கு மொளியினைக்கொடுத்தலினாலும் ‘பிரகாசமா’யென்றனர். “பேரொளியைப் பெரும்பற்றப்படுலி யூராளை” எனவும், திருவாசகம். “வெளிவந்திலேனை விடு திகண்டாய் மெய்ச்சுடருக்கெல்லா மொளிவந்த பூங்கழல்” எனவும், சிவஞானசித்தியார். “உருகுதலைச்சென்ற வுள்ளத்தி மம்பலத்து மொளியே” எனவும், “நாயகன் கண்ணயப்பா ஞாயகி புதைப்ப வெங்கும், பாயிரு ளாகிமூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித், தூயநேத்திரத்தினாலேசுடரொளிகொடுத்தபண்பிற், தேயமாரொளிகளெல்லாஞ் சிவனுருத்தேசதென்றார்” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. அவன்றிருவருவினைத்தும் ஆனந்தமேயாகலினாலும் அவனை யுற்றுநோக்குவார்க்குமானந்தமேவினாதலினாலும் “ஆனந்தபூர்த்தியாகி”யென்றனர். வண்ணோடுதூது “மறைக்கோவணத்தான் மறைச்சிலம்பான் மாவான், மறைக்கோவறிவரியமா ன்பா-வெறிக்கொ, ஞாயிருக் குயிரா னுயிரறிவுக் கெட்டான், பயிலுயிர்க்கே யின்பருளும் பண்பான்-பயிலு நர்க்குக், கண்ணுமானந்தங்கனிவாயுமானந்தம், வண்ணவதனமுமானந்தந்-தண்ணறல்சேர், வேணியுமானந்தம்வியன் மார்புமானந்தம், பூணுமானந்தம் புயங்கரந்தா - னுணுடைய, மானந்த மா

னந்த மானந்த மானந்த மானந்த மெவ்வுறுப்பு மானந்தம்” எனவும், துக்ளது போதம். “ஆண்ணலுமா னந்த மருளுமா னந்தமுயி, ரெண்ணிலா வானந்த மெவ்வுலகும்-பண்ணி, யளித்தழிப்பராதி யமரருமானந்தம், களித்ததுவே யெங்குமெனக்காண்” எனவும், சிற்பம்பலநாடியார். “ஆனந்தமேசெவியம் புயத்தாளிணையங்கைகளு, மானந்தமேதிருக்கண் ணுஞ்செவ்வாயருண்மேனி யெல்லா, மானந்தமே திருச்சிற்றம்பலவாருட்பொருளு, மானந்தமேயவன் றில்லையுங்காழியு மானந்தமே” எனவும், திருவாசகம். “தினைத்தனையுள்ள தோர் பூவினிற்றேனுண்ணாதே, ரினைத்தொறுங் காட்டொறும்பேசுந்தோறு மெப்போது, மனத்தெலும்புன்னெகவானந்தத் தேன்சொரியுங், குனிப்பு டையானுக்கே சென்றுதாய் கோத்துப்பி” எனவும், பட்டினத்தார். “அட்டாங்கியோகமு மாதாரமாறுமவத்தைபைந்தும், விட்டேறிப்போன வெளிகளிலே வியப்பொன்று கண்டேன், மட்டாகியானந்தத்தே னூறுலுண்டு மதிம யங்கி, யெட்டாதபேரின்பமென்னை விழங்கியிருக்கின்றதே” எனவும், “ஸர்வானந்தமயச்சிவ” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. அவன்கொண்ட திருமேனியினத்தும் அருளையாகலின் ‘அருளொடுகிறைந்தது’ என்றார். சிவஞானசித்தியார். “உருவரூப குணங்களோடு முணர்வருளுருவிற்பேரன்மங் கருமமுமருளான்றன் தன் கரசரணுதி சாங்கந், தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தான ருடனக்கொன்றின்றி, யருளுருவியிருக்கென்றேயாக்குவனமன்றானே.” என்பதனாற்காண்க. வெளியென்பது சந்திரதானம் ஆகவே ஆதித்தன் சந்திரதியில் பிரபஞ்சம் காரியப்படுமாறுபோல முதல்வன்சந்திரிதிராத்திரத்திலே எல்லாவுலகங்களுந் தோன்றி விரிந்து அடங்குமாகலின், ‘வெளிக்குளே அதிலாண்டகோடிமெல்லாந் தங்கும்படிக்கு’ என்றார். சிவஞானசித்தியார். “விந்துவினமாயையாகி மாயையினவ்வியத்தம், வந்திடுமெவ்விந்துதன்பால் வைகரியாதி மாயை, முந்திடு மிராகமாதி முக்குணமாதியுலர், தந்திடுஞ்சிவனவன்றன் சன்னிதிதன்னினின்றே” என்பதனாற்காண்க. இச்சையென்பது கிருபையினை. ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு உலகந்தங்கும்படி கிருபைவைத்தலை ‘இச்சைவைத்து’ என்றார். ஷே. “ஒன்றதாய்ச்சாரூனாக் கிரியையென்றொருமூன்றாகி, சிந்திடுஞ்சத்தியிச்சையுயிர்க் கருணைசமாகும், நன்றெலா ஞானசத்தியானயந்தறிவனாதன், அன்றருட் கிரியை தன்னலாக் குவனகிலமெல்லாம்” என்பதனாற்காண்க. கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம்போல உயிரின்கண்ணே உடனியைந்து நின்றலின் ‘உயிர்க்குயிரா’ யென்றார், பிருகதாரணியம். “யல்யாத்மாசரீரம்” என்றும், திருவந்தாரம். “இணங்கிரின்றொனெங்குமாகிரின்றான்” எனவும், சிவஞானபோதம் “பண்ணையுமோசையும்போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போலெங்குமா-மண்ணா, எத்துவிதமாதலருமறைகளொன்றென்னு, தத்துவித மென்றறையுமாங்கு” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. முக்குணங்களுடன் கூடியசங்கிலிட்ட முதலிய மூவிதமானமனத்தினாலும், வைகரியாதிநால்வித வாக்கின் பகுதியவாகிய வேதமுதல் நாதமீருணவைகளுக்கு அத்தமாய், சுட்டுணர்வுக்கெட்டாது நின்றலின் மனவாக்கினிற்றட்டாமனின்றது என்றார். சிவஞானசித்தியார்.

“மறையினாலயனான் மாலான் மனத்தினால் வாக்கான் மற்றும், குறைவிலா வளவினாலுங் கூறொணதாகிநின்ற விறைவனார்” எனவும், திருவினையாடல் “வாக்கிற்ந்தபூரணமாய்” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. புறப்புறச்சமயமும் புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும், அகச்சமயமுமெனச் சமயம் நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் புறப்புறச்சமயம் உலோகாயதம், நால்வகைப் பெளத்தம், ஆருகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம், தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும் அகப்புறச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவமென அறுவகைப்படும். அகச்சமயம் பாடாணவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், அலிகாரவாதசைவம், பரிணமவாதசைவம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம், என நாலாறுசமயங்களும் காலந்தரத்தில் இவற்றினின்றும் கிளைத்தசமயங்களும் பலவாகலின் ‘சமயகோடி’யென்றார். தத்துவசோபானங்களாகிய இச்சமயவாதிகள் ஒருவரோடொருவரெதிர்த்துத்தங்கள்சமயங்கள் சத்தியமெனவாதிடத் தத்துவாதீதனாகிய முதல்வன் அச்சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளாயிருப்பவராகலின் ‘வழக்கிடவு நின்றது’ என்றார். சிவஞானசித்தியார். “யாதொரு தெய்வங்கொண்டிரத்தெய்வமாகி யாங்கே, மாதொருபாசுனீர்தாம்வருவர் மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படும் பிறக்குமிற் குமேல்வினையுஞ்செய்யு, மாதலாலிவையிலாதானிற்தருட்செய்வனன்றே.” என வருவதற்காண்க. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் பஞ்சகிருத்தியத்தினுடங்குமாகலின், ‘யாதினும் வல்லவொரு’ என்றார். கோயிப்புராணம். “கரணமனைத்தும் புலனிகைகாணுகைவிட்டான், மரணமெமக்கிற் கிதுதமியோம்வாழ் வருண்மாறிற், நிரணமுபெய்ச்சஞ் சலமிவதென்ற லொன்றின், புரணமெனக்கொண்டருளுகவென்றார் நின்றார்கள்.” என்பதனாற் காண்க. “அவனவளதுவென்னும் அவயவப்பகுப்புடைய பிரபஞ்சந்தோன்றுதற்குரிய சற்காரியமுறையாற்றேன்றிரின்று அழிதலுடைமையால்; அதுதன்னைத்தோற்றுவிப்பானொருவனை முதலைஅவாய் நிற்கும். ஆகலான், அவ்வுலகமொடுங்குதற்கு ஏதுவாய்நின்ற சங்காரகாரணனே! அஃதொடுங்கியபின்னும் அனாதிமுத்தசித்துருவாய் நிலைபெற்றுநின்றலின், ‘சித்தாகி’யென்றார். தேவிகாலோத்தாம். “நஸ்ய-நியஸ-நிக்ஷாநயஸ-நிநு வொஜாநெக ர-நிவொஜகடெகஸ்ய-ந-ந-நிநி” என்றும், சிவஞானசித்தியார் “ஒருவனொடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமலகமெல்லாம், வருமுறைவந்து நின்னுபோவது மாதலாலே, தருபவனொருவன் வேண்டுந் தான் முதலீதுமாகி, மருவிமெநாதிமுத்தசித்துருமன்னி நின்றே” என்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. தன்னைவந்தடையுமவர்க்கு இன்பத்தினைவழங்கி இன்பவடிவமேயாயிருத்தலின் ‘இன்பமா’யென்றார். திருவருட்பயன். “இன்பதனையெய்துவார்க் கெய்வவர்க்குருவ, மின்பகனமாதலினாலில்” என்றதனாற் காண்க. இரவுப்பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தே யிருப்பவராதலின், ‘கங்குலபகலநின்றவெல்லையுளது’ என்றார், திருவுந்தியார் “இர

வுபதலில்லாவிற்பவெளியூடே, விரவிவிரவிரின்றுந்திபற, விரையவிவரய
 சின்றுந்திபற” என்றும், திருமந்திரம். “இரவும்பகலுமிலாதவிடத்திற், குர
 வஞ்செய்கின்ற குழலியை நாடி, யரவஞ்செய்யாமலவளுடனூங்கப், பரு
 வஞ்செய் சாக்கிரப் பாலஹுமாமே.” என்றும், பட்டினத்தார். “சினந்தனைய
 ம்றுப்பிரியமுந்தானறுச் செங்கையற்று, நினைந்ததுமற்று நினையாதது
 மற்றுநின்மலனய்த், தனந்தனியேயிருந்தானந்த நித்திரைதங்குகின்ற, வன
 த்தலிலென்றிருப்பேனத்தனையிலாயத்தனே.” என்று, “இரவும்பகலுமி
 ல்லாதவிடத்தே-பரமசிவம் பாராமற்பார்த்து” எனவும் வருதலுற் காண்க,
 கங்குல்பகலென்றது அறிவுஅறியாடையெனினுமாம். திருமந்திரம். “அறிவ
 நியா மையிரன்மெகற்றிச், செறிவறிவாயெங்குகின்ற சிவனைப், பிறிவறியாத
 பிரானென்றுபெணுங், குறியறியாதவர் கோனறியாரே.” என்றும் “அறிவ
 நியாமையுந்தனரே, யறிவறியாமையுந்தனரே, பிறிவறியாமை பிறந்த
 னரே பிறிவறியாமை பிறந்தனரே.” என்றும், திருப்புகழ் “அறிவுமறியா
 மையுத் துடந்தறிவு திருமெனியென்றிறந்தருணசரணாவந்தமென் றடைவே
 ளே” என்பதலுற் காண்க. கங்குல்பகலென்றது நினைப்பு மறப்புமாம். திரு
 வாய்மொழி. “உற்றநினைப்புமறப்புற்றேனம்மானே யோவாதசித்தத்தேயொத்
 தேன்காண்பமானே” என்றதலுற்காண்க. தூலகுக்குமங்களாற் காணப்பட்ட
 பூதபௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்களனைத்தினிலும் விரவிநின்றனின்
 ‘கண்டன எலாம்’ என்றார். “எங்குஞ்சிவமொழியவில்லையவன் றன்னோனை”
 என்றதலுற்காண்க. மோனவுருவெளியதாகவும் கருதியஞ்சலிசெய்துவாய்
 னைப்பரசிவ வணக்கக்கூறினாரேனும், அபேதம்பற்றிக்குடிசையாகிய மூலம
 னுவினின்றும் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையாமை
 அஞ்சலி செய்தனரென உரைத்தலுமமையும் ; அல்லதூஉம் குருநா
 னவாசித்தும். “ஸ்ரீமதோ தகநினுமூர்த்தோ - வடமூலநிலாவிநஃ ஸர்
 வார்ப்ஸ்யகோதுஸ்ய - தாசார்யச்சகிமார்க்கதஃ” நியசுத்த விபுத்தாத்ம
 சிஷ்டஸ்ஸகருணாநிதி - விஷணவாதீநாம்குரு: ப்ரோக்தோ - நருதஸ்யக்வ
 சித்தகுரு” என்றபடி அதீதமாகிய நிராதாரப்பரமகுருவை அஞ்சலிசெய்த
 னரெனினுமொக்கும். அல்லதூஉம் திருமூலநாயனார் மரபில் குருவடிவாய்
 எழுந்தருளினவர்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ்செய்த தமது ஆசிரியரை அஞ்
 சலிசெய்தாரெனினு மொக்கும், இங்ஙனக்குறிப்பாற் சொல்வது உள்ளுறை
 யனியாம்.

‘எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்’
 ‘சேசைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்ததும்’ ‘மனவாக்கினிற் றட்டா
 மல் நின்றதும்’ ‘எங்குத் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவுரிந்ததும்’ ‘யாதினும்
 வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளதும்’ ‘எங்குல்பக லற
 கின்றஎல்லையுளதும்’ ஆகிய பாசிவமொன்றேசராசரங்களனைத்தினும்விரவி

, கண்டனவெலாமாதலின் அதனையே 'மௌன வருவெளியதா பஞ்சலிசெய்குவாம்' எனமுடிக்க.

இங்கு என்பவற்றோடு உங்கு எனவும் இனம் பற்றிக்கூட்டிக் 'தான்னாது' என்பதுஎனாதவென இடைகுறைந்தது. ஆனந்தபூர்த்தி புணர்ச்சிபாதலின் இயல்பாயது. மனம்வாக்கு என்பவற்றோடு ிக் காயத்தினையுங்கூட்டுக. வாக்கிலும் என உம்மைவிரிக்க. எல்லா ' உம்மை' தொக்கது, 'வெளியது' என்பதில் அதுபகுதிப்பொ 1). (5)

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சற்று

முறவனந் தம்வினையினு

லுடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்

தோவனந் தம்பெற்றபேர்

ரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநந்

றெய்வமு மனந்தபேதந்

திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னுன்னான

சிம்சத்தி யாலுணர்ந்து

ரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்

கண்ணும்விண் ணுந்தேக்கவே

கருகரிய வானந்த மழைபொழியி முகிலைநங்

கடவுளைத் துரியவடிவைப்

பரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்

பெரியமௌ னத்தின்வைப்பைப்

பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்

பெரியபொரு ளைப்பணிசுவாம்.

ள்.) ஊர்அனந்தம் - (பிறந்த) ஊர்களோ அளவில்லன, பெற்ற தம் - பற்பல பிறவிகள்தோறும் பெற்றபேர்களோ அளவில்லன, டுவு அனந்தம் - சூழும் உறவாதிகளோ அளவில்லன, வினையினுல்- ரவேறுபாட்டால், உடல் அனந்தம்-உண்டாகிய சரீரங்களோ அள ட்செய்யும்-அச்சரீரங்களாற்செய்யும், வினை அனந்தம் - தொழில்க வில்லன, கருத்தோ அனந்தம் - எண்ணங்களோ அளவில்லன, 'சீர்அனந்தம்-அடைந்த பெருஞ்சிறப்புகள் அளவில்லன, சொர்க் அனந்தம்-முத்திப்பதங்களும் நரகங்களும் அளவில்லன, நல்தெய் ரந்தபேதம் - நல்லதெய்வங்களும் அளவில்லனவாகிய பேதங்கள், சமயமும் அனந்தம் - விளங்காநின்ற சமயங்களும் அளவில்லன, தலால், ஞானசிம்சத்தியால் உணர்ந்து-ஞானமே திருமேனியா

அ

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கிய பராசத்தியுளால் அறிந்துகொண்டு, ஆனந்தங்கோடிகார் வருஷத்திது என-அனேககோடி மேகங்கள் மழையைப்பொழிந்தது போல, அன்பர் கண்ணுமீண்ணும்தேக்க-அடியார்கள் விழிகளும் இதயாகாயமும் ரிறையும்படி, கருது அரிய - நீனைத்தற்கிசையாத, ஆனந்தமழை பொழியுமுகிலை - இன்ப மழையைப் பொழிகின்ற மேகத்தை, நம்கடவுளை - நமது கடவுளை, துரிய வடிவை - துரியசொரூபத்தை, பேர் அனந்தம்பேசி - அளவில்லன வாகிய பேர்களை யெடுத்துக்கூறி, 'மறைஆனந்தம்சொலும்-எண்ணிலவாகியவேதந் கன்புகழும், பெரிய மௌனத்தின்வைப்பை - பெரிதாகிய மௌனப்புதையலை, பேசுஅரும் - சொல்லுதற்கரிய, அனந்தபதம் - அந்தமில்லாததான் பதமும், ஞானஆனந்தமும்ஆம்-ஞானானந்தமுமாகிய, பெரியபொருளை-பரசிவத்தை, பணிகுவாம் - (யாம்) வணங்குவாமென்க.

(வி - ரை.) திருவாசகம். “புல்லாகிப்பூடாய்ப்புழுவாய்மரமாகிப், பல் விருகமாகிப் பறவையாய் பம்பாகிக், கல்லாய்மனிதராய்ப் பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லாஅரின்நறித்தாவரசங்கமத்திள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்” என்ற சுருதிப்படி ஆன்மாக்களுக்குப் பல சன்மங்கள் சித்தம். அச்சன்மங்கள் பிறந்த இடங்கள் பலவாகலின் ‘ஊரனந்த’மென்றும், அச்சன்மங்கள் வாய்ந்த பெயர்களும் பலவாகலின் ‘பேரனந்த’மென்றும், அச்சன்மங்கடோறுஞ்சேர்ந்த உறவினருமனந்தமாகலின் ‘உறவனந்த’மென்றுங் கூறினர். பட்டினத்துப் பிள்ளையார் “எத்தனையு ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க, ளெத்தனைபே ரிட்டழைக்க வேனென்றேன்” எனவும், “அன்னையெத்தனையெத்தனையன்னையோ வப்பனெத்தனையெத்தனையப்பனோ, பின்னையெத்தனையெத்தனைபெண்டிரோ, பின்னையெத்தனையெத்தனை பிள்ளையோ” எனவும் வருவதனாற்கண்க. பட்டினத்துப்பிள்ளையார் “வினைப்போகமே யுறுந்தேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாது” என்றதனால் வினையினால் உடலுண்டாம், அவ்வுடல் எண்பத்துநான்குலட்சயோனி பேதமென வரையறுக்கப்பட்ட தேனும், ஒவ்வொரு பேதத்தினும் எண்ணிற்ந்த உடல்கள் தேர்ந்துவனவாகலால் ‘வினையினால் உடலனந்த’மென்றார். அவ்வுடல்களோடு கூடிய உயிர்கள் பலவேறு வகைப்படுவனவாம். செயல்வினைகள் அளவுபடாமையின்வினையனந்தமென்றார். திருக்குறள் “ஒருபொழுதும் வாழ்தலறியார் கருதுப, கோடியுமல்லபல” எனவும், ஓளவையார். “உண்பது நாழி யுடுப்பதுநான்குமுழ, மென்பது கோடிநினைந்தெண்ணுவன” எனவும் வருவனவற்றுல் ‘கருத்தோ வனந்த’மென்றார். தத்தம் வினைகளுக்கேற்ப்பிறவிகடோறுமனுபவிக்குஞ் செல்வங்கள் அளவில்லனவாகலின் ‘சிரோ ஆனந்தம்’ என்றார். ஆன்மாக்கள்தம்முடைய இருவினைகளுக்கிடாக அனுபவிக்கும்பதமுத்திகளும்பா தாளங்களுமனேகமாகலின் ‘சொர்க்கநரகமுமனந்தம்’ என்றும், அவர்கள் புண்ணியங்களுக்கிடாகவழிபடும் கடவுளருமனந்தமாகலின் ‘தெய்வமுமனந்த’மென்றும், அக்கடவுளரைப் பற்றியமதங்களு மனந்தமாகலின்

சமயமுமனந்த மென்றனர். உயிர்கட்கு அனுக்கிரகமாத்திரம் குறித்தும் பொதுவகையானறிந்தும் அறிவித்து நிற்பதாகியஞானமொன்றே சிவசத்தியின் சொரூபமாகலின் ஞானசிற்சத்தி யென்றார். சிவஞான சித்தியார். “சத்திதன்வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” என்றதனாற் காண்க. ஆன்மாக்களின் இருவினைக்கீடாகப் பலவகைப்படுத்திக்கிடக்கின்ற மேற்கூறிய விடயங்களை அருண்முன் ஸீடாயறித்து ஆவத்தின் தோற்றக்கேடுகளேத் தெளியவேண்டின் பராசத்தி யருளாலியவேண்டியிருத்தலின் “சிற்சத்தியாலுணர்ந்து” என்றார். பட்டினத்துப்பிள்ளையார், “தாயுடன்சென்று பிந்தாதைபைக்கடி” என்றதனாற் காண்க. உலகம் வெம்மையொழிந்து குளிர்ச்சியடைய மழைபொழிவதுபோல், ஆன்மாக்கள் ஆணவமொழிந்து சுஃமடைய அருண்மழைபொழிதலின் “ஆனந்தமழை” பென்றார். தம்மைப்போற் சிவானுபவத்தினையுடைய திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களுையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு ‘நம்கடவு’ளென்றார். “சைவருத் தோருத்விதிபாயதஸ்தே” “ஏகமேவாத்விதியம்ப்ரஹ்மா” “ஸர்வோஹ்மேவகருத்” “ஸர்வம் கல்விதம்பிரம்” “சிவமத்வைதம்ஸார்தம் சதிர்த்தம் மன்யந்தே” “தூயம்ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்” “வேதஸ்சஸர் வைரஹ்மேவவேத்யோ, வேதாந்தக்ருதவேதவிதேவசாஹம்” “சிவபேவகேவல:” எனப்போத்த உபநிடதவாக்கியங்களால் சிவனேதுரியமெனப் பதேலின் துரியவடிவை யென்றார். திருவாசகம் “ஒருநாம மோருருவமொன்றுமிலார்க் காமியர் திருநாமப் பாடிநாந்தென்னேணக் கொட்டாமோ” என்றதற்கேதப்ப் பேரணத்தம் பேசியென்றார். “அநந்தாவைவேதா” என்றதனால், அவ்வேதங்களை நேத்தாலும் புகழப்படுபவனாதலால் ‘மறையனந்தஞ்சொலு’மென்றார். சனகராதிகரால்வர் ஞானபோதகத்தினை விரும்பப்பெருமான் கல்லாலிழந்தகண் வீற்றிருந்து திருமார்பின்கண் ஒரு திருக்கரத்தினைச்சேர்த்து மற்ருருதிருக்கரத்தான்றோன முத்திரையைக் காட்டி யோகியர்போல விருத்தி மோனத்தினிலையினைத் தெரிவித்தனராகலின் ‘மௌனத்தின்வைப்பை’ என்றார். திருவிளையாடல் “கல்லாலின்புடையமர்ந்து நான்மறை யாறக்கமுத்தச்சந்ததனாற்காண்க. அனந்தபதமென்பது முடிவற்றபதத்தினை அதாவது சகலகேவல நீங்கித் திரிபுடியற்றுச் சிவத்துடனே இரண்டறக்கவந்து அனுபவிக்கும் சுகாதீத நிலையினை. முற்றுமுணர்ந்தலை அனந்தஞானமெனவும், வாய்பிலின்பமுடைமையை ஆனந்தமெனவுங் கூறினர். மாயாகாரியமான அண்டத்தொகுதிகளெல்லாம் அணுவாகி மகாசங்காரத்தில் முறையே காணமாயியிலொடுங்க, அம்மாயை சிற்சத்தியிலொடுங்க, சிற்சத்தி சிவத்திலொடுங்க, அச்சிவஞ்சேடித்துத்தானாய் நின்ற அவதரத்துப் பெரிதாய் நின்றவின் பெரியபொருளை’யென்றார். கைவல்யோபநிடதத்து ‘மகதோமகியாத்’ என்றதும்.

ஊர், பேர், உறவு, உடல், வினை, கருத்து, சீர், சொர்க்கம், நரகம், தெய்வம், சமயம் ஆகிய இவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் சிற்சத்தியாலு ணர்ந்து, ஆனந்தமழைபொழிய முகிலும், நம்கடவுளும், துரியாவடிவும், பெ ரியமௌனவைப்பும், அனந்தபதமும், அனந்தஞானமும் ஆகியபெரிய பொ ருளைப் பணிகுவாம் என முடிக்க.

(உ)

அத்துவித வத்துவைச் சொற்ப்ரகா சத்தனியை

யருமறைகண் முரசுறையவே

யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான

வாதியை யநாதியேக

தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெருச்

சாலம்ப ரகிதமான

சாகுவத புட்கலநி ராலம்ப வாலம்ப

சாந்தபத வ்யோமநிலையை

நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை

நிர்விஷய சுத்தமான

நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்

நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்

சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு

திவ்யதே சோமயத்தைச்

சிற்பரவெ ளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர

தேவையை யஞ்சலிசெய்வாம்.

(இ - ள்.) அத்துவிதவத்துவை-இரண்டற்ற பொருளை, சொற்ப்ரகா சத்தனியை - மந்திரமே திருமேனியாகக்கொண்ட ஒன்றை, அருமறைகள்- அருமையான வேதங்கள், முரசு அறைய - முழங்காசிற்ப, அறிவினுக்கு அறிவுஆகி - உயிருக்குயிராகி, ஆனந்தமயமான - பேரின்பமயமாகிய, ஆதி யை - முதற்பொருளை, அநாதி - பழமையான, ஏகதத்துவ சொரூபத்தை- ஒன்றான உண்மைவடிவை, மதசம்மதம்பெரு-மதசம்மதமடையாமல், சால ம்பரகிதமான-ஆதாரமில்லாததான, சாகுவத புட்கலநி ராலம்ப ஆலம்பசாந்த பத வ்யோமநிலையை - சாகுவதமும், புட்கலமும், நிராலம்பமும், ஆலம்பமு மான சாந்தபதமென்னும் வ்யோமநிலையினை, நித்தநிர்மலசகித-அஞ்ஜிதமல நீக்கத்துடன் கூடிய, நிஷ்பிரபஞ்சப்பொருளை - பிரபஞ்சாதீதப்பொருளை, நிர்விஷய சுத்தமான - விஷயப்பற்றுக்கொன்றுமில்லாத சுத்தமமைந்த, நிர்விகாரத்தை-விகாரமின்மையை, தடத்தம் ஆய்நின்று ஒளிர்-பொதுவாய் நிலைபெற்று விளங்குகின்ற, நிரஞ்சன நிராமயத்தை-நிரஞ்சனமாகிய நிரா மயத்தை, சித்தம்அறியாதபடி-கருத்தறியாதவகை, சித்தத்தில் நின்று இலகு-

சுருத்திநில் நின்று பிரகாசித்தின்ற, திவ்யதேசோமயத்தை - மேன்மைபாந
பிரகாசப் பிழம்பினை, சிற்பரவெளிக்குள் வளர்-பரமாகாயத்தில் பூரணாகா
மாகிய, தற்பரமதான-பாமேச்சுரனை, பாதேவதையை - மேலான தெய்
வத்தை, அஞ்சலிசெய்வாம் - (யாம்) கைகூப்பி வணங்குவாம் என்க.

[illegible]

னையும், பசுஞானத்தினையும் போதித்துச் செந்நெறியினை யிழக்கச்செய்வது முக்கூற்றிப் புறச்சமயங்களாகலின், ‘மதச்சுத்தம்பெருச் சாலம்ப’ மென்றார். திருவாசகம். “சமயவாதி கடத்தமதங்களிலமைவதாக வரற்றிமலைந்தனார்.” எனவும், “இருமுச்சமயத்தொரு பேய்த்தேரினை, நீர்நசைதரவருநெடுங்கண்மான் கணந், தவப்பெருவாயிடைப் பருகித்தளர்வொடு, மவப்பெருந்தாபநீங்காதசைந் தை” எனவும், “திருமந்திரம் ஒத்தசமயங்களோராவதுவைத்திடு, மத்தநெருவனென்பதறிந்திடின, முத்திவினைக்கு முதல்வனுமாமே” எனவும், “முதலொன்றாமனை முதுகுடன்வாலுந், திதமுறு கொம்புசெவிதுதிசைகான், மதியுடன்நீவார் வகைவகை பார்த்தே, யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே” எனவும், பட்டினத்துப்பிள்ளையார். “அன்றென்று மாமென்றுமாறுசமயங்க, ளொன்றோடொன்றெவ்வா துரைத்தலு-மென்று மொருதனையே நோக்குவாருள்ளத்திருக்கு, மருதனையே நோக்கவரும்” எனவும், அழகசாரம் “உரைத்ததுரையாதுரைக்குஞ் சமயம், பரத்தையறிவுற்ற பான்மை—மரத்தி, நவயவத்திலோரென்றிறந்தார் மரமா, மவபவத்தைக் கொண்டவாறும்” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. சாலம்பரகிதம் - பற்றுக்கோ டில்லாதது, சாசுவதம் - என்னைக்குமுள்ளது, புட்கலம்-நிறைந்தது, நிராலம்பம்-ஆதாரமில்லாதது. ஆலம்பம்-எல்லாவற்றிற்கு மாதாயமாயுள்ளது, சார்தபதம்-ஒடுக்கநிலையாயிருப்பது, வியோமம்-ஆகாயம், நின்மலம்-மாசின்மை, நிஷ்ப்ரபஞ்சம்-பிரபஞ்சநீக்கம், நிர்விஷயம்-அறியப்படாமை, நிர்விகாரம்-விகாரமின்மை, தடத்தம்-பொது, நிரஞ்சனம்-குற்றமின்மை, நிராமயம்-நோயின்மை. சித்தமென்பது நன்மெனம், மனமானது மாயாகாரியமானமையின் ‘சித்தமறியாதபடி’ யென்றார். ஆயினும் அம்மனம் லயித்தகாலத்துத் தோன்றுவதுண்மையின் ‘சித்தத்தில் நின்றிலகுதிவ்யம்’ என்றார், தேவாரம். “பொன்னுள்ளத்திரள் புன்சடையின்புற, மின்னுள்ளத்திரள் வெண்பிறையாயிறை, நின்னுள்ளத்தருள்கொண்டிரு ணீங்குத, வென்னுள்ளதுள்ளெந்தை பிரானிரே” எனவும், திருவாசகம். “என்புள்ளருகத்தி யிருவினையை யீடழித்துத், துன்பங்களைந்து துவந்துவங்க டேய்மை செய்து, முன்புள்ளவற்றை முழுதழியவுள்புகுத்த, வன்பின்குலாத்தில்லையாண்டானைக் கொண்டன்றே” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. உலகினுள்ள வொளிகளெல்லாம் முதல்வன் திருமேனிப்பிரகாசமே யாகலின் ‘திவ்யதேசோமயத்தை’யென்றார், திருவாசகம், “களிவந்த சிந்தையொடுன் கழல்சுண்டுங்கலந்தருள, வெளிவந்திலேனை விடுதிகண்டாய் மெய்ச்சுடருக் கெல்லா, மொளிவந்த பூங்கழலுத்தரகோசமங்கைக் கரேசே, யெளிவந்த வெந்தைபிரா னென்னையாளுடையென் னப்பனே” என்றதனாற் காண்க. பரமாகாமமே சரீரமாகலின் ‘சிற்பரவெளி’ யென்றார், சிகாணிமாலையுடையார், “பிந்துருபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் ஸதாவலி:” என்றதனாற் காண்க. பரதேவதை யென்று எல்லாவற்றிற்கு மேலான தெய்வத்தினை, ஸ்வேதாஸ்வதரம் “ஃவதிஃவதி நூஃவரஃ வரஃவாசு” என்றதனாற் காண்க.

வத்துவை, தனியை, ஆதியை, சொரூபத்தை, வ்யோமகலையை, நிஷ்
பஞ்சப்பொருளை, நிர்விகாரத்தை, நிராமயத்தை, தேசோமயத்தை, அஞ்
விசெய்வாம் எனக்கூட்டி யுரைத்துக்கொள்ளுக. (௬)

பரிபூர னானந்தம்,

வாசாக யிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகியறியேன் துறவு
மார்க்கத்தி னிச்சைபோல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்தபோது
நித்திரை கொள் வேன்றேக நீங்குமென வெண்ணிலோ
நெஞ்சந் துடித்தயருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப்
பேதைக்கும் வெகுதூரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாக்குமெய்யாரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டையருள்வாய்
பாசாட விக்குளே செல்லா தவர்க்கருள்
பழுத்தொழுது தேவதருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர னானந்தமே.

(இ - ள்.) வாசா கயிங்கரியமன்றி - வாசிகமாகிய கயிங்கரியத்திலல்லா
மல், மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம் - மனமும் வாயுவும் அடங்கும் வகை,
ஒரு சாதனம் - ஒரு பயிற்சியை, வாலாயமாகவும் - பழக்கமாகவும், பழகியறி
யேன் - பயின்று அறியேன், துறவுமார்க்கத்தின் - துறவு நெறியில், இச்
சைபோல-ஆசையுடைமைபோல, நேசானுசாரியாய்-பிறருக்கனுசரணையாக,
விவகரிப்பேன் - விவகாரஞ்செய்வேன், அந்த நினைவையும் - அந்த நினைப்
பினையும், மறந்தபோது - மறந்தகாலத்தில், நித்திரை கொள்வேன்-துங்கு
வேன், தேகம் நீங்கும் என எண்ணிலோ - சரீரம் நீங்கிவிடுமென்று நினைத்
தாலோ, நெஞ்சம் துடித்து ஆயருவேன் - மனம் பதைத்து வாடுவேன்,
பேசாத ஆநந்தம் - சொல்லக்கூடாத இன்பமான, நிட்டைக்கும் - நிஷ்டை
க்கும், அறிவு இல்லாப்பேதைக்கும் - விவேகமில்லாத பேதையேனுக்கும்,
வெகுதூரமே - நெடுந்தூரமே. (ஆயினும்) பேய் குணம் அறிந்து - பேதை
மைக்குணத்தையறிந்து, இந்த நாய்க்கும்-இந்த நாயினேனுக்கும், ஒருவழி-
ஒப்பற்ற செந்நெறியாகிய, பெரிய - மிகப்பெரிய, நிட்டை-நிஷ்டையினை,

அருள்வாய் - அருள் செவ்வாய், பாசாடவிக்குளே ஆசையாகிய காட்டிலே, செல்லாதவர்க்கு - பிரவேசியாதவர்க்கு, அருள்பழுத்துஒழுகு அருட்கணி பழுத்துத்தேன் ஒழுகப்பெற்ற, தேவதருவே - கற்பகத்தருவே, பார்க்கும் இடம் எங்கும் - நோக்குமிடமெல்லாம், ஒரு நீக்கம் அறநிறைகின்ற-சிறிது நீக்கமில்லாமல் நிறைந்து நிற்கின்ற, பரிபூரணமந்தமே - பரிபூரண வின் பமே என்க.

(வி - ரை.) வாசிகம், மானசிகம், காயிகமெனக்கைங்கரிய மூவகைப் பதம். ஒருவன் ஒருகாரியத்தினைச் செய்யின் மூன்று மொத்துச்செய்தலே நலமாம், தாமதமனஞ் செய்யாது வாயினால் வாளாப்பிசி வருவேனென் பார் 'வாசகைங்கரிய' மென்றனர், திருக்குறள். "ஒதியுணர்ந்தும் பிறர்க்கு ரைத்துத் தானடங்காப், பேதையிற் பேதையாரில்." எ - ம், அறிவானந்த சித்தியார். "விரிந்த நல்வேத புராணங்களாகம மிக்ககலை, தெரிந்து படித் துப்பொருள் செப்பித்தர் நிலை சேர்ந்து நிலலா, திருந்த சண்டாளரின்னெற் றங்கழுதை யெழிற்குங்கும், பரிந்து சுமந்தும் பின்வஞ்சம் பண்ணுப்பய னெழிலே" எ-ம் வருவனவற்றாற் காண்க. கிண்கர் செய்வது கைங்கரியம், கிண்கர்-ஏவல் செய்வோர். மனத்தினையும் வாயுவினையும் நிறுத்தவேண்டு மாயின் முன்னமே பல நாங்களில், ஆகாரங்குறைதல், தாமதப்பிசிப்பு நீக்கு தல், தனியேயிருத்தல், தக்கவாசனத்தெழுதல் முதலிய பழகிவாவேண்டுமா கலின் அங்கனந்தாஞ்செய்தறியேனென்பார் 'சாதனம் பழகியறியே'னென் றார். பெத்ததசைக்கண்ணே சிவாதிகளின் உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமைமால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற்பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்யவேண்டும். பிரபுலங்கலிலே. "மனத்தையடக்க மனத்துணையாகும், பினைத்துணையின்றது பெற்றனனாகிற், நனிச்சிவமே யொருதானென வாழ்வ, னினைத்து மறந்து நிலத்துமலானே" எ-ம், "மட் டனவோடுமனத்தை நிறுத்தித், கட்டுதல் வீடுவிடுத்திடல் கட்டென், ரொட் டிய பண்பினுரைத்தலம்பேர், சிட்டன்வட்கருள் செய்தனனன்றே." எ-ம், திருவிசைப்பா. "பூதமுங்கணமும் பொறிகளும் புலனும் பொருத்திய குணங்களோர் மூன்று, நாதமுங்கடந்த வெளியிலே நீயநானுமாய் நிற்கு மாறுளவோ, வாதமுஞ்சமய பேதமுங்கடந்த மனோலயவிற்பசாகரனே, யேது மொன்றறியென் யாதுவின் செயலே யிறைவனே யேக நாயகனே." எ - ம், நீட்டாறு பூதிசாரம். "அலையும்னத்தையகத்தடக்குவனே சரிதை கடத்தோனா, மலையும்னத்தை யகத்தடக்குமவனே கிரியையொழிந்தோனா, மலையும்னத்தை யகத்தடக்குமவனே யோகதற்பரனா, மலையும்னத்தை யகத் தடக்குமவனே ஞானியதிருன் எ - ம், திருமந்திரம், "மனமாயைமாயை மாயமயக்கம், மனமாயைதான் மாயமற்றென் னுமில்லை, பினைமாயவேண் டாம் பிதற்றவும் வேண்டார், தனையாய்நிருப்பது தத்துவந்தானே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிங்கட்டாகும் விரித்தபொருளிது வெண்ணவறிவுடைய மேதக்கோர், திருத்தரு நல்லறி வாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம, வருத்தியுடனிலே நிறுத்து மதுவறிவின்

பயனமால்.” எ-ம், வருவனவற்றிற்காண்க, இங்ஙனங்கூறிய மனம் லயிப் பதற்கு முந்தி வாயுவியையும் லயிக்கச்செய்யவேண்டும், தீருமந்திரம், “வாயு விருத்திடவாயுவிருத்திடு, மாபு விருத்திடக்காயமிருத்திடம், காயமிருத்தாற் கருத்து மிருத்திடு, மேவவறிவுணர்வுற்றால் வினையின்றே.” எ-ம், சிவநரு மோந்திரம். “இந்திய விருத்தியெல்லாம் பிராணனையியக்கவெயு, மித்தியஞ் செயிக்கவெண்ணிற் பிராணனைச்செயிக்கபஞ்ச, விந்தியஞ் செயித்தார் தாமெயெய்துவர் சமாதிதன்னை, யிந்தியஞ்செயிக்கமாட்டாரெய்துவதேது மின்றே.” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. “ஓடுமாவை ரிதுத்துறிவுள்ளருந், கோடுவாய்க் கலினத்தினைக் கொள்ளுவார், நீமாமனனிற்க ரிதுத்துறி, லோடும் வாயுவையுள்ளுற விர்ப்பரால்.” எ-ம், “வாயு நிற்பமனநின்று மனந்தானிற் பப்பொறி நின்று, மாயபொறிகணிந் பவிடர்படுபுண்புலன்க ணின்றனவா, லாயபுலன்கணின்றமையான கிலந்தோன்றாதுள்ளத்தே, தூய பரமானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்டிருந்தார்.” எ-ம், “திருவுந்தியார்.” “காற்றினைமாற்றிக்கருத்தைக்கருத்தினு, ளாற்றுவதாற்றவென்றுத் தீபந், அல்லா தல்லவென்றுத்தீபந்.” எ-ம், வருவனவற்றிற்காண்க. தேகமணித் திய மென்பது நிச்சயமாகலின் தேகம். நீங்குமெனவெண்ணிலோ...ஆயரு வே நென்றார். திருவாசகம். “பொத்தையுண்கவர் பூழ்ப்பொதித்துழுத்த சும் பொழுதிய பொய்க்குரை, யித்தை மெய்யெனக்கருதி நின்றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப்படுவேனை, முத்தாமாணிமாணிக்க வயிர்த்த பவளத்திச் முழுச் சோதி, பத்தனாண்டு தன்னடியிற் கூட்டிய வதிசயங்கண்டோமே.” எ-ம், திருக்குறள். “நெருநலுளனெருவனின் லில்ல யென்னும், பெருமையுடை த்திவ்வுலகு.” எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும்போவார், கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார் க்கின்றார் கொண்டு போவா, ரெந்த நாள் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே, யந்தனாளுர் தொழுதுய்யலாமையல் கொண்டஞ்சென்ன சே.” எ-ம், தேவாரம். “நடலைவாழ்வு கொண்டென் செய்தீர் நாணிலீர், கடலைசேர்வது சொற்பிரமாணமே, கடலினஞ்சமுதுண்டவர் கைவிட்டா லுடவினார்கிடந்தார் முனிபண்டமே.” எ-ம், திருப்பாட்டு. பரிந்த சுற்றமு மற்றும் வன்றுணையும் பலருங்கண்டமுதெழுவியருடலைப், பிரிந்து போயிது நிச்சயமறிந்தாற்போதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத்தவிர்த்து, கருத்தடங்க ணிபங் கணையுயிரைக்கால காலனைக்கடவுளை விரும்பிச், செருந்தி பொன்ம லர்திருத்தினைக்கருட்சிவக்கொழுத்தினைச் சென்றடை மனனே.” எ-ம், கந் தானுபூதி. “கூகாவொன வென்கினை கூடியழ்ப், போகாவகை மெய்ப்பொ ருள் பேசியவா, நாகாசல வேலவ நா லுகவித், தியாகா சுரலோககிகாமணி யே.” எ-ம், கந்தரலங்காரம். “கூர்கொண்டவேலனைப்போற்றாமலேற் றங்கொண்டாடுவிர் காள், போர்கொண்ட காலஹமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந், தார்கொண்டமா தருமானிகையும் பண்ச்சாளிகையு, மார்கொ ண்டு போவவரையோசுவேர் நும்மறிவினமையே.” எ-ம், பட்டினத்துப் பள்ளையார். “வினைப்போகமே யுறுந்தேகங்கண்டாய் வினையானொழிந்தாற்,

நினைப்போதளவு சில்லாது கண்டாய் சிவன் பாதத்தனை, நினைப்போரை
மேவிநினையாரை நீங்கிநெறியினின்ற, லுனைப்போ லொருவருண்டோ மன
மேகமக் குற்றவரே,” எ - ம், நாலடியார். புன்னுனிமே னீர்போ னிலையா
மையென்றெண்ணி, யின்னிநியே செய்க வறவினை.யின்னிநியே, நின்ற
னிருந்தான் கிடந்தான் நன்கேளவற்ச, சென்றனெனப்படுதலால்” எ - ம்,
சிவஞானசித்தியார். “கருவினுழிவதாயுங் கழிந்திடாதழிவதாயும், பரிண
மித்தழிவதாயும் பாலரூபழிவதாயுந், தருணரூபழிவதாயுந் தானரைத்தழி
வதாயு, மூருவவெயழிவெயா னுலுள்ளபோதே பாருய்ய” எ-ம், ஓழிவிலோ
டுக்கம். “தேடப்படும் பொருளைச்சிக்கெனவாகப்படுத்தி, கோடிக்கொரு
நிமிடம் கொள்ளுகிலுங்-கூடா, வாணளைவீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்
மயக்கம், பூணர்பொய் கண்டுதுறப் போர்” ஆனந்தத்தார்டு. “பிறந்தாரி
றத்தல் பிழையாதெனவறிந்தா, லுறுந்து யரொழிந்தினிய துண்ண நினை
வாரோ, மறந்து விடயத்து மயலுற்றிடுதல் வானத், திறந்தவரையுச்சி விழு
வோனிடை கொளின்பட்.” எ - ம், கருவைவெண்பாவந்நாதி. “சென்
றது காலஞ் சிதைந்த தினமை பல, நின்றதுசாவென்று நினைந்துருகி-மன்றி,
னடிக்கின்றபால் வண்ணர் நாமமெண்ணுமாந்தர், படிக்கின்ற தூவெல்லாம்
பாழ்.” எ - ம், “வெணழிந்து மூப்படைத்து நாணழிந்துகோயாற், புலன்
ழிந்து கண்புதையும் போதி - லுலக, விறைவியொடும் பால்வண்ணவெண்
றென்றுனையே, மறுகியழைப்பேனோடிவா.” பதிபசுபாசவிளங்கம். “எந்
நாளிருப்பினுமிறப்பது சிச்சயம், பொன்னாட்டிலிற் திரனாயினும்பொன்றுவ,
னன்னாட்கழியுமுன் ஞானத்தினாலே, தன்னாலறிவது சற்குருபாதமே” எ-ம்,
சித்தநாதத்தரிசன். “நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டு நிலையில்லை, யாக்
கைக்கென்றெண்ணியறிந்து.” எ-ம், தணிகையாற்றுப்படை. “பலவகைத்
தொழிலும் பண்பிற வலின்று, சிந்தை வழிச்செலுமைந்து நிலைபெற்றி,
யான் வினைத்திறத்தினயரா யாக்கையு, நீடின்றிரிய நிலைமை நாடி.” எ - ம்,
வருவனவற்றற்காண்க. ஈண்டு ரிட்டையென்பது சிவயோகத்தினை. தீர்ப்
புகழ். “ஐந்து பூதமுமாறு சமயமு மந்த்ரவேத புராணகலகருமைப்ப
தோர்விதமான லிபிகளும் வெகுருப வண்டராதி சராசரமுமுயர் புண்டரி
கனு மேகசிறவனு மந்திபோலுருவானு நிலவொடு வெயில்சாயுஞ், சந்த்ர
சூரியர் தாம மசபையும்விந்து நாதமுமேது வடிவு மோர்தன் சொருபு
தாதி நிகழ்வது சிவயோகம், தங்களாணவ மாயைகருமலங்கள் போய்பு
தேசபர குருசம் பரதாயுமோடேயு நெறியது பெறுவேனோ” என்றத
ஹ்காண்க. பாச நிஷ்டைகளை நீங்கிப்பதி நிஷ்டைகைவரல் எளிதிற
கூடாதாகலின் ‘நிட்டைக்கு.....வெகுதூரமே’ என்றனர். பாசநிஷ்
டையாவது, தந்துவப்பிரகாசம். ‘பொறிகெட விருத்தனிட்டை போக
துமெறித்தனிட்டை, யருமெறி பாசஞானமப்பச ஞானகிட்டை, தெரு
மெறியோக கிட்டை திகழ்காரணங் கெட்டால், வருமெனு கிட்டை
யெல்லா மாயையினிட்டையாமே’ என்றதஹ் காண்க. பசு. நிஷ்டையா
வது, அட்டமா குணத்தி னிட்டையருஞ் சித்தி யெட்டினிட்டை, யட்

டமாருருவீளி ட்டையருருவீளி ட்டை.” “யட்டமாமொளியினி ட்டையதிற் செலானந்த சி ட்டை, யட்டமாம் வெளியினி ட்டையவை பசு ட்டை யாமே” பதிகிஷ்டையாவது, “விழித்தொருசெயலையெண்ணின்மெய்த் தொழிலானவெல்லா, மழித்திடாதிவைவர்க்கான வருச்சீனயாமவன் றன், வழித் தென்க்கண்டபோதே மற்றவைமுற்றுஞான, விழித்துணைக் கருவியாகும் விபாத்தெய்த்தியானமாமே” என்றதனாற் காண்க. தாய்தந்தை மனைமக்கள் சுற்ற முசலியோரிடத்து வைத்திருத்தலே பாசமாம். அது அடவிபோல் சூழ்ந்துகொண்டிருத்தலிற் பாசாடவியென்றும், இவ்வடவியினின்று நீங்கி னூர்க்கே திருவருள் கிடைக்குமாகலின் செல்லாதவர்க்குள்.....தருவே யென்றுங் கூறினர். திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தைதாய் தன்னுடன் ரேன் றினூர் புத்திரர் தாரமென்னும், பந்தநீங்காதவர்க்குய்ந்து போக்கில்லென்ப பற்றினுயே, வெந்த நீருடியாராதியார் சோதியார்வேதகே, ரெந்தையாரூர் தொழு திய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே” எனவும், தேவாரம் “பழகினுல்வரும்பண்ணெசுற்றமும், விழவிடாவிடினவேண்டியதெய்தொணா கிகழ்கொள்சேறையுட்செந்நெறிமேவிய, வழகளுருளஞ்சுவதென்னுக்கே” எனவும், திருப்பாட்டு. “பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்றமக்களும் பண்டையார் கல்லபெண்டிரு, நிதியுமிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப்பொழி மடநெஞ் சமே, மதியஞ் சேர்ச்சடைக் கங்கையானிட மழிமல்லிகை சண்பகம், புதிய பூமலர்ந் தெல்லினுறும்புறம்பயந்தொழப்போதுமே” திருவாசகம். “தாமே தமக்குச் சுற்றமும் தாமேதமக்கு விதிவகையும், யாமாரொமதார்பாசமாரென் னமாயநிலைபோகக், கோமான் பண்டைத்தொண்டரோடுமவன் றன்குறிப் பேகுறிக்கொண்டு, போகாறமைநின் பொய்நீக்கிப் புயங்களுள்வான் பொன் னடிக்கே” எனவும், பட்டினத்தார். “திருவாழிபிடித்து வெருவால்விட்டு, மக்களு மனையுமொக்க ளுந்திருவும், பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினைந்து” எனவும், கந்தரானுபூதி. “வளைபட்டைகை மாதொடு மக்களெனந், தளைபட்டழியத்தகுமோ தகுமோ, களைபட்டெழு குருமுங்கிரியுந், தொளை பட்டுருவத்தொடும் வேலவனே” எனவும், சிவநகுமோத்தரம். “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்குவாய்த்தநற், பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந், துண்ணென விழைவினைத் துறந்த நாயரே, விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்” எனவும், ஞானசூரியன், “உடலையொண்பொருளினை யுலகியல் பினை யுயர்குல நெறிதன்னை, யடையுமைந்தர் தாய்தந்தை நன்மனையெனவ றைதரு மவர்தம்மை, விடவுகந்திறை கழலிணைமருவிய விமலர் தங்களை யெல்லா, முடைய நன்குறுமொழிமறை முனிவர்களுரைப்பராத் தர்களுள் றே” எனவும், ஒழிவிலோடுக்கம். “நாடுநகர் வீடுடையாடாய் தந்தை நட்டபு மக்கண், மாடுகுலம் பொன்னுடன் பின்வாதனைகள்-கூட, தொடுத்தவலைக் கண்ணித் துடக்கினை யிப்பொ, விடப்பெறுவாரேன் பிறப்பார்மேல்” என வும், வருவனவற்றாற் காண்க. குடும்ப பாசத்தினின்று நீங்கினவர் தம்முள் ளத்தில்பாமானந்தத்தேன் சொரியப்பெறுவராகலின் “செல்லாதவர்க்குள்

பழுத்தொழுகு தேவதருவே' யென்றார். தீருவாசகம். “தினைத்தனையுள்ள தோர் பூவினிற் றேனுண்ணுதே, நினைத்தொறுங்காண்டொறும் பேசுந்தோறுமெப்போது, மனைத்தெலும்புண்ணெக வானந்தத்தேன்சொரியுந், குனிப்புடையானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி” என்றதனற்காண்க. அனுவுக்கணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய் நிம்பினும் போக்குவரவின்றி எங்கும்வியாபித்தொருகாலத்து மிடைவிடா திருக்குந்தன்மையின் ‘நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூணந்த’ மென்றனர். (ச)

தெரிவாக ஆர்வன நடப்பன பறப்பன

செயற்கொண் டிருப்பனமுதற்

தேகங்க ளத்தனையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்

சென்மித்த வாங்கிறக்கும்

விரிவாய பூதங்க ளொன்றொடொன் றுயழியு

மேற்கொண்ட சேடமதுவே

வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைசூன்ய முபசாந்த

வேதவே தாந்தஞானம்

பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற வருளருட்

பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமை

பிறவாமை யென்றைக்கு மிறவாமை யாய்வந்து

பேசாமை யாகுமெனவே

பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே

பரிபாக காலமலவோ

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற

பரிபூர ணுணந்தமே.

(இ - ள்.) தெரிவாக-அறிவுடனே, உர்வன-தவழ்வனவும், நடப்பன-நடப்பனவும், பறப்பன-பறப்பனவும், செயல்கொண்டு - தொழில்கொண்டு, இருப்பன - இருப்பனவும், முதல் - முதலான, தேகங்கள் அத்தனையும்-சரீரங்களெல்லாமும், மோகங்கொள்-மயக்கத்தினைக்கொண்ட, பௌதிகம், பூதசம்பந்தமெனச் சொல்லப்பட்டு, சென்மித்த ஆங்கு - உற்பத்தியானது போலவே, இறக்கும் - அழியும், விரிவாய - பரவிய, பூதங்கள் - பஞ்சபூதங்கள், ஒன்றோடு ஒன்றும் அழியும்-ஒன்றுக்குள்ளொன்று அடங்கிவிடும், மேற்கொண்ட-இவற்றிற்கெல்லா மேற்பட்டிருக்கிற, சேடமதுவே - (அழியாது) மிச்சமாயுள்ள அந்தவஸ்துவே, வெறுவெளி (என)-சிதாகாயமென்னவும், நிராலம்பம் (என) - ஆகாரமற்றதெனவும், நிறை சூன்யம் (என) - பெரும்பாடுமெனவும், உபசார்தம்-உபசார்த்தத்தினை விளைவிக்கின்ற, வேதவேதாந்தஞானம் (என) - வேதங்களும் உபசிடதங்களும் சொல்லும் ஞானமெனவும்,

பிரியாத பேரொளி-நீங்காத பெருஞ்சோதியில், பிறக்கின்ற அருள் (என)- உதிக்கின்ற அருளெனவும், அருள் பெற்றோர்கள் - திருவருளினையடைந் தோர்கள், பெற்றபெருமை(என)-அடைந்த பெருமையெனவும், பிறவாமை பிறவாமையும், என் னைக்கும் - எக்காலத்தும், இறவாமை - இறவாமையும், ஆய்வந்து - ஆகிவந்து, பேசாமை ஆகும் என-மௌன நிலையாகுமெனவும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிவிக்க - அறிவுறுத்தப் பொருட்டு, நீ பரிவாய் வந்து - தேவரீர் அன்புடனே எழுந்தருளி வந்ததற்குக்காரணம், பரிபாககா லம் அலவோ - என்னுடைய பரி பக்குவகாலமல்லவோ, பார்க்குமிடம்:— என்க.

(வி-ரை.) ஊர்வன நடப்பன பறப்பன செயற்கொண்டிருப்பன முதல் தேகங்கள் என்றமையால் வினைவயத்தாற் பிறக்கும் அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம், சராயுசமான நால்வகைத்தோற்றங்களும், தேவர், நரர், மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, நீருறைவன, விருட்சமான எழுவகைப்பிறப்புக்களும் இவற் றிலுண்டான யோனிபேதமென்பத்து நான்கு தூரூயிரமாக விரிந்த வெல் லாவற்றையுந் கொள்ளுக, சிவப்பிரகாசம். “தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற்றுதைந்து வருமுற்பீசஞ் சராயுசங்கணன்கி, ஊற்றமி குதாபரங்கன்பத்தொன்பதென்றுமூர்வபதினைந்தமரர்பதினென்றோடுலவா மாற்றருநீருறைவன நற்பரவைகணற் காலமன்னியிடம் பப்பத்து மானுட மாற்றருநீருறைவன நற்பரவைகணற் காலமன்னியிடம் பப்பத்து மானுட ரொன்பதின்ம, ரோற்றியொருதொகையதனிலியம்புவர்கள் யோனியெண் பத்துநான்கு தூரூயிரமென்றெடுத்தே” எ-ம், சிவஞானசித்தியார். “அண் டசஞ்சுவேதசங்களுந் பீசஞ்சராயுசத்தோடெண்டரு நாலென்பது நான்கு தூரூயிரத்தா, லுண்டு பல்யோனி” எ-ம், வருவனவற்றிற்காண்க. பூதசம்பந் தமான பெளதிகமனை ததும்நிலைபெற்றிராமல் காரணகாரியப்பட்டுக்கொண் டேயிருக்குமாகலின் “பெளதிகஞ் சென்மித்த வாங்கிற்கு” மென்றார், சிவ ஞானசித்தியார். “பூதமானவை காரியங்கள் பொலிந்து மன்னியழிந்திடும்” எ-ம். “உலகமெல்லாம் வருமுறைவந்து நின்னுபோவது” எ-ம், பூதமானவை நித்தமென்று புகன்றதென்னையுருக்களாயாதலோடழிவதாகும்” எ-ம், வரு வனவற்றிற்காண்க. பூதங்களொன்றோடொன்றாயுழிபு மென்றதற்கு, ஆகா யத்திலே வாயுவும், வாயுவிலேதேயுவும், தேயுவிலேயப்புவும், அப்புவிலே பிருதவியுமாக வென்றிலேயொன்றாகத்தோன்றியந்நனமே யொடுங்குமெ னக்கொள்ளாதுசத்தத்திலேயாகாயமும், பரிசத்திலேவாயுவும், உருவத்திலே தேயுவும், இரசத்திலேயப்புவும், கந்தத்திலே பிருதவியுமாகத் தன் மாத்தி ரையைந் தில் பூதங்களைந்துந்தோன்றி யொடுங்குமெனக்கொள்க. சிவப்பிர காசம். “தாமதமிகுமாத்திரை பிறக்குமிதனின் கானநிலமனல் புனல்மண்” எ-ம், சிவஞானசித்தியார். “சாற்றியபஞ்சதன்மாத்திரைகளினிற் சத்தமுன் னாத், தோற்றமும்வான் தீநீர்மண்” எ-ம், திருநெறிவிளக்கம். “தன் மாத்தி ரையானவிலுறு சத்தாதியினை நல்கியிடுஞ் சத்தக்கண்ணதனில் வெளிபரி சங்கா லுருவந்தன்னிற்கனலிரதத்தே புனற்கந்தத்தேதரையாம்” எ - ம்,

எ - ம், வருவனவற்றிற்காண்க. வெறுப்பு விருப்பின்மையினைப் போதிக்கிற உபநிடதங்களின் முடிவில் விளங்கும் ஞானமாயிருத்தலின், “உபசார்தவேத வேதாந்த ஞான” மென்றனர். கைவல்லியோபநிடதம். “வேதாந்த விஞ்ஞானசரிச்சிதார்த்தா” என்றதனாற்காண்க. சிவபரஞ்சடர் அருளே சொருபமாய் உயிர்களின் நிறத்துச்செய்யும் வினைகளியாவும் அருளினுலன்றிப்பிறிதில்லையாகலின் பேரொளிபிறக்கின்றவருள்” என்றார், சிவஞானசித்தியார். “உருவருள் குணங்களோடு முணர் வருளுரு விற்ரேன்றுங், கருமமருளரன்றன் கரசரணதி சாங்கர், தருமருளு பாங்கமெல்லார் தனதருடனக்கொன்றின்றி, யருளுருவுயிருக்கென்றே யாக்குவன சித்தனன்றே” எ - ம், “அழிப்பினைப் பாற்றலாக்கலவ்வார் கண்ம மெல்லார், கழித்திட் னுகரச்செய்கை காப்பது கண்ம வொப்பிற், நெழித்திட மலங்கொல்லாமறைப்பருள் செய்தி தானும், பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி வருளே யெல்லாம்” எ - ம், வருவனவற்றிற்காண்க. முதல்வன் ஆதியந்தமில்லாதவனாகலின் “பிறவானை யென்றைக்குமறவானை” யென்றனர். சுவேதாசுவதரம் “அஜம்ந்ருவம்” எ - ம், பிரகதாரனையோபநிடதம். “ஸவா ஏஷமகாரஜ ஆத்மா ஜரோமரா” எ - ம், துகைநமச்சிவாயர். “எல்லார்பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர்தஞ், சொல்லாற் றெளிந்தேநஞ் சோனேசர்-இல்லிற், பிறந்த கதையுந்கேளேம் பேருலகிவ வாழ்ந்துண்டி. நந்த கதையுந்கேட்டிலேம்” எ - ம், திருமந்திரம். “பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரருளாள, னிறப்பிலியாவர்க்கு மின்பமருளுந், துறப்பிலிதன் னைத் தொழுமின் தொழுதான், மறப்பிலிமாயாவிருத்தமுமாமே” எ - ம், “பிறவாது மிறவாதும் பெருகினுனை, பேய் பாட நடுமாமும் பித்தன்நன் னை, மறவாத மனத்தகத்து மன்னினுனை, மலையானைக் கடலானைவனத் துளானை” எ - ம், வருவனவற்றிற்காண்க. பிறப்பிறப்பில்லாத அத்தகைய முதல்வனை மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பான் போல் மானிட வடிவந்தாங்கி வருவனாகலின் வந்து என்றனர். திருவாசகம். “அருபரத்தொருவனவ னியில் வந்து, குருபரனாகி யருளிய பெருமையைச், சிறுமை யென்றிக ழாது” எ - ம், “சிவனென யானுந்தேறினன்காண்க, வவனெனை யாட்கொ ண்டருளினன் காண்க” எ - ம், திருமந்திரம். “குருவே சிவமெனக்கூறின னந்தி, குருவே சிவமென்பது குறித்தோரார், குருவேசிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங், குருவேயுரை யுணர் வற்றதோர் கோவே” எ - ம், “சுத்த சிவனை குருவாய் வந்து தாய்மைசெய், தத்தனை நல்கருள் காணவதி மூடர், பொய்த் தகு கண்ணனம ரென்பர் புண்ணியர்த்தனி வனென்றடிபணிவாரே” எ - ம், திருவுந்தியார். “அகளமாயாரு மறிவரியபொருள், சகளமாய் வந்ததென்றுந் தீபற, தானாகத்தந்ததென்றுந் தீபற” எ - ம், சிவப்பிரகாசம். “காட்டிடுங்க ரணமொன்றுமில்லை யேற்காணெனாதா, னுட்டிய விவற்றான் ஞான நனுக்வுமொண்ண முன்ன, மீட்டிய தவத்தினாலே யிறையருளுருவாய் வந்து, கூட்டிடு மிவற்றை கீக்கிக்குரை கழல் குறுகுமாதே” எ - ம், திருக்களிற்றுப்படியார். “அகள மயமாய் நின்ற வம்பலத்தென்கு-த்தன்,

சுகளமயம் போலுலகிற்றங்கு-சிகளமா, மாணவ மூல மலமகல வாண்டனன் காண், மாணவகவென்னுடனும் வந்து-எ-ம், வருவனவற்றற்காண்க. பேசாமையென்று அனுபூதி நிலையின. கந்திரானுபூதி. “தூசா மணியுந்து கிலும் புனைவா, ணேசாமுருகா நினதன் பருளா, லாசா நிகளந்துகளாயின பின், பேசாவனு பூதி பிறந்ததுவே” என்றதனற்காண்க. ஆன்மாவிற்குத்தனக் கெனவோரறிவில்லாத படியாலும் தானாகத்தத்து வங்களைக்கூடி யறியமாட்டாதாகையாலும், கருவிகள் சடமாகையினு லவைத்தாமாகவான் மாவைக்கூடி யறியாதாகையினுலு மிவையிரண்டையுங்கூட்டி முதல்வன் அறிவித்தாலன்றியறியாதாகையினுல், ‘நீ யறிவிக்கவந்ததே யென்றனர்’. திருவாசகம். “அறிவிலாத வெனைப்புருந்தாண்டுகொண்டறிவதை யருளிமே, னெறியெல்லாம் புலமாக்கிய வெந்தையைப்பந்தனையறுப்பானைப், பிரிவிலாத விண்ணருள்கள் பெற்றிருந்து மாறுமெதி பிண நெஞ்சே, கிறியெலாமிகக் கீழ்ப்படுத்தாய். கெடுத்தா யெண்ணைக்கெடுமாறே” எ - ம், சிவஞானபோதம். “அறிவிக்கவன்றி யறியாவுளங்கள், செறியுமாமுன் பின்முறைக - னெறியிற், குறையுடைய சொற்கொள்ளார்கொள் பவத்தின் வீடென், குறைவில் சகன்குழ்கொள்பவர்க்கு.” எ - ம், சிவஞானசித்தியார். “அறிவிக்க வறிதலானுமழிவின்னி சிற்றலானுங், குறிபெற்ற சித்திஞ்சத்துங் கூறுவதுயிருக்கு” எ-ம், சிவப்பிரகாசம். “தனக்கெனவறிவிலாதானுரணியைநிந்துசாரான், தனக்கறிவிலாத வாயிருனறியாதசார, தனக்கெனவறிவில்லாதான் தத்திவமன்ன ரூபன், தனக்கெனவறிவானுலிச்சகலமு துகருந்தானே” எ - ம், வருவனவற்றற்காண்க. பரிபாகம் வந்தபின்னரேமுதல்வனறிவித்து ஆன்மப்பிரகாசத்தைபுண்டாக்குவனாகலின் ‘பரிபாககாலமலவோ’ வென்றனர். சிவப்பிரகாசம் “எண்ணரிதா” என்ற விருத்தத்தால் ‘மலபாகம் பொருந்தியக்காலருளா லுண்ணிலவு மொளியதனாலிருளகற்றிப்பந்த முற்றிடும்’, எ - ம், சிவதருமோத்தரம். “பரமசிவன் பராசத்தி பல்லுயிர்க்கும் பயின்றிருக்க, விரவுவதென்னிருளென்ற கேள் வெய்யவழற் பசுமரத்தின், விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்து விழும், பருவமுறக்கரண முறப்பதியு முறப்பழுததுவே” எ - ம், வருவன வற்றற்காண்க. (கி)

ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியானுலு

மையவொரு செயலுமில்லை

யமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்தர

ராமென விருந்தபேரு

நேராக வொருகோப மொருவேளை வரவந்த

நிறைவொன்று மில்லாமலே

நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துளறு வார்வசன

நிர்வாக ரென்றபேரும்

பூராய மாயொன்று பேசுமிட மொன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
போதுதுயி லோமென்ற விரதியரு மறிதுயிற்
போலே யிருந்து துயிர்வார்
பாராதி தனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே
பார்க்கினின் செயலல்லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே.

(இ - ள்.) ஆராயும் - விசாரிக்கும், வேளையில் - காலத்தில், பிரமாதியானாலும் - பிரமன் முதலானவர்களுக்காயினும், ஐய - ஐயனே, ஒருசெயலும் இல்லை - ஒரு தொழிலுமில்லை, அமைதியொடு - அமரிக்கையுடன், பேசாத - பேசாமையாகிய, பெருமைபெறு - பெருமையைடைந்த, குணசந்தரர் ஆம் என இருந்தபேரும் - குணத்தில் சந்திரனை ஒத்தவர் இவரென்று யாவரும் சொல்லும்படியாய் இருந்தவர்களும், நேராக-செவ்வையாக, ஒரு வேளை - ஒரு காலத்தில், ஒரு கோபம்வர - ஒரு கோபம் வந்தால், அந்த நிறைவு ஒன்றும் இல்லாமலே - அந்த அமரிக்கை சிறிதுமின்றியே, நெட்டு யிடுத்து - பெருமூச்செறிந்து, தட்டு அழிந்து உளறுவார்-நிலைதவறிக்குளறுவார், வசன நிர்வாகர் என்றபேரும்-வார்த்தைசொல்வதில் சமர்த்தர் என்று சொல்லப்பட்டவர்களும், பூராயமாய்-ஆராய்ச்சியாய், ஒன்று பேசுமிடம்-ஒரு விடயத்தினைப்பேசுங்காலத்தில், ஒன்றைப்புலம்புவார் - வேறொரு விடயத்தினைப்பிதற்றுவார், சிவராத்திரிபோது - சிவராத்திரிகாலத்தில், துயிலோம் என்ற விரதியரும்-உறங்கோம் என்ற விரதம் பூண்டவரும், அறிதுயில்போலே இருந்து துயில்வார்-அறிவோடு கூடிய நித்திரைபோல இருந்து உறங்குவார்கள், (ஆதலால்) பாராதி தனிலுள்ள செயல் எல்லாம் - பூமி முதலான இடங்களில்நடக்குஞ் செயல்கள் எல்லாம், முடிவிலே பார்க்கில் - முடிவிலே ஆலோசித்துப் பார்த்தால், நின் செயல் அல்லவோ-தேவரீர்செய்கையாக விருக்கின்றதல்லவோ, பார்க்குமிடம்:-என்க.

வி - ரை.) பிரமாதியென்றதனால் விண்ணினையும் உருத்திரனையும் கூட்டிக்கொள்ளுக. நண்டு உருத்திரனென்றது குணருத்திரனை. பிரமாதி தேவர்கள் பசுக்களான படியாலும் அப்பசுக்களுக்குச் சுதந்தரமின்மையானும், 'பிரமாதியானாலுமையெவொருசெயலுமில்லை'யென்றார் அந்நிவசிகை. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ராஸூயந்தே நகாரணம்" எ - ம், "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுச்சுருத்ராச்சஸர்வேவா பூதஜாதய: நாசமேவாது தாவந்தி" எ - ம், சுவஞான போதம். "அறிவிக்கவன்றியநியாவுளன்கள், செறியுமா முற்பின்குறைக-னெறியிற், குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின்வீடென்குறையில் சகன் சூழ்கொள்பவர்க்கு" எ - ம், சிவஞானசித்தியார். "அறிந்தி

மொன்மா வொன் றைமற்றெ ன்ருலறிதலாலு, மறிந்தவை மறத்தலானுமறி
 திவிக்கவறிதலாலு, மறிந்திடுந்தன்னையுந்தான நியாமையாதுந்தானே, யறிந்
 தறிவன் ன்ரு மறிவிக்க வறிவனன்றே” எ-ம், திருவாசகம். “அறிவனையமு
 தேவடி நாயினே, னறிவனாகக்கொண்டோ வெனையாண்டது, வறிவிலாமை
 பன்றே கண்ட தாண்ட ரா, னறிவனெவல்லனே வருளீசனே” எ-ம், வரு
 வற்றிற்காண்க. குணம் தட்பத்தால்சந்திரனுக்கு உவமைப்பொருளாயிற்று,
 சாத்து வித குணத்தினையுடைய பெரியோரும் ஒருகாலத்தில் தாமச குணத்
 தினையுடையதாகிக்கொப்பிப்பார் என்றதனால் குணசந்தராமென விருந்தபே
 ரும்.....தட்டழிந் துளையுவார்” என்றார், திருக்குறள். “குணமென்னுந்
 குன்றேறி நின்றார் வெகுளரி, கணமேயுங்காத்தலரிது” என்றதனாற் காண்க.
 மிகுந்த புத்திமாண்களாகிய வித்துவான்களும் கண்ம வசத்தால் விதியினை
 விலக்கென்றும், விலக்கினை விதியென்றும் கூறிவராகலின் நிர்வாகரென்ற
 பேரும்.....புலம்புவார்” என்றார். இலக்கணங்கொத்து. “அதிமதி துட்ப
 மோ டதிகலை கற்பினும், விதியது வசத்தால் விதிவிலக்காய்ப்பார்” எ-ம்,
 திருக்குறள். “நண்ணிய நூல் பல கற்பினு மற்றுத்தன், னுண்மையறிவே
 மிகும் எ-ம். வருவனவற்றிற்காண்க. விரதங்களுட்டையாயது சிவராத்திரி
 விரதமாகலின் இவ்விரதத்தினையே பெடுத்தாண்டனர் - சிவராத்திரி புரா
 ணம். “மறைகளிற் சாமமகங்களிற் புரவி மகமலைகளின்மகமேரு, நிறைபுண
 னதியிற் கக்கையோரைத்தாய், சிகழ்ந்த பூதத்தினுகாய முறைதெரி சுரரிற்
 கருமுகிலுர்தி முதன்மை பெற்றுயர்ந்ததாமென்ன, வறைதரு விரத மனைத்
 தினு முரைக்கு மரனிரவதிகமென்றறிமின்” எ-ம், வருதலாற்காண்க. சிவ
 ராத்திரி விரதத்தன்று துயிலாதிருக்கவேண்டவது கட்டாயமாகலின் ‘துயி
 லோ மென்ற விதிமரும்’ என்றார், சிவராத்திரி புராணம். “எருகுமுளத்
 தடனிருந்துனொரு வியிரு விழிதணிவு முரக்கமின்றி, யிருளுகங் குலின்
 யாம நான்கிலு மிப்படியருச் சித்திதுதி தோலும், பொருவருக்கியங்கொ
 ருத்து நாயடியென் புரியிவித்தப் பூசைதன்னைத், திருவுளத்தினயந்தருள்வா
 பெனத் துதித்துத் தண்டனிட்டித் திருமுன் வீழ்த்தே” எ-ம், உபதேசகா
 ண்டம். “ஒற்றையாழியங்கடவுளர்வைகவினாவொழிந்து தயம்போய், முற்
 துசங்குலின்யாமமோர் நான்கிலு முறை துயில்போக்கிக், தற்றையஞ் சடைக்
 கடவுளை விதிமுறையருச்சனைக் கடனாற்றிப், பிறறைவைக விற்பாணையர்
 கடவ்வார் பெற்றற் கருங்கதி சேர்வார்” எ-ம், மகா சிவராத்திரி கற்பம்.
 “அற்றை நிரிபுறங்காதர்ச்சித்துப் பாரணத்தை, மற்றைய நாட் செய்கை
 வரம்” எ-ம், வருவனவற்றிற்காண்க. பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பிரியந்தன்னாகியப
 பசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற் கட்டிக்காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவர்
 முதல்வனே மாகலின் ‘பாராதி தனிவுள்ள செயலெலாமுடிவிலேபார் கி
 னின்செயலல்லவோ’ என்றார். ஆதித்திய புராணம். “ப்ரமாதிஸ்தம்ப பர்
 யவந்த நான் பகும் பத்மாமுபாஸ்த்ரேத்தே பதிர்த்ரே வாகாரயம் காரய தி
 வயம்” எ-ம், தேவாரம். “ஆடுவித்தாலாரொருவராடாதாரே யடக்குவித்தா

ஒட்டுவித்தாலா ரொருவரோடாதாரே யுருகு வித்தாலாரொருவருரு காதா ரே, பாட்டுவித்தாலா ரொருவர் பாடாதாரே பணிவித்தாலாரொருவர் பணி யாதாரே, காட்டு வித்தாலா ரொருவர் காணாதாரே காண்பாரார் கண்ணுத லாய் காட்டாக்காலே” எ-ம், சிவஞான சித்தியார், “போகியாயிருந்துயிர்க் குப்போகத்தைப் புரிதலோரார், யோகியாயோகமுத்தி யுதவுதலுதவு மோ ரார், வேகியானுற் போற் செய்த வினையினை வீட்டலோரா, ருகியா மூடரெல்லா மும்பரிவொருவனென்பார்” எ - ம், திருவருணைக்கலம்பகம்- எல்லாவுயிர்க்கு முயிரருணைச ரிவரசையி, னல்லாதனுவு மசையாததென்ப தறிந்தனமே, வில்லாடன் மாரணிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாள், புல் லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே” எ - ம், வருவனவற்றூற் காண்க.

அண்டபகி ரண்டமும் மாயா விகாரமே
யம்மாயை யில்லாமையே
யாமெனவு மறிவுமுண் டப்பாலு மறிகின்ற
வறிவினை யறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசை விளக்குமொரு தெய்வவரு எல்லாம
லில்லையெனு நினைவுமுண்டிங்
கியானென தறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
யின்பமெனு மன்புமுண்டு
கண்டன வெல்லாமல்ல வென்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்களோயக்
கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென் றூற்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுள கர்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
பகந்நா னிச்சிப்பனே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே.

(இ - ள்.) அண்டபகிரண்டமும் - அண்டபகி ரண்டங்களும், மாயா விகாரமே-மாயையின்காரியமேயாம், அம்மாயை-அந்த மாயையானது, இல் லாமையேயாம்-(காரியப்பாட்டினால்) இன்மையாகத்தோற் துவதாகிய, அறி வும்உண்டு - உணர்ச்சியும்உண்டு; அப்பாலும் - அதற்குமேலும், அறிகின்ற- உணர்கின்ற, அறிவினை - உணர்ச்சியை, அறிந் துபார்க்கின் - உணர்ந் துபார் க்குமிடத்து, எண்டிசை விளக்கும் - அட்ட திசைகளையும் விளக்கச்செய் கின்ற, ஒரு-ஒப்பற்ற, தெய்வ அருள் அல்லாமல் - கடவுளின் கிருபையல் லாமல், இல்லைஎன்னும் - (மாயாகாரியம்) இல்லையென்கின்ற, நினைவும் உண்டு-நினைப்பும்உண்டு; இங்கு - இவ்விடத்து, யான் எனது அற - யான் என்னும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும் ஒழிப்படி, துரியம்

[illegible]

பாடாரி நவஞ்ஜி நவபுஷ்பகூ-லிவி-நா || தடிவெத நஜெவஸூசு
கார ஸூஸூ விசுகவடி-நாசு | தடியாரணிகாய-பாணி வஹீர-
பாணிஸூஸூ தள||விவருதளவுக்ஷீர-பிவாணிவூவி யனெசூ-லி
பியெ உதி” எனவும்; சிவஞானசித்தியார்: “ரித்தமாயருவாயே க நிலையதா
யகிலத்துக்கோர், வித்திமாயசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர்,
சத்தியாயப் புவனபோகத் தனுசுரணமு முயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய்
மாயைமயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே; ” எனவும், தத்துவப்பிரகாசம்: “விளங்க
சுத்தமாயை துடிவாகிச் சலனமேவிய சுத்தஞ்சுத்த மிகவளவிச்சசலர்க், குளன்
கொள்தனு சுரணமுடன் புவனபோக முண்டாக்குங்காரணமாயொருகோடி
பேதற், துலங்கியனுக்களை யொடுக்கிவிரித்துக் கண்மசுகதுக்க மொடுங்கவு
முற்பவிக்கவுந்தானிடமாய்க், களங்கமதாயசுத்தமாய் ரித்தமாயருளாற்காரி
யப்பட்டிடு மிலதேற்கடல் வையமிலதாம்” எனவும் வருவன வற்றற்
காண்க. இதனாற் கணிகவாதிசன் மதம் மறுக்கப்பட்டது. மாயையானது
சடமாகலின், அதுதானே காரியப்படுமோ என்று விசாரிக்கவேண்டு மென்
பார், அதிற்று பார்த்தின் என்றார். மாயைக்கு உணர்ச்சியின்மையானும், அது
சேதனப் பொருளில் செல்லாமையானும், அதனைக் காரியப் படுத்துவான்
ஒரு முதல்வன் வேண்டு மாகலின் ‘தெய்வவருளில்லாமலில்லை’ என்றார்.
சிவஞான சித்தியார்: “புத்திமற் காரியங்காண் பூதாசிபுருடன்ருளை, மக்
தனுசுரணம் பெற்றாலறிதலா லவற்றைமாயை, யுய்த்திடுமதனான் மாயைக்
குணர்வொன்று மில்லையென்றே வைத்திடுமதனா லெல்லாம் வருவிப்பா
னொருவன் வேண்டும்” எனவும், பராக்கியம். “உ-ருதூ ளாவயவா
யொசூ-பாநாநா-இவவாரிஹா: ஸூ-ருதா வயவடிவடி கூாசுவ-
ஜீவெத- வ-ருவ-கா: || சுதொஹிவ-பிஜாநுகுஹிஜிஸ்ஸ
உவஹி தஉதி” எனவும், வருவனவற்றற் காண்க. தனுசுரணபுவன போ
கங்களனைத்தையும் ஆண்மாக்களின்பொருட்டு மாயையினின்றும் காரியப்
படுத்தலாதி செய்தல் முதல்வனின் அருளேயாகலின், தெய்வ அருளில்
லாமலில்லை என்றார். மிருகேந்திரம். “ஹொமஸாய நராகழிபு
கூகூகாசுரண ஸஸ்ராய்யு! தஹுஸா தூககிராகி விஸ்ராயாவதிஷ
தெ|| ஹிநாஃ ஹபவிஹாநொ நாஸவடி ஹ-ருதஹிதொயத: ||
ஹபவஸா நரோஸாஹிதி” எனவும், தந்தை: “வாரிணாயதி
தாஸு ரொயஹாஹிதிஷா | யஹிஜீ-ல நரோயதூததா
நாஸுஹி கொஹு-த உதி” எனவும், சிவஞானசித்தியார். “அழிப்
பிளைப் பாற்றலாக்க மவ்வவர் கண்மமெல்லாம், சுழித்திடதுகரச் செய்கை
காப்பது கண்மவொப்பிற், நெழித்திடமலன் கனெல்லாமறைப் பருட்செய்தி
தானும், பழிப்பொழிபந்தம்வீடுபார்த்திடினருளேயெல்லாம்” எனவும் சிவப்
பிரகாசம்: “ஏற்றவிவையர னருளின் நிறுவினையாட்டாக வியம்புவர்க

எனண்களிடர்க்கடனின் னுமெடுத்தே, யூற்றமிசுவருள்புரிதலே துவாகவுரை செய்வ ரொடுக்கமினப் பொழித்தன்மற்றைத், தோற்றமலபாகம் வரக் காத்தல்போகற் துய்ப்பித்திறோதாயி நிறுத்தலாகும், போற்ற வருமருளரு னேயன்நி மற்றுப்புக் கணவையு மருளொழியப் புகலொணுதே” எனவும்வரு வனவற்றாற் காண்க. யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்றலன்நி யின்பமடை தல்கடாதாகலின். யானெனதறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதேயின்பமெனு மன்புமுண்டு என்றார். சிவஞானபோதம்: “நானவனென் றெண்ணினற்கு நாடுமுள முண்டாதல், தானெனவொன்றின்றியே தானதுவாய்-நானென வொன்றி நில்லென்று தானேயெனுவரைத்தன்னடிவவத், தில்லென்றுதா னுமிறை” எ-ம், சிவஞானசித்தியாரி: “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென் னதியானென்னுமிக்சோனை ஞானவெரியால் வெதுப்பிநிமிர்த்துத், தான் செய்வேரின்றிடவத்தத்துவன்றானேரே தனையளித்து முன்னிற்குமவினை யொளித்திட்டோம் நான்செய்தேனெனமவர்க்குத், தான்கின்நி நண் ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங்கன்ம, மூன்செய்யா ஞானந்தானு திப்பினல்லா லொருவர்க்கு மியானென திக் கொழியாதன்றே; எ-ம், திரு கீதந். “யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாடோர்க், குயர்ந்தவுல கம்புகும்” எனவும், பிரபுலிங்கலீலை: “யானெனதென்ப திருந்திசொறு, ஞானமுருண துரண்ணிலனாயிற், னுரணிலையாதசகந்திகழ்கிற்கும், தீனமிலாத சிவந்திகழாதே” எனவும், சிற்றம்பலநாடியாரி, “யானெனது நீங்கியி றை நிறைவிலொன் றுக்கி, யானெனது நீங்காதிருத்தினுள்-யானெனது, தங்காதவர்போற்றுஞ் சண்பைச் சிற்றம்பலவன், மங்காமற் காத்தாண்ட வாறு” எனவும் இளஞ்சையநீகாதி: “என்னது யானெனு மிந்த மயக்கைச், தன்னரு ளாலொழிந் கும்மிள சைக்கோன், கன்னிருயத்தொடு கைவிலை கட்டிக், கொன்னுறு மேனி குழைந்தமை யென்னே” எனவும் வருவனவற் றாற் காண்க. பிரத்தியட்சத்தாற் காணப்படுவனவெல்லாம் அழிதன்மாத்தி ரையவாகலின் கண்டனவெல்லாமல்ல என்றார். திருவிளையாடற் புராணம்: “அல்லையிதல்லையிதெனமறைகளுமன்மைச்சொல்லினுறு தித்தினைக்கும்” என்றதனாற் காண்க. சிட்டைகூட வேண்டுமாயின், செயலற்றுத் தன்னந் தனியே யிருந்துகண்மூடியிருக்க வேண்டுமாகலின் கருவிகரணங்களோயக் கண்மூடியொருகணமிருக்க என்றார். பட்டினத்துப்பிள்ளையாரி. சிந்தனை யற்றுப்பிரியமும் தானற்றுச் செய்கையற்று, சினைந்ததுமற்றுமினையாதது மற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனியே யிருந்தானந்த ரித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலிலென்றிருப்பே னத்தனே கயிலாயத்தனே” எனவும், தேவிகா லோத்தாரி: “ரித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்தமொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக்கொண்டாற், சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேராதாகிச்சேரும் வகைசேராமற்செல்லநின்று, மத்தமன முதலாயவவத்தையான் றுமருவாத வகைநிற்குமதுவேயாகு, முத்திரெறியென்று மறையிடவிடாதுமுறையி டவுமாகமங்கண்மொழியுங்காணே” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. ஆன் மாக்கட்டுக்கன்மம் அனாதியாகலின் அதுபுத்திதரு மருபமாயிருந்து, சுகதுக்கந்

களை விளைவித்துக்கொண்டே யிருக்குமாகையால், 'கண்மங்கள் போராடுதே' என்றார். சிவஞானசித்தியார்: "தன்மமோ டதன்மமாகித் தானிருபயனுந் தந்து, நன்மை தீமையினு மின்பத்துன்பினு நாடிக்காண, முன்னமேயான் மாவின் தன்மம்மலத்தொன்றதாகிக், கன்மமுமூலங்காட்டிக்காமியமலமாய் சிற்கும்" எனவும், சிவப்பிரகாசம், "நண்ணியிடு முருவதனுக்கேதுவாகி நாளுபோகங்களாய்நாசோற்பத்தி, பண்ணிவருமா தலாலநா தியாகிப்பலவாகி யனுக்கடொடும்படர்வதாகி, யெண்ணிவருமணவாசகன்மத்தாலியற்று மிய ல்பினதாய்மதிகதமாயிருபயனும்பாவ, புண்ணியமாய்ப்புலர் காலையெய்யே விப்பொருந்து மிது "ன்மமலம் புகலுமாறே" எனவும் வருவனவற்றிற்கா ண்க. போராடுதே என்பது ஒருமைபன்மை மயக்கம். பண்டையென்றது பிராரத்துவமெனக்குறித்தற்கு. கருமவாதிகள் கருமத்தினையேகடவுளென் புராகலின், கர்மமேகர்த்தா வெனும்பெயர் என்றனர். நத்துவப்பிரகாசம்: "நல்வினை தீவினை முன்னேசெய்த ஐதாம் நாடியது பேறிழவின் பம்பிணி மூப்புடனே, யொல்லமரணங்களிவைகரு வுட்பட்ட தொருவரானீக்கவொ ண்ணு புசித்தன்றி யொழியா, வெல்லே யிதுவேயென்று முயற்சியுஞ் சோம்பதுவு மிரண்மெறண் முத்தியென்னுங் கருமவாதி" என்றதனாலிக் "செல்லுமுடலிற் செய்த சடமாங்கன் மஞ்சென்று முத்திகொடுப்பதெ ன்கே தீங்கைவிடாய் நீயே" எனவைதிகசைவரால் அக்கன்மவாதிகள் கண் டிக்கப்பட்டனராகலின் நானிச்சிப்பனே என்றார். (எ)

சந்ததமு மெனதுசெய னினதுசெய வியானெனுந்
தன்மைநினை யன்றியில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சிந்தாந்த
சமரச சபாவமிதுவே
யிந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைகிறு வுளமறியுமே
யிந்நிலையி லேசற் றிருக்கவென் றுன்மடமை
யிதசத்ரு வாக வந்து
சின்னதகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
திருப்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்குதே மனது
சிரத்தையெனும் வாளுமுதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
பாதுகாத் தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்
பரிபூர ணானந்தமே.

(தி - ன்) சத்தமும் - எக்காலமும், எனதுசெயல் - என்னுடைய செய்கை, தினதுசெயல்-உன்னுடைய செய்கையே, யான் என்னுந்தன்மை- யான் என்கிறதன்மை, தின்னை அன்றி-உன்னையன்றி, இல்லாததன்மையால்-தில்லாததன்மையினால், வேறு அல்லேன் - நான் உனக்கு வேறுமல் வேன்; திதுவே - திந்தரிலையே, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசசபாவம்-வேத முடிவும்ஆகமமும் ஒன்றுபடும் நிலையாகும்; இந்தரிலை-இவ்வரியநிலைமையை, தெளிய - அறிப, நான்-அடியேன், நெக்கு உருகி - மனமுடைந்து, வாடிய வருகொடிய, தியங்கை - தன்மையை, திருவுளம் - தினது திருவுளம், அறிபமே - அறித்திருக்குமே; இந்நிலையிலே - இத்தகைய அரியநிலையிலே, சற்று திருக்க என்றால் - மனதொடுக்கிச்சிறிது இருக்கலாமெனின், மடமை-அந்நியமையானது, இதசத்துருவாகவந்து-இச்சகம் பேசும் பகை வளைப்போல வந்து, சித்தைகுடி கொள்ளுதே - என்மனத்தில் குடிகொள்ளா சிந்ததே; மலமாயைகண்மம் - மலமாயைகண்மங்கள், திரும்புமோ என வம்-பின்மீம் என்னை வந்துபந்துமோ என்றும், தொடுவழக்காய் - தொடர் வழக்காகி, சென்மம் வருமோ எனவும்-பிறவி உண்டாகுமோ என்றும், மனது யோசிக்குதே - என்மனமானது ஆலோசிக்கின்றதே; (ஆகலான்) சித்ததை என்னும் - சித்ததையென்று சொல்லப்பட்ட, வாரும் உதவி-வாணயக்கொடுத்து, பந்தமற-பிறவிவேர் அற, மெய்ஞான திரமும்தந்து - மெய்ஞான காரியத்தைபுகொடுத்து, என்னை பாதுகாத்து அருள் செய்துவாய் - அடியேனைக் காப்பாற்றி யருள்வாய், பார்த்துமிடம்-என்க.

(வி - னா) அநாதியே கருமையாகிய ஆணவமலத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய வீட்டிலே உணர்ச்சியில்லாதகண்ணற்ற குழந்தைகளைப்போலக் கட்டிப்பட்டிருந்த ஆன்மாக்கட்குப்பெருங்குணையினால் கருவிகளணங்களைத் தந்து அறிவை சிகழ்ப்பண்ணும் திறைவன் செயலன்றித்தனக்கொருசெய்ய கையின்மையின் "எனது செயல்" என்றார். பட்டினத்தீதார்: "என் செய வென்பதியாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே, உன்செயலே யென் னுணர்ப்பெந்தேன்" என்றதனால் காண்க. ஆன்மாக்க ளுணர்த்தும் முதல் வன் பரிபூரணவியாபகத்திலவியாப்பியமாகிசிறிது அறிந்திமொகலின் தினையன்மியில்லாத தன்மையால் வேறலேன்" என்றார். சீவஞானசீக்தியார்: "செறிபுலன் காணமெல்லாம் புருடனாலறித் தான்மாவையறிதராவவையே போல வான்மாக்களைத்தென்குஞ், செறிதருஞ்சிவன் தனாலேயறித்திடுஞ் சிவனைக்காண, உறிதருஞ்சிவனே யெல்லாமறித்தறிவித்து நிற்பன்" என்றதனாக்க. வேதாந்தமென்பது வேதமுடிவினை, சித்தாந்தமென்பது ஆகமத்தினை. வேதங்களில் பற்பல சமயங்களை எடுத்துக்கூறி, அவற்றிற் கெல்லாமதிகாரினைக் கட்டி அவற்றைச்சிறப்பித்துப், பின்னர் வேதமுடிவான உபநிடதங்களில் அவற்றையெல்லாமறுத்து உண்மைப்பொருளைநிலை சிறுத்தியது, ஆகமங்களில் அந்நனக்கூறுது முதலடைக்கடை முழுதினும் முதல்வன் பெருமையினையே கூறிமுடிக்குகின்றன, ஆகலின் வேதாந்தமும்

கமலங்களும் ஒரே முடிவினையுற்றிருத்தலின், வேதாந்த சித்தாந்த சம்பந்த
பாவ பிதுவேயென்றனர். இவ்வேதாகமங்களைப்பன்னுள் கேட்டுத்திரு
ருண் முன்னிலையிற் சிந்தித்துத்தெளிந்தனராதலின், இந்தநிலை தெரிய
வெண்குருகிவாடிய வியற்கை திருவுளமறியுமே என்றனர். இங்ஙனம்பழி
ருகையில், பூர்வவாசனாப்பழக்கத்தால் ஒரோவழி அறிபாமை வந்து தாக்கு
தலின் இந்நிலையிலேசற்றிருக்கவென்றால் மடமை இதசத்ருவாக வந்து
நத்தை குடிக்கொள்ளுதேயென்றனர். சிவஞானபோதம்: 'இங்குளிரங்குங்
லம்போல ஞானிபான், முன் செய்வினைமாயை மூண்டிடினும். பின் செய்
நிலை, மாயையுடனில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே, யாவவதஞ
றுணருமச்சு.' என்றதனாற்காண்க. இதசத்ரு - வெளிமே இதஞ்சொல்லி
பள்ளே வஞ்சிக்க நிலைப்போன், வாய்ந்ததேகத்தில் அடிக்கடி அறியாமை
வந்து தாக்குதலின் இவ்வறிபாமை காரணமாக மலமாயாகண்மக்கள் அடரு
மாகலான், மலமாயாகண்மம் திரும்புமோ தொடுவழக்காயென்றும், பிறவ்
மறுபடியுமெய்துதற்கு அம்மும்மலங்காரணமாதலின், சண்மம் வருமோனை
வும் யோசிக்குதே' யெனவும் கூறினர். பேடிகைவான் போலாது, திரன்பெ
ற்றவாளே பிறயோசனைப்படுமாறுபோல மெய்ஞ்ஞானமடைந்தவொருவ
னதுசிரத்தையே பந்தத்தை நீக்குமாகலின், சிரத்தையெனும் வாளுமுதலிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்பாதுகாத்து அருள் செய்குவா
யென்றார். சிரத்தை யென்றது ஞானசாத்திரங்களினிடத்து மனத்தினே
நிறுத்தல், இங்ஙன நிறுத்தின் மலமாயை கண்மங்க ணெருக்குதலருமை
ஆகலின்னதே "கேள்விமுயல்" என்றனர் பூதாட்டியார். (அ)

பூதலய மாகின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்

பொறிபுல னடங்குமிடமே

பொருளென்பர் சிலர்கரண முடிவென்பர் சிலர்குணம்

போனவிட மென்பர்சிலபேர்

நாதவடி வென்பர்சிலர் விந்துமய மென்பர்சிலர்

நட்டநடு வேயிருந்த

நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர்கருதி

நாடிவரு வென்பர்சிலபேர்

பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலையமென் றிடுவார்சிலர்

பேசிலரு ளென்பர்சிலபேர்

பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனியம் தென்பர்சிலர்

பிறவுமே மொழிவரிவையாற்

பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்

பரமசுக நிஷ்டைபெறுமோ

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற

பரிபூரணனந்தமே.

[illegible]

காசித்த அவதரத்துக்காட்டத்தினைப் பொருந்தின வக்கினிபோலவும், முப்பனத் தினைப்பொருந்தின புல்லும் வைக்கோலும் போலவும், பசுத்துவங்கெட்டுச் சிவத்துவமாய்க் கரணங்கெட்ட சித்தியதே பொருளுென்பர் சங்கிராந்த வாதி யராகலின், கரணமுடிவென்பர் சிலர் என்றார். ஈங்குந் பூராகரணம். “பழ மல நீங்க நிகழுங்காலே, வேற்றோர் முகவொளி தோற்றுங் கலனெனத், தலை வனதருளியர் நிலவிடு நிலவக், காட்டந்தங்கி மாட்டத்தங்கிய, தன்மையும் ளத்த புல்வையினீப்பும், போன்றதுவாகித் தோன்றிடுமதனும், பசுகரணங்கள் சிவகரணங்க, ளாகமாறியறிவு, மேகமா முயிர்பாநெனதின்னே” என்றத னாற்காண்க. ஞானவாணியம், தரிசனவாணியம், வேதினீயம், மோகனீயம், ஆயுசு, நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்கிற குணங்களெட்டும்; பசித்தல், தாகம், பயம், செற்றல், உவகை, மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், நசி த்தல், வேர்வை, கேதம், மதம், வேண்டல், அதிசயித்தல், உருசிப்பு, பிற ப்பு, உறக்கமென்கிற குணங்கள் பதினெட்டும்; அரசிகம், இரதி, அரசிசோ கம், சுருச்சை, பயம் என்கிற குணங்களைந்தும் ஆக விவ்நனஞ் சொல்லப்பட் றெவருகிற மூவகைக்குணங்களையும் விட்டுப் பூர்வகன்மத்திலுண்டாகிய கன்ம ங்கள் புசித்துத்துலைந்த வவதரந்தானே வீட்டிண்ப்பொருளுென நிகண்டா வாதி யர் கூறுவாராகலின், குணம்போனவிடமென்பர் சிலபேரென்றனர். சீவ ஞான சித்தியார். “ஈரிலாதன வனந்தஞான முதலெண்குணங்களெனுமொ ண்குண, மாறிலாதமிமேவு சீதமென மன்னிவானவர் வணங்கவே, வேறு லாவு குணஞானவாணியமதாதி யெட்டினையும் விட்டசீ, ரோறுபான்மையுட னீடு வாழருகனெங் களுக்கிறைவனென்றனன்” எ - ம். பசித்தருக பயசெ ற்றமோடுவகைமோக சிந்தனை பழித்தனேயும், நசித்தல்வேர்வினெடு கேதமோ டுமதம் வேண்டலீண்டதசயித்தலும், புசிப்பு வந்திடு பிறப்புறக்கமவை விட் டொரட்ட குண பூதனும், வசித்தவன்னுலகின் மேலிருந்தொரு சொல்கல னுக்கருளு மென்றனன்” எ - ம். “எனுமொன்றுடையவாகி யெங்குமணு வாயிரும் புகன் மரங்கனும், பூணுமங்குரு வெலாமுமாகுமவை புற்கலப்பொ ருன்களென்னலாங், காணுமங்கு வகைத்தொழிற்களவைகட்டி விட்ட நெறி கன்மமேன், மாண நின்றுவருமாறிமாறி முன்வரைந்ததுண்டு விடமாட் சியே” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. அன்றியும் பாகிருதி தத்துவமா னது, - தூல சூக்குமமுமா, யெல்லாப்பதார்த்தங்களுக்குங் காரணமுமாய், முக் குணங்களுமொத்து நிற்கிறதே, தனக்குவடிவமாய், அழாத்தமாயிருக்கும் புத்தி முதல் பிருதிவி யீருகிய தத்துவமிருபத்த மூன்று மிதனுடைய வியாத்தியா யிருக்கும். அதனோடுங்கூடின, சுத்த புருடனும், பாலனாகிய பிள்ளைகளைப்போ லச்சேட்டையுண்டாகிப் பலயோனிகளைபு மெடுத்திந்தக், குணங்களோடு மநா தியேகூடிப் புத்தியையுடைத்தாய வித்தையின் வசத்திலேயொழுகி, சனை சம்பந்தமுண்டாயிருக்கிற சுகதுக்கமான குணங்களு, முண்டாயிருக்கும். அந் தப் பிரகிருதியினுடைய, தன்மையையறிந்து, புத்தியை உடைந்திருக்கிற வறி யார்மைபோய், விகிருதியாலுண்டான சுகதுக்கங்களைப் பிரகிருதிக்குண்டான தென்று கண்டு, இது ஆன்மாவுக்கில்லையென்று குணத்திரயங்களடங்குவதே மு

செலென்பர் ஆகவின், குணம்போனவிடமென்பர் சிலர்தான் கூறுதலு மொன்று.
சித்தியார். “மூலப்பிரியட்டகம் விகிந்தியாகி மூன்றாய் பிரகிருதி, தாலஞ்
குக்கும் பரமாய்ச் சுத்தபருடன் சந்நிதியிற், பாலன்சேசுட்டை புரிந்துலக
ய்யோனிபலவாய்ப் பரந்தொடுங்குஞ், சாலவன்று நீரிச்சுவர சாங்கியன்றான்
சாற்றிடமே.” என்றதனாக்காண்க. சுத்தப்பிரமவாதி—சுத்தமானது மயக்கத்தி
னுலே பிரபஞ்சமாமெனவும், அறியாதார் அர்த்தமும் சுத்தத்திற்குண்டெ
ன்று விசாரிப்பது மெய்யன்றமெனவும், சுத்தமே பிரமமாவது அர்த்தமில்ல
மென்றறிபுகழிறவே வீட்டின்பமாவதெனவும், கூறிச்சுத்தமாகிய நாதமே முத
லென்றவர் ஆகவின், நாதவடிவென்பர் சிலர் என்றனர். சித்தியார். “உரையா
னது மையலின லுலகாம், புரையோருணரும் பொருள்போ யிதனை, விரை
யா துணரும் மதுவீ டெனவே, வரையா துரைவா திலுத் தன்னே.” என்
றானால் காண்க. வந்துவினின்று நாதாதித்தத்துவங்களும், வைகரி-காநிகா
ரணமான குக்குமை பைசுத்தி மத்பம, முதலியவும், அவ்வந்துவின் கீழ்ப்ப
ட்டமோகினியாகின்ற அதோமாயையினின்றும் இராகத்தத்துவத்திற், காநிகா
ரணமான காரணமாயை காலம் நியதி, கலை வித்தையாதியும், அவ்வவுத்தம
மையின் தூலபரிணாமமான மூலப்பிரகிருதியினின்றும் அவ்வியத்தம் சாத்திய
இராசத் தாமதகுணங்கள் முதலியனவும் ஆகிய, யாவற்றிற்கும் விந்துகாரணமா
யிருத்தவின், விந்துமயமென்பர் சிலர் என்றார். சித்தியார் “விந்துவின் மாபை
யாகி மாயையி னவ்வியத்தம், வந்திடும் விந்துதன்பால் வைகரியாதி மாபை,
முத்தி மிராகமாதி முக்குணமாதி மூலம், தந்திடும்” என்றதனாக்காண்க,
அகம்பிரமமாய் அனுபூதியுட் தன்னிலே தன்னை அனுபவித்து, காயமென்றுங்
காரணமென்றும் வாயுவென்று மொருபேதமுமின்றி, இன்னபடியென்று சொ
ல்லுதற்கோர் சொல்லுமின்றி, ஆகாயமுதலிய பூதங்கள் கெடவும், நாடுளுரு
காலக் கெடாதே நிலைபெற்று நான்பிரமமெனும் ஞானமே முதலென்பர் ஏகா
ன்மவாதிகள். அன்றியும், அவர்கள் நிண்மலமாயிருக்கிற ஆகாயத்தினே மேகம
றைத்த தன்மைபோல, சுத்தமாயிருக்கிற பரப்பிரமமும், மாயாவுபாதிகளினாலே
வாதிக்கப்பட்டிருந்தாலிலே மயங்கிநிற்கிறதே ஆன்மாவெனவும், அந்த ஆகாய
த்திலே யொருகாற்றுத்தோன்றி யந்தமேகத்தினே நீக்கினதன்மைபோல, ஆன்
மாவீ ணிடத்திலே யொருவிவேகஞானத்தோன்றி யந்தமாயாவத்தை நீக்க
நாமெயாகின்ற அவசரம் முதலென்பராகவின், நட்புருவையிருந்த நாமென்பர்
சிலரென்றனர். சித்தியார். “தானே தானு யனுபோகத் தன்னிற் தன்னை யானு
பவித்திட, தேனையுயிரே யுணர்வேயென் ரென்று மின்றி யுரையிறந்து, வா
னே முதலாம் பூதங்கண் மாய மாயா தேமன்னி, நானே பிரம மெனத்தெளிப்பு
ஞானம் பிரம ஞானமே” எனவும், சங்கற்ப நீராகாரணம். “இவ்வியத்தப்ப
பெர்வமதகல, விண்முதறந்த கொண்மூப்படலத், திருநறவுதித்த காறகவியே
கம், தன்னிற்றேன்றிச் சாதகமனைத்தையு, மன்னகப்பிரிப்பு மடியிழைவாங்க
லும், போலஞாலம் பொய்யறக்கழீஇ, தானே தானாய்த் தன்னிற்றன்னைத், தா
னேண்டு தன்னலமுற்று, வசையி றத்துவ மசிபத்த தெளிவா, லகமே பிரம
மாயினனெனவறிந், தசலனுகிறந் சலசலமதியெனச், கண்டிடுமுடலம் விண்ண

சுல்கடத்த, மங்கலதுடைதர வெங்குமாந்தகைத்தே” என்பனவற்றிற்காண்க. வேட்டுவாளியானது ஒன்றுமறியாத பச்சைப்புழுவை யெடுத்துத் தற்சொரு பமாக்கின தன்மைபோல, வொன்றுமறியாத வான்மாவையும் முதல்வனுடைய அருளெடுத்துக்கொண்டு தற்சொருபமாக்கவந்த மாயாவுடல் தானே நித்திய வுத்தைப்பெற்று முதல்வனுடன் சமானமுதுதலே முதலென்பர் சிவசமவாதியர். பரமபதமென்கிற வீட்டில் நீளாதேவி பூதேவி சமேதராய், திருமாமணி மண்டபத்தில் சங்கசக்தராரியாய், நீலமேனியராய், நித்தியசூரிகளால் சேவ்ய மானவராய் எழுந்தருளி யிருப்பவரே முதலென்னும் பாஞ்சராத்திரியரு மிவரு ளாடங்குவர். ஆகலின், உருவமாமென்பர் சிலர் என்றனர். சங்கற்பநீராகரணம். “முன்றோன்றனது முதிரொளிஞான, மறிபாப்பச்சைச் சிறுபுழுக்கவந்த, வண்டென வுயிரைக்கொண்டிடுமுயிரது, தன்னேநோக்கித் தானதுவாகி, யைவ சைத்தொழிலு மெய்வகையுணர்வும், பிறியாவாறு பெற்றுத், திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந்திடுமே” என்றதனற்காண்க. உருவமனைத்தும் விவர்த்த மேயெனவும், டிட்கள, நிசானந்த, நின்மல,நிசப்பிரகாச ரிராமய நிஸ்தரங்கமாய் ளெடுத்த மாத்திரமான பிரமமே முதலென்பர் மாயாவாதிய ராகலின், கருதிநா டில் அருவென்பர் சிலபேர் என்றனர். சித்தியார். “அறிவாயகில காரணமாய னந்தானந்தமாயருவாய்ச், செறிவாயெங்கு நித்தியமாய்த் திகழ்ந்த சத்தாய்ச் சுத்தமதாய்க், குறி தான் குணங்கொன்றின்நிக்குறும் வேதந்தனக்களவாய்ப் பிரியாதனுபூ திகந்தனக்காய் நின்றதந்தப் பிரமந்தான்.” என்றதனற் காண்க, பரப்பிரமந்தானே பிரபஞ்சமுமா யான்மாவமாய் நின்று காரியப்படுகிறவிடத் து, ஆன்மா கன்மத்தையனுட்டித்து ஞானமுண்டானவாதே பிரமத்தோடுங் கூடி யான்மாவழிந்துபோய் நிற்பது முதலென்பர் பாற்கரியராகலின், பேத மற வுயிர்கெட்ட நிலயமென்றிடுவர் சிலர் என்றார். சித்தியார். “சித்தேயுலகா ய்ப் பரிணமித்துச் சீவனாகித் திகழ்ந்தமையாற், சத்தேயெல்லாமுத்திதனைச் சாரங்கண்ட ஞானங்கள், வைத்தேமொழியு மாமறைகள் சொன்னமரபே வந்தக்கா, லொத்தேகெட்டுப் பிரமத்தோ டொன்றாய்ப் போமென்றுரைத்தன னே.” என்றதனற்காண்க. அறிவுமயமான அருளுருவமாயிருந்த ஆன்மாவா னது கன்மத்தாலும் மாயையாலும் மறைக்கப்பட்டு, அவை யாசாரியனனுக் கிரகத்தால் நீங்கியவழி, நீருநீருஞ், சேருந்தகைமையில், முதல்வனாகிய அருளுட் ன் ஆன்மாவாகிய அருளுங்கலந்திடுவதே, முதல் என்பர் ஐக்கியவாதியராகலின், பேசிலருளென்பர் சிலபேர் என்றனர். சங்கற்பநீராகரணம், “அறிவாமுயி ரிற் பிரியாதேயு, மீட்டுமிருபய னூட்டிடுமியதிக், கொருபொழுதிரு பயனுக் வுறமருவுத, லின்மையாதன் முன்னிடகாலேச், சத்திரிபாதமுற்றிறையருளா, லுருவுகொடுலகு தெரிவுறமருவி, மாசுறுந்தூச தேசறவிளங்குந், தன்மையி னுணர்ந்தும் புன்மைகணீங்கி, நீருநீருஞ் சேருந்தகைமையி, னறிவிடுடைறிவு செறிவுற்பொருந்தி, யொன்றாமென்பதை யுலகோர், நன்றமுத்தியெனநவி ன்றனரோ.” என்றதனற்-காண்க. சிவப்பாழ் பரப்பாழ் சிவப்பாடுென்ற மூன்று பாசையுங் கடந்துநின்ற சூனியமே சிலர் முதலென்பராகலின், பின்னுமுன்னு ங்கெட்ட சூனியமதென்பர் சிலபேர் என்றனர். வேதச்சீரோதயம். “சம்மாயி

ருக்கச் சுகமுதயமாகியு, நம்மாளை நம்மாளை நம்மாளை - யம்மாகேள், முப்பா
மும்பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமா, யப்பாலும்பாழென்றறி.” என்றதனாற்
காண்க. இவ்வாறு பல்வகைச் சமயிகளும் பலவாறுகூறுங் கொள்கைகளைத்
தழுவுதலால் மனம் ஒருவழிப்படாது சலனமுறுமென்பார், இவையாற் பா தரச
மாய் மனது சஞ்சலப்படு, மென்றனர். இச்சமயிகள் கொள்கையனைத்தும் பாச
ஞானமும் பசுஞானமுமாக விளங்கலின் இவற்றால் உண்மைநிஷ்டை கைகூடு
மோவென்பார், பரமசுகநிஷ்டை பெறுமோ என்றனர். சிவப்பிரகாசம். “பாச
ஞானத்தாலும் படர்பசுஞானத்தாலும், யீசனை யறியவொண்ணா, திறையருண்
ஞான நண்ணித், தேசறு மதனான் முன்னைச்சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து,
நேசமோ டெயர்பரத்துநிற்பது ஞானநிஷ்டை.” என்றதனாற்காண்க. (க)

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போலெ
னறிவைச் சுருக்கினவரா
அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்று
யமுந்தவுந் தலைமீதுலே
சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு
துங்கவைத் தவரர்கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வகிலப் பஞ்சந்
தனைத்தந்த தெனதாசையோ
தன்னையே நோவனோ பிறரைபே நோவனோ
தற்கால மதைநோவனோ
பந்தமா னதுதந்த வினையையே நோவனோ
பரமார்த்த மேதுமறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமுற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்.) அந்தகாரத்தை-அஞ்ஞானமாகிய இருளை, ஒரு அகம் ஆக்கி-
ஒரு வீடாக்கி, மின்போல - மின்னலைப்போல, என் அறிவை - என்னுடைய
அறிவீனை, சுருக்கினவர் ஆர் - சுருங்கச்செய்து அஃவிடத்து வைத்தவர் யார்,
அவ்வறிவுதானும் - அந்த அறிவும், பற்றினது பற்றாய் - தான் பிடித்ததனை
யே ஆதாரமாகக்கொண்டு, அமுந்தவும் - அதில் மூழ்கவும், தலைமீதுலே -
என்னுடைய சிரசின்மீது, சொந்தமாய் எழுத - சுவதந்திரமாய் எழுதிவைப்
பதற்கு, படித்தது ஆர் - சுற்றதுயார், மெய்ஞ்ஞான சுகநிஷ்டை சேராமல் -
உண்மையாகிய ஞான னந்தங்களுக் கேதுவாகிய நிஷ்டையினைப் பொருந்தா

மல், சோற்றுத் துருத்தியை - சோற்றினையடைத்துவைத்த துரித்திபோலும் சரீரத்தினை, சதம் எனவும் - நிலைமென்று நினைத்துந், உண்டு உண்டு - பலதரமுண்டு, தூங்கவைத்தவர் ஆர் - உறங்குவித்தவர் யார், தந்தைதாய் முதலான - தகப்பன் தாய் முதலாகிய, அகிலப் பஞ்சம்தனை-பிரபஞ்சமுழுவதனையும், தந்தது-உண்டாக்கின தற்குக்காரணம், எனது ஆசையோ-என்னுடையவிருப்பமோ தன்னையே நோவடே - என்னை நானே நொந்துகொள்வேடே, பிறரையேநோவடே - அந்நியரையே நொந்துகொள்வேடே, பந்தமானதுந்த வினையையே நோவடே - பிறவித்தனையை யுண்டாக்கிய பூர்வகன்மங்களைத்தான் நொந்துகொள்வேடே, பரமார்த்தம் ஏதும் அறியேன் - மேலானஅர்த்தம் சிறிதும் உணர்ந்திலேன், பார்க்குமிடம்—என்க.

(வி - ரை.) அந்தகாரத்தையோ ரசமாக்கி மின்போலென் அறிவைச் சுருக்கினவரார் என்றதனால், அறியாமை யுயிர்க்கநாதியே செம்பிற்க எரிப்புபோலவும், நெல்லிற்குமிபோலவும் உளதாமெனவாயிற்று. சிவநாநபோதம், “நெல்லிற்குமியு நிகழ்செம்பினிற்களிம்புஞ், சொல்லிற் புகிதன்று தொன்மையே - வல்லி, மலகன்மமன்றுளவாம் வள்ளலாற்பொன்வா, எலர் சோகஞ் செய்கைமலத்தாம்.” எனவும், சிவப்பிரநாசம். “அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதானனைத்து தீசனருவினைக ளருந்துதற்கோ வினையோவன்றிச், சொல், லிவருமாயையோ வணுவைமுந்தச் சூழ்ந்ததெனு முரைமுதலோர் தொடக்கி லார்பா, லொல்லைவரு மெனினுளதா முயிருண்டாவே யுளதமல மலமுளதா வொழிந்த வெல்லா, நெல்லின்வரு தவிடுமிபோ லநாதியாக நிறுத்திடுவரிது சைவ நிகழ்த்துமாறே.” என்பனவற்றிற்காண்க. அவ்வறிவுதானுமே பற்றி னது பற்றுயழுந்தவுந் துலமிதிலே சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் என்றத னால், ஆன்மாவின் அறிவு படிசம்போலச் சார்ந்ததன்பாலாம் இயல்புடைத்தெனவும், அவ்வாரும்படியதைச் செயற்கைப்படுத்தினார் ஒருவருமில்ல யெனவுமாயிற்று. சிவப்பிரநாசம். “பன்னிறங்கவருந் தொன்மைப்படிச நீடொளியும்பன்மை, மன்னிலங்கியல்புந் தந்தவளரொளி போலவையந், தன்ன கம் பயிலு நற்சிறசடங்களின் நன்மைதாவா, நன்னலம்பெற நிறைந்தனானமே ஞானமென்பர்.” எனவும், திருநெழிவினக்கம். “பற்றிய நிறங்களாகும் பளிங்கின தொளியும்பற்று, நிறநிலையளிக்கும் வெய்யோ னீடொளியதுவும்போல, முற்றுலகதற்குச் சார்பாய் முயற்றினு முன்னீர் வின்போற், சிறுநின்றசடங் கடோயா வென்பர்சிற்சத்தி சேர்ந்தோர்” என்பனவற்றிற்காண்க. மெய்ஞ்ஞான சுகநிட்டை சேராமலே சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டு ண்டு தூங்கவைத்தவரார் என்றதனால், பேரின்பநிலை யெய்தற்குக் கருவி யான நிட்டைகூடாது இவ்வுடலின்பொருட்டே யுழைத்துவாணன் கழித்தல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்று குறிப்பித்தனர். தந்தை தாய்முதலானவகி லப் பிரபஞ்சந் தனைத்தந்த தெனதாசையோ என்றதனால், பிறப்பெனக் குறிப் பாணுணர்த்தி அப்பிறப்பினக் கூட்டிவைத்து ஆசையே யென்றனர். திருந் துபன். “அவாவென்ப தெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான் நூந், தவாஅப்பிறப்பினும்

௨௮ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வித்து" என்றதனற் காண்க. காலம் வினைமுதலிய பிரவாகானுதியாய் வந்து
கோண்டிருத்தலின் எதனையும் போதற்கு ஏதுவில்லையென்பார், தன்னையே
நோவனோ பிறரையோநோவனோதற்கால மதைநோவனோ பந்தமானது தந்த
வினையையே நோவனோ பரமார்த்த மேதுமறியே நென்றனர். (௧0)

வாராதெ லாமொழிய வருவனவெ லாமெய்த
மனதுசா சுழியதாகவே
மருவிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மாபுசம ரசமாகவே
பூராய மாயுணர ஆகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போதநெறி தந்ததுந் சாசுவத வானந்த
போகமே வீடுன்னவே
நீரான மாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
நின்னதரு வரின்னுமின்னு
நன்னையே துணையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நிலைவுசற் றுண்டாகிலோ
பாரதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றுக நிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரண நந்தமே.

(இ-ள்.) வாராதெலாம் ஒழிய-வாராதனவெல்லாம்ஒழிக, வருவன எல்லாம்
எய்த - வருவனவெல்லாம் வந்தெய்துக, (என்று) மனதுசாட்சியதாக - மன
மானது நிலைநிலைமையான சாட்கியாக நின்று, மருவ - பொருந்தும்படி, நிலை
தந்ததும் - (உண்மை) நிலைபைக்கொடுத்ததும், வேதாந்த சித்தாந்தமரபுசமர
சமாக - வேதாந்தமரபு சித்தாந்தமரபு என்பன சமரசமாயிருக்கிறதாக, பூராய
மாயுணர - ஆய்ந்தமாயறியும்படி; ஊகமது தந்ததும் - ஊகத்தினைக் கொடு
த்ததும், பொய் உடலை - பொய்யாகிய சரீரத்தினை, நிலை அன்று என - சாசு
வதமல்ல வெனத்தீர்மானிக்க, போதநெறிதந்ததும் - ஞானமார்க்கத்தினைக்
கொடுத்ததும், சாசுவத ஆனந்த போகமே - நித்தியானந்தானுபவமே, வீடு
என்ன - முத்தியென்று, நீரானமாய் உருக - நீரின்றன்மையால் உருகும்படி,
உள்ளன்பு தந்ததும் - உள்ளன்பைக் கொடுத்ததும், நின்னதுஅருள் - உன்னு
டைய திருவருளே, இன்னும் இன்னும் - மேலுமேலும், நின்னையேதுணை
என்ற - உன்னையே துணையாகப்பற்றின, என்னையேகாக்க - என்னையே
பாதுகாத்தற்கு, ஒரு நிலைவு - ஒப்பற்றதிருவுளம், சற்று உண்டாகிலோ - சி
றிது உண்டானால், பாரதி அறியாதமோனமே - நிலமுதல் நாதமிறுதியா
கக்கிடந்த தத்துவங்களால் அறியப்படாதமொளையிலையே, இடைவிடாப்பற்று

ஆகநிற்க - இடையறாத பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நான் அந்த நிலையில் நழு
வாதுநிற்கும்படி, அருள்வாய் - கிருபை புரிவாய், பார்க்குமிடம்.—என்க.

(வி - ரை.) நன்மைபடைபுங்கால் சந்தேதாஷ்டமடைதலும், தீமையடையு
ங்கால் துக்கமடைதலும், நன்மைவாராதபோது, துன்பமுறுதலும், தீமைவாராத
போது இன்பமுறுதலும், உத்தமர்செய்கை, யன்றுகையால், தீயனநல்லனவாகிய
எவற்றினும் சமபுத்திகொள்ளுதலே சத்திநிபாதமெய்துதற்கு ஏதுவாகலான்,
வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த என்றார். ஓர்வைபார், “வருந்தி
யழைத்தாலும் வாராதுவாரா, பொருந்தவனபோமினென்றற்போகா - விருந்
தேங்கி, நெஞ்சம் புண்ணை நெருந்தூரர் தானினின்று, தஞ்சுவதே மாந்தர்
தொழில்.” எனவும், திருக்குறள். “நன்றாகால் நல்லவாக் காண்பவனன்றாக்
கால், அல்லற்படுவதெவன்.” என்பனவற்றிற்காண்க. வேதாந்தசித்தாந்த, சமரச
மென்பதனை எட்டாவது செய்யுளிற்காண்க. தேகம் அரித்தியமாகலின்,
பொய்யுடலை நிலையன்றென என்றனர். நாலடியார் “மலைமிசைத்தோன்று
மதியும் போல்யானைத், தலைமிசைக்கொண்ட குடையர் - நிலமிசைத், துஞ்
சினொரென்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்டாரல்லா, வெஞ்சினொரிவ்வுலகிலில்.” என
வும், “யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற, யாக்கையா லாய
பயன்கொள்க - யாக்கை, மலையாடு மஞ்சபோற் றோன்றும் றுங்கே, நிலையா
தூநீத்துவிடும்.” என்பவற்றாலும், நான்காவது செய்யுளில் காட்டியுள்ள மற்றை
மேற்கோள்களாலுமறிக. நிலபெற்ற இன்பதுகர்ச்சியே முத்தியாகலின், சாச
வத வானந்தபோகமே வீடு என்றார். பஞ்சாங்கநாவுந்தாதி. “உளநின்று காணி
னொளிப்பனங்கே, யெனுளமொளிப்பின், வெளிநின்று காணப்படுவன் விரிக
டற் றெள்ளமிழ்தூர், தெளிவுண்ட தோலுங்கைப்ப வென்சிறதை, யெலாமினிப்
பன், பனகறுத்தாண்ட பஞ்சாக்கராத பசுபதியே.” எனவும், துகளறுபோதும்
“நின்றபர மானந்த நேரே யனுபவித்தங், கொன்றுபட வுள்ளருகி யோவாம -
லென்று, மதுவுண்டவண்டுபோன் மானாச்சுகத்தைப், புதிதுண்டிருந்துவிடிப்
போது.” எனவும், “ஒன்றுஞ்சுகவடிவுக் குள்ளான தம்பிரா, னன்றியொரு
பொருளுமாகாதே—நின்றமுந்திச், சொல்லரிய வின்பச்சுகத்துக் கதீதமாய்,
நில்லவன்ற னாமே நிலை” எனவும், இந்தச் சுகத்தையினிர்விழியா, லந்தவறி
விலயந்ததுபோற் - நெருத்தமற் - போதாயினுவே சுகாதீதம் பொய்யற்றோர்க்,
காதாரமானவருள்.” எனவும், ஞானசாகரவேண்பா. “கட்டவிற்தவஞ்சக்கரு
விகளிற்கூடாமல், விட்டவத்தை தன்னிலும்போய் வீழாமற் - சுட்டுணர்வு
தோயாமலின்பச்சுகமாயனந்தமய, மேயாகிரிப்பதே வீடு” எனவும், “முன்ன
மே மூன்றுமுதலு முளதாயிருக்கத், துன்னியொருபொருளுந்தோன்றாமன்
மன்னியிட, மாதிமலம்போல நிறையானந்தத்தான் மறைத்து, பேதமற் நிற்பது
தான் பேறு.” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. “அவனருளாலே யவன்றான்
வணங்கி” என்றதற்கேற்ப எல்லாம் முதல்வனருளாற்கிடைத்ததென்பார் நிலை
தந்ததும், ஊகமதுதந்ததும், போதநெறித்தந்ததும், உள்ளன்புத்தந்ததும் நின்ன
தருள் என்றனர். பாசி கல்விழும்போதுசிறிது விலகிப் பின்னுங் கூடுமாறு

போல, சிப்டைகொள்ளுதி, மறைந்து அதுகலைந்துழிப் பின்னும் உலகப்பற்று
தன்னாய்ப்புத்துமன்னும் அச்சத்தால், மோனமே யிடைவிடப்பற்றாக நிற்கவ
ருள்வாய் என்றனர். சிவநாசசிந்தியார். “பாசிபடுகுட்டத்திற் கல்லிலைவி
ட்டெறியப்படுமபொழுது நீங்கிமது விடும்பொழுது பரக்கு, மாசுபடுமலமாயை
யடுக்கன்மனனெத்த மானடியையுணரும் போதகலும் பின்னணையு, நேசமொ
டுத்திருவுடிச்சித்தக்காதே தூங்குநிலைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையிதுவேயா
கு, மாசுபடுமெத்தும்பித்துமாகி வலம்வருவோரறும்பாசமறுக்கும் வகையருளி
ன் வழிபுரைப்பாம்.” என்றதனற்காண்க.

அந்நாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ கொடிய
வாலமழு தாகவிலையோ
வக்கடலின் மீதுவட வனனிற்க வில்லையோ
வந்தாத் தகில்கோடி
தாழாம விலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சுத்தமே கங்களும் வசந்தா னுணையிற்
சஞ்சரித் திடவிலையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்தர மாதிரால் வேண்முகித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணுனந்தமே.

(தி - ன்). ஆத் ஆழி - ஆழியகடலானது, கரையின்றி - கரையில்லாமலே,
நிற்க இல்லையோ - தன்னெல்லாகடவாது அடங்கிநிற்க வில்லையோ, கொடிய
ஆலம் - கொடிய விஷதமானது, அமுதுஆக இல்லையோ - உணவாகியுமைய
வில்லையோ, அக்கடலின்மீது - அந்தக்கடலின் நடுவில், வடவனல்-வடவைவத்தீ
மானது, சிப்பஇல்லையோ-அவியாமல் நிலைபெற்றிருக்கவிலையோ, அந்தர
த்த - ஆகாயத்தில், அகிலகோடி - அண்டகோடிகள், தாழாமல்-கவிழாமல்,
நிலைநிற்கஇல்லையோ - நிலைபெற்றிருக்கவிலையோ, மேருவும்-மேருமலையும்,
தனுஆக - வில்லாக, வளையஇல்லையோ - வளைக்கப்பட வில்லையோ, சுந்தமே
கங்களும் - மேகங்களேளும், வசந்தரன் - வச்சிராயுதத்தைத்தரித்த இந்திரனா
து, ஆணையில் - ஆக்கினையில், சஞ்சரித்திட இல்லையோ - வசிக்கவிலை
யோ, வாழாதுவாழ் - வாழாமல் வாழும்படி, இராமன் அடியால் - இராம

னது பாதத்தால், சிலையும் - கல்லும், மடமங்கை ஆக இலையோ - இளம் பெண்ணாகிய அகலிகையாகவில்லையோ, மணிமந்திரம் ஆதியால் - மணிமந்திர முதலானவைகளால், வேண்டுசித்திகள் - அவரவ்விருப்பின சித்திகள், உலக மார்க்கத்தில்வைக்க இலையோ - இவ்வுலகநெறியில் தாபிக்கப்பட்டிருக்கவில்லையோ, பாழ் ஆன என்மனம் குவிய - பாழாகிய என்மனது அந்தர்முகமாய்க் குவியும்படி, ஒருதந்திரம் - ஒருஉபாயம், பண்ணுவது - செய்வது, உனக்கு அருமையோ, (எல்லாவற்றிற்குத் தலைவனாகிய) தேவர்க்கு அருமையாகுமோ, பார்க்குமிடம்:—என்க.

(வி - ரை.) இச்செய்யுளிற்குறித்த செயற்கரிய செய்கைகளாகிய எட்டுள், முதலேந்து முதல்வனலும், மற்றைய மூன்றும் ஆன்மாக்களாலுஞ் செய்யப்பட்டன. மனிதராலேற்படுமொரு சிறுதடாக மெவ்வளவோ பெரிய கரையினுற் சூழப்பட்டிருந்தும், அஃலீனமில்வனவெனக் குறிக்கப்படாத பெரிய சமுத்திரம் யாதொரு கரையுமின்றி யிருப்பது முதல்வன் செயலென்றே குறித்தற்கு. ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ என்றனர். திருப்பாற்கடலிற்கேற்றைய விஷத்தாற் சர்வான்மாக்களுந் துன்புறுவகையாக, தேவர் முநிவர், வேண்டுகோளுக்கிரங்கிச் சிவபிரான் விஷத்தினைப் பாணஞ்செய்தமையால் ஆல்ம முதாகவிலையோ என்றனர். பாங்கவதம். “யேஸுமாம் த்ரியபகவாந் பவாநீம் விஸ்வபாவந:”, தத்விஷம்கக்துமாரேபேப்ரபாவஜ்ஞோந்வமோதத, தத: கரத லீக்ருத்யவ்யாபிஹாலாஹலம்விஷம், அபக்ஷயம்ஹாதேவ: க்ருபயாபூதபாவந:, நிஸம்யகம்தச்சம்போர் தேவதேவஸ்யமீடுஷ:, ப்ராஜாதாக்ஷயணீப்ரஹ்மா வைகுண்டஸ்சஸஸம்ஸிரே. எனவும், ப்ரம்மாண்டபுராணம். “தஸ்யவிஷ்ணு ரஹம்வாபி ஸர்வேவா ஸ்ரபுங்கவா:, நஸக்துவந்திவைஸோடும் வேகமந்யத்ர ஸங்கராத், விஷேஷேணுத்திஷ்டமாநேந காலாநலஸமத் விஷா, நிர் தக்தோரக்த கௌராங்க: க்ருதக்ருஷ்டேணஜநார்தந: எனவும், வாமநபுராணம். “தம்த்ருஷ்ட் வாரக்த கௌரராங்கபம்க்ருத ம்க்ருஷ்டணம் ஜநார்தநம், டீதாஸ்ஸர்வேவயம் தேவாஸ்த்வாமேவசரணம்கதா:” எனவும், ஓராமாயணம். “ஹாலாஹலம் விஷம் ஸர்வம் ஸஜக்ராஹாம்ருதோபமம்” எனவும், திருவாங்கம். “கோலாலமாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த, வாலாலமுண்டானவன்சுதர் தானென்னேடி, யாலாலமுண்டிலனே லன்றயன்மாலுள்ளிட்ட, மேலாயதேவரெலாம் வீடுவர்காண் சாழலோ” எனவும், காஞ்சிப்புராணம். “அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழுவ நனிலெருவி யயன்மாலேனோர், கொடுங்காலன்றனைக்குமைத்த குரைகழற்கீழ்ச் சரண்புகுதக் கொதித்துவாழ்நான், பிடுங்காமலருள் புரிந்த பிரானன்றிப் பின்னையுமோர் பிரானுண்டென்ன, நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினுமென்னுள்ள நடுங்குமாதோ” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. பெட்டைக் குதிரையின்வடிவாய்ச் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டுக் கடலினடுவில் நீரானது தன்னெல்லை கடவாதமைந்து நிற்கும்படி யமைத்துவைக்கப்பட்டதோர் நெருப்பாகலின், அக்கடலின்மீது வீடவனனிற்கவிலையோ என்றனர். ஆகாயத்தில் அனேகமான உருண்டைவடிவமாயுள்ள அண்டங்களை அந்தரத்தில் சிவபெரு

மான் வைத்திருக்கின்றாராகலின், அந்தரத்தகிலகோடி தாழாமனிலை நிற்கவில்லையோ என்றனர். சிவபிரான் திரிபுரக்கனஞ்செய்யச் சென்றகாலத்தில் மேருமலையினை வில்லாகக்கொண்டாராகலின், மேருவுந்தனுவாக விலையவிலையோ என்றனர். திருவாசகம். “விலைந்துவில்லு விலைந்துபூசு, லிலைந்தன முப்புரமுந்தீபற, வொருங்குடன் வெந்தவாறுந்தீபற” எனவும், காஞ்சிப்புராணம். சூடநெடுவட வரைசாபமும், படவரவிதைபகர் நாரியு, மடல்விரி-துளவினன் வாளியுங், கடவுளர்பிறர் பிறகருவியும்.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. மணியைப்பொழியும் சம்வர்த்தமும், நீரைப்பொழியும்ஆவர்த்தமும், பொன்னைப்பொழியும் புட்கலாவர்த்தமும், பூவைப்பொழியும்-சங்காரித்தமும், மண்ணைப்பொழியும் துரோணமும், கல்லைப்பொழியும் காளமுகியும், நெருப்பைப்பொழியும் நீலவர்ணமும் ஆகிய ஏழுமேகங்களும் இந்திரன் ஆணையைமேற்கொண்டு நடக்குமாகலின், சப்தமேகங்களும் வசந்தரணையிற் சஞ்சரித்திடவில்லையோ என்றனர். வாழாதவாழலென்பது ஊனுடம்பொழியப் புகழுடப்புறிற்றல். கௌதமன் தன்மனைவி அகலியை நோக்கி நீ கல்லாகுவெனச் சாபமிட்டுப் பின்னர் விமோசனங்கூறுகையில் “இராமன்பாதம்பட்டதும் எழுக” என்றனன். அம்முனிவன் நிறைமொழியின்படியே இராமன்கால்படும்படி நேரிட அக்கல்லானது காரிகையானதால் இராமனடியார் சிலையு மடங்கையாகவிலையோ என்றனர். இத்தகைய செயற்கரிய செய்கைகள் தேவரீராலும் தேவரீரனுக்கிரகம் பெற்றவர்களாலும் அதியிலேசாக முடிந்திருக்க, அற்பமாகிய என்மனத்தினை யடக்கியானச்செய்தல் தேவரீருக்கு அசாத்தியமோவென்பார், பாழானவென்மனங் குவிய வொருதந்திரம் பண்ணுவதுனக்கருமையோ வென்றனர். மனமொடுங்காதகாலத்துச் சிவயோக சமாதி கூடுதலருமையாகலின் மனங்குவிய என்றார். திருமந்திரம். “மனமாயைமாயை மாயமயக்கம், மனமாயைதான் மாயமற்றொன்றுமில்லை, பினைமாயவேண்டாம் பிதற்றவும் வேண்டாம், தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே” என்றதனற்காண்க. (கஉ)

ஆசைக்கொ ரளவில்லை யகலமெல் லாங்கட்டி.

யாளினுங் கடன்மீதிலே

யாணைசெல வேடுனைவ ரளகேச னிகராக

வம்பொன்மிக வைத்தபேரு

நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்

நெடுநா ளிருந்தபேரு

நிலையாக வேயினுங் காயற் பந்தேடி

நெஞ்சுபுண் ணாவரெல்லாம்

யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது

முறங்குவது மாகமுடியு

முள்ளதே போதுநா னனைனக் குளறியே

பொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்

பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற

பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற

பரிபூரணந்தமே.

(இ - ள்.) ஆசைக்கு - அவாவினுக்கு, ஓர்அளவு இல்லை - ஓர்வரம்புஇல்லை. (ஏனெனின்) அகிலம் - உலகங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், கடடிஆளினும் - கடடி அரசசெலுத்தினும், கடல் மீதில் - கடலின் மீதும், ஆணை செல - தமது ஆக்கினை செல்லும்படியாக, நினைவர் - விரும்புவார்கள். அளகேசன் - குபேரனுக்கு, நிகர்ஆக - சமமாக, மிக - மிகுதியாக, அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னினை, வைத்தபேரும் - தம்மிடத்தில் வைத்திருக்கின்றவர்களும், ரசவாத வித்தைக்கு - ரசவாதவித்தையினுக்கு, நேசித்து - விரும்பி, அலைந்திடுவர் - திரிவார்கள். நெடுநாள் - நெடுங்காலம், இருந்தபேரும் - இவ்வுலக இன்பங்களடைந்தோரும், இன்னும் - மேலும், நிலையாக - நிலைத்திருக்கும்படி, காயகற்பம் - காயசித்திக்குரிய கற்பமுறைகளை, தேடி - நாடி, (கிடைக்கப்பெறாமல்) நெஞ்சுபுண் ஆவர் - மனம்புண்படுவார்கள். எல்லாம் - இவைகளையெல்லாம், யோசிக்கும்வேளையில் - ஆலோசிக்குங்காலத்தில், பசிதீர - பசிஅடங்க, உண்பதும் - புசிப்பதும், உறங்குவதும் ஆக - தூங்குவதாமாகவே, முடியும் - முடிவபெறும். (ஆதலால்) உள்ளதேபோதும் - உள்ளதேஅமையும். நான்நான்எனக்குளறி - நான்நான்என்று அகங்கரித்துப்புலம்பி, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றி - ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத்தொட்டு, பாசக் கடற்குளே - ஆசையாகிய கடலில், விழாமல் - விழுந்தழுந்தாமல், மனது அற்ற - மனமிறந்த, பரிசுத்தநிலையை, பரிசுத்தமாகிய மௌனநிலை (ஆகிய மரக்கலத்தினை), அருள்வாய் - கிருபைசெய்வாய், பார்க்குமிடம்:—என்க.

(வி - ரை.) ஆசையானது நிலம் பொருள் போகமென்னு மூன்றின் வழியாகவருவது. இம்மூன்று நிலையல்லனவாகவிருந்தும் இவற்றில் வைக்குமாசைக்கு வரம்பில்லைமென்பார். ஆசைக்கோரளவில்லை என்றார். சிவந்ருமோத்தரம் - மண்ணினுந் தனத்தினுமனைக்குவாய்ந்தற, பெண்ணினு மகவினும்பெரியபேரினுந், துண்ணெனவிழைவினைத்துறந்த தூயரே, விண்ணினு மின்புடன்விளங்கிமேவுவார்.” என்றதனற்காண்க. ஒருவன் ஒருகுடைநிழலில், உலகமுழுவதும் ஆண்டாலும் பின்னுமாளக்கருதுவானாகலின், அகிலமெல்லாங்கட்டியாளினுங் கடன்மீதிலே யாணைசெலவே நினைவர்என்றார். குபேரனுக்கு நிகராகப் பொன்னைக்குவியல்குவியலாகவுடையாரும் மேலும் பொன் பெறுதற்கு இரசவாதத்தினைச்செய்ய முயலுவராகலின், அளகேசனிகராக வம்பொன்மிகவைத்தபேரும் நேசித்து ரசவாதவித்தைக் கலைந்திடுவர் என்றார். இதனால் இரசவாதம் மெய்ம்மையுடையதேனும் இது துறவியாவார்க்கன்றிப் பொருள் விருப்புடையார்க்குப் பலியாதாகலின், அலைந்திடுவர் என்றார். பண

விடுதூது, “மாயரசுவாதமயக்கம்பிடித்தமுழுப், பேயரதிலே மனதுபேதித் துத் - தீமுகத்தில், நிற்கரசத்தை நிறுத்துவரம்பாஷாண, வர்க்கமெலாங்கட் டவகைவருமாம் - பொற்குணம்போல், காரஞ்சிவந்துவரக் கண்டாராமப்படி சுவ், வீரஞ்சிவந்துமெழுகாமல் - வீரம்போய், வங்கம்வலிய மருந்தறிவாராஞ் சாதி, லிங்ககுவின யிரங்குமா - மங்கே, இரும்பிலேயீயமெடுக்க பருந்துண்டா ம், திரும்பியொரு சூலிகையிற் செம்பாம் - துரும்புமுதற், சொன்னமாமெ ன்று முன்னோர் சொல்லியதாங் கந்தகத்தை, வன்னமாறாத் தயிலம்வைப் பாராம் - பொன்னியில, தொட்டியரிதாரந்துத்தநாகந்துரிசு, கட்டிநவாசாரங்க ர்ப்பூரம் - பெட்டிலுப்பு, வீட்டுப்பிந்துப்பு வெடியுப்புடன்வீளைய, லோட்டுப் போடைந்துப்பு மொன்றாகக் கூட்டியதைச், செப்பமுடன் - சேர்ந்துருகச்செ ம்புகளிம்பறுமாம், அப்பிரகத்தேரசமுண்டாக்குவரா - மிப்படியே, யொவ்வொ ருவவொவ்வொன்றையுன்னி யிராப்பகலாக், கவ்வைபிடித்திதுவே கங்கனை மா - யவ்வவர்தம், வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டு விற்றுமாற்றமன்மனை, யாட்டி தனை விற்றுமத்திகேற்ற - நாட்டிலுள்ள, கட்டுசரக்கெல்லாங் கடையிலேவாங் கியதில், மட்டறப்பூஞ்சாராயம் வார்த்தரைத்துத் - தட்டு, மெருவிற் புடம்போ ட்டெரித்தபின்புமுட்டைக், கருவிட்டரைத்துக்கழுவிப் - பருவமதாய், வாய் விரிந்ததாழிக்குள்வைத்துச் சிலசாமம், தீயெறிந்து சாய்ந்து சிவக்கையிலே, - பேய்முசுட்டைச், சாறுங்கையாந்தகரைச்சாறும் பொன்னாங்கண்ணிச், சாறு ம்பசுந் தும்பைச்சாறுமவிட் - டேறச், சுருக்குக்கொடுத்ததைச் சிந்தூரித்துச் செம்பை, யுருக்கித்தெளியுமட்டுமூதிப் - பெருக்கமுடன், சொன்னவயிரவன் போர் சொல்லியந்தச் சிந்தூரம், தன்னையதிற்போட்டசமையத்தே - யென்ன வோ, வன்னஞ்சிவக்குமதை மாற்றினாலென்றாகண்டு, சொன்னஞ்சரிசுட்டி த்தொந்தித்துப் - பின்னையதில், வங்கத்தைக்குத்திவிட வங்கமும் போய்முன் சொன்ன, தங்கத்தையுக்கெடுத்துத் தாழ்ச்சியா - யங்கே, காரிகண்ட காசமுத ல்காணுமோ வீணே, யாரிகண்டமாய்க்கிடக்குதையோ - வாரிகண்டா, இவ்வாறு கெட்டவர்களுண்ணிற்ற்த கோடியுண்ணைச், செவ்வாகக் கண்டவரோ சீமா னே ” என்றதற்குண்க. காயகற்பமென்பது உடலை மூப்பிறப்புக்களினின் றும் நீக்குவதோரரியமருந்து. இம்மைப்பயன்களை நெடுநாள் அனுபவித்த கீழவர்களும் மேலுமவர்களுடலைக் காத்தற்குக் காயகல்பந்தேடிவருந்துவராக லின், நெடுநாளிருந்தபேரும் நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி நெஞ்சுபுண் ணவர் என்றார். இவ்வாறு பற்பலவிதமாக வருந்தியிலைதலெல்லாம் உண்பதற் கும் உறங்குதற்குமேயாகலான் அவைபயனிலவெனக் கூறி, யோசிக்கும்வே னாயிற் பசிதீரவுண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியுமென்றார். இங்ஙனம் வாளா அலைதலையறவே கைவிட்டு உள்ளதுபோதுமென உள்ளத்திலமைதலே முத்தி நெறிக்கு வழியாகலின், உள்ளதேபோது நானுனைனக்குளறியே யொன்றை விட்டொன்றுபற்றிப் பாசக்கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற பரிசுத்தநிலையை யருள்வாயென்றார். குழறலென்பது குளறலெனத்திரிந்தது. மனமொழிக ளால் அறிந்துரைக்கப் படுவனவெல்லா மசத்தாகலின், மனமற்றபரிசுத்தநி லையை யருள்வாயென்றார், சிவஞானபோதம். “அசத்தறியாய்கேணியறிவ

றிந்தவெல்லா, மசத்தாகு மெய்கண்டானாயி - னசத்தலாய், நீரிலெழுத்துநிக
ழ்கனவும் பேய்த்தேரு, மோரினவையின்ற மாறெப்பி.” எனவும், “ பாவக
மேற்றானசத்தாம் பாவனாதீதமெனிற, பாவகமாமன்றென்னிற பாவதுவாம்-
பாவகத்தைப், பாவித்தருனென்னிற பாவகமாந் தன்னருளாற் பாவிப்பது
பர மில்வாழ்.” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. (கங்)

பொருள்வணக்கம்.

அருசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

நித்தியமாய் நின்மலமாய் நிக்களமாய் நிரா மயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை
சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச்சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
சிறதை செய்வாம்.

(இ - ள்.) நித்தியமாய் - தோற்றமின்மையாய், நிர்மலமாய் - (அநாதி
யிலேயே படிக்கம்போல) அழுக்கின்மையாய், நிக்களமாய்-உருவமின்மையாய்,
நிராமயமாய் - நோயின்மையாய், நீங்காச் சுத்தமுமாய் - தற்கிழமையாயுள்ள
தூய்மையாய், தூரமுமாய் - அன்பிலார்க்குச் சேய்மையாய், சமீபமுமாய் -
அன்புடையார்க்கு அண்மையாய், துரிய நிறை சுடராய் - துரியத்திற்சுடர்ப்
பிழம்பாய், எல்லாம் வைத்திருந்ததாரகமாய்-எவற்றினுக்கும் நிலைக்களமாய்,
ஆனந்தமயமாகி - இன்பவுருவாகி, மனவாக்கெட்டா - மனமொழிகட்கு எட்
டாத, சித்துருவாய் - அறிவுருவாய், நின்ற ஒன்றை - நிலைபெற்றவொரு
முதலை, சுகாரம்பப்பெருவெளியை-ஆனந்தத்தொடக்கத்தினையுடைய பேரா
காயத்தினே, சிறதை செய்வாம் - (யாம்) மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை.) நித்தியமாய் என்றதனால், முதல்வருணவன் க்ஷணிகனென்
னும் பலத்தன் முதலியோர் மதமறுக்கப்பட்டன. என்னே? க்ஷணிகமாயிருப்
பவொன்றுக்குப் பிரபஞ்சிருத்திய நடத்தல் கூடாமையின், நின்மலமாய் என்
றதனால், அனாதாமலமுத்தனெனத்தெறிவித்தவாறாயிற்று. நிஷ்களமென்பது
சொருபவிலக்கணத்தினைக்குறித்தது. நிராமயமென்பது அருட்டிருமேனியாய்
ந்வவென்பது. நீங்காச்சுத்தமுமாய் என்றது தூயவுடம்பினனாதலைக்காட்டி
யது. தூரமுமாய் என்றதனால் சிவாகமஞ்சொன்ன வொழுங்கிலே நின்றது

அனுபவியாதவர்கள் கூடுவதற்கரிதென்றும், சுமீபமாய் என்றதனால் சிவாகம ஞ்சொன்ன ஒருங்கிலே நின்று அனுட்டித்தவர்கள் கூடுவதற்கெளிதென்று ஞ்சொன்னதாயிற்று. சிந்தியார். “இறைவனாவான் ஞானமெல்லாமெல்லா முதன்மையனுக்கிரகமெல்லாமியல் புடையானியம்பு, மறையாகமங்களினாலறி வெலாந்தோற்றும் வரைவின் வழிவருவோர்க்கும் வாராதோர்க்கு, முறைமை யினுலின்பதுன்பக்கொடுத்தலாலே முதன்மையெலாமறிது முயங்கிரண்டுபோ கத், திறமதனால் வீனையறுக்குஞ் செய்தியாலே சேருமனுக்கிரக மெலாங் காண நஞ்சுவற்கே” என்றதனார்காண்க. சுடராய் என்றது ஆன்மாக்களு டைய இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைக்கப்பட்ட பேரந்தகாரமாகிய ஆணவம லத்திலு நீக்குகையால். தாரகமாய் என்றதனால் வியாபகனெனலாயிற்று. ஆனந்தமயம் என்றது சுகசொருபத்தினே, மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவன வும், மொழியாலுரைக்கப்படுவனவும் அழிவெய்துமாகலின் மனவாக்கெட்டா என்றார். சித்தரு என்றது சேதனனாயினுனே. ஒன்றையென்றதனால், தேர் முதலானவை ஒருவனால் முடியாமையின் பிரபஞ்சமும் அநேக கருத்தாக்க ளாலுண்டாக வேண்டுமென்னும் அனேகேசுவராதிமதமும், ஓரான்மாமுத்த னனால் அவனிடத்திலே கர்த்தா தன்னதிகாரத்தை வைத்துத்தான் பரமற்றி ருப்பன் அவனுமப்படியொருவனிடத்தில் வைத்துப்பரமற்றிருப்பன் என்னும் பிரவாகேசுவராதிமதமு மறுக்கப்பட்டன. வெளியென்பதின்னதெனமுன்னர் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈண்டு சிந்தையென்றது மனம். (கசு)

யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி

யாதின் பாலும்

பேதமற சின்றுபிருக் குபிராகி யன்பருக்கே

பேரா னந்தக்

கோதிலமு தாற்றரும்பிக் குணங்குறியென் றறத்தன்னைக்

கொடுத்துக் காட்டுந்

திதில்பா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்

சிந்தை செய்வாம்.

(இ - ள்.) மனம் - மனமானது, யாது - எப்பொருளை, நினையும் - நினைக்குமோ, அந்த - அந்த, நினைவுக்கு - எண்ணத்திற்கு, நினைவு ஆகி - எண்ணமாகி, யாதின் பாலும் - எந்தப்பொருளினிடத்தும், பேதம் அற - வேறுபாடு இல்லாமல், நின்று - ஒன்றி நின்று, உயிருக்கு உயிராகி - ஆன்மா விற்கு உள்வீடாகிய பரமான்மாவாகி, அன்பருக்கு-தன்னிடத்தில் அன்பை யுடைய அடியார்களுக்கு, கோது இல் - குற்றமில்லாத, பேராந்த - பேரின் பத்தைத்தருகின்ற, அமுது - அமுதானது, ஊற்று அரும்பி - ஊற்றாகச்சுர ன்த, குணம் - குணம், குறி - குறி, ஒன்று அற - சிறிதும் இல்லாதொழிய, தன்னைக்கொடுத்துக்காட்டும் - தன்னைக்கொடுத்து விளக்கும். தீது இல் -

இது இல்லாத, பராபரம் ஆன - பராபரமாகிய, சித்தாந்தப்பேரொளியை - சித்தாந்த ஒளிப்பிழம்பினை, சிந்தை செய்வாம் - (யாம்) மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை.) அந்தக்கரணங்களிலொன்றாகிய மனமானது நினைக்குங் கருவியாகலின், யாது மனநினையுமென்றார். மலத்துட் கிடந்த உயிர்கட்குத் தன் பேரருட்டிறத்தால் மாயையினின் றுங்கருவிகளைக்காரியப் படுத்திக்கொடுத்து அவற்றிற்குரிய அறிவைவிளக்கிக்கண்ணருக்கன்போல அபேதமாக நின்றவின், நினைவுக்கு நினைவாகிய யாதின்பாலும் பேதமறநின்றனவையும், ஆன்மபோதத்தின் கண்ணொளிபோல் பேதா பேதமாக நின்றவின், உயிர்க்குயிராகியெனவுங் கூறினர். தன்னையன்பானினையவல்லாரிடத்திலேயே தன்பேரின்பத்தினை வெளிப்படுத்துவனாகலின், அன்பருக்கே பேரானந்தக்கோதி லமுதூற்றரும்பி என்றனர். திருவாசகம். “தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன் றென் பெருந்துறை நாயகன், மூவராலுமறியொணு முதலாயவானந்த மூர்த்தியான், யாவராயினு மன்ப ரன்றியறியொணாமலர்ச் சோதியான், றாயமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிச்சுடருமே” எனவும், தேவாரம். “நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே, புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணியன், பொக்கமிக் கவர் பூவு நீருங்கண்டு, நக்கு நிற்ப நவர்தமை நாடியே” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. குணங்குறிவோயுடைய வரம்பு பட்டபொருளல்ல வென்பார், குணங்குறிகளற என்றார். முக்கூற்றுப்புறச்சமயங்களும் புரைநெறிகளைப் போதிக்கச் சித்தாந்தமொன்றுமே செந்நெறியினையறிவிப்பதாகலின் இதில் எணச்சிறப்பித்தார். சித்தாந்தவுண்மை கண்டாரிடத்திலேயே பிரகாசிப்பனாகலின் சித்தாந்தப்பேரொளியென்றார். பராபரமென்றது அம்மையப்பனை. பராபரம் = பராபரம்.

(கடு)

பெருவெளியா யைம்பூத பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத

பெரிய மோனம்

வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப

மயமாய் ஞானக்

குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பரைக்கோத் தறவிழுங்கிக்

கொண்டப் பாலுந்

தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளாந்தப் பொருளினையா
சிந்தை செய்வாம்.

(இ-ள்.) பெருவெளியாய்-பரமாகாயமாய், ஐம்பூதம்-ஐம்பெரும்பூதங்கட்கு, பிறப்பு இடமாய்-நிமித்தகாரணப்பிறப்பிடமாய், பேசாத-சொல்லுதற்கரிய, பெரிய - பெரிதான, மோனம் வரும் - மௌன நிலையின்கண் வெளிப்படும், இடமாய் - இடமாய், மனமாதிக் கெட்டாத - மனவாக்குகளாற் குறித்துரைக்கப்படாத, பேரின்பமாய் - பேரின்பத்ததாய், ஞானகுரு - ஞானசாரியர், அருளால் காட்டிடவும் - பெருங்கருணையாற் காட்டிடவும், அன்பரைக்

சுஅ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கோத்து - அன்பர்களோடுறவுகொண்டு, அற - அவர் சீவபோதங்கெட, விழுங்கிக்கொண்டு - உட்கொண்டு, அப்பாலும் - அதன்மேலும், தெரிவு அரிதாய் கலந்தது - அறிதற்கரிதாக்கலந்தது, எந்தப்பொருள் - எந்த வஸ்து, அந்தப் பொருளினே - அந்த வஸ்துவினை, யாம் சிந்தை செய்வாம் - நாம் மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை) (பரமாகாச) பரமவியோமரூபியாய் நின்றவின், பெருவெளி யாய் நின்றனர் என்றார். சீவபுராணம். “த்வமக்ஷரம்வ்யோமமதச்சோதிர் நிரஞ் சநம்” என்றதனாற்காண்க. முதல்வனுடைய சமவேத சிற்சத்தி பரிக்கிரக - மகாமாயாமா - யாசத்தியைப் பதிந்தபொழுது பிரபஞ்ச முதிக்குடாகலின் பூதப் பிறப்பிடமாய் என்றனர். பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு நிலைக்களமாயது, மாயையேயாகலின், ஈண்டு முதல்வனைக்குறித்ததென்னை யெனின்? கிழங்கினின்றும் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கயமென்பதனாலிக. இதனால் இறைவன் பூசமாகவும் பிறவாகவுந்திரிவான் என்னும் பரிணாமவாதியாரை மறுத்தவாறாயிற்று. திரிந்தாற்றோடமென்னையோவெனின்? இயற்கையிலேயே பாசமில்லாத பொருள் இயற்கையிலே பாசத்தினையுடைய பொருளாகத்திரிதல் யாங்ஙனம்? பேசாத பெரிய மோனமாவது தத்துவசேஷ்டைகளை விடுத்துச்சும் மாவிருத்தல். அங்ஙனஞ்சும்மாயிருத்தலினாலேயே சுகம் விளையுமாகலின், வருமிடமாய் என்றனர். கந்தரூபங்காரம். “தடுங்கோண்மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத்தானமென்று, மிடுங்கோளிருந்தபடியிருங்கோளெழுபாரு முய்யக், கொடுங்கோபச்சுருடன் குன்றத்திறக்கதுளைத்தவைவேல், விடுங்கோளருள் வந்துதானே யுமக்கு வெளிப்படுமே” என்றதனாற்காண்க. உண்மையினைத்தெரிவிப்பவனை ஞானசிரியனாகலின் ஞானகுரு வருளாற்காட்டிடவும் என்றார். ஒழவிலோடுக்கம். “பொய் போகப்போகப்பொதிந்திப்பொருடானஞ், சையோக போக தரங்கத்தி - னையும், பரிபாகங்கண்டு பதையாமற் பார்க்குங், குருவேகாண்ஞாங்குரு” எனவும், மெய்ப்பொழி. “பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்பு மோதரனைக்கூடிக், செறிந்திடாவாறு போலத் தேகமுந்தேகிதானும், பிறந்திடப்பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததனிற் பினுங்கேள் செறிந்திடாவாறு செய்யுந்தேசிகன்றேசிகன்றான்” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. அன்பரை அவர்தஞ் செருக்கறுத்துச் சிவமாக்கிப்பின்னுந்தன்னிலையறியாவாறு கலந்திருப்பனாகலின், அன்பரைக்கோத்தற விழுங்கிக்கொண்டப்பாலுந்தெரிவரிதாய்க்கலந்தது என்றார். கந்தரனுபூதி. “ஆவையமுதேயயில் வேவரசே, ஞானகரானே நவிலத்தகுமோ, யானாகிய வென்னை விழுங்கிவெறுந், தானாய் நிலை நின்றதுதற்பரமே.” என்றதனாற்காண்க. (சுக)

இகபரமு முயிர் க்குபிரை யானெனதற் றவருநவை

யெந்த நாளுஞ்

சுகபரிபூரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்

துரிய வாழ்வை.

யகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை

யமிர்தை நாடி-

மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப்பக் கரமலர்கண்
முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(இ-ள்.) இசுபரமும்-இம்மைமறுமை யிரண்டிலும், உயிர்க்கு உயிரை-
உயிர்க்குறுதுணையை, யான் எனது அற்றவர் - அகங்காரம் மமகாரங்களை
யொழித்தவர்க்கு, உறவை-உறவாயிருப்பதை, எந்தநாளும் - எக்காலமும்,
சுகபரிபூரணமான-இன்பரிதைவாகிய, நிராலம்பகோசரத்தை-பற்றுக்கோ
டில்லாததாய்த் தோன்றுவதை, துரியவாழ்வை-துரியத்தில் வாழ்வதை,
அகமகிழவரும் தேனை - மனமகிழும்படி வருகின்ற தேனை, முக்கனியை -
முக்கனிபோன் நினைத்திருப்பதை, கற்கண்டை - கற்கண்டுபோல சுவை
யுடைய பொருளை, அமிர்தை-அமிர்தத்தை, நாடி-மனதினால் தியானித்து,
இருவிழி-இரண்டுகண்களும், மொகுமொகு என-மொகுமொகென்று, நீர்
முத்து இறைப்ப-கண்ணீர்த்துளிகளாகிய முத்துக்களையுதிர்க்க, கரமலர்கண்-
கைம்மலர்களை, முகிழ்த்து-சூவித்து, நிற்பாம்-நிற்போம் (யாம்) என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் மலமும் அனாதியே கூடிநிற்பது
முறைமை யாகையாலும், அந்தமல மேலிட்டபொழுது அருள்மறைந்து
நின்று இகத்தில் காரியப்படுத்துகையாலும், அந்த மலம் பாகம்வந்தபோது
பரத்தில் அவ்வருள் பிரகாசித்து நிற்கையாலும், பெத்தமுத்தி யிரண்டி
லும் ஆன்மாக்களை இங்ஙனம் காரியப்படுத்துவான் முதல்வனாகலின் 'இக
பரமு முயிர்க்குயிரை' என்றனர். சிவப்பிரகாசம்: "பன்னிரங் கவருந்
தொன்மை படிக்கீ டொளியும் பன்மை, மன்னிலங் கியல்புந் தந்த வள
ரொளி போல வையந், தன்னகம் பயிலு நற்சிற் சடங்கடன் தன்மை
தாவா, நன்னலம் பெறநிறைந்த ஞானமே ஞானமென்பார்" என்றதனற்
காண்க. யானென்பது அகப்பற்று, இது நான் செய்தேன், நான் படித்
தேன், நான் பெரியன் என்பனவாக வரும். எனது என்பது புறப்பற்று,
இது என்மனை, என்முதல்வர், என்பொருள் என்பனவாக வரும். இவ்விரு
வகைப்பற்றுக்களையும் விட்ட பெரியர்கட்கேமுதல்வன் துணையாவனாகலின்
'யானெனதற்றவருவை' என்றனர். திருக்குறள்: "யானென தென்
னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாளுஞ்ச், குயர்ந்த வுலகம் புகும்" எ-ம், "இயல்
பாகு நோன்பிற் கொன்றின்மையுடையாமை, மயலாகு மற்றுப் பெயர்த்து",
எ-ம், மற்றும் இருபத்தெட்டாவது பக்கத்திற்காட்டியுள்ள பல உதாரணங்
களாலுமறிக. பல்வேறு சுவைகளையுடைய தேன், பலாப்பழம், மாம்பழம்,
வாழைப்பழம், கற்கண்டு, அமிர்தம் ஆகிய சுவைப்பொருளெல்லாம் ஒன்
ருக்கலந்தவழி இவ்வியல்பிற்றெனப் பிறித்தறியவாராமைபோல முதல்வ
னும் உயிரினங்கனங் கலந்தவழி இவ்வியல்பிற்றெனப் பிறித்தறியவாராது

ஆனந்த சொரூபமாய் நிற்பன். ஆகலின் அவ்வானந்தத்தை நாடவேண்டுமென்பார், 'அகமகிழ் வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை யமிர்தை நாடி' என்றார். சிவஞானசித்தியார்: "இரும்பைச்சார் தம்வலித்தாற் போலிசைந்தங் குயிரை, யெரியிரும்பைச் செய்வதுபோலிவினைத்தா னாக்கி, யரும்பிந்தனத்தையன வழிப்பதுபோன் மலத்தை, யழித்தமல னப்பிணைந்த வுப்பேபோ லிணைந்து, விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை யொளிப்பதுபோ லடக்கி, மேவளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பானாகிக் கரும்பைத்தேனைப் பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக், கட்டியையொத் திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே" என்றதனாற் காண்க. மொகுமொகு நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு சமூகியில் மிகுந்த புனல் முழைவழி மெல்லெனவோடுங்காலிக் குறிப்பு நிகழாமாம்.

(கஎ)

சாதிசுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்

தன்மை நாம

மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்

றியக்கஞ் செய்யுஞ்

சோதியைமாத் துவெளியை மனதவிழ நிறைவான

துரிய வாழ்வைத்

தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்

சிந்தை செய்வாம்.

(இ-ள்.) சாதி-சாதியும், குலம்-குலமும், பிறப்பு இறப்பு - உற்பத்தி நாசங்களும், பந்தமுத்தி-பந்தமோட்சங்களும், அரு உருவத்தன்மை-அருவ மாந்தன்மை உருவமாந்தன்மைகளும், நாமம்-பேரும், (ஆகிய) ஏதும் இன்றி-ஏதுமில்லாமல், எப்பொருட்கும் - எந்தப்பொருளுக்கும், எவ்விடத்தும் - எவ்விடத்திலும், பிரிவு அற-நீக்கமின்றி, நின்ற-நிலைபெற்று, இயக்கம் செய்யும்-இயங்குகின்ற, சோதியை-ஒளியை, மா-மிகவும், தூ - பரிசுத்தமான, வெளியை-ஆகாயத்தை, மனது-மனக்கமலம், அவிழ - விரியும்படி, நிறைவு-நிறைந்த, துரியவாழ்வை-துரியவாழ்வனை, தீது-குற்றம், இல்-இல்லாத, பரம்-மேலாகிய, பொருளை-வஸ்துவை, திருவருளே - திருவருளையே, நினைவு ஆக-எண்ணுதற்குக் கருவியாக்கொண்டு, சிந்தைசெய்வாம். சிந்தனைபண்ணுவாம் என்க

(வி-ரை.) சாதிமுதல் நாமமீரூய்க்கிடந்தன வொன்றாலும் வேறுபடா திருத்தலின் 'சாதிசுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத் தன்மை நாமம் ஏதுமின்றி' என்றனர். தேவாரம்: "மைப்படிந்த கண்ணாநுந் தானுங்கச்செயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா, னெப்புடைய னல்ல னெருவ னல்ல னொருவ னல்ல னுவமையில்லி, யப்படிய னவ்வுருவ னவ்வண்ணத்த னவனருளே கண்ணாகக் காண்பதல்லா லிப்படிய னிவ்வுருவ

னிவ்வண்ணத்த னிவனினைவ னென்றெழு திக் காட்டொணுதே.” எ-ம், சிவஞானசித்தியார்: “பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த் தங்க ளல்லா, னந்தமு மாதி யில்லா னளப்பில னுத லாலே, எந்தைதா னின்ன னென்று மின் னதா மின்ன தாகி, வந்திடானென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே” என்பனவற்றாற் காண்க. எவ்விடத்துமுள்ள எப்பொருளிடத் தும் உடலுமுயிரும்போலவும், பாலுநீரும் போலவும், பரிதியுமதியும்போல வும் வேற்றுமையின்றி ஆத்துவித கலப்பாலொன்றாய் நின்றலின் ‘எப்பொ ருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின் றியக்கஞ்செய்யும்’ என்றனர். திருவா ளகம்: “அதுபழச் சுவையென வமுதென வறிதற் கரிதென வெளிதென வமரரு மறியா, ரிதுவவன் றிருவுரு விவனவ னெனவே யெங்களை யாண்டு கொண் டிங்கெழும் தருளும், மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தரகோச மங்கை யுள் ளாய் திருப் பெருந்துறை மன்றோ, எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போ மெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.” எ-ம், திருக்களிற் றப்படியார். “ஈராகி யங்கே முதலொன்ற யீங்கிரண்டாய், மாறாத வெண்வகையாய், மற்றிவற்றின்-வேறு, யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுந், கடனா யிருக்கின்றார் காண்.” என்பனவற்றாற் காண்க. சர்வ வேத வேதார்த்தங்களாலும் வேத்யராயுள்ளவர் சிவபெருமானேயென்று வெளிப்படுகின்றமையின் துரியவாழ்வை யென்றனர். சுவேதாசுவதரம் “வெடுபெழுஸுவெ-பா ஹடுவெவெடுபா வெடானுசுடுபெடுவெ டெவவாஹம்” என்றதனாற் காண்க. முதல்வனை அனுபவமுடைய தேசி கர் அருளிச்செயு முபதேசத்தால் கேட்டுச் சிந்திக்கவேண்டு மாகலின் ‘திரு வருளே நினைவாகச் சிந்தைசெய்வாம்’ என்றனர். (கஅ)

இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ ரெனவுலக

மெமக்குத் தோன்றச்

சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்

சார்ந்து வாழ்க

புந்திமகி முற்றாளுந் தடையறவா னந்தவெள்ளம்

பொலிக வென்றே

வந்தருளுந் குருமௌனீ மலர்த்தானை யனுதினமும்

வழுத்தல் செய்வாம்.

(இ - ள்) உலகம் - இவ்வுலகமானது, இந்திரசாலம் (என)-இந்திர சாலம் போலவும், கனவு (என)- கனவுபோலவும், கானலின் நீர் என - கானற்சலத்தைப் போலவும், எமக்குத்தோன்ற - எமக்குத்தோன்றும்படி யாக, சந்ததமும்- சதாகாலமும், சிற்பரத்தால் - ஞானபட்சத்தினால், அழி யாத தற்பரத்தை - நாசரகிதமான தற்பரப்பொருளை, சார்ந்து வாழ்க - பொருந்திவாழ்க்கடவை, புந்திமகிமுற-மனமகிழுமாறு, நாளும்-எந்நாளும்,

தடைஅற-தடையில்லாமல், ஆனந்த வெள்ளம் - இன்பப்பெருக்கானது, பொலிகளன்று - பெருக வென்று, வந்தருளும் - வந்து கிருபைசெய்கின்ற, குருமௌரி - மௌருருவினது, மலர்தாளே - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, அனுதினமும்-நாள்தோறும், வழத்தல் செய்வாம் - துதிசெய்வோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) பிரபஞ்சமானது நிலையுதலின்றி யழிதற்றன்மையுடையதாகலின், இந்திரசாலம், கனவு, காணலீர் இவைகளை உவமையாகக் காட்டினர். சிவஞானபோதம்: “அசத்தநியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா, மசத்தாரு மெய்கண்டா னாயி - னசத்தலாய், நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு மோரினவை யின்றாமா றொப்பு.” ஏ - ம், சிவஞானசீத்நீ யார்: “மண்டனில் வாழ்வும் வானத் தரசயன் மாலார் வாழ்வு, மெண்டரு பூத பேத யோனிக ளியாவு மெல்லாந், கண்டலீர் திரமா சாலன் கனக்கழு திரதங் காட்டி, யுண்டுபோ லின்றும் பண்பி லுலகினை யசத்து மென்பர்.” ஏ - ம் வருவனவற்றாற் காண்க. இந்திரசாலம் தோன்றும்பொழுதே யில்லையாய் வேறுகற்கும், கனமுற்றும் நிகழ்ச்சியின்றி யிடையில் மாறுதலுக்கும், காணலீர் ஒருகாரணங்காட்டி யழிவெய்தலுக்கும் உவமையாயின. இவை யுலகம் நிலையாமையாத் திரைக்கே காட்டி, உலகம் முக்காலத்து மித்தையென்பாரை மறுத்தவாறாயிற்று. சிவத்தினை யடையும் வாழ்வினைக்காட்டிலும் வேறு பெரும்பேறு கிடையாதாகலின், ‘சந்ததழும் சிற் பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச் சார்ந்து வாழ்க’ என்றனர். அச்சிவத்தினை யடைவதினால் ஆனந்தாதீதம் கைவருமாகலான், ‘புந்தி மகிழற நாளுந்தடையற வானந்தவெள்ளம் பொலிக’ என்றனர். குருமௌரியா வார் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராய் திருமூலர் மரபினில் வந்து தனக்குச் சிவஞானசித்தியை யுபதேசித்த தேசிகர். இவ்வுண்மையினை மேலேகாட்டுதும்.

(கஃ)

பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற் பொருளாகிப்
போத மாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த
செழுந்தே னாகி
யருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத பூரணவா
னந்த மாகி
யிருடர விளங்குபொரு ளியாதந்தப் பொருளினையா
யிறைஞ்சி நிற்பாம்.

(இ - ள்.) பொருளாக - பொருட்டன்மை யுடையனவாக, கண்ட பொருள் எவைக்கும் - காணப்படுவனவற்றுக்கெல்லாம், முதற்பொருள் ஆஃ - இன்றியமையா முதற்பொருளாகி, போதம் ஆகி - அறிவாகி, தெருள்

ஆகி - தெளிவாகி, கருதும் அன்பர் - நினைக்கின்ற அன்பருடைய, மிடிதீர-வறுமைநீக்க, பருகவந்த - அனுபவிக்கவந்த, செழுந்தேன் ஆகி - செழுமையான தேனாகி, அருள் ஆனோர்க்கு - தன்னருள்பெற்ற அன்பருக்கு, அகம் புறம் என்று உன்னை - உள்ளென்றும் வெளியென்றும் நினையாமையுக்குக் காரணமாகிய, பூரண ஆனந்தம் ஆகி - நிறைவாகிய சுகரூபமாகி, இருள் தீர - அஞ்ஞான இருள் நீங்கும்படி, விளங்கு பொருள் யாது - பிரகாசிக்கின்ற பொருள் எது, அந்தப் பொருளினே - அந்தப் பொருளை, யாம் இறைஞ்சிநிற்பாம் - நாம் வணங்கிநிற்போம் என்க.

(வி - னை.) ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாவற்றினையும் தனது வியாபகத்தில் வைத்துப்படைத்து நிறுத்தி யிச்சாஞானக் கிரியைக் குணராத வண்ணம் அப்பொருளினையும் மூலமலத்துடனே அடங்கியிருக்கும்படி அழித்தலைச் செய்யுந்தான் எஞ்ஞான்று நீங்காத தோர்புசுலிடமாய் முதன்மை பெற்றிருத்தலின், 'பொருளாகக் கண்டபொருளைவைக்குமுதற் பொருளாகி' என்றனர். திருவருட்பயன். "ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப், போக்குமவன் போகாப் புகல்" என்றதனாற் காண்க. தமக்கென சுதந்தரமில்லாத பசுக்களையும், சிறிதும் சுதந்தரமில்லாத பாசங்களையும் இயக்கி வழிப்படுத்தற்குரிய சர்வ சுதந்தரமுடைய அறிவுசொருபியென்பார் 'போதமாகி' என்றனர். முதற்பொருளாகி, போதமாகி, ஆனந்தமாகி யென்றதனால் சச்சிதானந்த சொரூப விலக்கணங்கூறியதாயிற்று. இங்கு மிடியென்றது திருவருட் பெருஞ் செல்வத்தினே யனுபவியாது ஆணவமலத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவறுமை. அருள்வழி நின்று வழுத்து மன்பர்கட்கு இனியதேறல்போன்று விளங்குதலின், 'சுருதமன்பர் மிடிதீர்ப்பருகவந்த செழுந்தேனாகி' என்றும், முத்தியெய்தியவர்க்கு இன்பநிறைவாக, விளங்குதலின் 'அருளானோர்க் ககம்புற மென் னுன்னை பூரணவா னந்த மாகி' என்றுங் கூறினர். (உய)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா முனிவர்

சித்தராதி யானோர்

தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்கற் பணைகடந்த

செல்வ மாகிக்

கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்போற்

கலந்தெந் காளுந்

தரியநடு ஆடிருந்த பெரியபொரு ளியாததனைத்

தொழுதல் செய்வாம்.

(இ - ள்.) அருமறையின்-அரியவேதத்தின், சிரப்பொருளாய்-முடிமீது விளங்கும்பொருளாகி, விண்ணவர் - தேவர்கள், மாமுனிவர்-பெருமை பொருந்திய முனிவர்கள், சித்தர் ஆதிஆனோர்-சித்தர்முதலானவர்களால், தெரிவு அரிய - தெரிந்துகொள்ளுதல் அருமையாகிய, பூரணம் ஆய்,

சிறைவாசிக், காரணம்-தனக்கு ஆதிரையாகிய பொருளையும், கற்பனை - கற்பனை யையும், கடந்த - கடந்துநின்ற, செல்வம் ஆகி - ஐசுவரியமாகி, கருது அரிய - நினைத்தற் கரிய, மலரின்மணம் (போல்)--மலரின்மணம்போல வும், எள்ளில் எண்ணெய் (போல்) - எள்ளில் எண்ணெய்போலவும், உடல் உயிர்போல் - உடலில்உயிர்போலவும், கலந்து-கலந்துநின்று, எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், துரியாடு ஆடு இருந்த - துரியபதத்தின் இடையிலிருக் கின்ற,பெரியபொருள் யாது - பெரிய வஸ்து எது, அதனை - அந்த வஸ்துவை, தொழுதல் செய்வாம் - வணங்குவாம் (யாம்) என்க.

[illegible]

கடவுளுக்கும் உலகுயிர்க்குமுள்ள இயைபு பேதம், அபேதம், பேதாபேதம் என்னும் மூன்றனுடங்கும். சிலர் பேதமும், சிலர் அபேதமும், சிலர் பேதாபேதமும் கூறி வேதாசமங்களுடன் முரண்படுவர். வைதிகசைவர் மூன்றினையு மொருங்குகூறி மகிழ்வர் ஆகலின் ‘கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்போற் கலந்தி’ என்றனர். இவற்றுள் உடலுயிரென்றது கலப்பினால் உடலுயிர்போல் அவ்வுயிர்களையாய்வின்ற பேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம்: “கட்டு முறுப்புங் கரணமும் கொண்டுள்ள, மிட்டதொரு பேரழைக்க வொண்ணென்றாக் - கொட்டி, யவனுள் மாகில்லா னுளமவ னுமாட்டா, தவனுளமா யல்லனுமா மாங்கு” என்றதனாலறிக. எள்ளிலெண்ணெய் என்பது பொருட்டன்மையால் கண்ணினருக்கன் போல அபேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம் “ஒன்றென்ற தொன்றேகா னென்றே பதிபசுவா, மொன்றென்ற நீ பாசத்தோ டுளேகா - நென்றின்னே, லக்கரங்க ளின்றோ மகர வுயிரின்னே, லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு” என்றதனாலறிக. மொன்றின் மணமென்பது உயிருக்குயிராதற்றன்மையாற் கண்ணொளியி னுண்மபோதம்போற் பேதாபேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம். “பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போலெங்குமா-மண்ணு, ளத்துவித மாதலருமறைக ளொன்றென்றோ, தத்துவித மென்றறையு மாங்கு” என்றதனாலறிக. இதனால் பொன்னும்பணியும் போல பேதமும், இருளும்வெளியும்போல அபேதமும், சொல்லும்பொருளும்போல பேதாபேதமுமென்பார் மதமறுக்கப்பட்டவாறுயிற்று. என்னை? பொன்னிலேறின்றும் பணிபலவாறும்போல முதல்வனிடத்தினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாமெனின், முதல்வனோ சித்தா யிருப்பானெருவன் பிரபஞ்சமோ சடமாயிருப்பதொன்று ஆகலின் முதல்வனிடத்துப் பிரபஞ்சந்தோன்றுது. இருளும்வெளியும்போல முதல்வனும் பிரபஞ்சமும் தன்னில் வேறாயிருக்குமென்னின் பிரபஞ்சம் காரியப்படுமிடத்து முதல்வனாற் காரியப்படவேண்டுகையால் வேறுசொல் வொணுது. சொற்பொருள்போல் முதல்வனும் பிரபஞ்சமும் தன்னிலொன்றுமாயிரண்மொயிருக்குமெனின், சித்தாயுள்ள முதல்வனிடத்துச் சடமாயுள்ள பிரபஞ்சந்தோன்றுதாகையால் ஒன்றெனவொண்ணுது. சடமாயுள்ள பிரபஞ்சம் முதல்வனாலே காரியப்படவேண்டுகையால் வேறெனவொண்ணுது. (உக)

விண்ணுதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கிவெறு

வெளியாய் ஞானக்

கண்ணூரக் கண்டவன்பர் கண்ணூடே யானந்தக்

கடலாய் வேறென்

ருக்

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

றெண்ணை படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு
மிறையே யுன்றன்
றண்ணுருஞ் சாந்தவரு டனை நினைந்து கரமலர்க
டலைமேற் கொள்வாம்.

(இ - ள்.) விண்ணுதிபூதம் எல்லாம் - ஆகாயம் முதலான பூதங்களை யெல்லாம், தன்னகத்தில் அடக்கி - தனது சந்நிதியிலொடுக்கி, வேறு வெளியாய் - வெட்டவெளியாகி, ஞானக்கண் ஆர - ஞானக்கண்ணிறையும் படி, கண்ட அன்பர் - தரிசித்த அன்பர்களுடைய, கண்ணாடி - ஞானக் கண்ணினிடத்து, ஆனந்தக்கடலாய் - இன்பசாகரமாகி, வேறு ஒன்று எண்ணுதற்படிக்கு இரங்கி - (அந்த அன்பர்கள்) மற்றொன்றையும் நினை யாதவண்ணம் (அவர்களிடத்தில்) மனமிரங்கி, தானாகச்செய்தருளும் இறையே - தானாகச் செய்தருளாரின்ற தலைவனே, உன்றன் - உனது, தன் ஆரும் - குளிர்ச்சியிறைந்த, சாந்த அருள்தனை நினைந்து - சாந்தரூப மான கருணையையெண்ணி, கரமலர்கள் - கைமலர்களை, தலைமேல் கொள் வாம். சிரத்தின்மீது கொள்வோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரு.) ஆகாயமுதலிய பூதங்கள் தன்மாத்திரைகளி லொடுங்க, தன்மாத்திரைகள் அகங்காரத்திலொடுங்க, அகங்காரம் புத்தியிலொடுங்க, புத்தி குணத்திலொடுங்க, குணம் அசுத்தமாயையின் தூலபரிணாமமான பிரகிருதியிலொடுக்குதலின் 'விண்ணுதிபூதமெல்லா மடக்கி' என்றனர். தன்னகத்தி லென்றதனால் இக்காரியப்பாடு சிவசத்திசங்கற்பரூபசந்நி தியை யின்றியமையாதெனலாகி, அசித்தாகிய பூதாதிசித்தாகிய பிரமத்தி லொடுக்கு மென்பார் மதமறுத்தவாறாயிற்று. சிவஞானச்செய்தியுடைய வர்களுே மலமற்று எல்லாஞ்சிவமாகக்கண்டு அன்புடைய அடியாராஃ வின்ன்குவாராகலின், 'ஞானக்கண்ணார்க்கண்ட அன்பர்' என்றனர், சிவ ஞானசித்தியார் "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங் ளறுத்திசனேசரொடுஞ் செறிந்திட், டங்கவர்தற் திருவேட மாலயங் ளெல்லா, மறனெனவே தொழு திரைஞ்சியாடிப் பாடி, யெங்குமியா'மொர வர்க்கு மெளியோ மல்லோ மியாவர்க்கு மேலானே மென்றிறுமாப் பொ தித், திங்கண்முடியாரடியா ரடியோ மென்று, 'திரிந்திவர் சிவஞான செய்தியுடையோரே" என்றதனாற் காண்க. பரிபாகமடைந்த அத்த கைய அடியார்பட்டு, மாணக்காட்டி மாணப்பிடிப்பதுபோல மானிட ராய்ச் சகலீகரித்தெழுந்தருளித் தீட்சையாதிசெய்து பிரபஞ்சத்திற் புத்தி செல்லாதவண்ணம் தடுத்து, அவரைத் தானாகச் செய்தருளுவனாகலின் 'வேறென்றெண்ணை படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு மிறை'என் னர். சிவஞானசித்தியார், "பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன் றுனென் றும், பரஞான மிவனென்றும் பராபரன் றுனென்று, மரன்றருஞ்சீர் நினை யெல்லா மிவனே யென்று, மருட்டுருவை வழிபடவேயவனிவன்றானுடே பீரங்கிய வாரணமாமை மீனண்டஞ் சினையை, யியல்பினுடு பரிசித்த

நினைந்தும் பார்த்தும், பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும், பரி
சித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் தானே.” என்றதனாற் காண்க (உஉ)

விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம்

வெளியி னூடுந்

தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த மானபெருந்

தகையே நிற்பா

லுண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளருகி மொழிகுழறி

யுவகை யாகிக்

கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப நின்னருளைக்

கருத்தில் வைப்பாம்.

(இ - ள்.) விண்ணிறைந்த - பூதாகாயம் நிறைந்தற்குரிய, வெளி ஆய்-
பரமாகாயமாகி, என் மனவெளியில் கலந்து - எனது இதயாகாயத்திற்
சேர்ந்து, அறிவு ஆம் வெளியினூடும்-ஞானாயத்தினும், தண் நிறைந்த-
குளிர்ச்சிமிகுந்த, பேரமுதாய்-பெரிய அமிர்தமாகி, சதானந்தமான-இடை
யறாத இன்பமயமான, பெருந்தகையே-பெருமையுடையோனே, நிற்பால்-
உன்னிடத்தில், உள்நிறைந்த-தனக்குள்ளே நிறைந்த, பேரன்பால்-பேரன்
பினால், உள் உருகி-மனங்கரைந்து, மொழி குழறி-சொல்தமோறி, உவகை
ஆகி-சந்தோஷமடைந்து, கண்-விழிகள், நிறைந்த புனல் உகுப்ப-தம்மிட
த்து நிறைந்த நீரைச்சிந்த, கரம் முகிழ்ப்ப-கைகள் குவிய, நின் அருளை-உன்
கருணையை, கருத்தில் வைப்பாம்-கருத்திலிருத்துவோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) பரமாகாயத்திலும், இதயாகாயத்திலும், ஞானாகாயத்தி
லுங்கலந்திருப்பவனாகலின் ‘விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியி னூடும், தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்’ என்றனர்.
நெஞ்சுவிடுதூது. “வெளியில் வெளியில் வெளியின்” என்றதனாற்காண்க.
மனமுருகுதலும், சொல்குமுறுதலும், கண்ணீர் ததும்புதலும், அஞ்சலித்த
லும் அடியா ரிலக்கணமாகலின் ‘உள்ளருகி மொழிகுழறி யுவகையாகிக்,
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப’ என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கம்.
வேர்க்குங்கண்ணீர்ததும்பும் கம்பிக்கு மெய்நடுங்கும், வார்த்தை நழுவு
மனம்பதறுங்-கார்க்கதமாய்க், காந்துமுரோமாஞ்சலியாகுங்காதலித்தார்த்,
கேய்ந்த குணங்காணியெயெட்டும்” என்றதனாற்காண்க. ஆனந்தமேலீட்
டினாலே மொழிக்கருவி வசமறுதல்பற்றி நாத்நமு தழுத்து உரைநிரம்பா
தெழுதலின் ‘மொழிகுழறி’ என்றனர். “உரைகுழறி” “பாவுவாய் குழறி”
எனவரும் உண்மைநாயன்மார் திருவாக்குகளாலுமறிக்க “வளைவாய்க்ககை
நண்பகற்குழறவும்” எனப் பட்டினப்பாலையுள்ளும், “பேராந்தை குழ
றும்” எனச் சிலப்பதிகாரத்துரை யுள்ளும் வரும் நகைபடுகிளவிபோன்ற
தன்று. (உ௩)

௩௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

என்கீர்க் கழநேடி லாசிரிய விருத்தம்.

ஆதியந்தங் காட்டாத முதலா பெம்மை
யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெருங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமல மாகி
வாதமிஞ் சமயநெறிக் கரிய தாகி
மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
சொரியவிரு கரங்குவித்துத் தொழுதல் செய்வாம்.

(இ - ள்.) ஆதி அந்தம்-தோற்றக் கேடுகளை, காட்டாத-உடையதல்
லாத, முதல் ஆய்-முதற்பொருளாகி, எம்மை-எங்களை, அடிமைக்கா-தனது
திருத்தொண்டிக்காக, வளர்த்தெடுத்த-வளர்த்தெடுத்த, அன்னைபோல-தாய்
போல, நீதிபெறும்-நீதியையுடைய, குருவாகி-ஆசாரியனாகி, மனவாக்கு
எட்டா-மனோவாக்குகளுக்குத் தட்டுப்படாத, நிச்சயமாய்-சாகவதப்பொரு
ளாகி, சொச்சமதாய்-களங்கரகிதமாகி, நிமலமதாய்-மலரகிதமாகி, வாதமிடும்-
தர்க்கவாதஞ்செய்கின்ற, சமயநெறிக்கு-சமயமார்க்கங்களுக்கு, அரியதாகி
அறிவரிதாகி, மௌனத்தோர் பால்-மௌனநிலையை யுடையோரிடத்து,
வெளியாய்-வெளிப்பட்டு, வயங்காநின்ற - விளங்குகின்ற, சோதியை-
தேஜேராசினாய், என்னுயிர்த்துணையை-என்னுயிர்க் குதவியாயிருப்பதை
நாடி-குறித்து, கண்ணீர்-கண்கள்நீரை, சொரிய-சிறந்த, இருகரம்-இருகை
களையும், குவித்து-குவித்து, தொழுதல் செய்வாம்-வணங்குவாம் (யாம்)
என்க.

(வி - ரை.) பரமேசுவரர் ஜனனமரண துஸ்தரமில்லாதவராகலின்
'ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாய்' என்றனர். சுவேதாசுவதரம்: "நதஸூ
க்ஷுதிதிரவியொகெ நவெஸிதா நெநவதவஸூலிஹம் | நகா
ரணன்காரணா நாஸீஸொ நதஸூக்ஷு ஜிதிதா நவொயிவஃ" ||
எனவும், சுருதிகள். "சுஜ்யுதவம் ஸுததெகெவியிஸுஜம்" எனவும்,
"சுஜாததெதவம் சுயிஜீரஃ எனவும், அச்சுருதிகட்கு உபப் பிரஹ்
மணமாக "சுஜாததிஜெ வெவகந்த-ஜநநிஹீரவஃ | ஸீஸூ
ஸூபுஷபுஜம் தெரகூரூஃகிணம்ஃ" எனவும், சுருதிஸூக்தி
மாலை "வனகந்தவாபு ஸுக்ரம் தபுஹராபிர ஜாதெந
ஹிஜா நெஸாரந்தரிதஸூலி மரிதஸூவாஸஃ || எனவும், சௌந்
தரியலகி: வேத ரஞ்சகன் மால்பு ரத்தரன் வேக சண்டகு பேரனே,

டாதி யெண்டிசை பாலர் பொன்றவுமாதி யந்தமி லாததோர், நாதர் பொன்றில ரே துன் மங்கல நாணு றுந்திற டாதலால், நீதழைந்தது யோக மம்பிகை நீலி யென்பது பாவமே” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சகலருள் பக்குவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச்சத் திரிபாதம் விளைந்தவழி மாணக்காட்டி மாணப்பிடிப்பதபோல முதல்வன் மாணிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டு குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளுவனாகலின் ‘அடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல நீதிபெருங்குருவாகி, என்ற னர். பதிபக்பாகவிளக்கம். “மருவிய வுடல்வெறுப்பும் வையக வெறுப் பும் வந்தா, விருவினை யொப்பு மங்கணைய்திடு மெய்துங் காலங், சருமல பாக முண்டாம் பாகத்தாற் கடிதிற் சேருந், திருவருட்சத்தி பாதஞ்செறிந் திடுங் குருவு மன்றே” எனவும், சிவானுபூதீவிளக்கம் பருவங்குறித்துப் பரமவொளி வந்திங், குருவந் தரித்தா லொருதவன்கள் வேண்டுமோ, செய் தற்கரிய தவஞ் செய்தற்பின் னல்லவோ, வெய்தற் கரியபிரா னெம்போல வந்ததுவே” எனவும், சிவப்பிரகாசம்! “நாடிய சத்திரிபாத நாடிபாத நண்ணுமலகை யெண்ணரிய ஞானபோதங், கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்றஞானக் கூட்டதெரு மூர்த்திகொடு குறுகிமோக, நீடிய கேவல சகல நிகழாவாறு நி றுத்திமல மறுக்குமிது நிலையார் சத்தங், கேடில் புகழ்தருஞ் சரியை கிரியாயோகக் கேண்மையரே லிவையுணர்த்தக் கிளக்கு னாலே” எனவும், சிற்றம்பலநாடி தாலாட்டு. “கண்ணெரு மூன்றுங் கணற்கரமு மைம்முகமு, மண்ணவர்க்குக் காணுவகையொளித்துவந்தானே” “எங்கெங் குந் தானாகி யென்போ லுருக்கொண்டு, மங்கும் பிறவிதனை மாற்றவந்த வள்ளலோ” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. மற்றுஞ்சில உதாரணம் இருபத்தோராவது பக்கத்திற் காண்க.

வேதாகமங்களினாலே பிரதிபாதிக்கப்படும் ஒருவனாகிய இறைவனையும், அளவிலவாகிய உயிர்களையும், இருள்வடிவாகிய ஆணவமலத்தினையும், கன்ம மலத்தினையும்; சுத்தமசுத்தமென்னு மிருவகை மாயைகளையும் அனுதியாகிய பொருள்களென்று முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள் கூறுவாகலின், அச்சமயங்களால் முதல்வனறியப்படாநென்பார், ‘வாதமிடுஞ் சமய நெறிக்கரியதாகி’ என்றனர், வீராகமம்: “சமையவா தங்கண்க்கித் தத்துவ மித்தை யாக்கி, நமையறா விருளை யோட்டி நானெனு மைய னீக்கித், தமர் தாயா யென்னுண் மன்னித் தன்னருட் சேர நாட்டி, யமைவிலா ல்ன்டபெ ள்ளத் தழுத்தினை னென்னை யாசான்” எனவும், திருவாசகம்! “உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாஞ், சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடு மாறுங், கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைக் டந்தருளுஞ், செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேனைங் கொட்டாமோ” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

குருவினைக் கண்டமாத்திரத்து இருகண்களிலங் கண்ணீர்வார, கை களைக் குவித்து, மயிற்சூச்செறிவு முதலிய வுண்டாகவேண்டுமாகலின்;

‘உயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர் சொரியவிரு கருங்குவித்து’ என்றனர். சிவஞானப்பிரகாச வேண்டா: “ஆசானைக் காண்டோறு மன்புகுக்க கை குவியு, மாசாருடம்பு மயிர்க்குச் செறியும்-பேசாத, வாணந்த முன்னுறு மக்கணமே பாசங்க, டாநந்த முத்தி தரும்” எனவும், அதீரகச்சீயம்: “கண்டான் குருவைக் கண்ணூரக் கதறி வீழ்ந்தான் கமலமிசை, யண்டர் வரனே நெடுமாலே யயனே யென்றா னகமகிழ்த்தான், ரெண்டா லியலும் பணி செய்யத் துணிந்தான் பணிந்தான் மும்முறையே, பண்டா னிறைந்த பாவாலும் காவா யென்பப் பாடினான்” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

குருவைத் தரிசித்தமாத் திரத்து வணக்கவேண்டுமென்பார் தொழுதல் செய்வாம் என்றனர். சிவஞானதீபம்: “திருமறைமா முனிவருக் கன்றல நீழற், நிருந்தவற முரைத்தபெருந் தகைதா னிந்த, விருநிலமே வருளுரு வாய் வந்து தோன்றி, யிசைந்திடுநெற் றவிடுமுனை யுமிபோ லேய்ந்த, திரி மலவே ரினை நினைவா லுரையால்ஞானச், செய்கையினு லுத்திருதாள் சென்னி சூட்டுந், குருபரனை மருளுலக வாதை நீக்குந், குணக்கடலை மனத்திலுற வணக்கஞ் செய்வாம்.” என்றதனாற் காண்க. (உச)

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேரு

யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்

பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல வாகிப்

பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்

துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லந்

தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி

நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி

நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

(இ - ன்.) அகரவுயிர்-அகரவுயிரானது, எழுத்தனைத்தும்-எல்லா வெழுத்துக்களும், ஆகி-தானேயாகி, வேறும்-அவற்றிற்குவேறாகி, அமர்ந்ததென-அமைந்து நிற்பதுபோல, அகிலாண்டம் அனைத்துமாகி-சகலாண்ட சராசரங்களுந் தானேயாகி, பகர்வன எல்லாமாகி-சொல்லப்படுவனவாகிய பொருள்களெல்லாமாகி, அல்லதாகி-அவையல்லாததாகி, பரமாகி-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலானபொருளாகி, சொல்லரிய-சொல்லுதற்கரிய, பொருள்களுக்கும் மேலானபொருளாகி, துகளறு-குற்றமற்ற, சங்கற்ப விகற்பங்க ளெல்லாம்-சங்கற்பமும் விகற்பமுமாகிய எல்லாவற்றிலும், தோயாத-படியாத, அறிவாகி-ஞானவடிவாகி, சுத்தமாகி-புனிதமாகி, நிகரில்-ஒப்பற்ற, பசுபதியான-ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனாகிய, பொருளை-வஸ்துவை, நாடி-உத்தேசித்து, நெட்டுயிர்த்து-பெருமூச்செறித்து, பேரன்பால்-பெரிதான அன்புடனே, நினைதல் செய்வாம்-தியானிப்போம் (யாம்.) என்க

(வி ரை.) அகரம் ஆகாரமாத்ரி வடிவங்களெடுத்துக் ககர முதலியமெய் னையியக்குமாறுபோல, சிவன் எண்ணிறந்த வடிவங்களெடுத்துச் சீவர்களை யியக்குவான். மெய்யெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரை யொலியோடே டி யிருப் பினும் தாமையொலிக்காத வாறுபோல, சேதனஞ்சேதனமாகிய பிரபஞ்சத்தி ன்கு முறையே ஞானமுந் திரியையு மிருப்பினும் தானேயியங்கா. ஒருமாத்திரை யோடுங் கூடிய அகர முபகரிப்ப மெய்கள் ஒலிப்ப போல, சேதனப்பிரபஞ்சம் அறிவித்தாலறியும், அசேதனப்பிரபஞ்சம் அசைவித்தாலசையும். ஒற்றொலிபோன்ற சீவன் அறியுந்தன்மையுடையதும், உயிரொலிபோன்ற சிவம் அதற்கறிவிப்பதுமாம். ஒலிக்குமெழுத்தினையும் ஒலிப்பிக்கு மெழுத் தினையு மோரினமென்ற லடாதுபோல, சிவனும் சீவனுமொன்றாகா. மெய்யெழுத்து அரைமாத்திரையும், உயிரெழுத்து ஒருமாத்திரையும் கொண்டு முறையே யொலித்தும், ஒலிப்பித்தும் நடைபெறுங்கா லிரண்டுங் கூடியதுகொண்டு ஒன்றரை மாத்திரையாகாமலொருமாத்திரையேயாகுத் தன்மையினைப்போல, சிவ சீவர்கள் கூடியிருக்குமுறைமையு மிவ்வாதேகொன் னத்தக்கது. ஆகலின்னதே சிவசீவர்களைவேதம் இரண்டென் னாது ஏகமென்றும், தனித்தனிப்பிரித் தரியக்கூடாமையின் அத்துவிதமென்றும், அறியுஞ்சித்தும் அறிவிக்குஞ்சித்து மாயிருக்குந்தன்மையில் துவிதமென் றுங்கூறியது. ஆகலின் ‘அகரவுயி ரெழுத்தனைத்துமாகி வேறாயமர்ந்த தென்’ என்றார். திருக்குறள். “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாத்ரி, பக வன் முதற்றே யுலகு” எனவும், திருவருட்பயன்; “அகரவுயிர்போ லறி வாதி யெங்கு, நிகரி லிறைநிற்கு நிறைந்து” எனவும், சிவசீவவேண்பா: “விற்பிரம்பா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை, சிற்பரனை தெய்வஞ் சிவசிவா. சொற்சிறந்த, அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாத்ரி, பகவன் முதற்றே யுலகு” எனவும், முதுமொழிவேண்பா: “சீர்கொளிறை யொன் றுண்டத் தெய்வநீ யென்றொப்பாற். சோர்விலடை யாற்றெளிந்தோஞ் சோமேசா-வோரின், அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாத்ரி, பகவன் முதற் றே யுலகு” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

உடலும் உயிரும்போலவும், பாலுநீரும்போலவும், பரிதி யு மதியும்போ லவும் உலகத்தோடு வேற்றுமையின்றிக் கலப்பாலொன்றாய் நின்றலின் ‘எல் லாமாகி’ எனவும், உயிரும், பாலும், பரிதியு மொன்றாகாது பொருட் டன்மையால் வேறாய்நின்றலின் ‘அல்லதாகி’ எனவும் கூறினர். தேவாரம்: “பற்றுமாகி வானுளோர்க்குப் பல்வகதிரோன் மதிபா, ரெற்றுநீர் தீக்காலு மேலை விண்ணிய மானோடு, மற்றுமாயதோர் பல்லுயிராய் மாலயனுமறை கள், முற்றுமாகி வேறுமானான் மேயது முதுகுன்றே” என்றதனாற் காண்க.

பிரபஞ்சத்தோற்றக் கேடுகளிற் றனக்கு விருப்பும் வெறுப்புயில்லை யென்பார் ‘சங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந் தோயாத அறிவாகி’ என்றனர். திருக்குறள். “வேண்டதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்த், கியானி

மிடம்பையில் ” எனவும், சிவானுபூதிவிளக்கம்: “வெறுப்பு வீடுப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை, யுறுப்பிற் குறையாதோ யுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ” எனவும், “வேண்டலும்வேண்டாமையுமாய் மேவும்வினைப் பயனு, மாண்டகை யோடுற்ற வனுபூதியானதே” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க.

தேவர்கட்குப் பசுதவும் ஸ்வபாவமும், முதல்வனுக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும் உண்மையாகலின் ‘பசுபதியானபொருளை’ என்றனர். பாகுப தோபநிஷதம்: “ஹுதஸ்ஸிவம் வஸுவதிஸூக்யம் ஸுரஸு ஸுரஹ ஸுரெஷாஹ உதஸுந ஸுநவெஸுரிதம் நிபநெநதம்” என வும், ஆதித்தியபுராணம். ஸுஹ்விஷ்டம் ஸுரெநுநாஹுர்: வஸுவம் வரிகிழிதார் । தெஷாம்பதிநா ஷ்வெஸஸிவம் வஸுவதி ஷுப்தம்” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. (௨௫)

சின்மயானந்தகுரு.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அங்கைகொடு மலர்தூவி யங்கமது புளகிப்ப
வன்பின லுருகி விழிநீ
ராறாக வாராத முத்தியின தாவேச
வாசைக் கடற்குண் மூழ்கி
சங்கர சுயம்புவே சம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத் திடவ ணங்குஞ்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் தன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணருள் கொடுத்தாள் வையோ
துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதன் முனிவோர்க
டொழுதருகில் வீற்றி ருப்பச்
சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்ல லுணர்த்தியே
சொருபானுபூதி காட்டிச்
செங்கமல பீடபோற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரசிரி விளங்கவரு தகைநா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ.ள்.) அங்கை கொடு-அழகிய கைகளால், மலர்-மலர்களை, தூவி-சொரிந்து, அங்கமது-சரீரமானது, புளகிப்ப-புளகக்கொள்ள, அன்பினால்-அன்பினால், உருகி-மணக்கரைந்து, விழிநீர்-கண்ணீர், ஆரூ-ஆரூகிப்பெருக, ஆராத-தெவிட்டாத, முத்தியினது-மோட்சத்தினது, ஆவேச-ஆவேசத்தோகூடிய, ஆசை-ஆசையாகிய, கடற்குள் சமுத்திரத்தில், மூழ்கி-மூழ்கி, சங்கர-சங்கரனே, சுயம்பு-சுயம்புவாயிருப்பவனே, சம்பு-சம்புவாயிருப்பவனே, எனவும்-என்று துதித்தும், மொழி-மொழி, தழுதழுத்திட-குழறும்படி, வணங்கும்-தொழுகின்ற, சன்மார்க்கநெறி-நன்னெறி, இலா-இல்லாத, தன்மார்க்கன்-தன்மார்க்கனாகிய, ஏனையும்-என்னையும், தண்ணருள் கொடுத்து-குளிர்ச்சியாகிய கருணைசெய்து, ஆள்வையோ-ஆண்டருள்வாயோ; துங்கமிசு-பரிசுத்தமிசுந்த, பக்குவம்-பக்குவத்தையுடைய, சனகன் முதல்-சனகன் முதலாகிய. முனியோர்கள்-முனிவர்கள் நால்வரும், தொழுது-வணங்கி, அருகில்-சமீபத்தில், வீற்றிருப்ப-வீற்றிருக்க, சொல்லறிய-சொல்லுதல் அருமையாகிய, நெறியை-நூனமார்க்கத்தை, ஒருசொல்லால்-ஒருமொழியால், உணர்த்தியே-அறிவுறுத்தி, சொரூபானுபூதி காட்டி-சொரூபானுவத்தைக்காட்டி, செங்கமலபீடமேல்-செவ்விய பத்மாசனத்தின்மீது, கல்லாலடிக்குள்-கல்லாலின்கீழ், வளர்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, சித்தாந்தம்-முடிவு செய்யப்பட்ட, முத்திமுதலே-மோட்சப்ரதமான முதற்பொருளே, சிரகிரி- சிரகிரியின்கண், விளங்கவரும்-ஆன்மாக்கள் பிரகாசிக்க எழுந்தருளிய, தக்ஷிணமூர்த்தியே-தக்ஷிணமூர்த்தியே, சின்மயான்ந்த-நூனாணந்தங்களைக்கொடுக்கின்ற, குருவே-சதாசாரியனே, என்க.

(வி - ரை.) மலர்தூவப்பெறும் அருமையைப்பெற்றமையால் 'அங்கை என விசேடித்தார். சிவபூசையில் மலர்கொண்டருச்சித்தல் இன்றியமையாத கடமையாகலின் 'அங்கைகொடு மலர்தூவி' என்றனர். திருவாசகம் "ஏய்ந்த மாமல ரிட்டமுட் டாததோ ரியல்பொடும் வணங்காதே, சாந்த மார்மூலத் தையனல் லாரொடுந் தலைதடு மாறாகிப், போந்தி யான்றுயர் புகாவண மருள்செய்து பொற்கழ லிணைகாட்டி, வேந்த னய்வெளியேயென் முன்னின்றதோ ரற்புதம் விளம்பேனே" எனவும், தேவாரம். "பூக்கை கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார், நாக்கைக் கொண்டர னும நலில்கிலார், ஆக்கைக் கேயிரை தேடிய லமநது, காக்கைக்கேயிரை யாழிக் கழிவரே" எனவும், "மலர்பரித் திட்டிண்ணாழ்ரு மூரல்ல அவையெல்லா மடவி காடே" எனவும், பிரபலிங்கலீலை: "பீடுறு மாணிடப் பிறப்பு வாய்ந்துநல், லேடவித் மலரினா லிறையைப் பூசியார், பாடமை நாடுளலாம் பாழக் கிறைப்பவர், மூடரை யெண்ணுங்கான் முந்தி நிற்பரே" எனவும் வருவனவற்றற் காண்க.

உடல் புளகித்தலும், கண்ணி லானந்தநீ ரொழுகுதலும், வசனக்குழறுதலும் ஆகிய குணங்கள் அன்பரிலக்கணமாகலின் 'அங்கமது புளகிப்ப வன்

பிஞ்ஞக விழிநீர்; ஆறக...மொழி தழுதழுத்திட வணங்கும்' என்றனர். திருவாசகம்: "மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரையாற்கழற்கென், கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுன்னம், பொய்தான் றவிர்த் துண்ணைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங், கைதா னெகிழ விடே னுடை யாயெனைக் கண்டுகொள்ளே." என்றதனாற் காண்க.

சுகத்தைக்கொடுத்தலின் 'சங்கரன்' எனவும், தானேயுண்டாதலின் 'சுயம்பு' எனவும், சுகமுண்டாதற் கிடமாயிருத்தலின் 'சம்பு' எனவும் அருமைத் திருநாமங்க ளுண்டாம். சன்மார்க்கநெறியென்பது சித்தார்த்தமார்க்கத்தினை. தாபத்தினைத் தவிர்க்கக் குளிர்ச்சியினை விரும்புதல்போல, ஆதி யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகமென்னும் தாபத்திரயத்தினை நீக்கிக்கொள்வான் 'தண்ணாளுள் கொடுத்தாள்வையோ' என்றார்.

'பக்குவ' மென்பது மலபரிபாகத்தினை. இது இருவீனையொப்பால் வருவது, இப்பக்குவம் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென நான்காம். மந்ததரமாவது இலங்க மாகேசுர ரிடங்களிலே பத்தியுண்டாக அத னாலே பரமசிவன் சாதகாசாரியனை யதிட்டித்துச் சமபதிட்சைபண்ணி அவன் மனமொழி மெய்களைச் சரியைத் தொழிலிலே புரிவிப்பது. மந்தமாவது-சிவார்ச்சனையால் ஆதரவுண்டாக்கிப் போதகாசிரியனை யதிட்டித்து விசேடசமய முடித்துச் சிவார்ச்சனை கற்பித்து அந்தரியாக வகிரியாகங்க ளிலே அவன்மனமொழி மெய்களைப் புரிவிப்பது. தீவிரமாவது-யோக வாஞ்சையுண்டாய் அவ்வாசிரியனால் அட்டாங்கயோக வுண்மையை யறி வித்துக் காமாதி யறுவிதமும் வீடுத்து அதன்சித்தத்தைத் தியானத்தினாலே ரிறுத்துச் சமாதியிலே யொடுக்குவது. தீவிரதரமாவது-சிவஞானிகளிடத் திலே பத்தியும் திரிபதார்த்த சொரூபமறியவேண்டுமென்னு மறிவுதோன் றித் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை நீக்கவேண்டுமென்னும் வைராக்கியமும், முத்தியி லாசையும், பிறவியிலே பயமும், இகலோக பரலோகத்திலே வெறுப்பும், நமக்கிந்தக் கவர்ச்சியைநீக்கிச் சிவரூபத்தை தரிசிப்பிக்கு நாத ராவர் யாவரென்று பசித்தவன் அன்னதாதாவைத் தேமொறுபோலவும், பிறவிக்குருடானை அநாதன் கோடைகாலத்தின் மத்தியானத்திலே நீர் தேடித்திரியுமாறு மோலவும் ஞானாசாரியனைத் தேடி மிகவும் வருந்துகின்ற வாஞ்சையுண்டாவது. இங்குக் குறித்த பக்குவம் தீவிரதரத்தினை.

சனகன் முதன் முனிவோர்களாவார். புத்திரர்களாகிய சனகன், சனந் தனன், சனாதனன், சனற்குமாரன் என்பவர், இம்முநீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும் நெடுநாள்வரையும் ஓதி ஞானநிலை பெறாதவராகிப் பின் கைலையினையடைந்து சிவபெருமான் சந்திதானத்தி லிருந்து ஆகமார்தமென்னும் பெயர்நயுடைய சித்தார்த்தத்தை யோதின ராகலின், 'முனிவோர்கள் தொழுதருகில் வீற்றிருப்ப' என்றனர். 'சொல்லரிய நெறி' என்றது சுத்தாத்துவதித்தினை அடைதற்கேதுவாகிய ஞானத்தினை.

ஒருசொல்லென்றதனைச் சிலர் பிரணவமென்றும், சிலர் மகாவாக்கியமென்றும், சிலர் வேறுங்கூறுவர். எவ்வெவர்கூறும் சொல்லின் பொருளினையுந் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு விளங்கும் அருமையான துரியமொழியது. இதனை வைகரி வாக்கா லாவது, வரிவடிவாலாவது விளக்குவதன்று. சற்குரு சொல்லாமற் சொல்ல நஞ்சீடன் தெரியாமற் றெரிந்து கொள்ளுந் தன்மையினையுடையது. மற்று மிதனுண்மையினை மெய்கண்ட பரம்பரையில் வந்த சித்தாந்த ஞானிகள் பாலறிந்து தெளிக. சொரூபானுபூதியினைக் காட்டுதலாவது சித்தாந்த அனுபவத்தினைச் சின்முத்திரையாற் காட்டல்.

கல்லாலடிக்குள்வளரென்றது ஸ்ரீதட்சிணமூர்த்தியாகிய சிவபரஞ்சடரெழுந்தருளியது கல்லாலின்கீழ் என்று தெரிவித்ததாயிற்று. கல்லாலின்கீழ்மர்ந்ததென்னையோவெனின் . அவ்வருட்பெருந்தகைகல்லைபுகனியச் செய்பவரென்பதுபோதரவென்க. அன்றியும் கல்துளிர்ந்தல்கூடாது அதுதுளிர்க்கவும் செய்த பேராற்றலுடையாரத்தகைய கரபெற்றிய வுயிரையுந் கனியச்செய்து தம் வயப்படுத்தி யாள்வரென்னுந் கருணையை வியந்தமையு மதுவாம். ஆணவபாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட வுயிர்களையவ்வாணவத்தைப் போக்கித் தமது திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளும் அருளாற்றலுடையாரென்று கற்பதே யதன் முடிவென்றறிக. கல்துளிர்க்கச்செய்தவர் பாசவுயிர் துளர்க்கச்செய்தல் எளிதிற் கூடுமென்றுணர்க. கண்மலையினைவளைத்ததவும், கண்மலையை யிருக்கையாகக் கொண்டதவும் இங்ஙனமே பொருள்படுமெனக்கொள்க.

ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தம் ஸகாதியோகிகளுக்கு வேதாகமங்களின் மூணிபொருளை யுபதேசித்து வீடுபேற்றை நல்கின சிவனாவது இருபத்தைந்துமூர்த்தங்களிலொன்று. தென்முகமாக யெழுந்தருளிய கோலமென்பது அதன் பொருள். இந்த மூர்த்தத்தை “ருத்ரயத்தேதக்ஷிணம் முகம் தேநமாம்பாஹிரித்யம்” என்று துதித்து, தெவரீருடைய தக்ஷிணமுகமானது என்னை ரக்ஷிக்கக்கடவது என்னும் பொருடோன்றச் சுருதிவிதந்தோதியதறிக. இந்தக்கோலம் யோககோலம். கந்தபுராணம். “இருவருமுணராவண்ணலேன வெள்ளெயிறியாமை, சிரசிரையநந்தகோடி திளைத்திடுமூர்த்திற் சீர்கொள், கரதலமொன்று சேர்த்தி யோனமுத்திரையைக்காட்டி, யொருகணஞ் செயலொன்றின்றியோரு செய்வார்ஹுந்ருன்” எனவும். “இனையதோர்தன்மைகாட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக்கண்டு, சனகனே முதலாவுள்ளோர் தவலரு ஞானபோதம், பனுவலின்னவன்ற்றேனும் பான்மையைத்தெரிந்துமுக்கட், புனிதன தருளாற்றந்தம் புந்தியினோடுக்கம்பெற்றார்” எனவும், “தற்பரனினையவாற்றார் ரூபதருணருந்தன்மை, யற்புத ஞானபோத மளித்திடுங் கணமதொன்றின், முற்படு கமலப்புத்தேனமுதலிய வமரர்க்கெல்லாம் பற்பலபுகன்கள்சென்ற பிறர்க்கினிப்பகர்வதெனறே” எனவும் வருவனவற்றற்காண்க. சித்தாந்தமுத்தி என்றதி சுத்தாத்வைத முத்தியினை, சிரகிரி-சிராமலை. அது பூர்வத்தில் திரிசிராஸல் ஆளப்பட்டது. செவ்வந்திப்புராணம். “துதித்திடுந்திரிசிராசொல்லுஞ் சொல்

லினான், மதிச்சடைமுடியினான் வரங்கொடுத்தலா, லுதித்திடுமளகையே
யொப்பதாகுமப், பதிப்பெயர் திரிசிராப்பள்ளியானதே” “மூன்பரக்கருக்
கதிபதியிராவணன் முனிவாய்த், தென்புலத்துறை திரிசிரன் றுடணன் க
ரணே, யென்பவர்க்கருஞ் சிறப்பளித்திம்மலையிடத்தின், வன்பு பற்றியப
கைதடுத் திடும்படி வைத்தான்” “கரனிருந்துறை கொடுமுடியவன்பெயர்
காட்டும், பெருகுதூடண னுறையிடமவனதுபெயரார், திரிசிராவதினுறை
தலாத் திரிசிரா மலையா, மிருவர்பேரொழிந்தொருவன் பேராகவே யிலங்
கும்” என வருவனவற்றிற்காண்க.

ஆக்கையெனு மிடிசுரையை மெய்யென்ற பாவினு

னத்துவித வாஞ்சை யாத

லரியகொம் பிற்நேனை முடவனிச் சித்தபடி

யாகுமறி வவிழ விற்பம்

தாக்கும்வகை யேதிநாட் சரியைகிரி யாயோக

சாதனம் விடுத்த தெல்லாஞ்

சன்மார்க்க மல்லவிவை நிற்கவென் மார்க்கங்கள்

சாராத பேரறிவதாய்

வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து

வாய்க்கும் படிக்கு பாயம்

வருவித்து வட்டாத பேரின்ப மானசுக

வாரியினை வாய் மடுத்துத்

தேக்கித் திளைக்கீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்

சித்தாந்த முத்தி முதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தக்பிண முர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஆக்கையெனும் - சரீரமென்கிற, இடிசுரையை - இடிசுரையை, மெய்யென்ற - உண்மையென்று எண்ணியிருக்கிற, பாவினான் - பாவியாகியநான், அத்துவிதம் - அத்துவிதப்பொருளின்மேல், வாஞ்சையாதல் - இச்சைவைத்தல், அரிய - எட்டுதற்கரிய, கொம்பிற்நேனை - கொம்பிற் கட்டப்பட்டிருக்கிற தேனை (யுண்ண), முடவன் - முடவன், இச்சித்தபடி - விரும்பின விதமாகும், (இவ்வாறுண்பின்) அறிவு - (எனது) அறிவானது, அவிழ - விகசிக்கும்படி, இன்பம் - சுகம், தாக்கும்வகையேது - உண்டாகும்வகையேது, இந்நாள் - இந்நாளாவும், சரியைகிரியாயோகசாதனம் - சரியை கிரியை யோகம் என்பவற்றின் பழக்கத்தை, விடுத்ததெல்லாம் - விட்டுவிட்டதெல்லாம், சன்மார்க்கமல்ல - நல்லநெறியன்று, இவைநிற்க - இவைநிற்கட்டும், என் மார்க்கங்கள் - எத்தன்மையான மார்க்கங்களும், சாராத - அணுகாத, பேரறிவதாய் - பெரிய

விருவாகி, வாக்கு-வாக்கும், மனம்-மனமும், அணுகாத-பொருந்தாத, பூர்ப்பொருள்வந்து-பூரணவஸ்துவானதுவந்து, வாய்க்கும்படிக்கு-கிடைக்கும்படிக்கும், உபாயம்-உபாயத்தை, வருவித்தி-உண்டாக்கி, உவட்டாத-தவிட்டாத, பேரின்பமான-பேரானந்தமான, சுகவாரியினை-இன்பசாகரத்தை, வாய்மடுத்து-வாய்வைத்து, தேக்கித்திளைக்க-நிறைய அனுபவிக்க, நீமுன்றிப்பது-நீஎனக்குப் பிரத்தியட்சமாவது, என்றுகாண்-எக்காலம், சித்தாந்தத்திமுதலே என்க.

(வி-ரை.) உடம்பு தத்துவங்களால் ஆக்கப்படுதலின் ஆக்கையென்பும். இடிகரையாவது ஆற்றோரத்தின் வெள்ளத்தால் கீழறுக்கப்பட்டுன்றகரை. பொய்யாகிய உடலை மெய் என்பது மங்கலவழக்கு. அரித்யமாகலின் இடிகரையென்றனர். பிரமாணங்கள் பதினைந்தாவது பத்தான்பதாவது பக்கங்களிற்காண்க. ஈண்டு அத்துவிதமென்றது சிவனடியிரண்டறக்கலக்குஞ் சித்தாந்த முத்தியினை. இதனையடைதலருமையினுருமையென்பார், அத்துவிதவாஞ்சையாதல் அரிய கொம்பிறேனை முடனிச்சித்தபடியாகும் என்றனர். சிவஞானசித்தியார் “புறச்சயநெறின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன் மிருதிவழியுழன்று புகலுமாச்சிரம, வறத்தைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து ஈரணங்கள்படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்சிரப்பாருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத், திறத்தடைவரிதிற் சரியையரியா யோகஞ்செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்” என்ற ஹக்காண்க. அத்துவிதத்தினை யடைந்தாலல்லது இன்பநிலைகிட்டுவது ருமையாதலால், அடையாதபோது இன்ப நிலையினை அடைவது எங்ஙனமென்பார், அறிவவிழவிற்பந்தாக்குவகையேது என்றனர்.

சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞானத்திற்கு இன்றியமையாத சோபானாயிருத்தலினாலும், அம்மூன்றினும் பழகாதவழி ஞானமடைதல் கூடாதாகியினாலும், சரியை கிரியாயோக சாதனம் விடுத்ததெல்லாம் சன்மார்க்கல்ல என்றனர். முக்கூற்றுப்புறச்சமயங்களும் தத்துவங்களுக்குட்பட்டனாகலின் தத்துவாதீதன் சமயங்களிற்கெட்டாதவனாகிச் சமயாதீதனாகனக்குவனாகலின், என்மார்க்கங்கள் சாராதபேரறிவதாய் என்றனர். வாக்ம் மனமும் குக்குமையாகினையும் தத்துவங்களையும் முறையேகொண்டு தக்கின்றமையால், வாக்கு மனமணுகாத பூரணப்பொருள் என்றனர், முன்றிற்பதென்றுகாண் என்றதனால், சகலனாகிய அடியேனுக்குப் படர்க்கையில் ஆசாரியமூர்த்தமா யெழுந்தருளிவந்து செய்யவேண்டிய அனைத்தைஞ்செய்து முடித்தனை, இனிப்பிரளயாகலருக்கு அனுக்கிரகிப்பதுபோலான்மழு சதர்ப்புஜகானகண்ட திரிநேத்திரனாய் அம்மையிடத்தனாய் இடாருடனாய் முன்வந்தருளுவது எக்காலம்? அதற்குரிய பக்குவத்தினையடியன் வாய்ந்திலனோ எனக்குறிப்பித்துக் கொண்டபடியாம். (உஎ)

௭௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஓளவிய மிருக்கநா னென்கிற வாணவ
 மடைந் திட்டிருக்க லோப
 மருளின்மை கூடக் கலந்துள் ளிருக்கமே
 லாசா பிசாச முதலாம்
 வெவ்விய குணம்பல விருக்கவென் னறியூடு
 மெய்யனீ வீற்றிருக்க
 விதியில்லை யென்னிலோ பூரண னெனும்பெயர்
 விரிக்க லுரை வேறு முளதோ
 கவ்வுமல மாகின்ற நாகபா சத்தினுற்
 கட்டுண்ட வுயிர்கண் மூர்ச்சை
 கடிதகல வலியவரு ஞானசஞ் சீவியே
 கதியான பூமி நடுவுட்
 செவ்வியின் வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுண மேருவே
 சித்தாந்த முத்தி முதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு தக்பிண மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஓளவியம்-பொறுமையானது, இருக்க-இருக்கவும், நான்
 என்கின்ற ஆணவம்-நான் என்கின்ற ஆணவமானது, அடைந்திட்டிருக்க-
 சேர்ந்திருக்கவும், லோபம்-லோபகுணமும், அருளின்மை-அருளில்லாமையு
 மும், கலந்துள்ளிருக்க-கலந்துள்ளேயிருக்கவும், மேல்-பின்னும், ஆசா
 பிசாசமுதலாம்-ஆசையென்னும் பேய்முதலிய, வெவ்வியகுணம்-கொடிய
 குணங்கள், பலஇருக்க - அனேகம் தங்கியிருக்கின்ற, என் அறி யூடு-என்
 னறிவிடத்தில், மெய்யன்-மெய்யனாகிய, நீ வீற்றிருக்க-தேவரீர் எழுந்தரு
 ளியிருக்க, விதியில்லையென்னில்-விதியில்லையென்று சொல்வாயாயின், பூர
 ணன் எனும்பெயர்-பூரணன் என்கிற (உன்) திருநாமத்தை, விரிக்கல்-விரித்
 தால், உரை - அதன்பொருளானது, வேறும்உளதோ-வேறாயும் இருக்
 குமோ, கவ்வும்-பற்றுகின்ற, மலம்-ஆகின்ற-ஆணவமாகிய, நாகபாசத்தினால்-
 நாக பாசத்தால், கட்டுண்ட-பிணிப்புண்ட, உயிர்கள்-உயிர்களுடைய,
 மூர்ச்சை-மூர்ச்சித்துக்கிடக்கின்றநிலை, கடிதுஅகல-விரைவாக நீங்கும்படி,
 வலிய வரும்-பிரார்த்தியாமலேவரும், ஞானசஞ்சீவியே-ஞானசஞ்சீவினியே-
 கதிஆன-மோட்சமென்கிற, பூமிநடுஉன்-சிவத்தினிடையில், செவ்வியின்,
 செவ்வையாக, வளர்ந்துவரு-வளர்ந்துயர்ந்த, திவ்யம்-தெய்விகமான,
 குணமேருவே-குணமலையே, சித்தாந்தமுத்திமுதலே என்க.

(வி ரை.) வினா. இருளுமொளியும் ஓரிடத்தில் ரில்லாததுபோல் ஓவிய முதலான தீக்குணத்தொகுதியோடுகூடிய உள்ளத்தில் மெய்யனாகிய சிவமிருப்பதென்னம்? வினா வெண்பா. “நீடுமொளியு நிறையிருளுமொரிடத்துக், கூடவரிது கொடுவீனையேன்-பாடிதன்மு, நெண்ணுவார்சோலையுயர்மருதச் சம்பந்தா, நின்றவா நெவ்வாறுநீ.” என்றதனாற்காண்க.

விடை. உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காமல் நிற்கிற முறைமையநாதியே தொடங்கி உண்டாயிருக்கும். சிவஞானபோதம். “மெய்ஞ்ஞானந்தன்னில் வினையாத சத்தாத, லஞ்ஞானமுள்ள மணைதல்காண்-மெய்ஞ்ஞானந், தானேயுளதன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற், ருனேயுளமுளவாய்த்தான்.” என்றதனாற்காண்க.

வினா. அங்ஙனமாயின் அநியாமை வருவானேன்?

விடை. ஆன்மாவினோடு மனாதியே கூடிவரப்பட்ட வாணவமலம் விட்டு நீங்காதபடியினு லறியாமை யுண்டானது.

வினா. அங்ஙனமாயின் ஆன்மாவின்விட்டு முதல்வன் நீக்கமாகவொதுங்கி நின்றருளுமோ?

விடை. ஆன்மாவினுடன் கூடியே நின்று அருளும்.

வினா. அஞ்ஞானத்துடன் கூடியிருக்கப்பட்ட ஆன்மாவினுடன்முதல்வன் கூடியிருக்குமாகில் பொய்யென்கிற அஞ்ஞானத்தைச் சேதிக்கிறவனென்று முதல்வனைச் சொல்லவேண்டிவதில்லையே? அன்றியும் அனாதி சுத்தனாயிருக்கிறவனென்றும், நிம்மலனென்றும், எல்லாவற்றிற்கு மேலான ஆதியந்தமில்லாத பேராளியாயிருக்கப்பட்ட முதல்வனென்றும் சொல்லப்படாது.

விடை. அங்ஙனமன்று ஆன்மாவினுடன் கூடிநிற்பதில்லை. அறிவிற்கறிவாக வேறுநின்றே யறிவித்துநிற்பன். சிவஞானபோதம். “மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகம் சேட்டித்த, தென்னுமறையி னியன்மறந்தாய்-சொன்னசிவன், கண்ணாவுளம் வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா, நெண்ணான் சிவனசத்தையின்று.” என்றதனாற்காண்க.

வினா. அப்போது முதல்வனுக்குப் பூரணனெனும் பெயரில்லையாம் ஆன்மாவினுக்குச் சாயுச்சியமென்கிற பேறுமில்லையாம். தேவாரம். “இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமான னாயெறியுங் காற்றமாகி, யருநிலையதிங்ளாய் ஞாயிருகி யாகாயமா யட்டமூர்த்தியாகி” யென்னுந் திருத்தாண்டகத்தின்படி பூரண நிலையாகிய திருக்கூத்தும் முதல்வனுக்கு இல்லை யாகவேண்டும்.

விடை. பரிபூரணத்திற்குக் குறைவில்லை. முதல்வன் மலபரிபாகம் வாராத ஆன்மாக்களிடத்துப் பசுமரத்தில் தீப்போலப் பிரகாசமில்லாமலிருக்கும், மலபரிபாகம்வந்த ஆன்மாக்களிடத்து உலர்ந்த மரத்தில் தீப்போ

லப் பிரகாசித்து மலநாசஞ்செய்து ஆன்மப்பிரகாசத்தை யுண்டாக்கிக் காக்குமென வறிக. சிவதநுமோத்தரம். “பரமசிவன் பராசத்தி பல்லியிர்க்கும் பயின்றிருக்க, விரவுவ தென்னிரு னெனிறகேள் வெய்யவழற்பசு மரத்தின், விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்துவியும், பருவமுறக் கரணமுறப் பதியுமுறப் பழுதறவே.” என்றதனாற் காண்க.

இதுகாறும் வினா விடைகளாற் கூறிய துட்பங்களைத் தும், ‘ஒளவிய மிருக்க’ என்றது முதல் ‘வேறுமுளதோ’ என்ற வரையில் உள்ளுறையாக அடங்கியிருத்தலை யூகித்தறிக.

ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்தினால் அனாதியே கட்டுண்டிருத்தலால், கவ்வு மலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற் கட்டுண்ட உயிர்கள் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். “அறிவில னமூர்த்தனித்த னராகாதி குணங்களோடுஞ், செறிவிலன் கலாதுயோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தாவல்லன் போகத்துக் கொள்கையிலான், பிறிவிலன் மலத்தினோடும் வியாபிகேவலத்திலான்மா.” என்றதனாற் காண்க. ஆணவமலத்தினே நாக பாசமென உருவகப்படுத்தினதற்கேற்ப முதல்வனை ஞானசஞ்சிவினி என்றனர். இதனால் முதல்வன் நனருளினால் ஆணமல மடங்குமென்பதுண்மையெனலாயிற்று. சலித்தலின்மையின் குணமே என்றார். “குணமென்னுங்குன்று” என்றார் செந்நாப்போதரும். (உஅ)

ஐவகையெ னும் பூத மாதியை வகுத்ததனு

ளசரசர பேத மான

யாவையு வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை

யாதி நூலையும் வகுத்துச்

சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்

சமயங் கடந்த மேன

சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னநா னணுகவுந்

தண்ணருள் வகுக்க விலையோ

பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே

பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிந்

போகாதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப்

போக்குவர வற்ற பொருளே

தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொருபியே

சித்தாந்த முத்தி முதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஐவகையெனும்-ஐவகையென்று சொல்லப்படுகிற, பூதம் ஆதியை-பூதங்கள் முதலான பிரபஞ்சத்தை, வகுத்து-படைத்து, அதனுள் அதனிடத்தில், அசரம் சரம் பேதமான-அசரம் சரம் என்று வேறுபட்டிருக்கின்ற, யாவையும்-உயிர்களுள்ளாவற்றையும், வகுத்து-படைத்து, நல்லிறவையும் வகுத்து-(அவைகளுக்கு) நல் உணர்வையும் படைத்து, மறை ஆதி ஞாலையும்-வேதமுதலான ஞால்களையும், வகுத்து-படைத்து, சைவமுதலாம்-சைவமுதலாகிய, அளவில் சமயமும் வகுத்து-அளவில்லாத சமயங்களையும் படைத்து, மேல்-அதற்குமேல், சமயங்கடந்த-சமயாதீதமான, மோன சமரசம் வகுத்தநீ-மோனமாகிய சமரசநிலையைப்படைத்தநீ, உன்னை நான் அணுகவும்-உன்னை யான் அடையவும், தன் அருள் வகுக்கஇலையோ-குளிர்ந்த கிருபையைப் படைக்கவில்லையோ, பொய் வளரும்-பொய்யானது விருத்தியடைகின்ற, நெஞ்சினர்கள்-மனத்தையுடையவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள், காணாத காட்சியே-காணக்கூடாத காட்சியே, பொய்யில்லா-பொய்யில்லாத, மெய்யர் அறிவில்-மெய்யரது அறிவினிடத்து, போதபரிபூரண-ஞானபரிபூரண, அகண்டத ஆகாரமாய்-அகண்டதரூபமாகி, போக்குவரவு-போக்குவரவுகள், அற்ற-இல்லாதிருக்கின்ற, பொருளே-வஸ்துவே, தெய்வமறை முடிவு ஆன-தெய்வீகமான வேதத்தின் முடிவாகிய, பிரணவசொருபியே-ஒங்காரசொருபனே, சித்தாந்தமுத்திமுதலே. என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சபூதமாதியாலமைந்த பிரபஞ்சம் நிமித்தகாரணமாகிய முதல்வனான உபாதானகாரணமாகிய மாயையினின்றும் காரியப்படுகையால், ஐவகையெனும் பூதமாமாதியை வகுத்து என்றனர். சிவஞானசித்தியார்." காரியகாரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டுகை பண்ணுமவன் முதறுணை நிமித்தந், தேரின்மண் பாயையாகத் திரிகை தன் சத்தியாக, வாரியன் குலாலனாய்நின் ருக்குவ னகிலமெல்லாம்" என்ற துறர் காண்க. அசைவோடுகூடிய சேதனப்பிரபஞ்சம் முதல்வன் அசைவித்தாலசையுமாகலினாலும், அறிவோடுகூடிய சேதனப்பிரபஞ்சம் முதல்வன் அறிவித்தாலறிபுமாகலினாலும், அசர சரபேதமான யாவையும் வகுத்து என்றனர். முதல்வன் தனது சமவாய திரோதான சத்தியினைக்கொண்டு ஆன்மாக்களைப் பக்குவப்படுத்தலின், நல்லிறவையும் வகுத்து என்றனர், பரமகாரணராய முதல்வன் கிருபையினு வனந்தேஸ்வர ஸ்ரீகண்டேஸ்வராதி மூர்த்திகளைத் திருமேனியாகக்கொண்டு பிரமாதிகேவரகட்கும், சனற்குமாரராதிகேவ ருஷிகளுக்கும், வசிஷ்டாதி மதுஷ்ய ருஷிகளுக்கும், சேஷன் முதலிய சர்ப்ப ராஜர்கட்கும் வேதாகமங்களை யுபதேசியாதிருக்கிற சொல்லுவாரு மறிவாருமின்றிக் குருசிஷ்ய சம்பிரதாயப் பிரவிர்த்தியுமின்றித் தருமார்த்தகாம மோக்ஷமென்னுஞ் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையுமடைவாரற்றுப்போ மாகையால் மறையாதி ஞாலையும் வகுத்து என்றனர். இதனால் வேதம் ஒருவரார் கூறப்பட்டதன்று, அநாதிரித்தியமென்னும்பரட்

டபிரபாகர மதங்களை மறுத்தவாறாயிற்று. ஆதியென் நதனால் ஆகமத்தி னையுங்கொள்க. இதனை சம்ஹிதாக்கிரமம் கௌசக்கிரமமென விருவிதமாக வுண்டாக்க அது பாசபந்த முதலிய அறுவிதமாயும், பஞ்சவிதமாயும் ஒரு வர்-உபதேசவழியாக வருவது.

சம்ஹிதாக்கிரமமாவது-சதாசிவதேவநாயனார் காமிக முதலிய சிவபே தம் பத்தினையும் முதற்கண் அணுசதாசிவர்க்கும், பின்பு அநாதிஸ்வயனான முதலான புதினெட்டு ருத்திரர்கட்கு மனுக்கிரகஞ்செய்வது,

கௌசக்கிரமமாவது-சிவன் அட்டவித்தியேசுரர்க்கு முதலனுக்கிரகஞ் செய்து, பின்பு கீழுள்ள உருத்திரர்களுக்குரைப்பதி.

சம்பந்தமாறவன - பாசசம்பந்தமாவது-சிவனுக்கும் அணுசதாசிவர்க்கும்.

மகாசம்பந்தம்-அனந்த தேவர்க்கும் சீகண்டர்க்கும்.

அந்தராளம்-சீகண்டர்க்கும் தேவர்க்கும்.

திவ்வியம்-தேவர்களுக்கும் ருவிகளுக்கும்.

திவ்வியாதிவ்வியம்-மூனிவர்க்கும் மணிதர்க்கும்.

அதிவ்வியமாவது-குருக்களுக்கு சீஷர்களுக்குமாம்.

இவற்றில் அனாதியிலணு சதாசிவரைநீக்க மற்றவை பஞ்சகபந்தமென ப்படும். மற்றுமிவற்றின்விரிவை வாதுளத்தினும், கிரணத்தினுங்காண்க. சிவஞானசித்தியார். “ஆரணமாகமங்க ளருளிளுருவுகொண்டு, காரண னருளானுகிற் கதிப்பவரில்லையாகு, நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர்நர் நா கர்க்கெல்லாங், சேரணிகுருசந்தானச் செய் தியுஞ் சென்றிடாவே” எனவும், கந்தபுராணம். “ஆன தன்னியற்கைகளனைத்திங் கண்ணுதல்,வானவனாகம மறையின் வாய்மையான், மேனிகழ்தொகைவகை விரியதாகவே, தான ருள்புரிந்தனன் நலைவிகேட்கவே” எனவும், “வேதமே முதலா யுள்ள வியன்கலையனைத் திற் தொன்னு, ளோதினனவனை யெங்கட்குரைத் திடவுணர்ந்தாமன்றே, யீதுநீ யவற்றிற் காண்டியாகுமொன்றாகக் கொண் டாய், பேதையோ பெரிதுமென்னப் பிதாமகளினையொசொற்றான்” என வும் வருவனவற்றிற்காண்க.

ஆன்மாக்களின் பலவகைப்பட்ட கன்மங்களுக்கிடாக வேதத்தின் கண்ணே பொதுவாக முதல்வன் பல சமயங்களைக் கூறிவைத் துள்ளாறாக லின், சைவமுதலா மளவில் சமயமும் வகுத்து என்றனர். இச்சமயங்களைத் த்து மெய்யன்மெனக் கண்டு திருவருளே துணையாகக்கொண்டு வேதாந்தத் தினுண்மையினைத் தேர்ந்து, சகல சமயங்களையுஞ் சோபாநமாகக்கொண்டு அதிதமாக விளங்கும் சமயாதீதமாகிய சித்தாந்த செந்நெறியை யனுபவிப் பார்க்கு யாவுஞ் சமரசமாகலின், சமயங்கடந்த மோன சமரசம் வகுத்து என்றனர். இத்தகைய அரிய காரியங்களையெல்லாம் வகுத்த நீ அடியேன் தேவரீருடன் இரண்டறக் கலப்பதற்கேதுவாகிய திருவருள் என்னிடத் திற் பதிதற்குக் கருணைவைத்தாயில்லையே யென்பார், உன்னை நானணுக வந்தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ என்றனர்.

தன்னைவிரும்பாதவர்கட்குப்பொய்யனாய் விளங்குவனென்பார், பொய் வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே என்றும், தன்னை விரும்பினவர்கட்கு மெய்யனாய் விளங்குவனென்பார், பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிற்போத பரிபூரண வகண்டதாகாரமாய்ப் போக்குவரவற்றபொருளே என்றும்கூறினார். தேவாரம். “மெய்யானத்தன்பக்கல் விரும்புவார்க்கு விரும்பாதவரும் பாவியவர்கட்கென்றும், பொய்யானப்பிறங்காட்டிலாடலானப் பொன்பொலிந்த சடையானப் பொடிகொள்பூதிப், பையானப்பையசவமசைத்தான் றண்ணப் பரந்தானப் பவளமால் வரைபோன்மேனிச், செய்யானத்திருநாகேச்சுரத்துளானச் சேராதார் நன்னெறிகட்சேராதாரே.” என்றதனாற் காண்க.

எகாக்கரமாகிய ஓம் என்னுமந்திரத்திலே சர்வ வியாபகராகிய சிவ பெருமானுள் ஆகலின், தெய்வமறை முடிவானசொருபியே என்றனர். சிவ தநமோத்தரம். “ஓரிதெடுகாக்கரெடுஞ் ஷூதிகுஸவ-மதிகுஸியாஃ” எனவும், திருசிம்மாதாபிரி. “சுகாராஸுஜாணம்நாலென உகாராஸி ஷு-ஹ்ருதயெ சுகாராஸு-ஹ்ரு ஷூதிகெடு ஓகாராஸவெ-ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஹ்ரு” எனவும், மாணக்கியம். “பூரிவொடுவெ-தவனவொ-ஹ்ரு-ஹ்ரு” எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க.

(௨௬)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபே தத்தினு

லாகின்ற வாக்கை நீர்மே

லமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்ற தென்னநா

னறியாத கால மெல்லாம்

புந்திமகி முறவுண் டுடுத்தின்ப மாவதே

போந்தநெறி யென்றி ருந்தேன்

பூராய மாகநின தருள்வந் துணர்த்தவிவை

போனவழி தெரிய வில்லை

எந்தநிலை பேசினு மிணங்கவிலை யல்லா

லிறப்போடு டிறப்பை யுள்ளே

எண்ணினு நெஞ்சது பகீரெ னுந் துயிலுரு

திருவிழியு மிரவு பகலாய்ச்

செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிவை யென்கோலோ

சித்தார்த முத்தி முதலே

சுரகிரி விளங்கவரு தகிண மூர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஐந்துவகையாகின்ற - ஐந்துவகையாயிருக்கின்ற, பூதபேதத்தினால் - பூதங்களின் வேறுபாட்டால், ஆகின்ற ஆக்கை - உண்டாக்கப்படுகிறதே, நீர்மேல் அமர்கின்ற - நீரின்மேலமைந்த, குமிழி என-மொக்

குன்போல, நிற்கின்றது என-நிற்கின்றதென்று, நான் அறியாதகாலமெல்லாம்- நான் உணராதகாலமுமுதும், புத்திமகிழ்உற-மனமகிழ்ச்சி மிகும்படி, உண்டு உடுத்து இன்பம் ஆவதே-உண்டு உடுத்து இன்பம் அனுபவிப்பதே, போந்தநெறி என்று இருத்தேன்-கைவந்த நல்லமார்க்கமென்று நினைந்திருந்தேன், நினைது அருள்வந்து - உனது திருவருள்வந்து, பூராயமாக உணர்ந்த-ஆத்யந்தமாக அறிவிக்க, இவை-இவைகள், போனவழிதெரியஇல்லை-போனவழிதோற்றவில்லை, எந்தநிலை பேசினும் - எந்தநிலையை எடுத்துப் பேசினாலும், இனங்கஇல்லை-சம்மதிக்கஇல்லை, அல்லால்-அல்லாமலும், இறப்பொடுபிறப்பை-மரணத்தோடு ஜனனத்தையும், உள்ளே எண்ணினால்-மனத்தில் நினைத்தால், நெஞ்சது-மனமானது, பகீர் என்னும் - பதிரென்றது, இருவிழியும்-இரண்டுகண்களும், துயில் உறது-நித்திரைசெய்யாது, அங் சம்-சரீரமானது, இரவுபகலாய்-இரவுபகலாக, செந்தழில்-செந்தீயிலி ட்ட, மெழுகு ஆனது-மெழுகா யுருகின்றது, இவை என்-இத்தன்மைகள் என்னிடத்துண்டாவதற்குக்காரணமாயாது, சித்தார்த முத்திமுதலே, என்க.

(வி-ரை.) ஐந்துவகையாகின்ற பூதமாவன: பிருதிவீ, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய முதலிதன. பேதத்தினால் என்றதனால் தன்மாத்திரைகளாகிய-சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஐந்தினையும், அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், நான்கினையும்; கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் ஐந்தினையும், ஞானேந்திரியங்களாகிய மெய், வாய், சண், மூக்கு, செவி ஐந்தினையுங்கொள்ளவேண்டும். ஆகிய இவ்விருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் உடலினுக்கு இன்றியமையாதனவாகலின், ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினாலாகின்ற வாக்கையென்றனர். இவ்விருபத்து நான்கிற்கும் ஆன்மசத்துவம் என்று பெயர். பீரகநோபநிஷதம் “வ்யதிவீஹவ்யதிவிஜாதா ஸாயஜிர்வொஜாதா ஸாகெ தெஜஸு தெஜொஜாதாவாய-ஸாய-ஜாதாஸாகாமஜா காலஜிதாஸஸு-ஜி-ஜாஷஷ-ஷொஸொசு-ஜு ஜொவொஷாண-ஷ காராதவொஷ ரஸ வ்யாஸிதவொஷ கூக்ஷஸஸு-யிதவொஷ வாய-ஸூவிஸஜ-யிதவொஷ வாதெளவகநவ்யுஸேநஜு ஶநவொஷ-ஹீஸூஹோகூவொஷாஹம் காரஸாஹம்சு த-வொஷ விதூஷ வௌதயிதவொஷ தெஜஸவ விஜொதயிதவொஷ பூரணஸூவிதாராயிதவொஷ” என்றதனால் காண்க.

ஆன்மதத்துவங்களா லாக்கப்பட்ட ஆக்கை, நிலையற்றதென்பார், ஆக்கை நீர்மேலமாகின்ற குமிழி என்றார். சித்தாந்ததரிசனம் “நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக்கென்றெண்ணி யறிந்து.” எனவும், நீரிற்கு குழி யிளமைநிறைசெல்வ, நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைக-ணீரி, லெழுத்தாகும்

யாக்கை நமர்ந்கா நென்னே, வழத்தாததெம்பிரான்மன்று" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. அறியாதகாலமாவது:-பதினா ல்களை விசாரியாத காலமாம். அங்ஙனம் விசாரியாதகாலத்து, கிருதகுள பாயசமுதலிய அறுசுவையடிசில் களை உண்ணுதலும், பஞ்சுபட்டாதி யாடைகளையணிதலும், வனிதையராதி யர் இன்ப நுகர்தலும் அப்பிரயோசனமென எண்ணுது நிலையுடைய தென வெண்ணி யுழன்றே நென்பார், புந்திமகிழூற வுண்டுத்தின்பமாவதேபோந்த நெறியென்றிருந்தேன் என்றனர். சீவானந்தமாலே, "நல்லவறுசுவையுநாவினுனி மாத்திரமே, மெல்ல விருவிரலாம் வேறில்லை - மெல்ல, விருவிர லைத்தான்கடக்க மாட்டாதநெஞ்சே, பொருகடலைத் தான்கடப்பாய்போய்" எனவும், "வீடொழியப்பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க, னாடியறையும் பொருளை ஞானகுரு - கீமருட், கண்ணலே சொன்ன சுருணைப்பிரான்ற னைநா, நெண்ணுதே யுண்டிருப்பதென்" எனவும், நாலடியார். "குடருங் கொழுவுங் குருதியுமென்புந், தொடருநரம்பொடுதோலு-மிடையிடையே, வைத்ததடியும் வழுப்புமா மற்றிவற்று, னெத்திறத்தா ளீர்ந்கோதையார்" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

அருண்மேலிட்டகாலத்து, அவ்வருள்தலைமையாக விருந்து யாவை யையு நடத்த, அவ்வருள் வியாபகத்தில் வியாப்பியமாக நின்றவெனக்கு மருள் சம்பந்தமான எவையுந் தோன்றாது மறைந்தனவாகலின், அருள்வர் துணர்த்த விவைபோன வழிதெரியவில்லை என்றனர். ஆனந்த நந்திரேச ரந்தாதி. "வேண்டுவார் வேட்ட யாவும் பெற்றபின் விரையா நிற்ப, தான் டருள்காஞ்சி மூதூரானந்த ருத்திரேசன், மாண்டரு கமலபாதமற்றது பெற்றார் பின் னைக்கொண்டகுமனமே வேட்டுக் கவர்பொருள் வேறென் நின்றே" என்றதனாற் காண்க.

பிறக்கின்றகாலத்துக் கருப்பாசயப்பை உறுத்துதலினாலும், அதிந்சலம் பூரித்தலினாலும், உதராக்கினி சுடுதலினாலும், பிரசுதவாயு பூரித்துத் தள்ளுந தலினாலும், யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும், மலை யிறுத்திக்கொண்டது போலவும், கடலின்கீழ் வீழ்த்தி மிதித்தல்போலவும், இருப்புக்கடத்திலடை த்து நெருப்பார் சுடுதல்போலவும், மலைமேல் நின்றானைத்தலைகீழாகத் தள்ளு தல்போலவும், ஆலையிலிட்டகரும்பு நெருக்குண்டல்போலவும் வருந் துன்ப ந்கள் பலவாயிருத்தலினாலும்; இறக்கின்றகாலத்து நாவும், இதழும், எயிறும் கறுத்திடவும், நெற்றியும், கண்டமும் வியர்த்திடவும், உச்சியிற் சூடுமூந் திடவும், உடலம் அல்லியின்றண்டெனச் சில்லிடவும், முடிசாயவும், முகஞ்சோரவும், விழியிருளடையவும், நெடுஞ்சுவாசம் வாய்வழி நின்றெழு ந்து உடலையலைக்கவும், நவத்துவாரமுமடைந்து விக்கலுண்டாகித் தேக நடுங்கி மூர்ச்சைமேலாடி உயிர்சுதையவும் வருந் துன்பங்கள் பலவாயிருத்தலி னாலும் இறப்பொடு பிறப்பையுள்ளே எண்ணினுனெஞ்சுது பகிரெனுந் துயி லுறுதிருவிழியுமிரவுபகலாய்ச் செந்தழலின் மெழுகானது என்றனர். சிவந நுமோத்தரம். "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயிரிடர்பட்டழியு மெழில்வ

ரைக்கீ, தொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துத்
லான், மன் றவுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்னவருந்தியிடு, நின்ற கருப்
பாசயவுதகவெள்ளங்கொள்ள நிறையழிந்தே" எனவும், "அங்கியதனிற் றங்
கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற், றங்குமொருவன் றபனம்போற் றபன
மெய்துந் தாயுதரத், தங்கிசுடவே யழலனைய சூசியதனாலாகத்தைப்பங்கித் தி
டவே படுமிடரிலிரு நாத்குணிதம்பட்டமுங்கும்" எனவும், "கருப்பாசயமே
சுட்டமதா மதனி னதிகங்கடுங்காலு, முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையு
ணர்வுமர் சிலையே, மரிக்கவாலக் கரும்பெனவே யோனிவழியின் வலிதொ
லைய, நெருக்கப்பட்டு நிலாவிசையே தோன்று முயிரு நிலையுடனே" என
வும், "தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்தனை, நினைத்தினி யெவரனுபவிப்
பவர் நீங்குநா, னெனக்கிவை யன்னிய மாகுமேயெனா, மனத்துயர் மலிய
வே மாயுமாலியே" எனவும், மெய்ஞ்ஞான விளக்கம், "வந்திடு மாணா
துன்ப மறித்துரை செய்ப்போமோ, வந்திமேலையும் பித்து முணர்வொடு
பொறிகலங்கி, நந்திதா விருளேமூடி நாவலர்ந்தலமற் தென்னே, யிர்தமா
விறப்பிற்றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கே" எனவும், திருக்கடைக்
காப்பு. "புலனைத் தும் பொறி கலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந் திட்டைம்
மேலுந்தி, யலமந்த போதாக வஞ்சேவென்றருள் செய்வா னமருங்கோ
யில், வலம்வந்து மடவார்க ணடமாடமுழ வதிரமழையென்றஞ்சிச், சில
மந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாதே" எனவும் வரு
வனவற்றாற் காண்க. (௬௦)

காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவி யைப்போல்
கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங்
காப்பிட்டு ததற்கி சைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழும் பொய்யுடல்
பெலக்கவினை யமுதமூட்டிப்
பெரியபுல னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவினை ராட்டமைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுறுக்கி யிடர்தீர்த்
திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினி
விசைந்துதியில் கொண்மி னென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சொகரி விளங்கவரு தகூறின மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ - ன்.) கார் இட்ட-கருமையாகிய, ஆணவக்கரு அறையில்-ஆணவ
மலத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய சிறுவீட்டில், அறிவு அற்ற-உணர்ச்சியில்

லாத், கண்ணில்லா - கண்ணற்ற, குழுவியைப்போல் - குழந்தையைப் போல, கட்டுண்டு இருந்த எம்மை - கட்டுப்பட்டிருந்த எங்களை, வெளியில்விட்டு-வெளியில்வரச்செய்து, அல்லல் ஆம் காப்புஇட்டு-துன்பமாகிய காவலை அமைத்து, அதற்கு இசைந்தபேரீட்டு-அதற்குப்பொருத்தமான பெயரைர்த்து, மெய்யென்றுபேசு-உண்மையென்று பேசப்படுகின்ற,பாழ் பொய் உடல்-பாழாகிய நிலைபற்ற சரீரமானது, பெலக்க-வலுமைபெறும் படி, வீளை அழுதம் ஊட்டி-வீளைகின்ற (பலவகை) உணவுகளைஉண்பித்து, பெரிய புலனத்தினிடை-பெரிதாகிய உலகத்தின் கண், போக்குவரவு உறுகின்ற - இறப்புப் பிறப்புகளாகப் பொருந்துகின்ற, பெரியவீளையாட்டு அமைத்திட்டு - பெரிதாகியவீலையை அமைத்துவைத்து, ஏர் இட்ட-அழகு பொருந்திய, தன்மொழி-தன்மொழியாகிய, சருதி-வேதமார்க்கத்தில், தப்பில்-தவறினால், (அப்படிதவறினவியர்களை) நமனைவிட்டு-யமனை அனுப்பி, இடர் உற உறுக்கி-துன்பப்படும்படி தண்டித்து, இடர்தீர்த்து-அத்துன்பத்தையும்நீக்கி, இராவுபகல் இல்லாத-இராப்பகல்கள் அற்ற, பேரின்பவீட்டினில் இசைந்து-பேராணந்தவீட்டில் பொருந்தி, துயில்கொண்மின் என்று-ஆங்குங்கள் என்று, சீரிட்ட-(எங்களுக்கு எல்லாச்சிறப்புகளையும்)-அமைத்துவைத்த, உலகு அன்னைவடிவு ஆன எந்தையே-உலகமாதாவின் உருவமான எமது தந்தையே, ஈத்தாந்த முத்திமுதலே, என்க.

(வி-ரை.) பூதவிருளானது எல்லாபதார்த்தங்களையு மறைத்துத் தன்னைக்காட்டி நிற்கும். ஆணவமலமானது தன்னையுங்காட்டாது, தனக்குள்ளேயிருக்கிற ஆன்மாவையும் காட்டாது இருக்குமாகலின், காரிட்டவாணவம் என்றனர். திருவருட்பயன். “ஒருபொருளுங்காட்டா திருளுருவங்காட்டி, திருபொருளுங்காட்டாதிது” என்றும், சீவப்பிரகாசம். “ஏகமாய்த்தங்கால வெவ்வேகளின்மீற, மெண்ணரிய சத்தியதாயிருளொளிரவிருண்ட, மோகமாய்ச் செம்பிலுறுகளிம் பேய்ந்துரித்த, மூலமல மலமாயறிவு முழுதினையு மறைக்கும்” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சகலவுயிர்களையும் ஆணவமலம் பிடித்து, மாணிக்கமணியை நஞ்சுவாய்க்கு ளடக்கின சர்ப்பம்போலவும், பச்சையாய்முளைத்து விறகாகுமட்டும் அக்கினியைத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்திருந்த காட்டம்போலவும், ஞானக்கண்ணை மறைத்து அறிவுஞ்செயலு மிறக்கும்படி செய்யுமாகலின், அறிவற்ற கண்ணிலாக் குழுவியைப்போல் கட்டுண்டிருந்தவெமை என்றனர். போற்றிப்பீட்டுறோடை. “மர்மணியை யுள்ளடக்கு மாநாகம் வன்னிதனைத், தாண்டக்கும் காட்டத்தகுதியும்போன்-ஞானத்தின், கண்ணைமறைத்த கடிய. தொழிலாணவத்தா, வெண்ணுஞ் செயன்மாண்ட வெவ்வுயிர்க்கும்.” என்றதனாற் காண்க.

மாதாவினிடத் துண்டான சுரோணிதத்திலே பிதாவினிடத்துண்டாகியசக்கிலம் புலாப்பையில் முத்தைவைத்தாற்போல்படுகிறநாளிற், சீவன

௭௮ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

னது பிராணவாயு வாகனமாகவும் மனது வழியாகவுஞ், சிவனுடைய வாஞ்
 குையாலே சென்று, சுக்கில சுரோணிதத்தின்தலையிலே பதிந்து, கன்மத்
 துக்கீடாக மூன்றரைக்கோடியுரோமத்துவாரமும், எழுபத்திராயிர நாடி
 யும், வாயுவிற பிரதானமான தசவாயுவும், நவத்துவாரமும், எண்சாணுடம்
 பும், ஏழுதாதுவும், ஆறுதாரமும், ஐந்துபொறியும், நாலுகரணமும், மூன்று
 மண்டலமும், இரண்டு வினையுமெனப் பேர்பெற்று இவற்றை யொன்றெ
 னப் போர்த்த புறத்தோலுமாக ரூபிகரித்து, இந்தரூபத்தையுடைய சிவனு
 மன்னரசத்திற்குப் பிராரத்தமளவுந் தன்னுடையதேகத்தி லுந்திச்சக்கரத்
 தின் மேலேகிடந்து ஆறுமாதமுத லுந்தி நாளத்தாலே மாதாவிடத்திலே
 அன்னரசமுந்கொண்டு, அந்த அன்னரசத்தின் மிகுதியாலே சுழமுனைநாடி
 யடைபட்டு இடையும் பிங்கலையுந் திறந்து, பிராணவாயு புருத்துமேனோக்கி
 நாசித்துவாரங்களாலே விட்டவெழுத்தாலே நாளொன்றிற் கிருபத்தோரா
 யிரத்ததுளாறு சுவாச ஷ்சாரணந்தோன்றி, முப்பத்திரண்டு தூறியிரத்து
 நாற்பதியிர முருச்சென்றவாறே யுதரகன்மந்தொலைந்து, மாதாவினிடத்
 துண்டான பிராணவாயுவிலே முதல்வனுடைய காரூண்யத்தாலே சத்தி
 யதிஷ்டித்துக்கொண்டு, இந்தச்சத்திபலத்துடனே வாயுவானது பிரஞ்ஞை
 யைப் பூமியிலே பதிக்கவேண்டிப், 'பிரஞ்ஞாபத்திய'மென்னும் பேர்பெற்று
 இவனுடைய போதம்போல இவனுடைய தேகமும் கீழ்நோக்கி விழுப்ப
 டித் தன்னுடைய பலத்தாலே தலைகீழாகத்தள்ளிப் பூமியில் வசச்செய்வ
 னாகலின், சுட்டுண்டிருந்த வெமைவெளியில்விட்டு என்றனர். திருவுத்தியார்.
 "மூலையிருந்தாரை முற்றத்தேவிட்டவர், சாலப்பெரியவென்றுத் தீபற,
 தவத்திற்தலைவரென்றுத்தீபற" என்றதனாற்காண்க.

பாலகுமார விருத்தப்பருவத்துச் சகலாவத்தைப்படுத்தி, பருவத்துக்
 கேதுவான கலாதிஞானத்தின்கொடுத்துச் செயலற்ற வுயிர்கள் வாங்கிக்
 கொள்ள வாவ்வதற்கேற்ற முப்பத்தாறுவாகைக் கருவிகளையுந்கொடுத்தியி
 ருக்குயிராயிருந்து காப்பனாகலின் அல்லலாந் காப்பிட்டு என்றனர். இக்காப்
 பினை அல்லலென்பதென்னையோவெனின், இக்காப்பு கன்மத்தினுக்குத்
 தக்கபடியுமைய ஆகாமியமேறுதற்குக் காரணமாய்ச் சென்மத்தினையுண்
 டாக்குமாகலால் என்க. போற்றிப் பஃடுடை. "பாளைப்பசும்பதத்தும்
 பாலனாம்பதத்தி, நாளுக்கு நாட்சகல ஞானத்து - மூள்வித்துக், கொண்
 டாள வாளுக்கருவி கொடுத்தொக்க நின்று, பண்டாரியான படிபோற்றி"
 என்றதனாற்காண்க.

பிறந்த நட்சத்திரத்திற்குரிய பெயர்வைக்கவேண்டு மாகலானும், அப்
 பெயரும் பாசப்பெயர் பசுப்பெயராக வில்லாமல், பதிப்பெயராக இருக்
 கவேண்டுமாகலினாலும், அதற்கிசைந்த பேரிட்டு என்றனர். பாசப்பெயர்
 களாவன-உலகத்தி லழிதற்பாலனவாகிய பொருள்களின் பெயர்கள். பசுப்
 பெயர்களாவன - பிறத்தலை இறத்தலையுடைய சிறு தெய்வப் பெயர்கள்.
 பதிப்பெயர்களாவன - பரமேஸ்வரன் பெயர்களும் அவருடைய அடியார்
 பெயர்களுமேயாம். இறைவனிட்ட பெயர் சீவன், அமுதமென்பது அன்

னத்தினை சாப்பிடத் தகுந்த ஆனைத்திற்கும் அன்னமென்றே பெயராகும். போக்கு என்பது மரணம், வரவு என்பது பிறப்பு.

வேதாசுமங்களிற் கூறிய விதிவிலக்குகளை யறிந்து அவ்வழி நடவாத வர்கள் நமனூல் தண்டிக்கப்படுவராகலின், சுருதிமொழிதப்பி நமனை விட்டிட ருறவுறுக்கி என்றனர் போற்றிப் பஃறோடை. “தான்மாள், வெற்றிக்கெந் தூதர் வேகத்துடன்வந்து, பற்றித்தம் வெங்குருவின்பாற் காட்ட-விறறைக்கு, மில்லையோபாவி பிறவாமை யென்றெடுத்து, நல்லதோரின் சொன்னவாகச் - சொல்லியிவர், செய்திக்குத்தக்க செயலுறுத்துவீரென்று, வெய்துற்றுரைக்க விடைகொண்டு-மையறஞ், செக்கினிடைத் திரித்துந் தீவாயிலிட்டெரித்துந், தக்கநெருப்புக் தூண்டழுவுவித்து-மிக் கோங்கு, நாராசங்காய்ச்சிச் செவிமடுத்து நாவரிந்து, மீராவுன்னுனைத் தின்னென்றடித்தும்-பேராம, லங்காழ்நரகத் தழுத்துவித்தும் பின்னூர்தம் ளவங்கோபமாறாத வேட்டையரா-யின்கொருநா, ளெண்ணிமுதற் காணாத விண்ணநகநரகம், பன்னெடுநாட்செல்லும் பணிகொண்டு” என்றதனாற் காண்க. இங்நனம் தண்டிக்கப்படுதலினால் பாவமனைத்துந் தீரப்பெற்றுச் சுகமடைவராகலின், இடர்தீர்த்து என்றனர்.

உணர்ந்தகாலத்து மாயையும், ஒடுங்கினகாலத்து ஆணவமும் கூடாமல், ஞானமு மானந்தமுமே பிரகாசிக்கத்தக்க பரமாகாயத்திலே கூடிப் பொருந்தி நின்றஹுபவிக்கச் செய்வனாகலின், இரவுபகலில்லாத பேரின்ப வீட்டிலிசைந்து துயில் கொண்டினென்று சீர்ட்ட என்றனர். திருவுந்தியார். “இரவுபக லில்லா விற்பவெளியூடே, விரவி விரவி நின்றுந்தீபற, விரைய விரைய நின்றுந்தீபற” என்றதனாற்காண்க.

ஒருபுத்திரனைத் தனது வயிற்றினின்று வெளிப்படுத்தலும், காப்பிடுதலும், பேரிடுதலும், அமுலூட்டிதலும், வினையாட்டமைத்தலும், உறுக்கியிடர்தீர்த்தலும், துயில்கொள்ளச் செய்தலுமாகிய தொழில்களைச்செய்யும் உலகன்னையைப்போல இறைவனை உருவாகஞ்செய்தனராகலின் உலகன்னை வடிவான வெந்தையே என்றனர். (கக)

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடிவுட்
கனிம்புதோய் செம்ப னையயான்
காண்டக விருக்கரீ ஞானவனன் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளு ருக்கிப்
பருவம் தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதி செய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பகலத்தை யென்சொல் லுகேன்

அருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியா மந்த மீதும்
அத்துவித நிலையரா யென்னையான் மன்னடிமை
யானவர்க ளறிவி னூடும்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்குவரு தகழிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ - ள்.) சுருமருவு-சுருப்பையிற் பொருந்திய, குகையினைய-குகையையொத்த, காயத்தின் நடு உள்-சரீரத்தி னிடையில், களிம்புதோய்-களிம்புபற்றிய, செம்பு அனைய-தாமிரத்தை யொத்த, யான் - நான், காண்தக இருக்க-காணலாம்படி யிருக்க, நீ ஞான அனல் மூட்டி-நீ ஞானநெருப்பினை மூள்வித்து, களிவுபெற-இளகும்படி, உள் உருக்கி-உள்ளே தானே உருகப்பண்ணி, பருவமது அறிந்து-பக்குவமுணர்ந்து, நின் அருள் ஆன-உன் திருவருள் ஆகிய, குளிகை கொடுபரிசித்து - குளிகையினால் தீண்டி, வேதி செய்து-வேதித்து, பத்துமாற்றுத் தங்கம் ஆக்கி-பத்துமாற்றுப் பசும் பொன்னாகச் செய்து, பணிபொண்ட- (என்னை) அடிமைகொண்ட, பட்சத் தை-உனது பெருந் சுருணையை, என் சொல்லுவேன்-என்ன சொல்வேன், அருமைபெறு-அருமையைக் கொண்ட, புகழ்பெற்ற-கீர்த்தியையடைத்த, வேதாந்த சித்தாந்தம்-வேதாந்த சித்தாந்தங்களாகிய, ஆதியாம் அந்தமீதும்-ஆதியந்தங்களின் மேலும், அத்துவித நிலையராய்-அத்துவித நிலையபுடையராகி, என்னை ஆண்டு-ஆட்கொண்டு, உன் அடிமை ஆணவர்கள்-உனக்கு அடிமைப்பட்டவர்களுடைய, அறிவின் ஊடும்-அறிவினிடத்தும், திருமருவு-அழகு பொருந்திய, கல்லால் அடிக்கீழுட்-கல்லாலமரத்தின் அடியிலும், வளர்கின்ற-சிறந்திருக்கிற, சித்தாந்த முத்திமுதலே:-என்க.

(வி - ரை) மூசையொன்றில் களிம்புடன் கூடிய செம்பினையிட்டு அனலில் வைத்து அது உருகி வருஞ்சமயத்துப் பரிசன வேதியைக் கூட்டிப் பெரியோர்தங்கமாக்குதல்போல், உடலிலே ஆணவமலத்துடன் கூடிய சேவனுக்கு ஞானத்தினைத்தந்து அந்த ஞானத்தால் அச் சேவன் பரிபக்குவமடையுந் தருணத்து அருளினைக் கூட்டி யாசாரியர் சேவன் முத்தனாக்கி யாண்டுகொள்வராகலின், சுருமருவு குகையினைய.....யென் சொல்லுகேன் என்றனர். சிவஞான சித்தியார். “செம்பிரதக் குளிகையினுற் களிம்பற்றுப் பொன்னுபச் செம்பொன்னுடன் சேருமலஞ் சிதைந்தாற் சேவ-னட்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போலல்ல னற்குளிகைபோல வரனனுரு மலப்போக்கி, யம்பொனடிக் கீழ்வைப்ப னருங்ளங்க மறுக்குமக் குளிகைதானும் பொன்னாகாதாகு, மும்பர்பிரா னுற்பத்தியாதிகளுக் குரிய னுயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே.” என்றதனாற் காண்க.

பணிகொண்ட என்றதனால், செம்பொன் இரதக்குளிகை தாக்கக், களிம் பற்றுப் பொன்னுமாறுபோல, ஆன்மாவுஞ் சிவஞானத்தினாலே மலம் போய்ச் சிவனையடைந்தவிடத்து இவனு மவனைப்போலப் பஞ்சகிருத்தியங் களையுஞ் செய்தற்குறித்தாவனென்னுஞ் சிவசமவாதியை மறுத்தவாறு யிற்று. என்னை? களங்கினைப்போக்கினபொன்னுனது தான்வேறேயொரு செம்பிற் களிம்பைப்போக்கமாட்டது, குளிகையே போக்குமிது பொன்னு கலே யிருக்குமாகையினாலும், மலநீங்கியவழியுஞ் சிவானுபவ மொன்றற்கே ஈதந்திரமாய் உயிர், ஐந்தொழி லெல்லாவற்றிற்குஞ் சுதந்தரனாகிய முதல் வறையே டொத்தன்றதல் செல்லாமையானும் என்க.

வேதாந்தமென்பது-ஆன்மாக்களுக்குப் பொதுவாகக் கூறியுள்ள வேத முடிவு சித்தாந்தமென்பது-இருவீனையொப்புமலபரிபாகம்வாய்ந்த சத்திநி பாத வுத்தமர்க்குச் சிறப்பாகக் கூறியுள்ள ஆகமமுடிவு. ஆதியா மந்தம் தும் என்றதனால் நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்த முதலிய வைகளைக் கொள்க. இதனை 'வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை, யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நானோ' என இவ்வாசரி யர் கூறுவதனானுங் காண்க.

அத்துவித நிலையரா யென்னையாண்டு' என்றதனால், அத்துவித மென்ற சொல்லிற்கு ஒன்றென்று சாதிப்பார் மதமறுக்கப்பட்டு, இரண் டல்ல என்றுபொருள்படும் உண்மையினை நிறுத்தியவாறாயிற்று; அத்துவி தமென்ற சொல்லிற்கு ஒன்றெனப் பொருள்கொளின், என்னையாண்டு என்னுஞ் சொற்களுடன் மாறுபடுமென்பதனை யூகித்தறிக, 'சிவமாக்கி யெனையாண்ட' என்றார் ஆளுடையவடிகளும்.

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரித லற்றுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமு மற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று விர்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்

தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே

சிந்தாந்த முத்தி முதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தகழிணை மூர்த்தியே

சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) கூடுதலுடன் பிரிதல் அற்று-கூடுதலுடன் பிரிதலும் இல்லாததாகி, நிர்த்தொந்தம் ஆன-தொந்தமில்லாததாகி, குவிதலுடன் விரிதல் அற்று-கூட்புதலும் மலர்தலும் இல்லாததாகி, குணம் அற்று-குணரகிதமாகி, வரவினொடு போக்கு அற்று-வருதலும் போகுதலும் இல்லாததாகி, நிலையான குறிஅற்று. நிலையாகிப் அடையாளம் இல்லாததாகி, மலமும் அற்று-மலரகிதமாகி, நாடுதலும் அற்று-நினைத்தலும் இல்லாததாகி, மேல்கீழ் நடு பக்கம் என-மேல்கீழ் நடுபக்கமென்று, நண்ணுதலும் அற்று-சொல்லப் பொருந்துதலும் இல்லாதாகி, விந்து நாதம் அற்று-விந்து நாதங்கள் இல்லாததாகி, ஐவகை பூதபேதமும் அற்று-பஞ்சபூதவேறுபாடுகளும் இல்லாததாகி, ஞாதுருவின்-ஞாதுருவோடு, ஞானம் அற்று-ஞானமும் இல்லாததாகி, வாடுதலும் அற்று வாட்டமடைதலும் இல்லாததாகி, மேல்-மேலும், ஒன்று அற்று-ஒன்றுரத்தன்மை இல்லாததாகி, இரண்டு அற்று-இரண்டாந்தன்மை இல்லாததாகி, வாக்கு அற்று-வார்த்தையில்லாததாகி, மனமும் அற்று-மனமும் இல்லாததாகி, மன்னு-நிலைபெற்ற, பரிபூரணம்-பரிபூரணமாகிய, சுகவாரிதன்னில்-இன்பசாகரத்தில், வாய்மடுத்து உண்டு-வாய்மடுத்தருந்தி, அவசமாய்-பரவசமாகி, தேடுதலும் அற்ற இடம்-தேடுதலும் இல்லாத இடம், நிலை என்ற-உண்மை நிலையென்று உபதேசித்த, மௌனியே. மௌன குருவே, சித்தாந்த முத்திமுதலே. என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருள்களிலும் கலந்துக் கலவாது மிருத்தலின், 'கூடுதலுடன் பிரிதலற்று' என்றனர் அதாவது எல்லாமாய் அல்லதுமாயிருக்குந் தன்மையினை விளக்கியதாயிற்று. தீநவாசகம். "வானுகி மண்ணுகி வளியாகி யொளியாகி, யூனுகி புயிராகி புண்மையுமாயின்மையுமாய்க்; கோனுகி யானெனதென் தவரரைக் கூத்தாட்டு, வானுகி நின்றாயையென் சொல்லி வாழ்த்துவனே, எனவும், தேவாரம். "இருநிலையுத்தியாகி நீருமாகி யியமான னாயெறியுந் காற்றுமாகி, யருநிலைய திங்களாய் நாயிருகி யாகாசமாய் ட்ட மூர்த்தியாகிப், பெருநலமுந் குற்றமும் பெண்ணுமாணும் பிறருவும் தம்முருவந்தாமேயாகி, நெருநிலையா யின்றுகி நானையாகி நிமிர்புன்சடைகணின் தவாரே" எனவும், "மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை, யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாலுமல்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீடையல்லை யுணர்வரிய வொற்றி யுருகடைய கோவே" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தனக்கெனச் சுகதுக்கமின் மையின் 'நிர்த்தொந்தமாம்' என்றனர். திரு வாசகம்: "இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே யுள்ளானே" என்றதனாற் கா ன்க. விருத்திகூடிய மின்மையின் 'குவிதலுடன் விரிதலற்று' என்றனர். 5வதலாவது-அணுரூபமாக விளங்குவது, விரிதலாவது-மகத்து ரூபமாக விளங்குவது. அற்று என்றதனால் இவையிரண்டு மின்றியிருப்பது. சிவ பூராணம்: "அனோரணியார் மகதோமகியா நயமவ்யய:" எனவும், கைவல் யியாபதிஷதம்: "அனோரணியாநகமே வதத்வந் மஹாநஹம் விசித்ரம்" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. பிறப்பு இறப்பின்மையின், வரவினொடு பிபாக்கற்று என்றனர். பிருகதாரணியோபநிடதம்: "ஸவாவஹமகாநஜ ஜத்மாஜரோமரஃ" எனவும், தேவாரம்: "பிறவாது மிறவாதும் பெருகினா னப், பேய்பாட நடமாடும் பித்தன்நனை, மறவாதமனத்தகத்து மண்ணி னனை, மலையானைக் கடலானை" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. நாமரூப ின்மையின் 'நிலையான குறியற்று' என்றனர். திருவாசகம்: "திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடிபை, யுருநாமநிபவோ ரந்தணனா பாண்டுகொண்டா, னொருநாம மோருருவமொன்று மில்லாந்நாயிரர், திரு ராமம்புரடிநார் தெள்ளேணக் கொட்டாடோ" என்றதனாற் காண்க.

அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயைகளைக் கடந்ததேயன்றிச் சுத்த மாயை யினையுட்கடந்திருத்தலின், 'விந்துநாதமற்று' என்றனர். "நாதவிந்துகளா தீதநமோநம:" என்றதனாற் காண்க, ஒன்றற்றிரண்டற்று என்றதனால் ரகான்மவாதியரையும், துவைதவாதியரையு முறையே மறுத்து, "ஒன்றா காம விரண்டாகாமல், ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்" என்னுஞ் சுத்தாத் வைத சித்தாந்த ரிறுத்தியவாறாயிற்று. திருக்களிற்றுப்படியார்: "ஒன் றன்றிரண்டன் றுளதன் நிலதன்று, நன்றன்று தீதன்று நானன்று நின்ற; நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று, தலையன்றடியன்று தான்" என்றதனாற் காண்க.

தாராத வருளெலாந் தந்தருள மெளனியாய்த்
தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளினையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
சாசுவத சம்பந்தாயம்
ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை
யொன்றோ டிரண்டெனாமல்
ஒளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா
மொளியெனவு முணர்வு ருமல்
பாராது பார்ப்பதே யேதுசா தனமற்ற
பரமவது பூதி வாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்தியது பாராம லந்கிலை
பதிந்தநின் பழவடியிதம்

அச்

தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சீரா யிருக்கநின் தருள்வேண்டு மையனே

சித்தாந்த முத்திமுதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணமூர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(இ - ள்.) தாராத அருள் எல்லாம் - தரக்கூடாத உனது திருவருள் முழுதும், தந்து அருள் - தந்தருளும்படி, மௌனியாய் - மௌனகுருவாகி தாய் அனைய - தாயையொத்த, கருணைகாட்டி-கிருபைசெய்து, தாள், இணை இரண்டு திருவடிகளை, என் முடிசூட்டி-என் சிரசில் தரித்து, அறிவில் சமாதியே-அறிவினிடத்துக்கூடும் நிஷ்டையே, சாசுவத சம்பந்தாயம் (என்று) நிலையாகியசம் பிரதாயமென்றும், ஓராமல்-பகுத்துணராமலும், மந்திரமும் உன்னாமல்-மந்திரத்தை நினைக்காமலும், முத்திநிலை-மோக்ஷ நிலையானது, ஒன்றோடு இரண்டு என்னாமல்-ஒன்று இரண்டு என்று சொல்லாமலும், ஒளி எனவும்-ஒளியென்றும், வெளியெனவும்-வெளியென்றும், உரு என்வும்-உரு என்று, நாதம் ஆம் ஒலி எனவும்-நாதமாகிய ஒலியென்றும், உணர்வு உருமல்-அறியாமல், பாராது பார்ப்பதே-காணாமற்காண்பதே, ஏது சாதனம் அற்ற-எவ்வகைப்பட்ட சாதனங்களும் இல்லாத, பரம அனுபூதி வாய்க்கும் பண்பு என்று-மேலான அனுபூதி கிடைத்தற்குரிய உபாயமென்றும், உணர்த்தியது-நீ அறிவுறுத்தினவை, பாராமல்-பகுத்தறியாமல், அந்நிலைபதிந்த-அந்த நிலையிற்றங்கிய, நின் பழ அடியார்தம்-உனது பழைய அடியார்களுடைய, சீர் ஆய் இருக்க-சிரப்பையடைந்திருக்க, நினது அருள் வேண்டும்-உன் திருவருள் வேண்டும். ஐயனே-எடவுளே, சித்தாந்த முத்திமுதலே என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் சகலர்கள் புண்ணிய பாவங்கள் தொலையொத்த காலம் பார்த்துப், பூமியின்கண் ஆசாரியரை யதிட்டித்துக்கொண்டு, மந்த மதியான நால்வகைச்சத்தினிபாதானுகுணமாகத் தீவினையைச் செய்தவர்கள் பாசத்தைச் சேதித்தவர்களறிவை விளக்கி, யதிபக்குவரா யுள்ளவர்களைச் சிவானந்தானுபூதியிற் நினைத்திருக்கும்படி யருளொலாந்தந்து, கருணையினைக் காட்டுவனாகலின், 'தாராதவருளொலாந்தந்தருள்மௌனியாய்த் தாயனைய கருணைகாட்டி' என்றனர். சிவஞானபோதம்: "மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையும் விஞ்ஞானகலர்க், கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்-மெய்ஞ்ஞானம், பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயாகலருக்கு, முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய்முன்" எனவும், சிவஞானசித்தியார்: "உரைதருமிப்பசுவர்க்க முணரின் மூன்று முயரும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர்ச்சகலர், நிரையின் மலமல கன்மமலக்கன்மமாயை நிற்கு முதலிருவர்க்கு நிராதாரமாகிக், கரையிலருட் பரன்ருவிதா சத்திபாதத்தாற் கழிப்பன்மலஞ்சகலர்க்குக் கன்மவொப்பிற், நரையிலாசான் மூர்த்தியர்தாரமாகித் தரித்தொழிப்பன்மலஞ்சதுர்த்தா சத்திநிபாதத்தால்" எனவும், போற்றிப் பட்டுறேடை "தன்னி

ன்று நீங்காச் சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்
கையன்னவனுக், காதிருண மாதலினு லாடுந்திருத்தொழிலுஞ், சோதி
மணிமிடந்துச் சுந்தரமும்-பாதியாம், பச்சையிடமும் பவளத்திருச்சடை
மேல், வைச்சந்தியு மதிக்கொழுந்து மச்சமுற, வாடுமரவு மழகார் திருது
தன்மேல், நீடுருவ வன்னிநெடுங்கண்ணுங்-கேடிலயங், கூட்டுந் தமருகழுந்
கோலவெரியகலும், பூட்டரவக்கச்சம் புலியதளும்-வீட்டின்ப, வெள்ளத்
தழுத்தி விடுத்தாளினுமடியா, ருள்ளத்தினும் பிரியாவொண்சிலம்புந்-கள்
ளவினை, வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீரக்கழலு, மொன்று முருத்
தோன்றும் லுள்ளடக்கி-யென்று, மிறவாதவின்பத் தெமையிருத்தவேண்
டிப், பிறவாமுதல்வன் பிறந்து" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. திரு
மேனிகொண்டெழுந்தருளிவந்த தம்பிரான் திருவடிதீட்சைசெய்த பின்ன
ரே அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமாகலின், தாளினையென் முடிசூட்டினென்றனர்.
நீரும்நீதிரும்; "திருவடி வைத்தென் சிரத்தரு ணைக்கிப், பெருவடிவு தந்த
பேர்நந்தி தன்னைச், குருவடிவிற்கொண்ட கோளையென் கோவைக், கருவழி
மாற்றிடக்கண்டுகொண்டேனே." அன்றியும், "திருவடி ஞானஞ் சிவமாக்கு
விக்குந், திருவடி ஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்குந், திருவடி ஞானஞ் சிறை
மலமிட்டிந், திருவடி ஞானந் திண்சித்தி முத்தியே," எனவும், சிவஞானக்
கலம்பகம்; "அடங்க வெலும்புந் தோலுமாயருவருப்புந் துமிழ்சின்
வுடம்பை நானென்றிருத்தேனை யொழிவில்கருணைச் சிவஞானி, கடந்த
பிரமநீயென வேகழற்கா லென்புந்நிலைவத்தான், மூடங்கு சுருள்வா
ளாய்க் கொ பொன்முடி சூட்டின னெம்பெருமானே." எனவும், சிவ
ஞானசித்தியார் "என்னையிப்பவத்திற்சேராவகை யெடுத்தென் சித்தத்தே,
தன்னைவைத்; தருளினாலே தாளினைதலைமேற் சூட்டும்" எனவும், நீருக்
களிற்றுப் படியார்; "சிந்தையிலுமென்றன் சிரத்தினிலுஞ்சேரும் வகை,
வந்தவனை நாம் வாராமந்-மந்தவனை" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.
போதமுனையாது பதைப்புநீக்கி வறிதேயிருந்து அறிவிடத்து கூடுஞ் சமா
தியே நிடைமுறையாகலின், அறிவிற்குமாதியே சாகவத சம்பந்தாயம்
என்றனர். தத்துவப் பிரகாசம்; "உயிரெனவும் பரையெனவுஞ் சிவமெ
னவு மூன்று முருக்காண விலையான் உயிர்நடத்தலானும், பயிலுமிடத்துஞ்
சுட்ட வரியதெனலானும் பார்த்ததெல்லா மப்பதியின் செயலோதலானும்,
வியனுலக மிவனுலே சேட்டிக்கலெனினும் வியந்துரைத்தார் குணர்
வரிய னாய்க்கோடலானும், பயனளித்தல் கொளல்காணப் படுதலானும்
பார்த்தமுந்தா திவையாகும் பதைப்பற்றுப் பாரே." என்றதனாற் காண்க.

ஆன்மாவுஞ் சிவமு மொன்றல்லவாகலினாலும், ஆன்மாக்கள் சிவிக்கு
மிடத்துச் சிவனறிவிக்க வறிந்து பிரிவற நின்று சிவிக்கையால் இம்ண்டல்ல
வாகலினாலும், 'ஒன்றோடிருண்டென்ஞாமல்' என்றனர். இருபாவிருபுத்து;
ஒன்றுகாம வீரண்டாகாம லொன்றுமிரண்டு மின்னுகாமல்" என்றதனாற்
காண்க, இதுவே அத்துவிதமாம், உலகத்துப் பொருளுடன் கூடுவானாகில்

தற்போதத்தை முன்னிட்டேப் பாராமல் திருவருளை முன்னிட்டேப் பார்ப்பதுவே சிவத்தினைக் சார்தற் சேதுவாகலின், பாராது பார்ப்பதே யேது என்றார். ஐயுந்லோடுகீழ், “வாலே முகமாய் வரவானே யேறி னார், போலவுன் போதமோ போய்த்தீண்டுஞ் சாரப், பெருஞ்சிரிப்பார் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.” என்ற தனாற் காண்க.

புனிதமா யவிகா ரமாய்ப்

பூரணம் புகலி டம்தா

னருள்பின்னு பழிவின் மைதீர்த்

கறிவாவ தேத றிவிவா

கீடான காய மேடுதன்

மிரண்டினுண் மலைவு தீரத்

சித்தாந்த முத்தி முதலே

சின்மயா னந்த குருவே

(இ - ன்.) போதமாய்-ஞானவடிவாகி, ஆதி நடு அந்தமும் இல்லாதது ஆய் - ஆதியந்தரகிதமாகி, புனிதமாய் - பரிசுத்தமாகி, அவிகாரம் ஆய் - நிர்விகாரமாகி, போக்கு வரவு இல்லாத இன்பம் ஆய் - போக்குவரவற்ற சுகவடிவாகி, நின்பூரணம்-உன்னுடைய பரிபூர்ணநிலையே, புகல் இட மது ஆ - அடைக்கலத் தானமாகக்கொண்டு, ஆதரவு வையாமல் - அத னிடத்து விருப்பம் வைக்காதவகை, அறிவினை மறைப்பதும் - என்னறி வைத்தேடுப்பதும், நின் அருள்-உன் திருவருளே, பின்னும்-மேலும், அறிவு இன்மை தீர்த்து - அறியாமையை நீக்கி, அறிவித்து நிற்பதும் - (என்னு அருள்) உணர்த்தி நிற்பதும், நின் அருள் - உன் திருவருளே, ஆகில், ஆனால், எளியனேற்கு - எளியேனுக்கு, அறிவு ஆவது ஏது - அறிவாவது யாது; அறிவு இலாத ஏதம் வருவகை ஏது - அறிவில்லாத குற்றம் உண்டா கும் வகையாது; வினை ஏது - அறிவறியாமைக்குக் காரணமான வினை யாது; என் இச்சா சுதந்தரம்-என்னுடைய இச்சா சுதந்தரங்கள், சிறிதும் இல்லை - சொஞ்சமுயில்லை; இகம் பரம் இரண்டிலும் - இகபரமென்னு மிரண்டிடத்தும், மலைவு தீர - எனது பிரார்த்தி நீங்கும்படியாக, தீது இல் அருள்கொண்டு-குற்றமற்ற திருவருளேக்கொண்டு, இனி உணர்த்தி - இனு யேனும் அறிவுறுத்தி, என்னை ஆள்வையோ - என்னை அடிமைகொள் வையோ, சித்தாந்தமுத்தி முதலே -என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய சொரூபவிலக்கணம் இன்னப்படித் தெனக் கூற வொணுமையின், போதமா யாதிறந் வந்தமுயிலாததாய்ப் புனிதமா விகாரமாய்ப் போக்குவரவல்லாத வின்மாய் நின்றநின் பூரணம்' என்ற மனர். தத்துவப்பிரகாசம்: “உருமருவக் கலப்புமா யன்றிக்குறியு, முரையுமுணர்ந்திவரிதாய்க் குணமெல்லையிலவா, யருபரமா யானந்தக்குறியாய்ப்புத்தமாய் யநாமயமாய் நிராமயமாய் சலமாயின்பாய்த், தெநிரிதாய் யருபவமாய் முத்தசித்தாய் ணுவாய்ச், செல்கதியாய்ப் பல்லுருவாய்த் தீநைன்மையின்றி, யுரையிறந்து கரையிறந்த வொளியாயி வெளியா, யோங்குவது தற்சிவமென்றாங்குரைக்குதாலே.” என்றதனாற் காண்க.

கண்மசாமிமான் ஆன்மாக்களுக்குப் பரிபாகமான மலங்களினுடைய வீரியத்தைத் தடுத்தலும், ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமுதலிய குற்றங்களைப் போக்கி ஞானத்தினைக் கொடுத்து வீட்டையடையச் செய்தலும் முதல்வன ருளே யாகையால், “அறிவினைமறைப்பது நின்னருள்பின்னு மறிவின்மை தீர்த்தறிவித்து நிற்பது நினருளாகில் என்றனர். சிவஞானசித்தியார்: “அழிப்பினைப் பாற்றலாக்கி மீவ்வவர் கண்மெல்லாம், கழித்திட னுகரச் செய்கைகாப்பது கண்மவொப்பிற், நெழித்திட மலங்களைல்லா. மறைப் பருட் செய்திதானும், பழிப்பொழி பந்தம்விடு பார்த்திடி னருளேயெல் லாம்.” எனவும், தந்தைரவ; “ஐ.ரிணாயதீதாஹு ரொயண்காஹிதி

அஅ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஷா || யபொஜீ-ஹ நராயனெ-து தபாந-ஹாஹிகொந்ய-ஹ-தபதி.''
எனவும் வருவனவற்றை காண்க

வினா.—அறியாமையாகிய ஏதமும், வினையும், காயமு மடியேனுக்கு வந்தவா
றேது?

விடை.—நீயுனது முந்திய சென்மத்தினுற் றேழிகொண்ட மலங்கள்
கூட்டி வைத்தன.

வினா.—சேட்டையற்ற சடமாகிய மலங்கள் எங்ஙனங்கூட்டி வைக்கும்?

விடை.—நீ யறிவுற்றவனாகையால் உன்னுடன் அம்மலங்கள் கூடுகையில்
அவைச் சேட்டைப்படும்.

வினா.—கடபடங்களாயுள்ள சால் குடம் புடவை சிலை முல்லாயுள்ளவை
அடியேனுடன் கூடின அவசரத்துச் சேட்டைப்படக் கண்டேனில்
லையே?

விடை.—மலங்கள் கடபடாதிகள் போலன்று. விடத்தையுடைய வசநாவி
முதலாயுள்ள நஞ்சுகள் சடமாயினும், அறிவாயிருந்த ஆன்மாக்கள்
அவற்றைப் புசித்த அவதாரத்து அறிவையழித்து அவற்றின் குண
மேலிட்டி மயக்கினுற்போல, அந்தமலங்கள் சடமாயினும் அறிவுள்ள
உன்னுடன் சம்மந்தமான அவசரத்து அவைகட்குச் சேட்டை
யுண்டாம்.

வினா.—மலங்களுக்கு உவமையாகக் கொண்ட நஞ்சுகள் மலங்களைப்போல்
பல குணங்களைச் செய்யக்கண்டதில்லை. அன்றியும் மலங்கள் சடமா
னபடியால் அவை தாமேயடியேனை வந்துபொருந்தா. அடியேனே
அவற்றை வேண்டுமென வுண்டாக்கிக்கொள்ளேன். முதல்வன் நின்
மலனாகையால் அஞ்ஞானமாகிய மலங்களை அடியேனுக்கு உண்டாக்
கப் போகிறதில்லை. மலங்களால் விளைத்தவா றெங்ஙனம்?

விடை.—அம்மலங்கள் ஆன்மாவாகிய நீயுள்ளவன்றே சுபாவமாக வுன்னி
டத்திலுளவாம்.

வினா.—பாலில்வெளுப்புங், கருமையிற் கறுப்பும் இயல்பாயுள்ளனவாகலின்
சுபாவத்திற் கொருகாலத் தினுநீக்கமில்லையே?

விடை.—நெல்லின்க ணுளதாகிய முளையைத் தோற்றுவிக்கு மாறுபோல,
கன்மமலம் உன்னுடைய சுகத்துக்கங்களை முதற்காரணமாய் நின்று
தோற்றுவிக்கும், முளைத்தற்கு அனுகூலஞ்செய்து உடனிற்குந்
தவிடுபோல, மாயாமலம்—அச்சுதூக்கங்களாண்டுத் தோன்றுதற்
குத் துணைக்காரணமாய் தன்காரியமாகிய தனுகாரண முதலியவற்
றையும் உயிரையு மியைவித்து நிற்கும், அம்முனை ஆண்டுத்தோன்று
தற்கு நிமித்தகாரணமாகிய உயிபோல, ஆணவமலம் அத்தோற்

றத்திற்கு நிமித்தகாரணமாய் அவற்றை முறுகுவித்துநின்று அச் சுகதுக்கங்களை உயிர் துகருமாறு நிலபெறச்செய்யும். இவற்றை யிங்ஙனங்கூட்டிவைப்பான் முதல்வனென்றறிக.

இவ்வினாவிடைகள், ஏதம் வரும்வகையேது வினையேது வினைதனக் கீடான காயமேது எனக்கூறியுள்ள வாக்கியத்தின் உள்ஞுறைகளா மெனக் கொள்க.

ஆன்மாவொன்றை யறியுமிடத்துத் தானே யறியாமல் அறிவிக்க யுறியுந் தன்மை யுடைத்தாகலின், இச்சாசுதந்தாஞ் சிறிதுமிலை என்றனர். சிவப்பிர காசம் “இருணனிபிரவிதான் வந்திரித்தலு மிரவிலெண்ணும், பொருணிலை கண்டுமார்தர் பொருந்திடுமொறுபோல, மருணிலையெங்கூரீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுண்மன்னு, மருளையுமொழியுஞ் தறிந்தவாறறியுமன்றே.” என்றத் தன்காண்க. இகத்திலும் பரத்திலும் முறையே திரோதான சத்தியினைக் கொ ண்டும் அருட்சத்தியினைக்கொண்டும் காத்துவர வேண்டுமென்பார், இகபர மிரண்டினுண் மலைவுதீரத் தீதிலுநர் கொண்டினி யுணர்த்தி யெனையாள் வையோ என்றனர். (௩௩)

பத்திரெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்
பரப்பைவல மாக வந்தும்
பரவையிடை முழுகியு நதிகளிடை முழுகியும்
பசிதாக மின்றி யெழுநா
மத்திபிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்க டைத்து
மவுனத் திருந்துமுயர் மலைதுழை தனிப்புக்கு
மன்னுதச நாடி முற்றஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனை டங்கியைச்
சோமவட் டத்த டைத்தும்
சொல்லரிய வழதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்க விறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலனுகதி கூடுமோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகூறின முர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) பத்திரெறி - பத்திமார்க்கத்தில், நிலைநின்றும் - நிலையாய்நின் றும், நவகண்ட - ஒன்பது கண்டங்களோடுகூடிய, பூமிப்பரப்பை - பூமியின் விஸ்தாரத்தினை, வலமாகவந்தும் - பிரதட்சணமாய்வந்தும், பரவை இடை

மூழ்கியும் - கடலில் ஸ்நானம்பண்ணியும், நதிகளினிடே மூழ்கியும் - நதிகளில் ஸ்நானம்பண்ணியும், பசிதாகம் இன்றி - பசிதாகங்க ளில்லாமல், எழுநாமத் தி இடைபின்றும் - நெருப்பின் நடுவினின்றும், உதிர் சருகு - உதிர்கின்ற சருகுகளையும், புனல்வாயுவினை - சலத்தினையும் வாடிவினையும், வன்பசி தனக்கடைத்து - வலியபசிக்குநிரப்பி, மவுனத்து இருந்தும் - மெனனநிலையில் இருந்தும், உயர்மலை துழைதனில்புக்கும் - உயர்ந்த மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தும், மன்னு - நிலைபெற்ற, தசநாடிமுற்றும் - தசநாடி முழுவதையும், சுத்திசெய்தும் - சுத்தப்படுத்தியும், மூலப்ராணனேடு - மூலாதாரத்திலுள்ள ப்ராணவாயுவுடன், அங்கியை - அக்கினியை, சோமவட்டத்து அடைத்தும் - சந்திரமண்டலத்தில் சேர்த்தும், சொல் அரிய - சொல்லுதற்கரிதாகிய, அமுது உண்டும் - அமிர்த்தத்தைப் புசித்தும், அற்ப உடல் - அற்பசரீரம், கற்பங்கள்தோறும் நிலைநிற்க - ஊழிகள்தோறும் நிலைநிற்கும்படி, வீறு - மேலான, சித்திசெய்தும் - சித்தியைப்படைந்தும், ஞானம் அலது - ஞானமுண்டாளு லல்லது, கதிகுடமோ - மோட்சஞ்சித்திக்குமோ, சித்தாந்த முத்திமுதலே-என்க.

(வி-ரை.) செந்நெறியினைக் கடைபிடித்தொழுவுவார் செய்யுஞ் சாதனைக் கட்டு ஆதரவு அவசியமாகலின் பத்திநெறி நிலைநின்று என்றனர். ஆதரவு - பத்தி. திருமந்திரம். “ஒத்துவகேழு மறியாவொருவனென், றத்தனிருந்திடமா ரறிவார் சொல்லப், பத்தர்தம்பத்தியிற் பாற்படிவல்லது, முத்தியினையார் சொல்லமுந்துகின்றாரே.” எனவும், சிவநருமோத்திரம். “ஆதரவே பரமான வற மதாகு மாதிரடு வந்தமிவற்றனைத்துமாகு, மாதரவற்றவரீகை யறமேயாகாதா தலினு வாதரவே மூலமாகு, மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீசனெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன்றாளு, மாதரவே யடைவிக்கு மாதலாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூலமாமே.” என்றதனொற்காண்க.

நவகண்டமாவன - பாதகண்டம், கிம்பருடகண்டம், அரிகண்டம், இளவிரதகண்டம், பத்திராசகண்டம், கேதுமாலிகண்டம், இராமியகண்டம், குருகண்டம். இந்நவகண்டவீதில் மனுகுலத்தில் வந்த அரசன் அக்கினிகோத்திரன் அவனுக்குப் புத்திரரொன்பதின்மர், இக்கண்டங்களை யொவ்வொருவராக வொன்பதின்மரும் பிரித்தாண்டமையா லவரவர் பெயரா லக்கண்டங்களுக்குப் பெயராயிற்று. சிவநருமோத்திரம். “மனுகுலத்தில் வருமங்கி கோத்திரான மன்னவன்றன், நனையர்பர தனைமுதலோர் சவுரிய ரொன்பதின்மருளர், இனையவர்க ளாண்டமைய வெய்தியபே ரெனவிவற்றை, நீனைக பாதனுக்கு ரிமை பாதமே நிகழ்த்துங்கால்.” என்றதனொற் காண்க. சாந்திராயணம் தட்சணாயணம், தை மாதப்பிறப்பு, ஆடிமாதப்பிறப்பு, சித்திரைவிசு, அமாவாசை, பூரணை, திருவாதிரை, விதிபாதயோகம், கிரகணகால முதலான கால வ்சிட்ட முணர்ந்து சமுத்திர ஸ்நானம் நதிஸ்நானஞ் செய்தல் புண்ணியமா

கலின் பரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியு மென்றனர். சிவதருமோத் தரம். “அரவமாதித்தன் தன்னை யடர்ந்திட, விரவும் வேலையும் வெண்மதி தன்னையு, மிருமை யானவபனமு மீபவர்க், குரிய வேலகண் மற்றுமுண் டோர்கவே.” என்றதனாற்காண்க.

யோகிகள் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று தவஞ்செய்யுங்கால் ஒவ்வோரவ சரத்து அவர்க ஞ்ணவாகக்கொள்வது சருகு, வாயு, சலமுதலிய வாகலின், எழுநா மத்தியிடைநின்று முதிர்சருகு புனல்வாயுவினை வன்பசி தனக்கடை த்து மென்றனர். அடைத்து என்றதனால் வெறுப்புட னுண்பபெனக்கொ ள்க. அவ்யோகிகள் மணிதர் சஞ்சாரஞ்செய்யும் பட்டினங்கள் லிருக்கின் பிர பஞ்ச வாசனை பலமாகத் தாக்குமென வறிந்து மலைகளின் குகைகளை தங்கட் கிருப்பிடமாகக் கொள்வாராகலின், மலைதுழைத்திற் புக்குமென்றனர். தச நாடியாவன - இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்நுவை, அலம் புடை, புருடன், சங்கினி, குரு என்பனவாம்.

யோகியர்கள் குய்யத்தின் இரண்டங்குலத்தின் கீழிலுள்ள மூலாதாரத் து அக்கினி மண்டலத்தில் பிரணவாயுவால் வன்னிபீசத்தாய அனலைமூட்டி யெழுப்பி மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி ஆக்கினையென்னும் ஆறுதாரங்களினும் பிரணவ தியானத்தோடு சென்று அங்க ற்குள்ள விநாயகர் முதலிய கடவுளரைத் தரிசித்து, அந்த லட்சியங்களினின்று அவ்வாறுதாரங்கட்கு மேலாகிய பிரமரந்திரத்தில் அப்பிரணவத்தோடு சென்று அப்பிரமரந்திரத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தை அவ்வன்னிபீசத்தால் இளகச்செய்து அதினின்றும் வரும் அமிர்தப்பிரவாகத்தினையுண்டு நெடுநாள் வீற்றிருப்பதாகலின், மூலப்பிரணவேடங்கியைச் சோமவட்டத்தடைத்துஞ் சொல்லரிய வழுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்கடோறு நிலநிற்கனன்றனர். சந்தித்திழை. “மூலகிலத்திலதோ முகமாய்முகிழ்த்து விழியின்பொடுதெயின்னு. மூரிப்பாம்பைக் காலனலைமூட்டி யெழுப்பிநல்லமறுஞ், சீலமொடும் போய்த் தரிசித்துச் செழுமாமதியி னமுத்கடதேக்கி” என்றதனாற்காண்க.

சிவஞான மொன்றடையாத காலத்து, எத்தகைய அரிய காரியங்களை யொருவன் செய்யினும் அவற்றைப் பிரயோசன மில்லையென்பார், ஞானமலது கதி கூடுமோ என்றனர். சிவநெறிப் பிரகாரம். “செய்திடுபல் சுரர்பூசை யாதொழிலானும் செப்பரிய தவத்தாலுஞ் செபத்தினாலு, மெய்தருஞ்சீ ரட் டாங்க யோகத்தாலுமெழிற்றீர்த்த மாடியதினாலு மன்பாய்ப், பெய்திடுதானத் தாலும் விரதத்தினாலும் பெயர்ந்திடு மாணவ சத்திபோந்தடைவே, மெய்தரு ஞ்சீர்ளுனங்க டொழில்கள்சத்தி விளங்கியிருமவை சொருபமல விகற்பமெ ன்னே.” எனவும், சிவஞானசிந்தியார். “ஞானத்தால் வீடடன்றே நான் மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவாமென்னு, மூனத்தா ரென்

கடவா ரஞ்ஞானத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞானந்தா, ஞானத்தா லது போவதல்கதிர் முன்னிருள்போலஞ்ஞானமறப்பந்த மறமுத்தியாகு, மீனத்தார் ஞானங்களல்லா ஞானமிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்.” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. (௩௬)

மௌனகுரு வணக்கம்.

ஆசைநிக ளத்தினை நிர்த்தாளி படவுதறி
யாங்கார முனையை யெற்றி
அத்துவித் மதமாகி பதமாறு மாறாக
வங்கையின் விலாழி யாக்குப்
பாசவிரு டன்னிழ லெனச்சுளித் தார்த்துமேற்
பார்த்துப் பரந்த மனதைப்
பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயை நூறித்
தேசபெற நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்
செங்கைக்கு ளேய டங்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
றிருவருட் பூர்த்தி யான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருஞான
மத்தகஜ மெனவ ளர்த்தாய்
மந்தரகுரு வேயோச தந்தரகுரு வேமுலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ - ள்.) ஆசைநிகளத்தினை - ஆசையாகிய விலங்கினை, நிர்த்தாளிபட உதறி - நிர்த்தாளியாம்படி உதறி, ஆங்காரமுனையெற்றி - ஆங்காரமாகிய முனையைப் பிடுங்கி யெறிந்து, அத்துவிதமதம் ஆகி - அத்துவிதமென்கிற மதத்தினைக் கொண்டு, மதம் ஆறும் - ஆறுமதங்களும், ஆறு ஆக - நதிகளாக, அங்கையின் விலாழியாக்கி - துதிக்கையின் விலாழியாகச்செய்து, பாச இருள் - பாசமாகிய இருளை, தன் நிழல் என - தன்னுடைய நிழலென்று நினைத்து, களித்து - கோபித்து, ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, மேல் - மேலே, பார்த்துப் பரந்த - நோக்கிப் பரவிய, மனதை - மனத்தினை, பாரித்த கவளமாய் - பெருங் கவளமாய், பூரிக்க உண்டு - நிறைய உண்டு, முகபடாம் அன்ன - நெற்றிப் பட்டத்தினை யொத்த, மாயைநூறி - மாயையினை அரைத்து, தேசபெற - ஒளிபெற, நீவைத்த - நீ அமைத்த, சின்முத்திராங்குசம் - சின்முத்திரையாகிய அங்குசத்தினைத்தரித்த, செங்கைக்குள்ளே அடக்கி செங்கையினிலடக்கி, சின்மயானந்த சுகவெள்ளம்படிந்து - ஞானமயமாகிய பேரானந்த வெள்ளத்

தில்லு முகி, நின்றிரு அருள் பூர்த்தியான - உனது திருவருளின் நிறைவாகிய, வாசம் உலகம்சாரமீது-வசிக்கப்பெருந்திய கட்டத்தில்,என்னை-அடியேனே, ஒரு ஞான மந்த்ரனும் என வளர்த்தாய் - ஞானமத்தினை யுடைய யானையைப் போல வளர்த்தனை, மந்த்ரகுருவே - மந்த்ராகாரியனே, யோகதந்த்ர குருவே - யோகதந்த்ராகாரியனே, மூலன் மரபில்வரும்- திருமூலரது மரபில்வந்த, மௌனகுருவே - மௌனகுருவே. என்க.

(வி - ரை.) வித்தியாதத்துவத்தில் தோன்றிய அராகம் ஆன்மாக்கள் செப்த கன்மத்தினுக் கீடாகப் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்த சகாஸுவங்களை மேலுமேலும் புதிக்கையின் பொருட்டுப் பண்ணுவப்பது ஆசை. சிவநான சித்தியார் “விச்சையிலிராகத்தோன்றி வினைவழி போகத்தின்கண்ணிச்சையைப் பண்ணிநிற்குந் தொழிலறி விச்சைமூன்றும், வச்சபோ திச்சானானக் கிரியை முன் மருவியான்மா, நிச்சயபுருடாகிப் பொதுமையின்பன்னதே.” என்ற தனற்காண்க. இவ்வாசையால் விடயவிச்சை விளையும், இவ்விளவால் பந்த முண்டா மாதலினால் ஆசை நிகளத்தினை என்றனர். இத்தகைய ஆசையினை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டிவ தத்தியாவசிய மாகலின் நிர்ந்தூளிபடவுதறி என்றனர். கந்தரனுபூதி “தூசா மணியுந்துகிலும் புனைவா, னேசமுருகா நினதன் பருளா, வாசாநிகளந் துகளாயினபின், பேசாவனுபூதி பிறத்ததுவே.” எனவும், திருநாநார். “அஞ்சுவதோருமறனே யொருவனை, வஞ்சிப்பதோருமவர்,” எனவும், திருமந்திரம். “ஆசையறுமின்க ளாசையறுமின்க, ளீசனோடியினு மாசையறுமின்க, ளாசைப்படப்பட வாழ்வருந்துன்பங்க, ளாசைவிடவிட வானந்தமாமே.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

புத்திபத்துவத்தினின்றும் மனத்திற்கு மூலமாகத் தோன்றி யானென தென்பதற் கேதுவாகப் பிரதிபுருஷ நியதமாய், குலதனவித்யாதிகளினாலெனக் குச் சமானமில்ல யென்றும், யானென்றும், எனதென்று மயிமானஞ் செய் து கொண்டு மோட்சபரியந்த மான்மாவை நீங்காது நிற்பதுவாய் சரீரத்துவ பிராணை வாயுக்களைச் சேட்டிப்பது அகங்காரம். சிவநான சித்தியார் “ஆங்கா ரம் புத்தியின்க ணுதித் தகந்தைக்கு வித்தா, பீங்கார்தா நென்னோ டொப்பா ரம் புத்தியின்க ணுதித் தகந்தைக்கு வித்தா, பீங்கார்தா நென்னோ டொப்பா ரென்றியா நென்னதென்றே, நீங்காதே நிற்கும்.” என்றதனற் காண்க. இவ் வாங்காரத்தினை யொழித்துக்கொள்ள வேண்டியது கட்டாய மாகலின் ஆங் கார முளையை யெற்றி என்றனர். இவ்வாசிரியரே “ஆங்கார மற்றுன்னறி வான வன்பருக்கே, தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பாராபரமே” என்றதானுங் காண்க.

மதமாறுவன: உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை,மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம் ; இப்புறச்சமய மாறினையும் நிராகரிக்க வேண்டுமென்பார் யானே யுமிழுநீராகிய விலாழிக் குவழையாக்கி, மதமாறு மாறாகவங்கையின் விலாழியாக்கி என்றனர். திருவாசகம் “உவலைச்சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திர

மாஞ்சவலைக்கடலுள் ஞாய்க்கிடந்து தடுமாறுங், கவலைக் கெடுத்துக் கழ டந்தருளுஞ், செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.”
நீருஷந்தியார் “சாவிபோ மற்றச்சமயங்கள் புக்குநின்றவியறாதே
தீபற, அவ்வுரைகளோ தேபுந்தீபற.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க

ஈண்டுப் பாசமென்றது ஆணவமலத்தினே; உலகத்துவெவ்வேறு பட்ட குணங்களையுடைய பொருள்க ளெல்லாவற்றினையும், ஒருடெ வேற்றுமை தோன்றாது மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது ஆணவமாகிய க லின், பாசவிருள் என்றனர். நீருவருட்பயன் “இருளானதன்றி யிலு மேகப், பொருளாகி நிற்கும்பொருள்.” என்றதனாற்காண்க. இவ்வாண் நீங்கிலுல்லது அருள்கூடாதாகலின் இதனைக்கடிய வேண்டுமென்ப விருடன்னிழ வெனச்சொலித்து என்றனர். நீருக்கோவைபார் “உரு சென்ற வுள்ளத்துமம்பலத்து,மொளியே பெருகுதலைச் சென்றுநின்றே என்றதனாற்காண்க.

மனமானது தைசதவகங்காரத்திற் றேன்றிப் புத்தியகங்காரங் முன்னே தானொரு பொருளைப்பற்றிச் சங்கற்பவிகற்பங்களைப் பண்ணி சம்சய ரூபமாகி நின்றலின் பரந்தமனதை என்றனர். சிவஞானசித் “மனமது தைசதத்தின் வந்தொரு பொருளைப்பற்றி, நினைவதுஞ் (கையிலைமையி னிற்குமாங்கே,யினமலி சோத்திராதி கன்மவிந் திரியு முனமுரைசெய்த வைகாரிகந்தருமென்பர் முன்னோர்” என்றதனாற்

ஆன்மபோதம் நிகழ்தற்கேதுவாகிய மன தினைத் திருவருளிலே டெ வேண்டுமாகலான், மனத்தைப்பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டு எந் திருவிளையாடற் புராணம். “உள்ளமென்னுங்கூடத்தி லூக்கமெனு நிறுவியுறுதியாகத்தள்ளரிய வன்பென்னுந்தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தி கட்பாசக், கள்ளவினைப்பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருளை னும், வெள்ளமதம்பொழி சித்திவேழத்தை நினைந்து வருவினைக டர் என்றதனாற்காண்க.

ஆனையின்முகத்தில் படாமானது யாவருங்காண அலங்காரத்துட காசிப்பதுபோல, மாயையானது ஆன் மாக்களுக்குச் சகலத்தில்தனுகரண போகமாக விரிந்து பிரத்தியட்சமாக வுளக்கிக்கொண்டிருத்தலின், மன்ன மாயை என்றனர். இத்தனுகரணபோகங்களின் காரியப்பா விசாரித்து அறித்தியமெனக்கண்டு அவற்றையு நீங்கவேண்டுமென்ப யைதூறி என்றனர்.

ஆகமத்துணியால் முப்பொருட்செய்தியினை விரல்களாற் காட்ட முத்திரையெனப்படும். வருமாயு, பெருவிரல்பதி, ஆள்காட்டிவிரல்

வல்லார், அறிவாகநின்ற நிலையில் - அறிவுருவாக நின்றநிலையின்கண், சிந்தை அறநில் என்று - மனமற நிற்பாயென்று, சம்மாயிருத்தி - சம்மாயிருக்கும் படிசெய்ய, மேல் - அதன்மேலும், சின்மயாநந்த வெள்ளம் - ஞானரூபமாகிய ஆநந்தப் பிரவாகத்தில், தேக்கி திளைத்து - நிறைய அனுபவித்து, நான் அது ஆய் இருக்க - நானதுவாயிருக்கும்படி, நீ செய் சித்ரம் - நீசெய்த விசித்திரம், மிகநன்று - மிகவும் நன்று, எந்தை - எமது தந்தையாகிய, வடவால் - வட வானிழங்கீ முழுந்தருளிய, பரமகுருவாழ்க - பரமசிரியர்வாழ்க, வாழ் அரு ளிய - அப்படி வாழும்படி அருளிச்செய்த, நந்திமரபு வாழ்களன்று - நந்திமரபு வாழ்களன்று, அடியர் - அன்பர்கள், மனம்மகிழ - மனமகிழும்படி, வேதா, கமத்துணிபு - வேதாகமநிச்சயம், இரண்டு இல்லை - இரண்டாயிருக்கவில்லை, ஒன்றுஎன்னவே-(பதி) ஒன்றென்று அருளிச்செய்தற்காகவே, வந்தகுருவே- வந்த ஆசாரியனே, வீறு - (எல்லாச்சாத்திரத்தினும்) மிஞ்சிய, சிவஞானசித்தி- சிவஞானசித்தியென்று சொல்லப்படுகிற சாத்திரத்திலுள்ள, நெறி - வழிப் படியே, மொளனோபதேசம் - மொளனோபதேசஞ் செய்வவந்த, குருவே - ஆசா ரியனே, மந்த்ரகுருவே, என்க.

(வி - ரை.) ஐந்துவகையாகின்ற பூதமாவன - பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாம். பூதமுதல் நாதமாவன-பூதமைந்து, தன்மாத்திரையைந்து, அந்தக்காரணநான்கு, கண்மேந்திரியமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, வித்தியா தத்துவமேழு, சுத்ததத்துவ மைந்து, ஆக முப்பத்தாரும். ஐந்துவகையா கின்ற பூதமென்றதானும், பூதமுதனாகமென்றதாலும் உலகாயுதன், பாஞ்ச ராத்திரி, மாயாவாதி மூவரு மறுக்கப்பட்டனர், இவற்றின் விகற்பமாகிய சுட் டறிவுகளிற்றானில்லாமல், தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல், கானலைத் தண் ணீரென்று கண்டவன் கானலென் றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாதது போலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலைகுடக் கண்டவன் விழித்த விடத்ததுமெய்யாய்க்காணாமல் பொய்யாய்க்கண்டதுபோலவும் தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கி யாவும் வெளியாகப்பார்க்கும் தத்துவசுத்தி ஆசாரியன் செய்தனரா கலின் வெளியாக வெளிசெய்து என்றனர். திருப்புகழ். “சுட்டதுபோலாசை விட்டுலகாசாரத் துக்கமிலாஞானச் சசுமேவிச், சொற்கரணதீத் நிற்குணமூடா டு சுத்திராதார வெளிகாண, மொட்டலாவாரீச சர்சடாதார முட்டவுமீதேறி யதுமீதாய், முப்பதுமாறறு முப்பதும்வேறான முத்திரையாமோன மடை வேறே” எனவும், உண்மைநெறி விளக்கம். “மண்முதற்சிவமதீரூய் வகைய திற்றானிலாது, கண்ணுதலருளால் நீங்கல் சுத்தியாய்க்கருதலாமே” என்ற தனற்காண்க.

முதல்வன் நிராதாரமாய்த் தோன்றவேண்டி அறியாமையும் அறிதலு மாகிய இருவகைபாசங்களு நீங்கி தம்மறிவின்கண்ணே கேட்டலறிவினைக் கேட்டு முறையிற்சேக்கச் செய்தன ராசிரியனாகலின், அறியாமை யறிவாதி

பிரிவாக வறிவார்க ளறிவாக நின்ற நிலையில் சிந்தையற நில்லென்று என்ற னார். சிவநூனசித்தியார். “அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுகளை யருளினு லறியாதே யறிந்து, குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடுகூடா தே வாடாதே குழைந்திருப்பையாயிற், பிறியாத சிவன்ருளே பிரிந்து தோ ன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானுப்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லா மல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிவெனிராதாரானே ” என்றதனற் காண்க. அன்றியும் அறியாமை யறிவாதி பிரிவாக என்றது அறியாமையாகிய வாண வத்தூன் மறைப்புண்டு மயக்கமுறுங் கேவலக்கிடையும், கருவி கரணங் கூடின சகலாவத்தையுமாக விரண்டினுங் கூடாமல் எனக் கொள்ளினுமமை யும். ஒருசாரார் அறியாமை அசுத்ததத்துவ மென்றும், அறிவு சுத்ததத்துவமெ ன்றுங் கூறுவர்.

சிந்தையற நில்லென்று வைத்து அலையற்ற சாகரம்போலச் சிந்தையசை வற்தெளிந்து சுட்டற நிற்கச்செய்ததனை. திருமந்திரம். “ உரையற்றவொ ன்றை யுரைசெயு மூமர்கான், கரையற்றதொன்றைக்கறைகாணலாகுமோ, திரையற்ற நீர்போலச் சிந்தைதெளிந்தாற், புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோ னே. ” என்றதனற் காண்க. சம்மாவிருந்தாலே ஆனந்தங் கிடைக்குமாகலின் அங்ஙனம் வைத்தா ராசிரியரென்பார், சம்மாவிருத்திமேற் சிண்மயானந்த வெள்ளம் தேக்கித் திளைத்து நானதுவாயிருக்க என்றனர். ஞானமணமாலே. “ முத்திச் சிவானந்த முட்டாமல் மேன்மேலுந், தத்திக் கரைபுரண்டதானு லு நித்தியமு, முன்னால் முழுகிலது வுன்னுணை வற்றியிடு, மென்னுணை சம்மா யிரு ” என்றதனற்காண்க.

நானதுவாக என்றது-வியாப்பிய வியாபகத்தால் கண்ணொளியும் ஞாயிற் றி னொளியும்போல வேற்றுமை சிறிதுந் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து நின்றற் குரிய தனது தொண்டினையும் முதல்வன் கலப்பினையு நோக்கி நின்று, கரு டோகம் பாவனைபோலச் சிவோகம்பாவனை யொருவன் செய்யப்பெறுமாயின்; அக்கருடன் அம்மாந்திரிகனுக்கு வேருதலின்றி அத்துவிதமாய்த்தோன்றி விட த்தினை நீக்கித் தெளிவுசெய்யுமாறுபோல, முதல்வனு மிவனில் வேருதலின்றி யத்துவிதமாய் நின்ற நிலையேயாம். சிவநூன சித்தியார் “ கண்டவியவையல் லேனெ னென்றகன்று காணக் கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக்கசிந்த, தொண்டினெடு முளத்தவன்ரு னின்றகலப் பாலே சோகமெனப் பாவிக்கக் கோன்றுவன் வேறன்றி;விண்டகலு மலங்களுலாந் கருடத்தியானத்தின் விட மொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும், பண்டை மறைகளும்நானானே னென்று பாவிக்கச் சொல்லவதிப் பாவத்தைக்கானே” என்றதனற்காண்க.

ஏகான்மவாதமதம்.

கடோபாதிவசத்தால் ஆகாயமான திரண்டாய் நின்றற்போலவும், பல பாதிராங்களிலுள்ள சலோபாதிவசத்தால் ஒரு சந்திரன் பலவாய்த்தோன்றி

ஞற்போலவும், அகண்ட பரிபூரணமாயிருக்கிற முதல்வன்ருளே மாயாகாரி யங்களாக விருக்கிற தேகோபாதிகடோறும் சீவபேதத்திலையடைந்து பெத்த நீங்கி முத்தியின்கண் அந்தக்கடமும் பாத்திரங்களும் பின்னமா யுள்ளவிற் கடாகாயமு மகாகாயமு மொன்றாய் .நின்றூற்போலவும், பலவாகத்தோன்றின சந்திரப் பிரதிபிம்பங்கள்போ லொன்றாய் நின்றூற்போலவும், மகத்துக்களோ யாச்சிரயித்து வேதாந்த சிவணஞ்செய்து அதனான் முன்னுண்டான மாயோ பாதி நீங்கிச் சீவனே பிரமமாயிருக்கையே நானதுவாயிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

ஒருபொருளிரண்டாய்ப் பின்னொன்று மென்னிற் சீவபர மிரண்டிற் குங் குணமொன்றா யிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும் இப்படியிருப்ப தொன் றிற்கு மாயோபாதிகளிலே நின்று சுகதுக்கப்படவும் அவை நீங்குதற்கு மகத் துக்களைச் சேர்ந்து வேதாந்தங் கேட்கவும் வேண்டாம். அன்றியும் சாயுச்சிய வின்பம்பெற்றாலும் பின்பு சென்ன முண்டாதல்வேண்டும் ஆதலால் ஏகானம் வா தமடாது.

சிவாத்துவிதம்தம்.

அக்கினியினின்றும் பல பொறிகளும் புறகயுந்தோன்றி னூற்போல, அநாதி யாயிருக்கிற முதல்வன்ருளே பிரபஞ்சகாரணமாய்ச் சடசத்தியாயிருக்கிற மாயைமாயைகளையுய் ஆன்மாக்களையும் பருத்துத் தன்னிடத்தினின்றும் தோ ற்றுவித்து அந்த மாயையினாலே பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துச் சராசரபேதமான எண்பத்துநான்கு தூரூயிரபேத யோனிக்டோறு நின்று விளையாடிப் பெத்த நீங்கின முத்தியின்கண் கன்மசமத்துவமும் சத்திநிபாதமு முண்டானமள விற் சற்குருவையடைந்து சாம்பவி தீட்சைபெற்றுக் குருபதேசத்தாலே செகத்தடங்கலையுஞ் சிவமாகவறிந்து பேறுமிழவும் பெறுவானும் ஈவோனும் வேறில்லையென்று கருதிச் சீவனே சிவன் சிவனே சீவனென்று பேதா பேதங்கள் கொண்டிருக்கையே நானதுவாயிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

சித்தாயிருக்கிற முதல்வனிடத்திலே ஆன்மாக்கள் தோன்றிற் கடாதி களைப்போன்று ஸூர்த்தமாயழியும். பேறு மிழவும் பெறுவானு மீவானும் வே றில்லையெனில், ஆசிரியனையடைந்து பெற்ற மோட்சத்தாலொரு பிரயோச னமு மில்லையாம். ஆதலால் சிவாத்துவிதமடாது.

ஐக்கியவாதிமதம்.

அநாதியிலே ஆன்மாவு முதல்வனும் வேறாயிருந்து முத்தியிலே நீரி னீ ரும், பாலிற்பாலும், நெய்யினெய்யும் கலந்தாற்போல ஒன்றாயிருக்கையே நா னதுவாயிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

அநாதியிலே வேராயிருந்த முதலிரண்டில் ஒன்றழியும் ஆதலால் ஐக்கிய வாத்தமடாது.

பேதவாத்மதம்.

முதல்வனும் ஆன்மாவு முத்தியிலு மொன்றது பேதமாயிருப்பதுவே நானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

சாயுச்சியமென்பது மின்றி முதல்வனைப்பெற்றது மில்லையாம் ஆதலால் பேதவாத்மடாது.

சங்கிராந்தவாத்மதம்.

தீயிற்சேர்ந்த விரும்பு தீயானாற்போல ஆன்மாவு முதல்வனுடனேகூடி முதல்வனாயிருக்கையே நானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

ஆன்மாவிற்கு கங்ஙனமாந் தன்மையிலலை. அஃதெங்ஙனமெனின், தனக்குப் பிராணனாயிருக்கிற முதல்வனுடைய தலைமைபோல் இவனும் பஞ்சகிருத்தியமு நடத்தல்வேண்டும், நடத்தில் அவனுடைய தலைமைகெடும். அன்றியுந் தீயைச்சேர்ந்த விரும்பு தீசெய்யுந்தொழிலைச் செய்யாது. இரும்பைச்சேர்ந்த தீயே தகிக்கும். ஆதலால் சங்கிராந்தவாத்மமடாது.

மாணவக்ஷிணு.

இங்ஙனம் பேதமுதலியவற்றினை மறுக்கின், ஆன்மாவும், முதல்வனும் ஏகிபவித்துத் தான் கெடாமனின்றி, பரமானந்தத்தினை அனுபவிக்கு முண்மைக் குவமைமுகத்தா லருளிச்செய்யவேண்டும்.

விடை:—கருவிக ளெல்லாங் கழன்றகேவலத்திலே ஆணவமலத்தினை ஆன்மாசென்று கூடாமல் ஆணவமும் ஆன்மாவினை வந்து பொருந்தாமல், ஆன்மாதான் கெடாமல், அந்த ஆணவத்தினை யிதுவென்று சுட்டிக் காணாமல், ஆணவமும் ஆன்மாவுமொன்றாகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்று மிரண்டு மின்றாகாம லிருந்ததன்மைபோலாம். ஆன்மாவும் முதல்வனும் ஐக்கியமான சாயுச்சயத்தினிலைமையாம். சிவப்பிரகாசம். “ஒன்றிரண்டாகி யொன்றினொரு மையாயிருமையாகி, யொன்றிலொன்றழியுமொன்றுதென்னினொன்றாகாதீயி, னொன்றிரும் புறழினின்றமுயிரி னைந்தொழிலும் வேண்டு, மொன்றி நின்ற னுருமுண்மைக்குவமையாணவத்தோடொன்றே” எனவும், திருவருட்பயன். “ஒன்றலு மொன்றதிரண்டாலு. மோசையெழா, தென்றலு மொன்றிரண்டு மில்” எனவும், “தாடலைப்போற் கூடியவை தானிகழாவேற்றின்பக், கூடலை யேகமெனக் கொள்.” எனவும், சிவானந்தமாலே. “தாணுவினோடத்

தாவிதஞ் சாதிக்குமாணவனை, யாணவத்தோடத்துவித மாக்கினரார்-கோண்
றவே, யென்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண் டென்னுமற் சும்
மாவிரு.” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. மற்றும் இம்முத்திநிலைமையினை
“ சித்தாந்த வசனபூஷண” மென்னும் சாத்திரத்து அத்துவித முத்தியிலக்
கணத்திற்காண்க. வடபாற் பரமகுருவாவார், கயிலையங்கிரியில் இறைவர் தட்
சண திசையைநோக்கிச் சனகன், சனந்தனன், சனாதனன், சனத்ருமாருகிய
நான்கு மகாவிருடிகட்கு உபதேசித்த அவசரமாகிய தட்சணபூர்த்தம். நந்தி
மரபாவது-தக்ஷணமூர்த்தி சிவஞானபோதத்தினைத் திருந்திதேவருக்கு உப
தேசிக்க, அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிக
ளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதிமுனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கும்,
அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞானசம்பந்த
நாயனர்க்கும், அவர் உமாபதிசிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்
கும், உபதேசித்த வரன்முறைவழியாம். சிவப்பிரகாசம். “தேவப்பிரான்வளர்
கயிலை காவல்பூண்ட திருந்தியவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற், பரவியசத்திய
ஞானதரிசனிகளடிசேர்பரஞ்சோதி மாமுனிகள்பதியாய் வெண்ணெய் மேவிய
சீர் மெய்கண்ட திறலார்மாறு விரவுபுகழருணந்தி விறலார் செல்வத் தாவி
லருண் மறைஞானசம்பந்த ரிவரிச்சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே.”
என்றதனாகாண்க.

வேதாகமத்துணி பிரண்டில்லை யொன்று என்றது ஒருவனே பதியிரண்
டாவதாக பொருவனில்லையென்பதாம். அதர்வ சிரசு. “ஏகாகோருத்ரோநத்
விதீய.” என்றதனாகாண்க.

ஏகான்மவாதி மதம்.

இரண்டில்லை யென்பதற்குப் பிரமத்தினைக்காட்டிலும் வேறொருபதார்த்
த மில்லையென்றும், ஒன்று என்பதற்குப் பிரமமொன்றேயென்றும்பொருள்
கூறவேண்டும்.

மறுப்பு.

பிரமமொன்றென்று சொல்லுகிற ஒருவன் அப்பிரமத்தின் வேறாய பசு
வென்றறிவாயாக.

ஏகான்மவாதி வினா.

இங்ஙனம் வேற்றுமைகூறில் பிரமமில்லையாயின், ஒருபொருளுமில்லை
யென்னும் வேதத்திற்குத் தாற்பரியமென்ன?

விடை:—அகரவ்யயில்லையாயின் அக்கரங்க ளில்லையாமென்னு முறை
பற்றி, வேதம் பிரமப்பொருளில்லையாயின், ஒருபொருளு மில்லையென்றே
தாம், சிவஞானபோதம். “ ஒன்றென்ற தொன்றேகா னென்றேபதிபசுவா

மொன்றென்ற நீ பாசத்தோடுகளைகா-னென்றின்றே, லக்கரங்களின்றாமகர வுயிரின்றே லிக்கிரமத்தென்னு மிருக்கு என்றதனாக்காண்க.

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களிலொருவராய திருமூலநாயனார் மரபிலே யவதரித்து, திருக்கயிலாயபரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்ட தேவநாயனா ருடைய வழிக்குரவரிடத்து ஞானோபதேசம்பெற்ற சற்குருமூர்த்திகளாகிய மௌனகுரு சுவாமிகள் எழுந்தருளித் தன்பால் சிவஞானசித்தியினைத் தந்து அச்சாத்திரத்தி னெறியினை புபதேசித்து, அச்சாத்திரத்தின் எட்டாவது சூத் திரத்து முப்பதாவது திருச்செய்யுளின் முதலிரண்டடியின் கருத்தினை விள க்கி மௌனோபதேசஞ் செய்தனராகலின், சிவஞான சித்திநெறி மௌனோப தேசகுருவே என்றனர். அத்திருச்செய்யுளின் கருத்தினைக் குறிப்பாக “அறி யாமையறிவாது” என்று இச்செய்யுளினும் “பாதி விருத்தத்தாலிப்பார் விருத்தமாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா னெந்நாளோ” என்று குருமரபின் வணக்கத்தும் அனுவதித் திருப்பதினைக்காண்க. (நஅ)

ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கெ
னறிவின்றி யிடமில்லையோ
அந்தரப் புஷ்பமும் கானலின் னீருமோ
ரவசரத் துபயோகமோ
போதித்த நிலையையு மயக்குதே யபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமல்
பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
புந்திக்கு ளிரந்தரசாலஞ்
சாதிக்குதே யிதனை வெல்லவு முபாயநீ
தந்தருள்வ தென்றுபுகல்வாய்
சண்மத ஸ்தாபனமும் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரசநிர் வாகநிலையும்
மாதிக்கொ டண்டப் பாப்பெலா மறியவே
வந்தருளு ஞானகுருவே
மந்தரகுரு வேயோக தந்தரகுரு வேமுலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.) இந்த மாயைக்கு - (தனுசுரண்புவனபோகமா விரிந்துகிடக் கின்ற) இந்த மாயையினுக்கு, ஆதிக்கம் நல்கினவர் ஆர் - (இத்தனை) ஏற்றம் கொடுத்தவராயார், என் அறிவு இன்றி இடம் இல்லையோ - (இதற்கு) என் னறிவல்லது வேறிடமில்லையோ, அந்தரப் புஷ்பமும் - ஆகாயத்தாமரையும், கானலின் நீரும் - கானற் சலமும், ஓர் அவசரத்து உபயோகமோ - ஒரு

அவசரகாரியத்திற்கு உபயோகமாகமோ, போதித்த நிலைமையும் - நீ எனக் குப்போதித்த நிலையையும், மயக்குதே - மயங்கப்பண்ணுகிறதே, நான் அபயம் புக்க - நான் அபயமாக அடைந்த, அருள் தோற்றிடாமல் - திருவருள் சிறிதுந் தோற்றுவகை, பொய்யான உலகத்தை - பொய்யாகிய பிரபஞ்சத் தினை, மெய்யா நிறுத்தி - உண்மையாகத்தாபித்து, என் புந்திக்குள் - என் அறிவினிடத்தில், இந்த்ரசாலம் - இந்த்ரசாலத்தினை, சாதிக்குதே - விளை யாடிக் காட்டுகின்றதே, இதனை வெல்லவும் - இதை வெல்லுதற்காகவும், உபாயம் - (ஒரு) உபாயத்தினை, நீ தந்தருள்வது - நீ போதித்தருளுவது, என்று- எந்நாள், புகல்வாய் - சொல்லுவாய், சண்மதஸ்தாபனமும் - ஆறு மதங்களினையும் நிலப்படுத்தும் பாண்டித்யவகையும், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிர்வாகநிலையும் - வேதாந்த சித்தாந்தங்களைச் சமரசமாக நிர்வகிக்கத் தக்க அனுபூதிநிலையையும், மாதிக்கொடு - பெரிய திசைகளுடன்கூடிய, அண்டம் பரப்பு எல்லாம் - உலகவிஸ்தீரணமெல்லாம், அறிய-அறியும்படி, வந்தருளும் - வந்து அடியேனுக்கு அருளிச்செய்த, ஞானகுருவே - ஞான சாரியனே, மந்த்ர குருவே, —என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன், சுத்தஞாயிருக்கப்பட்ட ஆன்மா முன்னே செய்யப் பட்ட புண்ணியபாவங்கட் கீடாக உடம்பினையும், தத்துவங்களையும், இருப்பிடங்களையும், புகிப்புக்களையும் மாயையினின்றும் காரியப்படுத்தித்தர அம்மாயையின் வியாபகத்தில்தான்வியாப்பியமாயடங்கிக் கிடைக்கின்றேனெ ன்பார், ஆதிக்க நல்கினவரா ரிந்தமாயைக்கே என்றார். இதனால் மாயையின் ஆளுகையைக் குறித்தனர். இங்ஙனம் மாயை தனக்குத் தனாகரண புவனபோ கமா யிருக்கைக்குக் காரணம் பிராரத்துவமேயாம், அது முன் சென்மத்தில் ஆகாமியமாக வேறியது. அவ்வாகாமிய விளைந்ததற்கேது அறிவாகலின், அறி வின்றியிடமில்லையா என்றனர். இம்மாயை நித்தியமாயினும் காரியரூபத்தில் அநித்தியமாகக் காணப்படுதலின், அந்தரப் புட்பமுங் கானலின்னீருமோரவச ரத் துபயோகமோ என்றனர்.

மாயையாலுண்டான ஞானங் கிஞ்சித் விடயமாய் அனான்மாவான சரீராதி யில் ஆன்மபாவனையை யுண்டாக்குவதால் மோகமெனப்படும், அந்தகாரத் திற் நீபம் பிரகாசித்தபோதிலும் கருநெய்தல் முதலானவற்றிற் செங்கழு நீ ரென்னும் விபரீதஞானமுண்டாம். அங்ஙனமே மாயையில் ஞானம் பிரகாசிக் கினும் அனான்மாவான சரீராதியில் ஆன்மாவென்னும் விபரீதமுண்டாக்குகிற தன்மையால் மோகமென்பது சித்தமாகலின், மயக்குதே என்றனர். அன்றியும் மாயையானது ஆன்மாவின் சிற்றறிவைப்பற்றி நான்சுகி நான்துக்கி யென்று வரும் விபரீதஞானத்தையு முயிர்க்குப் பண்ணுமாகலினாலும் மயக்குதேயென் றனர். சிவஞானசித்தியார். “மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே ” எனவும், தத்துவவிளக்கம். “ஓதியவல்வினையூட்டக்கருவி யுடம்புலக, மாதியபோக முமாய்நின்ற மாயைமயக்கறுவித்தே, போதந்தரும்பொருளாய் நிற்கும் புலனா

திகளுக், காதியுமாய்விநித் தந்தமுமாகியொடுங்கியதே.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. பொய்யை மெய்யாக்கிக்காட்டுதல் மாயையின் தொழிலாதலால் பொய்யான வுலகத்தை மெய்யாகநிருத்தியென் புந்திக்குளிந்தாசாலம் சாதிக்குதே என்றனர். மயக்குது, சாதிக்குது என்பன மருஉ.

சண்மதங்களாவன-வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசபதம் சைவம் என்பன. வைரவத்திற்குத் தமருகமுஞ் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்னியும் உபவீதமுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்ரதீபமணியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலையுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாசபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னு மூர்த்தியாயும், அவரவர்கோட்பாடுகளுக்குத் தக்கதாகவனுக்கிரகஞ்செய்கிறவராக விருத்தலின் சண்மதஸ்தாபனமுமென்றார்.

அன்றியும் புறச்சமயிகளறுவர்க்குள் உலகாயதன், பிரிதிவி அப்பு தேபுவாயு நாலு பூதங்களுமே கர்த்தாவென்பன். அருகன், உலகமெலா நித்தியமாயிருக்கும் அருகேசுரன் குருத்வமாத்நிரத்திலே கர்த்தாவாயிருப்பனென்பன். புத்தன்தானே சுகதாகர்த்தாவென்பன். மீமாங்கிசன், உலகமெலாநித்தியமாயிருக்கும் சரீராதியுற்பத்தியிலே கன்மந்தானே கர்த்தாவென்பன். பாஞ்சராத்திரி, நாராயணன்தானே அபின்ன நிமித்தோபாதானைப் சுகத்கர்த்தாவாயிருப்பனென்பன். மாயாவாதி, பிரமந்தானே தன்னிடத்திலேபரிணமத்தினாலேதான், விவர்த்தத்தினாலேதான் சுகத்கர்த்தாவாயிருக்குமென்பன். இங்ஙனஞ் சொல்லாநின்ற அவரவர்கட்கு அவரவர்களாலே சொல்லப்பட்ட கர்த்துருகாரணங்களை யதிவ்ஷத்துக்கொண்டு அந்தக் கர்த்துரு காரணஸ்வரூபியாய் நிற்பானாகலினாலும் சண்மதஸ்தாபனமு மென்றார். திருவாசகம். “ திருத்தகமறுவகைச்சமயத் தறுவகையேசர்க்கும்-வீடுபேராய்நின்ற ” எனவும், சிவஞானசிந்தியார். “ யாதொருதெய்வங்கொண்ட ரத்தெய்வமாகியங்கே, மாதொருபாகனாந்தாம்வருவர் மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படுமிற்கும் பிறக்கு மேல்வினையுஞ்செய்ய, மாதலாலிவை யிலாதானறிந்தருள் செய்வனன்றே ” எனவும், வருவனவற்றிற்காண்க. (௩௬)

மின்னைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
விழிகொண்டு மையல்லுட்டு
மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
மேல்விடு சொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழி யாதுவளர் பொருளென்று போற்றியிப்
பொய்வேட மிகுதிகாட்டிப்

பொறைபறிவு துறவீத லாதிநற் குணமெலாம்
 போக்கில போகவிட்டுத்
 தன்னிகரி லோபாதி பாழும்பேய் பிடித்திடத்
 தரணி மிசை லோகாயதன்
 சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரச சிவானுபூதி
 மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத்த தாண்டன்பின்
 வாழ்வித்த ஞானகுருவே
 மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மொளனகுருவே.

(இ-ள்.) மின் அனைய-தோற்ற வொடுக்கங்களால் மின்னலினையொத்த, பொய் உடலை-பொய்யாகிய உடம்பினே, நிலையென்றும்-நிலையுள்ளதென்றும், மையிலு விழிகொண்டு-அஞ்சனந்தீட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற கண்களைக் கொண்டு, மையல்பூட்டும்-காமமயக்கமாகிய விளக்கினையிடுகின்ற, மின்னார்களின் இன்பமே-மாதர்களுக்கமே, மெய்யென்றும்-உண்மையென்றும், வளர் மாடம்-உயர்ந்தமாளிகைகளின், மேல்வீடு-மேல் உப்பரிக்கைகள், சொர்க்கம் என்றும்-சொர்க்கலோகம் என்றும், பொன்னை-சுவர்னத்தினே, அழியாதுவளர் பொருள் என்று-அழியாது வளர்கின்றபொருளென்றும், போற்றி-விரும்பி, இப்பொய்வேடமிகுதிகாட்டி-இந்தப்பொய்வேடத்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்தி, பொறை-பொறுமை, அறிவு-ஞானம், துறவு- இருவகைப்பற்றையுந்துறத்தல், ஈதல்-கொடை, ஆதி-முதலாகிய, நற்குணம்எல்லாம்-நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும், போக்கிலேபோகவிட்டு - அவைசெல்லும்வழியிற்செல்லவிட்டு, தன்னிகர் இல்-தனக்கொப்பில்லாத, லோபாதி-உலோபகுணமுதலாகிய, பாழும்பேய் பிடித்திட - பாழாகிய பிசாசும் பற்றிக்கொள்ள, தரணி மிசை - உலகில், லோகாயதன் - லோகாயுதனுடைய, சமயநடை சாராமல்-சமயவொழுக்கத்தினைப்பொருந்தாமல், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதி மன்ன-வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதியைப் பொருந்தும்படி, ஒரு சொல்கொண்டு என்னைத்தடுத்து ஆண்டு-ஒருமொழியால் என்னைத்தடுத்தாட்கொண்டு, அன்பின்வாழ்வித்த-அன்பினால்வாழ்ச்செய்தருளின, ஞானகுருவே-ஞானசாரியனே, மந்த்ரகுருவே-என்க.

(வி-ரை.) உடலானது கணநேரத்தில்தோன்றி மறையுமின்னலினையொக்குமென்பார், மின்னனைய பொய்யுடலையென்றார். சித்தாந்த தரிசனம். “நீர்க்குமிழிமின்னற தமுண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக் கென்றெண்ணியறிந்து” என்றதனார்காண்க. மகளிர்களுடையகண்ணினால்ஆடவர்களுடைய உள்ளமுடைய

பட்டு மயங்குமாகலின், விழிகொண்டு மையல் பூட்டும் என்றனர். திருக்கோ
வைபரார் “காய்சினவேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் விலகலந்து, வீசின
போதுள்ள மீனிழந்தார் வியன் றென்புலியூ, ரீசன சாந்து மெருக்கு மணி
தோர் கிழிபிடித்துப் பாய்சினமாவெனவேறுவர் சீறார்ப்பனைமடலே” என்ற
தனாற் காண்க.

உலகாயதன் மாதர்கள் இன்பமே மெய்யானமுத்தி யென்பனாகலின்,
மின்னார்களின்பமே மெய் என்றனர். தந்தி துவப்பிரகாசம். “அறமென்று சொ
ல்லுவதுபிறிதொன்றில்லை யரிவையர்க்காம் பணிசெய்த வதுதானேயறமா
ம், புறநின்று தடுமாறிப் பெறலாமென்கை போய்க்கண்டா நிலையாமாற் பொய்
மை நிலையாகும், நெறியாவதரிவையர்க்காம் பணிசெய்துவழுத்தி நேரின்ப
மனுபவித்தல் முத்தி தனிநெறியாம்” எனவும், சிவஞானசித்தியார். “ஊடுவது
ணர்வதுற்ற கலவிமங்கையரையுங்கி, வாடுவதழியில்வீழ்ந்து வருந்துவதருந்
தவம்பின் கூடுவதுணர்வுகெட்டுக் குணமெலாம்மேவட்கை யேயாய், நீடுவ தின்
ப முத்தி யித்தினின்றுர்கண் முத்தர்”. எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க.

அன்றியும், அம்மாதர்கள் வாழுகின்ற வீடுகளின்மேல்முற்றம் சொர்க்க
லோகத்திற்குச்சமானமென்பாராகலின், “மாடமேல்வீடு சொர்க்கமென்றும்”
என்றனர். சிவஞானசித்தியார். “மதிநிலாதுதலாரோடு மணிநிலாமுன்றிலேறி,
முதிர்நிலா வெளிப்பச்செவ்வா யினநிலா முகிழ்ப்பமொய்த்த, கதிர்நிலா வடங்
கொள் கொங்கைக் கண்கண்மார்பகல மூழ்கும், புதுநிலாவியநற்போகம் வீடு
வர்புன் சமயத்தோரே,” என்றதனாற் காண்க. நற்குணங்களையெல்லாமிழந்து
பேய்பிதற்றுவதுபோல ஒன்றுக்கொன்றுமாறுகப்பேசி நன்மைகளையிழந்த
உலகாயதன் நடையினைச் சாருதல்தீதென்பார், லோபாதிபாழம்பேய்ப்பிடித்
திடத் தரணிமிசை லோகாயதன் சமபநடைசாராமல் என்றனர். நெடுநூ
விடுதாது. “இருளலகைபோ லிகலேபேச முலகாயதன்பாலுறதே” என்ற
தனாற்காண்க. (சஉ)

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டுவ
புசித்தற் கிருக்கு மதுபோல்
புருஷர்பெறு தர்மாத்ரி வேதமுட னாகமம்
புகலு மதினா லாம்பயன்
ஞானநெறி முக்யநெறி காட்சியனு மானமுத
னாவித தங்க டேர்ந்து
நானு னெனக்குமுறு படைபுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமுமோர்ந்திட்
டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிகோ பானமுற்
றனுபகூச சம்புகூசம்

ஆமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவைபு
மறிந்திரண் டொன்றெண் ணுமோர்
மானக விகற்பமற வென்றுநிற் பதுமது
மாபென்ற பரம குருவே
மந்தாகுரு வேபோக தந்தாகுரு வேமூலன்
மாபில்வரு மௌனகுருவே

(இ - ள்) போனகம் இருக்கின்ற சாலையிடை-மடைப்பள்ளியில், புசித் தற்குவேண்டிய - உண்ணுதற்குவேண்டிய பொருள்களெல்லாம், இருக்குமது போல் - இருத்தல்போல, புருஷர்பெறு-மக்களடைகற்குரிய, தர்மாதி-அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தநான்கும், வேதமுடன் ஆகமம்- வேதத்துடன் ஆகமங்களும், புகலும் அதினால் ஆம்பயன்-சொல்லுகின்ற அத னொலண்டாகும் பயனும், ஞானநெறி முக்யநெறி - ஞானநெறியாகிய முக்ய நெறியும், காட்சி அனுமானம் - காட்சியனுமானமென்கிற பிரமாணங்களும், முதல் - முதலாகிய ஸ்ரீவிதங்கள், தேர்ந்து - பலவகையுமாராய்ந்து, நான் நான் என - நான் நான் என்னும், குழறுபடை - குழறுபாட்டை, புடைபெ யர்த்திடவும் - நிர்த்து ஸியாக்கவும், நான்குசாதனமும் ஓர்ந்திட்டு - சாதநச துஷ்டயத்தினையும் விசாரித்துணர்ந்து, ஆனநெறி ஆம்சரியை ஆதிசோபா னம் உற்று - ஸ்வநெறியாகிய சரியை முதலாகிய செளபாணங்கலையடைந்து, அனுபக்ஷ சம்புபக்ஷம் ஆம் இரு விகற்பமும் - அனுபக்ஷம் சம்புபக்ஷம் என் கிற இரண்டுவேறுபாடுகளையும், மாயாதிசேவையும் - மாயாதிகளுடைய தரி சனத்தையும், அறிந்து - ஸ்யந்திரிபற வுணர்ந்து, இரண்டு ஒன்று என்னும்- இரண்டு ஒன்று என்கிற, ஓர்-ஓப்பற்ற, மானகம் விகற்பம் அற-மனோ விகற் பம் அற்றொழிய, வென்றுநிற்பது - ஜயித்துநிற்பதே, நமது மரபு என்ற-நம துமரபென்றுரைத்தருளிய, ப்ரமகுருவே - பரமாதாரியனே, மந்தாகுருவே என்க.

வி-ரை:—மடைப்பள்ளியில் உண்டிக்குரிய பொருளனைத்து மொருங்கி ருப்பதுபோல, முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்கள் அனுட்டித்து நடக்கவேண் டிய அறம் பொருள் இன்பம் என்பனவற்றைப் பொதுநூலாகிய வேதமும் சத்திநிபாதம் வாய்ந்த உத்தமர்களாகிய சித்தாந்திகளுக்குரிய வீடுபேற்றினை ஆகமமும் கூறலின், போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டிவ புசித்தற்கிருக் குமதுபோற் புருடர்பெறு தர்மாதிவேதமுடனாகமம்புகலும் என்றனர். அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய புருஷார்த்தம் நான்கில் நான்காவதாகிய வீட்டி னையடைவதே சிறந்த செந்நெறியாதலின், ஞானநெறி முக்கியநெறி என் றனர்.

இதனைக் காட்சி அனுமானம் ஆகமம் முதலிய அளவைகளானன்றியுண் மை தேறக்கூடாததாலின், காட்சியனுமானமுதல் ஸ்ரீவிதங்கடோர்ந்து என்

றனர். இராகமறியா நிலைப்பவன் தானறியார், தராதமறியார் சுற்காரியமறியா, ராராரானவை பெருகுபவதற்குநானறியா, ராராய்க்தானவை யறிந்து கொள்ளீரே” என்றதஞ்ஞற்காண்க. ஆன்றியும் அளவையென்பது பிரமாணம், பிரமாணத்தின் சாமான்னிய ஸட்சணம் சம்சய விபரியஸ்மிருதி,வியதிரக்தையான ஆன்மசிந்தத்தி, லுச் சிந்தத்தியிலேக் கொண்டே வேதாகமங்களினுண்மையறியவேண்டி மாகலிஞாலும், காட்சி யதனுமனைமுதல் ஸ்ஞவிதங்க டேர்ந்து என்றனர். பெருங்குறியம் “சம்சயாதி விக்ரமுத்தா சிச்சந்திரமான் மிஷ்யத” என்றதஞ்ஞற்காண்க.

காட்சியாவது ஸ்ஞவிதம்படிணர்வைத் தனக்கு முன்ஞகக்கொண்டு ஐய ளுணர்வுள் விபர்தவுணர்வுலுன்றி விடயங்களை கேரேயறிவதாகிய ஆன்மாலி ளுடைய சிந்தத்தி. அதுமனைமாவது கேரேயறியப்படுவதுமன்றிச் சாதித் துப் பெருந்தபாஸாய்மனைந்து நின்றுபொருளை அதனைவிட்டுநீங்காது யாண்டு முடலுப்பகிழ்வு மெவனைக்கொண்டு அவ்வாறு உணர்வதாகிய ஆன்மாலினு டைய சிந்தத்தி. ஆகமாவது மேலிரண்டாலுமறியப்படாத பொருள்களை முதல்வன் னாகப்பக்கொண்டு அவ்வாறுணர்ச்செய்வதாகிய ஆன்மாலினுடைய சிந்தத்தி. சிவநாஸந்தநாய “மாசமகாட்சியையந்திரவின்றிவிகற்பமுன்ஞ், வாசதவறிவதாகுமது மானமலிஞபாலம் பேசுமமேதுக்கொண்டு மறை பொரு ள் பெறுவதுதக், காசமமுறைப்பமான துடங்கி டாப்பொருளைக் காட்டும்” என்றதஞ்ஞற்காண்க. மற்ற மவற்றின்விரிவை நற்குடகரோபாலம் என்னுதா ஸ்ற்காண்க.

நான்குசாதனமாவன-நீத்தியாந்நயவஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்தபல போகவிசாகம், சமாதசுட்சுத்பத்தி, முழுட்சுத்துவமென்னுநான்குமாம். நித்தி யாந்நயவஸ்து விவேகமாவது பரமான்மார்த்தியினின்றும், தேகாதிப்பிரபஞ் சம் காரியம்பாட்டால் அர்த்தமென்றும் யகுத்தறிதல். இகமுத்திரார்த்த பல போகவிசாகமாவது இகவேக பரவேகங்களினுள்ள போகங்களில் அரித்த துக்காதிமோடபரிசைத்தால் வார்த்தானமுத்திர புரிஷங்களிற்போல அருவரு ப்புற்று ஆசைவிடுவது. சமாதசுட்சு சம்பத்தியாவது சமம் தமம் உபரதி திதீ கை சமாதானம் சிரத்தை முதலியவற்றின் பிராப்தி. முழுட்சுத்துவமாவது க்வப்பிராப்தியும் அனர்த்தலெர்த்தியும் மோட்சத்திற் கேதுவாகலின் இவற் றின்கணுனதாகும்க்கை.

இக்குக் குறித்தசாதனங்களில் நான்காவது சாதனம் முழுட்சுத்துவம் இந் த முழுட்சுத்துவமெய்தினவன் முழுட்சு. இந்த முழுட்சுவாலடையத்தக்க முதல் மோட்சம் சிவசாலோக்யம், இரண்டாவதுமோட்சம் சிவசாமீப்பியம் மூன்றாவதுமோட்சம் சிவசாருப்பியம். நான்காவதுமோட்சம் சிவசாயுச்சம் இதுவேமுடிந்தமோட்சம். இவைகளைப்பெறுதற்குச்சரியையாதிகளைச் செய் தேதரவேண்டியது. ஆகலின் சாதன சதுஷ்டயமடைந்தபின்னர் சரியையா

கௌ

தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

திகளடையவேண்டுமென்பார். நான்குசாதன மோர்ந்திட்டான நெரியாஞ்சரியையயாதி என்றனர். இதனால் சிறப்பு நூலாகிய ஆகமங்களிற் குறித்த சாதனங்கட்குப் பொதுநூலாகியவேதங்களிற்குறித்த சாதனங்கள் சோபான மென்பதாயிற்று.

அனுபட்சமாவது ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டடையுநெறி. இது பிரேரகப்படுபவையென்றும், அபரமென்றுங் கூறுவர். சம்புபட்சமாவது இறைவன்திருத்தப் பக்குவப்பட்டடையுநெறி. இது பிரேரக்கருவியென்றும், பரமென்றுங் கூறுவர்.

மாயாதிசேவையாவது மாயையின்காரியமாகிய தத்துவதரிசனமாம், ஆதியென்றதனால் ஆன்மதரிசனமும், பரதரிசனமுமடங்கும். இம்மூன்றினையுங் கூறவே இத்தரிசனங்கட்கு முன்னும் பின்னுமா யமைந்துள்ள, தத்துவ ரூபமும், தத்துவசுத்தியும், ஆன்மரூபமும், ஆன்மசுத்தியும், பரரூபமும், பரயோகமும், பரபோகமுமேற்படும். இவையே தசகாரியமாம். இத்தசகாரியத்தின் உண்மையே தீர்த்தவரே மனவிகற்பஞ் சிறிதுமின்றி ஏகமிரண்டென்றத அத்துவித உண்மையினையறிவராகலின், மாயாதிசேவையு மறித் திரண்டொன்றென்னு மோர்மானதவிகற்பமற என்றனர்.

தத்துவரூபமாவது பிருதிவிமுதல் நாதமீரூன முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தனுவும், கரணமும் புவனமும், போகமும், செயலும், பிரேரகமுமாய் நின்றபொருளுங், குணமும், தொழிலும் தனக்குவேருகக்காண்பது.

தத்துவதரிசனமாவது, பிருதிவிமுதல் நாதமீரூன முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சுத்தமாயா அசுத்தமாயா மலங்களினது காரியமென்றுஞ் சடபதார்த்தமென்றுந் தன்னாலேயறியப்பட்டதென்றுந் தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது.

தத்துவசுத்தியாவது பிருதிவிமுதல் நாதமீரூன முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் விகற்பமாகிய சுட்டறிவுகளிற் ருனில்லாமல் தத்துவங்கள் தன்னேத்தாக்காமல் காணலேத்தண்ணீரென்று கண்டவன் காணலென்றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாததுபோலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலைபிடக்கண்டவன் விழித்தவிடத்து மெய்யாகக்காணாமல் பெசாய்யாகக்கண்டதுபோலவும், தன்னறிவிலேகண்டு நீங்கித் தானைசைவன்றி யன்னியாளு யெங்குநிறைபவனாய் நித்தியமாயறிவாயுள்ள முறைமையை யறிந்து நிற்பது.

ஆன்மரூபமாவது தேசிகமூர்த்தியினுடைய அனுந்ரகத்தினாலே தன்னையுந் தன்னிடத்திலே பெந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையு மெவ்விடத்திலுந் தோன்றாமல் சகசமாய் மறைந்துநின்ற வாணவ மலத்தினையும்.

நீங்கித்தானறியு முறைமையும் அவனது ஞான மறிவுக்கறிவாய் நின்று பகரிக் கிற முறைமையும் தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பது.

ஆன்மதரிசனமாவது ஆன்மசெய்தி யெவ்விடத்திலுந் தோன்றாமல் தத் துவ தாத்திகங்களை யென்னுடையதென்றும், பசுஞானத்தினை யானென்று நின்ற வசத்திய போதநீங்கிப் பழைய சிற்றறிவாகிய சுட்டுப்போதங் கழன்று நிற்பது.

ஆன்மசுத்தியாவது தனக்கெனச் செய்தியில்லாதவான்மா தன்னுடைய சுட்டறிவெவ்விடத்திலுந் தோன்றாமற்கெட்டுத் தன்னிடத்திலே விளங்கப்பட் ட அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லாமடங்கித் தனது செய்தி யெல்லா மனுக்கிரகத்தினுடைய செய்தியாய் தன்னை யந்தஞானமடக்கின முறைமையும் தானந்த ஞானத்திலே யடங்கின. முறைமையு மெவ்விடத்தி லுந் தோன்றாமல் பெத்தத்தினாலே தேகமேதானாயுந் தானே தேகமாயுந் நின்ற முறைபோலச் சிவமேதானாய் நிற்கவந்தவவசரம்.

பரஞ்ஞமாவது சடசித்துக்களாகிய தாவரசங்கமங்களு ளெல்லாந்தான் வேறறநின்று பெருமைபொருந்தி யிருக்கப்பட்ட காநண்ணியசத்தியே தன க்குத் திருமேனியாகி ஆணவமலஞ் சகசமாயிருக்கப்பட்ட வான்மாக்கள் பாக பேதங்களைத் திருவுறுத்தடைத்துத் தன திச்சாஞானக்கிரியையின் செய்தியா கிய மாயாதத்வங்களினால் சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்து மலபாக வொழிவிலே இந்தத் தத்துவங்கள் வேறும்படிக்குச் சத்திரிபாதத்தை விளை வித்துச் சத்தினிபாதத்தின் வழியிலேபுறம்பே கட்டிலனுக்குத்தோன்ற மானி டச்சட்டை சாத்தி யெழுந்தருளிவந்துதான் வேறற நிற்கிற முறைமையைத் தருகின்றவன், ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அறிவிற் கறிவாயிருக்கிற சிவனே யென்று பிரதிக்கினை யேது திட்டாந்தங்களினாலே மயக்கவிகற்பமறத் தன் னறிவிலே விளங்கக்கண்டு நிற்பது.

பரதரிசனமாவது ஆன்மாவென்பதெவ்விடத்திலுந் தோன்றாமென் னதென்றும் யானென்றும் நின்ற வசத்திய போத நீங்கத் தேசிக மூர்த்தத்தி னனுக்கிரகஞானம் பிரகாசித்து நின்றவவதரஞ்சிவனுடைய பாதமாம். தன்னை யுணர்ந்தும் பகுதியாகத் தாக்குவதான விஷயபோகங்களை யவனவனதுவாய் நோக்குமிடமெல்லமவ னனுக்கிரகத்தையே கண்டனுபவிப்ப தவனது திரு முகமாம். அந்த வனுக்கிரகத்திலேதற்செயல் தோன்றாமல் பரவசப்படுவ தே சிவனது திருமுடியாமென்றறிந்து இந்தவுண்மையைச் சந்தேக விகற்ப மற வுள்ளபடி விசாரித்தறிந்து இதுவுமெல்லாமல் சத்தியமாயுள்ள பொருள் வேறேயு மொன்றில்லையென்று தெளிந்து என்னதியானென்னும் விகற்பமா கிய பிருதிவிமுதல் நாதமீருகச்சொல்லப்பட்ட சகலவீதையிலும் பொருந் தாமல் இற்தக்கருவிகள் நீங்கினால் தனக்குள்ளசகசலிலே யாகிய கேவலாவத்

தையிலும் பொருந்தாமல் இந்தக்கேவல சகல மிரண்டுநீக்கினவிடத்து விளங்குவதான போதபூரணமாகிய அகம் பிரமஞானத்திலும் பொருந்தாமல் தேசிகமூர்த்தத்தின் அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லா மடங்கித் தனது செய்தியெல்லா மவனனுக்கிரகஞானத்தினது செய்தியாய் அறிதற் கருதாகிய மேலான பூரணவிற்பந் தேன்றாமல் எகதேசவியாபாரமாகிய தனுக்கரணுதியிற்பமே தோன்ற அந்த விற்பங்களுையே மெய்யென்றனுபவித்து நின்ற முறைமைபோலத் தனுக்கரணுதியிற்ப மெவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் பூரணவிற்பத்தொடர்ச்சியாகிய தேசிகமூர்த்தத்தி னனுக்கிரகஞானத்தை யெவ்விடத்திலும் கண்டனுபவிப்பது.

பரபேசகமாவது சடசித்துக்களிரண்டினுன்று விளங்குவதாகிய இதாதிதங்களுக்கேற்ற சத்தாதி விஷயங்களிலே யெந்தவிஷயங்கள் வந்து தாக்கினாலும், அந்தவிஷயங்களை யெதிரிட்டிப்பார்த்து இது மாயாகாரியமானதனுக்கரண புவன போகங்களினது விகற்பமென்றும் இந்தவிஷயங்களினின்றும் விளங்குவதாகிய இதாதிதங்கள் கன்மத்தினது விகற்பமென்றுங்கண்டு தனக்கெனச் சற்றுஞ் செய்தியில்லாத சடரூபமாகையினாலே தானுச்செயற்படவறியாது அந்தவிஷயங்களையதுவதுவாகப்புகிக்குமான் மாவானவன் நித்தியனாய்ப் பூரணனாயிறியிருந்தாலுந் தானாக வொன்றையு மறிதக்கறிவில்லையென்ற முறைமையை யுள்ளபடிதரிசித்து, அந்த வான்மாவினது அறிவிற்கறிவாய் நின்று இந்த விஷயபோகங்களை யிடைவிடாமற் பாகமறிந்துணர்த்தி நிற்கிற திருவருளையு முள்ளபடி தரிசித்து அந்தவருளினது நிறைவேல்லாந் தனது வடிவாகவுடைய பூரணவிற்பமெனக் கண்டித்துக் குருமுகூர்த்தமா யெழுந்தருளி மாணிடச்சட்டைதரித்துவந்துபதேசித்தவனுக்கிரகத்தையுள்ளபடி தரிசித்து இவ்விடத்திலேவந்து பொருந்தப்பட்ட சத்தாதி விஷயங்களையெல்லாமந்த வனுக்கிரகத்தினாலேபொருந்திப்பார்த்து இந்தவிஷயபோகங்களின் வழித்தாய்த் தீவினையைச் செய்விக்கிறது மனுக்கிரகமாகியதிருவந்தானே, நல்வினையைச்செய்விக்கிறது மந்தத் திரு வருளே, இந்த நன்மை தீமைகளையறியும்படிக்குப் புசிப்பாகிவந்தவிஷயபேதங்களு மவ்வனுக்கிரகமாகிய வருள்தானேபென்று யுள்ளபடிதரிசித்து இந்தமுறையன்றியிலே சித்தாகிய வான்மவர்க்கத்துக்கும் சடமாகிய பாசசாலங்களுக்கு மொன்றையொன் றறியவு மொன்றையொன்று பொருந்தவு மொருசற்றுஞ் செயலில்லையென்னு முறைமையை யுள்ளபடி தரிசித்து அந்தப் பொருளோடிசைந்து.

பரபோகமாவது எத்தகைய செய்திகளைச் செய்திடினும் தற்செயலெவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் லனுக்கிரகமாகியவருணிமைவிலே வேறறநிற்கில் அந்தவருளிற் குமுட்கன்மையாகிய நேப மவனதறிவுபூரணமெல்லாந்தனதுவடிவாக் கொண்டு தானறிந்தவறிவு பூரணத்திற்கெல்லா முயிராய் இவனதறிவு தொழிலாகிய விர்திரியபோகங்களாய் வரும் புசிப்புத்தொழிலுந்தனது புசிப்புகுத்தொழிலுமாகவே புசித்துத்தொழிற்படும் நானுவிதமாகிய போகங்களையெல்லாமவ

[illegible]

அத்துவித உண்மைகளையும் அகாங்கவனாதிகள் ஒன்றேயென்பதும் துவையதிகள் ஓராண்டெய்யென்பதும் சாழிக்கப் புகுந்தாவித்திரித்தாந்த கையதிகசைவர்கள் ஒன்றென்பதும் ஓராண்டென்பதும் கூறக்கூணிபாது அத்துவிதமேயென்பர் ஆகலின், ஓராண்டெய்யென்பதும் மானதன்கற்பமதர என்றனர். ஒழிநிலைபுகாரர். “வான்வாய் பெய்துநிலை பெய்காரின், டென்ஞெய்து சுமமாலிரு டென்யு சொன்னுன், திருதுவன சம்பத்தன் சீகாழிநாட னருளான ஓராண் கிழஞதுதன்” எனவும், தருகாரியு படியார். “ஒன்றன்றிரண்டன் னுளதுன் திரபன்யு, கந்தன்யு தீதன்யு மானன்யு கீன்து, கிலையன்யு கீயன்யு நின்ன கியமன்யு, கீலமன்யு மன்யுதன்” எனவும், வருவன வற்றும் காண்க. (சுக)

ய்யாதகேள்வியும், சிறிது ஏதும் கருணையில்லாத காட்சியும் - மிகச்சிறிதும் தயையில்லாத அறிவும், கொலை களவு கள்-காமம் கொல்லுதல் திருடுதல் கள் ஞண்டல் பிறர்மனைநயத்தல் ஆகியவிலைவகளை, மாட்சிஆ-மேலான பொருள் களாகக்கொண்டு, காதலித்திடும் - அவற்றின்கண் விருப்பத்தைச் செய்கின்ற, நெஞ்சமும்-மனமும், பொல்லாதபொய்ம்மொழியும் - முழுப்பொய்வார்த்தையு ம், அல்லது-அல்லது நன்மைகள்பொருந்து குணம்-நன்மை பொருந்தியகுண கள். ஏதும் அறியேன்-சிறிதுமுணர்ந்திலேன்'புருஷர்வடிவு ஆனதேஅல்லாது- புருஷரூபங்கொண்டதேயன்றி, கனவிலும்-கனவினாலும்,புருஷார்த்தம் ஏதும் இல்லேன்-புருஷார்த்தம் சிறிதும் உடையனல்லேன், எல்லாம் அறிந்த நீஅறி யாதது அன்று-(இது) சர்வஞ்ஞான நீ அறியாதது அல்ல, எனக்கு-அடியே னுக்கு, எவ்வண்ணம் உய்வண்ணமோ-எந்தவகை உய்யும் வகையோ (அறி கிலேன்) இருளை இருள்என்றவர்க்கு-இருளை இருளென்றுகொண்டவர்களுக்கு, ஒளிதாரகம் - ஒளியானது ஆதாரமாயிருக்கும், (அதுபோல) பெறும் எனக்கு- (உன்னை) யடைந்த எனக்கு, நின் அருள் தாரகம் - உன்சிருவருளே ஆகாரம் ஆகும், வல்லான் என்னும் பெயர்-சர்வசத்தன் என்னும் பெயரானது, உனக் கேயுள்ளது - உனக்கே யுண்டயிருக்கிறது, (ஆதலால்) வஞ்சகனை ஆளரினையாய் - இந்தவஞ்சகனை ஆண்டருள் நினைவாயாமந்தரருருவே. என்க.

வி-ரை. பதிநூல்களைக்கல்லாது பசுநூல்களைப்பாசநூல்களைக்கற்றதனால் ண்டாகும் ஞானம் ஞானமன்றென்பார் கல்லாதவரையும் என்றும், அங்ங ணம் பதிஞானிகள் பாற்சென்று கேளாதுபசுஞானிகள் பாசஞானிகள் பாற் சென்று கேட்கும்கேள்விகள் கேள்வியன்றென்பார் கேளாதகேள்வியும் என் றனர். சிவஞானசித்தியார். வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம் விரும் பசபை வைகரியாதித்திறங்கண்மேலா, நாதமுடி வானவெல்லாம் பாசஞான நனுகியான்மாவிலைவகீழ் நாடலாலே, காதலிஞான பிமமென்னுஞானங் கருது பசுஞானமிவனுடலிற் கட்டுண்டோதியுணர்ந் தொன்றென்றவுணர்ந்தி டலாற் பசுவாமொன்றாகச் சிவனியல்பி னுணர்ந்திடுவன்காணே," எனவும் சிவப்பிரகாசம்." பாசமாஞானத்தாலும் படர்பசுஞானத்தாலும், மீசனை யரிய வொண்ணதிறையருள்ஞானநண்ணித், தேசமும்தஞ்ஞன்முன்னேசிறற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து, நேசமோடு யர்ப்பரத்து நிர்ப்பது ஞானநிட்டை," எனவும் நாலடியார். "அலகுசால் கற்பினறிவதாய்கல்லா " துவகுநூலோதுவதெல் லாம், கலகல-கூஉந்துணைபல்லாற்கொண்டு தடுமாற்றம், போ ஒந்துணையறிவா ரில்" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

அருளாப்பெற்றிருப்பது அறஞர்கள் தன்மையாதலின் பெற்றிராமை யைக்கருணை சிறிதுமில்லாக்காட்சியும் என்றனர். திருக்குறள். "அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கில்லை, யிருள் சேர்ந்த வின்னாலுலகம் புகல்." என்றதனாற் கண்க. கொல்லாமை, கள்ளாமை கன்ஞண்ணுமை, பிறன்மனை நயவாமை

என்பனவாகி இவைகளை மேற்கொண் டொழுகாமல் இவற்றின் மறுதலைகளை மேற்கொண் டொழுகினேனென்பார், கொலைதாவு கட்டாம மாட்சியாகக்காத வித்திடு நெஞ்சமும் என்றனர். இவையாவும் தீதென்பன திருக்குறள். “அற வினையாதெனறி சொல்லாமை கோறல், பிறவினை யெல்லாந் தரும்” எனவும், “எள்ளாமை வேண்டிவா னென்பா னெனைத்தொன்றுங், கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு” எனவும், “உட்கப் ப்படாஅ ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றுங், கட் காதல் கொண்டொழுகுவார்.” எனவும், “பிறன் பொருளாற்பெட்டொழுகும் பேதமை ஞாலத், தற்ப்பொருள் கண்டார்கணில்” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. பொய்மையே எப்பெருந்தீமைக்கு மிடமாதலின், பொல்லாதபொய்ம் மொழியும் என்றனர். திருக்குறள். “தன்னெஞ்சறிவது பொய்யறக பொய்த்த பின், நன்னெஞ்சே தன்னைச்சுடும் ” என்றதனாற் காண்க.

மானிடங் கொண்டதன்றிப் புருடார்த்தமென்பது சிறிது மில்லெனென் பார், கனவினு புருடார்த்த மேதுமில்லேன் என்றனர். புருடார்த்தமாவன- அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனநான்காம். இவை புருஷார்த்த சதுஷ்ட ய மெனப்படும். எல்லாமறிந்த நீ யென்றதனால் - முதல்வனுடைய சர்வஞ் ஞத்துவமெனப்படு முற்று முணர்தலும், வல்லானென்றதனால் - அனந்த சத்தி யெனப்படும் அளவிலாற்ற லுடைமையுங் கூறப்பட்டன.

ஆதித்தன் தன்னுடைய கிரணங்களினாலே யிருளையோட்டிக் கண்ணுக்குக் காட்சி கொடுக்குமாறுபோல, முதல்வன், தன்னிடத்து நிலபெற்றிருக்கின்ற வான்மாக்கட்கு உண்டாகிய வாணவாதி தோடத்தினைப்போக்கி ஞானத்தி னைப் பிரகாசிக்கச் செய்வனாதலின், இருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம் பெறுமெனக்கு நின்னருடாரகம் என்றனர். சிவஞான சித்தியார். “அருளது சத்தியாகு மான்றனக்கருளையினறித், தெருள்சிவமில்லையந்தச் சிவமின்றிச்சத் தியில்லை, மருளினையருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் சுண்கட்கிருளினீ யொளியாலோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்” என்றதனாற் காண்க. (௪௨)

கானக மிலங்குபுலி பசுவொடு குலாவுகின்
கண்காண மதயானை நீ
கைகாட்ட வுங்கைபா னெகிழிக் கெனப்பெரிய
கட்டைமிக வேந்தி வருமே
போனக மமைந்ததென வக்காம தேனுநின்
பொன்னடியி னின்று சொலுமே
புவிராஜர் கவிராஜர் தவராஜ னென்றுனைப்
போற்றிஜய போற்றி யென்பார்
ஞானகரு னாகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்களுமுன்
நட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதன்
ஞானிகளு முனைமெச்சுவார்

வானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்தராகுரு வேயோக தந்தராகுரு வேமுலன்
மரபில்வரு மொன்குருவே.

(இ-ள்.) கானகம் இலங்குபுலி-காட்டில் சஞ்சரிக்கின்றபுலியானது, பசுவொடு குலாவும் - பசுவோடு கூடி விளையாடும். நின்கண்காண - உன்கண்காணும்படி, மதயானை-மதயானையானது, நீகைகாட்டவும்-நீ கைகாட்டின அளவில், கையால் - துதிக்கையால், நெகிடிக்கு என - நெகிடிக்காக, பெரியகட்டை - பெருங்கட்டைகளை, மிகஏந்திவரும் - மிகவும் சுமந்துவரும். அக்காமதேனு - அந்தக்காமதேனுவானது, நின் பொன் அடியில் நின்று - உன் திருவடிகளில் நின்று, போனகம் அமைந்ததுஎன சொல்லும் - உணவு சித்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லா நிற்கும். புவிராஜர் - பூலோகத்தரசரும், கவிராஜர் - வித்துவான்களும், உன்னை - தேவரீரை, தவராஜன் என்று - தபோநிதியென்று, போற்றி - நமஸ்காரம், ஜய - ஜயவிஜயீபவ, போற்றி - நமஸ்காரம், என்பர்-என்றுபுகழ்ந்துரைப்பார்கள். ஞான கருணா கரமுகம்-ஞானத்திற்கும் கருணைக்கும் பிறப்பிடமாயிருக்கிற (உனது) திருமுகத்தினை, கண்டபோதிலே - கண்டபொழுதிற்றானே, நவநாத சித்தர்களும் - சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பது சித்தர்களும், உன் நட்பினைவிரும்புபவர் - உனது சிநேகிதத்தை யிச்சிப்பார்கள். சுகர்வாமதேவர் முதல் ஞானிகளும் - சுகர்வாமதேவர்முதலிய ஞானவான்களும், உன்னை மெச்சுவார் - உன்னைக்கொண்டாடுவார்கள். வானகமும் மண்ணகமும்வந்து - விண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் வந்து, எதிர்வணங்கிடும் - எதிரே நின்று தொழுகின்ற, உன்மகிமையது-உன் பெருமையாகிய அதனை, சொல்ல எளிதோ - புகழ்ந்து சொல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, மந்தராகுருவே. என்க.

(வி-ரை.) திருவருட்பெருஞ்செல்வராகிய தம்முடைய பரமாச்சாரியர் சந்நிதானப் பெருமையைக் கூறியமுகத்தால், சிவஞானிகளுக்குள்ள எல்லாம்வல்ல தன்மையை விளக்கினார். எத்தகைய விரோதமும் அவர்சந்நிதானத்தில் நடவாடென்பார், கானகமில்லங்கு புலி பசுவொடுகுலாவும் என்றும், நெகிடியை கண்டமாத்திரத்தில் பயப்படும் யானை அவர் சந்நிதானத்தில் அஞ்சாது அந்நெகிடிக்காகக் கட்டையை யேந்திவருமென்பார், மதயானை நீ கைகாட்டவும் கையால் நெகிடிக்கெனப்பெரிய கட்டைமிகவேந்திவரும்என்றும், எத்தகைய வருமையான பொருளும் அவருக்கிலேசாகக் கிடைக்குமென்பார், போனகம்மைந்ததேன வக்காமதேனு நிற்பொன்னடியினின்றுசொல்லும் என்றும், அவருடைய தவத்திற்கு முன்னே செல்வமுங்கல்வியுந் தலையெடாதென்பார், புவிராஜர் கவிராஜர் தவராஜனென்றுணப் போற்றிஜயபோற்றி யென்பார் என்றும், அவர் முகத்தினைத்தரிசித்தமாத்திரத்தில் எத்தகையாருமயங்கி வசியமாவாரென்பார், ஞானகருணாகர முகங்கண்ட போதிலே நவநாத சித்தர்க

ஞமுன் னட்பிணை விரும்புவார் என்றும், உண்மைஞானிகளும் அவரைவியந்துரைப்பாரென்பார், சுகர்வாமதேவர் முதல் ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார் என்றும், ஆதலால் அவருக்கேலாத காரியம் எவ்வுலகத்து மில்லையென்பார், வானகமும் மண்ணகமும் வந்துதாள்வணங்கும் என்றுக்கூறினர். இதனால் முதல் வனருளையடைந்தார் எல்லாம் வல்லவராவ ரென்பதாயிற்று. சிதம்பரச் சேய்யுட்கோவை. “கரும்புஞ்சுரும்பு மரும்பும் பொரும்படைக்காமர்வில்வேள், இரும்புங்கரைத்துருகச் செய்யுமாலிதும் பூதிதன்றே, விரும்பும் பெரும்புலி பூரெம்பி ரானருள் மேவிலொரு, திரும்பும் படைத்தளிக்கு மகிலாண்டத் தொகுதியையே,” என்றதனாற்காண்க. நெகிடி-தீமூட்டம்.

நவநாதித்தராவார் சத்தியநாதர், சதோகநாதர், ஆதிநாதர், வகுளிநாதர், மதங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர், கடேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர் ஆகியஇவராம். சுகர் வாமதேவர் இருவரும் சிவோகம் பாவனையினின் பெரியோராவர். (சங்)

சருகுசல பக்ஷணிக ளொரு கோடி யல்லாற்
சகோர பக்ஷிகள் போலவே
தவளநில வொழுகமிர்த தாரையுண் டழியாத
தன்மைய ரனந்தகோடி
இருவினைக ளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத
வேகாந்த மோனஞான
இன்பநிலை டையர்கோடி மணிமந்தர சித்தநிலை
யெய்தினர்கள் கோடிசூழக்
குருமணியி னழைத்திட்ட சிங்கா தனத்தின்மிசை
கொலுவீற் றிருக்குநினைக்
கும்பிட்ட னனந்தமுறை தெண்டனிட் டென்மனக்
குறைபெலாந் தீரும் வண்ணம்
மருமல ரெடுத்தானிரு தானையர்ச் சிக்கவெனை
வாவென் றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.) சருகு சல பக்ஷணிகள் ஒருகோடி - உலர்ந்த இலைகளையும் நீரையும் உண்டு உயிர்வாழ்வோர் ஒருகோடிபேர்களும், அல்லால் - அல்லாமல், சகோர பக்ஷிகள் போல - சகோரப்பறவைகள் போல, தவளநிலவுஒழுது - வெண்மையாகிய சந்திரிகையோடு ஒழுகாநின்ற, அமிர்த்தாரை உண்டு - அமிர்த வருஷ தாரைகளைப்பிசித்து, அழியாத தன்மையர் - இறவாத தன்மையையுடையவர்கள், அனந்தகோடி - அனேக கோடிபேர்களும், இருவினைகள் அற்று - இருவினைகள் நீங்கி, இரவுபகல் என்பது அறியாத - இராப்பகல் என்பதைஉண

ககசு

தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ராத, ஏகாந்த மோனஞானம் - தனிமையும் மெளனமும் ஞானமும் ஆகிய இவைகளையடைய, இன்பநிஷ்டையர்கோடி - சுகநிஷ்டையை யுடையவர்கள் கோடிபேர்களும், மணிமந்திர சித்திரிலை எய்தினார்கள்கோடி - மணிமந்திர சித்திரிலைகளை அடைந்தவர்கள் கோடிபேர்களும், சூழ - சுற்றிநிற்க, குருமணி இழைத்திட்ட - நிறமுள்ள இரத்தினங்களைச் செதுக்கிய, சிங்காதனத்தின் மிசை - சிங்காதனத்தின்மீது, கொலுவீற்றிருக்கும் நினை - திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருக்கு நினை, சும்பிட்டு - கைகுவித்து, அனந்தமுறைதென் டனிட்டு - அனேகந்தரம் நமஸ்காரம்பண்ணி, என்மனக்குறையெல்லாம் - என்மனத்தின்கண்ணாகிய குறைகளெல்லாம், நீருவண்ணம் - நீங்கும்படி, மருமலர் எடுத்து - வாசனைபொருந்திய மலர்களை (விதிப்படி) எடுத்து, உன் இருதானை அர்ச்சிக்க - உன் இரண்டு திருவடிகளையும் அருச்சினை செய்யும்பொருட்டு, என்னை வா என்று அழைப்பது - என்னை வாவென்று தேவரீர் அழைத்தருளுவது, எந்நான் - எந்தக்காலம், மந்தரகுருவே.—என்க,

(வி-ரை.) தவசிகள் சிலர் பசியுற்ற காலத்துப் புறம்பே காணும் உலர்ந்த இலை நீர் முதலிய வண்டு பசியாறுவராகலின், சருகுசல பசுணிகளொரு கோடி எனவும், சிலர் அகத்தே பிராணவாயுவால் அக்கினி மண்டலத்திலோ மூட்டி எழுப்பிச் சந்திரமண்டலத்தி னின்றஞ் சிந்தும் அமுதப்பிரவாகத்தை யுண்டு பசியாறுவராகலின், தவனளில பொருகமிர்த தாரையுண்டழியாத தன்மையரனந்த கோடி எனவும், சிலர் எவ்வித வுணவினையும் விரும்பாது இருவினைக்கேதுவான செயல்களையுஞ் செய்யாது, சகல கேவலமற்ற நிலையில் உண்மைஞானங்கூடி நிற்பாராகலின், இருவினைகளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத வேகாந்த மோனஞான இன்பநிஷ்டையர்கோடி எனவுக்கறிஞர். சிலர்மணியாலும் மந்திரத்தினாலும் எண்வகைச்சித்தி யடைவராதலின், மணிமந்திர சித்திரிலையெய்தினார்கள் கோடி யெனவுக்கறிஞர்.

மணியென்பது இரசக்குளிகை. மந்தரமென்பது பஞ்சாக்கரம். இவ்விரண்டாலும் சித்திமுதலிய வுண்டாகுமாதலின், மணிமந்திர சித்திரிலை யெய்தினார்கள் என்றனர். திருவாணமீயூர்ப்புராணம், மருந்தீசுப்படலம். “சத்தமுறு முனிவரனே நீ போந்தாரூந் தொல்பொதிகை வரையுமுள வான்கு காண்பா, யித்தகைய சூதமது வாய்க்கப்பெற்ற ரினிய கமனக்குளிகை நன்கு ஞற்றிப், பத்தெனுநற்றிசைகளெலா நொடிக்குள்ளாப் படர்ந்திடுவர் மலைநிகர்மாழைக்குவிப்பர், சித்தியெட்டு மடைந்திடுவரிவர்கட் கேலாச்செயலதுதானென்று மிலையுலக மூன்றும்” எனவும், “ஐந்தெழுத்தானிலவுநன் மனுநான்கென்றாவருமறைக ணனந்தலை யேயந்தமலை செய்யு, மைந்தெழுத்தானிறைந்ததனை யாய்ந்து நோக்கி னடங்குமப் பதிபசுபாசங்கண் மூன்று, மைந்தெழுத்தி லேவந்த சத்தகோடி யாகியெவ் கணுதுவலு மந்திரங்க, லைந்தெழுத்திற் பரஞானப் படியதாய வபரகலையாமுற்று மடங்கி நிற்கும்” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

சித்திரிலை பெற்றவர்களாவார் - அஷ்டமாசித்திகைவரப்பெற்றவர். அவை வருமாறு ஆன்மாப்போலாதல் அது அணிமா, மகத்துவமாதலால் அது மகிமா,

தன்னுடன் கண்டிப்பின்றாய்க் கண்டிப்புள்ளவற்றை யுருவவல்லவனாதல் அது கரிமா, இலகுத்துவமாதல் அது இலகிமா, வேண்டுவனவடைதல் அது பிராத்தி, நிறையுளனாதல் அது பிரகாமியம், ஆட்சியுளனாதல் அது ஈசத்துவம், எல்லாந் தன்வசமாக்கவல்லவனாதல் அது வசித்துவமாம். திருவிளையாடற்புராணம். “அறவுஞ்சிறியவுயிர்தோறும் பரமகாட்டையனுவாய்ச்சென், றறையுஞ்சிறுமை யணிமாவா முவரிஞால முதன்மேலென், றறையுஞ்சிவாந்தமாறாறு முள்ளும் புறனு மகலாதே, நிறையும்பெருமை தனையன்றோ மகிமாவென்று நிரம்பியதூல்.” “இலகுமேரு பாரம்போலிருக்கும் யோகி தனையெடுத்தா, லிலகுவான் தூலமென விருப்பதிலகி மாவாகுமிலகுவான பரவணுப்போலிருக்கும், யோகி தனையெடுத்தா, லிலகு மேருபாரமென விருப்பதன்றோ கரிமாவாம்.” “பிலத்திலிருந்தோ நயனுலகிற் புகுதன் மீண்டும் பிலமடைதல், பலத்தின் மிகுந்த பிராத்தியதாம் பரகாயத்தி னண்ணுதல்வான், புலத்தி னியங்கலிச்சித்த போகமனைத்துந் தானிருக்குந், தலத்தி னினைந்த படிவருதல் பிரகாமியமாந் தவக்கொடியீர்.” “விண்ணிரவி தன்னுடம்பின் வெயிலாலனைத்தும் விளங்குதற்போன், மண்ணிலுளவாம் பொருள்பலவுங் காலமுன்றும் வானத்தின், கண்ணி லுளவாம் பொருளுந்தன் காயத் தொளியாலிருந்தறித, லெண்ணி லிதுவு மறையொருசார் பிரகா மியமென் றியம்புமால்.” “ஈசனென முத்தொழிலுந்தன் னிச்சை வழிசெய் தெழுபுரவித், தேசன்முதற்கோள் பணிகேட்பத்திகழ்வ தீசத்துவமாகும், பூசலவுணர் புள்விலங்கு பூதமனிதர் முதலுலகும் வாசவாதியெண்மருந்தின் வசமாக்கொள்கை வசித்துவமாம்.” எனவருவனவற்றிற்காண்க.

இங்ஙனங்கூறிய புறப்பற்றெழிந்த தவசிகளும், அகப்பற்றெழிந்த யோகிகளும் மௌனமுனிவர்களும், அட்டமாசித்தி யடைந்தவர்களுமாகிய எல்லாருந் தமநாசிரியர்க் கிணையிலையென்பார், குழக் குருமணி யிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின் மிசை கொலுவீறிருக்கு நின்னை என்றனர்.

முதல்வனுடைய திருவருளையடையாதிருப்பதுவே மனக்குறை என்றனர். அம்மனக்குறை நீங்கவேண்டுமாயின் ஆசாரியர் சந்நிதானத்தில் அஞ்சலித்துத் தண்டாகாரமாக விழுந்து பணிந்து எழுந்து வாசனையோடுங் கூடிய புட்பங்களைக் கொண்டருச்சினசெய்யவேண்டுமாகலின், கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டரிட் டென்மனக் குறையெலாந் தீரும்வண்ணம் மருமலரெடுத்து னிருதாளையர்ச்சிக்கவெனை வாவென்றழைப்பதெந்நாள் எனவுங்கூறினார். தேவாரம். “பூக்கைக்கொண்டான் பொன்னடிபோற்றிலார், நாக்கைக்கொண்ட டாளுமநவில்கிலார், ஆக்கைக்கேயிராதேடி யலமந்து, காக்கைக்கேயிரையாகிக் கழிவரே” எனவும், திருவாசகம். “பாந்துபல்லாய்மலரிட்டு முட்டாதடியே யிறைஞ்சி, யிரந்த வெல்லாமெமக்கே பெறலாமென்னு மன்பருள்ளங், கரந்துநில்லாக் கள்வனை நின்றன் வார்கழற்கன்பெனக்கு, நிரந்தரமாயருளாய் நின்னையேத்த முழுவதுமே,” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மற்கடநியாயமாக அடியேனே வலியவந்து தேவரீரையடையச் சிறிதுஞ் சதந்தரமில்லேனாகலின், மார்ச்சால நியாயமாக தேவரீரே யடியேனே வலியு

ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்பார், வாவென் றழைத்தெந்நாள் என்றனர். அன் றியும், வினையுயர்த்த ஆன்மாக்கட்கு அவ்வினை யொப்பின் வழித்தாய மல பரிபாகம் வந்தாலல்லது, ஆசிரியர் படர்க்கையில் வந்தருளியழைத்துத்திரு வருட்புரியாராகலின், அத்தகைய பக்குவமடியேனுக்கு வருங்கால மெக்கால மென்பார், எந்நாள் என்றார் எனினு மொக்கும். (சச)

ஆங்கார மானகுல வேடவெம் பேப்பாழ்த்த

வாணவத் தினும் வலிதுகாண்

அறிவினை மயக்கிடு நடுவறிய வொட்டாதி

யாதொன்று தொடினுமதுவாய்த்

தாங்காது மொழிபேசு மரிகரப் பிரமதி

தம்மொடு சமானமென்னும்

தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே

தன்னிலைச யாது நிற்கும்

சங்கா ரெனக்குறிக ரென்னப்ர தாபித்

திராவணு கரமாகி

இதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்

திருக்குமித னெடெநேரமும்

வாங்கா நிலாதடிமை போராட முடியுமோ

மொளபேப தேசகுருவே

மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்

மரபில்வரு மொனனகுருவே.

(இ-ள்) ஆங்காரம் ஆன - ஆங்காரமாகிய, குலவேட வெம்பேய் - குல வேடையொத்த வெவ்விய பேயானது, பாழ்த்த ஆணவத்தினும் வலிது-பா ழாகிய ஆணவப்பேயினும் வலியது, (அது) அறிவினை மயக்கிடும் - என் னறிவை மயக்கிவிடும். நடு அறியவொட்டாது - நடுவு நிலைமையை அறிய வொட்டாது, யாதொன்றுதொடினும் - யாதொருபொருளைப்பற்றினும், அது ஆய் - அதுதானேயாகி நின்று, தாங்காதுமொழிபேசும் - சகிக்காது வார்த்தை சொல்லும், அறிவூர பிரமதி தம்மொடு சமானம் என்னும்-விண்ணெருத்திரன் பிரமாதிகளோடு நான் சமமாவேனென்று சொல்லும், தடை அற்ற தேரில் தடையறச்செலுத்துகின்ற தேரினிடத்து, அஞ்சுறு ஆணிபோல - அச்சாணி- போல, தன்னில் அசையாது நிற்கும் - தன்னிடத் தசைவில்லாம லிருக்கும். இங்கு - இவ்வுலகத்தில், எனக்கு நிகர் ஆர் எனப் பிரதாபித்து-எனக்கொப்பு யாவென்று பிரஸ்தாபித்து, இராவணகாரம் ஆகி - இராவணன் ரூபங் கொண்டு, இதயவெளி யெங்கணும் - இதயாகாசமெல்லாம், தன்னரசு நாடு செய்து இருக்கும் - தன்னரசு நாடாகச் செய்துகொண்டிருக்கும், இதனோ டு - இதனுடன், எந்நேரமும்-எப்போதும், வாங்காநிலாது-நீங்கிநில்லாமல், அடிமை - உனதடிமையாகிய நான், போராடமுடியுமோ - போர் செய்யயுமுடி

மோ, மௌனோபதேச குருவே - மௌனநிலையினை உபதேசித்தருளுகிற ஆசாரியனே, மந்த்ரகுருவே. என்க.

(வி-ரை-) ஆங்காரமானது - சாத்துவித குணதிக்கமாயிருக்கின்ற புத்தியினின்று மிராசத குணதிக்கமாயுற்பவித்து, விஷய பராமரிச புத்தி போதத்திற்கு வேறுகிய ஆனம் பராமரிச போதகாரணமாய் வித்தியா தத்துவம் பொருந்து மிந்திரியங்களினாலே வந்த நிருவிகற்ப ஞானாலோசிதமாய் மனச்சங்கற்பிதமாய்ச் சந்தித்தமாயிருக்கிற வஸ்துவில் நாணிச்சயம் பண்ணுவேனென்றும், நிருபிப்பேனென்றும் கர்வசங்கற்பஞானக்கிரியா வியாபாரத்தினைப்பண்ணுமாகலின், ஆங்காரமான குலவேடவெம்பேய் என்றனர். ஆனவமலமானது- இங்ஙனம் யாதொரு கிரியாவியாபாரத்தினையும் பண்ணாது தன்னையுங்காட்டாது, தனக்குள்ளே யிருக்கிற ஆன்மா வினையும் காட்டாது நிற்குமாகலின், ஆங்காரம் ஆணவத்தினும் வலிதுகாண் என்றனர். சிவநூலாசிர்த்தியார். “ஆங்காரம் புத்தியின்கண்ணுதித் தகந்தைக்கு வித்தா, யீங்கார்தானென்னோ டொப்பாரென்றியா நென்னெதென்றே, நீங்காதேநிற்குந்தானு மூன்றதாய் நிகழுமென்பர், பாங்காகபூதாதி வைகாரிகந்தை சதந்தானென்றே” எனவும், திருவருட்பாயர். “ஒருபொருளுங்காட்டா திரு ஒருவங்காட்டு, மிருபொருளுங்காட்டாதிது” எனவும் வருவன வற்றூற் காண்கவும். ஆங்கார முனைந்துநிற்குமுளவும் மெய்யுணர்வு தோன்றற்கிட மின்மையாலும், அம்மெய்யுணர்வு தோன்றாதாகவே நடுநிலைமை விளங்கா தாகலினாலும், அறிவினை மயக்கி நடுவறிய வொட்டாது என்றும், எத்தகைய வார்த்தையினும் தனக்கே சுதந்தரம்பாராட்டி வருதலின், அதுவாய்த் தாங்காது மொழிபேசும் என்றும், உலகத்தினைப் படைத்துக் காத்து அழிக்குங் கர்த்தர்களையு மதியாதிருக்கச் செய்தலின், அரிகரப் பிரமாதி தம்மொடு சமானமென்னும் எனவும், தான் இயங்காது நின்று தன் வழியே பொறி முதலியவற்றையியக்குதலால், தேரிலஞ்சருவாணி பேர்லவே தன்னிலசையாது நிற்கும் எனவும், எல்லா விந்திரியங்களின் செயல்களையும் தன்வயப்படுத்தித்தன்சொருபத்தினையே விளக்கிக்காட்டிக்கொண்டிருத்தலின், இராவணகாரமாகி யிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்திருக்கும் எனவும், இத்தகையகாரியங்களை விளைவிப்பதாகிய அகங்காரத்தோடு எந்நாளும் வாது செய வியலாதென்பார், எந்நேரமும் வாங்காநிலா தடிமை போராடமுடியுமோ எனவுங்கூறினர். ஈண்டு முத்தேவருள் ஒருவராகக்குறித்த அரன் என்பார் குணருத்திரர். முடியுமோ என்றது முடியாதென்றபடி. ஆகலின் இத்தகைய ஆங்காரத்தினை அடியோடே யொழிக்கத்தேவரீர் திருவருள்வெண்டுமென்பது குறிப்பாயடங்கிக் கிடக்கின்றது. (சடு)

பற்றுவெகு விதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றனைப்

பற்றியுழல் கிருமிபோலப்

பாழஞ்சிந்தை பெற்றநான் வெளியாக நின்னருள்

பகர்ந்துமறி யேன்றுவிதமோ

சுற்றறிவ தன்றியு மெவரேனு மொருமொழி

திடுக்கென் றுரைத்தபோது

சிந்தைசெவி யாகவே பறையறைய வுதரவெர்
 தீநெஞ்ச மளவளாவ
 உற்றுணர வுணர்வற்றுன் மத்தவெறி யினர்போல
 வுளறுவேன் முத்திமார்க்கம்
 உணர்வதெப் படியின்ப துன்பஞ்சு மாணமா
 யுறுவதெப் படியாயினும்
 மற்றெனக் கையநீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை
 மலையிலக் கெனநம்பினேன்
 மந்தரகுரு வேயோக தந்தரகுரு வேமுலன்
 மாபில்வரு மெனனகுருவே.

(இ-ள்.) பற்று-பற்றுதற்குரிய இடம், வெகுவிதம் ஆகி-அனேகவிதங்க ளாகக்கொண்டு, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றினப்பற்றி-ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பிடி த்து, உழல்-சுழல்கின்ற, கிருமிபோல - புழுவைப்போல, பாழ் சிந்தைபெற்ற நான்-கொடுமை பாகிய மனத்தினப்படைத்தநான், வெளியாக - வெளிப்படை யாக, நின் அருள் - உன்திருவருளை, பகர்ந்தும் அறியேன் - புகழ்ந்துமறியேன். துவிதமோசிற்றறிவு - துவிதநிலையென்றாலோ அது சிற்றறிவாய் முடியும், அது அன்றியும்-அதல்லாமலும், எவர் எனும் - யாவராயினும், ஒருமொழி-ஒருசொ ள்லை, திடுக்கென்று உரைத்தபோது-திடுக்கென்று சொன்னகாலத்தில், செவி யேசிந்தையாக - காதேமனமாக, பறை அறைய, பறையறையவும், வெம்-வெவ் விதாகிய, உதரத்தீ-உதராக்கினியானது, நெஞ்சம்அளவளாவ-மனத்தைக்கல க்கும்படி, உற்று-பொருந்துவதனால், உணர உணர்வு அற்று-அறிதற்குரிய அறி வும் அற்று, உன்மத்த வெறியினர்போல-உன்மத்தங்கொண்ட வெறியாளரைப் போல, உளறுவேன்-குளறுவேன் (இப்படிப்பட்டநான்)முத்திமார்க்கம் உணர் வது எப்படி-முத்திரெறியையறிவது எவ்வாறு, இன்பதுன்பம்-சுகதுக்கங்கள், சமானமாய்உறுவது எப்படி-சமானமாகப்பொருந்துவது எவ்வாறு, ஆயினும்- ஆனாலும், ஐய-ஐயனே, நீ எனக்குசொன்ன - நீயெனக்குச் சொல்லியருளிய ஒரு வார்த்தையினை-ஒரு சொல்லினை, மலை இலக்கு என நம்பினேன் - மலை யைக் குறியாகக் கொண்டாற்போல நம்பியிருக்கிறேன், மந்தரகுருவே என்க.

(வி-ரை.) புழுவானது ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்காது பலவிடங்களைத் தாவிச் செல்லுதல்போல, மனமோரிடம்பற்றி நிலலாது ஓடிதலான் புழுவினை மனத்திற்கு உவமையாகக்கொண்டு, பற்று வெகுவிதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றைப் பற்றியுழல் கிருமிபோலப் பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்ற நான் என வும், இங்ஙனம் மனமானது நிலையற்றிராததால் திருவருள் மகிமையினைய றியேனென்பார், வெளியாக நின்னருள் பகர்ந்த மறியேன் எனவும், சுத்தா த்துவித சித்தாந்தவைதிக சைவ செந்நெறியிலே நின்று முதல்வனை அபேத மாகக் காணாது பேதமாகக் காண்பது புறச்சமயிகள் கொள்கையாகலின், துவிதமோ சிற்றறிவு எனவும், யாராமொருவர் வெட்டென வொருவார் த்தை கூறுமிடத்துச் செவியால்வாங்கி மனத்தானினைத்துத் தக்கவிடைகொடு க்கும் பொறுமையின்றிச்சிறிதுஞ்சகியாது கோபாவேசங்கொண்டு பலவாறு

வாயாற் பிதற்றி நிற்பேனாகலின், எவரேனு மொரு மொழிதிடுக்கென்றுரைத்தபோது சிந்தைசெவியாகவே பறையறைய வுதரவெந்தீநெஞ்ச மனவளாவ உற்றுணர் உணர்வுற் றுண்மத்தவெறியினர்போல வுளறுவேன் எனவும், இத்தகைய நிலையினை வாய்ந்த யான்சுத்தாத்துவிதமோகூத்தினையடைதற்கேதுவாகிய சித்தாந்தவழியைத்தெரிந்துகொள்வதெவ்வன மென்பார், முத்திமார்க்கம் உணர்வதெப்படியெனவும், அச்சித்தாந்த செந்நெறியடைதற்கு இருவினையொப்பு அத்தியாவசியமாகலின், இன்ப துன்பஞ்சுமானமாயுறுவதெப்படி எனவும் கூறி, ஆயினும் மலையானது அளக்கலாகா வளவுடையதாதலால் அதனை யிலக்காகக்கொள்வோர் எவ்வழியுஞ் சென்றடையலாமதுபோல, யான் பலவகையினும் வருவிடப்பினும் உபதேசித்தபொருள் உய்யுநெறியிற் சேர்க்குமென்றுதுணிந்திருக்கிறேன் என்பார், ஐயநீசொன்னவொரு வார்த்தையினை மலையிலக் கெனநம்பினேன் எனவும் கூறினர். நம்பினென்றதனால் ஆசிரியர் கூறிய ஒருவார்த்தையானது அருமையினு அருமையென்ற குறிப்பினை விளக்கினர், தீந்மந்திரம் ”போற்றுகின்றேன் புகழ்ந் தம் புகல் ஞானத்தைத், தேற்றுகின்றேன் சிந்தைநாயகன்சேவடி, சாற்றுகின்றே னறையோ சிவயோகத்தை, யேற்றுகின்றே நெம்பிரானேரெழுத்தே” என்றதனார்காண்க. வார்த்தையெனினும், எழுத்தெனினும் தம்முளொக்குமோ வெனின், ஒரெழுத்தாயினும் அதுபிற பொருளைக் காட்டுமே யானால் வார்த்தையேயாம். தெரீல்காப்பியம். “ஒரெழுத்தொரு மொழி யீரெழுத்தொருமொழி யிரண்டிறத் திசைக்கும் தொடர்மொழியுள் பட, மூன்றேமொழிநிலை தோன்றியநெறியே ” எனவும், நன்னூல், “எழுத்தே தனித்தந் தொடர்ந்தும் பொருடறிற் பதமாமதுபகாப் பதம் பகுபதமென விருபாலாகியியலுமென்ப” எனவும் வருவன வற்றாற்காண்க. (சக)

கருணாகரக் கடவுள்.

நிற்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்நிஷய கைவல்யமா
நிவ்ள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்தமுத்த
தற்பரவிஸ் வாதித வ்யோமபரி பூரண
சதானந்த ஞானபகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
சர்வகாலமு நினைவனே
அற்புதவ கோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்ச்சியான
அத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்தகார
வனுபூதி யனுருதமுந்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
கண்ணா டிருந்தகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்ந்தமிடு
கருணை கரக்கடவுளே

(இ-ள்.) நிர்க்குண-குணரகிதனே, நிராமய-நோயற்றவனே, நிறஞ்சன-களங்கரகிதனே, நிராலம்ப-பற்றுக்கோடில்லாதவனே, நிர்விஷய-விஷயரகிதனே, கைவல்யமாம்-மோகரூபமான, நிஷ்கள-அரூபமானவனே, அசங்க-கூட்டடபில்லாதவனே, சஞ்சலரகித-அசைவற்றவனே, நிர்வசன-மௌனியே, நிர்ந்தொந்த-இரண்டாவதில்லாதவனே, நித்த-எப்போதுமுள்ளவனே, முக்த-பாசவிமுக்தனே, தற்பர-ஆன்மப்பிரியனே, விஸ்வாதீத-உலகத்தினேக் கடந்தவனே, வ்யோமபரிபூரண-பரமாகாசத்தில் நிறைந்திருப்பவனே, சதாநந்த-நித்தியானந்தனே, ஞான-ஞானசொருபனே, பகவ-ஷட்குண சம்பன்னனே. சம்பு-சுகருபியே, சிவ-மங்களரூபியே, சங்கர-சகத்தினேச் செய்கின்றவனே, சர்வேச-சர்வேச்சுரனே, என்று-என்றுசொல்லி, நான்சர்வகாலமுநினைவனே-நான்சதாகாலமும் உன்னைத்தியானிப்பனே, அற்புத-ஆச்சர்யபூதனே, அகோசர-யாராலு மறியப்படாதவனே, நிவர்த்திபெரும் அன்பருக்கு-நிவர்த்திமார்க்கத்தையடைந்த அடியார்களுக்கு, ஆனந்தபூர்த்தியான-சுகநிறைவாகிய, அத்துவித நிச்சய-அத்துவித நிலையாகிய உண்மையினையுடையவனே, சொரூப-சொரூபத்தினது, சாக்ஷாத்கார அக்பூதி-பிரதியட்சானுபவ, அனுசூழும்-இரகசியமும், கற்பனையற-யதார்த்தமாக, காணதோன்ற, முக்கண்ணுடன்-மூன்றுகண்களோடு, வடநிழற்கண்ணோடு இருந்த கல்லாலினிழலி லெழுந்தருளி யிருந்த, சூருவே-ஞானசிரியனே, கருது அரிய-நினைத்தற்கரிய, சிற்சபையில்-சிற்றம்பலத்தில், ஆனந்தநிர்த்தம் இடி-ஆனந்த கூத்தாடுகின்ற, கருணாகரக்கடவுளே-கருணைக்குப்பிறப்பிடமாயிருக்கிற கடவுளே என்க.

(வி-ரை) நிர்க்குண என்பது “இப்படிய னிர்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவனென் றெழுதிக்காட்டொணாதே” என்றதாலும், நிராமயஎன்பது “பெண்ணமருஞ் சடைமுடியார் பேரொன்றில்லார்பிறப்பிலா நிறப்பிலார் பினியொன்றில்லார்” என்றதாலும், நிரஞ்சன என்பது “ஏரொளியையிருநிலனும் விசும்பும் விண்ணுமேமூலகுங் கடந்தப்பானின்ற பேரொளியை” என்றதாலும், நிராலம்ப என்பது, “தானலாதுலகயில்லை” என்றதாலும், நிர்விஷய என்பது “நேரிழையைக்கலந்திருந்தே புலன்களைந்தும் வென்றானே” என்றதாலும், கைவல்ய என்பது, “தத்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்தகோலோசதுரர், அந்தமொன்றில்லா வானந்தம் பெற்றேன் யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால்” என்றதாலும், மாநிட்கள என்பது “அருவமு முருவமுமானாய்போற்றி” என்றதாலும், அசங்கஎன்பது, “உற்றொரென்றெருவரையுமில்லாதானே” என்றதாலும், சஞ்சலரகித என்பது “பொற்றூண்கான் மாமணிந் குன்றொப்பான்கான் பொய்யாத பொழிலேழுந்தாங்கி நின்றகற்றூண்கான்” என்றதாலும், நிர்வசன என்பது “சொல்லாமற் சொன்னவரை” என்றதாலும், நிர்ந்தொந்த என்பது, “தன்னியல்பால் மற்றெருவரில்லான் கண்டாய்” “ஒருவனென்னும் ஒருவன்காண்க” “ஒருத்தனொருலகங்கட்கொருசுடர்” என்பவைகளாலும், நித்தஎன்பது “காலங்கொழிகண்டிருக்கின்றனே” “ஈநிலாதவீசனெருவனே” என்பவைகளாலும், முத்த என்பது “பந்திப்பரிவாய நீயே என்றும்” “துறவாத கட்டறுத்தசோதியானே” என்பவைகளாலும், விசவா

தீத என்பது, “அண்டத்துக் கப்புறமாய் நின்றார்போலும்” என்றதனாலும் “வியோமபரிபூரண என்பது, “பாரிலங்குபுனலனல்கால் பரமாகரசம்பருதிமதிசுருதியுமாய்ப்பரந்தார்போலும்” சிற்பரவியோமமாகுந்தில்லைச்சிறம்பலத்துணின்று, பொற்புறநடஞ் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி” என்பவைகளாலும், சதானந்த என்பது, “இன்பமும் துன்பங்களைகின்றனே” “இன்புருவமன்றோ எழிலுருவம் வேறுளவோ, வின்புருவமேயிறைக்குமென்” என்பவைகளாலும், ஞான என்பது, “கற்றிருந்த கலை ஞான மானாய் நீயே” “ஞானப்பெருங்கடலை” என்பவைகளாலும், சம்பு என்பது, “இன்பன்காண்டின்பங்க ளில்லாதான்காண்” என்றதாலும், சிவ என்பது, “நிச்சலம்னானே யென்றேறானே” “நித்தல், மணவாளனென நிற்கின்றன்காண்” என்பவைகளாலும், சங்கர என்பது, “பத்தர்களுக்கின்பம் பயந்தார்போலும்” என்றதாலும், சர்வேச என்பது “மேலோர்க்குமேலாய் போற்றி” என்பதாலுங் காண்க.

பகவன் என்பதற்கு ஆறுகுணங்களை யுடையவ என்பது பொருள், அவையாவன-ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக் கியம் என்பன. பகவத்சப்தம் மற்றைத்தேவர்க்கு உபசாரமும், சிவபெருமானுக்கு வாஸ்தவமுமாம். பகவதியென்னும் பெயர்ப்பராசத்தியாருக்கே உரித்தாயிருத்தலினாலறிக. அனுஸ்யுதம் என்னும் வடமொழி அனுருதமெனத் திரிந்தது. (சஎ)

மண்ணாதி யைந்தொடு புறத்திலுள கருவியும்

வாக்காதி சுரோத்ராதியும்

வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி

மன்னுசுத் தாதியுடனே

தொண்ணூற்றோ டாமுமற் றுள்ளனவு மெளனியாய்ச்

சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே

தூவெளிய தாயகண் டானந்த ஈசுவாரி

தோற்றுமதை யென்சொல்லுவேன்

பண்ணாரு மிசையினொடு பாடிப் படித்தருட்

பான்மைநெறி நின்றதுதவறாப்

பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிப்

பணிந்தெழுந் திருகைகூப்பிக்

கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாக்

கைவிடாக் காட்சியுறவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) மண்ணுதிஐந்தொடு-மண்முதலாகிய பஞ்சபூதங்களுடன், புறத்திலுள கருவியும்-புறக்கருவிகளும், வாக்காதி சுரோத்ராதியும்-வாக்குமு

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

கண்மேந்திரியமைந்தும், சுரோத்திரமுதலான ஞானேந்திரியமைந்த
ளர்கின்றசப்தாதி - விருத்தியடையானின்ற சப்தமுதலானவிய்ய
ம், மனம்ஆதி-மனமுதலான அந்தக்கரணம் நான்கும், கலைஆதி-
தலான வித்தியாதத்துவங்களேழும், மன்னுசுத்தாதியுடனே-
ற்ற சுத்தத்தத்துவத்துடனே, தொண்ணூற்றொருஆறும்-தொண்ணூ
ம், மற்றுள்ளனவும்-வேறுள்ளவைகளும், மௌரியாய்-மௌனகுரு
த்து, சொன்ன-தேவரீர் உபதேசித்த, ஒருசொல்கொண்டதே - ஒரு
யை உட்கொண்ட அளவிலே, துவெளியதாய்-பரிசுத்தமான ஆகாய
அகண்ட ஆனந்த சகவாரி - இடையறாத இன்பசுகசாகரம், தோற்று
ன்சொல்லுவேன் - காணப்படுவதையென்னென்று சொல்லுகேன்
ரும் இசையினொடு பாடி-பண்ணிறைந்த இராகத்தோடுபாடி, படி
சித்து, அருள் பான்மை நெறிநின்று-திருவருட் பான்மைவழிநின்று,
பிழையாத, பக்குவ விசேஷர் ஆய்-தீவிரதரபக்குவத்தினை யுடைய
யாய், நெக்கு நெக்கு உருகி-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உருகி, பணிந்தே
தொழுதெழுந்து, இருகைகூப்பி-இரண்டுகைகளைக் குவித்து, கண்
ரைபுரள நின்ற-கண்ணீராலாகிய நதியானது கரைபுரண்டோட
அன்பரையெல்லாம்-அடியார்களை யெல்லாம், கைவிடா காட்சி உற
கலிதாத அற்புத சுற்றமே, கருதரிய சிற்சபையில், என்க.

யி-ரை)மண்ணுதியைந்தாவன பஞ்சபூதம். அவை பிருதுவி, அப்பு,தே
பு, ஆகாயமென்பன. வாக்காதிடென்பது கண்மேந்திரிய மைந்து.
வாக்கு, பாதம், பாணி, பாபு, உபத்தமென்பன. சுரோத்ராதியென்
ானேந்திரியமைந்து, அவை தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை ஆக்ரண
ன. சப்தாதியென்பது தன்மாத்திரையைந்து,அவை சத்தம்,பரிசம்,
, இரதம், கந்தமென்பன. மனமாதியென்பது அந்தக்கரணங்கள்
அவைமனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்பன. ஆக ஆன்மதத்து
ருபத்து நாலு. வாகோபநிடதம் “ஞானேந்திரியாணி பஞ்சைவச்
த்துவக்லோசநாதய: கர்மேந்திரியாணி பஞ்சைவ வாக்பாண்யங்கிரி
; க்ரமாத்ப்ராணதயஸ்துபஞ்சைவ பஞ்சசத்பாதயஸ்ததா, மனோ
நங்கார: சித்தஞ் சோதிசதுஷ்டயம்; சதுர்விம் சதிதத்வா நி தாசிப்
தோவிது” என்றதனாற்காண்க.

லையாதி யென்பது வித்தியா தத்துவமேழு அவை காலம், நியதி,கலை
, இராகம், புருடன், மாயையென்பன. சுவேதாசுவதரோபநிடதம்.
வபாவோரியதிரயத் ருச்சா பூதாநி யோநி புருஷ இதி சிந்த்யம்”
னாற்காண்க.

ந்தாதி யென்பது சுத்தத்தவமைந்து அவை சுத்தவித்தை, ஈச்சரம்,
யம், சத்தி, சிவமென்பன, பிருகநாபாலோபநிடதம். “சிவம் சக்திஞ்ச
ய மீசம் வித்தியாக்யமேவச” என்றதனாற்காண்க.

தத்துவ மூப்பத்தாறெனக் கூறும் இவ்வுபநிடதப்பிரமாணங்களைக்கொண்டு ஆசிரியர், மண்ணதையைந்தொடு புறத்திலுள்ள கருவியும் வாக்காதிசரோத்ராதியும், வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதிகலையாதி மன்னுசத்தாதியுடனே என்றதனால், தத்துவ மிருபத்து நான்கே யெனச்சாதிக்கும் ஏகான்மவாதிகளும், பாஞ்சராத்திரிகளு மறுக்கப்பட்டனர்.

தொண்ணுற்றோடாறு என்பது பூதகாரியம் இருபத்தைந்து, வாயுபத்து, கன்மேந்திரியகாரியமாகிய வசனாதியைந்து, வாக்கு நான்கு, குணமூன்று, அகங்காரமூன்று ஆகிய அறுபதும் மேற்கூறிய மூப்பததாறுமாம்-மற்றும் இவற்றின் விவரங்களைச் சிந்தாந்தக்கட்டளை யென்னு நூலிற் காண்க.

(சஅ)

எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே

யெல்லாமு னுடையசெயலே

யெங்கணும் வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்

றிருக்காதி வேதமெல்லாம்

சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்

சொல்லிறத் தவரும்விண்டு

சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேரும்

தொகுத்தநெறி தானுமுவையே

அல்லாம வில்லையென நன்று வறிந்தே

னறிந்தபடி நின்று சுகநான்

ஆகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே

னதுவுரின தருளென்னவே

கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்தினை

கதிக்குவகை யேதுபுகலாய்

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) எல்லாம் உன் அடிமையே - எல்லாரும் உன் அடிமைகளே, எல்லாம் உன் உடைமையே-எல்லாவஸ்துக்களும் உன்பொருள்களே, எல்லாம் உன்னுடையசெயலே-எல்லாச் செயல்களும் உன்செயல்களே; எங்கணும் வியாபிநீ-எவ்விடத்தும் வியாபித்திருப்பவன் நீயே, என்று சொல்லும் இயல்பு என்று-என்று கூறுமியல்புடையதென்று, இருக்குகுவேதம் எல்லாம்-இருக்குமுதலான வேதங்கள் முழுவதும், சொல்லால் முழக்கியது-சொல்லி னால்முழக்கியது, சொல்லிறந்தவரும்- பேச்சிறந்தவர்களாகிய மௌனிகளும், மிக்கஉபகாரம்-ஆம்-மிகுந்தஉபகாரமாயெண்ணி, விண்டு சொன்னவையும்-இவைவிவரித்துச்சொன்னவைகளு மிவைகளே, நல்லகுருவானபேரும் சதாசாரியரானபேரும், தொகுத்த நெறி இவையே அல்லாமல்-தொகுத்து ரைத்தமார்க்கங்களும் இவைகளே யன்றி, இல்லையென-வேறில்லையென்று,

நன்ற அறிந்தேன்-நன்குணர்ந்தேன், அறிந்தபடி நின்ற-உணர்ந்த வண் ணம் நின்ற, நான்சுகம் ஆகாதவண்ணம்-நான் இன்புருமல், இவ்வண்ணம் ஆயினேன்-இப்படியானேன், அதுவும்அதுதானும், நினது அருள்என்ன-உன் திருவருளேயென்று, கல்லாத அறிஞனுக்கு உள்ளே யுணர்த்தினே-கல்லாத வறியேனுக்குள்ளேயறிவித்தாய், கதிக்குவகை எதுபுகலாய்-மோட்சகதி க்கு வழியாது சொல்லாய், கருதரிய சிற்சபையில். என்க.

(வி-ரை.) பிரமன் முதல்பிபீலிகை பரியந்தமுள்ள ஆன்மாச்சுணிகைற் தசகமனைத்து முதல்வனுக்கு அடிமையாதலால், எல்லாமுன்னடிமையே என்றார். தேவாரம் “சுகமலாதடிமையில்தை தானலாற்றுணையுமில்லை, நக மெலாம் தேயக்கையானுண் மலர் தொழுதுதூவி, முகமெலாங் கண்ணீர் மல்கமுன்பணிந்தேத்துந்தொண்டர். அகமலாற் கோயிலில்லை யையயினை யாற்றார்க்கே” எனவும், திருவாச்சகம், “காளுர் புலித்தோலுடைதலையுண், காடுபதி, யானுவனுக்கிங் காட்படுவாராரேடி, யானுங் கேளாயயனுந் திருமாலும், வாளுடர்கோவும் வழியடியார் சாழலோ” எனவும் வருவன வற்றற்காண்க.

அனைத்துலகும் பஞ்சகிருயத்தியத்துட்பட்டுக் காரியப்படுவன வாக வின் எல்லாமுனுடைமையே என்றனர்: திருவாச்சகம். “அனைத்துலகு மாக்கு கப்பாயழிப்பா யருடருவாய் போக்குவாய்” என்றதனற் காண்க.

முதல்வன் அசைவித்தாலன்றி யோரணுவு மசையாதாகவின், எல்லாமு னுடைய செயலே என்றார். தேவாரம், “ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே யடக்குவித்தா லாரொருவ ரடங்காதாரே, ஒட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடாதாரே யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகாதாரே, பாட்டுவித்தாலாரொ ருவர் பாடாதாரே பணிவித்தாலாரொருவர் பணியாதாரே, காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணாதாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே” என்றதனற் காண்க.

பசுபாசங்கள் சுத்தரமுடையனவல்ல, ஆன்மா சேதனஞயினு மறிவி த்தாலன்றி யறியான். பாசஞ்சுடமாகலின் அசைவித்தாலன்றி யசையாது, ஆன்மாவுக்குத் தனுகரணங்களை யாக்கிக்கொள்ளவும், பாசத்துக்குத் தனுக ரணமாகத்திரிந்து ஆன்மாவை வந்தடையவும் வகையிலலை. ஆன்மாவுக்குத் தனுகரணங்களை முதல்வன் கூட்டாதபோது, அதன்ஞானக்கிரியைகள் நிகழ்மாட்டா, அவன் காரியப்படுத்தாதபோது பாசமுந்தனுகரண முதலியவா கப்பரிணமிக்காது, இப்பசு பாசங்களை யறிவித்தலையும், அசைவித்தலையுமே எல்லாமுனுடைய செயலே என்று கூறினர் அன்றியும், ஒருத்தரறிவியாமல் தனக்கெனவோ ரறிவில்லாத வான்மா அழித்தப்பட்டுக் கிடக்கு மவதரத்து தனக்கெனவோ தத்துவங்களைக்கூட்டி யறியமாட்டான், தனக்கென்ன வெரு த்தாகைத் தத்துவங்களைக்கூட்டி யறியமாட்டான், தனக்கென்னவொரு காலத்தினு மறிவற்றுச் சடமாயிருக்கப்பட்ட விர்திரியங்களிதப்பட்டுக் கிடக்கிற வான்மாவை யறிந்து கூடமாட்டாது. அங்ஙனமானாலும், தன க்கென்னவோரறிவில்லாத வான்மா பஞ்சவண்ணங்களை யடுத்த படிக்கம்போ

லத் தத்துவங்களின் சொரூபமே தனக்கு வடிவாய் நிற்பன். இங்ஙனங் கூடினதின் நன்மையாய் நிற்கிறவனாகையால் தற்சுதந்தர முள்ளவனல்ல. ஆனலிவைதனனிற் கூடியுந் தபடி யெங்ஙனே யென்னில், தனக்கொருவ ரறிபாமற்றானே சர்வத்தை யு மறியத்தக்க முதல்வனாலையான்மா சர்வத்தையும் நிந்துசீவியா நிற்பன். ஆன்மா சர்வத்தை யு மறிவனென்றது அந்தக்கரணங் களோடுகூடிச் சத்தாதிகளை யறிவனென்ற தெனவறிக, சிஃப்பிரகாசம் 'தனக்கெனவறிவிலாதான் றானிவை யறிந்து சாரான், நனக்கறிவிலாதவா பிரானறியா சாரா, தனக்கென வறிவிலாதான் றத்துவ வன்னரூபன், நனக்கெனவறிவானாலிச் சகலமுநுகருந்தானே ' என்றதனற்கான்க. சிவன்செயலாலே யாதும் வருமெனத்தேறேன் என்றிவ்வாசிரியர் கூறுவத னனுமுணர்க,

இதனால் ஆன்மாவிற்கொரு யோக்கியதையு மில்லையெனின், ஆன்மா அறிவித்தா லறிந்துகொள்ளுந் தன்மையுடையதாசலி னதுகூடாது. அன்றியும் விதிவிலக்கு ரூபமான வேதசிவாகமங்களை முதல்வனருளிச் செய்தமை யென்னை? மிருகாதிகள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறைமைக் கென்றோ? அன்றே. ஆதலின் ஆன்மா வேதாகமங்களில் விதித்தவழிவிட்டு விலக்குவழியிற் சென்றால் அக்குற்றம்அவ்வா ன்மாவைச் சேர்ந்ததே. எல்லா முனுடைய செயலே என்றதனால் ஆன்மா செய்யுஞ் செயலு முதல்வன் செயலென்பது பாதகமாக முடியும்.

“நமஸ்தேருத்ரமன்யவே” என எசுர்வேதமும், “நமோருத்ரமன்யவே” என்றூக்வேதமும், ருத்ராயதேசமா” எனசூசாமவேதமும், “ருத்ராயஸ்தருத் யா” என அதர்வணவேதமும் கொண்டாடி நான்கு வேதங்களும் சைவ சமயமாக விளங்குதலால் இருக்காதி வேதமெல்லாங் சொல்லான் முழக்கி யது. என்றனர்

குருபாம்பரையிலீ உபதேசித்த சித்தாந்தமிதுவே யென்பார், நல்லரு வான்பேருந் தொகுத்தநெறி தானுமிவையே யல்லாமலில்லை எனவும், இவ் வுண்மையினை நன்குதேர்ந்திருந்தும் அச் சுகாரம்பரிஸையிற் றலேகூடாது வாளாகாலங்கழித்தேன் என்பார், நன்றாகவறிந்தே னறிந்தபடி நின்றசுக நாளுகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினேனவும், அவ்வுண்மையும் தேவரீர் திருவருள் கூட்டிவைத்தா லல்லது கூடாது என்று மந்தனுக்கு விளக்கினை யென்பார், அதுவு நினைதருளென்னவே கல்லாத வறிஞனுக்குள்ளே யுணர்த் தினைனனவும், எளியேனுக்குத் தேவரீரையல்லது பேரா னந்த வீட்டினை யளிப்பவரெவரென்பார் கதிக்குவகையேது புகலாய் எனவுங்கூறினர். (சுக)

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்

பகூமோ வெனது பகூம்

பார்த்தவிட மெங்கனுங் கோத்தலை குலையாது

பரமவெளி யாகவொருசொற்

றிட்டமுடன் மௌநியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்

சேராம லாராகநான்

சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
 தேக்குசிறி யார்கள்போல
 நடட்டனைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
 நன்னிலய மாகவுன்னி
 நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
 நடுவேமுனைத்த மனதைக்
 கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
 கருணைக் குரித்தாவனோ
 கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர் த்தமிடு
 கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்) பட்டப்பகற்பொழுதை-கடம்பகற் காலத்தினை, இருள் என்ற இருட்காலமென்கிற மருளர்தம் பக்ஷமோ எனது பக்ஷம்-மயக்கவறிவுடை யராது பக்ஷந்தானோ எனதுபக்ஷம், பார்த்த இடம் எங்கணும் - கண்ட இடங்களெல்லாம், கோத்தநிலை குலையாது - என்னைவிழுங்கின நிலைகெடாமல், பரமவெளி ஆக - பரமாகாயமாக, ஒருசொல்! ஒருமொழியை; மெளநியாய் மெளநியாகி, திட்டமுடன் அருள் செய்திருக்கவும் - திருத்தமாயருள்செய்திருந்தும், சேராமல் - அதையடையாமல், நான் ஆர் ஆக - என்னை வேறு யாராகவோ யெண்ணி, சிறுவீடுகட்டி - சிறிய மணல்வீடுகட்டி, அதின் அடுசோற்றை உண்டு உண்டு - அதில் சமைத்த மனற்சோற்றினைப்பலகால் உண்டாற்போல நடித்து, தேக்குசிறியார்கள் போல - தேக்கெறிகின்ற சிறுர்கள் போல, நடட்டனைய தாக்கற்ற - நடுவு நிலையாகக் கற்றுக்கொண்ட, கல்வியும் - கல்வியையும், விவேகமும் - கேள்வியறிவையும், நல்நிலய மாகவுன்னி-நல்ல நிலையிடமாக நினைத்து, நான் என்று நீயென்று - நானென்றும் நீயென்றும், இரண்டு இல்லை என்ன - இரண்டில்லையென்று துணிந்து, நடுவே முனைத்த மனதை - நடுவிலுண்டான மனத்தினை, கட்ட அறியாமல் - தடைப்படுவதறியாமல், வாடினேன் - மெலிந்தேன், எப்போதுகருணைக்கு உரித்தாவனோ-எக்காலத்தில் உன் கருணைக்குப்பாத்தரமாவேனோ, கருதரிய சிற்சபையில். என்க.

(வி-ரை.) பட்டப்பகற்பொழுதையிருளென்றது, தெளியக்கிடந்த வொன்றினை விபரீதமாகக் கருதுவது. அங்ஙனம் நான் மயங்குகே னென்பார், மருளர்தம் பக்ஷமோ வெனது பக்ஷமென்றனர். திருவருளானது ஒன்றுயிருந்தும் அகண்டாகாரபரிபூரணமாய்ச் சர்வான்மாக்களுள்ளும்பிறிவறநிறுயிர்க் குயிராய் விளங்குகின்றலின், பார்த்தவிட மெங்கணும் கோத்தநிலை குலையாது பரமவெளியாக என்றனர். ஞானமணமலை. “எங்கெங்கும்பார்த்தாலு மெப்பாலுமுன்றறவே, யங்கங்கும் பார்த்தாலு மப்பாலு - மங்காத, மெய்யனே யன்பருளமேவியற் வாழ்ந்திருக்குமையனே நீயலாதார்” என்றதனற் காண்க. இப்பரிபூரண வுண்மையினை அடியேனனுபவத்திற் காணும்படி எனது பரமசிரியர் உபதேசித்தாரென்பார், ஒருசொற் றிட்டமுடன் மெளநியா

ருள் செய்திருக்கவும் என்றனர், இங்ஙனமுபதேசிக்கப்பெற்ற பெருமை யாயும், அவன்வழி யொழுசுவேண்டுமென்னு முரிமையைப் பற்றி, உலகு னாகல்வியிலுங் கேள்வியிலுங் காலங்கழித்துச் சிறுவர்களுக்குச் சமான னானென்பார், சேராமலாராக நான் சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றை ண்டுண்டு தேக்குசிறியார்கள் போல நடட்டினையதாக்கற்ற கல்வியும் விவே முன்னிலயமாகவு ன்னி என்றனர். பேரின்பமாகிய முதல்வனிடத்தடங்கி அதிதப்பட்டுப் பேரின்பாதீதமாய்வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் தன்மைமுன் னிலை தோன்றாதாகையால், நானென்று நீயென்றிரண்டில்லை யென்னவே யென்றனர் சிந்திநிந்தி. “அன்னையை யிங்கென்னை யாளுடையானை யர பிந்தத்துப், பொன்னையடைந்துத்து மென்றுகொண்டே சென்று புகுத்தற் றின், நன்னையுங் காண்கின்றிலேன் சரணும் புயத்தாள் பணிந்த, வென்னே டுங் காண்கின்றிலே னென்னமாயம் வெளிப்பட்டதே” என்றதனார்காண்க. இது சோகம் பாவனை முறைமையாகும். மனதைக்கட்டினாலன்றி ஆனந்தா நீதமாகிய முத்தி கைவரா தாதலால், மனதைக் கட்டவறியாமலே வாடி னென் என்றனர். திருநீங்கடையுடையது. “சித்தந்தெளிவீர்கா, ளத்தனாருரைப், பத்திரமலர் துவழுத்தியாகுமே” என்றதனார்காண்க. சித்தமெனினும் ணமெனினுமொக்கும்.

ரு0

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
மெய்யான மெய்யையெல்லாம்
மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமில்லை
மெய்யேது மறியாவெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினை னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யையெல்லாம்
பொய்யென வண்ணமே புகலவைத் தாயெனிற
புன்மையே னென்செய்குவேன்
மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞானகுருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்றகுருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்து நெனர்த்துகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தயிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) மெய்விடா நாவுள்ள - மெய்யை நீங்காத நாவினையுடைய, மெய்யர் உள் நீஇருந்து - மெய்யினரிடத்தில் நீ சந்நிதி செய்திருந்து, மெய் ஞான மெய்யை எல்லாம்-உண்மையான உண்மைப்பொருள்களை யெல்லாம், மெய் என உணர்த்தியது மெய்-உண்மையாகவி ளக்கிக்காட்டினது சத்திய

மே, இதற்கு ஐயம் இல்லை - இதற்குச்சந்தேகமில்லை, மெய் ஏதும் அறியா-
உண்மையினைச் சிறிது முணராத, வெறும் பொய்விடா - வெறும் பொய்
பைநீங்காத, பொய்யினை - பொய்யினைபுடையவனாகிய எனது உள்ளத்
துஇருந்து - மனத்தின்கண் ணிருந்து, பொய்யான பொய்யை எல்லாம் -
பொய்யாகிய பொய்ப்பொருள்களை யெல்லாம், பொய் என்னு வண்ணம்-பொ
ய்யென்று சொல்லாதபடி, புகலவைத்தாய் எனின் - (மெய்யென்று) சொல்
லும்படி (என்னேறியமித்து) வைத்தனையாயின், புன்மையேன் என் செய்கு
வேன்-அற்பனாகிய நான் என் செய்யவல்லேன், மைவிடாது எழும் நீலகண்
டருருவே - கருமை நீங்காது வளர்கின் றநீலகண்டஉருத்திர வடிவான ஆசி
ரியனே, விஷ்ணு வடிவு ஆன ஞானகுருவே - திருமாலருவாகிய ஞானசிரிய
னே, மலர் மேவி-தாமரையினை யிடமாகப்பொருந்தி, மறை ஒதும் - வேதா
த்யயநம் பண்ணுகிற,நான்முகக்குருவே-பிரமனுருவாகியவாசிரியனே,மதங்
கள் தோறும் மின்றகுருவே-எல்லாச்சமயங்களிலும் (அவரவர் கருதியபடி)
நின்ற ஆசிரியனே, கைவிடாதே என்றஅன்பருக்கு - கைவிடவேண்டாமெ
ன்று பிரார்த்தித்த அன்பர்கட்கு அன்பு ஆய் - அன்புருவமாகி, கருத்துடு -
(அவரது) கருத்தினுள், (இருந்து) உணர்த்துகுருவே (அறியவேண்டுமன
யாவும்) அறிவித்த ஆசிரியனே, கருதரிய என்க.

(வி-ரை.) பூர்வபுண்ணியவசத்தால் சத்தியத்தினைக்கொண்டொழு
குஞ் செந்நெறியாளரிடத்து அதிஷ்டான வியாப்தியாயெழுந்தருளியிருந்து
உலகோபகாரமான அனேகஅற்புதச் செய்கைகளை உண்மையாய் விளக்கிக்
காட்டினது பிரத்தியட்சம் என்பார் மெய்விடா நாவுள்ளமெய்யருளிருந்து
நீ மெய்யான மெய்யை யெல்லாம் மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற் கை
யமில்லை என்றனர். கண்மத்தடிப்பால் சத்தியத்தினை யாராயாது பொய்யா
கிய பிரபஞ்ச வசமாயுள்ளவனிடத்துதிரோதானசத்தியாயிருந்து அசத்திய
தனாகரண புவனபோகங்களைக்கூட்டி அவ்வழியேறிதுத்துவனாகலின், மெய்
யேது மறியாவெறும் பொய்விடாப்பொய்யினைனுள்ளத்திருந்துதான் பொ
ய்யான பொய்யையெய்லாம் பொய்யென வண்ணமே புகலவைத்தாய் என்
றனர். திருமந்திரம் “மெய்கலந்தாரொடு மெய்கலந்தான் மண்ணைப், பொய்
கலந்தார் முன்புகுதாவொருவனை,புய்கலந்தாழித்தலைவனுமாய்நிற்கு, மெய்
கலந்தின்பம் விளைந்திடு மெய்யர்க்கே. ” என்றதனாற் காண்க. எச்செயலுங்
கண்மத்தின் வழிகூட்டிமுடிக்கின்றாய்அவ்வழியேநடக்குந்தொழிலுடையே
னென்பார், புன்மையே நென்செய்குவேன் என்றனர். இதனால் ஆன்மாக்க
ளுடைய கண்மத்திற்குத் தக்கபடி வினைப்போகங்களை யூட்டிமலபரிபாகப்
படுத்துகின்றவன் நீயே யென்பதாயிற்று.

ஆசாரியனைத் திரிமூர்த்திவடிவமாகக்கொண்டுதுதிப்பது மரபு. அன்றி
யும், “திருமாலிற்கிரன் பிரமனுபமன்யன் றபணனந்தி செவ்வேளாதி, தரும
முதுகுரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத்தலைமை நல்கி,வருமெவர்க்குமுதற்

குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம்மலரும் வாய்ந்த,வுருவழகுங் குறு
நகையுங்காட்டி யருடருஞ் சிவனையுளத்தில் வைப்பாம்.” என்றபடி கொள்
ளினுமமையும். ௫௧

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலருநீ நீயயிருத்திடப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனின்
நாணுமென்னுள நிற்பிரீ
நான்கும்பி டும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
னன்பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணே வினாதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந்தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தே யவித்தின் முனையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோனவடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) உனக்கு ஆன பூசை பண்ணேன் - உனக்குப் பிரியமான பூசையைச் செய்யேன், ஒரு வடிவிலே பாவித்து இறைஞ்ச - ஒருருவத்தில் உன்னப்பாவனை செய்து வணங்க, ஆங்கே - அதற்காகவே, பார்க்கின்ற மலரும் - பார்க்கின்ற மலர்களைல்லாவற்றுள்ளும், நீயே யிருத்தி - நீயே நீக்கமின்றி, நிறைந்திருக்கின்றாய் (ஆதலால்) அப்பனிமலர் எடுக்க மனமும்நண்ணேன் - அந்தக்குளிர்ச்சியாகிய மலர்களைப் பறிக்கவும் மனம் பொருந்தேன், அல்லாமல் - அன்றியும், இருகை குவிக்க எனின் - இருகரங்களைக் குவித்து வணங்க வென்றாலோ, நீ என் உள்ளம் நிற்பிரீ - நீ என் மனத்திலிருக்கிறாய், (ஆதலால்) நாணும் - என் மனம் நாணுநின்றது, (அப்படி மனவொருப்பாடின்றி) நான் கும்பிடும்போது - நான் நமஸ்கரிக்கும்போது, அரைக்கும்பிடு ஆதலால் - (அது) அரை நமஸ்காரமாகையால், நான் பூசை செய்யல் முறையோ - நான் பூசனை புரிதல்கிரமமாகுமோ, விண்ணே-பரமாகாயமே, விண்ணுதி பூதமே-விண்முதலாகிய பஞ்சபூதமே. நாதமே-நாதத்தவமே, வேதமே-மறையே, வேதாந்தமே-மறைமுடிவே, மேதக்ககேள்வியே-மேன்மைபொருந்திய கேள்வியே, கேள்விஆம் பூமிக்குள் வித்தே-கேள்வியாகிய நிலத்தில் முளைக்கின்ற பீஜமே, அவ்வித்தின்முனையே - அந்தப் பீஜத்தினின்று முண்டாகிற் அங்குரமே, கண்ணே-கண்களே, கருத்தே-

மனமே, என் எண்ணே-என் தருக்கமே, எழுத்தே-இலக்கணமே, கதிக்கு ஆன்மோனவடிவே-மோட்சத்திற்கே துவாகியமௌனரூபமே, கருதரிய. என்க.

(வி-ரை.) பூசை புரியவேண்டுமது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத கடனென்பார், பண்ணேன் பூசையென்றார். தேவாரம். “பூக்கைக் கொண்டான் பொன்னடி பூசியார் நாகக்கைக்கொண்டான் மரவிடிகிலார், ஆக்கைக்கேயிரை தேடியலமந்து, காக்கைக்கே யிரையாக்கி கழிவரே” எனவும், பிரபலிங்கலீலை. “பீடுறுமானிடப் பிறப்பைவாய்ந்துநல், ஏடவிழ் மலரினா விறையைப்பூசியார், பாடமைநாளொலாம் பாழுக்கிறைப்பவர், மூடரையெண்ணுங்கால்முந்திற்பரே” எனவும் வருவனவற்றுந்காண்க. அன்புடன் புரியும் பூசையே முதல்வனுக்கா மென்பதுபற்றி, ஆனபூசை சென்றனர். தேவாரம். “நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே, புக்குநிற்கும் பொன்றார் சடைப் புண்ணியன், பொக்கமிக்கவர் பூவுநீருங்கண்டு, நக்குநிற்ப ரவர்தமை நாணியே.” என்றதனாற் காண்க.

ஒரு வடிவென்பது மகேசுர பேதங்களான சந்திரசேகரர், உமாமகேசர், இடபாருடர், சபாபதி, கல்யாணசுந்தரர், பிட்சாடணர், காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, சலந்தாரரி, மாதங்காரி, வீரபத்திரர், அரியர்த்தர், அர்த்தநாசிகர், கிராகர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்கரப் பிரதர், கசமுகானுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், ஏகபாதர், சுகாசீனர், தட்சிணாமூர்த்தி, இலிங்கோற்பவர் ஆகிய இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களிலொன்றினை.

முதல்வன் எங்கு நிறைந்திருக்கும் வியாபகப் பொருளென்பதனைச் சிறிது நோக்காது, ஒருவடிவத்திலேயே யேகதேசியா யிருப்பனெனக்கொண்டு பூசித்தலும், மலரினிடத்து மிருக்க அதனைக் கொண்டு டருச்சித்தலும் செய்ய என்மன மொப்பவில்லையென்பார், பாவித்திறைஞ்ச வாங்கே பார்க்கின்ற மலருடு நீயே யிருத்தியப் பனிமலரெடுக்க மனமு நண்ணேன் என்றனர். இதனால், பெருமான் சொருப விலக்கணத்தினை நோக்குழி நிஷ்களமும், தடத்த விலக்கணத்தினை நோக்குழி சகளமும் உண்மையாகவின் இவ்விரண்டினையு மறிந்து-பரிபூரணனை அன்பர்பொருட்டு ஏகதேசியாய் விளங்குவனெனத் தேர்ந்து பூசிக்கவேண்டு மென்பதாயிற்று. பட்டினத்தார். “சொல்லிலுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு, மல்லிலுமாசற்ற வாகாயந்தன் னிலுமாய்ந்துவிட்டோ, ரில்லிலுமன்பரிடத்திலு மீசனிருக்குமிடங், கல்லிலுஞ் செம்பிலுமோ விருப்பா நெங்கள் கண்ணுதலே.” என்றதனாற் காண்க இத்திருச்செய்யுளில் செம்பிலுமோ என்றதற்குச் செம்பில் மாத்திரந்தானே வென்று பொருள்கொள்க.

கண்மத்திற்குத் தக்கபடி பரமானமா செய்விக்க ஆன்மா செய்கின்றது நியதமாகவின், செய்தல்பாதியும், செய்வித்தல் பாதியுமாக ஒருதொழில் முற்றுப்பெறுதலால் அரைக்கும்பிடென்றார். பரதந்திரனாகிய நான் சுதந்தரனாக வெண்ணி யஞ்சலித்தலும், பூசித்தலும் கூடாதென்பார்குவிக்கவெனில் நாணுமென்றும், பூசைசெய்யல் முறையே, வென்றுங் கூறினர். இதனால் தற்போதமிழந்து வணங்குதலும், பூசித்தலும் வேண்டுமென்பதாயிற்று.

கட்புலனுக்குத் தோன்றும் பொருள்களிலும், மனத்திற்கு விஷயமாகும் பொருள்களிலும் இருப்பதுபற்றிக், கண்ணே கருத்தே என்றும், வேதங்களிற் கூறப்படு மெல்லாப் பொருள்களையும் ஒருவனுணர்த்தற்குத் தருக்கமும் இலக்கணமுமாகிய கருவிகளன்றி யுணரப்படாமையின், எண்ணே எழுத்தே என்றும் கூறினர். எண் என்பதற்குத் தருக்கமே பொருளென்பதனைத், தருக்க கோபானங் என்னு நூலின் உபோற்காதத்திற் காண்க.

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது

தான்வந்து முற்றுமெனலால்

சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது

சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை

சிந்தையறி யார்க்கீது போதிப்ப தல்லவே

செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்

திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்

சித்தாந்த நித்யரலரோ

இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதிகடவுள்

ரிருக்காதி வேதமுனிவர்

எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க

ஸிரவிமதி யாதியோர்கள்

கந்தருவர் கின்னர்கண் டிறையர்க ளியாவருங்

கைகுவித் திடுதெய்வமே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) வேதமொழி வேதவாக்கியமானது, சந்ததமும்-சதாகாலமும், யாதொன்று பற்றின்-யாதொன்றையாயினும் ஆசையாற்பற்றினால். அதுதான்வந்து முற்றும் எனலால்-அதுவாகவே வந்து முடிவுபெறுமென்று சொல்லுகலால், சகமீது இருந்தாலும்-உலகத்திலிருப்பினும், மரணம் உண்டு என்பது-மரணமுளதென்பதை, சதாநிஷ்டர் நினைவது இல்லை-சகசு நிட்டாபரர் நினைப்பதேயில்லை, ஈது-இது, சிந்தை அறியார்க்கு-கருத்தறியாதவர்க்கு, போதிப்பது அல்ல-அறிவுறுத்துவதன்று, செப்பினும்-அறிவுறுத்தினும், வெகுதர்க்கம் ஆம்-அநேகமாகிய வாதுக்கள்வீனையும், திவ்யகுணம்-தெய்வீகமானகுணத்தையுடைய, மார்க்கண்டர்-மார்க்கண்டரும், சுகர் ஆதி முனிவோர்கள் சுகர்முதலாகிய முனிவர்களும், சித்தாந்தம் நித்தியரலரோ முடிவுசெய்யப்பட்ட நித்யாத்மாக்களல்லரோ, இந்த்ராதிதேவதைகள்-இந் திரன் முதலான சாமான்ய தேவர்களும், பிரமாதிகடவுள்-பிரமன் முதலான விசேஷதேவர்களும், இருக்கு ஆதிவேதம் முனிவர்-இருக்குமுதலிய வேதங்களை ஐயந்திரிபறவுணர்ந்த முனிவர்களும் எண்ணரிய கணநாதர்-எண்ணுத லருமையாகிய கணதிபதிகளும், நவநாதசித்தர்கள்-சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பது சித்தர்களும், இரவிமதி ஆதியோர்கள்-சூரியன் சந்திரன்

முதலானவர்களும், கந்தருவர்-கந்தருவரும், கிந்தர்கள்-கின்னரரும், மற்றையர்கள் யாவரும்-வேறுள்ள யெல்லோரும், கைகுவித்திடு தெய்வமே-கைகூப்பித் தொழுதற்குரியதெய்வமே, கருதரிய-என்க.

(வி-ரை.) உயிர்கட்டுக்கல்லாம் எக்காலத்திலும் உண்டாகின்ற பிறவியை விளைவிப்பதாகிய காரணம் பற்று (அவா) எனதூல்கள் கூறுதலின், சந்ததமும் வேதமொழியாதொன்று பற்றினது தான்வந்து முற்றும் என்றனர் உத்தரவேதம். அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து என்றதனாற் காண்க.

ஒருவன் யாதானுமொன்றின்கட் சிறிதாயினும் பற்றுவைக்கில், அப்பற்றினையனுபவித்தற்குப் பிறப்புவுலையுள் அகப்படவேண்டியிருத்தலின், சந்ததமும் வேதமொழியாதொன்று பற்றினது தான்வந்து முற்றும் என்றனர். திருக்குறள். “பற்றிவிடாஅவிடும்பைகள் பற்றினைப் பற்றிவிடாஅதவர்க்கு.” எனவும், “பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்குமற்று, நிலையாமைகாணப்படும்” எனவும் வருவன வற்றாற்காண்க. மரணமொன்றுண்டென்று நினைப்பது மோர்வகையிற் பற்றுகலினனும், அதனைச்சிவயோகிகள் எண்ணுவதில்லையாகலினனும், மரணமுண்டென்பது சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லையென்றனர். அன்றியும், சதாநிஷ்டையுடையார் தமது திருமேனி உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தியென்னு மூன்றிலொன்றினைப்பெற்ற சேவன்முத்தராகையால், மரணமுண்டென்பதைநினையார். இச்சித்திபேதங்களை யினிவரும் பாயாக்கணணியில் காண்க. உருவச்சித்திபெற்றோர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், சேரமான் பெருமானையுநர் முதலியோர். இது சுத்ததேகமெனவும், சுவர்ணதேகமெனவும், பிரணவதேகமெனவும் வழங்கும். அருவச்சித்திபெற்றோர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலியோர். உருவருச்சித்திபெற்றோர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் முதலியோர்.

பிரமமுதல் பிடீலிகைபரியந்தமுள்ள சேவகோடிகளியாவும் முதல்வனையே பூசித்தும், யாசித்தும், துதித்தும், தியானித்தும், உபாசித்தும் வருமாகலின், இந்திராதி தேவதைகள் பிரமாதிகடவுளரிருக்காதி வேதமுனிவர் எண்ணரிய கணநாதர்வநாதசித்தர்களிரவிமதியாதியோர்கள் கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்க ளியாவரும் கைகுவித் திடுத்தெய்வமே என்றனர். பஸ்மசாலோபநீடதம். “லிங்கரூபினம் மாம்ஸம் பூஜ்யசிந்த்யந்தி யோகின்ஸஸித்தாவதித்திம்கதாய ஜந்தியஜ்வானோமா மேவஸ்துவந்திவேதாஸ்ஸாங்காஸ்ஸர்வோபபதி ஷதஸ்ஸேதி ஹாஸாநஹத்தோன்ய தஹமேவ ஸர்வம் மயிஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்-ததாகாஸ்யாம்ப்ரயததேரேஹமன்வஹம்பூஜ்யஸ்ததரகணரௌத்ராநர: நானாநகாநாநாஸ்ஸத்ரதாரினோ நானாரூபத்ராநாநா சிஸ்ஸரிதாஸ்தேஸர்வே பஸ்மதித்தாம் காருத்ராஶாபரண: க்ருதாஞ்ஜலயோ நித்யமபித்யாயம்தி தத்பூர்வஸ்யாம் திவிப்ரஸ்மக்ருதாஞ்ஜலிமுபாஸ்தேப்ரதிச்யாயிந்த்ரஸ்ஸன்னதாங்க உபாஸ்தே உதிச்யாமக்கினிகாயாமா முபா

ஸதே” என்று சொல்லியபின்னர் தக்ஷிணயாம் திவிமுக்திஸ்தானம் முக்தி மண்டபஸம்ஜ்ஜிதம் - தத்ராணேககணு பாலகாஸ்ஸாயுத பாடகாதகாஸ்தத் ருஷ்யஸ்ஸாம்பவா: பாஸூபதாம் ஹாஸைவவேதாவதம்ஸம்சைவம் பஞ் சாக்ஷரம் ஜபமதஸ்மாரகம் ஸப்ரணவம் மோதமாணஸ்திஷ்டம்தி.” ௧௩

துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத்தேன்கர்ம

துஷ்டதே வதைகளில்லை

துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே

தொழும்பன் பபிஷேகரீர்

உள்ளுறையி லென்னுவி ரைவேத்தி யம்ப்ராண

னேங்குமதி தூப தீபம்

ஒருகால மன்றிது சதாகால பூஜையா

வொப்புவித் தேன்கருணைகூர்

தெள்ளிமறை வடியிட்ட வழுதப் பிழம்பே

தெளிந்ததே னேசீனியே

திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே

தெவிட்டாத வானந்தமே

கள்ளனி லுடுமே மெள்ளமெள வெளிபாய்க்

கலக்கவரு நல்லவறவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்) துள்ளும்-துள்ளிருதிக்கின்ற,மறியாம்மனது-மனமாகிய ஆட்டினை, பலிகொடுத்தேன்-பலியிட்டேன், கர்மதுஷ்டதேவதைகள் இல்லை-(ஆதலால்) கன்மமாகிய துஷ்டதேவதைகள்இனிஎன்னவருத்தமாட்டா, துரியம் நிறை-துரியபதத்தில் நிறைந்த,சாந்ததேவதை ஆம்உனக்கே-சாந்ததேவதையாம் உனக்கே, தொழும்பன் அன்பு-உன்தொண்டனாகிய அடியேனுடைய தன்பானது, அபிஷேகரீர் - திருமஞ்சன தீர்த்தமாகும், உன்உறையில்-தேவரீர் என்மனத்திறற்கினால், என் ஆவி-என்னுயிரானது, ரைவேத்தியம்-ரைவேத்தியமாகும், ப்ராணன்-பிராணவாயுவும்,ஒங்குமதி-உயர்ந்த அறிவும்,தூபதீபம்-தூபதீபங்களாகும், இது-இவ்வாறு அடியேன் பூசனைபுரிவதாகிய இது, ஒருகாலமன்று ஒருபொழுதின்மாதிரிமேயல்ல, சதாகால பூசைஆ ஒப்புவித்தேன்-சதாகால பூசனையா யொப்புவித்தேன்,(ஆதலால்) கருணைகூர்மிகுந்த கிருபையைப்பண்ணு மறைதெள்ளி வடியிட்ட-வேதங்களால்தெளிவித்து வடிக்கப்பட்ட,அமுதப் பிழம்பே-அமிர்தத்தொகுதியே, தெளிந்ததேனே-தெளிந்ததேனே, சீனியே-சீனிசர்க்கரையே, திவ்யரசம் யாவும்-தெய்விகமான சுவைகளெலாம், திரண்டு ஒழுகு பாகே-ஒருசேரக் கூடி ஒழுகாரின்றபாகே, தெவிட்டாத ஆனந்தமே-வெறுக்கப்படாத இன்

கட்சி தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பமே,கள்ளன் அறிவூடும்-கள்ளனாகிய என்னறிவிடத்தும், மெள்ள மெள்ள-பையப்பைய, வெளியாக்கலக்கவரும்-வெளிபடக்கலக்க வருகின்ற,நல்லவுறவே-நன்மையைப்பயக்குஞ் சுற்றமே, கருதரிய. என்க.

(வி-ரை) இத்திருச்செய்யுள் காமிகம், வாசிகம், மானசம் என்னு மூவகையுள் மானச பூசமுறைமை கூறியது. மனத்தினை பலியிடும் பொருளான ஆடாக உருவக்கு் செய்ததற்கேற்ப,கன்மத்தினைத் துஷ்ட தேவதையாகவும், சாந்தத்தினைப் பரதேவதையாகவும், அன்பினை அபிவேசக நீராகவும், ஆவியினை வைவேத்தியமாகவும்,பிராணனைத் தூபமாகவும், அறிவினைத் தீபமாகவும் கூறினர்.

அசுர ராக்கத பூதபிசாசாதிகள் மாமிசபக்ஷணையோக்கியராகலின் அது பற்றி, சாமான்னியர் துஷ்டதேவதைகட்குப் பலியிடுதல் வழக்கமாயிருத்தலின் உலகவழக்காக பலிகொடுத்தேனென்றனர். உத்தம பரிபாகிகள் துஷ்டதேவதைகளை யொருபொருளாகமதித்து பலிமுதலிய தொழில்களை யொருபோதுஞ் செய்யத்துணியார். செந்நெறியிற்செல்லும் பெரியோர் ஒருக்கால் துஷ்டதேவதையின் ஆலயத்தினைச் சந்திக்கநேரிடினும் அத் தேவதையின்மீது கோபித்துக்கொள்ளாதலும், பலிமுதலிய காரியங்களைக் காணின் நடுநடுங்கிப்பயந்திடுதலும் பிரத்தியட்சம். திருப்புகழ்ச்சுவாமியார், “ஒற்றியூர் காளிநீபுனக்கேனோ ஆன்விருப்பம்,வெற்றிமழு வானருட்சீர் வேண்டாமா-சிறுயிரைக்,கொல்வாருக் கின்பங் கொடாதா னவன்கண்டாய், நல்வார்த்தை சொன்னேனின் நாள்” எனவும்,திருவருட்பிரகாச் வள்ளலார். “நலிதருசிறியதெய்வமென்றையோ நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்-பலிதர வாடு பன்றிகுக் கிடங்கள் பலிக்கடா முதலிய வுயிரைப், பொலிவுறக் கொண்டேபோகவுங் கண்டே புந்திரொந் துளநடுக் குற்றேன், கலியுறு சிறிய தெய்வமெவங் கோயில் கண்டகா லத்திலும் பயந்தேன்” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

உலகரால் அனுபவிக்கப்படும்இனிமையானபதார்த்தங்க ளெவையோ அவைகளாகவெல்லாம் அன்பினால் முதல்வனைக் கூறுவது சாம்பிரதாயமாகலின் அமுதப்பிழம்பே, தேனே, சீனியே, பாகே, ஆனந்தமே, உறவே எனக்கூறினர். தேவாரம். “திருவே யென்செல்வமே தேனே வானோர் செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற்சோதிமிக்க, உருவே யென்னுறவே யென்னு னேயுனினுள்ளமே யுள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற, கருவே என்கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்கருமணியே மணியாடுபாவாய், காவாய் அருவாய் வல்லினைநோயடையா வண்ண மாவடுதண்டுறையுறையுமமரரேறே” என்றது னற் காண்க.

வேதம் ஆன்மாக்களுடைய அதிகாரானுணமாகப் பலபொருள்களுக்குப் பரத்துவங் கூறினபோதிலும் உபக்கிரம உபசம்மார முறையால் சிவபெருமானே பரம் பொருளென்று நாட்டுதலால், தெள்ளுமறை வடியிட்டவமுதப்பிழம்பே என்றனர்.

—உல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க
 னூற்றென வெதும்பியூற்ற
 பூசிகார் தத்தினைக் கண்டணுகல் போலவே
 யோருறவு முன்னியுன்னிப்
 படபடென நெஞ்சம் பதைத்துண் ணடுக்குறப்
 பாடியா டிக்குதித்துப்
 பனிமதிமுகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
 பரப்பிபார்த் தார்த்தெழுந்து
 மடலவிழு மலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
 வானே யவானிலின்ப
 மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே நீழி
 வாழியென வாழ்த்தியேத்தும்
 கடன்மடை திறந்தனைய வன்பரன் புக்கெளியை
 கன்னெஞ்ச னுக்கெளியையோ
 கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணா கரக்கடவுளே.

) உடல் குழைய-சரீரம்வாடவும்,என்பு எல்லாம் நெக்கு உருக-
 ால்லாம் நெகிழ்ந்துருகவும், விழிநீர்கள் ஊற்று என வெதும்பி
 ணீர் மணற்கேணியென்னலாம்படிகொதித்தொழுகா நிற்கவும்,
 தினைக்கண்டு அணுகல்போல - இரும்புசியானது கார்த்தக்கல்லி
 (அதினிடத்துச்சென்று) பொருந்துதல்போல, ஓர் உறவும் உன்
 ஓப்பற்ற (ஆத்ம) பந்துவாகிய வுன்னையு நினைத்து நினைத்து-நெ
 டெனபதைத்து-மனம் படபடெனத்துடித்து,உள்நடுக்குற-உள்
 மடையவும், பாடி ஆடி குதித்து - பாடியாடித்துள்ளி, பனிமதி
 நிலவு அனைய-குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனிடத்திலுண்டாகும்
 கையெயொத்த, புன்னகை பரப்பி-புன்சிரிப்பை விரித்து, ஆர்த்து
 முந்து - பலகாலாவாரித்தெழுந்து, மடல் அவிழும் மலர்அனை
 துகள் விரியாநின்ற தாமரை மலரை யொத்தகைகளே, விரித்து
 த்துத் குவித்தும், வானே-சிதாகாயமே,அவ்வானில் இன்பமழை
 யாகாயத்தினின்றும் பொழிகின்ற ஆனந்தவருஷமே, மழைதா
 ரமே - அந்தமழை தாரைகளாலுண்டாகும் பெருக்கே, நீழி
 வாழ்த்தியேத்தும்-நீழிகாலம் வாழ்கவென்று திருப்பல்லாண்டு
 கிக்கின்ற, கடல் மடைதிறந்தனைய-கடலானது மடைதிறந்தாற்
 அன்பர் அன்புக்கு எளியையோ அன்பரது அன்புக்கு எளியையா
 யா, கருதரிய. என்க.

ரை.) அன்போடுருகி யகங்குழைவார்க்கன்றி முதல்வன் வெளிப்
 பின், அன்பின் மயமாகச் சரீரம் வாடுதலும், என்பு நெகிழ்ந்துரு

கந அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ருகுதலும், கண்ணீர்பெருகுதலும் அன்புடையார்க்கியற்கையாகையால், உடல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க னூற்றெனவெதும்பியூற்ற என்றனர். திருமந்திரம். “என்பேவிறகாயிறைச்சியறுத்திட்டுப், பொன் போற்கணலிற் பொரிய வறுப்பினு, மன்போடுருகியகங்குழை வார்க்கணி, யென்போன்மணியினே யெய்தவொண்ணாதே. ” என்றதனாற்காண்க.

ஊசியானது காந்தத்தின் முன்னர் நேரிட்டகாலத்திலேயே அவ்வுசியினுக்குச் சேட்டையுண்டாமாறு, முதல்வன்றிருவருளே அடியார் முன்னிட்டவன்றே யன்புமயமான துடிப்புண்டாமாகையால், ஊசிகாந்தத்தினைக்கண்டனுகற் போலவே, யோருறவு முன்னி யுன்னிப் படபடென நெஞ்சம்பதைத்துண்ணெடுக்குறப் பாடியாடிக்குதித்து என்றனர். அத்தகையடியார் முகமலர்ச்சியுடன் அஞ்சலித்து வாயாரத்தோத்தரிப்பாராகையால், பணிமதிமுகத்திலே நிலவணைய புன்னகை பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து மடலவிழுமலரணைய கைவிரித்துக் கூப்பி என்றனர்.

ஒருவரால் காரியங்கொள்வார், அவரைவாழ்த்துதல் பெருவழக்காதலால் தமக்கெளியனுக்குகைக்கு நீடுழிவாழி யெனவாழ்த்துவாராயினார். திருவாசகம். “வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பால், தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெலாந் தொழுவேண்டிச், சூழ்த்துமது காமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன், பாழ்த்த பிறப்பறுத்திவிவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே. ” என்றனாற்காண்க. இத்திருச்செய்யுள், பத்திவலையிற் படுவோன் என்னும் உண்மையும், அப்பத்தியுடையார் தன்மையும் விளக்கியது.

(ருடு)

இங்குற்ற படியங்கு மெனவறியு நல்லறிஞ

ரெக்கால மும்முதவுவார்

இனசொறவ றூர்பொய்ம்மை யாமிழக் குரையா

நிரங்குவார் கொலைகன்பயிலார்

சங்கற்ப சித்தரவ ருள்ளக் கருத்திலுறை

சாஸ்திரீ யிகபரத்தும்

சந்தான கற்பகத் தேவாயிருந்தே

சமஸ்தவின் பழுமுதவுவார்

சிங்கத்தை யொத்தெனைப் பாயவரு வினையினைச்

சேதிக்க வருகிம்புளே

சிந்தாகு லந்திமிர மகலவரு பானுவே

தினனேன் கரையேறவே

கங்குற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் வளரருட்

ககனவட் டக்கப்பலே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணா காக்கடவுளே.

(இனித் திரு ஆற்றாறு - இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே, அங்கும்
என ஆறியம் - மதுரைநிலையென்றதற்குள், என் ஆறியம் - பெரநிலையின்,
எக்காலமும் உதவுகார் - எக்காலத்தினும் பிறகுக்கு உதவி எக்காலமார் கன்,
இன்னொன் தகவற்-சொதலெனும் அழகார்கன், இழுக்கு - இம் பொய்மை
உடைபார் - குற்றமாய் பொய்யுடை மடவார், இரக்குவார் - மிகக்கண்மீல்
இரக்கற்றென் னெய்கர், மிகக்கன் பரிசை - தெருவிச்சைவைப் பழகமாட்
டார்கன், எதிர்ப்படுத்தி எதிர்ப்படுத்தத்தினே அரை மனையொ, அவன்-அவ
ரது, மன்சர்க்குத்தன் - மனக்கொத்தன், உரை - வரசம்-என்றுவித, சாஷி
நீ-சார் சித்தவென்ப, இவையத் தன் - இம்மை மறுமை, தினும், உத்தானம்கற்
பகம் தென் ஆற் பித்தன் - உத்தான மினுக்கம் பொய்யற் கற்பகவிஞ்சம்
பொய்யற் கன்பின் தெருவாய்க்குத்தன், சமந்த இன்பமுன் உதவுகார்-எல்லா
சககககவாய் மனையின்பன், சித்தத்தை எதிர்ப்படுத்தத்தினே நிகர்த்து, தின
ப்பாய்க்குவினையின் - உன்னெய்யப் பகுதின்ற வினையின், சித்தக்க வருகி
ம்புலே-வித்தென் தத்தக்க உதவித உதவிய, பிறகு அருகன் திரும் அகல
வரு - மனக்கிளைய உகையிய துருந் தக்கவருவின், மனதுவே - திரியினே,
தீனயின் - என்னெய்யின உகன், உகை உத - திரிக்கவென்க உகைத் து முத்
தியென்ப) உகையின் உதப்படி, உகை ஆற்ற-உதப்படி, பெரவை வென்
கத்தின் வகன் - உகை போன் பாரிய பிதவாகத்தில் எஞ்சியித்தி, அருள்
ககனம் உகை-பிதவையுடைய ஆகையிட்ட தநி(உ ளையின்ரு), உப்பலே
மகக்கலமே, கருதரிய, என்சு.

(வி.ரை.) இத்திருப்பாடல் பொதுதருமக்கொ மெய்திறைதின என்
வநிலைக்குந் தித்தகத்தென்பக்கொ இம்மை மறுமை மறுமை மெய்னு
முக்கைப் பவையுத்தரும் வினையின் வாகன் தெரடாரகையில், அவர்கள்
இம்மைப் முடிந்தவண்ணமே மதுரையினதென்று கொள்ளும் பொதி
உடைபார் உகையாகின், இக்கத்த வகையு வெனவறிய என்னினர் என்
தார். திருவாடி பாயி, "முன்மைதருவினையை ஒருவரை முதுநிலைக்கம்மையு
யின்மைக்கொம்.", என் தததத் காண்க.

இனி உதவையத் தன்-உத கொணருக்கு எதன்-உததருக்கியற்கையாத
ன், எக்காலமுதவுகார் என் தும், அன்புடன்கன் து உதவிய மிலையிருக்
கின்ற ஆதத்தினையுணர்ந்த ஆறியன் வாய்ச்சொத்தன் எக்காலத்து பின்
சொல்லவனையாகின், இன்னொன் தகவற்-சொதலெனும் தன்-பிதொருயிர்க்குத்திக்கு
பித்தம் மயனத சொத்தக்கொ உடைபாரகின், பொய்யாயையா பிழைக்
குவையார் என் தும், அருமையே தரமகக்கொண்டி உதவையாகின், இர
க்குவார் என் தும், பிதப்படுத்த மனைய" அருயிப் பிதவனையென்பருடல்
மனையாழ்க்கையைத்துத்த என்னருள்ளும் சொல்லையானத்தை அஞ்சிக்
கொல்லமைமையே ஆதத்தை மதவது உயர்ந்தவையே, தலைமையு கொரு
வகையின், கொலையன் பவிலார்-எனவுகூறினர். திருத்தரம், "இன்னென்
னுமெனவு முரையாயை, இதன் குவையுடையன்கண்ணேயுள்." எனவும்,
"இன்னொன்-சொன்னஇப்படி சிவனாகு, செம்பொருள் கண்டவர்க்காய்

சொல்.” எனவும், “நாய்கையெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந் தீமையிலாத சொல்ல.” எனவும், “நல்லாற்றா னாடி யருளாள்க பல்லாற் றாற், நேரினு மஃதேதுணை.” எனவும், “நிலையஞ்சி நீத்தாருளெல்லாங் கொலையஞ்சிக், கொல்லாமை சூழ்வான்நிலை.” எனவு முறையே வருவன் வாற்றாற் காண்க.

சங்கற்பசித்தராவார்: ஆகாமியமேறுதற் கிடங்கொடாமல் பிராரத்துவ மாத்திர மனுபவித்துவருஞ்சிந்தார்த்தச்செல்வர்கள், இத்தகையாரெக்கால் மும் அதோமுகமாகத் தரிசனஞ்செய்ய அவர்களுள்ள த்தில்நாளுமுதல்வன் விளங்குவானாதலின், அவருள்ளக்கருத்திலுறை சாட்சி நீயென்றனர். திருமந் தீரம். “நத்தியெழுந்துநடுவுற வோங்கிய, செந்தீகலந்துட்சிவனென நிற்கு, முத்திகலந்தத் குலகம் வலம்வரு, மந்தியிறைவனதோ முகமாமே” என்ற தனாகாண்க. முதல்வன் தனது தாதான்மியமான பராசத்தியி னொருகூறு கியதிரோதான சத்தியினைக்கொண்டு பெத்த திசையில் மலபரிபாகம் வரச் செய்தும், முத்தி திசையில் அச்சத்தியினையே அதுக்கிரகசத்தியாக விளங் கச்செய்து வருவானாகலின், இகபரத்தும் சந்தானகற்பகத்தேவாயிருந்தேசம ஸ்தவீன்பழமுதலவாய் என்றனர். சந்தானம் கற்பகமென்பன தேவலோக த்திலுள்ள பஞ்சதருக்களி லிரண்டு அத்தகைய நீன்வினையை நீக்கவேண் டுமென்பதற்குருவகமாக்கி, சிங்கத்தையொத்தேனைப்பாய வருவினையினைச் சேதிக்கவரு சிம்புளே என்றனர். சிம்புள் என்றதுஎன்கால்களையுடையஒரு பட்சி, அது சிங்கத்தினை மிகவும் எளிதாகக் கவர்து சென்று தன்குஞ்சக் களுக்கு உண்பிப்பது. ஆகையினாலன்றோ இரணியன்பொருட்டுத் தூணிலே வந்த சிங்கஞ் செருக்குற்றபோது சிம்புளாய்வந்து பெருமான் கண்டித்தன ற். பூதவிருளைநீக்கும் ஆகாய சூரியனைப்போல, கவலையாலுண்டாகும் மன விருளை நீக்கும் ஞானசூரிய னென்பார், சிந்தாகுலந்திமிர மகலவரு பாணு வேன்றும், பிறவிக்கடல் கடப்பதற்கோர் புணையாயினை என்பார், தீன னேன் கரையேறவே கங்கற்றபேராசைவெள்ளத்தின் வளரருட் கனகவட் டக் கப்பலே என்றுக்கூறினர்.

(௧௬)

சித்தர் கணம்.

திக்கொடு திகந்தமும் மனவேகமென்னவே

சென்றோடி யாடிவருவீர்

செம்பொன்மய மேருவொடு குணமேரு வென்னவே

திசுத்துருவ மளவளாவி

யுகர்மிசு சக்ரதர னென்னநிற் பீர்கையி

லுமுத்தமிழு மாசமனமா

வோரேழு கடலையும் பருகவல் லீரிந்தர்

னுலகுமயி ராவதமுமே

சைக்கெனிய பந்தா வெடுத்துணீை யாடுவீர்

ககனவட்டத்தை யெல்லாம்

கடுகிடை யிருத்தியே யஷ்டகுல வெற்பையுந்
காட்டுவீர் மேலுமேலும்
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்தியிலிரோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) திக்கொடு திக்கந்தமும்-திக்குகளிலும் திக்குகளின் முடிவிலும், மனவேகம் என்ன - மனவேகம்போல, சென்று - விரைந்துசென்று, ஓடி ஆடிவருவீர் - ஓடியும் விளையாடியும் வருவீர்கள், செம்பொன் மகமேருவோடு - செம்பொன் மயமான மகமேரு மலையோடு, குணமேரு என்ன - நற்குணமாகிய மேருமலைபோல, திகழ் - விளங்குகின்ற, துருவம் அளவு அளாவி-துருவமண்டலத்தின் அளவுப்போய், உக்ரமிகு - வேகமிகுந்த, சக்ரதரன் என்ன - சக்ராயுதத்தையேந்திய திரிவிக்கிரமன்போல, நிற்பீர்-நிலைத்திருப்பீர், கையில் உழுந்து - கையிலுள்ள உழுந்தினளவாக, அமீழும் ஓரோழுகடலையும் - ஆழ்ந்த சப்தசமுத்திரங்களையும், ஆசமனமாபருகவல்லீர் - ஆசமனநீராக குடிக்கவல்லீர்கள், இந்திரன்உலகும் ஐராவதமும்-இந்திரலோகத்தையும் அநிலுள்ள ஐயிராவதமென்னும் யானையையும், கைக்கு இனியபந்தாஎடுத்து - கைக்கு இலேசானபந்துபோல் எடுத்து, விளையாட்டுச் செய்வீர்கள், கனகவட்டத்தையெல்லாம் - ஆகாயமண்டலங்களை யெல்லாம், கடுகிடையிருத்தி-கடுகைத்தொனைத்து (அதில்) புகட்டி, அஷ்டகுலவெற்பையும் - அஷ்டகுலகிரிகளையும், காட்டுவீர் - காண்பிப்பீர்கள், மேலும் மேலும் - மென்மேலும், மிக்க சித்திகளெல்லாம்-மிகுந்த சித்திகளையெல்லாம், வல்லநீர் - செய்துகாட்டவல்ல நீங்கள். அடிமைமுன்விளங்கவரு சித்தியிலரோ - உங்கள் அடிமைபாகிய எனக்கு எதிரில் பலருமறியவராகின்ற சித்தியையுடையீர் அல்லரோ, வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலைபெற்ற - வேதாந்தசித்தாந்தங்களைச் சமரசமாகப்பாவித்தவராகியசிறந்த நிலையையடைந்ததனால் உண்டாகிய, வித்தகம்-ஞானத்தினையுடைய, சித்தர்கணமே - சித்தர்கூட்டமே. என்க.

(வி-ரை.) 'மூலன்பரபில்வரு மௌனகுருவே, ' எனமுன் கூறியுள்ளபடி இவ்வாசிரியருக்கு ஆசிரியராகிய மௌனகுருமூர்த்தி திருமூலர் மரபினராதலாலும், திருமூலதேவர் அணிமாதி சித்திகள் கவைந்தவாராதலாலும் இங்குச் சித்தர்கள் கணத்தினைத் துதிப்பாராயினர் எவ்வகைப்பட்ட அரிய செயல்களையும் எளிதாக முடிக்கவல்லார் எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிய வேண்டுமென்று கருத்து. குணமேருவென்பதனைக் "சுணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" என னூர்திருக்குற ளால் காண்க, துருவமென்பது அசையாநிலை.

* துருவமண்டலமாவது - ஐம்பெரும்பூதங்களும் அன்ன மயத்திற் பொருந்தும், அந்த அன்னமயமும் மழையிலுண்டாம். அம்மழைக்குக் காரணமாகிய சூரியன் முதலாகிய கிரணங்களும் நட்சத்திரங்களும் வாயுவிறற் பிணிக்

கப்பட்டு நீங்காமற்சுழன்றுகொண்டிருக்கும்படி செய்யுமேருமலையி னுச்சியி லுள்ள வொரு சோதிசக்கரம்.

துருவன் என்பவன் சுவாயம்பு மனுவின்புத்திரனாகிய உத்தானபாத னுடையமகன். இவன் தன் தந்தைமடியீதேறித் தன்சருதியென்னும் சிற்றன் னையின் மடியீதேறி, அவன் என்வயிற்றிற் பிறக்கும் பாக்கியம்பெறாது, என் மாற்றாளாகிய சுநீதிமகனாயினே என்று சொல்லக்கேட்டுப் பொறாது, தன் தா யினிடஞ்சென்று சொல்லி, தவஞ்செய்தற்குச்செல்கின்றேனென்று விடை பெற்றுப்போய்த் தவமியற்றி,விண்ணொழந்தியின்கட்டளைப்படிசாமாநகரத் தினையடைந்து வையித்தியநாதலிங்கத்தின் சமீபத்திலொர்சிவலிக்கக்குறியை ப் பிரதிஷ்டைசெய்து ஹே,மண்டலத்தினையடைந்ததனால்துருவ மண்டலமெ னப்பெயராயிற்று. இவற்றின் விரிவைக் காசிகண்டத்திற் காண்க.

சக்ரதரன் யெனப் பொதுப்படக்கூறினும் துருவம் அளவளாவி என்ற தனால் திரிவிக்கிரமனை உணர்த்தி நின்றது. ஆசமனமென்பது வலக்கையில் கோகண்ண (பசுவின்காது) ரூத்திரைகொண்டு ஒருநூற்றமிழுளவு நீரெடுத்தும்முறை குடிக்குவீர்.இதனை முக்குடி.நீரென்பர். ஏழுகடல்-உவரீர்,நன் னீர், பால், தயிர், நெய், சருப்பஞ்சாறு, தேன் என்பனவாம். ஐயிராவதம்- பாற்கடலில்அமுதொடுபிறந்தவெள்ளையானே. இது அட்ட திக்கயங்களிலொ ன்ருய்க் கீழ்த்திசைக்குரியது. தேவேந்திரன்வாகனமுமாம். அட்டகுலவெற் பு-கை, இமையம்,மந்தரம், விர்தம், நிதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாத் தன் என்பனவாம், சித்திகளென்றது அணிமா முதலிய எட்டுசித்திகளையும்.

பாட்டளி துதைந்துவளர் கற்பகந னீழிலப்

பாரினிடை வரவழைப்பீர்

பத்மநிதி சங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்

பணிசெயுந் தொழிலாளர்போல்

கேட்டது கொடுத்துவரநிற்கவைப் பீர்பிச்சை

கேட்டுப் பிழைப்போரையும்

கிரீடபதி யாக்குவீர் கற்பாந்த வெள்ளமொரு

கேணியிடை குறுகவைப்பீர்

ஓட்டினை யெடுத்தாயி ரத்தெட்டு மாற்றுக

வொளிவிடும் பொன்னாக்குவீர்

உரகனு மிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே

புலகுசுமை யாகவருளான்

மீட்டிடவும் வல்லவீ ரென்மனக் கல்லையனன்

மெழுகாக்கி வைப்பதரிதோ

வேதாந்த சிந்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பாட்டு அளி துதைத்துவளர்-இசைப்பாட்டை யுடைய வண்டு கள் நெருங்கி வளர்கின்ற, கற்பகநல்நிழலை - கற்பக நல்நிழலை, பாரின் இடை வரவழைப்பீர்-உலகத்தில் வரும்படி செய்வீர்கள், பத்மநிதி சங்கநிதி - பத் மநிதியையும் சங்கநிதியையும், இருபாரிசத்தும்-இரண்டு பக்கத்திலும், பணி செய்யும் தொழிலாளர்போல் - வேலைசெய்கின்ற அடிமையாட்கள்போல, கேட்டது கொடுத்துவர - கேட்டவஸ்துக்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு-வரு வதற்காக, நிற்கவைப்பீர் - நிற்கும்படி செய்வீர்கள், பிச்சைகேட்டுப் பிழை ப்போரையும் - பிச்சைகேட்டுண்டு உயிர்வாழ்வோரையும், கிரீடபதி ஆக்கு வீர் - முடிமன்னராகச் செய்வீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம் - கற்பமுடிவில் உண்டாகிற பிரவாகத்தினை, ஒருகேணியிடை குறுக வைப்பீர் - ஒரு கிண ற்றினிடத்துச் சுருங்கிநிற்கவைப்பீர்கள், ஓட்டினை யெடுத்து - மட்கலஞ்சி தைந்த ஓட்டினை எடுத்து, ஆயிரத்தெட்டுமாற்றுகவொளிவிடும் - ஆயிரத் தெட்டுமாற்றுள்ளதாகப் பிரகாசிக்கின்ற, பொன்னுக்குவீர்-சுவர்ணமாக்கு வீர், உரகனும் இளைப்பாற ஆதிசேஷனும் இளைப்பாறும்படி, உலகு உலகத் தினை, யோகதண்டத்திலேசமையாக-யோகதண்டத்தில் சமையாகநிற்க, அருளால் மீட்டிடவும் வல்லீர் - கிருபையினால் மீட்டிடவும் வல்லவராகிய நீங்கள், என்மனக் கல்லை-என்மனமாகிய கற்பாறையை, அனல் மெழுகாக் கிவைப்பது அரிதோ-நெருப்பிலிடு மெழுகுபோல் உருகும்படி செய்துவைப் பதாகிய இது உங்களுக்கு அரிதாமோ, வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) கற்பகநிழலைப் பாரினிடை வரவழைத்தல் முதலியசெய்தற் கரிய செயல்களைச் செய்யவல்ல வங்களுக்கு என்மனங் குழையும்படி செய் தல் அருமையோ என்பதாம். பொன்னுலகத்தில் இந்திரானுபவிக்கின்ற நவநிதிகளுளிரண்டு சங்கநிதி பதுமநிதி யென்பன. சங்கநிதி சங்குருவாய்க் கிடக்கும் பொன், பதுமநிதி தாமரையுருவாய்க்கிடக்கும் பொன். இவைவே ண்டியவற்றைக்கொடுக்கவல்லன. கேணி-திசைச்சொல் இது சிறுகுளம். உர கன்-உரத்தானகருபவன் ஆதிசேடனெனும் பாம்பு. உரம்-மாற்பு. (இஅ)

பாரொடுநன் னீராதி யொன்றோடொன் றுகவே

பற்றிலய மாம்போ தினில்

பரவெளியின் மருவுநீர் கற்பாந்த வெள்ளம்

பரந்திடி னதற்குமீதே

நீரிலுறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை

நிற்பீர்விகற்பமாகி

நெடியமுகி லேழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ

நிலவுமதி மண்டலமதே

ஊரென விளங்குவீர் பிரமதி முடிவில்விடை

யூர்தியரு ளாலுலவுவீர்

உலகங்கள் கீழ்மேல வாகப் பெருங்காற்

றுலாவினற் றாரணையினால்

மேருவென வசையாம னிற்கவல் லீருமது
மேதக்க சித்தியெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பாரொடு - நிலத்தோடு, நல்லீர் ஆதி-நல்லீர் முதலியவைகளும் ஒன்றோ டொன்றாகவே - ஒன்றோடொன்றாக, பற்றி - தொடர்ந்து, லயம் ஆம்போதினில்-ஒடுங்குகிறகாலத்தில், பரவெளியில் - பரமாகாயத்தில், மரு வுவிர்-பொருந்தியிருப்பீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம்-புகாந்தகாலப் பிரளயம், பரந்திடின் - பரவினால், அதற்கு மீது- அதற்குமேல் நீரில்உறை - நீரில்வா சம்பண்ணுகிற, வண்டுஆய்த்துவண்டு - வண்டுபோலச்சுழன்று, சிவயோக நிலைநித்தீர் - சிவயோகநிலையில் நித்தீர்கள். நெடிய - பெரிதான, முகில் ஏழும்-மேகங்கள் ஏழும். விகற்பமாகி. வேறுபட்டு, பரந்து - பரவி, வருஷிக் கில்-பெய்தால், நிலவு - சந்திரிகையையுடைய, மதிமண்டலமதே - சந்திர மண்டலமே, ஊர் எனவிலங்குவீர் - இடமாகக்கொண்டு பிரகாசிப்பீர்கள், பிரமாதி முடிவில்-பிரமன் முதலானோருடைய முடிவுகாலத்தில், விடையூர் சி அருளால் - இடபவாகனனாகிய சிவபெருமானது கருணையினால், உலவு வீர் - சஞ்சரிப்பீர்கள், உலகங்கள் - உலகங்களெல்லாம், கீழ்மேலாக-கீழ் மேலாகும்படி, பெருங்காற்றுஉலாவின் - பிரசண்டமாருதம் வீசினால், நல்ல தாரணையினால்-நல்லதாரணையோகத்தினால். மேருவென - மேருமலைபோல, அசையாமல்-சலிக்காமல், நிரக்கவல்லீர்-நிரக் : வல்வீர்கள், உமது-உம்முடைய, மேதக்க-மேன்மைபொருந்திய, சித்தி - சித்தியானது, எளிதோ - சொல்லுதற் கெளிதாமோ, வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) ஆகாயத்திற் காற்றும், காற்றில் நெருப்பும், நெருப்பில்நீரும், நீரில் நிலமுமாகத்தோன்றிய பஞ்சபூதங்கள் தோன்றிய முறையே யொடுங் குமாதலால், ஒன்றோடொன்றாகவே பற்றிலயமாம் என்றனர். பஞ்சதன் மாத்திரைகளிலே பஞ்சபூதங்களுந் தோன்றி அவற்றி லொடுங்குமென்றுசித்தாந்தங்கூற. ஆகாய மாதியொன்றிலேயொன்றுதோன்றி முறையே யொடுங்கு மென்பதென்னை யெனின், ஆகாயமுதலாக ஒன்றின்பிடுவொன்றுண்டாங்கிர மத்தினாலும், பஞ்சீகரணத்தினாலு மிங்ஙனங் கூறியதால் விரோதமில்லை. இதனால் பூதசதுஷ்டயமேயல்லாது ஆகாயமென்பதொன்றில்லை யென்னும் உலோகாயதனும், பௌத்தனு மறுக்கப்பட்டனர்.

பிரமாதியென்றதனால், பிரமனுடன் விண்ணவையும் இந்திரனையும் கூட்டுக. முடிவில் என்றது இவர்கள் மரணத்தினைக்குறித்தது. தேவாரம் “நூறு கோடிபிரமர்சனுங்கினார், ஆறுகோடிநாராயணரங்ஙனே. ஏறுகங்கைமண லெண்ணிலந்திரர், ஈறிலாதவ னீசனெருவனே” எனவும், திருவாசகம் “மாலையொ யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ், சால மயல்பார்த்துத் தலை யசைப்பர்” எனவும், இலங்கீபுராணம், “அசங்க்யாதாச்சகாலாக்யா அசங்கியாதா: பிதாமக: அரயச்சாப்ய சங்க்யாதாஎக ஏவ மகேசுவர: எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தாரணையென்பது அட்டாங்கயோகத்தொன்று. இது நாயி, கண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம். இவற்றி லொன்றிற்சந்ததம் சிந்தை வைத்தல். திருமந்திரம் “அறித்தவுடலையம்பூதத்திலவைத்துப், பொருத்தவைம்பூதஞ் சித்தாதியிற்போந்து, தெரித்தமனாதிசத்தாதியிற்செல்லத், தரித்ததுதாரணை தற்பரத்தோடே.” என்றதனாற்காண்க. உலகங்கள் தட்டழியுங்காலத்தும் அசையாமல் நிற்கவல்லீர் என்பதை, “வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகி லென்... ஒருவனுக்காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே” என்ற தேவாரத்திற் காண்க.

பிருதுவியாதியைப் பெரும் பூதங்களும் ஒன்றிலொன்று ஒடுங்குங் காலத்துக் கற்பாந்த வெள்ளத்தின்மீதுவண்டாய் உலவுதல் முதலிய சித்தி களைச் செய்யவல்லவுமது பெருமையை யெம்மாற் சொல்லிமுடியுமோ என்பதாம்.

(ருக)

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா
 வியாதினும் மரிதரிதுகாண்
 இப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
 வேதுவரு மோவறிகிலேன்
 கண்ணக னிலத்துநா னுள்ளபொழு தேயருட்
 ககனவட்டத்தினின்று
 காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
 கலந்துமதி யவசமுறவே
 பண்ணுவது நன்மையிற் நிலைபுது மட்டுமே
 பதியா பிருந்ததேகப்
 பரிவுகுலை யாமலை கெளரிகுண் டலியாயி
 பண்ணவித னருளினுலே
 விண்ணிலவு மதியமுத மொழிபாது பொழியவே
 வேண்டுவே னுமதடிமைநான்
 வேதாந்த சித்தாந்த சமாசுநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இங்.) எண்ணரிய-எண்ணுதற்கரிய, பிறவிதனில்-பிறவிகளுள், மானி டப்பிறவி-மனிதப்பிறப்பு, யாதினும்-எல்லாப்பிறவிகளினும், அரிது அரிது- மிகவும் அரியது, இப்பிறவி-இந்தச்சன்மம், தப்பினால்-தவறினால், எப்பிறவி- எந்தச்சன்மம், வாய்க்குமோ-கிடைக்குமோ, ஏதுவருமோ-என்ன அனர்த் தங்களுண்டாகுமோ, அறிகிலேன் - தெரிகிலேன், (ஆதலால்) கண்ணகல் நிலத்து - இடமகன்ற பூமியில், நான் உள்ளபொழுதே - நான்இருக்கும் பொழுதே, அருள்ககனவட்டத்திலின்று - திருவருளாகிய ஆகாயமண்டல த்திலின்றும், காலூன்றி நின்று ஆனந்தம் பொழி - நிலத்து நின்று இன்ப

கச்சு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மழையைப் பொழியானின்ற, முகிலொடு-மேகத்துடன், கலந்து - சேர்ந்து மதி அவசம் உற்பண்ணுவது நன்மை - என் அறிவானது பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும், இந்நிலைபதியும் மட்டும் - இந்நிலையில் அழுந்துகிற வரைக்கும், பதியாய் இருந்த - எனக்கு இடமாயிருந்த, தேகப் பவுரி குலை யாமல்-தேகமாகிய பவுரிக் கூத்துக்கலையாமல், கௌரி-கௌரியாகிய, குண்டலிஆயி-குண்டலசத்தியென்கிற, பண்ணவிதன் அருளினாலே-தேவியினது கிருபையினால், விண்ணிலவும் மதி அமுதம் - சிதாகாசத்தில் நிலபெற்றிருக்கின்ற சந்திரனிடத்துள்ள அமிர்தமானது, ஒழியாது பொழிய - இடையறாது பெய்ய, உமது அடிமைநான் வேண்டுவேன்-உமதடிமையாகிய நான்விரும்புவேன். வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) கீழ்ப்போன அனந்த சனனங்களில் செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினால் அரிதாகிய மானிடதேகங்கிடைப்பதாகலின், எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவிதானியாதினும் மரிதரிதாகான் என்றனர். திருமந்திரம், “பெருதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும், பெறுதற்கரிய பிராணடி சோரப், பெறுதற்கரிய பிராணிகளெல்லாம், பெறுதற்கரியதோர் பேறிழந்தாரே.” எனவும், சிவஞானசித்தியார், “அண்டசஞ் சுவேத சங்கருந்பிசஞ் சராயுசத்தோ, டெண்டெரு நாலெண்பத்து நான்கு தூரூயிரத்தா, லுண்டபல் யோனிதோறு மொழித்துமா னுடத்துதித்தல், கண்டிடிற் கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. அடுத்தபிறவி யின்னதென நிச்சயிக்கக் கூடாமைபற்றி, இப்பிறவி தப்பினாலெப்பிறவியாய்க்குமோ வேதுவருமோ வறிகிலே னென்றனர். இத்தேகமுள்ளபோதே இரண்டறக்கலக்கு மத்துவித முத்தியடையவேண்டுமென்பார், கண்ணகனிலத்து நானுள்ளபொழுதே யருட்ககன வட்டத்தினின்று காலூன்றி கனமழை பொழியுமானந்தமுகி லொடுகலந்து மதியவசமுறவே பண்ணுவது நன்மை என்றனர். சிவானுபூதியடைவதற்கு முன்தேகம் நழுவி விடின் அது பெறுதற்கரிதாகலின், இந்நிலை பதியுமட்டுமே பதியாயிருந்த தேகப்பவுரி குலையாமலே கவுரி குண்டலியாயி பண்ணவித னருளினாலே விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே வேண்டுவே னுமதடிமை நான் என்றனர். பவுரி-கூத்தின்விசிற்பம். கௌரி-கிரியின்புத்திரி, குண்டலி சத்தி - மூலாதாரத்தில் பாம்புருவமாய் இருப்பதாகிய ஓர் சத்தி. (சுய)

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொலல்கே னென்சொலல்கேன்

பொழுதுபோக்கே தென்னிலோ

பொய்யுட னியித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்

புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்

கைதவம் லாமலிது செய்தவம் தல்லவே

கண்கெட்ட போக்கும் வெளியாய்க்

கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நின்றலெக்

காலமோ வதையறிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
வரையினொடு செம்பொன்மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண் டக்கோல்
வரைந்துசய வீருதுகாட்டி
மெய்திகழு மஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
வேந்தரே குணசாந்தரே
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பொய் திகழும்-பொய்யேயிருந்து விளங்குகின்ற, உலகநடை உலகவொழுக்கத்தினைப்பற்றி, என் சொல்கேன் என்சொல்கேன் - என்ன சொல்லுவேன் என்ன சொல்லுவேன், (ஆயினுமொருவிதமாகச் சொல்லுகின்றேன்) பொழுதுபோக்கு எதுஎன்னிலோ - (இவ்வுலகத்தார்) காலங்கழித்தல் எப்படி யென்றாலோ, பொய் உடல் நிமித்தம் புசிப்புக்கு அலைந் திடல்-பொய்யுடம்பினைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு உணவுக்காகத் திரிதல், புசித்தபின் கண்ணுறங்கள்-உண்டபின் நித்திரைபோதல், (ஆகிய இவைகளாலேயே) இது கைதவமலாமல் - இதுபொய்யொழுக்கமேயன்றி, செய்தவம் அல்லவே - செய்தற் குறித்தாய் (உயிர்க்குறுதிதருவதாகிய) தவமல்லவே, கண்கெட்டபேர்க்கும் - குருடருக்கும், வெளியாய்க்கண்டது 'இது - வெளிப்படையாய்க் காணப்பட்டது இவ்வொழுக்கம், இதை கண்டித்து விண்டு நின்றல் எக்காலமோ-இக்குருட்டொழுக்கத்தைக் கண்டித்துவிட்டு நின்றல் எந்தக்காலமோ, அதை அறிகிலேன்-அதனையுணருமாற்றவில்லேன், மைதிகழும் முகிலினம் குடைநிழற்றிட-கருமை விளங்குகின்ற மேகக்கூட்டம் குடைபோல் நிழலைச்செய்ய, அட்டவரையினொடு - எட்டிமலைகளோடு, செம்பொன் மேருமால்வரையின் முதுகூடும் - செம்பொன் மேருவாகிய பெரிய மலையின் புறத்தும், யோகதண்டக்கோல் வரைந்து - யோகதண்டாகிய கோலையெழுதி, ஜயவிருதுகாட்டி-வெற்றி விருதாகக்காட்டி, மெய்திகழும் - உண்மை விளங்குகின்ற, அஷ்டாங்கயோக பூமிக்குள் வளர்-அஷ்டாங்கங்களையுடைய யோக நிலத்தில் விருத்தியடையாநின்ற, வேந்தரே - அரசரே, குணசாந்தரே - சாந்தகுண சீலரே. வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) என் சொல்கேன் என் சொல்கேன் என்ற அடிக்கு இரக்கப் பொருளது, அதாவது பிராகிருதர் நிலையினைக்கண்டு பரிதபித்துக் கூறியதற்கும்-உடலெடுத்ததனாலையவேண்டியவுண்மையினைவிசாரிப்பதற்சிறிதுங்கவலைவைய்யாது, நிலையில்லாதஉடலைக் காப்பாற்றவேண்டியதன்பொருட்டு நாடோறு மலைவதும், ஓய்ந்தகாலத்திலே நன்றாகத் தூங்குவதுமானதொழிலை மேற்கொண்டொழுகுதல் சிறிதும் பிரயோசனமின்றி அப்பிரயோசனமாகவே முடியுமென்பார், பொய்யுடனியித்தம்புசிப்புக் கலந்திடல் புசித்த

கச்சு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பின் கண்ணுறங்கல் கைதவமிலாமலிது செய்தவமதல்லவேஎன்றனர். இங்
கனமெடுத்துக்காட்டிய வுண்மை யாவருக்கும் பிரத்தியட்சமென்பார், கண்
கெட்டபேர்க்கும் வெளியாய்க் கண்டதிது என்றனர். இத்தகைய புன்மர்க்
கத்தினையறவே கைவிடுங்கால மெப்போது வருமோவென்பார், விண்டி
தைக்கண்டித்து நின்றலெக்காலமோ வதை யறிகிலேன் என்றனர்.

அஷ்டாங்கயோகத்தினைப் பூமியாக வருவகஞ் செய்ததற் கேற்ப இவ
ர்கள் அவ்வரசாண்மவரும் வேந்தரென்றமையான், அரசன் வெண்கொற்ற
க்குடைநீழலி லிருக்கவேண்டு மாகலின், மைதிகழு முகிலினம் குடைநீழற்
றிடஎனவும், அவன் ஆணையை மேருவிற் பொறித்து விருது மேற்கொண்
டிருக்குமாகலின், அட்டவரையினெடுசெம்பொன் மேருமால்வரையின்முது
கூடும் யோக தண்டக்கோல் வரைந்து சயவிருதுகாட்டினஎனவும் கூறினர்.

அஷ்டாங்கயோகம்வன - இயமம் நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம்
பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்பனவாம். திருமந்திரம்,
“இயம நியமமே யெண்ணிலா வாதன, நயமுறு பிராண யாமநண் பிரத்தி,
யாகாரம், சயமிகுதாரணை தியானஞ் சமாதி, பயமுறு மட்டாங்கமாவது
மாமே” என்றதனாற் காண்க. இவற்றுள் இயமமாவது-கொல்லாமை, மெய்
ம்மை கூறல், கள்ளாமை, பிற்பொரு ளிச்சியாமை, இந்திரியமடக்கல், நியம
மாவது-தவம், தூய்மை, தத்துவஞ் லோர்தல், மனமுவந்திருத்தல், தெய்வம்
வழிபடல். ஆதனமாவது-சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி
பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம். அவையாவன, சுவத்திகம் - தொடைக்கு
முழங்காற்கு நடுவே யிரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமார்திருத்தல்,
கோமுகம் - சுகனப்பக்கத்தி லிருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து இருகாற்
பெருவீரலைக் கைப்பிடித்திருத்தல், பதுமம்-இருதொடைமேலு யிரண்டுள்
ளங்காலையு மாறித் தோன்றவைத்தல், வீரம் - வலத்தொடையி லிடக்காற்
பரட்டைச் சேர்த்தி யிறுமாப்புற்றிருத்தல், கேசரி-பீசத்தின் கீழ்க் சீவனி
யிடத்துப் பரட்டை வைத்திட முழங்கையை முழந்தாளில் வைத்தங்குலி
விரித்து நாகியைப் பார்த்திருத்தல், பத்திரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சீவனியிடத்
திருகாற் பரட்டையும் வைத்தவ் விருபதத்தைபு யிருகையா லிறுகப்பிடித்
தசையா திருத்தல், முத்தம் - இடக்காற் பரட்டால் சீவனியை யழுத்தி
வடக்காற் பரட்டாற் பரட்டின் கீழுந்த விருத்தல், மயூரம் முழங்கை யிர
ண்டு முந்திப் புறத்தி லமுந்தப் புலியிற் கையுன்றிக் காலீட்டித் தலைநிமிர்ந்
திருத்தல், சுகம்-சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ வவ்வாறிருத்
தல், பிராணயாமமாவது பிராணவாயுவை இரேசகபூரக கும்பகஞ்செய்தல்
பிரத்தியாகாரமாவது உபாதியைக்கியுண்ணேக்கல். தாரணையாவதுகண்
டம்இதயம் நெற்றி கபாலம் நாபி இவற்றி லொன்றிற் சந்ததம் சிந்தை
வைத்தல். தியானமாவது ஜம்புலனடக்கி யோகஞ்சேர்தல். சமாதியாவது
இந்திரிய முதலியதத்துவசேட்டைகட்கேதுவா யாக்கையுள்ளிற் பவற்றோடு
கூடினு மவற்றிற் பற்றின்றியிருக்குமானமாவாகியதன்னைத்தான்காண்டல்

கெசதுரக முதலான சதுரங்க மனமாதி
 கேள்வியி னிசைந்துநிற்பக்
 கெடிசொண்ட தலமாறு மும்மண்ட லத்திலுங்
 கிள் ளாக்குச் செல்லமிக்க
 தெசவிதம தாய்நின்ற நாதங்க ளோலிடச்
 சிங்நாச னுதிபர்களாய்த்
 திக் குத திகந்தமும் பூரண மதிக்குடை
 திகழ்ந்திட வசந்தகாலம்
 இசையமலர் மீதுறை மணம்போல வானந்த
 மிதயமேற் கொள்ளும்வண்ணம்
 என்றைக்கு மழியாத சிவராச யோகரா
 யிந்த்ராதி தேவர்களெலாம்
 விஜயஜய ஜயவென்ன வாசிசொல வேகொலு
 விருக்குதும் பெருமையெளிதோ
 வேதார்த சித்தார்த சமாசநன் னிலைபெற்ற
 வித் ககச் சித்தர்கண்மே.

(இ-ள்.) கெசதுரக முதலான - யானே குதிரை முதலான, சதுரங்கம் சதுரங்களாக, மனமாதி - மனமுதலிய அந்தக்கரண நான்கும், கேள்வியின் இசைந்து நிற்ப - பணிவிடைக்கு இணங்கி நிற்கவும், கெடிகொண்ட தலமாறுங்-கீர்த்திபொறுந்திய ஆறுஆதாரங்களினும், மும்மண்டலத்தினும் மூன்று மண்டலங்களினும், கிள்ளாக்குசெல்ல-அதிகாரம் செல்லவும், மிக்க தெசவிதமாய் நின்ற நாதங்கள் ஓலிட - மேலாகியபத்துவகைப்பட்டு நின்ற நாதங்கள் முழங்கவும், சிங்காசநாதிபர்களாய் - சிங்காசநாதிபதிகளாய், திக் குத திகந்தமும் - திக்குகளிலும் திக்குகளின் முடிவுவரையிலும், பூரண மதிக்குடைதிகழ்ந்திட - பூர்ணசந்திரனாகிய குடையானது பிரகாசிக்கவும், வசந்தகாலம் இசைய - வசந்தகாலம் வர, மலர்மீது உறைமணம்போல-மலரிலிருக்கிற பரிமளம்போல, ஆந்தம் இதயமேற்கொள்ளும் வண்ணம்-இன்பமானது இதயத்தில்குடிகொள்ளும்வகை, என்றைக்கும் அழியாத-எப்போதும் கெடாத, சிவராஜயோகராய் - சிவராஜயோகத்தை யுடையராகி, இந்த்ராதி தேவர்களெலாம் - இந்திரன்முதலான தேவர்களெல்லாம், விஜய ஜயஜய என்ன ஆசிசொல்ல-விஜய ஜயஜயவென்று மங்களமொழி கூறவும், கொலு இருக்கும் - கொலு வீற்றிருக்கின்ற, நும்பெருமை எளிதோ-உமது பெருமையானது சொல்லுதற்கு எளிதாகுமோ. வேதார்த. என்க.

(வி-ரை) இராஜயோகத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குச் சமானமாகச்சிவ ராஜயோகியரையும் கூறுவான்றொடங்கி, அவர்கட்குயானேமுதலிய சதுரங் கங்களும் இவர்கட்குமுதலியசதுரங்கங்களும், அவர்கட்குக்கின்றாக்கு

சுவர்க்கமுதலிய மூன்றுலகங்களிலும், இவர்கட்குக் கிள்ளாக்கு மும்மண்டலங்களிலும். அவர்கட்கு வாத்திமம் காகளமுதலான பத்தும், இவர்கட்கு வாத்தியம் தசவித நாதங்களும். அவர்கட்குத் திசையின் முடிவுவரையில் பூரணசந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையும், இவர்கட்கு மதி மண்டலமேவெண்கொற்றக் குடையுமாகவமைந்ததென்றும் இருவர்கட்கும்இந்திராதியர் ஆசிகூற கொலுவீற்றிருப்ப ரென்றுங் கூறினர்.

மனமாதிகள் - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. மும்மண்டலங்கள் - அக்கினி மண்டலம், சூரியமண்டலம், சந்திர மண்டலம் என்பன. சுவாஸுபவமாலை, “மண்டலங்கள் மூன்றுவகுப்பார்கள் மற்றவற்றை, விண்டுரைப்போமன்பாய் வினவிடுக - மண்டங்கி, மண்டலமா தித்தனுயர் மண்டலம்வெண் சந்திரன்நன், மண்டலமா மென்றே மல், ” என்றதனாற் காண்க. அக்கினி மண்டலம் மூல முதல் நாபிவரையில், சூரிய மண்டலம் நாபிமுதல் கண்டம்வரையில், சந்திரமண்டலம் கண்டமுதல் புருவம்வரையிலாம். தசவித நாதங்கள்-சினி நாதம், சினி சினீநாதம், கண்டநாதம் சங்க நாதம், வீணநாதம், தாளநாதம், முரளீ நாதம், பேரீ நாதம். யிருதங்க நாதம், மேகநாதம், என்பன. ஆதாரங்கள் - மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாதம், விசுத்தி. ஆஞ்ஞை. இவற்றிற்கு முறையேயிடம், குதம், குய்யம், நாபி, இதயம், அடிநா, நெற்றி.

என்றைக்கு முழியாத சிவராசயோக மெனவே மற்ற அடயோக முதலிய நிலையற்றதெனலாயிற்று. சிவராசயோகமாவது - உச்சவாசம் நிச்சவாசம் இரண்டையும் அடக்கி சுழுமுன மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவைவறிந்து, விஷயங்களின்வழி மனதைச் செல்ல வொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிறுத்தி, ஆருதாரங்களின் அந்தர்மாதிரு காக்கிரமத்தை அறிந்து அவ்வவ்வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாருதாரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து மூலாதாரந்தொடங்கி விநாயகர் முதலிய தேவதைகளைப் பொருந்தி, அபிமுகம் பண்ணிக்கொண்டு ஆருதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமரந்திரத்திலே அதோமுகமாய்ச் சுகஸ்த்ரதளமாயிருக்கிற தாமரைமுகையைச் சோதி சோதிபதோச்சாரணத்தாலே உதிக்குஞ் சிவார்க்கனாலே அலரச்செய்து, அந்தத்தாமரைப் பூவின் கேசார்க்கிரத்திலே உள்ளசந்திர மண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினாலே மூலாக்கினியை அக்கினி பீசாக்கர உச்சாரத்தினாலே எழுப்பி, நாடிசக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை இனகப்பண்ணி, அந்தவயிர்த்தத்தைச் சர்வநாடிவழியாக நிரப்பி அவ்விடத்திலுண்டாகிய சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானாயிர்தாவத்தையை அடைந்து நின்று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்க ளெல்லாஞ் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்கள் அடங்கினாற் போலத் தன்னிடத் தடங்கச் சர்வதோமுகமாய்ச் சுவயபரப் பிரகாசமாய் இருக்கின்ற பூரணம் பிரகாசத்தைப் பாவித்திருப்பது வேயாம்.

கிள்ளுத்து - கிள்ளுத்து - கிள்ளுத்து - தம்முடையவீடுகளில் இரவிற்கு
பாத்திரங்களைவிடத்தக்கவைகளாகவந்திருந்ததையர் உபாத்தியாயபர்கட்
குக்கின்பிச்சொத்துத்தொழும்பு - கிணற்றிலேயுள்ளதற்கு வறக்கம், ஆக்கு-இலைகிள்
தாக்கு - கிணற்றுச்சொத்துக்களத்திலிருந்திருக்காமேமேலும்பொருளைப்பயக்கும்.

ஆணியிலே பொண்ணியிலே பொண்ணியை வெருடுபதை

யாக்கத்துடன் கிணற்றுள்ளியை

ஆடியா கதங்குபோல் கிணற்றுடன் கிணற்றுடன்

யாக்கத்துடன் கிணற்றுடன் கிணற்றுடன்

கண்ணியிலே நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிற பொண்ணியாய்க்

கண்ணியை பொருட்டிவைக்க

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

பூணியிலே கிணற்றுடன் கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

பொய்யுலக ஆணியை ஆணியை கண்ணியை

பூணியை கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

கண்ணியை கண்ணியை கண்ணியை

(இ-ள்.) ஆணியிலே பொண்ணியிலே - ஆண் பொண் இரண்டினுள்ளும்,
என்போல ஒரு பொதை - கண்ணியைப்போல ஒரு அறிவில்லாதவன், அகிலத்
தின் பிணை யுள்ளதோ - உலகத்திலுண்டோ, ஆடியா கதங்குபோல்-சுழலா
கின்ற கதங்குபோல, ஆடியா கதங்குபோல - (விவரமாகவான்மேல்) விரை
ந்து(அவற்றினின்றும்)விடுவாரென்று அவற்றின் கண்ணை) சுழலா கின்றமனத்
தை, அடக்கி(அடக்காது செல்லாது)தடுத்தது, திருவருளை ஒருகணமேனும்
யாண்காணியேன்-திருவருளை ஒரு கணம்பொழுதாயினும் யான் கண்மலே
ன்,அல்லாது-ஆன்றி, மென சிவந்த-மென சிவந்தையையுடையவருகி, கண்மூடி-
கண்ணி தற்களை கருவித்து, ஒழிந்ததைக்கட்டி-ஒழிந்த இயற்கையாயுள்ளபிரா
ணவாயுடைவத்தடுத்து, கண்ணியைப்போல - கண்ணியை கண்ணியை
தொடுப்படி, கண்ணியைக்கண்ணியை எழுப்ப-கண்ணியைக்கண்ணியை
கண்ணியை - கருத்துக் கொண்டலேன், இற்றைகான் - இத்தனை
கண்ணியைக்கும், கண்ணியைக்கண்ணியை - கண்ணியைக்கண்ணியை
கண்ணியை, பொய்க்கிலே பொய்க்கிலே-அவைகெல்லாம் வழியில்செல்லலிட்டி,
பொய்க்கிலை ஆணியை-பொய்க்கிலை வாய்க்கிலையுள்ளஆணியை, கண்ணியை
கண்ணியை - கண்ணியைக்கண்ணியை - கண்ணியைக்கண்ணியை

கரு 2 தாயுமாவசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஐகிய நான், இன்னம் இன்னம் - மேன் மேலும், வீணிலே அலையாமல் வீண்காரியங்களில் பிரவேசித்துத்திரியாமல், மலைஇலக்குஆக - மலைக்குறி யோல, நீர்-நீங்கள், வெளிப்பட்டோற்றல்வேண்டும் - பகிரங்கமாகக்காட்சி கொடுத்தருள்வேண்டும். வேதார்த-என்க.

(வி-ரை.) மனிதப்பிறப்பினை யெடுத்ததலுடையவேண்டிய முக்கியமாகிய பிரயோசனம். திருவருளையனுபவித்தல். அது கிட்டாதவழி அத்திருவருளையடைதற் கேதுவாகிய யோகத்தினையடைதல். இவ்விரண்டிலொன்றே னுத்தானடையாது, கற்றல் கேட்டலாலுண்டாகிய அறிவை மறந்து உலகபோகத்திலுழந்தி வாழ்ந்தேனென்பார் ஆணிலே பெண்ணிலே..... பொய்யுலகனுவினே நென்றனர்.

அறிவினுக்குத் தாரகமாவிருப்பது திருவருளாகையால் அத்தகைய திருவருளைத் தான்தரிசித்திலெனென்பார், காணிலென்றிருவருளை என்றனர். துகன்று போதம். ” என்னறிவை நீயே யுணர்வையே யாமாகி, லிந்நெடுநாட் பாசத்திசையாயே - யுன்னறிவை, நீங்கா வறிவாகி நீருமிரதழும்போ, லாக்காணராராந். ” என்றதனாற்காண்க, மூச்சைக்கட்டிக்கலாமதியை மூட்டவே மூலவெங்கனவினையெழுப்ப நினைவும் பூணிலேன் ” என்றதற்கு முப்பத்தாறுவது செய்யுளினுரையில் விரித்தாம். கற்பனவும் கேட்பனவும் ஆசிரியர் காட்டிய வின்பரிட்டைபெறுதவிடத்துப் பயன்படாதாகலின், கற்றதும் கேட்டதும் போக்கிலே போகவிட்டு என்றனர். இவ்வுண்மை இப்பாசிரியரே, கற்றதுவ் கேட்டதுந்தானே யேதுக்காகக், கடபடமென்றுருட்குத்தகோ என்றுகூறுதலினு லறிக. (சுரு)

கன்னலமு தெனவுமுக் கனியெனவும் வாழறு

கண்டெனவு மடியெடுத்துக்

கடவுளர் கடந்ததல வழுதழுது பேய்ப்போற்

கருத்திலெழு கின்றதெலாம்

என்னதறி யாமையறி வென்னுமிரு பகுதியா

வீட்டுதமி முன்றமிழினுக்

கின்னல்பக ராதுலக மாராமை மேலிட்

டிருத்தலா லித்தமிழை

சொன்னவனி யாவனவன் முத்திசித் திகளெலாந்

தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்

சொல்லுமென வவர்நீங்கள் சொன்னவவை யிற்சிந்திது

தோய்ந்தகுண சார்தனெனவே

மின்னல்பெற வேசொல்ல வச்சொல் கேட்டடிமைமனம்

விகசிப்ப தெந்தராளோ

வேதார்த சித்தார்த சமாசநன் னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர்கணமே.

1) கன்னல் அழுது எனவும் - கருப்பந்தாற்றின் கவையேபோல
யெனவும் - முக்கணிகளின் கவையேபோலவும், வாய்ப்புறுகண்டு
தாறுதற்குக் காரணமான கற்கண்டு போலவும், அடி (கவையு
றுது, கட்டாளிகள் யறித்துத்தத்தது அல்ல - கட்டவுளரால் எடு
த்கப்பட்டுத்தல் போய்போல அழுது அழுது - போய்போல பல
கருத்தில் அடிவின்ற தெல்லாம்-என்னளில் உண்டாவதாகிய
புனது அறிபாமை அறிவு மன்னும் - எனது உணர்வின்றமை
திற, விருபகுதியால் - இன்னலிபகுப்பினால் கட்டு தறிற் - சொ
ழையாகும், என் த ழுதினக்கு - அப்படி என்னுற்சொல்லப்ப
புலக்கு, அசாணை மேலிட்டிருத்தலால் - போன்று அதிகப்பட்டு
உலகம் இன்னல் பகராத உலகமானது குற்றங்கூறுது -
முத்திதித்திகெல்லாம் தோய்த்த - முத்தி தித்திகெல்லாமமை
ய - மாரக்கதைபோ, படித்தீர் - படித்தவர்களே, இத்தரி
த்திறுமாலையே, சொன்னவன் அவன்யாவன் - சொல்லிய
பன் உடனென்று, அவர் - அவவுலகத்தார், சொல்லும் என -
சொன்று வினாவு, கேட்கம் சொன்ன அவையில்-கீர்கள் மறுமொ
சன்ன அப்பார்த்தைகொளுல், சிறிது தோய்த்த குண சாத்தன்
குணம் சிறிது அமைத்தவன் என்று, இன்னல்பெற சொல்ல -
ண்டாகப்புகம், அடிமை - அடியேன், அச்சொல்கேட்டு - அந்த
யக்கேட்டு, மனம் விகசிப்பது - மனமறிஞ்சியடைவது, எந்த
த்த காலமோ, வேதாந்த, என்க.

கா.) திருவெண்ணெய் என்னுள்பொல்லாப்பின்னாயார் மெய்க
த்குத ியாபுனபொதரியாற்றம்படி 'கல்லாளிழன்மலை, என்
ன அதுமுக்கட்டவுள் அருணைவிரி சாதருக்குத் திருப்புகுர் இயற்
ததைத்தருபத் தித்தருகையத்திக்விதை சத்திச்சரவணன் முத்
திறுத்தகொருபானென்கொது" என்றும், காஞ்சிக்குமரக்கோட்
ப்பெருமான் கசையப்பவிவாசாரியருக்குக் கட்டபுராணரியாற்றம்
க்காச்செம்முக்கமைந்துளான்' என்றும், கணகசெயன் செத்திழார்
நத் தித்தித்தொண்டிப்புராண ரியத்தம்படி 'உலகெலா முணர்க்
யவன்' என்றும், திருவாரூர்த் தியாகேசப்பெருமான் கட்டாழித்
குத் திருத்தொண்டத்தொகை வியத்தம்படி 'கிள்ளுவாழத்தண
குரு மடியேன்' என்றும், அறிமதுமான செத்தபாற் மொழிக
டியானெயெடுத்துக்கொடுத்தாற்போலத் தனக்கேயிலில்ல யென்
னர்கடத்ததல என்றனர்.

நக்கும் ஒளிக்கும் இடமொன்று விருத்தல்போல, அறிபாமைக்
னுக்கும் இடமொன்று வாய்க்கப்பெற்ற தான்கொன்ன தமிழ்
என்னதரியாமை யறிவென்னு விருபகுதியா கீட்டுதறிற் என்ற
னமாலினும் இத்தமிழினப் படிக்குத்தோறும் பண்டிதர் முதல்

கநிசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

பாமரரீருகக் கண்ணீருங்கம்பலையுமாக மனமுருகுகின்றாரென்பார், இன்ன ல்பகரா துலகமாராமை மேலிட்டிருத்தலால் என்றனர்.

சித்தகணங்களே! அழுதழுதுகூறியஅடியேனுடைய தமிழ்ப்பாடலின் அருமையினையறிந்த உலகினர் இங்ஙனம் பாடினான் யாவனென உங்களை வினாவ, சிறிது சாந்தகுணமுடையவன் என நீங்கள் சொல்லக்கேட்டு அவர்கள் மகிழ் அச்சொல்லினை அடியேன்கேட்டு மனமகிழ்வது எந்தக்காலமோ என்பதாம். என்றதனால் ஒரு நூலினையும் அந்நூலாசிரியனையும் தக்கவர்கள் மதிக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (கசு)

பொற்பிடுநெடு கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தலாற்

போந்திடையொடுக்கமுறலால்

பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு

பூரித்த வெண்ணீர்மையால்

எற்படவிளங்குக கனத்திவிமையாவிழி

யிசைந்துமே னேக்கமுறலால்

இரவுபகலிருளான கனதந்தி படநூறி

யிதயங் களித்திடுதலால்

பற்பல விதங்கொண்ட புலிகலையி னுரியது

படைத்துப் ப்ர தாபமுறலால்

பனிவெயில்கள் புகுதாம நெடியவான் ரெடர்நெடிய

பருமர வனங்களாரும்

வெற்பினைடை யுறைதலாற் றவராஜ சிங்கமென

மிக்கோ ருமைப்பு கழ்வர் காண்

வேதாந்த சித்தாந்த சமராதன் நிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ - ள்.) பொற்பிடுநெடு - அழகோடுகூடிய, கைகாலில் - கைகால்களில், வள்ளுகிர் படைத்தலால் - கூர்மையாகியநகங்களைப் படைத்தலாலும், இடைபோந்து ஒடிக்கம் உறலால் - இடையானதுசுருங்கிவந்து இருத்தலாலும், பொலிவு ஆன வெண்ணீறு பூசி - பிரகாசமுள்ள திருவெண்ணீற்றைப் பூசி, அருள்கொண்டு பூரித்த - திருவருள் பெற்று இறுமாந்த, எண் நீர்மையால் - மதிக்கத்தக்க குணத்தினாலும், எல்படவிளங்கு கனத்தில் - பிரகாசம் உண்டாக விளங்குகின்ற சிதாகாயத்தில், இமையாவிழி இசைந்து - இமையாமல் கண்கள்பொருந்தி, மேல்நோக்கம் உறலால் - ஊர்த்துவதிருஷ்டிப்பைப் பொருந்துதலாலும், இரவுபகல் - இரவினும் பகலினும், இருளான - அஞ்ஞானந்தகாரமாகிய, கனதந்தி படநூறி - பெரியயானையானது இறக்கும்படி அறைத்து, இதயம் களித்திடுதலால் - மனம் செருக்கடைந் திருத்தலாலும், பற்பல விதம் கொண்ட-பற்பலவிதமான; புலிகலையின் உரி

படைத்து - புலித்தோலையும் மான்தோலையும் ஆசனங்களாகப் படைத்து, பிசதாபம் உதலால் - மனோபல வைப்பவத்தைப் பெற்றிருத்தலானும், பனி வெயில்கள் புகுதாமல் - பனியெயில் முதலியவைகள் மனையப் பெருமல், கெடியவான்றொடர் - விசாலமான ஆசாயத்தை அளவிய, கெடிய - உயரமான, பருமாவனங்கள் ஆகும் - பருத்தமரங்கள் அடர்பெற்ற, காடுகிணைந்த, வெற்பின் இடை உரைதலால் - மலையினிடத்து வசித்தலானும், தவராச சிங்கமென-தவராஜ சிங்கமென்று, மிக்கோர்-மேலோர்கள், உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள், வேதாந்த. பங்க.

(வினா.) இரல் தவசிகட்கும் சிங்கத்திற்கும் உவமைகூறித் தவராஜாஜ சிங்கமெனக் கூறியிருத்தலால், மேல்தவசிகட்குக் கூறியவைபோலச் சிங்கத்திற்கும் கைகால்களில் கூறியிருக்கிறதும் புலிவிய இடையும், வெண்மை சிறமும், மேனோக்கியகண்களும், யானைகளைக் கொல்லுதலால்களிப்பும், புலிகளையும் மான்களையும் கொன்று அவற்றின் தோல்களைத்தன் குகையில் வைத்திருத்தலும், அடர்த்த காட்டில் வாழுதலும் ஆகிய குணங்கள் பொருந்தியிருத்தலைக் காண்க. பிருகங்களுக்குள் சிறந்து விளங்குவது சிங்கமானது போல, மனிதர்களுக்குள் சிறந்து விளங்குபவர் தவசிகள்.

பொலியானவெண்ணிற எண்பதற்குப் பிசதாபமான வெண்ணிற என்றது என்னையோவெனின், வெண்ணிறத்தோடுகூடிய விபூதியே சிறந்ததென்றும், அத்தகைய விபூதியினையே யாவரும் தரிக்கவேண்டுமென்றும், கருமை, செம்மை முதலிய சிறம்வாய்ந்த விபூதியினைத் தரிக்கப்படாதென்றும் தரித்தால், கருகிற விபூதி வியாதியையும் செத்திற விபூதி சேர்த்தி காசத்தையும், புண்சிற விபூதி அபயிருத்துகையும், பொன்னிற விபூதி ஐகவசிய காசத்தையும் உண்டு பண்ணுமென்றும் ஆகமங்கள் கூறுதலினாலென்க. பெரியோராவார் விபூதியினைக்கேசாதிபாதம் வரையில் தரித்துமுழுது பூசிய முனிவராக விளங்குவதாகலின், ிறுபூதியென்றனர். யதிகளாகியமுனிவர்கள் சலஞ்சேர்த்துக் குழுத்துத் தரிக்காமல் உத்தரணமாகப் பூசிக் கொள்ள வேண்டுவதே விதியாகலின் ிறுபூதி என்றன ரெனினுமொக்கும். ஆதித்யாபாணம் "மார்வகாலே உபேந்திரனாம் யதிகாம் ஐலவரஜிதம்." என்றதனாற் காண்க. இங்ஙனம் பெரியோர் உத்தரணஞ் செய்வானேனெனில், தேசமுமுதும் விபூதியணித்து கொண்டிருக்கும் புருஷனைப்பின் றொடர்த்தவன் மகா பாபியாயிருப்பினும் உடனேபரிசுத்தனாகியான் என்று விதித்திருத்தலினால் அக்ஷணமணிவாரென்க ரெனா ிங்கிதை. "பஸ்மசரஸ் சங்கரை வாக் க மதுகஸ்சதிய: புமசர், க்ரஃ பாதக யுத்தோபிஸைத்ய: பூய தேசா: "என்றதனாற் காண்க. விபூதியணிதவாலே மோட்சமாயிய திருவருள் கிட்டமாதலின், பூசியே வருள்கொண்டு என்றனர். பாதம் "சித்யம் வைதாரயே த்பஸ்மமோஷகாரீ சவைதவிஜா: " என்றதனாற் காண்க. பூசியருள்கொண்டு என்றது பூசியே வருள்கொண்டு எனத்தேற்றேகாசங்கொடுத்திக் கூறினமையின், பஸ்மம் ஒன்றே மூக்கியமென்றும், அதனையே எத்

கருகூ. தாயுமானசுவாமிபிகர் விருத்தியுரை.

தகையரு மணியவேண்டுமென்றும் அதனாலேயே எல்லாப் பலனு முண்டா மென்றும், அதை யணிந்தவர்கள் மும் மூர்த்திகளையும், மூன்று அக்கினிக ளையும் தரித்தவ ராவாறென்று நிச்சயிக்கப்படும்.

கூடும்புராணம். “அபிவாவைஷ்ணவோ மர்த்யோ அபிவாபீதரோஜநஃ” பஸ்மஸ்நாயீ பஸ்மதார்கீர் மஸ்வதிகரோதிவை, தத்பஸ்மதாரணம் முக்யம் ஸர்வ ஸ்வயவதரீ புண்ட்ரகம், ப்ரமவிஷ்ணு மஹேஸாநாம் த்ரயாக்நீநாஞ் சதாரணம்.” என்றதனாற் காண்க.

மாணவகன்வினா:—விபூதி திரிபுண்டரமன்றி வேறு ஊர்த்துவபுண்டர ரெற்றியில்தரிக்கப்படாதோ?

விடை:—வேதத்தில் விபூதி திரிபுண்டர மொன்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது வேறு ஊர்த்துவபுண்டரம் சொல்லப்படவில்லை பாசாபுராணம் ஸ்ரௌதலிங்கந் துவிஜ்ஞேயம் த்ரிபுண்ட்ரோத் தூளநாதிகம், அஸ்ரௌ “தந்நூர்த்வ புண்ட்ராதிரைவதிரியக்திரிபுண்ட்ரகம்.” என்றதனாற் காண்க அன்றியும், பிரமாவானவர் பிரஜாசிருஷ்டி செய்கையிலேயே பஸ்ம மகிமை யைச்சொல்லி அதையணிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கருதியே ரெற்றி யைக் குறுக்காகச் சிருஷ்டித்தார். விருத்தமாகவும், ஊர்த்துவமாகவும்படைக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் சிலர் ரெற்றியில் திரிபுண்டர மணிவதில்லை. ஐயோ இன்னென்ன ஆச்சரியம். கூடும்புராணம், “ஸ்ரஷ்டாஸ்ருஷ்டிச்சலே நாகத்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரஸஸ்ததாம், ஸஸர்ஜஸலலாடம் ஹி திரியநோர்த்வம் நவர்தூலம், ததாபிமாநவா மூர்க்காநரூர்வந்தி த்ரிபுண்ட்ரகம்.” என்றதனாற் காண்க.

வினா:—நாராயணமூர்த்திக்கும் அவரைவழிபடுபவர்க்கு முரியபுண்டர மியாதா?

விடை:—நாராயணமூர்த்தி யணிவதும் பஸ்மமே, அவரைவழிப்பட்ட ஆழ்வார்கள் அணிந்ததும் பஸ்பமேயாம்.

வினா:—நாராயணமூர்த்தி பஸ்மமணிந்துள்ளாரென்பதற்குப் பிரமாணங்களுண்டா?

விடை:—அநேகமுண்டு அவற்றுள் சிலகூறுவாம் பிரமாண்டபுராணம்—

“ஸுஸுபேஸததம் விஷ்ணுர்பஸ்மதிக்கதூலதஃ, த்ரிபுண்ட்ராங்கித ஸர்வாங்கோ ஜடாமகுடமண்டிதஃ” எனவும், காவிகாகண்டம், “நாராயண ஸ்தபஸ்தேபே ஜடமுண்டஸமேகலீ, பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்க த்ரிபுண்ட்ராங்கித மஸ்தகஃ” எனவும், இராம ரக்சியோடநீடதம், “ராமந்த்ரிணேத்ரக் சோமார்த்ததாரிணம் ஸஞ்ஜிநம்பரம், பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கம் பர்திரநஃ முபாஸமகே” எனவும், இராமாயணம், “ஸ்வர்ண வர்ண ஜடாபாரம் ரூக்ஷாத் ருத்ரமிவாபரம், பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கம் த்ருஷ்ட்வாகாம வஸங்கதாஃ” எனவும், உத்தரராமசரிதம், “ரூடா சம்பிதகங்க பத்ரமபீத ஸ்தூணித்வயம் ப்ருஷ்டதோ, பஸ்மஸ்தோகபவீத்ரலாஞ்சித முரோதத்தே

தவசம் சென்றமீம். " எனவும், திருவாய்மொழி, "கரியமேனி விசைவெனி யகீறுகிறி தேய்நிம், பெரியகோலத்தடங் கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை, கரியசொல்லாவிசைமாலையெனத்தியன் னப்பெற்றேன், கரியதுண் டோவெனக் கின்றுதொட்கி வினியென்றுமே." எனவும் வருவற்றூற் காண்க.

வினா:—ஆட்கார்கன் விழுந்திரித்தார்களைன்பதற்குப்பிரமாணமென்ன? விடை:—திருவாய்மொழி " ஏறிய பித்தினோடெல்லா யுலகு கண்ணன் படைப்பென்னும், நறுசெய்வெ யிடக்காணி னெடுமொடியா ரென்றோடும், காறுறுதுதாய் மலர்காணி ஞாணன் கண்ணிய்தென்னும், தேறியுக் தேரு துமாயோன் நிற்றநினையித் திருவே." என்றதனூற் காண்க.

வினா:—பிரபஞ்சப்பற்றுக் கிறிதுவில்லாத முழுக்கவுக் தரிக்கவேண்டு மென்பது அகரியமோ?

விடை:—விண்ணம்பிறவியை அபேட்சிக்காதமுழுக்கவுக் தரிக்கவேண்டும் என்னும் பொருளால் உலகவின்பக்களை வெறுத்துமொட்சத்தையேபொரு ளாக மதித்த முழுக்கவானுக் தன்னப்படாமற் கொள்ளப்படுவதா யுள்ளது பஸ்மமே. "தத்ஸமாச்சேன் முழுக்கவுக் தபுர்பவாய" என்றதனூற் காண்க. அன்றியும் துறவர் சிகாமணியாய்க் கர்வசக்க பரித்தியாகமுற்ற பட்டினத் தடிகடுள் விழுநி லீக்கப்பெற்றிருத்தா ரில்லையெனின், விழுநியணியாத மற் றையர் கதிலினை வென்னவென்று கூறுவது. அத்தோ! இத்தகையர் சில யை பரிதாபம்! பரிதாபம்!! பட்டினத்தபட்டில் "ஒய்த்தொடர்ந்துவிழி யுஞ்செருகி யறிலிழந்து, மெய்யும்பொய்யாகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண் டெனியான், செய்யுக் திருவொற்றியிருடைமீர் திருநீறுபீட்டு, கையுத்தொ முப்பண்ணி வைத்தெழுத்தோதவுக் கற்பியுமே." என்றதனூற் காண்க.

வினா:—இத்தகைய வேதபடிதமான விழுநியினைச் சில பிரமாணர் முதலி யோர் சித்திப்பதென்ன?

விடை:—பிரமாணர்கள் சித்திக்குண் அவர்களுடைய உற்பத்தியானது ருத் திரசம்பந்தமாயிருக்கலாமென்று புத்திமாளுலோகிக்கவேண்டுமெனவாசி கட்டஸக்சம்கூறுகிறது. "யேபஸ்மதாரிணக் த்ருக்ட்வாவாசாதிர்த்தத்திமாக வாக; தேஷாம்ஸுரத்தேண ஸம்பூதிரானுமேயாலிபசகிதா." எனவும், மற்றைய சித்திக்குண் அவர்களுக்குக் கர்ப்பதான முதலிய வைதிககிரியைகள் இங் னையென்பது சிச்சயமென ஸாபாலோபநித தங்கூறுகிறது. "வஷாம்ஸுராயதே ஸாத்ஸாஸ்தே பஸ்மசிஸர்வதா, கர்ப்பதா காகிஸம்ஸ் காதஸ்தேஷா ம் காஸ்திதி சிஸ்யம்." எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க. (கரு)

கல்லாத பேர்களே அல்லவர்க ணல்லவர்கள்

சுற்றுமறி வில்லாதவென்

கர்மத்தை யென்சொக்கென் மதியையென் சொல்லுகென்

வைவல்ப ஞானநீதி

கருஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

நல்லோர் ஞானாக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
 நாட்டிவேன் கர்மமொருவன்
 நாட்டினு லோபழைய ஞானமுக் கியமென்று
 நவிலுவேன் வடமொழியிலே
 வல்லாநொருத்தன்வர வுந்தீரா விடத்திலே
 வந்ததா விவகரிப்பேன்
 வல்லதமி முறிஞர்வரி னங்குனே வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்
 வெல்லாம வெவரையு மருட்டிவிட வகைவந்த
 வித்தையென் முத்திதருமோ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்,) கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் - கல்வியைக்கல்
 லாதவர்களே நல்லவர்கள், கற்றும் - கல்விகற்றும், அறிவு இல்லாத - ஞான
 மில்லாத, என் கர்மத்தை. என்சொல்கேன் - என்கண்மபலத்தை என்ன
 சொல்லுவேன், மதியை யென்சொல்லுகேன் - (மந்த) மதியை யென்ன
 சொல்லுவேன், கைவல்ய ஞானநீதி - கைவல்லியபதவியைக் கொடுக்கின்ற
 ஞானநீதியை, நல்லோர் உரைக்கில்-நல்லோர்கள் சொன்னால், கர்மம் முக்
 கியமென்று நாட்டிவேன் - கர்மமேமுதன்மையான தென்றுகல்வி வலியால்
 நிலை நிறுத்துவேன், ஒருவன் கர்மம் நாட்டினால் - ஒருவன் கருமத்தை நிலை
 நிறுத்தினால் - பழயஞானம் முக்கியம் என்று நவிலுவேன் - முன்சொல்லிய
 ஞானமே முதன்மையான தென்று சாதித்துரைப்பேன், வடமொழியிலே
 வல்லான் ஒருத்தன் வரவும் - வடமொழியில் வல்லவனாகியவொருவன் வரி
 னும் - திராவிடத்திலே வந்ததாவிவகரிப்பேன்-தமிழ்ப்பாஷையிலே (சிறப்
 பனைத்தும்) வந்ததாக விவகரித்துப்பேசுவேன், வல்ல தமிழ் அறிஞர் வரின்
 தமிழ் வல்லவராகியஅறிஞர்வந்தால், அங்குனே - தமிழ்வசனங்கள் சொன்
 னதுபோலவே, வடமொழியில்வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்-வடமொழியில்
 (சிறப்பனைத்தும் வந்ததாக) வாக்கியங்கள் சிலவற்றையெடுத்துப் பேசு
 வேன், வெல்லாமல்-நியாயமாய் வெல்லாமல், எவரையும் மருட்டிவிடவகை
 வந்த-யாவரையும் மருளும்படிசெய்ய வகையேற்பட்டதற்குக் காரணமான
 வித்தை - வித்தையானது, என் - என்பயன்தரும், முத்திதருமோ - முத்தி
 யைக்கொடுக்குமோ, வேதாந்த என்க.

(வி-ரை.) கற்றும் அறிவில்லாத என்றுஇழிவு சிறப்பு உம்மை கொடுத்
 தோதினமையின், கல்வியே அறிவைபுண்டாக்கு மெனவும், கற்கவேண்டிய
 வைகளைக் கற்றும் அக்கல்வியில் கூறியவழி நில்லாதாரைக் காட்டிலும், கல்
 லாதபேர்களே நல்லவர்களெனவு மாயிற்று. கல்லாதவர்கள் தாமே தம்மை
 யறிந்து கற்றார்முன் ஒன்றியுஞ் சொல்லாதிருப்பயர்களை, கல்லாதபேர்

கமோ கல்லவர்கள் கல்லவர்களென்றனர். கல்லாதவரு நனி கல்லர்" என்ற திருக்குறளாலும் காண்க.

கர்மமாவது சதாத்தாற் செய்யப்படுதலின் அறம்பாவமென் திருவகைத்தாய், இருவகைக்கு முரிய பயன்றகுதலாற்செய்யப்படுபொருளாகிய தனக்கு முதற்காரண முண்டென்பது காட்டிக்காண்டியாமல் மெண்ணப்பட்டு, பந்தமுதத்துத லொப்பமைபா ன் மும்மலத்துமொன்றென உடன்பைத் தெண்ணப்பட்டுக் காரணவேதுவானும் காசிய வேதுவானும் அனுபித் தறியுமாறு சிற்பது. சீவகாவதிநியாய, சதாநாமோ உதாஸமாதித் தாளிரகு பயனுத் தத்து, கன்மை நிலையிலு மின்பத் துன்பிலுநாடிக்காண, முன்னமே யான் மாலின் தன் மும்மலத் தொன்றதாநிக், கன்மமு மூலக்காட்டிக், காமிய மலமாய் சிற்றும், " என்றதனற் காண்க, இம்மையில் கருமவனயாயும் பிராரத் துவமே யாகவிலுளும் அடிகழியே அறிய உடக்கு மாகவிலுளும், கர்மத்தை யென் சொல்சேன் மதியை யென் சொல்லுகேன் என்றனர்.

ஞானமே முக்கியமென்றொருவர்கடின் அதனை உறுத்து, ஆன்மாவா னவன் அறியுள்ளவனும் அனேகாத்மாவாய் விமாயியாய்ப் புத்தியைத்தனக் குக் குணமாகவுடையனாய்ப் புத்தியைப்பொறிகளாலே பிரவேசிக்கசெய்து விஷயங்களை அனுபவிக்கும் பொருட்டுப் பூதங்களைப் புத்திமுதலான தத் துவங்களாகவும், அலகுக்கும் தேகமாகவுக்கொண்டு கல்வினை தீவினைக் கிடாகாகக் கொர்க்கக்களை யனுபவிப்பதா யிருப்பன் அன்றியும், உடலையுஞ் சுததுக்கவகையுங் கொடுப்பது கன்மமல்லாமல் வேறொரு தெய்வங் கொடு ச்சிற்திவலை. ஞானத்தால் விடிவலை. வினைகள் விடுகிறதற்கு வேறு விதியில்லை. யாகஞ்செய்து அந்த யாகத்தினு லுண்டான பலன்களைச் சொர்க் கத்திலனுபவித்து அந்தப்பலன் எடுத்துத் திரும்பி வேறுவிதியில்லாமற் பூமியிற் பிறக்கும், கருதி மச்சிரங்கனாற் செபம் பண்ணினால் கருதியபலன் களைக் கொடுக்கும், ஆகலின் கருமமே முக்கியம் என்பதாகலின், கைவல்ய ஞானேதிரல்லொருநதைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்ற காட்டுவேன்பன்றனர்.

கர்மமே முக்கியமென்றொருவர்கடின், கர்மமோ சடம் அதுதானே யொரு பயனைபுக் கொடாது, சகலமான கிலானங்களும், புராணங்களும், வேதாசுமங்கலிலுள்ள கருமகாண்டங்களும், பிறந்த சாத்திரங்களும், எனைச் சமயதுவ்களு மாராய்த்து பலவழிப்படுகிற பொருண்முழுவதும் அமெனக் கொண்டு கழித்து, மேலான பதிபகபாசமாகிய மூன்று பொருள்களைபுக் தடத்த உட்சனைத்திலவைத்து வகுத்துணர்த்தி அம் மூன்றனுட் பதிப் பொருள்எனப்பகபாசங்கட்கு மேலாதல் னது விளக்கசொருபலட்சண த்தில் வைத்துணர்த்தலாகிய, எவ்வழிக் கேதுவான ஞானகாண்டத்தினை ஓதல் கேட்டல் கருடன் சித்தித்து ஞானருஞான சூயமாகிய பகுப்பின்ரி யத்துவிதமாயகண்டாகார சித்திய வியாயக சச்சிதாசந்தப் பிழம்பாகிசிறை த்து சித்தின்ற முதல்வனோடு கலக்குத் தன்மைத்தாகிய ஞானத்தினை பனு ட்டுத்தலே முக்கியம் என்பதாகலின், கர்மமொருவன் காட்டினாலோ பழய ஞானமுக்கிய மென்ற எவிலுவேன் என்றனர்.

வடமொழியில் வல்லவனொருவன்வரின், தமிழ்மொழி அனாதியிலேயே யுள்ளதென்றும், காமிகமுதலிய ஆகமங்கள் வேதமுண்டாய காலத்தேஅனா தியே யிறைவனால் உண்டாக்கப்பட்டதனால் அவ்வாகமங்களு ளொன்றாய காமிகத்திலே “ஊர்தீவம் தீராவிட பாஷாங்கம் கானம் நீருத்தயுந்நதுவா” என்று கூறியிருத்தலினாலும், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிகட்படும் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை, முதலிய சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை, அஃறிணை, ஐம்பால் என்னுஞ் சொற்பாடுபாடுகளும், அகம்புறமென்னும் பொருட்பாடுபாடுகளும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை, வெட்சி, உழிஞை, தும்பைவாகை, தாஞ்சி, பாடாண்டிணை என்னும் பொருட்பகுதிகளும், அவையின்றிறைகளும், வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அவற்றின் இனங்கள், மருட்பா முதலியவற்றின் இயல்களும் இன்றோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், சிவபெருமானே சங்கப்புலவர்களோடிக் தானுமோர் புலவனாக வெழுந்தருளியிருந்து பரிபாடல் முதலிய நூல்களை இயலுமிசையும் பொருந்தத் தெரிந்து ஆராய்ந்தமையானும், தியாகராஜபெருமானைப் பரவையாரிடத்தில் தாதினமேற் செல்லப் போக்கினமையானும், முதலையுண்ட பார்ப்பனப் பின்னையைக்கழிந்த பருவத்தோடு வருவித்தமையானும், எலும்பு பெண்ணுருவமாகச் செய்வித்தமையானும், வேதங்கள் மூடியகதவைத் திறப்பித் தமையானும், கைலாயத்திலே வழங்கி வருகின்றமையானும், வாய் என்னும் உருப்பிற்குச் சொல்லின்றி முகத்தின்பெயர்களைவைத்து வழங்கும் வாயில்லா வடமொழியினின்றும் இன்னிசை வாய்ந்து உலகமெங்கும் தனதிசைமயமா யொலிக்கும் கரையிறத்தமிழ் மொழிபிறந்ததல்ல வாகலினாலும் தமிழே சிறந்தது என்பாராகலின் வடமொழியிலே வல்லவனொருத்தன் வரவுந் தீராவிடத்திலே வந்ததா விவகரிப்பேன் என்றனர்.

தென்மொழியில் வல்லவனொருவன்வரின், வேதங்களும், ஆகமங்களும் புராணங்களும், சோதிடம், வைத்தியம், சிற்பம், மந்திரம், யோகம், நீதி ரசம், ரசாயன முதலிய பிரத்தியக்க சாஸ்திரங்களும், இல்லறவாழ்க்கைக்கு ஏற்ற கன்மநூல்களும் ஸ்மிருதி, பூர்வமீமாஞ்சை முதலிய ஞானநூல்களும் உபநிஷதங்கள், உத்தரமீமாஞ்சை முதலிய பரோட்சசாஸ்திரங்களும், சிருங்காரமுதலிய ரசங்கள் ஒன்பதுநிறைந்து, பெயர் கேட்கு முன்னே அதிலுள்ள சரித்திரத்தின் நாயகன் முதலிய பற்பலவிஷயங்களை யூகிக்கத்தக்க நாடகங்களும், பிரகரணமுதலிய அனேகவேற்றுமைகணிகிறந்த காவியங்களும் வடமொழியிலேயேயிருத்தலின் இம்மொழியே சிறந்ததென்பாராகலின், வல்லதமிழறிஞர்வரினங்கனே வடமொழியின் உசனங்கள் சிறிது புகல்வேன் என்றனர்.

இதனால், ஞானமுக்கியமெனின் கர்மமுக்கிய மென்றும், கர்மமுக்கிய மெனின் ஞானமுக்கிய மென்றும், வடமொழிசிறந்ததெனின் தென்மொழி சிறந்ததென்றும் தென்மொழிசிறந்ததெனின் வடமொழி சிறந்ததென்றும் பிறரைமருட்டுஞ்செய்கைகளை மேற்கொண்டொழுகும் வித்தை முத்தியினைத் தருமோவென்பதாம்.

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்
 குணமொன்று மொன்றிலேன்பால்
 கோரமெத் தனைபகை பாதமெத் தனைவுள்
 குணங்களைத் தனைகொடியபாழ்
 கல்லாமை யெத்தனை யகந்தையெத் தனைமனக்
 கள்ளமெத் தனையுள்ளசற்
 காரியஞ் சொல்லிடினு மறியாமை யெத்தனை
 கதிக்கென் றமைத்தவருளில்
 செல்லாமை யெத்தனை விர்தாகோஷ்டி யென்னிலோ
 செல்வதெத் தனைமுயற்சி
 சிந்தையெத் தனைசலன மிந்த்ராஜா லம்போன்ற
 தேகத்தில் வாஞ்சைமுதலா
 அல்லாமை யெத்தனை யமைத்தனை யுனக்கடிமை
 யானே னிவைக்குமானோ
 அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
 யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) கொல்லாமை - கொல்லாமையாகிய குணம், எத்தனை குணக் கேட்டை நீக்கும் - எத்தனை தூர்க்குணங்களைப்போக்கும், அக்குணம் ஒன்றும் ஒன்றிலேன்பால் - அக்குணம் ஒன்றும் பொருந்தாதவனாகிய என்னிடத்தில், கோரம் எத்தனை (அமைத்தனை) - கோரமானநடக்கைக் கொள்ளத்தனையமைத்தாய், பகைபாதம் எத்தனை (அமைத்தனை) - பகைபாதங்கள் எத்தனையமைத்தாய், வன்குணங்கள் எத்தனை (அமைத்தனை) - வலியகுணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், கொடியபாழ் கல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) - கொடியனவும் பாழ்படுத்தற்குக்காரணமானவுமாகிய கல்லாமைக்குணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், அகந்தையெத்தனை (அமைத்தனை) - அகங்காரகுணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், மனக்கள்ளம் எத்தனை (அமைத்தனை) - மனக் குற்றங்கள் எத்தனையமைத்தாய், உள்ளசற்காரியம் சொல்லிடினும் அறியாமை எத்தனை (அமைத்தனை) - உளதாகிய சற்காரியத்தைச் சொன்னாலும் அதையறிந்து கொள்ளாமையாகிய தூர்க்குணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், கதிக்கென்றமைத்தவருளில் செல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) - மோகத்துக்கென்றமைக்கப்பட்ட அருட்குணங்களில் பிரவேசியாமையாகியகுணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், விர்தாகோஷ்டி என்னிலோ செல்லுவதெத்தனை (அமைத்தனை) - பயன்றற கூட்டமென்றாலோ அதில் பிரவேசித்தற்குக்காரணமாகிய காரணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், முயற்சி சிந்தை எத்தனை (அமைத்தனை) - பயனில்லாத முயற்சியில் செல்லுஞ் சிந்தைகளெத்தனை

யமைத்தாய், சலனம் இந்நிரசாலம்போன்றதேகத்தில் - கெடும் இயற்கையில் இந்நிரசாலத்தை யொத்த சரீரத்தில், வாஞ்சைமுதலான அல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) விருப்பம் முதலியனவாகியபதகாமையாகிய குணங்கள் எத்தனை யமைத்தாய், உனக்கு அடிமை ஆனேன்தேவரீருக்கு அடிமையாயினேன். இவைக்கும் ஆனோ - (கோரம் முதலிய) இத்தீக்குணங்களுக்கும் நாளுளாகவோ, அண்டபகிரண்டமும் - இவ்வண்டங்களும் இவற்றின்புறத்திலுள்ள அண்டங்களும், அடங்க-குறுகியுள்ளடங்கும்படி, ஒரு நிறைவுஆகி - ஒருபரிபூரணமாகி, ஆனந்தம் ஆன பரமே - சுகரூபமான பரம்பொருளே, என்க.

(வி-ரை.) கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமென்றதனால் கொல்லாமையாகிய தருமமொன்றை அனுட்டித்து வருவதினாலேயே எல்லாப்புண்ணியங்களுமில்லெசாகக்கூடிவருமென்பதாயிற்று. திருக்குறள், “அறவினையாதெனில் கொல்லாமை கோறல், பிறவினையெல்லாந்தரும்” எனவும், சிவஞானதீபம், “கொலையாதிநெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகும், கொலையாதி யகன்றொழுநூர் தவங்கடாமே குற்றமில்லாற்றவமென்று ரைக்குறையுங், கொலையாதி யகன்றியரல் லறங்கடாமே சுவலயத்தி லொப்பரிய வறங்களாகும், கொலையாதி யகன்றுபெறுஞ் செல்வந்தானே கூறியுயிர்க்கிதமானவாழ்வதாமே.” எனவும், இதிகாசம், “ஆனையமுயி லடங்காவடியில்லை, தானதுபோனிற்கின்ற தன்மைதா - னானுயிரைக், கொல்லாவறத்தின்கொழுநிழற்கேயுள்ளடங்கு, மெல்லாவறமுமிசைந்து.” எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும் என்றதனால், கொல்லுதலினாலேயே எல்லாப்பாவங்களுமுண்டாகி அப்பாவங்களை யனுபவிப்பதற்கு நரகம் நிச்சயமாய்க் கிடைக்குமென்பதுமாம் - திருமந்திரம், “கொல்லிடுஞ் சென்று கூறிய மாக்களை, வல்லிக்காரர் வரிகயிற்றூற்கட்டிச், சொல்லிடுநீரென்று தீவாய்நரகிடை, நில்விடுமென்று நிறுத்துவர் தாமே.” எனவும், சிவஞானதீபம், “எவ்வுயிரும் பராபரன்சந்நிதியதாகு மிலங்கு முயிருடலனைத்தமீசன் கோயில், எவ்வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்றுநோக்கி யிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவினோரை, வவ்வி யமதூத ரருந் தண்டஞ்செய்து வல்லி ரும்பையுருக்கியவர் வாயில்வார்த்து, வெவ்வி யதீயெழுநரகில் வீழ்த்திமாற வேதனைசெய்திடுவரென் றோது நூலே” எனவும், சிவதருமோத்தாம், “உற்றிடுவருரைத்ததுயரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க, மற்றுவைத்த தவைதம்மையவலமெனாவற்றானைத், துற்றினரு மற்றுமுன கொலுபுரிந்த துரிசினரும், பற்றுமிவர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்துதர் வலைப்பட்டே” எனவும், இதிகாசம், “இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணதே யெவ்வுயிரு, முன்னேவைக் கொன்றுண்ணுமூர்க்கத்தா-மெந்நோவும், பண்ணப்படுநரகிற் பாவிளநிற் பாவிசென்றெண்ணப்படுவாறிசைந்து.” எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும் என்றதனால், கொல்லுதலினால் இம்மையிற் றுன்பமெய்தாவிடினும் மறுசென்மத்திலப்பாவம் வந்து மூண்டுகொண்டு நோயினினைச் செய்யிமெனலுமாம். நாலடி, “அக்கே

கையொழிய விரலமுகித், துக்கத்தொழுநோ யெழுபவே-யக்கா, லலவனைக்
காதலித்துக் காண்முறித்துத்தின்ற, பழவினைவந்தடைந்தக்கால்,” எனவும்,
சிவநாமோத்திரம், “கருவினுளழிவன்முற்றிக் கழித்துடனழிவன் காலைப்ப
ருவமுற்றழிவனிகை பகர்ந்துபின்னுதவாப்பாவி, பெருவலை கண்ணியாலும்
பிடித்துயிர் வதைத்தபேதை, கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான்
றினைத்தகையன்.” எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க.

கொல்லாமையெத்தனைகுணக்கேட்டைநீக்கும்என்றதனால், கொல்லுந்
தொழிலை மேற்கொண்டொழுகுவாரிடத்துக் கோரமானநடக்கை, பட்சபா
தம், வன்குணம், கற்கவேண்டியவைகளைக் கற்காமை, அகந்தை, மனக்கள்
ளம், அறியாமை, அருளிற் செல்லாமை, விருதா கோஷ்டியிற் பிரவேசம்,
பயனில்லாதமுயற்சி, அனித்தியசரீரத்திலவாஞ்சைமுதலியனவு முண்டாகு
மென்றனர்.

மாணவகன்வினா.— சர்வசங்கபரித்தியாகமுற்ற துறவிகளாகிய ஞானி
களும் கொல்லாமையைமேற்கொண்டொழுகவேண்டுமென்பது அவசியமோ?

விடை.— இல்லறத்தார் ஒருகால் தவறிக்கொல்லவரேல் அப்பாவத்தினை
யொழித்துக்கொள்ள அவருக்குப் பரிகாரமுண்டாம். துறவிகள் மறந்துங்
கொலைத்தொழில் செய்தல் கூடாது, செய்யினும் பரிகாரங் கிடையாதாம்.
ஆகையினால் லன்றோ தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் தமது திருநீ
தறளில் கொல்லாமை யென்னு மதிகாரத்தினைத்துறவற வியலில் வைத்து
“நிலையஞ்சி நீத்தாருளெல்லாங்கொலையஞ்சிக், கொல்லாமைசூழ்வான் நலை.”
என்றோதினர். திருவருட்பார், “மருவாணைப் பெண்ணுக்கி யொரு கணத்தில்
கண்விழித்துவயங்குமப்பெண். னுருவாணையுருவாக்கியிறந்தவரையெழுப்பு
கின்றவுருவனென்னுங், கருவாணையுறவிரங்கா துயிருடம்பைக் கடிந்துண்ணுங்
கருத்தனெலெங் குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை ஞானியெனக்
கூறெனாதே.” என்றதாலுங் காண்க.

வினா.— அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களி லொருவராய்க் கொல்லுந்
தொழிலை மேற்கொண்ட கண்ணப்பநாயனாருக்கு முதல்வன் அனுக்கிரகஞ்
தவாறென்னை?

விடை.— கண்ணப்பநாயனார் ஒரு ஆசிரியனையடைந்து இதுபாவம் இது
புண்ணியம் இதுசெய்யலாம் இதுசெய்யலாகாதெனக் கேட்டறிந்தவரல்லர்.
அவர்பழகியிருந்தபழக்கத்தைப்பக்கிமிருதியினாற்செய்தனர். அவர்பூர்வசென்
மத்திற்செய்த தபோபலத்தினாலே மோட்சம் கைகூடிற்று, அவர்வாய்நீரால்
கிரமஞ்சனமாடிச்செருப்புக்காலாலுதைப்பதுஞ்செய்துமுத்தியடைந்தனர்
சுண்டே சாநாயனார் பிதாவைக்கொன்று முத்தியடைந்தனர். சீறுத்தோண்ட
நாயனார் பிள்ளையையறுத்து முத்தியடைந்தனர். இச்சரித்திரங்களைப் பிர
மாணமாகக்கொண்டொருவன் அங்ஙனநடத்திமுத்தியடைய முயலுவதே
ஆகையினால் உலகாதிதமாகிய சிவானுக்கிரகவலியினையுடைய மிகுந்தபத்தி
விதியெனக்கொள்ளுதல் கூடாது.

ககசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வினா.— அந்தணர் யாகத்தின்கட்சேவகொலை செய்வதென்.

விடை.— அந்தணர் யாகத்தின்கட்கொன்ற சேவன் வேதமந்திரத்தார் சத்தியடைந்துதெய்வலோகத்தையெய்திச்சுகமடைதலாயாகம்புரிந்தபூசாரும் வானுலகம்புகுவர். ஆயினும் இவ்வேள்வியாலுண்டாம்பலன் சிறுபதமுத்தியேயன்றிச்சுத்தமுத்தியன்று. ஆகையினாலன்றோபெருநாவலர், “அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலினென்றனுயிர்செகுத்துண்ணமைநன்று.” எனக் கூறிபோந்தனர். “அஹிம்சாபரமோதருமம்” என்றவேதவாக்கியமுங்காண்க.

உனக்கடிமையானேனிலைக்குமானோ என்றதனால், கொல்லாமையென்னுங் குணமொன்று மொன்றிலேனாதலினால் உனக்கடிமையாகாது பலகுணக்கேட்டடவினாவிக் குங்கொடுமைகளுக்கே அடிமையாய்வாழ்ந்தேனென்றனர்.

அண்டங்களும் இவற்றின் புறத்திலுள்ள அண்டங்களும் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மாவெனுமெட்டுளடங்குமாகலினாலும், அவ்வெட்டாய் விளங்குபவன் முதல்வனாகலினாலும் அண்டபகிரண்டமுடங்கவொருநிறைவாகி யானந்தமான பரமே என்றனர். திருவாக்கியம், “நிலநீர் நெருப்புயிர்நீள்விசம்புரினாப்பகலோன், புலனாயமைத்தினோடெண்வகையாப்புணர்ந்துரின்று, னுலகேழெனத்திசைபத்தெனத்தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவாதோ ணேக்கமாடாமோ” என்றதனாற்காண்க. (சுஎ)

தெருளாகி மருளாகி யுழலுமன மாய்மனஞ்

சேர்ந்துவளர் சித்தாகியச்

சித்தெல்லாஞ் சூழ்ந்தசிவ சித்தாய் விசித்திரமாய்த்

திரமாகி நானாவிதப்

பொருளாகி யப்பொருளை யறிபொறியு மாகியைம்

புலனுமா யைம்பூதமாய்ப்

புறமுமா யகமுமாய்த் தூரஞ் சமீபமாய்ப்

போக்கொடு வரத்துமாகி

இருளாகி யொளியாகி நன்மைதீ மையுமாகி

யின்றாகி நானையாகி

என்றுமா யொன்றுமாய்ப் பலவுமா யாவுமா

யிவையல்ல வாயநின்னை

அருளாகி நின்றவர்க ளறிவதல் லாலொருவ

ரறிவதற் கெளிதாகுமோ

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி

யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) தெருள் ஆகி - தெளிவாகி, மருள் ஆகி - மயக்கமாகி, உழலும் மனம் ஆய் - சுழலாகின்ற மனமாகி, மனம்சேர்ந்து வளர் சித்துஆகி - மனமானது சேர்ந்து வளர்த்துக்கிடமாகிய அறிவாகி, அச்சித்தெல்லாம் சூழ்ந்தசிவ

[illegible]

கூசூ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

திரோதநீங்கி யருளைத் தமக்குத் தாரகமாகப் பெற்றவர்கள், காட்சிக்கு ஆதித்தன் தன்னுடைய பிரகாசத்தாலே யிருளையோட்டிக் காட்சியையுடைய கண்ணுக்குத் தானுந்தோன்றி நின்றற்போல, தன்னுடைய அருட்சத்தியாகியசஞ்சித கன்மத்தையும்போக்கி மேலுமாகாமியமாய் வரும் வினையை யும் வராமற்காத்து அருள்வடிவமாய்த் தன்னையுந் தரிசிப்பிப்பன் முதல்வனாகவின், அருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லா லொருவரறிவதற் கௌதாருமோ என்றனர். சிவஞானபோதம், “அருளுண்டாமீசற் நதுசத்தியன்றே, யருளுமவன்னறியில்லை-யருளின், நவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்,கிரவிபோ ளிற்பனாமேய்ந்து” என்றதனற் காண்க. (சுஅ)

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்

வயிற்றின் பொருட்டதாக

மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல

மாலாகி நிற்கவறிவார்

வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை

மெணமெணென் நகம்வேறதாம்

வித்தையறி வாரொமைப் போலவே சந்தைபோன்

மெய்நூல் விரிக்கவறிவார்

சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி

செக்கச் சிவக்கவறிவார்

திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்

செய்கைகொடு முளறவறிவார்

ஆறுசம யங்கடொறும் வேறுவே ருகவிளை

யாடுமுனை யாவரறிவார்

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி

யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்,) மாறுபடு-மாறுபடுதற்குரிய, தர்க்கம்-தர்க்கம், தொடுக்க அறிவார்கள்-தொடுக்க அறிவார்கள், சாண்வயிற்றின் பொருட்டாக - சாண்வயிற்றி னிமித்தமாக,மண்டலமும்-மண்ணுலகமும்,விண்டலமும்-விண்ணுலகமும், ஒன்று ஆகி - ஒன்றாகப்பாவித்து, மனது உழல-மனஞ் கழலாநிற்க, மால் ஆகி நிற்க அறிவார்-பேராசைகொண்டு நிற்க அறிவார்கள், வேறுபடு-வெவ்வேறுவகைப்பட்ட, வேடங்கள்-வேடங்கள், கொள்ள அறிவார்-பூண அறிவார்கள், ஒன்றை-ஒருமந்திரத்தை, மெணமெணென்று - மெணமெணென்று நாவினால் உச்சரியாநின்றே, அகம்வேறுஆகும் - மனம் வேறுதற்குரிய, வித்தை அறிவார் - வித்தையை அறிவார்கள், எம்மைப்போலவே - எங்களைப்போலவே, சந்தைபோல்-சந்தையில் பலபொருள்களைப் பரப்பிவைப்பதுபோல, மெய்நூல் விரிக்க அறிவார்-உண்மைநூற்பொருள்களைப்பரப்ப அறிவார்கள்,சீறுபுலிபோல் சீறி-கோபிக்கின்ற புலியைப்போலச்சீறி, மூச்

சைப்பிடித்து - மூச்சைத்தடுத்து, விழிசெக்கச்சிவக்கஅறிவார் - கண்கள் மிகவுஞ்சிவக்க அறிவார்கள், தம் தம்மத்தையே திரமென்று- தங்கள் தங்கள் மத்தையே திடமென்று, தாமதச்செய்கை கொடும் உளற அறிவார்- தாமதத்தொழிலமேற்கொண்டு உளற அறிவார்கள், ஆறுசமயங்கள் தொறும் - ஆறுசமயங்களுள்ளும், வேறு வேறு ஆகி - வெவ்வேறுருக்கொண்டு, விளையாடும் உன்னை - விளையாடாநின்ற வுன்னை, யாவர் அறிவார் - யாவர் அறியவல்லார், அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) வைரைகராகப்பிற்று சாஸ்திரங்களிற்பயிலும் புண்ணியம் வாய்ந்தவராயினும், அமுர்தகலசநியாயமாகத் தாங்கள் கற்ற சாஸ்திரவள விலேயே திருத்தியடைந்து, சித்தாந்தசைவர்கள்கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்கமாடி யவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்குதலினாலும், தங்கள் கொள்கை தீதாயினுந் தருக்கவலியாற்றும்பிடித்த பிடியைமுற்றுஞ் சாதித் தலினாலும்மாறுபடு தர்க்கந்தொடுக்கவறிவார்என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கீழ், “மூலையுண்ணி நீருன்னுமோட்டெருமை மூடர், சலமின்றிச்சந்துரைப்பார் தர்க்கர்-பலதாரை,வட்டிலே போலுமவர்மாயோக வாசகத்தைக்கிட்டினர கங்கிடர்” என்றதனாற் காண்க.

மும்மைவினையின்படியே இம்மையில் யாவுங்கிடைக்குமென்று பெற்ற வரையில் திருப்பதியடையாது வயிறுவளர்க்கு நிமித்தமாகவே வீணாக மனத் தினைப்பலவாறாகப் பலபொருள்களைச் சம்பாதிக்கும்பொருட்டுப் பழதிசை களிலும் பரவச்செய்துசஞ்சலமுறுவரென்பார், சாண்வயிற்றின் பொருட்ட தாக மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல மாலாகி நிற்கவறி வார்என்றனர். முதுரை, “உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழ, மெண்பது, கோடிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த, மார்தர்குடிவாழ்கை மண்ணிற் கலம்போல, சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமேதான்.” என்றதனாற் காண்க.

காலதேச வர்த்தமானங்கட்குத் தக்கபடி சமயோசிதமாகப் பிறரை வஞ்சிக்கப் பற்பலவேடங்காட்டிப் பிழைப்பா ரென்பார், வேறுபடு வேடங் கள் கொள்வர் என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கீழ், வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வேண்பல்லும், காட்டுவதுஞானக்களவுகாண்.” என்றதனாற் காண்க.

மனத்தினை யொருவழியிலே செல விட்டு வாயினாலேதோ மந்திரஞ் செப்பிப்பார்போலத் தந்திர வித்தைசெய்து காட்டுவா ரென்பார் ஒன்றை மெணமெணென்றகம் வேறதாம் வித்தையறிவார் என்றனர். சிவவர்க்கீகியர், “சுற்றிவந்துமெணமெணென்றுசொல்லுமந்தரமேதடானன்றதனாற்காண்க.

ஈண்டு மெய்நூல் என்றது மெய்கண்ட சாத்திரத்தினை, தீட்சையடை ந்த பக்குவர்களாகிய தீவிரதரமுடைய புத்திமான்கட்குமாத் திரமே இஞ் ஞானசாஸ்திரத்தினைப் போதிக்கவேண்டுமாகலின் அங்ஙனஞ்செய்யாது அதி ட்சிதர்களாகிய அபக்குவர்கட்கெல்லாஞ்சொல்லிக்கடைபரப்புதல் அசம்பிர தாயமாகலின், எமைப்போலவே சந்தைபோன் மெய்நூல் விரிக்கவறிவார் என்றனர்.

கக்கா தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

திரோதநீங்கி யருளைத்தமக்குத் தாரகமாகப் பெற்றவர்கள், காட்சிக்கு ஆதித்தன் தன்னுடைய பிரகாசத்தாலே யிருளையோட்டிக் காட்சியையுடைய கண்ணுக்குத் தானுந்தோன்றி நின்றாற்போல, தன்னுடைய அருட்சத்தியாகியசஞ்சித கண்மத்தையும்போக்கி மேலுமாகாமியமாய் வரும் வினையையும் வராமற்காத்து அருள்வடிவமாய்த் தன்னையுந் தரிசிப்பிப்பன் முதல்வனாகவின், அருளாகினின்மவர்க ளறிவதல்லா லொருவரறிவதற் கெளிதாருமோ என்றனர். சிவஞானபோதம், “அருளுண்டாமீசற் நதுசத்தியன்றே, யருளுமவனன்றியில்லை-யருளின், மவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்கிரவிபோ னிற்பனுமேய்ந்து” என்றதனற் காண்க. (சுஅ)

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்

வயிற்றின் பொருட்டதாக

மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல

மாலாகி நிற்கவறிவார்

வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை

மெண்மெணென் றகம்வேறதாம்

வித்தையறி வாரொமைப் போலவே சந்தைபோன்

மெய்தூல் விரிக்கவறிவார்

சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி

செக்கச் சிவக்கவறிவார்

திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்

செய்கைகொடு முளறவறிவார்

ஆறுசம யங்கடொறும் வேறுவே ருகவினை

யாடுமுனை யாவரறிவார்

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி

யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்,) மாறுபடு-மாறுபடுதற்குரிய, தர்க்கம்-தர்க்கம், தொடுக்க அறிவார்கள்-தொடுக்க அறிவார்கள், சாண்வயிற்றின் பொருட்டாக - சாண்வயிற்றி னீமித்தமாக, மண்தலமும்-மண்ணுலகமும், விண்தலமும்-விண்ணுலகமும், ஒன்று ஆகி - ஒன்றாகப்பாவித்து, மனது உழல்-மனஞ் கழலாநிற்க, மால் ஆகி நிற்க அறிவார்-பேராசைகொண்டு நிற்க அறிவார்கள், வேறுபடு-வெவ்வேறுவகைப்பட்ட, வேடங்கள்-வேடங்கள், கொள்ள அறிவார்-பூண அறிவார்கள், ஒன்றை-ஒருமந்திரத்தை, மெண்மெண் என்று - மெண்மெண் என்று நாவினால் உச்சரியாநின்றே, அகம்வேறுஆம் - மனம் வேறுதற்குரிய, வித்தை அறிவார் - வித்தையை அறிவார்கள், எம்மைப்போலவே - எங்களைப்போலவே, சந்தைபோல்-சந்தையில் பலபொருள்களைப் பரப்பிவைப்பதுபோல, மெய்தூல் விரிக்க அறிவார்-உண்மைதற்பொருள்களைப்பரப்ப அறிவார்கள், சீறுபுலிபோல் சீறி-கோபிக்கின்ற புலியைப்போலச்சீறி, மூச்

சைப்பிடித்து - முச்சைத்தடுத்து, விழிசெக்கச்சிவக்கஅறிவார் - கண்கள் மிகவுஞ்சிவக்க அறிவார்கள், தம் தம்மதத்தையே திரமென்று- தங்கள் தங்கள் மதத்தையே திடமென்று, தாமதச்செய்கை கொடும் உளற அறிவார்- தாமதத்தொழிவெழற்கொண்டு உளற அறிவார்கள், ஆறுசமயங்கள் தொறும் - ஆறுசமயங்களுள்ளும், வேறு வேறு ஆகி - வெவ்வேறு நுருக்கொண்டு, வினோயாடும் உன்னே - வினோயாடாரின்ற வுன்னே, யாவர் அறிவார் - யாவர் அறியாவல்லார், ஆண்டபகி. எண்க.

(வி-ரை.) வைகைகராகப்பிறந்து சாஸ்திரங்களிற்பயிலும் புண்ணியம் வாய்ந்தவராயினும், அமுர்த்தகலசரியாயமாகத் தாங்கள் கற்ற சாஸ்திரவள விலேயே திருத்தியடைந்து, சித்தாந்தசைவர்கள்கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்கமாடி யவர்கள் சித்தத்துக்குக் கலக்குதலினாலும், தங்கள் கொள்ளை தீதாயினால் தருக்கவலியாற்றும்பிடித்த பிடியைமுற்றுகு சாதித் தலினாலும் மாறுபடி தர்க்கத்தொடுக்கவறிவார் என்றனர். ஒழிவிலோடுங்கும், “முடியுண்ணி நீருண்டதுமோட்டெருமை முடர், சலரின்றிச்சந்துரைப்பார் தர்க்கர்-பலதாரை, வட்டிலே போலுமவர்மாயோக வாசகத்தைக், கிட்டினர கட்டினர்” என்றதனாற் காண்க.

மும்மைவினோயின்படியே இம்மையில் யாவும் திடாக்குமென்று பெற்ற வரையில் திருத்தியடையாது வயிறுவளர்க்கு சிபித்தமாகவே வீணாக மனத் தினைப்பலவாறுகப் பலபொருள்களைச் சம்பாதிக்கும்பொருட்டுப் பழகிசை களிலும் பரவச்செய்துசஞ்சலமுறுவரென்பார், சாண்வயிற்றின் பொருட்ட தாக மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல மாலாகி நிற்கவறி வார் என்றனர். முதலாம், “உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழ, மெண்பது, கோடி நினைக் தெண்ணுவாண் - கண்புதைந்த, மாந்தர்குடிவாழ்கை மண்ணிற் கலம்போல, சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமேதான்.” என்றதனாற் காண்க.

காலதேச வர்த்தமானங்கட்குத் தக்கபடி சமயோசிதமாகப் பிறரை வஞ்சிக்கப் பற்பலவேடங்காட்டிப் பிறைப்பா ரென்பார், வேறுபடு வேடங் கள் கொள்வர் என்றனர். ஒழிவிலோடுங்கும், வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வேண்பல்லும், காட்டுவதுஞானக்களவுகாண்.” என்றதனாற் காண்க.

மனத்தினை யொருவழியிலே செல விட்டு வாயினாலேதோ மத்திரஞ் செப்பிப்பார்போலத் தந்திர வித்தைசெய்து காட்டுவா ரென்பார் ஒன்றை மெணமெண்ணெறகம் வேறதாம் வித்தையறிவார் என்றனர். சிவவாகீகியி, “கற்றிவந்துமெணமெண்ணெறுசொல்லுமந்தரமேதடானன்றதனாற் காண்க.

சுண்ட மெய்தால் என்றது மெய்கண்ட சாத்திரத்தினை, தீட்சையடை த்த பக்குவர்களாகிய தீவிரதரமுடைய புத்திமான்கட்குமாத் திரமே இங் ஞானசாஸ்திரத்தினைப் போ திக்கவேண்டுமாகவின் அங்ஙனஞ்செய்யாது அதி ட்சிதர்களாகிய அபக்குவர்கட்கெல்லாஞ்சொல்லிக்கடைபரப்பதல் அசம்பிர தாயமாகவின், எமைப்போலவே சந்தைபோன் மெய்தால் விரிக்கவறிவார் என்றனர்.

ககா அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஒழுத்தார்க் கொருநாளே யின்பம் பொறுத்தார்க்குப், பொன்றுந்துணையும் புகழ்” என்னும் உண்மையினைச் சிறிது மறியாது, தன்னை யடைந்தார் மாட்டாரிடத்தும் எப்போதும்பிருகங்களைப்போலச் சிலர் சீறுவரென்பார் சீறுபுலி பேர்ந்தீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி செக்கச் சிவக்க வறிவார் என்றனர்.

தத்தம்மத்திலே பிரதிபாதிக்கப்படுகிற கடவுளே முழுமுதற் றெய்வமென்றும் தத்தம்மதமே சிறந்த தென்றும் தாமதகுணமேலீட்டால் வாளாவாதித்து முன்பின் முரணாகப் பேசுவரென்பார், திரமென்று தந்தம் மதத் தையேதாமதச் செய்கைகொடு முளறவறிவார் என்றனர்.

அறுவகைச்சமயங்களிலும் அவ்வவ்வன்பர்கள் சுருதியவாறே தனித் தனி காட்சியருளும்கடவு ளொருவரே யென்பார், ஆறுசமயங்கடொறும் வேறுவேறுகிவிளையாடுமுனை யாவாறிவார் என்றனர். தேவாரம், “ அக்கி னொடு முத்தினையும்ணிந்து தொண்டர்க் கங்கங்கே யறுசமய மாகி நின்ற, திக்கினையென் றிருமுதுகுன்றுடையான் நன்னைத் தீவினையே நறியாதே திகைத்த வாறே.” என்றதனற் காண்க. (சுக)

காயிலை யுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன் மண்டிய
கடும்பசி தனக்கடைத்தும்
கார்வரையின் முழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதிருந்தும்
தீயினிடை வைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்க ளென்பெனும்பாய்த்
தெரியநின் றஞ்சென்னி மயிர்கள் கூ டாக்குருவி
தெற்றவெயி லூடிருந்தும்
வாயுவை யடக்கியு மனதினை யடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்தும்
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வழுதுண்டு
வனமூடிருந்து மறிஞர்
ஆயுமறை முடிவான வருணடி னாரடிமை
யகிலத்தை நாடன்முறையோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) உதிர்ந்த காய் இலை கனி சருகு புனல் - உதிர்ந்த காயையும் இலையையும் கனியையும் சருகையும் நீரையும், மண்டிய கடும்பசி தனக்கு அடைத்தும் - மிகுந்த கடும்பசிக்கு உண்பித்தும், கார்வரையின் முழையில் - கருமையாகிய மலைக்குகையில், கருங்கல்போல் அசையாது - கருங்கல்லைப் போல அசையாமல், நெடிது கண்மூடி இருந்தும் - நெடுங்காலம் கண்மூடி

யிருந்தும், தீயினிடைவைகியும்-பஞ்சாக்கினி மத்தியிற் றங்கியும், தேயம
தில் மூழ்கியும்-புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணியும், தேகங்கள்-
சரீரங்கள், என்பு எலும்பு ஆய்த்தெரிய நின்றும்-எலும்பெலும்பாய்த் தெரி
யத் தவநிலையில் நின்றும், சென்னிமயிர்கள் கூடுகூ-தலைமயிர்களைக் கூடாகக்
கொண்டு, குருவி தெற்ற-குருவிகளலைக்க, வெயிலூடு இருந்தும் - வெயிலி
னிடத்திருந்தும், வாயுவை அடக்கியும்-வாயுவைத்தடுத்தும், மனதினை அடக்
கியும்-மனத்தைத்தடுத்தும், மெளனத்திலே இருந்தும்-மோனநிலையிலிருந்
தும், கனல்செல்ல மதிமண்டலத்திலே அமுது உண்டு வனமூடு இருந்தும்-
தாபந்தனியும்படி சந்திரமண்டலத்திலுள்ள அயிர்த்தத்தை யுண்டுகாட்டிற்
றங்கியும், அறிஞர்-ஞானியர்கள், ஆயும்-ஆராயப்பட்ட, மறை முடிவான பொ
ருள் நாடிஞர்-வேதாந்தப் பொருளை விரும்பித் தேடிஞர்கள், அடிமை-அடி
மை யொருவனும், அகிலத்தைநாடல் முறையோ-உலக வாழ்வை விரும்பு
தல் முறைமையாமோ, அண்டபகி. என்க.

(வி - ரை.) அறிஞர் ஆயுமறை முடிவான வருணடி ராடிமை யகில
த்தை நாடும்முறையோ என்றதனால், அறிஞர் காயிலைமுதலிய பசித்தவே
ளைக்குண்டனர், யான்கிருதகுளபாயசத்துடனே யெந்நேரமுமுண்டனன்.
அவர் முழையில் வாழ்ந்தனர், யான்மாடமானிகையில் வாழ்ந்தனன். அவர்
அசையாதிருந்தனர், யானேடியாடித்திரிந்தனன். அவர் தீயினிடைவைகினர்,
யான் குளிர்த நீழலிடை வைகினன். அவர் குளிர்த்தசலத்தில் மூழ்கினர்,
யான் வெந்நீரில்மூழ்கினன். அவர் எலும்பெலும்பாய்த் தெரியநின்றனர்,
யான் தேகம்பருத்து நின்றனன். அவர்தலைமயிர்ச்சிக்குண்ண வெயிலினுறை
ந்தனர், யான் தலைமயிர்வாரிச்சுகமுற்றனன். அவர்வாயுவையடக்கினர், யான்
பெருமூச்சு விட்டனன். அவர்மனத்தினை யடக்கினர், யான்மனம் போனவழி
விட்டனன். அவர்மெனமுற்றிருந்தார், யான் பகிர்முகத்தேயிருந்துசோறு
ண்டேன். அவர்வனமூடிருந்தார், யான் நகருடிருந்தேன். இங்ஙனம் அறிஞர்
அருளுற்றவாழ யான் மருளுற்று வாழ்தல் அழகாமோ என்றனர். (எ)

சுத்தமு மசுத்தமுந் துக்கசுக பேதமுந்

தொந்தமுட னிர்த்தொந்தமுந்

ஸ்தூல சூக்ஷ்மமு மாகையு நிராகையுந்

சொல்லுமொரு சொல்லின்மூடிவும்

பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமொ டபாவமும்

பேதமொ டபேதநிலையும்

பெருமையொடு சிறுமையு மருமையுட னெளிமையும்

ரெண்ணினுட ளுணுமற்றும்

நித்தமு மனித்தமு மஞ்சன நிரஞ்சனமு

நிஷ்களமு நிகழ்சகளமும்

நீதியு மநீதியு மாதியொ டனாதிபும்

நிர்விய விய வியவடி வும்

அத்தனையு நீயலதெ ளத்தனையு மில்லையெனின்

யாங்களுனை யன்றியுண்டோ

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி

யானந்த மானபரமே,

(இ-ள்.) சுத்தமும் அசுத்தமும்-சுத்தா சுத்தங்களும், துக்கசுகபேதமும் துக்கசுகபேதங்களும், தொந்தமுடன் நிர்த்தொந்தமும்-சம்பந்தா சம்பந்தங்களும், ஸ்தூலமொடுசூக்சுமமும்-ஸ்தூல சூக்சுமங்களும், ஆசையும் நிராசையும் ஆசையும் ஆசையின்மையும், சொல்லும்-ஒரு சொல்லின்முடிவும், வேதமும் வேதமுடிவும், பெந்தமொடு முத்தியும் - பந்தமோட்சங்களும், பாவமொடு அபாவமும் - நினைத்தலும் நினையாமையும், பேதமொடு அபேத நிலையும்-பேதாபேத நிலைகளும், பெருமையொடு சிறுமையும் - பெருமை சிறுமைகளும், அருமையுடன் எளிமையும்-அருமை எளிமைகளும், பெண்ணினுடன் ஆணும் - பெண்மையாண்மைகளும், மற்றும் - மேலும், நித்தமும் அநித்தமும் - நித்யா நித்யங்களும், அஞ்சன நிரஞ்சனமும் - தோஷமும் தோஷமின்மையும், நிஷ்களமும் - அருபத்தன்மையும், நிகழ் சகளமும் - சம்பவிக் கின்ற உருவத்தன்மையும், நீதியும் - அநீதியும் - நீதி யநீதிகளும். அதியொடு அநாதியும்-ஆதி யநாதிகளும், நிர்விய விய வியவடிவும்-ஒருவர்க்குக் காணப்படாதவைகளும் காணப்படு பவைகளும், அத்தனையும் - (ஆகிய) எல்லாமும், நீ அல்லது-நீயன்றி, என் அத்தனையும் இல்லையெனின் - எள்ளளவும் (வேறு நீ யில்லாப்பொருள்) இல்லையாயின், யாங்கள் உன்னை அன்றி உண்டோ - நாங்கள் உன்னையன்றி உளமாவோமோ, அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) சகத் காரணமாகிய மாயை பரிபூரணமாகிய சிவத்தினுக்கு மன்னியமல்லாவாகலினாலும், அம்மாயாகாரிய மனைத்துஞ் சிவமின்றி நிகழாவாகலினாலும், அக்காரியமனைத்தும் பூரண நிஷ்டையில் வேற்றுமையாகக் காணப்படா வாகலினாலும், சிவானுபூதிமாண்களுக்குப் பிரபஞ்சத்திற் றொழிப்படுவன வெல்லாஞ் சிவமின்றியாதாமில்லையென்னத்தோன்றாமாகலினாலும், சுத்தமுதல் விஷயவடிவுவரையிலுள்ள யாவூநீயலதெனத்தனையுமில்லையென்றனர். திருக்கடைக்காப்பு. “குற்றநீ குணங்களைக் கூடலால வாயிலாய், சுற்றநீ பிரானுந் தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ, சுற்றநூற் கருத்துநீய்த்தமின்ப மென்றிவை, முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென்ன முகமனே.” எனவும் திருவாசகம். “கறுநாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ, தேறும்வகை நீ திகைப்புநீ தீமைநன்மை முழுதுநீ, வேரோர் பரிசிங் கொன்றில்லமெய்ம் மையுன்னை விரித்துரைக்கிற், தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்ற வேண்டாவோ.” பெர்ன்வண்ணத்தந்தாதி, “தவனே யுலகுக்குத்தானே முதரூன் படைத்த வெல்லாஞ் சிவனே முழுதுமென்பார் சிவனேகம்

'வந் செய்ய, வவனே யடல்விடையூர்தி கடலிடை நஞ்சு முண்ட, பவ
யெனச்சொல்லு வாரும் பெறிவரிப் பாரிடமே,' எனவும் வருவன
'ந் காண்க.

சுத்தாசுத்த முதலியயாவும் நீயன்றி யில்ல்வாயின் நாங்கள் மாத்திரம்
னயன்றி வேறுவோமோ, நாங்கள் யாவும் நின்னுடையசெயலாலேயே
ப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம் என்பதாம். (எக)

காராரா மாணவக் காட்டைக் களைந்தற்க்

கண்டகங் காரமென்னும்

கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி

காணத் திருத்திமேன்மேல்

பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்

பதித்தன்பு நீராகவே

பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்

பறவையனு சாதவண்ணம்

நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த

நின்னன்பர் கூட்டமெய்த

நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காண்பதே

நின்னருட் பாரமென்றும்.

ஆராரா மறியாத சூதான வெளியில்வெளி

யாகின்ற துரியமயமே

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி

யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்,) கார் ஆரும் ஆணவக்காட்டைக்களைந்து-இருள்நிறைந்த ஆண
காட்டினை வேரறப்பறித்து, அறக்கண்டு - வெட்டவெளியாக்கி, அகங்
ம் என்னும் கல்லைப்பிளந்து-அகங்காரமென்கிற கல்லைப்பிளந்தெறிந்து,
ஞ்சகமான பூமி வெளிகாண திருத்தி - மனமாகிய நிலமானது வெளியா
தோன்றும்படி, திருத்திமேன்மேல்-மேலுமேலும், பாராதி அறியாத மோ
ஆம் வித்தை பதித்து-பூலோகத்தார் முதலானவர்கள் அறியாத மோன
யென்கிற விதையை யூன்றி, அன்பு நீராக பாய்ச்சி-அன்பாகிய நீரைப்
பவிட்டு, அது பயிர் ஆகுமட்டும் - அது பயிராகுமளவும், மாமாயை வன்
வை அணுகாதவண்ணம் - பெரிய மாயையாகியவலிய பறவை சேர்ந்து
ரிக் காதவகை, நேராக நின்று - தமது முயற்சியினளவிற் குறையாமல்
வவே நின்று அப்பயிரைக் காத்து, விளைபோகம்புசித்து உய்ந்த - விளை
சிவபோகத்தை யனுபவித்து உச்சிவித்த, நின் அன்பர் கூட்டம் எய்த-
நானடியார் கூட்டத்தை நானடையும்படி, நினைவின் படிக்கு - என் எண்
க்தின்படி, நீ முன்னின்று காப்பது - நீ எனக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி நின்று

௧௭௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

காப்பாற்றுவது, நின் அருட்பாரம் - உன் திருவருட்குரிய கடமையாம், என்றும் - எப்பொழுதும், ஆராரும் அறியாத - எவ்வகைப்பட்ட மேலோரும் உணராத, குது ஆன வெளியில்-இரகசியமான சிதாகாயத்தில், வெளி ஆகின்ற துரியமயமே-வெளிப்படத் தோன்றுகின்ற துரியவடிவே' அண்ட பகி, என்க,

(வி-ரை.) பெத்தர்கள் காட்டினைக்களைந்து, கற்களைநீக்கி, நிலத்தினைச் சுத்தவெளியாக்கி, நெல்லினைத்து, நீர்ப்பாய்ச்சி, பயிர் விருத்தியாமளவும் பறவைகள் சேராவண்ணம் காத்து, விளைந்த பலனை யனுபவிப்பர். அது போல முத்தர்கள் ஆணவமலத்தினை நீக்கி, அகங்காரத்தினை யொழித்து, நெஞ்சத்தினைச் சுத்தமாக்கி, மௌனத்தினைத் தாபித்து, அன்புமயமா யிருந்து, பக்குவ முண்டாமாவு மாயாகாரியங்க ளணுகாதபடியிருந்து சிவானுபவத்தினை யனுபவிப்பர். ஆகலின் உலக வின்ப மனுபவிப்பாரோடு ஞான வின்ப மனுவிப்பாரையுஞ்சேரத் திவ்வாறு கூறினர்.

முதல்வன் காட்டியும்கண்டும் உபகரித்துநிற்கும் அத்துவித நிலையினை மறவாது கடைப்பிடிக்கும் தமது ஞானக்கண்ணை யிழப்பித்துத் தீய நெறி கட்டுகொண்டு சென்றுமலங்களானும் பிறவிக்குழியில் வீழ்வித்துத் துயருறு த்துவராகிய அன்பில்லார் கூற்றிலே தொன்று தொட்டுப் பயின்று வந்த சேர்ச்சியுறம்படி, அம்மறவியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை யுதவிப் பிறவிக்குழியினின்று மெடுத்து நன்னெறிகட் செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவனடியாருடைய கூற்றிலே பேரன்புடையராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்கும் சிவ ஞானக்கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித் துரைப்பெற்றவராயினரைப் பிராரத்த வினைகள் வாதியா வாகலின், நின்னன்பர் கூட்டமெய்த நிலைவின் படிக்கு நீ முன்னின்று காண்பதே நின்னருட்பாரம் என்றனர். சிவஞான போதம். “மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில்வீழ்க்குஞ், சிறப்பிலார் தந்திற த்துச்சேர்வை - யறப்பித்துப், பத்த நினத்தாய்ப் பரனுணர்வினாலுணரு மெய்த்தவரை மேவாவினை, ” எனவும், சிவஞானசிந்தியார் “ ஆசையொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட்டவர்களும் முன்கரும மாகச்செய்து, கூசி மொழிந் தருண்ஞானக் குறியினின்றாகும்பிட்டுத் தட்டு மீட்டுக் கூத்தாடித் திரியே, ” எனவும் வருவனவற்றை காண்க.

ஆறத்துவாக்களையுங் கடந்தபரமாகாசத்தினை இடமாகக்கொண்டுவிளங்குபவர் பெருமானாகலின், ஆராரு மறியாத குதான வெளியின் வெளியாகின்ற துரியமயமே என்றனர். நிலகண்ட பாஷியம். “பரமாகாசாக்யம் சிவ ஸ்தானம் ஷட்விதஸ் யாத்வா பாரம் தத்தீத முக்யதே. ” என்றதனார் காண்க.

வானுதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியாய்

மலையாகி வளைகடலுமாய்

மதியாகி யிரவியாய் மற்றும் லெலாமாகி

வான்கருணை வெள்ளமாகி

நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு
 நானென்ப தற்றிடாதே
 நானெனக்குளறி நானாவி காரியாய்
 நானறிந் தறியாமையாய்ப்
 போனா லதிட்டவளி வெல்லவெளி தோபகற்
 பொழுதுபுகு முன்கண்மூடிப்
 பொய்த்துயில்கொள் வான் றனை யெழுப்பவச மோவினிப்
 போதிப்ப தெந்தநெறியை
 ஆனாலு மென்கொடுமை யனியாய மனியாய
 மார்பா லெடுத்த மொழிவேன்
 அண்டபகிரண்டழு மடங்கவொரு நிறைவாகி
 யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) வானாதி பூதமாய் - ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களாகி, அகில அண்டகோடியாய் - சமஸ்தமான அண்டகோடிகளாகி, மலை ஆகி - மலைகளாகி, வளைகடனுமாய் - (உலகத்தை) சூழ்ந்த கடல்களுமாகி, மதி ஆகி - சந்திரனாகி, இரவியாய் - சூரியனாகி, மற்று உள்ள எல்லாம் ஆகி - வேறுள்ள பொருள்களெல்லாமாகி, வான்கருணை வெள்ளமாகி - மேலான கருணைப் பிரவாகமாகி, நான் ஆகி நின்றவனும்-நானாகி நின்றவனும், நீ ஆகி நின்றிடவும் - நீயாக நிற்கச்செய்தேயும், நான் என்பது அற்றிடாதே - நானென்பதை யொழியாமலே, நான் நான் எனக் குளறி-நான் என்று குளறி நானா விகாரி ஆய்-பலவகை விகார முள்ளவனாகி, நானறிந்து அறியாமை ஆய் - நானறிந்தும் அறியாமையுள்ளவனாகி, போனால் - (மனம்போனபோக்கில்) போனால், (அது) அதிட்டவலி-எனது அதிருஷ்டமேயாகும், (அதனை) வெல்ல எளிதோ - வெல்லுதற்கு எளிதாருமோ, பகற்பொழுது புகுமுன்பகற்காலம் அஸ்தமிக்கு முன்னமே, கண்மூடி-கண்மூடிக்கொண்டு, பொய்துயில் கொள்வான் தனை-பொய்த்துக்கம் தூங்குபவனை, எழுப்பவசமோ-துயிலொழிக்க (ஒருவனுக்கு) வசமாகுமோ, இனிபோதிப்பது எந்தநெறியை இனி போதிப்பது எந்த மார்க்கத்தை, ஆனாலும்-ஆயினும், என்கொடுமையென்கொடுமையைப் பிறர் கேட்கச்சொல்லின், (அது) அறியாயம் அறியாயம்-அறியாயமே அறியாயமே, (அங்ஙனமாதலால்) ஆர்பால் எடுத்துமொழிவேன் யாவரிடத்தில் எடுத்துச் சொல்லுவேன். (சொல்லேன்) அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) வானாதி யட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்து நிற்பது சிவமொன்றே யாகலின், வானாதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியா.....நீயாகி என்றனர் தீருமந்திரம். “தானே கடன்மலை யாகியுமாய் நிற்குந், தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்குந், தானே யுடலுயிர்த்தத்துவ

கவச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மாய் நிற்குந், தானே யுலகிற் றலையனுமாமே.” எனவும், திருப்பர்த்து
“ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய், வானாய்நில னானாய்கட லானாய்மலை
யானாய், தேனார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையு,
ளானாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.” எனவும் வருவனவற்றை
காண்க.

இங்ஙனம் முதல்வனது அட்ட மூர்த்தங்களுள் தானு மொருவனாய்ப்
பரதந்திரனாக விருந்தும் அவ்வுண்மையினை யறியாது தன்னைச்சுதந்திரனாக
வெண்ணியதால் பலவிகாரங்கட் சூட்டப்பட்டு வாழ்ந்தேனென்பார், நானென்
பதற்றிடாதே நானானெனக் குளறி நானாவிகாரியாய் நானறிந்தறியாமை
யாய்ப் போன லதிட்டவலி என்றனர். பொய்த்தாயில் கொள்வான்றனை
யெழுப்ப வசமோ என்றது. அறிந்தறியாமையையுடைய வெண்ணைத் திரு
த்த முயலுமோவென்றதாம். என் கொடுமை என்னை யிவ்வாறுக்கினதைக்
கண்டு தைத்தும் பிறர்க் கெடுத்துரைத்து அவரையும் இவ்வாறுக்குதல்
பாவமென்றஞ்சி ஆர்பாடுவெடுத்து மொழிவேன் என்றனர். (எஃ)

பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினேன் நின்னருள்
புலப்பட வறிந்து நிலையாப்
புன்மையேன் கல்லாத தன்மையே னன்மைபோற்
பொருளலாப் பொருளைநாடும்
வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன்
விளையினேன் நென்மென்றனை
விட்டுவிட நினைவையேற் றட்டழிவ தல்லாது
வேறுகதி யேதுபுகலாய்
துய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான
துணைவனே யிணையொன்றிலாத
துரியனே துரியமுங் காண வதீதனே
சுருதிமுடி மீதிருந்த
ஐயனே யப்பனே யெனுமறிஞ ரறிவைவிட்
டகலாத கருணைவடிவ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) பொய்யினேன்-பொய்யினையுடையேன், புலையினேன் - புலா
லுண்ணுதலை யுடையேன், கொலையினேன் - கொல்லுந் தொழிலையுடை
யேன், நின் அருள் புலப்பட அறிந்தும் - உன் திருவருளின் தன்மையை
வெளிப்பட வுணர்ந்தும், நிலையா - நிலத்திராத, புன்மையேன் - புல்லிய
தன்மையை யுடையேன், கல்லாத தன்மையனேன் - கல்லாத தன்மையை

யுடையேன், பொருள் அல்லா பொருளை - பொருட்டன்மையுடைய தல்
லாதபொய்ப்பொருளை, நன்மைபோல் நாடும்-நன்மையாபெண்ணி விரும்பு
கின்றவெய்யனேன் - வெவ்வியகுண முடையேன், வெகுளியேன் - கோப
முடையேன், வெறியனேன் - பைத்தியகுண முடையேன், சிறியனேன்-
சிறுமையை யுடையேன், வினையினேன் என்று - தீவினையை யுடையேன்
என்றுஎன்னை நீ விட்டுவிடநினைவையேல் - என்னை நீ கைவிட நினைப்பாயா
னால், தட்டழிவதுஅல்லாது - தடுமாறுவதேயன்றி, வேறு கதியேது-வேறு
கதி (எனக்கு) யாது, புகலாய் - (நீயே) சொல்வாய், துய்யனே - பரிசுத்
தனே, மெய்யனே - மெய்யானவனே, உயிரினுக்கு உயிரான துணைவனே-
உயிர்க்குயிராகியசகாய பூதனே, இணை ஒன்று இல்லாதூரியனே - சமான
மொன்று மில்லாத தூரிய சொருபனே, தூரியமும்காணு அதிதனே - தூரிய
நிலையுங்காணக்கடாத அதிதனே, சுருதிமுடிந்திருந்த ஐயனே - வேதத்தி
னுச்சியிலிருந்தஇறைவனே, அப்பனே - உபகாரகனே, என்னும் - என்றிப்
படி பலவகையாய்த் துதிக்கின்ற, அறிஞர் - அறிவுடையோரது, அறிவை-
அறிவாகிய இடத்தை, விட்டகலாத - விட்டு நீங்காத, கருணைவடிவே
கருணாருபியே, அண்டபகி. என்க.

(விரை.) தேவரீர் கருணை வடிவினராதலின், அடியேன் பொய், புலை,
கொலை முதலிய தீமைகளையுடைய அபக்குவனைனக் கருதாது, எளியேன்
கொடுமைகளைச் சந்திதானத்தி வெடுத்துக்கூறிக்காக்க வேண்டுமெனக்
கேட்டுக்கொள்ளும் சிறிது பக்குவ மடைந்திருத்தலின் அது காரணமாக
அடியேனை த்தடுத்தாள் கொள்ளவேண்டும் இலையேல் கெடுவனல்லதுவேறு
கதியில்லை யென்றனர். (எசு)

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்கவில்லை

யானெனு மகந்தைதா நெவ்வளவு மாறவில்லை

யாதினும் மபிமானமென்

சித்தமிசை குழிகொண்ட தீகையொ டிரக்கமென்

சென்மத்து நானறிகிலேன்

சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்

தெரிசனஞ் செய்துமறியேன்

பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி

புகன்றிடேன் பிறர் கேட்கவே

போதிப்ப தல்லாது சும்மாயிருந்தருள்

பொருந்திடப்பேதைநானே

அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா

வவனிமிசை யுண்டோசொராய்

அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு சிறைவாகி

யானந்த மானபரமே.

கனக தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) எத்தனை விதங்கள் - எத்தனை விதங்களாக, கற்கினும் கேட்கினும் கற்றாலும் கேட்டாலும், என் இதயமும் ஒடுங்கவில்லை - என் மனமும் அடங்கவில்லை. யான் என்னும், அகத்தை எள்ளளவும் மாறவில்லை - யானென்கிற அகங்காரமானது எள்ளளவாயினும் நீங்கவில்லை, யாதினும் அபிமானம் - எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் அபிமானமானது, என் சித்தமிசை குழுகொண்டது, என் மனத்திற் குழுகொண்டிருக்கின்றது, ஈகையொடு இரக்கம் - கொடையுடன் இரக்கமென்பதை, என் சென்மத்தும் நான் அறிகிலேன் - எனது சன்மகாலந்தொடங்கி இதுவரையிலும் நானறிந்திலேன், சீலமொடு தவவிரதம் - ஆசாரத்துடன் தவவிரதங்களை, ஒருகனவில் ஆயினும், ஒரு சொப்பனத்திலானாலும், தெரிசநம் செய்தும் அறியென்சேவித்து மறியென், பொய்த்தமொழி அல்லால்-பொய்வார்த்தை பேசுவதன்றி, மருந்துக்கும் - மருந்துக்கெனினும், மெய்மொழிபுகன்றிடேன்-மெய்யாகியவார்த்தையைப் பேசமாட்டேன், பிறர்கேட்க - பிறர் கேட்கும்படி போதிப்பது அல்லாது - போதிப்பதன்றி, சும்மா இருந்து-சும்மாவிருந்து அருள்பொருந்திடா பேதை நானே - உன் திருவருளைப் பெறாத அறிவிலி நானே, அத்தனை குணக்கேடர் - (என்னைப்போன்ற) அவ்வளவு குணவீனர்களை, அவனியிசை கண்டதா கேட்டதா - உலகத்தின்மேல் கண்டதாகவாயினும் (இருக்கிறார்களென்று) கேள்விப்பட்டதாகவாயினும், உண்டோ ஒரு பிரஸ்தாபம் உளதோ, சொலாய் - சொல்வாயாக, அண்டபகி என்க.

(வி-ரை.) இதய மொடுங்குதற்கும், அகந்தைமாறுதற்கும், அபிமானம் யாதினும் உண்டாகாம விருப்பதற்கும், ஈகையொடுஇரக்க முண்டாதற்கும், தவவிரதஞ் செய்வதற்கும், மெய்ம்மொழி புகன்றிடற்கும் காரணமாயிருப்பது கல்வியாகவே யிருப்பினும், கற்கவேண்டிய ஞானதூல்களைக் கற்றலும் கேட்டலுஞ் செய்யாது உலகவின்பத்திற்கு வேண்டிய தூல்களையே கற்றும் கேட்டும் வாழ்ந்ததால் பலகுணக்கேடு விளைந்த பேதையாயினே நென்றனர். திருவாசகம். “கல்வியென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்.” எனவும், நாலடியார். “அலகுசால் கற்பி னறிவுதூல் கல்லா, துலகுதூ லோதுவ தெல்லாம் - கலகல, கூஉற் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம், போலுந் துணையறிவாரில்.” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எடு)

எக்கால முந்தனக் கென்னவொரு செயலிலா

வேழை யென்றிருந்திட்

டெனதாவி யுடல்பொருளு மெளனியாய் வந்துகை

யேற்றுநம தென்றவன்றே

பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும்

பொய்யுடலை மெய்யென்னலும்

பொய்யுறவு பற்றலும் பொய்யாகு நாணென்னல்

பொய்யினும் பொய்யாகையான்

மைக்கா லிருட்டனைய விருளில்லை யிருவினைகள்
வந்தேற வழியுமில்லை
மனமில்லை யம்மனத் தினமில்லை வேறுமொரு
வரவில்லை போக்குமில்லை
அக்கால மிக்கால மென்பதில்லை யெல்லா
மதீதமய மானதன்றோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கமொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே

(இ-ள்.)¹மௌரியாய்வந்து - மௌரகுருவாகிவந்து, எக்காலமும் - எக் காலத்திலும், நீ தனக்கென்ன - நீ சுதந்தரமாக, ஒரு செயலில்லா - ஒரு செய்கையில்லாத, ஏழையென்று-அறிவிலியென்று போதித்து, இருந்திட்டு- எழுந்தருளியிருந்து, எனது ஆவி உடல் பொருளும் - என்னுடைய பிராணன் தேகம் பொருள் ஆகிய மூன்றையும், கையேற்று - கையினுலேற்றுக் கொண்டு, நமது என்ற அன்றே - நம்முடையதென்று தேவரீர் அருளிச் செய்தவப்போதே, பொய்க்கால தேசமும் - பொய்யாகிய காலமும் பொய்யாகிய தேசமும், பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும் - பொய்ப்பொருளில் விருப்பமும், பொய் உடலை மெய்யென்னலும் - பொய்யாகிய உடம்பை மெய்யென்று கொள்ளுதலும். பொய் உறவுபற்றலும் - பொய்யுறவினரை (மெய்யறிவினராகமதித்து) பற்றுதலும், பொய் ஆகும் - பொய்யாய் முடியும், நான் என்னல்-நான் என்பது, பொய்யினும் பொய் ஆகையால்-பொய்யாய் விடுதலால், மைக்கால் இருட்டு அனைய - மழைக்கால விருட்டையொத்த, இருள் இல்லை - அஞ்ஞானமாகிய இருளில்லை, இருவினைகள்வந்துற வழியும் இல்லை-இருவினைகள் வந்துதொடர மார்க்கமுமில்லை. மனம்இல்லை-மனமென்பதில்லை, அம்மனத்து இனம் இல்லை - அந்த மனத்தின்இனமானதுமில்லை, வேறும் ஒருவரவு இல்லை - வேறுமொரு வரவு இல்லை, போக்கும் இல்லை - செலவும் இல்லை, அக்காலம் இக்காலம் என்பது இல்லை - அந்தக்காலம் இந்தக்காலம் என்பதில்லை, எல்லாம்-சர்வமும், அதீதமயம் ஆனது அன்றே-மேன்மையான வடிவாயிற்றல்லவா, அண்டபகி. என்க,

(வி-ரை.) ஆன்மாவானவன்ஒவ்வொருவிடையங்களை யொவ்வொன்றாயிற் திரியங்களினு லறிதலானும், அறியப்பட்டவற்றை மீள மறத்தலானும், ஒருவ னுணர்த்த வுணர்தலானும், இவ்வாறறிகின்ற தன்னைபுந் தானறியாமையானும், சுதந்தரவறிவின்றி யறிவிக்கவறியுந் தன்மை யுடைத்தா யிருத்தலினாலும், எக்காலமும் தனக்கென்ன வொருசெயலிலா வேழைநீ என்றனர். சிவஞான சித்தியார். “அறிந்திடு மான்மா வொன்றை மற்றொன்றாலறிதலானு, மறிந்தவைமறத்தலானு மறிவிக்கவறிதலானு, மறிந்திருந் தன்னைபுந்தா னறியாமையானுந் தானே, யறிந்திடு மறிவனன்றா மறிவிக்க வறிவனன்றே.” எனவும். சிவப்பிரகாசம். “தனக்கென வறிவிலாதான் றுளிரை

௧௭௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

யறிந்து சாரான், நனக்கறிவிலாத வாயிருநறியாதுசார, தனக்கென வறிவி
லாதான் மத்துவ வன்ன ஞபன், நனக்கெனவறிவானாலிச் சகலமு நுகருந்
தானே.” எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க.

சகலர்க்கும் பக்குவம் வந்தகாலத்தே முதல்வனே ஆசாரியவடிவங்
கொண்டுவந்து ஆட்கொள்வனாகலின், மௌனியாய்வந்து என்நனர், திருவா
சகீம். “அருபரத்தொருவ னவனியில்வந்து, குருபரனாகியருளிய பெருமை
யைச், சிறுமையென் நிகழாதே.” எனவும், திருமந்திரம். “சுத்த சிவனே
குருவாய் வந்து தூய்மைசெய்தத்தனை நலகருள்காணு வதிமூடர், பொய்த்
தகு கண்ணாம ரென்பர் புண்ணிய, ரத்தனிவனென் றடிபணிவாரே.” என
வும் வருவனவற்றூற் காண்க.

அங்ஙனமவர், ஆசாரியர் சீடனுடைய உடல்பொருள் ஆவி மூன்றினை
யுந் தமதாகக் கொள்வராகலின், எனதாவி யுடல்பொருளுங் கையேற்றுநம
தென்றவன்றே என்நனர். திருவாசகீம், “அன்றே யென்ற னாலிடி முடலு
முடைமை யெல்லாமுங், குன்றே யனையாயென்னையாட் கொண்டபோதே
கொண்டிலையோ, வின்றே ரிடைபூநெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க
ணம்மானே, நன்றே செய்வாய்பிழைசெய்வாய் நானோவிதற்குநாயகமே.”
என்றதனூற் காண்க.

தனக்கென பொரு செயலுமின்றி உடல்பொருளாவி-மூன்றினையும்
தத்தஞ் செய்தபின்னர் இவன்செயலனைத்து திருவருட் செயலாய் முடியு
மாகலின், பொய்க்கால தேசமுதல்யாவும் அநீதமயமான தன்றே என்நனர்
சிவஞான் சித்தியார், “சிவனு மிவன் செய்தியெலா மென்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச்செய்ததென்றும், பவமகலவுடனாகி நின்றுகொள்
வான் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே.” என்றத
னூற் காண்க.

(௭௯)

சு க வ ரி.

இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே

னெனருசித் திடவலியவந்

தின்பங் கொடுத்தநினை யெந்நேர நின்னன்ப

ரிடையறா துருகிராடி

உன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுளரி யுடலெங்கு

மோய்த்தயர்ந் தவசமாகி

உணர்வரிய பேரென்ப வறுபூதி யுணர்விலே

யுணர்வார்களுள்ள பழகாண்

கன்னிகை யொருத்திசிற் நிற்பம்வேம் பென்னினுங்

கைக்கொள்வள் பக்குவத்திலு

கணவனருள் பெறின்குணேசொன்னவா நென்னெனக்
கருதிகை யாவள துபோல்
சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
தோற்றிற் சுகாரம்பமாம்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்,) இன் அமுது என - இனிய அமிர்தம் போலவும், கனி(என) - முக்கனிகள் போலவும், பாகு (என)-சர்க்கரைப் பாகுபோலவும், கற்கண்டு (என) - கற்கண்டு போலவும், சீனி (என) - சீனிபோலவும், தேன் (என)- தேன்போலவும், ருசித்திட - ருசிக்கும்படி. வலியவந்து இன்பங்கொடுத்த நின்னை - வலியவந்து சுகங்கொடுத்த வுன்னை, நின் அன்பர் - உன் அன்பர்கள், எந்நேரம் இடையறாது உருகிநாடி - சதாகாலமும் இடையறாமல் நாடி யுருகி, உன்னியகருத்து அவிழ்-நினைத்தமனமும் நெகிழ்தலால், உரைகுளறி-மொழி குளறி, உடல் எங்கும் ஓய்ந்து - உடம்பெல்லாம் எய்த்து, அயர்ந்து - அயர்வையடைந்து, அவசம் ஆகி - பரவசமாகி, உணர்வரிய - அறிதற்கரிய பேரின்ப அனுபூதி யுணர்விலே - பேரின்ப அனுபவ வுணர்ச்சியால், உணர்வார்கள் - அறிந்தனுபவிப்பார்கள், உள்ளபடி - (இது) யதார்த்தம், கன்னிகை ஒருத்தி - ஒரு கன்னிகை யானவள், சிற்றின்பம் - சிற்றின்பமானது, வேம்பு என்னிலும் - வேம்பென்று சொல்வாளாயினும், பக்குவத்தில் கைக் கொள்வள்-பருவகாலத்தில்(அச்சிற்றின்பத்தையே பேரின்பமாகவெண்ணி) கைக்கொள்வாள், கணவன் அருள் பெறின்-கணவனருளைப்-பெற்றுவாழ்வளாயின், முன்னே சொன்னவாறு என் என-முன்னே சொன்னவழி யாதாய் முடிந்ததென்று வினாவ, கருதி - (அதை) நினைத்து, நகையாவன் - நகைப்பன், அதுபோல் - அதுபோலவே, சொன்னபடி கேட்கும் - சொன்னபடி கேட்கின்ற, இப்பேதைக்கு - இவ்வறிவிலேற்கு, நின்-கருணை தோற்றின்-உன் கருணை யுளதாயின், சுகாரம்பம் ஆம்-சுகோதயமாகும், சுத்த நிர்க்குணமான பரதெய்வமே - சுத்த நிர்க்குணமாகியமேலான தெய்வமே, பரஞ்சோதியே - மேலான வொளிரூபனே, சுகவாரியே-இன்பசாகரமே. என்க.

(வி-ரை.) அதி தீவிரதர பக்குவத்தினை யடைந்த வடியார்கள் முதல்வனுடன் இரண்டறவிருந்து சிவானந்த வாழ்வினை யனுபவிக்குங் காலத்தில் இன்பங்கொடுத்தல் பதியாகவும், இவ்வின்பத்தினை விளைவித்தல்-பாசமாகவும், இவ்வின்பத்தினை யேற்று அனுபவித்தல்-பசுவாகவு மிருத்தலினால், இன்னமது கனிபாகு..... உணர்வார்க ளுள்ளபடி காண் என்றனர். இதில் கொடுத்த நினை என்றும், அவசமாகி யென்றும், உணர்வார்களென்றும் கூறி முப்பொருளை விளக்கினர். உண்மை விளக்கம். “முத்திதனில் மூன்று முதலு மொழியக்கேள், சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலனு - மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்தலிறை யித்தைவிளைவித்தல்மல, மன்புடனே கண்டுகொள்ப்பா. ” என்றதனாற் காண்க.

கஅ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சோடசகலையு நிரம்பிய சந்திரனைப்போல வயது நிறைந்து அதி சந்தர வதிபாய் மதன கலைகளைக் கற்றுடையவ ளாயினும் பக்குவமடையாத கன் னிகை காமரசத்தை யறியாள். பக்குவமடைந்தபின் ஒருவனுக்கு வாழ்க் கைப்பட்டுத் தலைவனுந் தானுமாய்ப் புணர அந்தக் கலவியிலுண்டான சக மிவ்வாறென்றாமைகண்டகனுப்போலப் புறத்தியாருக்குஞ் சொல்லாதிருப் பன். அதுபோல ஆன்மாவொருவன் சகல சாஸ்திர பாரங்கதனயிருந்தும் பக்குவமடையாதபோது திருவருளுண்மை சிறிது மறியான், பக்குவமடை ந்து முதல்வனுடன் கலந்து ஆனந்தானுபவ மடைய (அவ்வனுபவம் ஞாதா ள்களுக்கே யனுபவமொழியப்) பிறர்க் கெடுத்துச்சொல்லுந் தன்மையன ன்று. ஆகலின், கன்னிகையொருத்திசின்றின்பம் வேம்பென்னினுங் கைக் கொள்வன் பக்குவத்தில் கணவனருள் பெறின் முனே சொன்னவாறென் னெனக் கருதி நகையாவன் என்றனர். சீவஞானசித்தியார். “கருவிகழிந் தாற்காணு ரொன்றுமெனிற் காணார் காணுதார் கன்னிகைதான் காமரதங் காணுண், மருவியிரு வருப்புணர வந்த வின்பம் வாயினுந் பேசரிது மணந் தவர்தா முணர்வ, ருருவினுயிர் வடிவதுவு முணர்ந்திலைகாண் சிவனை யுண ராதா ருணர்வின லுணர்வது கற்பனைகா, ணருள் பெறிலவ் விருவரையு மறிவிறந்தங் கறிவாறியாரேற் பிறப்புமரு தாணவமு மருதே, என்றதனூற் காண்க.

இவ்வாறாகக் கன்னிகைக்குச் சிற்றின்பங் கைத்தலும் பருவமடைந்த மங்கைக்கு ருசித்தலும் இயற்கையாதல்போல, அருள்பெறாத எனக்குச் சுகானுபவம் கைப்பாகவும் பெற்ற பெரியோர்கட்கு இனிப்பாகவு மிருக்கு மென்பதாம். (என)

அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னை
யறியாத பக்குவத்தே
ஆசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்துநா
னற்றே நலந்தேனென
என்புலன்ம யங்கவே பித்தேற்றி விட்டா
யிரங்கியொரு வழியாயினும்
இன்பவெள மாகவந் துள்ளங் களிக்கவே
யெனைநீ கலந்ததுண்டோ
தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனைற் கிவ்வணந் திருவுள யிரங்காத
தன்பையாற் றனியிருந்து
துன்பமுறி னென்வனை யழியாத நின்னன்பர்
சுகமவந்து வாய்க்குமுரையாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியேசுவாரியே.

(இ-ள்.) அன்பின்வழி யறியாத - அன்பின் மார்க்கத்தை யுணராத, என்னை - அடியேனை, தொடர்ந்து - பற்றி, என்னை அறியாத பக்குவத்தே- என்னை உணராத பருவத்திற்றானே, ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்து-ஆசைவெள்ளத்தினைப் பெருகப்பண்ணி, நான் அற்றேன் அலந்தேன் என நான் கெட்டேன் வாடினேன் என்றுசொல்லும் வண்ணம், என்புலன் மயங்கி பித்து எற்றி விட்டாய் - என்னறிவு-மயங்கும்படி பித்தேற்றி விட்டனை, நீ - (இப்படிசெய்த) நீ, ஒருவழியாயினும் இரங்கி - ஒருதரமாயினு மிரங்கி, இன்பவெள்ளமாகவந்து - ஆனந்த வெள்ளமாகவந்து, உள்ளங்களி ள்க - மனங்களிக்கும்படி, என்னை கலந்தது உண்டோ-என்னைச் சேர்ந்தது உண்டோ, தன் பருவ மலருக்கு - தனக்குரியபருவகாலமலருக்கு, மணம் உண்டு - வாசனையுண்டு, வண்டு உண்டு-வண்டுமொய்த்தலுண்டு, தன்முனை தனக்கும் உண்டோ-(அவைகள்) குளிர்ச்சியாகிய அரும்புகளுக்கும் உண் டாமோ, தமிழனேற்கு - தனியேனுக்கு, இவ்வண்ணம் - இந்தப்பிரகாரம், திருவுளம் கனியாத தன்மையால், தனி இருந்து துன்பம் உறின் - தனியா யிருந்து துன்பப்பட்டால், அழியாத நின் அன்பர் சுகம் - நசிக்காத உன் அன்பர்க்குரிய சுகமானது, எங்ஙன் வந்து வாய்க்கும்-எப்படிவந்து கிடைக் கும், உரையாய் - சொல்லாய், சுத்த நிர்க்குணமான: என்க.

(வி-ரை.) மலருண்டானபோதே அதில் மணமிருந்தும் அம்மலர்மலர்ந்த பின்னரேமணம் வெளிப்படும், அது வெளிப்பட்ட வவசரத்தே வண்டு வந்தம்மலரிற்பொருந்தும் அதுபோல ஆன்மாவுள்ளவன்றே அவ்வான்மாவிலு டத்துத்திரோதான சத்தியானது பதிந்திருந்தும்அவ்வான்மாவினுக்கு மல பரிபாகம்வந்த பின்னரே அருட்சத்தி வெளிப்படும் அது வெளிப்பட்டவவ சரத்தேமுதல்வன் பொருந்துவன் ஆகலின் இறைவனை வண்டாகவும், அறி ருரைப் பருவகாலமலராகவுங்கொண்டனர் இங்ஙனமாக, அறியாதபருவத் திலேயே அன்புண்டானதற்குக் காரணமென்னையோ வெளின்பூர்வ சென் மார்தரபுண்ணியத்தின் தொடர்ச்சியேயாம். அதுவும் இறைவன் அனுக்கிர கமேயாகலினால், அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னையறி யாத பக்குவத்தே ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்து நானற்றேன் லந்தேன் என்றனர். திருவாக்கம் “அறிவிலாதவெனைப் புகுந்தாண்டுக் கொண் டறிவதையருளிமே, நெறியெலாம் புலமாக்கிய வெந்தையைப்பந்தையையு ப்பாணப், பிறிவிலாத வின்னருள் பெற்றிருந்து மாறுபடுதி பிணநெஞ்சே, கிறியெலாமிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தாயென்னைக் கெடுமாரே,” என்ற தனாற்காண்க.

கலந்ததுண்டோ என்றதனால் இதுகாறுங் கலவாதிருந்துஇனி நூதன மாகக்கலக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டதன்று, அனாதியேகலந்துள்ள முதல் வன் வெளிப்படவிரும்பியதாம். என்னுடன் கலக்கத்திருவுளப்பாங்கு உண் டாகாமையால் எண்ணி யெண்ணித்துன்பமுறுவேனுக்கு, உன்னைக்கலந் தனுபவிக்கும் அறிஞரின்பம் எனக்கெக்காலத்துண்டாமோ என்பார், தமிழ் னேற் கிவ்வணற் திருவுள மிரங்காத தன்மையாற் றறியிருந்து துன்பமுறி னெங்குனே யழியாத நின்னன்பர்சுகம்வந்து வாய்க்குமுடையாய் என்றனர்.

க.அ.2 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
கன்னெஞ்ச முருகவிலையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
கற்பிக்க வொருகடவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
வழக்குக் கிழக்குமுண்டோ
வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரக்கியெனை
வாழ்விப்ப துன்பாங்காண்
பொல்லாத சேயெனிற ருய்தள்ளல் நீதமோ
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் கயலுராய்ப்
புன்மையே னாவனந்தோ
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
சம்மாவிருக்க வருளாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-உ.) ஐய - ஐயனே, கல்லேனும் ஒரு காலத்தில் உருகும்- கல்லாய்
னும் ஒரு காலவிசேடத்தில் உருகாநிற்கும், என் கல் கெஞ்சம் உருக இல்
லையே, (என்ன ஆச்சரியம்) நான்முகன்-பிரமன், கருணைக்கு - திருவருட்கு
இணங்காத - இணங்கியிராத, வன்மையையும் மனவன்மையையும், கற்பி
க்க - சிருட்டிக்க, ஒருகடவுளோ - ஒப்பற்றதெய்வமோ, வல்லான் வகுத்
ததே வாய்க்கால் என்னும் - வல்லவன் வாய்த்ததே வாய்க்கால் என்கிற,
பெருவழக்கு - பெருவழக்கத்துக்கு, இழுக்கும் உண்டோ - குற்றமுண்டா
குமோ, வானமாய்நின்று - பரமாகாயமாய் நின்று, இன்பமழையாய் இறங்கி
ஆனந்தமழையாயிறங்கி, என்னைவாழ்விப்பது - என்னை (நித்தியபதவியில்)
வாழ்ச்செய்வது, உன்பரம் - உன்பாரமாகும், பொல்லாத சேய் எனில்-
பொல்லாத குழந்தையாயிருந்தால், (அதனை) தாய் தள்ளல் நீதமோ-தாயா
னவள் தள்ளித்தெல் நீதியாகுமோ, (அவ்வாறு தள்ளிவிட்டால்) புகல் இடம்
பிறிது முண்டோ - (அக்குழந்தைக்கு) அடைக்கலமான இடம் வேறும்
உண்டோ, பொய்வார்த்தை சொல்லில் - பொய்மொழி பேசவேனால்,
திருவருட்கு அயலுமாய் - திருவருளுக்குப் புறமாகி, புன்மையேன் ஆவன்-
அற்பனுமாவேன், அந்தோ-ஐயோ - சொல்லால்முழக்கில் - சொல்லால்முழ
க்குதல் செய்தால், சுகம் இல்லை-இன்பமில்லை, மௌனியாய், சுத்தநிர்க்குண
மான. என்க.

(வி-ரை.) குரியனுஞ் சந்திரனுஞ்சந்திக்கிற அவசரமாகிய அமாவாசை
யன்று கருங்கலுருகுமென்பது சாத்திர சம்மதமாகலின், கல்லேனுமைய
வெனது காலத்திலுருகும் என்றனர். அவ்வவசரம் ஒருவிமைப்போதென்பர்.

நெஞ்சமானது கல்போன்ற ஒரு கடினமான உருவப்பொருளல்லவாயினும், அருள்வழிசெல்லாமல் எக்காலமுமருளிளையேநாடிக்கொண்டிருத்தலின், கன்னெஞ்சமுருகவிலையே எனவும், அங்ஙனம்நெஞ்சிற்குவண்மையுண்டான தன்மை பிரார்த்துவத்தால் விளைந்ததல்லாது தனக்கெனச்சுத்தந்தரங்கொண்டொளையிங்ஙனமுண்டாக்கப் பிரமனுக்குக் கூடாதென்பார். கருணைக் கிணங்காத வன்மையை யுநான்முகன் கற்பிக்க வொருகடவுளோ எனவும், வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க சகலசாமர்த்தியனாகிய நீ என்னெஞ்சினையுருகச்செய்வதில் யாதொரு தடையுமில்லையென்பார், வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் லெனும்பெருவழக்குக் கிழுக்கு முண்டோ எனவும், ஆகலின் அடியேனெஞ்ச முருகும்படி யென்பாலிரங்கு வாயென்பார், வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனை வாழ்விப்பது நபரங்காண் எனவும், எத்தகைய குருரமானகுழந்தையையாயினும் அதனை நீக்காது ஆதரிக்குங்கடமை தாய்க்காயதுபோல நீயே அடைக்கலமென்பார் பொல்லாத சேயென்றறியு தள்ளல் நீதமோ புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ எனவும், நடிப்பாகப்பேசுவனைல் அருளுக்கன்னியமான பிராகிதனாவேனென்பார், பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப் புண்மையேனவன் எனவும், சொற்சாலங்களாற் பிரயோசனமில்லையென்பார் சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லையெனவும், மௌனாந்தமடைந்து கொண்டிருக்கும்படி செய்வாயென்பார், சும்மாலிருக்கவருளாய் எனவும் கூறினர்.

என்பெலா நெக்குடைய ரோமஞ் சிலிர்ப்பவுட

விளகமன தழலின்மெழுகாய்

இடையறா தருகவரு மழைபோலிரங்கியே

இருவிழிக ணீரிதைப்ப

அன்பினன் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்ஙனே

அமிர்தசஞ் சீவிபோலவந்

தாநந்த மழைபொழிவை புள்ளன்பி லாதவெனை

யார்க்காக வடிமைகொண்டாய்

புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு

புலைக்குடிவி லருவருப்பு

பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்

புந்திசெலு மோபாழிலே

துன்பமா யலையேவா வுலகநடை யையவொரு

சொப்பனத் தினும்வேண்டிலேன்

சுத்தநிக் குணமான பரதெய்வ மேபாஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) என்பெலாம் - எலும்புகளெல்லாம், நெக்குடைய - நெகிழ்ந்து உடையவும், ரோமம் சிலிர்ப்ப - உரோமஞ் சிலிர்க்கவும், உடல் இளக,

கஅச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

உடம்பு குழையவும், மனது - மனமானது, இடையறாது - இடையறாமல், அழலிட்ட - அக்கினியிலிட்ட, மெழுகாய்உருக-மெழுகுபோலுருகவும், இரு விழிகள் - இரண்டெண்களும், வரும் மழைபோல் இரங்கி நீர் இறைப்ப-வருகின்ற மழையைப் போல இரங்கி நீரைச் சொரியவும், அன்பினால் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கு - அன்பினால் மூர்ச்சையடைந்த அன்பர்களுக்கு, அங்ஙனே - அவ்விடத்தே, அமிர்த சஞ்சீவிபோல்வந்து - அமிர்த சஞ்சீவிமருந்து போல எழுந்தருளி, ஆனந்த மழை பொழிவை - இன்பமழையைப்பொழிவாய், என்னை ஆர்க்காக அடிமைகொண்டாய் - என்னை யாவர்பொருட்டு அடிமைகொண்டனை, புன்புலால் மயிர் தோல் நரம்பு என்பு மொய்த்திடு-அழிவாகியமாமிசம் ரோமம் தோல் நரம்பு எனும்பு ஆகிய இவைகள் நெருங்கியிருக்கிற புலைக்குழில்-புலால்நாற்றம் பொருந்தியகுடிசையில், அருவருப்பு - அருவருப்பே யுள்ளது, பொய்யல்லவே - இதுபொய்யாகாதே, என் புந்தி என் புத்தியானது, இதனை மெய்யென்று நம்பி - இதனைமெய்யென்று நம்பி, பாழிலே சொல்லுமோ - பாழ்வழியிற் செல்லுமோ, துன்பமாய் அலையவோ - (அப்படி செல்வதனால்) துன்பங்கொண்டுதிரியவோ, ஐய-ஐயனே, உலகநடை - உலக நடையை, ஒரு சொப்பனத்திலும் வேண்டிலேன் - ஒரு கனவினும் விரும்பேன், சத்தநிற்குண. என்க.

(வி-ரை.) என்பு நெக்குடைதல் முதலிய குணங்களுள்ள அன்பர்கட் நீ இரங்குத லியற்கையே, அவை யொன்றுமில்லாதஎன்னை யார்பொருட்டு அடிமைகொண்டாய் என்பார், என்பெலா நெக்குடைய.....ஆர்க்காக வடிமைகொண்டாய் என்றனர். திருவாசகம். “அன்பராகி மற்றருந்தவமுயல்வா ரயனுமாலு மற்றழ லுறுமெழுகா, மென்பராய் நினைவாரெனைப் பலர் நிற்க விகங்னே யெற்றினுக்காண்டாய்;” என்றதனாற் காண்க

தேகமானது அதிக வருமையான இலாவன்னியத்துடன் விளங்குவதாயினும் அது அசுத்தமே என்பார், புன்புலால் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு புலைக்குடில் என்றார். திருக்கடைக்காப்பு. “நிணங்குடர் தோனரம் பென்பு சேராக்கை தானிலா யதன்றும், குணங்களார் கல்லது குற்ற நீங்காதெனக்கு லுங்கி னாயே, வணங்குவார் வானவர் தானவர் வைகலு மணங்கொடேத்து, மணங்க னாருந் தொழுதுய்ய லாமையல் கொண்டஞ்சனெஞ்சே,” என்றதனாற் காண்க.

இத்தகைய தேகத்தினுக்கு உபகாரமாயிருக்கும் உலகவாழ்வும் அளித்திய மென்பார், உலகநடை யையவொரு சொப்பனத்திலும் வேண்டிலேன் என்றனர். திருப்பாட்டு, “வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது தின்னம் பேழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிரோய்செய்த பறிதான், ருழாதறஞ் செய்மின் நடங்கண்ணுன் மலரோனுங், கீழ்மேலுறநின்றூன்றிருக்கேதா மெனீசே.” என்றதனாற் காண்க. (அ0)

வெந்நீர் பொருதெனுடல் காலின் முட் டைக்கவும்
 வெடுக்கென் றசைத்தெடுத்தால்
 விழியிமைத் தங்ங்ன் தண்ணருளை நாடுவேன்
 வேறென்றை யொருவர் கொல்லின்
 அந்நேர மையோவென் முகம்வாடி நிற்பதுவும்
 ஐயநின் னருளறியுமே
 ஆனாலு மெத்தப் பயந்தவ னியானென்னை
 யாண்டநீ கைவி டாதே
 இந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமைய தாகவும்
 எடுத்தா லி மக்கவென்றே
 எங்கெங்கு மொருதீர்வை யாயமுண் டாயினும்
 இறைஞ்சுக ராதியான
 தொன்னீர்மை யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்தவருள்
 துணையென்று நம்பு கின்றேன்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) என் உடல் - என்னுடம்பானது, வெந்நீர்பொருது-வெந்நீரை
 ப்பொறுக்கமாட்டாது, காலில் முள்ளைக்கவும் - காலினிடத்து முள்ளான
 துதைத்துக்கொள்ளவும், வெடுக்கென்று அசைத்துஎடுத்தால்-வெடுக்கெ
 ன்று அசைத்துப்பிடுங்கினால், (அதற்குச்சுக்காமல்) அங்ஙனே - அப்பொ
 முதே, விழி இமைத்து - கண்ணிமைத்து, தண் அருளைநாடுவேன் - தண்
 ணிய திருவருளைச் சிந்திப்பேன், ஒருவர் வேறென்றைக் கொல்லின் - ஒரு
 வர் வேறொரு சீவனைக் கொன்றால், அந்நேரம் - அப்பொழுது, ஐயோ-
 அந்தோ, என் முகம்வாடி நிற்பதுவும்-எனது முகம்வாடி நான்நிற்கும் நிலை
 யும், நின் அருள் அறியுமே - உனது திருவருளறியுமே, ஐய - ஐயனே, ஆனா
 லும் - ஆயினும், யான் மெத்தப்பயந்தவன் - நான் மிகப்பயந்தவன், (ஆத
 லால்) என்னை ஆண்ட நீகைவிடாதே - என்னையாட்கொண்ட நீகைநெகிழ
 விடாதே, உடல் சுமை - உடற்பாரம், இந்நேரம் என்றில்லை - இன்னகால
 த்தில் விழுமென்னு னிய தியில்லை, அது ஆகவும் - அது அங்ஙனமாகவும்,
 எடுத்தால் இறக்க என்றே - உடலெடுத்தால் இறக்க என்றே, எங்கெங்கும்-
 எவ்விடத்தும், ஒரு தீர்வை ஆயம் உண்டு - ஒரு தீர்ப்பும் கடமையுமுண்டு,
 ஆயினும் - ஆனாலும், இறைஞ்சு - வணங்கானின்ற, சுகர் ஆதி ஆன - சுகர்
 முதலான, தொல்நீர்மை யாளர்க்கு - பழமையாகிய குணவான்களுக்கு,
 மானுடம் வகுத்து அருள் - மனித சரீரத்தை வகுத்த திருவருளே, துணை
 யென்று நம்புகிறேன் - சகாயமென்று நம்புகிறேன். சுத்த நிர்க்குணமான.
 என்க.

(வி-ரை.) சிறுவயது தொட்டு நானொருவண்ணம் பொழுதொருமேனி
 யாகவளர்ந்த தேகமாதலின் யாதாமொழு கஷ்டநேரிடின் சகியாதென்

பார், வெங்கீர் பொருதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும் வெடுக்கென்றசைத்
தெடுத்தால் விழியிமைத் தங்ஙனேதண்ணருள் நாடுவேன் என்றனர், ஒரு
வர் ஒரு சீவனைச் சிறிதும் காருண்ணியமின்றிக் கொல்லுங்கால் பார்க்க
நேரிட்டபோது எனக்குண்டாம் முகவாட்டத்தினைத் தேவரீர் நன்கறிவீ
ரென்பார் வேறென்றை யொருவா கொல்லின் அந்நேர மையோவென்
முகம்வாடி நிற்பதுவும் ஐய நின்னருளறியுமே என்றனர். இங்ஙன மிரங்கு
வது சந்மார்க்க நெறியினர்க்கியற்கை. திருவருட்பா. “துண்ணெனக் கொடி
யோர் பிறவுயிர் கொல்லத்தொடங்கிய போதெல்லாம் பயந்தேன், கண்ணி
னா லையோ பிறவுயிர் பதைக்கக் கண்டகாலத்திலும் பதைத்தேன், மண்ணி
னில் வலையுந் துண்டிலுங் கண்ணி வகைகளுங் கண்டபோதெல்லா,
மெண்ணியெண்ணுள்ள நடுங்கிய நடுக்க மெந்தைநின் நிருவுளமறியும்.”
என்றதனாற்காண்க.

பிறப்பன இறக்கும் என்பது நியதமாக வேற்பட்டிருக்கினும், சுகர்
முதலிய பெரியோர்கட்குத் தீர்க்காயுளைக் கொடுத்த திருவருளெதுவோ
அதனை நாடுகின்றேன் என்பார், எடுத்தாலிறக்கவென்றே எங்கெங்கு மொ
ரு தீர்வையாய முண்டாயினும் இறைஞ்சு சுகராதியான தொன்னீர்மை
யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்த வருள் துணையென்று நம்புகின்றேன் என்ற
னர். அங்ஙனம் அடியார்கள் தீர்க்காயுளை விரும்புவது ஏற்றுக்கோ வெனின்
வாய்ந்த சன்மத்திலேயே திருவருளைப் பூர்த்திசெய்து கொள்வதற்கேயாம்.

பற்றுவன வற்றிடு நிராசையென் றொருபூமி

பற்றிப்பிடிக்கு மியோக

பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை

பற்றின்மன மறுமென்னவே

சுற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கணிந்தகனி

கனிவிக்கவந்த கனிபோல்

கண்டதிந் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு

கனிவாய் திறந்து மொன்றைப்

பெற்றவனு மல்லேன் பெறாதவனு மல்லேன்

பெருக்கத் தவித்துளறியே

பெண்ணீர்மை யென்னவிரு கண்ணீ ரிறைத்துநான்

பேய்போ லிருக்கவுலகஞ்

சுற்றிநகை செய்யவே யுலையவிட் டாயெனிற்

சொல்லவினி வாயுமுண்டோ

நித்ததிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பற்றுவன - (ஐம்பொறிகளால்) பற்றப்படுகிற விடயங்களையா
வும், அற்றிடும் - அற்றொழிகைக்குக் காரணமாகிய, நிராசையென்று-அவா

வின்மையென்று சொல்லப்பட்டு, ஒருபூமி - ஒரு பூமியுண்டு, பற்றிப் பிடிக்கும் - (பிராணவாயுவினை தொடர்ந்து, பிடித்து நிறுத்துகின்ற, யோகபாங்கின் - யோகாப்பியாசத்தால் கைவருகின்ற, பிராணலயம் என்னும்-வாயு நிக்கிரகம் என்கிற, ஒரு பூமி - ஒரு பூமியுண்டு, இவை பற்றின் - இவற்றையாதாரமாகப்பிடித்தால், மனம் அறும்என்ன - மனமிறக்குமென்று, கற்றை அம் சடை - திரட்சியாகிய அழகிய சடையையுடைய, மௌனி - மௌனகுரு, தானே - தானாகவே, கனிந்தகனி - முதிர்ந்தகாயை, கனிவிக்க-பழுப்பிக்க, வரீத கனிபோல் - உண்டாகிய பழம்போல், கண்டது-கண்கூடாகக்கண்டது, இந்நெறி என-இந்தமார்க்கமென்று, திருவுளக்கனிவினொடுமன விரக்கத்துடன், கனிவாய் திறந்தும் - கனிவாய் திறந்தாயினும், ஒன்றை - ஒரு மொழியை, பெற்றவனும் அல்லேன் - சொல்லப்பெற்றேனுமல்லேன், பெருதவனுமல்லேன் - பெருதேனுமல்லேன், பெருக்கத்தவித்து உளறி - மிகவும் இளைத்தாற்றி, பெண் நீர்மை என்ற - பெண்மைக்குணம்போல, இருகண்ணீர் இறைத்து - இரண்டு கண்களினின்றும் நீரைச் சிந்தி, நான் பேய்போல இருக்க - நான் பேய்போல அலங்கோலமாயிருக்க, (அந்த நிலையினைக்கண்டு) உலகம் - உலகமானது, சுற்றி நகைசெய்ய - சூழ்ந்து நகைசெய்யும்படி, உலைய விட்டாய் என்னில் - அலைய விட்டனையாயின், இனிசொல்ல வாயும் உண்டோ - இனிச்சொல்லுதற்கு (எனக்கு) வாயு முளதோ, சுத்தநிற்குண. என்க.

(வி - ரை.) மனோநிக்கிரகத்திற்கு அத்தியாவசியமாய் முதலில் வேண்டுவது அவாவின்மையாகலின், பற்றுவனவற்றிடு நிராசை யென்றொருபூமி என்றனர். திருவந்திரம். “ஆசையறுமின்களாசை வறுமின்க, வீசனோடாயினு மாசையறு மின்க, ளாசைப்படபட வாய்வருந் துன்பங்க, ளாசைவிடவிட வானந்தாமோ,” என்றதனார்காண்க. அவாய்ந்தறிப்பிடுஇரண்டாவது செய்யவேண்டிய முக்கியமான காரியம் பிராணவாயுவினை யடக்கவேண்டுவதாகலின், பற்றிப்பிடிக்கு மியோகப் பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொருபூமி என்றனர். திருவந்திரம். “காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு, ளாற்றுவதாற்ற லென்றுந்தீபற, வல்லாத தல்ல லென்றுந்தீபற” என்றதனார்காண்க.

முதல்வன் மௌனி கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து அடியேனுக்கு வைகரி வாக்கால் உபதேசியாது குறிப்பால் விளக்கிச் சொன்னாராகலின், கண் - இந்நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு கனிவாய்திறந்து மொன்றைப் பெற்றவனுமல்லேன் பெருதவனுமல்லேன் என்றனர். அங்ஙனமாயின் கனிவாய்திறந்த தெந்தவவசாமோ வெனின் உபதேசிக்குமுன்னர் ஆசிமுதலிய கூறியகாலத்திலாம்.

சன்மார்க்க நெறயினர்களாகிய அறிஞர்கள் உலகவிஷயங்களை மறந்து ஆடியும் பாடியும் அழுதும் தொழுதும் பேய்பிடி யுண்டார்போல வாழ்கையில் பிராகிருதர் அவர்களை நோக்கிப் பைத்தியக்காரரென மதித்து நகையா நிற்பார்களின், இருகண்ணீர் நிறைத்து நான் பேய்போலிருக்க வுலகம் பற்றி நகைசெய்யவே யுலையவிட்டாய் என்றனர்.

க அ அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

அரும்பொனே மணியேயெ னன்பேயெ னன்பான
அறிவேயெ னறிவினாறும்
ஆந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
ஆடினே ஆடிநாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன்
மெய்ச்சிலிர்த் திருகை கூப்பி
விண்மாரி பெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தேனியான்
இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாறுமுனை
யிடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியாவெறுத்
தரும்பனே னென்னினும் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்
நித்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) அரும்பொன்னே-அருமையாகிய சுவர்ணமே, மணியே-மாணிக்கமே, என் அன்பே-என்னுடைய அன்புருவமே, என் அன்பு ஆன அறிவே-எனது அன்பினிடத்தில் விளைந்த அறிவே, என் அறிவில் ஊறும் - ஆனந்த வெள்ளமே - எனது அறிவினிடத்துச்சுரக்கின்ற ஆனந்தப்பெருக்கே, என்று என்றுபாடினேன் - என்று பலகாற் சொல்லிப் பாடினேன், ஆடினேன்-கூத்தாடினேன், நாடிநாடி - தேடித்தேடி, விரும்பி - அபேட்சித்து, கூவினேன் - அழைத்தேன், உலறினேன் - (நீவாராமையால்) சினந்தேன், அலறினேன் - (அக்கோபமாறி) வாய்விட்டாரற்றினேன், மெய்சிலிர்த்து-உடல் சிலிர்த்து, இருகைகூப்பி-இரண்டுகைகளைக் குவித்து, விண்மாரி என-மேகத்தினின்றும் வீழ்கிற மழையைப்போல், என் இருகண் மாரிபொழிய-என்னுடைய இரண்டுகண்கள் வருஷத்தினைப்பொழியாநிற்க, யான் வேசற்று அயர்ந்தேன்-நான் மனம் நொந்து வாடினேன், இரும்புநேர் - இரும்புக்குச் சமானமான, நெஞ்சகம் - (கடின) மனத்தையுடைய, கள்வன் ஆனாலும்-சோரனாயினும், உனை இடைவிட்டு நின்றது உண்டோ - உன்னை மறந்திருந்தது உண்டோ, நீ என்று-நீ எப்பொழுது (இருந்தாய்), அன்றுநான்-அன்று நானும் இருந்தேன். (ஆதலால் நான்) உன்னடிமை அல்லவோ - நான் உன் தொண்டன் அல்லவோ, யாதேனும் அறியா-யாதொரு நற்காரியத்தினையும் அறியாத, வெறும் தரும்பனேன் என்னினும் - நிஷ்பிரயோசனமான தருமப்பினை யொத்தவனாயினும், கைவிடுதல் - என்னைக்கைவிட்டு விடுதல், நீதியோ - உனக்கு நியாயமாமோ, தொண்டரோடு கூட்டு - உன்னடியாரோடு சேர்த்துவிடு, சுத்தநீர்க்குண-என்க.

(வி - னா.) கமக்கு ஆன்னியமாயுள்ளபொருள்களில் உயர்ந்தன பொன்மணிமுதலிய ஆகையினால், அரும்பொருள் மணியே எனவும், ஆன்னியமாயுள்ளவற்றுள் அருமையாயின அறிவு ஆனந்த முதலியனவாகலின், அறிவே யென்னநிலைமாம் ஆனந்த வெள்ளமோனவும் கூறினர். ஞானஞ்சாரியரைத்தேதும் பக்குவமுற்ற ஆன்பர்கள் பாடுவதும், ஆடுவதும், கூடுவதும், உலறுவதும், அலறுவதும், மெய்கிலிர்ப்பதும், அஞ்சலிப்பதும், கண்ணீர் விடுவது முதலிய வாராமைக் குணங்கள் இயற்கையாக விளையுமாகலின், பாடினே ஞாடினே ஞாடிநாடி விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன் மெய்கிலிர்த்திருக்க கூப்பி விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே வேதந்தயர்ந்தென் மன்றனர். திருவாய்மொ. “ஆடுகின்றிலே கூத்துடையான் சுழற்குப்பிலே யென்பருளிப், பாடுகின்றிலே பதைப்பதுஞ்செய்கிலே பனிகிலே பாதமலர் குடுகின்றிலே துட்டுகின்றதுவிலே துணையிலிப்பினடுஞ்சே, தேடுகின்றிலே தெருவுதோறனிலே செல்வதொன்றறியேனே.” என்றதனாற்காண்க.

பதியும் பசுவும் அனாதி நித்தியமாகலின், என்று நீயன்று நானுன்னடி மையல்லவோ மன்றனர். திருமந்திரம். “பதிபசுபாச மெனப்பகர் மூன்றிற், பதியினப்போற் பசுபாச மனாதி, பதியினேச் சென்றனுகாப் பசுபாசம், பதியனுதிற் பசுபாச நிலாவே.” எனவும், பட்டாபாழர்மணிக் கோவை. “எஞ்ஞான் துறையுள் மழ்ஞான்றியாமே.” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. இதனால் பரமான்மாவே ஆன்மாவென்றும், ஆன்மாவே பரமான்மா வென்றும் கூறுவார் மதமறுக்கப்பட்டவாறாக. அங்நானமாவின், வேதத்துள் அத்துவித மென்பதுமன்றி ஏக மெனவுடோதுதலின் அதற்கு மறுதலையாய்ப்பரமான்மா ஆன்மா இரண்டும் அனாதி நித்தியமென்ப தென்னையோவெனின், வேதம் ஒன்றென்பதற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம் வேறுபொருள் படாது அதற்குத்தாற்பரியம் பதிப்பொருளொன்றே இரண்டல்ல வென்பதாம். இத்தயாது ஒன்றென்று சொல்லுகின்றீ அப்பதிப்பொருளின் வேறாய பகவென்றறிவாயாக. பதியுஞ்சேதனமாக ஆன்மாவுஞ் சேதனமாக ஆன்மாவைப் பகவென்ற தென்னையெனின், ஆன்மாமலத்தோடு கட்டுற்றுநின்ற தாகலின் பகவென்னப்பட்டனா - இங்நானம் பரமான்மாவிற்கு ஆன்மாவிற்கும்வேற்றுமைகூறில் பிரமநிலையாயில்லுபொருளுமில்லையெனும் உபநிடதங்கட்குப்பொருள்தான் என்னையெனின், அகரவியிலையாயின் அக்கரங்கள் இல்லையாமென்னும் இம்முறைமைபற்றியோதும், (அக)

பாராதி யண்டங்க எத்தனையும் வைக்கின்ற

பரவெளியி னுண்மைகாட்டிப்

பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றோய்த்த

பாபியேன் பரிசுகாட்டித்

தாராள மாய்நிற்க நிற்கிந்தை காட்டிச்

சதாகால நிஷ்டையெனவே

சகசநிலை காட்டினை சுகாதித நிலயந்

தனைக்காட்டி நாள்சென்றுமோ

காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டி கணின் று
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா நந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபாஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பார் ஆதி-நிலவுலகம் முதலாகிய, அண்டங்கள் அத்தனையும்-
அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும், வைக்கின்ற - எழுதிவைத்தற்குரிய, பர
வெளியின் உண்மைகாட்டி - பரமாகாயத்தின் உண்மையினக்காட்டி, பற்
றும் - அதைத்தொடர்கின்ற, மனவெளிகாட்டி-மன ஆகாயத்தினக்காட்டி,
மனவெளியினில் தோய்ந்த - மன ஆகாயத்தில்பதிந்த, பாலியேன் பரிசுகா
ட்டி - பாலியேனது தன்மையைக்காட்டி, தாராளமாய் நிற்க - தாராளமாய்
நிலைத்திருக்க, நிச்சிந்தைகாட்டி - மனம் இறத்தலையும் காட்டி, சதாகால நி
ஷ்டை என்ன - சதாகால நிஷ்டையென்று, சகசநிலைகாட்டினே - சகசநிலை
யையும் காட்டியருளினும், சுகாதீதநிலையும் தனைக்காட்டி-ஆனந்தாதீதமான
நிலையைக்காட்டிதற்கு, நாள்செல்லுமோ - காலஞ்செல்லுமோ, எண் அரும்-
எண்ணுதற்கரிய, அனந்தகோடிகள் - முடிவற்றகோடிகளாகிய, கார்-மேக
ங்கள், ஆரநின்று - நிறைந்து நின்று, கால் ஊன்றி மழைபொழிதல்போல்-
காலூன்றி மழையைச் சொரிதல்போலே, கால் வீசி - காற்றுவீசி, மின்னி-
மின்னுதல்செய்து, படர்ந்து - பரவி, பரவெளி எலாம் கம்மி-பரமாகாசமெ
ங்கும் மூடிக்கொண்டு, ஆனந்த வெள்ளம் - ஆனந்தப்பெருக்கை, சோராது
பொழியவே - இடையறாது பொழிதற்காக, கருணையின் முழங்கி - கருணை
யோடு சத்தித்து, தொண்டரை - அடியார்களை, கூவும்-அழைக்கின்ற, முகி
லே - மேகமே, சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி - ரை.) பரமாகாயவெளியில் எண்ணிக்கையி லடங்காத அண்டங்
களுள்வாகவின், பாராதியண்டங்கள் தத்தனையும் வைக்கின்ற பரவெளி என்ற
னர். திருமந்திரம். “பெறுபகிரண்டம் பேதித்தவண்ட, மெறிகடலேழின்
மணலளவாகப், பொறியொளி பொண்ணியென்ன விளங்கிச், செறியுமண்
டாசனத்தேவர்பிரானே.” என்றதனாற் காண்க. பாராதியண்டங்க ளென்ற
மையால் பூதாண்டம், தேவாண்டம், மகாண்டம், அகிலாண்டம், சுவாண்டம்,
பகிரண்டம், பத்மாண்டமுதலிய யாவும் அடங்கும். கோடானுகோடி யண்
டங்களைத் தன்னகத்தே யடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றும் அவ்வெளி
நிலையுள்ளதல்லவெனவும் தத்துவங்களின் காரியமாய் சடமெனவும் தெரிவி
த்தாரென்பார் பரவெளியி னுண்மைகாட்டினவரும், அத்தகைய அசத்தான
காரியங்களிலேயேநாடி வியாபித்து வாளா யுழலுமனமென வறிவித்தாரெ
ன்பார், பற்றுமனவெளிகாட்டி எனவும், அம்மனம்போனவழியே அறிவைச்

செலுத்தி அலைபு நிலைமையினை விளக்கினர் என்பார், மனவெளியிற்றேய்ந்த பாலியேன் பரிசுகாட்டி எனவும், கூறியவை யனைத்திலுஞ் சிறிதுங் கவலைவையாது மனத்தினை பொருவழிபடுத்துந்தன்மையினைக் குறிப்பித்தா ரென்பார், தாராளமாய்நிற்க எனவும், அங்ஙன மொருவழிப்பட்ட மனமானது எக்காலத்தும் தியானத்துடனேநிற்கு நிலையினில்வைத்தார் என்பார் சதாகாலநிஷ்டையெனவே சகசநிலைகாட்டி எனவும், இத்தகைய சோபான நிலைகள் பரோபகாரமாகக் கூட்டிவைத்தும், மேலானசுகமுதிக்குஞ் சுத்தா த்துவித மனுபவப்பேற்றினைக் கூட்டிவைப்பதென்றே என்பார், சுகாதீத நிலயந்தனைக்காட்ட நான்செல்லுமோ எனவுங் கூறினர். (அச)

பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று

பேசாது துறவாகியே

பேசாத பெரியோர்க ணிருவிகற் பத்தினுற்

பேசார்கள் பரமகுருவாய்ப்

போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு

போதிப்ப தாச்சறிவிலே

போக்குவர வறவின்ப நீக்கமற வசனமாப்

போதிப்ப தெவரையனே

சாதித்த சாதனமு மியோகியர்க ணமதென்று

சங்கிப்ப ராதலாலே

தன்னிலே தானு யயர்ந்துவிடு வோமெனத்

தனியிருந் திடினங்ஙனே

சோதிக்க மனமாயை தனையேவி னுலடிமை

சுகமாவ தெப்படிசொலாய்

சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பேதித்தசமயமோ - ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட சமயநூல்களோ, ஒன்று சொன்னபடி ஒன்றுபேசாது - ஒன்றுசொன்னபடி ஒன்று சொல்லாது, (ஆகையால்) துறவாகி-துறவடைந்து, பேசாத பெரியோர்கள்-மௌனநிலையிலுள்ள மேலோர்கள், இருவிகற்பத்தினுல் பேசார்கள்-நிருவி கற்ப சமாதியனுபவத்தினுற் பேசாதமைந்திருப்பார்கள், போதிக்கு முக்க ண இறை-போதித்தற்குரிய மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன், பரமகுரு ஆய் - பரமகுருவாகிவந்து, நேர்மை ஆசைக்கொண்டு-செவ்வனே யென் னைத் தன்வயப்படுத்தி, அறிவில் போதிப்பது ஆச்சு - சின்றுத்திரையாற் போதித்தற் குறியதாயிற்று, போக்குவரவு அற - போதலும் வருதலு மில் லையாகவும், இன்பம் நீக்கம் அற-ஆனந்தம் இடையறாதுண்டாகவும், எவர்- யாவர், வசனம் ஆ போதிப்பது - சொல்லாகப் போதித்தற்குரியதிது, ஐய னே - கடவுளே, சாதித்தசாதனமும் - அப்பியாசித்த அப்யாசங்களையும்,

காரர வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்னு
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்தபர வெளியெலாங்
கம்மியா நந்தவெள்ளஞ்
சோராதபொழியவே கருணையின் முழங்கிய
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தசூர் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பார் ஆதி-தில்புகம் முதலாகிய, அண்டங்கள் அத்தனையும்-
அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும், வைக்கின்ற - எழுதிவைத்தற்குரிய, பர
வெளியின் உண்மைகாட்டி - பரமாகாயத்தின் உண்மையினைக்காட்டி, பற்
றும் - அதைத்தொடர்கின்ற, மனவெளிகாட்டி-மன ஆகாயத்தினைக்காட்டி,
மனவெளியினித்தோய்த்த - மன ஆகாயத்தில்பதிந்த, பாலியேன் பரிசுகா
ட்டி - பாலியேனது தன்மையைக்காட்டி, தாராளமாய் நிற்க - தாராளமாய்
நிலைத்திருக்க, ச்ச்சிந்தைகாட்டி - மனம் இறத்தலையும் காட்டி, சதாகால நி
ய்தை என்ன - சதாகால நிலையென்று, சகசநிலைகாட்டியே - சகசநிலை
மையும் காட்டியருளினும், சுகாதீதநிலையும் தனைக்காட்டி-ஆனந்த தாதிதமான
நிலையைக்காட்டித்தொகு, நான்செல்லுமோ - காலஞ்செல்லுமோ, என்ன அரும்-
என்னுதற்கரிய, அனந்தகோடிகள் - முடிவற்றகோடிகளாகிய, கார்-மேக
ங்கள், சூரின்ற - நிறைந்து நின்று, கால் ஊன்றி மழைபொழிதல்போல்-
காலூன்றி மழையைச் சொரிதல்போலே, கால் வீசி - காற்றுவிசி, மின்னி-
மின்னுதல்செய்து, படர்ந்து - பரவி, பரவெளி எலாம்கம்மி-பரமாகாசமெ
ங்கும் பூடிக்கொண்டு, ஆனந்த வெள்ளம் - ஆனந்தப்பெருக்கை, சோராத
பொழியவே - இடையறாது பொழிதற்காக, கருணையின் முழங்கி - கருணை
யோடு சத்தித்து, தொண்டரை - அடியார்களை, கூவும்-அழைக்கின்ற, முகி
லே - மேகமே, சுத்தசூர்க்குண. என்க.

(வி - ஐ.) பரமாகாயவெளியில் எண்ணிக்கையி லடங்காத அண்டங்
களுள்வாகவின், பாராதியண்டங்களைத்தனையும் வைக்கின்ற பரவெளிஎன்ற
னர். திருமூர்த்திம்: “பெறுபுகிரண்டம் பேதித்தவண்ட, மெறிகடலேழின்
மணலவாகப், பொறியொளி பொண்ணியென்ன விளங்கிச்,செறியுமண்
டாசனத்தேவப்பிரானே.” என்றதனாற் காண்க. பாராதியண்டங்க ளென்ற
மையால் பூதாண்டம், தேவாண்டம்,மகாண்டம்,அகிலாண்டம்,சுவாண்டம்,
புகிரண்டம், பத்மாண்டமுதலிய யாவும் அடங்கும். கோடானுகோடி யண்
டங்களைத் தன்னைத்தே யடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கினும் அவ்வெளி
நிலையுள்ளதல்லவெனவும் தத்துவங்களின் காரியமாய் சடமெனவும் தெரிவி
த்தாரென்பார் பரவெளியி னுண்மைகாட்டினவரும்,அத்தகைய அசத்தான
காரியங்களிலேயேகாடி வியாபித்து வாளா யுழலுமனமென வறிவித்தாரொ
ன்பார், பற்றுமனவெளிகாட்டி எனவும்,அம்மனம்போனவழியே அறிவைச்

செலுத்தி அலைபு நிலைமையினை விளக்கினர் என்பார், மனவெளியிற்றோய்ந்த பாவியேன் பரிசுகாட்டி எனவும், கூறியவை யனைத்திலுஞ் சிறிதுங் கவலைவையாது மனத்தினை பொருவழிபடுத்துந்தன்மையினைக் குறிப்பித்தாரென்பார், தாராளமாய்நிற்க எனவும், அங்ஙன மொருவழிப்பட்ட மனமானது எக்காலத்தும் தியானத்துடனேநிற்கு நிலையினில்வைத்தார் என்பார் சதாகாலநிஷ்டையெனவே சுகசநிலைகாட்டி எனவும், இத்தகைய சோபான நிலைகள் பரோபகாரமாகக் கூட்டிவைத்தும், மேலானசுகமுதிக்குஞ் சுத்தாத்துவித மனுபவப்பேற்றினைக் கூட்டிவைப்பதென்றே என்பார், சுகாதீத நிலயந்தனைக்காட்ட நான்செல்லுமோ எனவுங் கூறினர். (அச)

பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று

பேசாது துறவாகியே

பேசாத பெரியோர்க ணிருவிகற்பத்தினுற்

பேசார்கள் பரமகுருவாய்ப்

போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு

போதிப்ப தாச்சறிவிலே

போக்குவர வறவின்ப நீக்கமற வசனமாய்

போதிப்ப தெவரையனே

சாதித்த சாதனமு மியோகியர்க ணமதென்று

சங்கிப்ப ராதலாலே

தன்னிலே தானு யயர்ந்துவிடு வோமெனத்

தனியிருந் திடினங்ஙனே

சோதிக்க மனமாயை தனையேவி னுலடிமை

சுகமாவ தெப்படிசொலாய்

சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பேதித்தசமயமோ - ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட சமயநூல் களோ, ஒன்று சொன்னபடி ஒன்றுபேசாது - ஒன்றுசொன்னபடி ஒன்று சொல்லாது, (ஆகையால்) துறவாகி-துறவடைந்து, பேசாத பெரியோர்கள்-மௌனநிலையிலுள்ள மேலோர்கள், இருவிகற்பத்தினால் பேசார்கள்-நிருலிகற்ப சமாதியனுபவத்தினுற் பேசாதமைந்திருப்பார்கள், 'போதிக்கு முக்கணிறை-போதித்தற்குரிய மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன், பரமகுரு ஆய் - பரமகுருவாகிவந்து, நேர்மை ஆசைக்கொண்டு-செவ்வனே யென்னைத் தன்வயப்படுத்தி, அறிவில் போதிப்பது ஆச்சு - சின்முத்திரையாற் போதித்தற் குறியதாயிற்று, போக்குவரவு அற - போதலும் வருதலு மில்லையாகவும், இன்பம் நீக்கம் அற-ஆனந்தம் இடையறாதுண்டாகவும், எவரையாவர், வசனம் ஆ போதிப்பது - சொல்லாகப் போதித்தற்குரியதிது, ஐயனே - கடவுளே, சாதித்தசாதனமும் - அப்பியாசித்த அப்யாசங்களையும்,

யோகியர்கள் - யோகப்பயற்சியுள்ளோர், நமது என்று சங்கிப்பார் - (இச் சாதனம்) எம்மதென்று ஆட்சேபிப்பார்கள். ஆதலாலே-ஆகையாலே, தன்னிலேதானாய் அயர்ந்துவிடுவோம் என - தன்னிற்றினு யயர்ந்ததங்குவோமென்று, தனி இருந்திடின்-தனித்திருந்தால், அங்கனே - அவ்விடத்திலே, சோதிக்க - எனது மனநிலையைச் சோதினைசெய்யும்பொருட்டு, மனமாயை தனை எவிலால்-மனத்தின் கண் உண்டாவதாகிய மாயையை எவ்விட்டால், அடிமை - உன்னடிமையாகிய நான், சுகம் ஆவது - ஆனந்தரூபமாவது, எப்படி - எவ்வாறு, சொலாய் - நீயே சொல்வாயாக, சுத்தநிற்றுகுன் என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாக்களின் கர்மானுகுணமாகச் சமயங்கள் வருக்கப் பட்டனவாகலின் ஒவ்வொருசமயமும் ஒவ்வொருவகையாகக்கூறித் தம்முள்மாறுபடுமாகையால், பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொன்னபடி யொன்று பேசாது என்றனர். திருவாசகம். ‘சமயவாதிகடத்தமதங்களி, லமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்.’ எனவும், திருமந்திரம். ‘ஒன்றதே பேரூர் வழியாறத ந்ருள், தென்றதே போலு மிருமுச்சமயங்க, ணன்றிது தீதிது வென்றுரை மார்தர்கள், குன்று குறைத்தெழு நாயையொத்தாரே.’ எனவும் வருவன வற்றூற் காண்க.

அறுவகைச் சமயத்தினரும் தங்களுக்குள் முரணி யெவ்வாறு வாதமிட்டு வாழ்ந்தாலும், சன்மார்க்கநெறியினராகிய சித்தார்த்தச்செல்வர்கள் இச்சமயத்தினர் போராட்டத்துட்படாமல் சமயாதீதமாய் விளங்கும் சுவாமியொருவனையே நாடிநிற்பர் என்பார், பெரியோர்கள் நிருவிகற்பத்தினும் பேசார்கள் என்றனர். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். ‘அன்றென்றுமாமென்று மாறுசமயங்க, னொன்றொன்றே டொவ்வாதுரைத்தாலு, மென்று மொரு தனையே நோக்குவா ருள்ளத்திருக்கு, மருதனையே நோக்கி வரும்.’ என்ற தனார்காண்க. நிருவிகற்பமென்பது விகற்பமில்லாதது. அதாவது இஃதொன்று தேரன்றினிறதெனப் பொருளின்மை மாத்திரையே யறியு ஞான சத்தி. எனவே சமயத்தினர்களியாரும் சலிகற்ப ஞானிகளென்றும், சித்தார்த்திகள் நிர்விகற்ப ஞானிகளென்றுஞ் சொல்லப்படுவர், பேசார்கள் என்றது சமயத்தினர்போலே முன்பின்முரணை வாளாப்பேசாரென்றபடியாம். எனவே சன்மார்க்கநெறியே பேசவரென்பதாயிற்று.

பரசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளியவந்து அதிதீவரபக்குவமுடையோனுக்கு அனுக்கிரகம்செய்வராசலின், பரமகுருவாய் போதிக்கு முக்கணிகைநேர்மையாய்க்கைக்கொண்டுபோ திப்பதாச்சு என்றனர். திருவாசகம். ‘அநுபரத் தொருவ னவனியில்வந்து, குருபரனாகியருளிய பெருமையைச், சிறுமையென்றிகழாதே.’ என்றதனூற் காண்க. வைகரிவாக்கா லுபதேசியாது சின்மாத் திரையாற் போதிக்குந்தன்மை சிவபெருமா னொருவனுக்கே யன்றி மற்றியார்க்குண்டென்பார், போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாப் போதிப்பதெவர் என்றனர். யோகாப்பாசங்களிற் பழகலாமென்றாலோ யோகயின்னதெனவறியாத வெனைநோக்கி உண்மையோகிகள் நகையாடா நிற்பர், தன்னந்தனியேயிருந்து தியானிப்போமென்றாலோ மாயாகாரியுஞ்

கள் சூழ்ந்து மயக்குகின்றன ஆகலின் யான் என்செய்வேனென்பார், சாதித்தசாதனமு மியோசியாகணமதென்று சங்கிப்பராதலாலே தானு யயர்ந்து விடுவேமெனத் தனியிருந்திடி னங்குனே சோதிக்கமனமாயை தனையே வினாலடிமை சுகமாவ தெப்படிசொலாய் என்றனர்.

(அகி)

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ

அலரிமண் டலநடு விலோ

அன்னடுவி லோவமிர்த மநிநடுவி லோவன்பர்

அகமுருகி மலர்க டேவித்

தெண்டமிட வருமுந்நி நிலையிலோ திக்குத்

திசுந்நத்தி லோவெளி யிலோ

திசுந்நிந்ந நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த

சித்தாந்த நிலைதன் னிலோ

கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்

கண்டரு றியமத னிலோ

காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ

கருவிகர னைங்க ளோய்ந்த

தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவிற் றிருப்பது

தொழும்பனேற் குளவு புகலாய்

சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) அண்டமுடி தன்னிலோ-அண்டகடாகத்தின் முகட்டிலோ, பகிரண்ட மதனிலோ-வெளியண்டத்திலோ, அலரி மண்டல நடுவிலோ-சூரியமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அனல் நடுவிலோ - அக்கினிமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அமிர்தமதி நடுவிலோ - அமிர்தத்தைபுடைய சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அன்பர் - அன்பர்கள், அகம் உருகி - மனமுருகி, மலர்கள் னுவி - மலர்களைச் சொரிந்து, தெண்டமிடவரும்-நமஸ்கரிக்கவெழுந்தருளிய, மூர்த்தநிலையிலோ விக்ரகவடிவத்திலோ, திக்குத்திகந்தத்திலோ-திக்கிலும் திக்கின் முடிவிலோ, வெளியிலோ-பரவெளியிலோ, திகழ்-விளங்காநின்ற, விந்துநாதநிலை தன்னிலோ-விந்து நாதங்களின் நிலையிலோ, வேதாந்த சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ - வேதாந்தசித்தாந்த நிலைகளிலோ, கண்ட பலபொருளிலோ-காணப்பட்ட பலபொருள்களிலோ, காணாத நிலையெனக் கண்ட-காணப்படாதநிலையெனத் துணியப்பட்ட, சூனிய மதனிலோ-பாழிலோ, காலம் ஒரு மூன்றிலோ - முக்காலத்திலோ, பிறவிநிலை தன்னிலோ-ஐன்மநிலையிலோ, கருவிகரணங்கள் ஓய்ந்த-கருவிகரணங்களின்சேட்டைகள் ஒடுங்கப்பெற்ற, தொண்டர்களிடத்திலோ-அடியார்களிடத்திலோ, நீவிற்றிருப்பது-நீஎழுந்தருளியிருப்பதுதொழும்பனேற்கு-உன்தொண்டனாகியஎனக்கு, உளவுபுகலாய்-யதார்த்தத்தைச் சொல்வாயாக, சுத்தநிர்க்குண. என்க,

(வி - ரை.) முதல்வன் அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் வியாபகனாகவிரும்புகின்றான். இச்செய்யுளிற் குறித்தவிடங்களில் சகலமாகவும், நீஷ்களமாகவும், சகல நீஷ்களமாகவும் அவசரபேதங்களாக வெழுந்தருளியிருந்து தரிசனங்கொடுத்துவருவரென்பதனைக் குறிப்பித்தனர். அங்ஙனமாயினும், தொண்டர்களிடத்திலோவெனக் கூறி முடித்தமையின் அவ்விடமே முதல் வனுக்குச்சிறந்ததான மென்பது குறிப்பாற் காட்டிவைத்தனர். தேவாரம். “என்னிலாரு மெனக்கினியாரிலை, யென்னிலும்முனியானொருவன்னுள, நென்னுளே யுயிர்ப்பாய் புறம்போந்துபுக, கென்னுளேநிற்கு மின்னம்பரீசனே.” எனவும், சீவப்பிரகாசம். “தொண்டர்களிடத்திலும். வானோர்தொழுந்திருமேனிதானு, மண்டருங் கண்டிலாத வண்ணலேயெனவணங்கி, வெண்டரளங்கன்சிந்த விழிபொழி குழறிமெய்யே, கண்டுகொண்டிருப்பாருளாக் கடவுமுதருந்தினாரே.” எனவும், ஓளவையார். “பெரிது பெரிதிப் புவனம் பெரிது, புவனமோ நான்முன்படைப்பு, நான்முகனே கரியமா லுந்திவந்தோன், கரியமாலோ வுலகடற்றுயின்றே, னுலகடலோ குறுமுனி னைக்கிடக்கம், குறுமுனியோ கலசத்திற்பிறந்தோன், கலசமோ புவியிற் சிறுமண், புவியோ வரவினுக் கொருதலைப்பார, மரவோ வுமையவன் சிறுவிரல் மோதிர, முமையவளோ விறைவர்பாகத்தொடுக்க, மிறைவரோ தொண்டருளடக்கம், தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லவும் பெரிதே” எனவும் வருவனவற்றற்காண்க. (அசு)

எந்தநாள் கருணைக் குறித்தாகு நாளெனவு
மென்னிதய மெனைவாட்டுதே
ஏதென்று சொல்லுவேன் முன்னொடுபின் மலைமறவு
மிறைவரை யாதுபெற்றேன்
பந்தமா னதிலிட்ட மெழுகாகி யுள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்துருகவோ
பரமசுக மாவது பொறுப்பரிய துயரமாய்ப்
பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ
சின்தையா னதுமறிவை யென்னறிவி லறிவான
தெய்வநீ யன்றியுளதோ
தேகநிலை யல்லவே யுடைகப்பல் கப்பலாய்த்
திரையாழி யூடுசெலுமோ
சொந்தமா யாண்டநீ யறியார்கள் போலவே
துன்பத்தி லாழ்த்தன்முறையோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இன்.) கருணைக்குறித்து ஆகும் நாள் - உன்கருணைக்கு இலக்காதத் குரியநாள், எந்தநாள் எனவும்-எந்தநாளோவெனவும், என் இதயம் என்ன

வாட்டுதே - என் இருதயமானது என்னை வாட்டுகின்றதே, ஏதென்றுசொல்லுவேன்-யாதென்று சொல்லமாட்டுவேன்,முன்னொடு பின்மலைவுஅறவும்-முன்னுக்கும் பின்னுக்கும்விரோதம்நேரிடாதிருக்கவும், இற்றைவரையாது பெற்றேன்-இந்நாளளவும் எந்தநிலையையடைந்தேன், பந்தமானதில்இட்ட-பந்தத்தில் வைத்த, மெழுகு ஆகி - மெழுகு போலுருகி, உள்ளம் பதைத்து பதைத்து உருகவோ - மனம் பதைத்துப் பதைத்துருகினாலோ, பரம சுகம் ஆவது-பேரானந்த முண்டாவது, (அன்றி) பொறுப்பரியதுயரமாய்-பொறுத்தற்கரிய துன்பமுற்று, பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ - பலதரமும் மூர்ச்சித்துக்கிடப்பதோ (அந்தப்பரம சுகத்திற்கு ஏது) சிந்தையானதும் அறிவை-என்கருத்தையும்றிவாய், என் அறிவில் அறிவான தெம்வம்-என்னறிவி லறிவாயிருக்கிற தெய்வம், நீ அன்றி உள்ளதோ - நீயல்லது வேறொன்றுண்டோ, தேகநிலை அல்லவே - சரீரம் நித்தியமல்லவே, உடைகப்பல் - உடைந்த கப்பலானது, கப்பல் ஆய் - நல்ல கப்பலாகி, திரை - அலைகளையுடைய, ஆழியூடு செலுமோ - கடலில் நடக்குமோ, சொந்தமாய் ஆண்டீ-சுதந்தரமாகவந்து என்னை யாண்டருளினீ, அறியார்கள் போலவே-தெரியாதவர்கள் போலவே, துன்பத்தில் ஆழ்த்தல் முறையோ - துக்கசாகரத்தில் அமிழ்த்துதல் உனக்கு முறைமையாகுமோ, சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி-ரை.) எந்தகாள் கருணைக் குரித்தாகுநாள் என்றதனால் இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்ற பக்குவநிலை. இன்னும் அடியேனுக்கு வரவில்லையே யெனவும், முன்னொடுபின்மலைவறவு மிற்றைவரை யாது பெற்றேன் என்றதனால் சந்தேகவிபரீத ஐயங்கள் பயப்பிக்காத வைதிக சைவசன்மார்க்க நெறியின் உண்மையினை யனுபவிக்கவில்லையே எனவும். பதைத்துருகவோ மூர்ச்சிப்பதோ என்றதனால், சிவானந்தானுபவமாகிய பரமசுகத்தினை யடைவதற்கு நிர்விகற்பத்தினைப்பெறுது வீணேமனமுருகுவதினாலேயும், மறத்தலினாலேயும் கிட்டிமோனாவும்' அறிவான தெய்வநீயன்றியுளதோ என்றதனால் என்னறிவிற் கலந்துள்ள நீ யென்னைபகருவப் படுத்தாது விடின் மற்றியாவரால் முடியுமெனவும், உடைகப்பல் யாழியூடு செலுமோ என்றதனால், யாதொரு சுகத்தினையும் அடையுமுன்னரே தேக நழுவிவிடிவென் செய்வேன் எனவும், இத்தகைய விண்ணப்பங்களைத் தேவரீர் சந்திதானத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளப் பக்குவத்தினைக் கொடுத்து அடிமையாகக் கொண்டுவென்னை மேலும் மேலும் உலகபோகத்தில் முருகச்செய்வது நீதியாகுமோ எனவுங்கூறினர். (அஎ)

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ

லிருக்கவிலை யோமனதெனும்

இயானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம

தென்றுனைச் சித்தென்றுமே

அந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட

வன்றுமுத லின்றுவரையும்

அநியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணியெங்கண்
முன்னக நீயென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று
மூடமன மிகவுமேச
மூண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
முறைமையோ பதினாயிரஞ்
சொன்னாலு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
சுகம்வருவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், உடலிலே உயிர் ஆம் உணைப் போல் - உடம்பினுள் உயிராயிருக்கின்ற வுண்ணைப்போல், மனம் என்னும் யானும்-மனமென்கிற நானும், என்நட்டி ஆம்பிராணனும்-என்னுடைய நண்பனாகிய பிராணனும், இருக்கவிலையோ - சரீரத்திலிருக்கவிலையோ, (அப்படியிருக்க) எம்மை சடமதென்று - எங்களைச் சடமென்றும், உண்ணைச்சித்து என்றும்-உண்ணைச்சித்தென்றும், அந்நாளில் எவனோ பிரித்தான்-அக்காலத்தில் எவனோ வகுத்துவைத்தான், அதைக்கேட்ட அன்று முதல் இன்று வரையும் - அதைக்கேள்விப்பட்ட அன்று முதல் இன்று வரைக்கும், அநியாயமாய் எமை அடக்கி - அநியாயமாக யெங்களை யொடுக்கி, குறுக்கே அடர்ந்து அரசுபண்ணி - குறுக்கேவந்து நெருங்கி அரசாட்சிசெய்து, எங்கள் முன்னக - எங்கள் கண்ணுக்கெதிரில், நீ என்னேகோட்டை கொண்டாய் என்று-நீ எந்தக்கோட்டையைப் பிடித்தாயென்று, மூடமனம் மிகவும் ஏச-மூடமனமானது மிகவும் வைதலால், மூண்டு எரியும் அனல் இட்ட மெழுகு ஆம் - மூண்டெரியாரின்ற நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே உருகி, உள்ளம் கருகல்முறைமையோ-நான் உள்ளுக்குள்ளேயுமுங்குதல் முறைமையாமோ, பதினாயிரஞ்சொன்னாலும் - பதினாயிரந்தரம் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டாலும், நின் அருள் இரங்கிலையே - உன்னுடைய திருவருள் இரங்கவிலையே, இனி சுகம் வகுவது எப்படி - இனி எனக்கு இன்பமுண்டாவது எப்படி, சொல்லாய் - கூறாய், சுத்தநீர்க்குண. என்க.

(வி-ரை.) மனம்:—உயிரே! நீ இந்த உடலில் என்று வந்தனையோ அன்றே நானும் என்னுடைய சினேகனாகிய பிராணனும் வந்துள்ளோம் அங்கு நாமாக உனக்கும் எங்கட்கும் வித்தியாசமென்னை?

உயிர்:—மனமே! நம்மூவரும் குடிபுகுந்தகாலம் ஒன்றாகவேயிருந்தாலும் நான் சித்த நீங்களிருவரும் சடம்.

மனம்:—உயிரே! சடரூபமாகிய எங்களைவிட சித்தரூபமாகிய நீ யறிந்து கொண்டதென்னை?

உயிர்:—மனமே! அனாதியே பதியொன்றுண்டென்றும் அதனையடைய அனாதியே எண்ணைச்சார்த்துள்ளபாசத்தினை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும் மென்

எங்குநிறைகின்றபொருளே

குகள்

றும் அங்குந ிக்கிக்கொள்ளசாதனங்களின்னவை யென்றுந்தெரிந்து கொண்டு அந்நெறிக்கு முயலுகின்றேன்.

மனம்:—உயிரே! இத்தகைய உனது முயற்சியாதொரு வியஞ்சகமின்றி முடியுமோ?

உயிர்:—மனமே! உன்னைப்போன்ற தத்துவமுதலிய வற்றைக்கொண்டேயறிய வேண்டும்.

மனம்:—உயிரே! எங்கனையன்றி நீ சாதித்தகாரிய மொன்றும் காணாமே உனக்குக்கீழிட்ட தத்துவங்களைநோக்க நீசித்தாயினும் உனக்குமேலிட்டபதியைநோக்க நீசடத்தினையொத்துவிளங்குகின்றாய். அங்குநமேஉன்னை நோக்கநாங்கள்! சடமாயினும்எங்கட் குக்கீழிட்டதத்துவங்களை நோக்கநாங்களும் சித்தேயாகிரோம் அங்குநமாக நமக்குள் பேதம்பாராட்டுவானேன்?

உயிர்:—மனமே! இது உண்மையாயினும் நின்உதவியின்றி நான் சீவிக் கக்கூடும், என்உதவியின்றிநீங்கள் தனித்துவாழ்ஞ் செயல்க லுங்களுக்கில்லை.

மனம்:—உயிரே! எங்களைச்சடமென்றுகழித்து நீ சித்தாகவிளங்கிவாழ்ந்து இதகாறுங்கண்ட சுகந்தானென்னை?

உயிர்:—சிவ! சிவ! சுத்தநிர்க்குணமானதெய்வமே! மனம்என்னைக்குறித்துச்சொன்ன யாவுமுண்மையே, இங்குநமனமென்னை பரிகாசஞ்செய்யஅத னால்நான் மிகவாடி யுனைநோக்கிப் பலதரம்வேண்டினும் நீஎன்பால் இரங்கிக்கிருபைசெய்யாவிடில் சுகமடைவதெங்ஙனம்.

(அஅ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றி யோரனுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தாமொழி யொன்றுகண்டால்
அறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதுவை
யறிந்தார்க ளறியார்கள் யார்
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றுவவரார்
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
வண்மையொ டிரக்கமெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்களெவிடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமைபொடு
பொறைபொரு மையுமெவ்விடம்
எவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞர்
யாதுமுனை யன்றியுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே

ககூஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) அவன் அன்றி-அந்தக்கடவுளசைப்பித்தாலன்றி, ஓர்அணுவும் அசையாது என்னும்-ஒருஅணுவேனும் அசையாதென்று சொல்லுகிற, பெரிய ஆப்தர்மொழி ஒன்றுகண்டால்-பெரியோர்களாகியஆப்தருடைய வாக்கியமொன்றின் சாரத்தினையாராய்ந்து பார்த்தால், அறிவுஆவதுஎது-அறிவுஆவதுயாது,சிலஅறியாமைஎது-சிலஅறியாமையாவதுயாது,இவை-இவைகளே, அறிந்தார்கள் அறியார்களையார் 1-அறிந்தவரும் அறியாதவரும் யாவர், மெளனமொடு இருந்ததுஆர்-மெளனநிலையோடிருந்தவரையாவர்,என்போல் என்னைப்போல,உடம்பெல்லாம் வாய்ஆம்-சரீரமெல்லாம் வாயாகக்கொண்டு,பிதற்றுவரையார் - பிதற்றுவோர் யாவர், மனது எனவும் ஒரு வாயை எங்கேயிருந்து வரும்-மனமென்னும் ஒருமாயையானது எவ்விடத்தினின்றும் உண்டாகும், வன்மையோடு இரக்கமெங்கே-கடினத்துடன் மிருதுத்துவம் எங்கே, புவனம் படைப்பது என் - உலகங்களை படைப்பதாவது யாது, கர்த்தவியம் எவ்விடம் - கர்த்தவ்வியம் எவ்விடத்தினின்றும்உண்டாவது, பூதபேதங்கள் எவ்விடம்-பூதவேறுபாடுகள் எவ்விடத்திலுண்டாவது, பொய்மெய், அசத்தியம் சத்தியம்,இதம் அகிதம்-அனுகூலம் பிரதிகூலம், மேல்-மேலும்-வரும் உளவாகின்ற, நன்மைதீமையொடு-நன்மைதீமைகளுடன், பொறை-பொறுமையும்எவ்விடம்-பொறுமை பொறுமைகளும் எவ்விடத்தில் உளவாவன, எவர்சிறியர்-எவர்சிறியார், எவர்பெரியர்-எவர்பெரியார், எவர்உறவர்-எவர் உறவினர், எவர்பகைஞர்-எவர்பகைவர், யாதும் உன்னையன்றிஉண்டோ எல்லாம் உன்னையன்றி புண்டாருமோ, இகபரம் இரண்டினும் - இம்மை மறுமைஎன்னும் இரண்டிடத்தும், உயிரினுக்குயிர் ஆகி-உயிர்க்குயிராகி, எங்கும் நிறைகின்றபொருளே-எவ்விடத்தும் வியாபித்திருக்கின்ற வஸ்துவே என்க.

(வி-ரை.) வேதாகமங்கள் முதல்வனை விவ்வுருபி என்று கூறுவதால் உலகம் பெருமானுக்குத் திருமேனியாகவிளங்கும் ஆகலான் அவன் அசையின் உலகம் அசையுமாகலின், அவனன்றி யோரணுவு மசையாது என்றனர். இவ்வுண்மையினைக் காட்டும்பொருட்டே எந்நாளும் தில்லைநற்றம்பலத்தில் சர்வலோகேசனாகிய மகாநடராசப்பெருமான் ஆனந்தக்கூத்துச் செய்துவருகின்றனர். நீரும்நீதிரும். “தத்துவமாடச் சதாசிவந்தாளுடச், சித்தமுமாடச் சிவசத்திதாளுட, வைத்த சராசரமாட மறைபாட வத்தனு மாடினா னுனந்தக்கூத்தே.” என்றதனாற் காண்க. உலகம் அவன் திருமேனி யென்பதற்குப் பெருமானை அருக்கினனும், பாண்டியனுமடித்தஅடி சராசர மனைத்திலும் பட்டதே சாட்சியாம். பாரதம் “விண்ணிலுறை வானவரில் யாாடி படாதவர் விரிஞ்சனரிரியேமுதவினோர், மண்ணிலுறைமானவரில் யாாடி படாதவர் மனுக்கண் முதலோர்களதலக், கண்ணிலுறைநாகர்களில் யாாடி படாதவர்கள் கட்செவீமகிபன் முதலோ, ரெண்ணில்பல யோனியிலும் யாாடிபடாதென விருந்துழி யிருந்துழியரோ.” “வேதமடியுண்டனவிரிந்த பலவாகமவிதங்களடியுண்டன வொரையும்,பூதமடியுண்டன விராழிகை முதற்புகல்செய் பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்,பேதமடியுண்டன பிறப்பி

வியிறப்பிலி பிறங்கலரசன் றன்மகளார், நாதனமலன்சமா வேடவடிவங்கொ
 மிரான்கையடி யுண்டபொழுதே” எனவும், தீருவினையீடற்புராணம். “பா
 ணடியன் முதுகிற்பட்டதுசெழியன் பண்ணிய ருடம்பினிற்பட்ட, தாண்ட
 கை யமைச்சர் மேனிமேற்பட்டதரசினங் குமார்மேற்பட்ட, தீண்டியகழற்
 கால் வீரர்மேற்பட்டதிவுளிமேற்பட்டதுபருமம், பூண்டவெங்கரிமேற்பட்
 டதெவ்வுயிர்க்கும் போதன்மேற்பட்டவத்தழும்பு” “பரிதிபுமதியும் பாம்பு
 மைங்கோளும்பன்னிறம் படைத்தநான்முகனு, மிருகிலம்புனல்கலெரிசெங்
 கனல்வா நெனுமைம்பூதமுங்காடுஞ், சுருதிபு மாறுசமயவானவருஞ் சுரர்க
 ளுமுனிவருந் தொண்டின், மருவிய முனிவர்கணங்களும் பட்ட மதுரைநா
 யக னடித்தழும்பு” “வானவர் மனிதர் நாகர்புள் விலங்குமாசுணஞ் சிதலெ
 றும் பாதி, யானபல் சரமு மலைமரங்கொடிபுல்லாதியா மசரமும்பட்ட, ஆன
 டை கருவும் பட்டன தழும்போடுதித்தனவுயிரிலோவியமும், தானடிபட்ட
 சராசரசடங்கடமக்குயிராயினோன்றழும்பு” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

ஈண்டு ஆப்தர் என்றது தீருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை. மொழியென்றது
 அவர்திருவாய்மலர்ந்தருளிய “ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரோ” என்
 றதொடக்கத்து அருமைத்தேவரீர்த்தினை. இத்திராவிட வேதவாக்கியத்தி
 னையுள்ளபடி யறிந்த பெரியோர்கள், உலகத்தின்கண் மனவாக்குக் காயங்க
 ளினாலே செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களெல்லாம் முதல்வனால் கற்பிக்
 கப்பட்டதே யென்றும், அந்தரியாமியாகத் தம்பிடத்திலே நின்று இச்சை
 யாதி செலுத்தி ஞானேந்திரியங்களினாலே விஷயங்களைப்பற்றுவித்துங்
 கன்மேந்திரியங்களினாலே தொழில்களைச் செய்வித்துஞ் செய்கின்றனென்
 றும் ஆதலால் தம்மாற் செய்யுங்கிரியை யொன்றுமில்ல யென்றும் கிரியா
 சத்தியேசெய்வீப்பதென்றுமெவ்விடத்துமெச்செயலுமுதல்வன்செயலென்
 றுமெண்ணுவார்களாகவியாதுமுனையன்றியுண்டோ என்றனர். சீவஞான
 சித்தியார், “உலகினிலென் செயலெல்லா முன்விதியே நீயே புண்ணின்று
 ஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்ற யென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றன.
 செயலெயென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்கும்தானே” என்ற
 தனற்காண்க.

அன்னே யனையெனுஞ் சிலசமய நின்னையே

ஐயாவை யாவென்னவே

அலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது டேய்போல

வலறியே யொன்றுமில்வாய்ப்

பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்

பிதற்றிடுஞ் சிலசமயமேல்

பேசரிய வெளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி

பிறவுமே நிலயமென்றும்

தன்னே ரிலாததே ரணுவென்று மூவிதத்

தன்மையாக் காலமென்றும்

தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சாற்றிஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வநந் தமாய்
என்னையெ னேகருணை வினையாட் டிருந்தவா
றெப் பேனோர் புகல வெளிதோ
இசபர மிபண்டினிலு முபிரினுக் குயிராகி
பெங்குசிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) சிலசமயம்-சிலசமயங்கள். அன்னே அன்னே என்னும் - என் னுடைய த-யே தாயே என்னும், நின்னையே - உன்னையே, சிலசமயங்கள், ஐயா ஐயா என்ன - தந்தையே தந்தையே, என்று அலறிடும்-அலறாநிற்கும், அல்லது-அவ்வாறன்றி, சிலசமயம்-சிலசமயங்கள், பேப்பேபேலே அலறி-பிசா சம்போலக்கதறி, ஒன்றும் இலவாய்-சிறிதும் பயனற்றனவாய், பின் ஏதும் அறியாமல்-பின் விளாவதொன்றையு முணராமல், ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிதற்றிடும் - ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிதற்றாநிற்கும், சிலசமயம்-சிலசமயங் கள், மேல்-மேலும், பேச அரிய ஒளிஎன்றும்-சொல்லுதற்கரிய வெளியெ ன்றும், வெளிஎன்றும்-ஆகாயமென்றும், நாதாதி பிறவுமேரிலயம் என்றும்- நாதம் முதலான பிறவற்றையே நிலைகொள்ளும், தன்னோர் இலாதது ஓர் அணு என்றும்-(உட்பத்தால்) தனக்குச்சமானமில்லாததாகிய ஒரு அணு வென்றும், மூவிதத்தன்மை ஆம்காலம் என்றும்-மூக்காலமென்றும், சாற்றி மெ-சொல்லாநிற்கும், இவைஆகி-இவைகளாகி, வேறது ஆய் - (இவற்றின்) வேறாகி, சதாஞான ஆனந்தமாய் - சதாஞான வின்பமாகி, கருணை வினையா ட்டு இருத்தவாறு-திருவருள் வினையாடல் இருந்த வண்ணம், என்னே என் னே-என்ன ஆச்சரியம் என்ன ஆச்சரியம், எம்மனோர் புகல எளிதோ-எம் மையொத்தவர் சொல்ல எளிதாகுமோ, இசபரமிரண்டினுலும், என்க.

(வி-ரை.) ஆதாரசத்திமுதல் பராசத்தி யீரகவுள்ள அனுக்கிரகசத்தி கள் எவ்விடத்தும் நிறைந்த பராசத்தியிலே யுற்பவிக்கப்படுமென்றும், அந் தப்பராசத்தி செவ்வரத்தமலர் ஆதித்தன் செம்மணி உச்சித்திலகம் பரம்பும் பார்வையொளி என்னும் பிரகாசத்திலே தெரிக்குமதுவே முத்தியெனக் கொண்டு, வாமசித்தார்தி, மிச்சிரவாயி, துவிதவாயி, அத்துவிதவாயிமுதலி யோர் தனக்கென பொருதன்மையில்லாததெய்வத்தினைப் பெண்பாலாகக் கொண்டு உணங்குவா ரென்பார், அன்னே யெனுஞ்சில சமயம் என்றனர், தத்துவப்பிரகாசம். “அழிவிலாதாரசத்தி முதற்பரையீரகசிவனுக்கிரகசத் தியதன் பேதமெல்லாம், ஒழிவில் பரையாலே யுற்பவமாமந்தவயர் பரை செவ்வெளியிலே யொன்று படன்முத்தி” என்றதனார்காண்க.

சிலர் அத்தெய்வத்தினை ஆண்பாலாகக் கொண்டு நாராயணன் என்று ம், இரணியகருப்பன் என்றும், உருத்திரன் என்றும்கூறி வணங்குவார்என் பார், ஐயா என்னுஞ் சிலசமயம் என்றனர். ஈண்டு உருத்திரன் என்றது குணருத்திரனை. சிலர் ஒன்றினுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல்விண்ணிலும் தெய்வம், பிரமனும் தெய்வம், உருத்திரனும் தெய்வம், இந்திரனுந் தெய்

ரடையுந் தெய்வம், மதுரை வீரனுந் தெய்வம், மற்றுமிலேச்சர்கள் கொண்
ரடையுந் தெய்வங்களுந் தெய்வமெனக்கொண்டிதங்களைச் சமரசஞானிகளெ
வைத்துக்கவாசைப்பட்டு ஒன்றிலும் பற்றில்லாது பேசிவாழ்வார் என்பார்,
நாளைவிட்டு டொன்றைப் பிதற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர்.

சிலர் ஒளிரும்பாய் விளங்கும் அக்கினி, சூரியன் முதலியவற்றைத் தெ
ய்வமென்பராகலின், ஒளியென்று சாற்றிடுஞ் சிலசமய மென்றனர்.
அக்கினிதானேயுண்டாம் பின்னும், மக்கினிதானேயாயிற் றுண்டாவ,
அக்கினிதானே யாவதழிவ, தக்கினிகாய மென்றறிந்து கொண்டேனே.”
என்பும், “உதையந்தனிலயனும் வருமுயிர்சாவலிலரியாய்,வதைவந்திடிவர
யாவருமானும் பிறவங்கனே, யிதையங்கனிலிவனே யிறைபெவை யெங்க
யலிவனே, கதையென்றறிகாணு விறைகாணுமிறைகதிரோன்.” எனவும்
நுவன வற்றாற் காண்க.

பிரபஞ்சமாகச் சொல்லப்பட்டபொருள் சத்தத்தாலொழியவேறில்லை.
சத்தத்தில்லாவனவிலே இதின்கையுடையவருமாதலாற் சத்தமே உலகும்
பொருளில்லை. அந்தப்பொருள்வேறுண்டென்னில் அப்பொருளுஞ்சத்தமாகச்
சொல்ல வேண்டுதலாற்பொருளுென்பது பொய்யாம். இந்தச்சத்தம்வரும்
பொருள் வென விரண்டு சொன்னின்றனேக பொருட்பெறும். பூவென்
பூமிக்கும் மலருக்கும் பொலிவுக்கு மிகவெப்போன்ற பிறவுக்குமாம். மா
ன்றசொற் கறுப்பு பெருமை நிறம் விலங்கு வண்டுமாமரம் கிருமிமுதலி
வெவ்வுகாம். அங்ஙனம்போந்தபொருட்பேரெல்லாஞ் சத்தமே. அதுவன்றி
றுபட்ட பொருளுளவெனில் வேறுபட்ட பொருளும் நெல்லில் வேறு
பட்ட பொருள் பொரியென்னுஞ் சொற்பெற்றாற்போலச் சத்தத்தானே
பொருளு மிப்படி வளர்ந்து செல்லும். சந்தேகமாக மாயையென்ற தொன்
உலகமென்றதொன்று மாயைகாணப்படாது உலகங்காணப்பட்ட தாயி
ல், அக்காணப்படாத மாயைதானே காணப்பட்ட உருவமான தன்மைய
ன்னில், அந்த முறைமையினாலே பொருளுஞ் சொல்லிற் பொருளுமுட
பிற்கப் பொருண்ணில யுடைத்தென்னில், அப்படிக் கூறிநிற்குமென்ற
பொருளறிந்த காலத்துச் சொல்லல்லது பொருளொழிந்து போமாதலால்
ல்லே யழியாப்பொருள் என்பர் ஆகலின், நாதாதி நிலயமென்றும் சாற்
ந்தசிலசமயம் என்றனர். நத்துவப்பிரகாசம். “மையலினாலுரையுலகு
ருள் பொய்யாகு மதியுணருமதுவீடு வருமாவெனவே, செய்யுரையும்
ருணெல்லிற் பொரியே போலத்திகழ் சத்தமுருவாகித்திகழ் பரிணாம
மையமாமுலகமருஞ் சொல்லினலம் பொருளுமான தன்மைய தென்
தனாலேபொருளு, மெய்யசொல்லிற் பொருளுமுடனின்ற தென்னில்
ய பொருட்காணு சொல்லிடாது நிற்பதுவே.” என்றதனாற்காண்க.

சிறுட்டியாக் காலத்திலான்மாக்கள்கனம்த்திற்கீடாகப்பிரமாணுவிலே
னபித்த பிரபஞ்சமுழிந்த பின்னும் பிரமாணுக்களாய்ச் சூக்குமித்து நின்
சிறுட்டிமுதலிய ஒவ்வொருகாலங்களிலே கருமத்திற் கீடாகப்பிரபஞ்ச

மாகத் தோன்றி கின்று, பின்பொருகாலத்திலே யழியாநிற்கும் எனச் சிலர் கூறுவார்களின், அணுவென்றுஞ் சாற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர். சிவஞானசத்தியார். “அழிந்த பின்னணுக்கடாமே யகிலமாய் வந்து நின்றுகழிந்திடுக் கன்மத்து” என்றதனாற் காண்க.

பிரபஞ்சமானது சங்கராழுஞ்சிருட்டியும் ஒருகாலத்தினு முண்டாகாததாய், இரட்சிக்க ஒருகர்த்தாவு மில்லையாய், அநாதியேயுள்ளதாய், ஆன்மசம்பந்தியாய், நீக்கப்படாத புண்ணியபாவங்களோடு கூடும்பிருதிவி முதலாகிய சத்துவங்கள்நிலைபெற்று என்று முள்ளதென்பர் சிலர் ஆகலின், காலமென்றுஞ் சாற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர். சிவஞானசத்தியார். “போக்கொடு வரவுகால மொன்றினிற் புணர்வதின்றி, யாக்கவே றொருவரின்றியனாதியா யணுக்களாகி, நீக்கிடா வினையிற்சூடி நிலமுதலாக நீடி, யூக்கமாருக மென்று முள்ளதென்றுரைக்கலாமே” என்றதனாற் காண்க. (கூ0)

வேதமுட கைம புராணமிதி காசமுதல்

வேறுமுள கலைகளெல்லாம்

மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே

விரிவா வெடுத்துரைக்கும்

ஓதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை

புண்டுபணு ஞானமாகும்

ஊகமனு பவம்வசன மூன்றுக்கு மொவ்வாய்

துபயவா திகள் சம்மதம்

ஆதலி னெனக்கினிச் சரியையா திவன்போது

மியாதொன்று பாவிக்க நான்

அதுவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி

னத்துவித மார்க்க முறலாம்

ஏதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ

யெந்தைரீ குறையுமுண்டோ

இசுபர் மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி

யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) வேதமுடன்-வேதங்களோடு, ஆகமபுராணம் இதிகாசமுதல்-ஆகம புராண இதிகாசம் முதலாக, வேறும் உள்ளகலைகள் எல்லாம்-மற்று முள்ள துல்களையாவும், மிக்காக-மிகுதியாக, அத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே - அத்துவித துவிதமார்க்கங்களையே, விரிவு ஆ எடுத்து உரைக்கும்-விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லாநிற்கும், ஓதஅரிய-சொல்லற்சரிய, துவிதமே-துவிதஞானமே, அத்துவிதஞானத்தை - அத்துவிதஞானத்தினை, உண்டு பண்ணும் ஞானம் ஆகும் - உண்டாக்குகின்ற ஞானமாகும், ஈது - இந்தவார்த்தை, ஊகம்-யுக்தி, அனுபவம்-சுவானுபவம், வசனம் - சருதி, (ஆகிய) மூன்றுக்கும் ஒவ்வும்-மூன்றினுக்கும் ஒத்திருக்கும், (அஃநியும்) உபயவாதிகள்

சம்மதம் ஆகலின் - இருதிறத்தார்க்கும் சம்மதமாகையால், இனி எனக்கு-இனிமேல் எனக்கு, நான் யாதொன்று பாவிக்க-நான் யாதொரு பொருளைப் பாவிக்கவும், அது ஆதலால் - அப்பொருள் மயமேயாய் விடுதலால், உன்னை நான் என்று பாவிக்கின்-உன்னை நானென்று பாவனை பண்ணினால், அத்துவிதமார்க்கம் உறலாம் - அத்துவிதநெறியை யடையலாம், நீ-நீ, எது பாவித்திடினும்-எப்பொருளாய்ப் பாவித்தாலும், அது ஆகி வந்து-அப்பொருளாகி வந்து, அருள்செய் - அருள்செய்கின்ற, எந்தை-எந்தையாதலால், குறையும் உண்டோ - உன்னையடைந்த எனக்கு ஓர் குறைபாடு முளதோ, இகபர மிரண்டினு என்க.

(வி-ரை.) வேதம்-இருக்கு முதலியநான்கு, ஆகமம் - காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டு, புராணம் - பிரமமுதல் பதினெட்டு, இதிகாசம் - சிவரகசிய முதலியமூன்று, கலைகள் தருமநூல் முதலியன. இவையனைத்தும் ஒன்றாகப் பாவித்தலையும் இரண்டாகப்பாவித்தலையுமே கூறாநிற்குமாகலின், கலைகளெல்லாம்மிக் காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே விரிவாவெடுத்துரைக்கும் என்றனர். துவிதம்பரோட்சமென்றும், அத்துவிதம் அபரோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்-கேட்டல், சிந்தித்த லென்னு மிரண்டுந் துவிதத்திலும், தெளிதல், நிட்டை யென்னு மிரண்டும் அத்துவிதத்திலுமடங்கும் ஆகலின் அத்துவிதத்தினையடைதற்குத்துவிதமே யின்றியமையாத சோபானமாம், கேட்டல் சிந்தித்தல் இரண்டும் தெளிதல் நிட்டைகளுக்கு ஆதாரமாயிருப்பன போலும். ஆதலினால் துவிதமே. யத்துவித ஞானத்தையுண்டுபண்ணு ஞானமென்றனர். இதனால்துவிதமும், அத்துவிதமும் ஒருவனுக்கு அத்தியாவசியமாக வேண்டுவதாம். இவ்வுண்மையினையறியாது துவிதவாதிகள் அத்துவிதிகளாமறுத்தும் அத்துவிதவாதிகள் துவிதிகளாமறுத்தும் ஒருவருக்கொருவர் பிணங்குவர். வைதிகசைவசித்தாந்த செந்நெறியினின்றோர் இரண்டினையுங் தங்களுக்குரியதாகக்கொண்டு சுகிப்பர்.

ஊகம்-அனுமானம், அனுபவம்-காட்சி, வசனம்-ஆகமம். இவைசுருதி புத்த அனுபவமென்று சொல்லப்படும், இம்மூன்றினாலும் ஆராயுமிடத்துத் துவிதமார்க்கம் அத்துவிதமார்க்கத்திற்கு ஏதுவென்று ஏற்படுதலினாலும் இவ்வுண்மையினைத் துவிதிகளும் அத்துவிதிகளும் ஒத்துக்கொள்ளுவதனாலும், ஊகமானுபவம்வசனமூன்றுக்கு மொவ்வுமீதுபயவாதிகள் சம்மதம் என்றனர்.

துவிதத்திலும் அத்துவிதத்திலும் அடங்கியுள்ள கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை நான்கும் முறையே சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாக விளங்கலால் எனக்கினி சரியையாதிகள் போதும் என்றனர்.

சோகம்பாவனை பண்ணும்பொழுது அத்துவிதமாகப்பாவிக்குமதனாலே ஞானிகள் சிவமேயாய் விளங்குவர். ஆசாரியன் காட்டின குறிவழியே நின்ற தத்தமிருதயங்களிலே சிவனையந்தரியாகமாகப் பூசித்து முடிவின் கண்டிகாதண்டதானத்திலே ஏகீ பாவம் பிறப்பித்துக்கொண்டிருந்த கோட்பாட்டினாலும் சிவனாகியே நிற்பர் இங்ஙனம் பலவாகத் தாங்குறித்துக்கொண்டு நின்றகுறிப்புகளும் குறித்தறியும் புத்தியாதிகளும் சேர இலயத்தினைப்

பொருத்தி ர்த்தி வழிபாட்டினாலும் சிவமேயாய் விடுவர். ஆகலின், யாதொ
ன்று பாலிக்கான் அதுவாதலானுனை நானென்று பாலிக்கி னத்துவித்
மார்க்கமுதலாம் என்றனர். சிவஞானபோதம். “தன்னுணர வேண்டித் தன்
துருவத்தான்கொடுத்துத்-தன்னுணரத் தன்னுளிருத்தலாற்-ரன்னுணரு,
தேசத்தர்த்தம்பானிகமுத்திரெய்போற், பாசத்தார்க்கின்றும்பதி” எனவும்,
சிவஞானசத்தியார். “சிவோகம் பாலிக்குமத்தாற் சிவனுமாவர் குறியதன
லிதத்தேயனைக்கடும் கொள்கையிலைவனாவர் குறியொடுதாமழியு,
செய்யதனஞ்சிவமேயாய் நின்றுவெ ரென்ற னேசத்தாற் ரெழுதெழுமின்
பாசத்தான்விடவே.” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆன்மாக்கள் தங்கள் தங்கள் போதத்துக்குப்பொருந்தினதொருதெய்
வத்தினை வழிபட அந்தத் தெய்வங்கள் தானேயா யங்கங்கே பரமேஸ்வர
னிற்பனென்றும், அந்தந்தத் தெய்வங்களுக்குச் சுகதுக்கவேதனையுஞ் சன
னமாணமு முண்டாயிருக்கையினாலே தங்களை வழிபட்டவர்களை யறிந்து
அனுக்கிரகிக்கமாட்டாதென்றும், பரமேச்சரன் தன்னைவழிப்பட்டவர்களை
யன்பிடுமென்றுள்ள தெய்வங்களை வழிப்பட்டவர்களையு மறிந்து அனுக்கிர
கஞ் செய்வன் ஆகலினால், ஏது பாலித்திடினு மதுவாகி வந்தருள் செயெந்
தைச் சேர்ந்தனர்.

பாவனையாவது நாடோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தா லந்தச்
சிவமேதானான அனன்னிய பாவனைசெய்து தன்னறிவதன் வயத்ததாம்படி
யுரைத்து நிற்கல்.

வினா:—சிவனை யந்தர்யாமி யென்று நினைத்துப்பாலிக்கப்படாதோ?

விடை:—அங்ஙனம் பாலிக்கில் மனதுண்டு, மனதினாலறியப்பட்டவை
மெல்லாம் அசுத்தாகையாலது கூடாது.

வினா:—பாவனாதிதனென்று நினைத்துப்பாலிக்கப்படாதோ?

விடை:—அபாவம் பிரயோசன மில்லை.

வினா:—என்னுனை யந்தச்சிவமென்று பாலிக்கப்படாதோ?

விடை:—கண்ணை ஆதித்தனென்றுபாலித்தால் அதனால் தகாரம்போ
காதது போலும், நாவனைச்சர்க்கரை யென்று பாலித்தால் அதனால் மதுர
மில்லாதது போலவும் பாவனைமாத்திரமே யொழியப்பலனில்லை.

வினா:—ஒருபாவனை பண்ணாமல் ஞானேச்சாப் பிரயத்தினாதிக ளெல்
லாக் கெடசிற்பதே பரமபாவனையாகாதோ?

விடை:—அப்பொழுது விஷய சுகமும் நிருபாதிக சிதாந்தானுபவமு
மிரண்டு மில்லையாயானவ கேவலமாம்.

வினா:—ஆயின், சிவபாவனை யெவ்வாறென்னில்?

விடை:—மனோபாவநா திகளை நீங்கிநின்று தேகாதிய யபேட்சையாய்ப்
பரமான வான்மாக்களுக்குப் பரமாகிய சிவனுடைய சத்தியோகத்தினாலே
சிதாந்த ஸ்வரூபமாகிய சிவத்தினைத் தரிசித்து அதிசயேந சிவோகமெ
ன்று பாலிக்கப்படுவதாம்.

சொல்லா னதிற்கும் வாராத பிள்ளையைத்
 தொட்டில்வைத் தாட்டியாட்டித்
 தொடையினைக் கிள்ளல்போற் சங்கற்ப மொன்றில்
 தொடுக்குர் தொடுத்தழிக்கும்
 பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சப்த பூமியிடை
 போந்துதலை சுற்றியாடும்
 புருஷனி லடங்காத பூவைபோற் ருளே
 புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும்
 கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
 காணாது கேட்டவெல்லாம்
 கண்டதாக் காட்டியே யணுவாச் சுருக்கிடுங்
 கபடநாடக காலமோ
 எல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா
 மென்னா லடக்கவசமோ
 இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்) சொல்லானதில் - சொல்லினால், சற்றும் வாராத பிள்ளையை
 சிறிதும் இணங்கிவராத குழந்தையை, (தாயானவள்) தொட்டில் வைத்து
 ஆட்டி ஆட்டி-தொட்டில் வைத்து அசைத்து அசைத்து, தொடையினைக்
 கிள்ளல்போல்-தொடையைக் கிள்ளுதல்போல, ஒன்றில் சங்கற்பம் தொடு
 க்கும்-ஒன்றில் நினைப்பையுண்டாக்கும், தொடுத்து அழிக்கும்-உண்டாக்கியழி
 க்கும், பொல்லாத வாதனைஎன்னும்-பொல்லாத வாதனையென்று சொல்லப்
 படுகிற, சப்த பூமியிடைபோந்து - அஞ்ஞான பூமிகளேழனுள் வந்து, தலை
 சுற்றியாடும்-தலைசுழற்றியாடாநிற்கும், புருஷனில் அடங்காதபூவைபோல்-
 கணவனிடத் தடங்கியிராத பெண்போல, தானே புறம்போந்து சஞ்சரிக்க
 கும்-தானேவெளிவந்து சஞ்சரியாநிற்கும், கல்லோடு இரும்புக்கு மிகவன்
 மை காட்டிடும்-கல்லுக்கும் இரும்புக்கும் மிக்க வன்மையினைக்கற்பிக்கும்,
 காணாது கேட்ட எல்லாம்-காணாமல் கேட்டவற்றை எல்லாம், கண்டதாகக்
 காட்டி - தான்கண்டதாகக்காட்டி, அணுவாச்சுருக்கிவிடும், கபடநாடக
 சாலம் எல்லாமும் வல்லது - கபட நாடக ஜாலங்க எல்லாவற்றையும்
 செய்யவல்ல தாகிய, இந்தமனமாயை-இந்தமன மாயையானது, ஏழை ஆம்
 என்னால்-எளியவனாகியஎன்னால், அடக்க-வென்றடக்க, வசமோ-வசமாமோ,
 இகபரமிரண்டினும். என்க.

(வி-ரை) சொல்லானதிற்கு சற்றும் வாராத பிள்ளையை என்றது, ஆன்
 மாவானது கண்ணிலாக்குழுவியைப்போல ஆண்மவலத்திற்கு கட்டுப்பட்டிரு
 ந்த அவசரம். தொட்டில் வைத்தாட்டி யாட்டி என்றது, ஆன்மாவிற்குக்
 கலையாதிதத்துவங்களைக் கூட்டிய அவசரம். தொடையினைக்கிள்ளல்போற்

சங்கற்பமொன்றில் தொடுக்கும் என்றது, ஆன்மாவினுக்கு அந்தக்காரண வியாபாசமேற்பட்ட அவசரம். சப்தபூமியிடை போந்துதலை சுற்றியாடும் என்றது, ஆன்மா அவத்தைகளில்மொத்துண்ணும் அவசரம். புருஷனில் டங்காத பூவை என்றது, ஆன்மா பரான்மாவின் திருவருளிற் கட்டுப்படாது சுதந்தரம் பாராட்டித்திரியும்வசரம். கல்லோடிரும் புக்குமிகவன்மை காட்டிடும்என்றது, ஆன்மாதற்போதத்தால் மலத்தடிப்பாயிருந்த அவசரம். அணுவாச்சுருக்கிடும் என்றது ஆன்மா சிவபோதத்திற் கட்டுண்ட அவசரம். இத்தகைய சாலமனைத்திற்குங்காரணம் மாயையே யாகையானும் அம்மாயை மனத்தினை முன்னிட்டே நடத்துகையானும் அத்தகையமாயை யினைச் சிற்றறிவனால் அடக்கியாள முடியாதென்பார். எல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா மென்னுலடக்கவசமோ என்றனர். (௬௨)

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னுனாலுமோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பணித் தாரைகாட்டி
அண்ணு பரஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
அன்பாகி நாடக நடத்ததோ குறைவில்லை
யகிலமுஞ் சிறிதறியுமேல்
தண்ணுரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினிதிரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் னுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்துவேறென்
மெண்ணும லுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய்கண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்) கண் ஆரநீர் மல்கி - கண்கள் நிறைய நிர்த்தும்பி, உள்ளம் நெக்கு உருகாத - மனநெகிழ்ந்துருகாத, கள்ளனேன் ஆனாலும் - திருடனானாலும், கைகுவித்தி - கைகூப்பி, ஆடியும் பாடியும் - ஆடுதல் பாடுதல் கலைச் செய்தும், விடாமல் - இடையறாமல், கண்பணித்தாரைகாட்டி-கண்களில் குளிர்ச்சியாகிய நீரொழுக்கை யுண்டாக்கி, அண்ணு - அண்ணு, பரஞ்சோதி-பரஞ்சோதி, அப்பா-அப்பனே, யான் உனக்கு அடிமைஎனவும்-நான் உனக்கு அடிமை எனவும், மேல் எழுந்த அன்பாகி-அதிகப்பட்ட அன்புடையவனாகி, நாடகம்நடித்ததோ குறைவு இல்லை-கூத்தாடினதோகுறைவில்லை (அதனை) அகிலமும் சிறிது அறியும் ஏல்-உலகமுஞ் சற்று அறியும் ஆயின், தன் ஆரும் நீன்னது அருள் அறியாதது அல்லவே-குளிர்ச்சி பொருந்திய

உன் திருவருள் மனமாதல்வனோ, சந்திரனும் - கொஞ்சமாயினும், இனிது ஓங்கல் இனிதாயிவந்தி, சாகவத முத்திரிலை ஐது வந்து மணர்த்தி-அழி யாதமுத்திரிலையிது வென்று தெரிவித்து, சாக நிலையைக்கொடுத்து, வேறு ஒன்று எண்ணாமல் - வெல்லுந்நைந் தினையாமல், உன்னபடி - யாதார்த்தமாய்-கமாய் இருந்த-ஆனந்தமாயிருக்கும்வகை, எழையாகிய அடியேனுக்கருள் புரிவாய், இகபர மரண்டினிலும், வன்க.

(வி-ரை) பெருமானே! அடியேன் உன்னபடி - அன்பின் மயமாயிருந்து பத்தியிர்க்கட்டுண்ட மனமுருள்வாழ்ந்த தியிலனானும், சிவனடியார்களைக் கண்டி அகர்போல் மேடும் முண்டி அகர்போல்போல ஆடியும் பாடியும் அல நியும் வாழ்த்து வருவதாகிய கழம்பிலைக் கொண்டு முத்திரிப்பேன். இம்முண் ணையினே மலக மேகமிகுமாயிந்து கொண்டிருக்கடும் முற்றுந்தேவரீரநி யாததல்ல, ஆயினும் உன்னபால் நகழும் போலியாய்வினே உண்மையன்பாக மாற்றி அகவன்பின் மயமாயிருத்தற்குரிய சாதனங்களைக் கூட்டி வைப்பா யென்றனர். (கூ.)

கரமமா னவைகோடி கூடியின் குலுமொரு
கல்லின்முன் எந்நீர் சிற்றுகுமோ
கரமமா னவைகோடி முன்னே செய் தாலுயின்
சுருணைப்ர வாகவருபோத்
தாசமாய் காடினரை வாநிர்க வல்லவோ
தமியனேற் சுருட்டாகமோ
சற்றுமில் யென்பதுவும் வெளியாச்சு விளையெலும்
சங்கேத மாய்க்கூடியோ
தேகமா னதைநிசவும் வாட்டுகே தன்பங்கன்
தேசாம வியோகமாரக்க
சித்தியோ வாலிலலை சகரிக்த டைக்குமென்
நிகதைக்கும் வெருதூரகான்
வகமாய் சின்னோ டிருக்குகா கொற்கா
ளிர்காளின் முறையருதோ
இகபர மிரண்டினிலு முயினுக் குயிராடி
பெங்குரிவா நின்றபெருளே.

(இ-ள்) கோடிகாகம் ஆனவை கூடியிருளும்-கோடிகாகங்கள் சேர் த்த திரண்டாலும், ஒரு கல்லின் முன் எந்நீர் சிற்றுகுமோ-ஒரு கல்லுக்கு முன் னே எந்நீர்த் த சிர்கவல்லவையாமோ, (ஆகா, அதுபோல) முன்னேகோடி கர்மம் ஆனவை செய்தாலும்-பூர்வத்தில் கோடி தீவினைகளைச் செய்திருந் தாலும், (அவை) சின்னருணைப்ரவாகஅருணை-உன்சிறுபா வென்ன ரூபமான திருவருளை, தாசமாய்காடினரை-மோட்சதாகததுடன் வீரும்பினவர்களை, வாநிர்க வல்லவோ-வருத்த வல்லவனவோ, தமியனேற்கு - தனியேனுக்கு,

20அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

அருள் தாரகம் - அருள்மேல் விருப்பம், சற்றும் இல்லை என்பதும்-சிந்து பிங்கமென்னுஞ் செய்தியும், வெளி ஆச்சு-வெளியாய் விட்டது, வினை எல் லாம் சங்கேதமாய் கூடி - வினைகளெல்லாம் கட்டு பாடாகத்திரண்டுவந்து, தேசம்-னதை மிகவும் வாட்டுதே - சரீரத்தினை மிகவும் வருத்து கின்றதே, தன்பங்கள் சேராமல்-துக்கங்கள் வந்து பொருந்தாமல், யோக மார்க்கசித் தியோ-வாவில்லை-யோகநெறிச்சித்தியோ கைகூடவில்லை, சகச நிஷ்டைக் குமரன் சிந்தைக்கும் வெகுதூரம்-சகசநிஷ்டைக்கும் என்மனத்திற்கும் நெருந்தரம், நான்-அடியேன், நின்னோடு ஏகமாய் இருக்கும் நான்-உன் னோடு கூடக்கலந்திருக்கும் நான், எந்தநான் - எக்காலமோ, (அது) இந்நா ளில் பூற்றருதோ - இந்தக்காலத்தில் முடிவுபெறுதோ, இகபர பிரண்டி யும், நான்கு.

(வி.கா.) நானென்றைப் பிறருக்குச் செய்தேனென்றும், பிறர்தனக் கொன்றைச் செய்தார்களென்றும் யானென்றும் என்னுடையபதார்த்தமெ ன்றும், பிறரென்றும் பிறருடைய பதார்த்தமென்றும் சொல்கிற அஞ்ஞான மாகிய முட்டினது திருக்கை ஞானாக்கினியினாலே வெதுப்பி நன்றசுநிமிர் த்துத்தானத்தவஞானமாகிய குற்றத்தை விட்டுஞானத்துடன் கூடிஞானத் தின்பதியாய் சிந்தவே அந்தஞானத்திற்குமேலாயிருக்கிற சிவன்ருனேபுல ப்பட்டத்தன்னை யிவன் வசத்திலே கொடுத்து ஆன்மாவென் றென்றில்லை யென்றும்படி தான் பிரகாசியா நிற்பன். அப்படிநிற்கவே யிவனுக்குண் டான கண்ம மனைத்தும் அழியும். அவ்வனம் பெரியோர் நிற்பராகலின், தார கமாய் நானுரை வாதிக்கவல்லவோ என்றனர். அவ்வனமின்றித்தன்னாலே யாவும் செய்யப்பட்டதென அகங்கரித்து நிற்கிற போதான் மாக்களுக்குக் கத்தர உவர்களுடனே பொருந்தி நிற்கச் செய்தேயும் தோன்றாமலின்று அவர்கள் முன் சனைவகளிற் செய்தகன்கத்திற் கிடான சுகதுக்கங்களையும் பசிப்பித்தது அதுபசிப்பிக்கிற அவதரத்திலே இதரவிதங்களாகிய ஆகாமிய த்தினையண்டாக்கா நிற்பன், அத்தன்மை அடியேனாகலின் வினையெலாம் சங்கேதமாய்க்கூடியே தேகமானதை மிகவும் வாட்டுதே என்றனர். சீவஞா னசித்தியறி, “யான்செய்தேன், பிறர்செய்தாரென்ன தியானென்னு, மிக் கோனை ஞானவெளியால் வெதுப்பி நிரிந்ததுத், தான் செவ்வே நின்றிட வத்தத்துவன்ருனேரே, தனையறித்துமுன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோ மெ, நான்செய்தே னெனமவர்க்குத் தானங்கின்றி நன்னுவிக்கும் போக த்தைப் பன்னுவிக்குவகன்மம்” என்றதனாற்காண்க.

ஏகமாய் நின்னோடிருக்கு நானெந்தநான் என்றது ஆன்மாயரமான்மா உடனிரண்டர நிற்கும் சத்தாத்துவித நிலையினை.

அவிகாரவாதி.

பதிகாரர்சென்றனையப்படி மரநிழல்போலே முதல்வன் விகாரமின்றி நிற்ப உயிர்தானே பருவஞ் சேர்ந்தவழி ஞானக்கண்ணைப் பெற்று முதல் வனைத்தலைக்கூடுதல் ஏகமாகாதோ?

மறுப்பு.

மரரிழனுக்குச் சுதந்திரமின்றிச் சென்றணைவாருக்கு அச் சுதந்திரமா மாறுபோல, முதல்வனுக்குச் சுதந்திரமில்லை, அவனைத் தலைக்கூடுவதாகிய உயிர்க்கே சுதந்தரமெனப் பட்டு வருவாம்.

பரிணாமவாதி.

உயிர் கெட்டுக்கூடி முதல்வனடியிலொன்றாய்ப்போத லேகமாகாதோ மறுப்பு.

கெட்டாற் கூடுமாறின்று.

பரிணாமவாதி..

கெடாமலே கூடிநிற்கும்.

மறுப்பு.

அவ்வாறுநின்று கூடியவழிக்கேடினமையால் ஒன்றாதல்பெறப்படாது.

பரிணாமவாதி.

கூடியின் கெட்டுநிற்கும்.

மறுப்பு.

கெட்டவழி முத்திபெறுவ தொன்றின்று.

பரிணாமவாதி.

கேடே முத்தியாகும்.

மறுப்பு.

உயிர்ரித்தமாதல் செல்லாது.

ஐக்கியவாதி.

நீரிலேநீர்சேர்ந்தாற்போல உயிர் முதல்வனடியைச் சேர்ந் தொன்றாத லே ஏகமெனப்படாதோ?

மறுப்பு.

நீரும்நீரும்போல முதல்வனுமுயிருந் தம்முட்சமமாதல் செல்லாது. ()

ஒருமைமன தாகியே யல்லலற நின்னருளி

லொருவனான் வந்திருக்கின்

உலகம் பொருத்தோ மாய விசித்தரமென்

வோயுமோ விடமில்லையோ

அருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ

வலதுகிர்த்திய கர்த்தராய்

அகிலம் படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில

ரடாதென்ப ரோவகன்ற

பெருமைபெரு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்

பேய்க்கோலமாய் விதண்டை

பேசுமோ வலதுதான் பரிபாக காலம்

பிறக்கவிலையோ தொல்லையாம்

இருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ

வேதுளவு சிறிதுபுகலாய்

இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி

யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) நான் ஒருவன் - நானொருவனும், அல்லல் அற - துன்பம் ஒழிப்படி, ஒருமை மனது ஆகி - ஒருமைப்பட்ட மனமுடையவனாய், நின் சுருளில்வந்திருக்கின்-உன் திருவருள் வெளிக்குள் வந்திருந்தால், (அவ்விருத்தல்) உலகம்பொருத்தோ-உயர்ந்தோராற்பொறுக்கப்படாததோ, மாயாவிசித்ரம் - மாயாவிசித்திரமானது, எனஒயுமோ-என்ன ஒய்ந்துபோமோ, திடம் இல்லையோ-(அதற்கு என்னையன்றி) வேறு இடமில்லையோ, அருள் உடைய நின் அன்பர்-உன்திருவருள்பெற்ற உன் அன்பர்கள், சங்கைசெய்திவெரோ-ஆட்சேபிப்பரோ, அலது-அன்றி, கிர்த்தியகர்த்தராய்-முத்தொழிக்கிறவராகி, அகிலம்படைத்து - உலகத்தைப்படைத்து, எம்மை ஆள்கின்றபேர் சிலர்-எம்மைக் காப்பவராகிய சிலபேர், அடாது என்பரோ-தகாதென்பார்களோ. அகன்ற பெருமை பெறு பூரணம் குறைபுமோ - விசாரித்த பெருமையைக்கொண்ட உன் பரிபூரண நிலையானது குறைந்துபோமோ, பூதங்கள் பேய்க்கோலம் ஆய்-பூதங்கள் பேய்மடிவுகொண்டு, விதண்டைபேசுமோ-விதண்டாவாதம் பேசுமோ, அலது தான் பரிபாககாலம்பிறக்கஇல்லையோ-அன்றிப் பரிபக்குவகாலமானது எனக்கு உண்டாக வில்லையோ, தொல்லையாம்-பழமையாகிய இருமைசெறி-இரண்டென்னும் இலக்கத்தைப்பொருந்திய, சடவினை-அறிவில்லாத இருவினைகள், எதிர்த்துவாய் பேசுமோ-எதிரிட்டி வாய்பேசா நிற்குமோ, உளவு ஏது - யதார்த்தமேது, சிந்திது புகலாய்-சற்றுக்கூறுவாய், இகபர மிரண்டினிலு. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவருளை யடையவேண்டுமாயின் விரிந்தமனம் முதலில் குவியவேண்டுமாயின் ஒருமைமனதென வாரம்பித்து, இங்ஙனம் மனம் குவியாதிருப்பதற்குக் காரணம் வினையாகலின், வினையெதிர்ந்து வாய்ப்பேசுமோவென முடித்தனர், ஒருமைமனதாவது ஒடுங்கு நிலையாகலின் ஒருமைமனதாகியே என்றனர், திருமந்திரம் “ஒடுங்குநிலைபெற்றவுத்தமருள்ள, நடுங்குவதில்லை நமனுமங்கில்லை, யிடம்பையுமில்லை யிராப்பகவிலலை, படுப்பயனில்லை பற்றுவிட்டோர்க்கே.” என்றதனாற்காண்க. வினைசடமாதலினாலும் சடமாயினும் ஆன்மாவிற்குண்டாகும் இடையூறனைத்தும் அவ்வினையினாலேயே வினையுமாகலினாலும் அத்தகைய வினையை அத்தியாவசியம் விசாரித்து அதனை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமாயினாலும் அது நல்வினையெனவும், தீவினையெனவும் இருவகைப்பட்டிருக்குமாகலினாலும், இருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்து வாய்பேசுமோ என்றனர். திருமந்திரம், “வினையாமசத்து வினைவதுணரார், வினைஞானந்தன்னில் வீடலுந்தேரார், வினைவிட வீடென்னும் வேதமுமோதார், வினையாளர்மிக்க வினை வறியாரே.” என்றதனாற்காண்க.

விதண்டை யென்பது நியாயநூலிற் கூறப்படும் பதினாறுபதார்த்தங்களிலொன்று, இது தன்கோட்பாட்டை நிலைபெறுத்தாதகதை, கதையாவதுகூறுவார் பலரையுடைத்தாய்ச் சங்கையுத்தரங்களைப் பயக்குந்தொடர்மொழியின்கோவைப்பாடு.

அடியொன்றித்தேவநிருபைய நிருவருநுக்கிலக்காங்கினால், அபக்குவியா
சிய என்னிலையப்பற்றி உண்ணப்பற் றதலாயினோர், ஆட்செயிப்பார்களோர்
ஒருவருநிலையையாதுக்குந் தெய்வையாண்டருளா நிருக்கின்றனை தெய்வ
பது கருத்து. (கரு)

நில்லாது தேவகொழுநிலைவுண்டு தேவநிலை
நின்றிடவு தென்னியாதி
தெனே அப்பாயமொன் றருநிலையை யோவிகுனை
நின்றனாட் டிக்கவென்றால்
சல்லாத மனையிமா கொடுங்கெய் பதிபெறக்
காணவிலை யானையாலே
வல்லிமாறு துறுப்புநிப் பொன்னா தெ காளுமுன்
காட்சிவி லிந்துகொண்டு
வல்லாள பாடியம நியாதி மேற்கொண்ட
மாதவர்க்கே கவலொய்து
மனதின் படிக்கொலாடு கித்திபெறலா ஞானம்
வாய்க்குபொரு மனுலென்கிங்
நில்லாமை தெய்வநிலையு நில்லாமை யாக்கலை
செய்யோ நிசங்குண்டாய்
இகபா மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
தெய்வநிலை நின்றபொருளே

(கு-ன்.) தேவம் - சீரம், நில்லாது - நிலைத்திராது, என்னும்-என்கின்ற,
நிலைவு உண்டு - எண்ணமுண்டு, தேவம் - (அப்படிப்பட்ட) சீரம், நிலை
நின்றிடவும் - நிலைத்திராக்கும்படியாகவும், தெய்வநிலை - தெய்வநிலை
வந்து, தேவ உபாயம் ஒன்று-தேவான உபாயம் ஒன்றை, அருவிநிலை-அருள்
செய்தாய், ஐயோ-அந்தை, இதனை - இவ்வாயத்ததை, கின்று-நிலைநின்று,
அனுந்-அக்க என்றால்-அனுந்-அக்கலாமென்றால், கல்லாதமனதோ - கல்வி
கல்லாதமனதோ, ஒங்கிய ஒங்கி, உபாதி-உபாதியை, பொக்காண வில்லை-
அடையப்பார்க்கவல்லலை, ஆகையாலே - ஆகையாலே, கை வந்து-கைத்தாலே
ந்து, உண்ணும் புசிப்பு-உண்ணும் உணவு, அவ்வாறு கித்திராது, எக்காளும்-
எக்காலத்திலும், உண்காட்சியில் இருந்துகொண்டு - உன் சங்கதியிலிருந்து
கொண்டு, வல்லாளராய்-மேளுதைய முன்னவர்க்காய், இயமசியமாத்-
இயம சியமாதிகளை, மேற்கொண்ட - செய்யத்தொடங்கின, மாதவர்க்கு-
தவசிகட்கு, எவல்செய்து - பணிவிடைசெய்து, மனதின்படிக்கு எல்லாம்-
எண்ணத்தின்படிக்கெல்லாம், கித்திபெறலாம் - கித்தியை அடையலாம்,
ஞானம் வாய்க்கும்-ஞானமும் உண்டாகும், (ஆனால்) ஒரு மனு-ஒரு விண்ண
ப்பமுண்டு, (தேட்டருளவேண்டும் எனவெனின்) எனக்கு-அடியேனுக்கு,
இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லாமை ஒன்றினையும் - உன் நிருவருள் பெரு

மையாகிய வறுமையொன்றை மாத் திரம், இல்லாமை ஆக்க-வறுமையாக்கு
தற்காக, இப்போது இரங்கு-இப்போது இரங்கி யருளவேண்டும், இகபர
பிரண்டினிலு. என்க.

(வி-ரை) யாக்கை நிலையாமையினை யறிந்தே னென்பார், நில்லாது
தேகமெனு நினைவுண்டு என்றனர். திருமந்திரம். “ஊரெலாங்குடி யொலிக்க
வழுதிடப், பேரினைக்கிப் பிணமென்றுபேரிட்டுச், குரையங்காட்டிடை
கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு, நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தாரே.” என்ற
தனாகாண்க.

தேகம் நிலையல்லதாயினும் சரீர சித்தியடைந்துவாழ ஆசிரியரொருபா
யம் போதித்தனர் என்பார், தேக நிலைநின்றிடிவு மெளனியாகிநேரேயுபாய
மொன்றருளினே என்றனர். சரீர சித்தி வேண்டுமென்பது. திருமந்திரம்.
உடம்பாரழியி லுயிரா ரழிவர். திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டா,
ருடம்பைவளர்க்கு முபாயமறிந்தே, யுடம்பைவளர்த்தே னுயிர் வளர்த்தே
னே.” என்றதனாகாண்க.

சரீர சித்திக்கு உபாயங்கண்டாலுங் கல்வியிலார்க்குக் கை கூடாதென்
பார், கல்லாதமனமோ வொடுங்கி யுபரதி பெறக்காணவிலைன்றனர். “திரு
மந்திரம்.” வல்லார்களுள்ளும் வழியொன்றி வாழ்கின்ற, ரல்லாதவர்களறி
வுபலவென்பா, ரெல்லாவிடத்து முளனென்கடம்மிறை, கல்லாதவர்கள்
கலப்பறியாரே, என்றதனாகாண்க.

“ஏற்பதிகழ்ச்சி” என ஓளவை பிராட்டியாரும், “கரவாது வந்தியுங்
கண்ணன்றாகண்ணு, மிரவாமைகோடியுதும்.” எனப் பெருநாவலரும் கட்
டனாயிட்டமையின், கையேற்றுண்ணும்புசிப்பொவ்வாது என்றனர். “அன்பர்
பணிக் கென்னையாளாக்கி விட்டக்கா, லின்பநிலைதானே வந்தெய்தும்பரா
பரமே.” என இவரே பின்னர் கூறியிருத்தலின் அதற்கேற்ப, மாதவர்க்கே
வல்செய்துமன் தின்படிக்கெலாஞ்சித்திபெறலாம் என்றனர். உத்தரவேதம்
“இன்மையினின்று தியாதெனினின்மையி, னின்மையே யின்றது.”
எனக் கூறினமையின் இல்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாக்கவே யிட
போ திரங்குகண்டாய் என்றனர், ஞானமுதித்ததற்கேதுவாகிய ஒருமொழி
கிடைக்கப் பெறாமையாகிய வறுமையினைக்குறித்துரைத்தாரெனினும்பெ
ருந்தும். (கசு

மரவுரி யுடுத்துமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்

வனசருகு வாயில்வந்தால்

வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்

வருந்தியும் மூலவனலைச்

சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்

தேகநம தல்லவென்று

சிற்குக வபேகையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்

செலுத்தின ரியாட்பாடியேயம்

விரவுமறு சுவையிடுகு வேண்டுவ புசித்தரையில்
 வேண்டுவ வெலாமுடுத்து
 மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை வைகியே
 வேறொரு வருத்தமின்றி
 இரவு பகலேழையர்கள் சையோக மாயினே
 மெப்படி பிழைப்பதுரையாய்
 இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) மரவுரி உடுத்தும்-மாநார்ச்சீரையை யடுத்தும், மலைவன நெல் கொறித்தும்-மலைநெல்லினையும் வனநெல்லினையும் கொறித்தும், உதிர் வன சருகுவாயில் வந்தால் - உதிர்வனவாகிய சருகுகள் தாயிருக்கும் இடத்தில் விழுந்தால், (அவற்றையுண்டு) வன்பசிதவிர்த்தும்-மிக்கபசியினை நீக்கியும், அனல் வெயில் ஆதியால்-அக்கினி வெயில் முதலானவைகளாலும், மழையால்-மழையினாலும், வருந்தியும் - துன்பப்பட்டும், மூல அனலை - மூலாதாரத்திலுள்ள மூலாக்கினியை, சிரமளவு எழுப்பியும்-சிரத்தளவாக எழுப்பியும், நீரினிடையூழ்கியும்-புண்புதிர்ந்தஸநாகம் பண்ணியும், தேகம் நமது அல்ல என்று - சரீரம் நமதன்றென்று நிச்சயித்து, சிற்சுக அபேகையாய்-ஞானசுகத்தினையடைய விருப்பமுடையவராய், நின் அன்பர்-உன் அன்பர், யோகம் செலுத்தினர்-யோகத்தினை நடத்திவந்தார்கள், யாம் பாவியேம்-பாவிர்களாகிய நாங்கள், விரவும் அறுசுவையினோடு-கலந்த ஆறுசுவைகளுடன், வேண்டுவ புசித்து-வேண்டு முணவுகளைபுண்டு, அரையில்-இடையில், வேண்டுவ எல்லாம் உடுத்து - வேண்டும் ஆடைகளெல்லாவற்றையும் தரித்து, மேடை மாளிகை ஆதி-மேடை மாளிகை முதலியவாகச் சொல்லப்பட்ட, வீட்டினிடையைவிட்டுகளில் தங்கி, வேறு ஒருவருத்தம் இன்றி-வேறொருதுன்பமில்லாமல், இரவுபகல்-இரவும் பகலும், ஏழையர்கள்-மாதர்களுடைய, சையோகம் ஆயினோம்-கலவிசெய்யாநின்றோம், எப்படி பிழைப்பது-எவ்வாறு உய்வது, உரையாய்-சொல்லாய், இகபர மிரண்டினிலும் என்க.

(வி-ரை) வனங்களிலுள்ள ஓர்வகை பெரியமரங்களின் தோலினைப் பக்குவமாகவுரித்து ஆடைக்குப்பதிலாக முனிவர்கள் அணிவது மரவுரிஇது வே சீரம் எனவும், சீரை எனவும்கூடும். கொறித்தலாவது நெல் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாகப்பல் முதலியவற்றிற்கோதுதல். அறுசுவையாவன-கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு மூலவனலாவது குய்யத்தின் இரண்டங்குலத்தின் கீழிருக்கும் மூலாதாரத்திலுள்ள அக்கினி எழுப்புதலாவது அவ்வக்கினியைக்கும்பித்த பிராணவாயுவால் வன்னிபீசங்கொண்டு மூட்டுதல், தேகநமதல்ல வென்பதுசரீரம் நிலையற்றதென்பதாம். பெரியோர்கள் ஞானானந்தமாகிய பேரின்பத்தினை யடைய ஆசைகொண்டு மரவுரியுடுத்தல் முதலிய கடுமையான செயல்களைப் புரிந்து உச்சீலித்தனர்.

சிறியேமாகிய நாங்கள் மாதர்கள் சிற்றின்பத்தினே யடைய ஆன
வேண்டியவுணவுகளைபுண்டும், வேண்டும் ஆடையாதி களைத்தர்
தேனும் வருந்தாதிருக்கிறோம். நாங்கள் எவ்வாறுய்வோமென்ப

மூத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
முகத்திலரு பசுமஞ்சளும்
மூர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
முலையின் மணி மாலைநால
வைத்தெமை மயக்கியிரு கண்வலையை வீசியே
மாயா விலாசமோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
மடந்தையர்கள் சிற்றின்பமே
புத்தமீர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
பொன்னாட்டும் வந்தகென்றால்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
பூமியி லிருந்துகாண
எத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெ
யிவ்வுலக மறியாததோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) முத்து அனைய மூரலும்-முத்தை யொத்த பற்சுவாய் இன்சொலும்-பவளத்தினே யொத்த வாயிலுள்ள இனியமுகத்த இலகு பசுமஞ்சளும் - முகத்தில் விளங்குகின்ற பசுமூர்ச்சிக்க - மூர்ச்சிக்கும்படி, விரகசந்தம் ஏற்ற-விரகசந்தத்திருகும்ப முலையில் - இரண்டு குடங்களை யொத்த தனங்களில் மாலை நால - இரத்தின ஆரங்கள் தொங்க, வைத்து-எங்களை எம்மைமயக்கி-எங்களை மயங்கப்பண்ணி, இருகண் வலையை வீசுண்களாகிய வலையினே யெறிந்து, மாயாவிலாச மோகவாரி, திடும்-மாயையின் விளையாட்டாகிய மோகசமுத்திரத்தில் அழுதிற, பாழ் ஆன - பாழாகிய, சிறு இடை மடந்தையர்கள் - சிறுபுடைய மாதர்களது, சிற்றின்பமோ - சிற்றின்ப மென்றாலே போகம் புசித்து - புதிய புத்திபுத்ததை உண்ணுதலாகிய அனுடபவித்து, விழி இமையாத - கண்ணிமைக்காத, பொன்னாட்டும் - பொன்னுலகத்தினும் வந்ததானால், போராட்ட மல்லட்டமாய் முடியுமல்லவோ, பேரின்ப முத்தி-போனந்தத்தை, மோட்சத்தினே, இப்பூமியில் இருந்து காண-இவ்வுலகிலிருந்து அடைவதற்கு, எத்தனை விகாதம் வரும் என்று-எத்தனை தடைமென்று, சுகர் சென்ற நெறி-சுகமுனிவர் போனமார்க்கம் அறியாததோ - இவ்வுலகத்தாரால் அறியப்படாததோ, இனிலும். என்க.

(வி-ரை.) மாதந்தருவையா அழகிய, அலங்கார அலையலமனைத் தும் மாயா சாலமெனசிறித முற்றுவோர்க்காது அவர்கள் பேரகத்திலமுத்து வதிக்நிதி தருக்கயின்மே சொன்பார், மாயாவிவை மோககாநீதியி லாழ்த்திநீம் பாழா ன சிற்றிடை மடைத்தையர்க்க் சிற்றின்பம் வற்றணர், பட்டினத்துத் கயா நீயா, மோதென்று அழகிகென்று கண்ணென்று காட்டியென் கண்ணெதிரே, மோதென்று சொல்லி வருவாயை தன்னே மறலிட்ட, துதென் றெண்ணு மற் ககமென்று காநித்த துற்பத்தியை, மோதென்றெடுத்தாமைப்பெ லினைற வாகக்கி மேகம்பலினை வற்றதென்று காண்க.

மேய்க்கலோசத்தில் வலிதும் மேய்க்கலும் தும் வின்ன பிழத்தையா வம், பிழமன் வித்யாபர்வையையும், தீத்திரன் அலையையும், அகலினை இருடி பத்திலியையையும், வரது தகவாயன் புத்திரகலையும், சூரியன் சந்திரைகலைய யும் சந்திரன் தகவலையும் கண்ணெனகித்துக்காமாத்காரத்திற் சித்தி மய க்வினவென்பார் சித்திப்போர புத்திரித்தெனம் புதித்து விழியிமையாத பொன்னாழிம் வந்தது வந்த.

மாதந்தித்தின்பம் முத்திக்குத் தடைபாசத் தேவலோகத்திலும் புகு த்த வறத்தவதாக விருத்தவால் கான் குவலகத்திலிருந்து கொண்டு அதனைவென்று முத்தியடைத் வருவாயாகுமென்று கசகயித்து கார்பிந்த வுடனே துத்து சென்று விடதமலை மேறினென்பார், ககர் சென்ற தெரி யிடவலகமறிவாதிதா வன்றனர். (உக)

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யென்கடுகத்

துளந்தி மவந்தையாநி

உருவுதான் காட்டாத வானவழி மொளிரன்

மொளிக்கின்ற விந்மொன்னனே

தன்னிலைமை காட்டா தொருவகனிநு வினையினுந்

ருடிகா துக்கவிலை

தட்டழிய முறமுயில் லாமாயை மதனூந்

நடித்தவில பேசுமான

முன்னிலை யொழிந்து வகண்டிதா காமயாய்

முதறிவு மேலுதிப்ப

முன்மொழி கிழமே னொப்பங்க மென்னுமன்

முறமுமா னக்தகினைவே

என்னிலைமை யாய்மிறக வ்யல்புக. அருள்வடிவ

மெக்காளும் வாழிவாழி

இகபா மிபண்டினிலு முயிரினுக் குவிராநி

பெங்குகிதை வின்றபொருளே.

(இ-ன்.) உன் சிலையும் - உனது சிலையும், என் சிலையும், - எனது சிலையும், ஒரு சிலையெனக்கிடத்த - ஒரோ சிலையெனக் கொண்டு, உளரிமும் அவத்தை

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

[illegible][illegible]

[illegible]

இரண்டாம் கூற்றினர்,
இரணியை, கனகை, இரக்கை, கிருட்டினை, சுப்பிரபை, அந்நிரசுதை, வெருகு
ரூபை என்னும் ஏழுநாக்குகளையுடைமையால் அச்ச்கிரியை ஏழுநாடுகளாகிறதி.
மதுவையுடையது மதி அல்லது மதிக்கப்படவேறு மதி.

(௦00)

தடக்கோடு குணக்கால் திக்கனை யுழக்கூடு
கொள்ளல்போ லைந்துழுகும்
கூடுஞ் சருங்கில்லை சாலேகமொன்பது
குலாவுநடை மனையையாறும்
வடக்கயிறு வெண்ணரம் பாவென்பு தசையினால்
மலவேள் விழாநடத்தி
வைக்கின்ற கைத்தேரை வெண்ணிர்செந்நீர்நீர்
மலரீர்பு ணீரிதைக்கும்
விடக்குத் துருத்தியைச் சுருமருந் துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத் தளிரிக்கும்
வேட்கைமர முறுகின்ற சுடுகாட்டை முடிவிலே
மெய்ப்போ லிருந்துபொய்யாம்
சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
தானாந் நிற்பதென்றோ
சர்வபரிபூர்ண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே.

(இ - ன்.) குட்கொடு - மேற்கொடு - குணக்காதி - கிழக்கு முசுலிய, திற்
கின் - திக்குகின், உழக்கூடு - உழக்கினிடத்தில், கொள்ளல்போல்-கொள்ளுதல்
போலே, ஐந்துபுதம் கூடும்-பஞ்சபுதங்கள் சேருகின்ற, சுருங்குதில்லை-சிறுமுடிவே,

சாலேகம் ஒன்பது குலாவும் - ஒன்பது பலகணிகள் விளங்குகின்ற, நடைம
லையை-நடைவீட்டை, நாளும்-காணப்படுகின்ற, வடக்கயிறு-வடக்கயிறு, வெள்ளநா
ப்பு ஆ-வெண்ணரம்பாக, எண்புதையினால்-எலம்புமாயிசங்களால், மதவெள-மண்
மதனுவன், விழாநடத்திவைக்கின்ற-திருவிழாநடத்திவைக்கின்ற, கைத்தேரை-
சிறுதேரை, வெண்ணீர்-வெண்ணீரும், செம்மீர்-செம்மீரும், கண்ணீர்-கண்ணீரும்,
மலநீர்-மலநீரும், புண்ணீர்-புண்ணீரும், (ஆகிய இவற்றை) இறைக்கும்-இறைக்
கின்ற, விடக்குத்துருத்தியை-மாமிசத்துருத்தியை, கருமருந்துகூட்டை-ஜன்மமா
கியபருந்துவனாகின்ற கூட்டின, வெட்ட வெட்ட தளிர்க்கும்-வெட்ட வெட்ட
தளிர்க்கின்ற, வேட்கைமரம் உறுகின்ற - ஆசையாகிய மரங்கள் மிகாநின்ற, சுடு
சாட்டை-மயானத்தை, முடிவிலே-முடிவில், மெட்போலிருந்து - உண்மை போ
லிருந்துபொய் ஆம் - பொய்யாய்விடுகின்ற, சடக்கை - சரீரத்தை, சடக்ரு என-
பொய்யென்று, சின்மயம் சதமென்று - ஞானரூபமே மெய்யென்று, தானாகி நிற்
பது என்றோ-தானாகி நிற்பது எந்தக்காலமோ, சாவபரிபூரண என்க.

(வி - னா.) வெண்ணீர், செம்மீர், மலநீர், புண்ணீர் முதலிய தங்கிய ஐம்பூ
தம் கூடுஞ் சிறுவீடென்றும், நவதுவாரங்கனையுடைய நடை வீடென்றும், சொ
ல்லப்பட்ட உடல் நிலையல்ல வென்பார், கூடுஞ் சுருங்கில சடக்கைச் சடக்கை
என்றார். திருக்கடைக்காப்பு. “என்பினுற் கழிநிறைத்திறைச்சிமண் சுவரெறிந்து
நம்மில்லம், புன்புலானுது தோல் போர்த்துப்பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு
முன்பெலா மொன்பதுவாசலார் குரம்பையின்மூழ் கிடாதே, யன்பனாருந்தொழு
துய்யலாமையல் கொண்டஞ்ச நெஞ்சே” என்றதனாற் காண்க. சின்மயமே மெய்
யென்று துணிந்து அதின்மயமாய் நிற்பது எக்காலமோ என்பார் சதமென்றுசின்
மயந்தானாகி நிற்பதென்றோ என்றனர். சின்மயமாவது கதிரொளியுடன் கண்
னொளி கலந்து நின்றதற்போல் அருளொடு ஆன்மா கலந்து நின்றலேயாம். உபதே
சப்பட்டுறையை “சீரார் கதிரொளியிற் சென்றொடுங்குங் கண்ணொளிதா, னேரா
மொளியாக வேய்ந்ததோ-பாரொன்ன, நின்றவொளி யன்றி நிரூபிக்கிற் கண்ணொ
ளியே, நின்றெனவே நன்றென்றிடுங்கியே - பொன்றாத, செய்யகதிருஞ் சிறந்த
பொருளுங்கதிர் சேர், துய்யவழிக்கோ கதிர்க்கோ தோன்றிடுவ - தையமறச்
சொல்லென்றிடினல் விழிக்கார் தோன்றவரே, புல்லும் பிறவி பொடிப்பர்”
என்பதனாற் காண்க.

வெண்ணீர் - கோழை, செம்மீர் - உதுரம், மலநீர் - மூத்திரம், புண்ணீர்-மா
மிசநீர். (கருக)

பாகத்தி னுற்கவிதை பாடிப் படிக்கவோ

பத்திரெறி யில்லைவேத

பாராய ணப்பனுவன் மூவர்செய் பனுவலது

பகரவோ விசையுடில்லை

யோகத்தி லேசுறிது முயலவென் றுற்றேக
 மொவ்வாதி ஐண்வெறுத்தால்
 உயிர்வெறுத் திடலொக்கு மல்லாது கிரியைக
 ளுபாயத்தி னுற்செய்யவோ
 மோகத்தி லேசுறிது மொழியனிலை மெய்ஞ்ஞான
 மோனத்தி னிற்கவென்றால்
 முற்றாது பரிபாக சத்திக ளனேகரின்
 மூதறிவி லேயெழுந்த
 தாகத்தி லேவாய்க்கு மயிர்தப்ர வாகமே
 தன்னந் தனிப்பெருமையே
 சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதானந்த சிவபே.

(இ-ள்) பாகத்தினால்-பாகமாக, கவிதை பாடி படிக்கவோ-கவிதைப்பாடிப் படிக்க வென்றாலோ, பத்திரெறி இல்லை-பத்தி மார்க்கமில்லை, வேதபாராயணப் பனுவல்-தமிழ் வேதமாகிய பாராயணத்துக் குரிய (திருவாசகமென்னும்) நூலினை யும், மூவர்செய்ப்பனுவல்-மூவரூளிச்செய்த (அடங்கல் முறையாகிய) நூலினை யும், பகரவோ-பாடுவமென்றாலோ, இசையும இல்லை-இசையுணர்ச்சியுமில்லை, யோகத்திலே சுறிது முயல என்றால்-யோகமார்க்கத்தில் கொஞ்சம் முயல்வோ மென்றால், தேகம் ஒவ்வாது-சரீரம் இணங்காது, இவ்வுண் வெறுத்தால்-இந்த வுணவை வெறுத்தால், உயிர் வெறுத்திடல் ஒக்கும்-உயிரை வெறுத்தாற் போன் றிருக்கும், அல்லாது - அன்றி, கிரியைகள்-கிரியைகளை, உபாயத்தினால் செய யவோ-உபாயமாகச் செய்யவென்றாலோ, மோகத்திலே சுறிது - ஒழிய இல்லை- மோகத்தில் கொஞ்சமாயினும் நீங்க வில்லை, மெய்ஞ்ஞான யோனத்தில் நிற்க என்றால்-மெய்ஞ்ஞான வரம்பாகிய மோனநிலையில் நிற்கவென்றால், முற்றா- முடிவு பெறாது, (அதற்குக்காரணம்) பரிபாக சத்திகள் அனேகம்-என்னைத்தடை செய்யப் பக்குவப்பட்டுள்ள பரிபக்குவ சத்திகள் அனேகங்களாயுள்ளன, நின் மூதறிவிலே எழுந்த-உன் விஷயமான பேரறிவிடத்துண்டாகிய, தாகத்திலே வாய்க்கும்-மோட்சதாகத்தில் கிடைக்கப்பெறுகின்ற, அமிர்தப்பிரவாகமே-அமு தப்பெருக்கே, தன்னந்தனிப் பெருமையே-ஏகாந்தமாகிய பெருமையே, சர்வபரி பூரண. என்க.

(வி-ரை) தெய்வபக்தி வாய்ந்தவர் பாடும் பாக்களே அருண்மயமான செம் பாகமாய் விளங்குவதன்றி இலக்கிய இலக்கண வலிவு மாத்நிதையானே பாடும் பாட்டு நயம் பெறுதென்பார், “பாகத்தினால் கவிதை பாடிப் படிக்கவோ பத்தி நெறியில்லை” என்றார், இதனால் வித்துவான்சட்கு நூலின்முனையினும் தெய்வத்துணையே சிறந்ததென்பதாயிற்று. புலமையிலக்கணம் “நூலின்றிணையினு மறுபுத்திகந் தெய்வத்துணையாஞ் செந்தமிழ்க் கவிக்கே,” என்றதனாற் காண்க.

வேதமுடிவாகும் உபநிடதங்களை யோதின் விழுமிய முத்தி சித்திக்குமென்பது தூற்றணிபாகலின், உபநிடதங்கள் முற்றும் உணர்ந்து தெளிதற்கேற்ற ஆயுண்டிசியும் உணர்வுவலியும் அக்காலத்தோர்க் குண்டாயது போல இக்காலத்தோர்க்கின்மையின், எவரும் ஓர்ந்து எளிதிற் கதிபெறுமாறு முத்திபெற்றருரிய உபநிடதங்களின் சாரமாகத் திருவாசக மொழிந்து வைத்தருளினொரென்பார் திருவாசகந் தினைவேத மென்றனர். சைவர்கள் தங்கள் சிவ பூசையில் தினந்தோறும் வட்டமிட்டு வரும் தூலாகலின் பாராயணப் பணுவலெனவும் ஒதினர். மூவர் செய்பணுவலென்றது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகடா தேவாரத்தினையும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகடா திருப்பாட்டினையுமாம். இம்மூவர் திருமுறைகளையும் பண்ணிசையோடு பாடவேண்டியது மரபாகலின் அவ்விசை தனக்கில்லை யென்பார், “பகரவோ விசையுமில்லை” என்றனர், ஞானமடைய வேண்டியாயின் அதற்குச்சோபானமான போகத்திற் பழகிக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாயினும் ஆசன முதலிய கற்பித்துக்கொண்டு அசைவற விருந்துவாழத் தேக செளக்கியமில்லை யென்பார், “யோகத்திலே சிறிது முயல் வென்றாற் தேக மொவ்வாது” என்றனர். விரதாதி களை யறுட்டிக்க உணவு முதலியவற்றை நீக்கி யிருக்கலா மென்றாலோ தேக நழுவும், தேகநழுவினோ, உயிரோடிவிடும், உயிரோடிவிடிலோ எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அப்பிரயோசனமாம் என்பார், “உணவெறுத்தால் உயிர்வெறுத்திட லொக்கும்” என்றனர். சாதனங்களாயுள்ள சரியையாதிகளில் இலேசாகப்பழகிக் கொள்ளலாமெனில் பிரபஞ்ச மயக்க நீக்கலில்லை என்பார், கிரியைக ஞபாயத் தினிற் செய்வவோ மோகத்திலே சிறிதுமொழியவில்லை என்றனர், “மோன மென்பது ஞானவரம்பு” ஆகலின் ஞானத்தினைப் பெறச்சும்மா விருப்பத்தற்குப் பழகிக்கொள்ளலா மெனிலோ “ஆறுகோடிமாயாசத்திகள், வேறுவேறு தம்மாயைக டொடங்கின” என்றதற் கேற்பச்சத்திகளின் தடைகள் பற்பல என்பார், மெய்ஞ்ஞான மோனத்தி னிற்கவென்றால் “முற்றாது பரிபாகசத்திக ளனேகம்” என்றனர்.

(௧௦௨)

இமையனவு போதையொரு சுற்பகா லம்பண்ணு

மிவ்வுலக மெவ்வுலகமோ

என்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் றின்பமோ

வென்னின்மக மேருவாக்கிச்

சுமையெடுமி நென்றுதான் சும்மாடு மாயெமைச்

சுமையொரு மாக்கிராளும்

தூர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாவையுஞ்

சூறையிட் டிர்தராஜாலம்

அமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை

யம்மம்ம வெல்லவெளிதோ

அருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற்று நிற்குமீ

தருளோவ லாதாமருளோ

222

சமயநெறி காணாத சாக்ஷி குகன்மமாத்

தமிழ்நேர இளைய
சுவபரிசீரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

(தி-ன்) மனமாயை-மனமாயையானது; இமையளவுபோதை-இமைச்சொட்டி
பெயரினைதாழ்காலத்தை, ஒரு கற்பகாலம்பண்ணும்-ஒருகற்பகாலமாக்கும், இவ்
விஷயம் எவ்வளவுகேடோ என்ற எண்ணம் வருவிக்கும்-இவ்விலக்கமானது எவ்வளவு
சுமையாகியிருக்கின்ற எண்ணத்தையுண்டாக்கும், மாதர் சிற்பின்படுமோ என்னின்-மக
சிந் திற்பின்படுமோ வென்றால், மகமேரு ஆக்கி-மகமேருவாகச்செய்து, சுமை எடு
மின் என்று-சுமைபெட்டுங்கொண்டு, எமை-எங்களை, சுமமாகும் ஆம்-சுமமாகும்
வரும்படி, சுமை ஆளாம் ஆக்கி - சுமையாளாகவுஞ்செய்து, நாளும்-நாள்தோ
றும், தூப்படுத்தி பண்ணி-தூப்புத்தியை யுண்டாக்கி, உள்ள உண்டாயிருக்கிற,
தூப்புத்தியாவையும்-நல்லபுத்திகளெல்லாவற்றையும், குறையிட்டு-குறையாடி, இந்
தூறுலாம் அமைய-இந்திரசாலம் பொருந்த, ஒருகூத்தம் சுமைந்து ஆகும் - ஒரு
கூதராமம் அமைந்து நடிக்கும், அம்மம்ம-ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், வெல்லவளிதோ-
ராடகமும் அமைந்து நடிக்கும், அம்மம்ம-ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், வெல்லவளிதோ-
(தி-ன்) வெல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, அருள் பெற்ற பேர்க்கு எல்லாம்-உண்
தருவருண்பெற்ற பேர்க்கெல்லாம், ஒளிபெற்று நிற்கும் ஈது-ஒளிவிளங்க
நிற்கின்ற இது, அருளோ - அருட்டன்மையோ, அல்லாது மருளோ-அல்லாது
மருட்டன்மையோ, சமயநெறிசான்று-சமயமார்க்கங்களால் காணப்படாத, சாட்
தி-சாட்சியுத்திய நீ, சூக்ஷ்மம் ஆ-துட்பமாக, தமிழனெற்கு-தனிபேனாகிய
எனக்கு, உளவுபுகலாய்-உளவுசொல்லாய், சர்வ பரிபூரண. என்க.

(வ்-ஊ.) சிலஞானசித்தியார் “மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே” எனக் கூறிவந்ததற்கேற்ப, இமைப் பொழுதினைக் கற்பகாலமாகச் செய்தலும், தீவ்வில கம்ப எவ்வலகமோ என்ற எண்ணத்தினையுண்டாக்கலும் முதலிய செயவல்ல மன மாயையானது என்னால் வெல்ல வொண்ணாமோ, உன்திருவருள் பெற்றோர்க் கேல்லாம் ஒளியருவாய் நிற்கின்ற இது அருளோ அல்லது மருளோ எனக்கு உளவு சொல்லாய் என்றனர்.

மாணவகன் விஞ்.

“விடிவாமளவும் விளக்கினயமாயை” என்றபடி மாயை ஞானத்தினைப் பிரகாசிக்குமென்று நூல்கள் கூறமயக்கத்தினைச் செய்யுமென்பானேன்?

ഖിതാ.

மாயையாலுண்டான ஞானங் கிஞ்சித் விடயமாய் அனான்மாவான சரீரானி யிலான்ம பாவனையை யுண்டாக்குவதால் மயக்க மெனப்படும், அந்த காரத்தில் தீபம் பிரகாசித்தபோதிலும் கரு நெய்தல் முதலானவற்றிற் செங்கழுநீரென்னும் விபீத்தான முண்டாம். அங்ஙனமே மாயையில் ஞானம் பிரகாசித்தினும் அனான் மாவான சரீராதியிலான்மா வென்னும் விபீத முண்டாக்குகிற தன்மைபால் மயக்கமென்பது சித்தமே. (கரு)

[illegible][illegible]

(வி-தை) அருளினை யடைவதற் கேதுவான சாதனங்களிலொன்றேனுந்தக்க
வொரு முடிந்திலெனென்பார், "அருள்வருவோ வெனக்குதுவோக்குவோ செஞ்சு"
பெனவும், அருளடைபு முன்னர் தேச நடுவழியெனச் செய்வது என்பார், "தின

செய்திருந்தாரை காளைக்கிருப்பவரென் றெண்ணலோகிடமில்லை” வென்றும், அரு
மையடந்தாலினால் அகங்காரத்துக்குட் பட்டழிவேன் என்பார், “அனியாயமாய்
பித்தவுடலை நானென்று வருமந்தகற் காளாகவோ” வென்றும், அருளடையவெண்
மய முயற்சித்தவை யனைத்தும் அப்பிரயோசனமோவென்பார், “ஆடித்திரிந்து
யார் கந்ததும் கேட்டது மவலமாய்ப் போதனன்றோ” எனவும், இனிதிரங்கார
மயங்காக பொருகிரிது முயற்சியாது இருத்தவிடத்திலிருந்து மலிவற்றிதம்
கார் முன்னின்றதைப் புசித்துத்தன்னந்தனியேயிருந்து அருணாட்டத்திலேயேயாய்
மென் இதவுள் திருவருளறியுமென்பார், “கனல்வாதை வந்தெய்தில் * * * * * அந்
புத்தோ என்றும் கூறினார். (சுரு)

மத்தமந் கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதிபகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்த சந்திரகாந்த
மணிமேடை யுச்சியீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
முத்துமுத் தாய்க்குலாவி
மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்தடைத்துக்
கைத்தல நகப்படை விரித்தபுவி சிங்கமொடு
கரடிதுழை நூழைகொண்ட
கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
கரதலா சுலமென்னச்
சத்தமந் மோனநிலை பெற்றவர்க ளாய்வார்கண்
சனகாதி துணிவிதன்றோ
சர்வபரீ பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா நந்தசிவமே.

(இ-ள்) மத்தம்-உண்மத்தக்கொண்ட, மதகரி-மதயானைகள், முகில் குலம்
என்ற மேகக்கூட்டங்கள் போல, நின்று இலகு-நின்று விளங்குகின்ற, வாயிலு
டன் - முற்றத்தோடு கூடிய, மதி அகடுதோய் - சந்திரனது நடுப்பங்குத்தினைத்
தொடுகின்ற, மாட கூடச் சிகரம் மொய்த்த-மாளிகைகள் வீடுகளின் சிகரங்கள்
இவைகள் இருந்தும், சந்திரகாந்த மணிமேடை உச்சியிது-சந்திரகாந்தம் கல்லி
னும் சமைய்த இரத்தின கசிதமான மேடையின்-உச்சியில், முத்தமிழ் முழக்கமு
டன்-முத்தமிழ் முழக்கத்தோடு, முத்தநகைடார்களோடு-முத்தினை யொத்த பற்
கையுடையவராதர்களோடு, முத்து முத்தாய் குலாவி பிரியமாய விளையாடி, போ
கத்த இருத்தம் என்-மோகசாகரத்தில் முழுகிக்கிடந்தாலென்ன நவந்தம், மோகத்
தின் கலங்கின்று-மோகநிலையினின்று, மூச்சைப்பிடித்து அடைத்து-வாயுவீனைத்

கைத்தலம் - கைகளில், நகப்படைவிரித்த - நகமாகிய ஆயுதங்களை. விரித்த, புலி சிங்கமொடு கரடி நுழை-புலிசிங்கங்களுடனே கரடிகள் நுழையப் பெற்ற, நுழை கொண்ட-அடர்ச்சியைக்கொண்ட, கானம் - கானத்திலும், மலை உச்சியில் - மலையுச்சியிலும், குகையூடு - குகைகளிலும், இருந்தும் - இருந்தாலும் என்ன லாபம், கரதலம்-கையிலுள்ள, ஆமலகம் என்ன - நெல்லிக்கணிபோல, (விசதமாய்) சத்தம் அற-ஆரவாரங்களடங்க, மோன நிலைபெற்றவர்கள்-மௌன நிலையைப்பெற்றவர்கள், உய்வர்-உச்சிவிப்பார்கள், சநகாதிதுணிபு இது அன்றோ - சநகாதிகளுடையநிச்சயம் இதுவல்லவா, சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சவியாபாரங்களை விட்டு அரியதவங்களைப் பண்ணினாலும், சர்வமும் சிவனுடைய செயலென் றறியாதவர்கட்கு யாண்டும் உய்தலில்லை யென்றும், சர்வமும் சிவனுடைய செயலென் றறிந்தவர்கட்குஇந் திரிய வியாபாரத்துடன் கூடியிருந்தாலு முய்தலுண்டாமென்பது கருத்து. சிவஞான சித்தியார். “நாடுகளிற் புக்குமுன்றுங் காடுகளிற் சரித்து நாக முழைபுக்கிருந்துந்தாக முதறவிர்த்து, நீடுபலகாலங்கணித்தராயிருந்துநின் மல ஞானத்தை யிலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி, னேடுதருமலர்க் குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே யெடுவிழியின்படுகடைக்கே கிடந்து மிறை ஞானங், கூடுமவர் கூடரிய வீடுகூடிக் குஞ்சித்த சேவடிபுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்.” எனவும், திருக்களிற்றுப்படியார். “வீட்டிலே சென்று வினை யொழித்து நின்றிடிவென், நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்திடிவென் - கூட்டில்வாட், சாத்தியே நின்றிலையேற்றக்கனார் வேன்விசெய்த, மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து,” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

(க00)

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கணியெனக்

கண்டவேதாகமத்தின்

காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது

கருதினனு மானமாத்

உத்திபல வாரிரு விகற்பமே லில்லையா

லொன்றோ டிரண்டென்னவோ

உரையுமிலை நீயுமிலை நானுமிலை யென்பது

முபாய நீ யுண்டுநானும்

சித்தமுன னானில்லை யெனும்பசன நீயறிவை

தெரியார்க் டெரியவசமோ

செப்புக்கே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே

சின்முத்தி ராங்கமரபில்

சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினூற்

றமியனேற் குதவுபொருளே

சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான

சச்சிதா நந்தசிவமே.

(இ-ன்.) கைத்தலம் விளங்கும் - உள்ளங்கையினிடத்து விளங்குகின்ற, ஒரு செல்லிக்கனியென - ஒரு செல்லிப்பழம்போல, கண்ட-காணப்பட்ட, வேதாகமத்தின்காட்சி - வேதாகமங்களிற் கண்டபொருள், புருஷார்த்தம்-சதுர்வீத புருஷார்த்தமாம், அதில்-அந்தப்புருஷார்த்த சதுஷ்டபத்தன், முத்தி-வீடு எனப்படுவது, மாட்சிபெறும்-மேன்மையையடைபும், அத-அத்தவீட்டினை, கருதின் - நினைத்தால், அனுமானம் ஆகியுத்திபல ஆம்-அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களால் உளவாகின்றயுத்திகள் அனேகமாகும், நிருவிகற்பமேல் இல்லை ஆல்-நிருவிகற்ப சமாதியனுபவத்தின் கண் இந்த யுத்திகள் பயன்படாதொழியுமாதலால், ஒன்றோடு இரண்டு என்னவோ - ஒன்றுடன் இரண்டு என்று சொல்வோமென்றாலோ, உரையும் இல்லை-சொல்லுமில்லை, நீயும்-இல்லை-நீ யென்பதும் இல்லை, நானும் இல்லை-நான் என்பதும் இல்லை, என்பதும் - என்றுசொல்லுவதும், உபாயம்-தந்திரமே, (எனெனில்) நீ உண்டு-நீ யென்பதும் உண்டு, நானும் - அடியேனும், சித்தம் உளன்-சித்தமாயிருக்கின்றேன், (அப்படியிருக்க) நான் இல்லைஎன்னும் வசனம்-நானென்பதொருபொருள் இல்லைஎன்னுஞ் சொற்பொருளே, நீ அறிவை-நீயறிவாய், தெரியார்கள் - அறியாதவர்கள், தெரியவசமோ-நீ அறிவை-நீயறிவாய், செப்பு (வேதாகமங்களால்) சொல்லப்பட்ட, கேவல அறிவொண்ணுமோ, செப்பு (வேதாகமங்களால்) சொல்லப்பட்ட, கேவல மந்தி-முத்திரெறியின் ஒழுங்கிற்கு, ஒப்பு உவமை அல்லவே - (வேறு பொருள்) ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க உவமைப்பொருளாகாதே, சிம்முத்திராக்க மரபின்-ஞானமுத்திரையை யங்கமாகவுடைய மோனமர பிஞ்ஞல், சத்தம் அற-சொல்லடங்க, என்னை ஆண்ட-என்னை ஆண்டருளின, குருமௌனிகையினால்-மௌனகுருவின் திருக்கரங்கொண்டு, தமியனேற்குஉதவுபொருளே-தனியேனான எனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துவே, சர்வபரிபூரண.

என்க.

(வி-ரை.) செல்லிக்கனியினே உள்ளங்கையினிலேந்திக்கொண்டு உற்று நோக்கினால் உள்ளேயிருக்கிற வரைகளெல்லாம் எண்ணுதற்கேற்றபடிவளங்கித் தோன்றுமாறுபோல வேதாகமங்களில் சந்தேகமின்றிக் காணப்படுவது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகலின் கைத்தலம் விளங்குமொரு செல்லியக்கனி யெனக்கண்ட வேதாகமத்தின் காட்சி புருஷார்த்தம் என்றனர்.

ஸ்ரீ கைகண்ட சிவாசாரியர் தமதுபாஷியத்தில் “வயதுவேத சிவாகம யோபேதம் நபஸ்யாம் - வேதாபி சிவாகமம்” எனக்கூறியிருத்தலின் வேதத்தடன் ஆகமத்தினையுங் கூட்டி வேதார்த்தம் என்றனர். புருடார்த்தங்களிற் சிறந்துள்ளது வீடு ஆகலினாலும், அவ்வீட்டினைப்பற்றி நினைக்குமிடத்து அனுமான முதலிய பல யுத்திகள் வேண்டியிருத்தலினாலும் நிருவிகற்பத்தின்கண் அவையொன்றும் வேண்டாமாயினாலும், அதில்மாட்சிபெறு முத்தியை கருதினனுமான மாதி உத்திபலவா நிருவிகற்பமேலில்லை என்றனர். சர்விகற்பமாவது பெயர் முதலியவற்றால் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்று தோன்று நின்றதெனபொருளுண்மை மாத்திரையேயறிபு ஞான சத்தியாம் “விண்டலில்லா வறிவாகும் விகற்பமில்லாக்காட்சியே” எனச் சிவஞான சித்தியிற் கூறியதனாகாண்க

பரமான்மாவும் ஆன்மாவும் சுத்தாத்துவிதமாக இரண்டறக் கலந்த விடத்துப் பிரித்தறியக் கூடாமையின் வைகரிவாக்கால் வேறு பிரித்துக் கூற வியலா தென்பார், ஒன்றோடிரண்டென்னவோ வுரையுமில் என்றனர். ஆயினும் அச்சுத்தாத்துவித நிலையில் ஆன்மாவைக்காட்டிலும் பரமான்மா வெவ்நிலையில் யென்றும் பரமான்மாவைக்காட்டிலும் ஆன்மா ஒன்றில்லையென்றும் கூறுவது தந்திரமேயன்றி சத்தியமல்லென்பார், நீயுமில்லா நானுமில்லையென்பது உபாயம் என்றனர். இதனால் ஏகான்மவாத மறுக்கப் பட்டது. உண்மையில் சுத்தாத்துவிதமுற்ற காலத்து இன்பத்தினை யீவா னும் இன்பத்தினை யேற்பானும் இன்பத்தினை விளைவிப்பதற் கேதுவும் ஆகிய மூன்று முண்டென்பதே சத்திய மென்பார், நீயுமுண்டு நானும் சித் தம் என்றனர். உண்மையிலுக்கம் “முத்திதனில் மூன்று முதலுமொழியக் கேள், சுத்தவனுபோகத்தைத் துய்த்தலனு-மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்த வினையித்தை விளைவித்தல்மல, மன்புடனே கண்டுகொளப்பா” என்ற துறற் காண்க. ஆனால்நான் இல்லையென்னுஞ்சொல்லின்பொருளை நீயுணர் வாயன்றி அறியார்களறியாரென்பார், நானில்லையென்னும் வசன நீயறிவை தெரியார்கள் தெரியவசமோஎன்றனர். ஈண்டுஇல்லையென்றது ஆன்மாவிற் கென வொரு சுத்தரமில்லையென்பதாம்.

வேதம்-அறியப்படுவது. ஆகமம்-பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருளை யும் விளக்கிக்காட்டுவது, ஆ - பசு, க - பதி, ம-மலம். அன்றியும், ஆ என்பது ஞானமும், க என்பது மோட்சமும், ம என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தினை நாசம்பண்ணி ஞானத்தினை யுதிப்பித்து மோட்சத்தினைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம் எனக்கூறுதலுமொன்று. (40௬)

காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
கடவுணீ யாங்களடியேம்
கர்மபந் தத்திறற் சன்மபந் தம்பெறக்
கற்பித்த துன்னதருளே
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது ஓரந்தபேர்
வைவதுவு மெங்களுலக
வாய்பாடு நிற்ககின் வைதிக வொழுங்குகினை
வாழ்த்திறற் பெறுபேறுதான்
ஓயாது பெறுவரென முறையிட்ட தாற்பின்ன
ருளறுவது கருமமன்றும்
உபயநெறி யீ தென்னி னுகிதநெறி பெந்தநெறி
யுலகிலே பிழைபொறுக்கும்
தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
சஞ்சலங்கெடவருள் செய்வாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

222 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) காயாத மரமீது-காயாத மரத்தின்மேல், கல் ஏறு செல்லுமோ-கல்லெறிதல் செல்லுமோ, நீ கடவுள்-நீகடவுள், யாங்கள் அடியேம்-நாங்கள் அமமைகள், கர்ம பந்தத்தினால்-கர்மப் பிணிப்பினால், சன்மபந்தம்-பெற - பிறவிப்பிணிப்பை யடையும்படி, கற்பித்து - கற்பித்துவைத்தது, உன்னத கருணை-உன்கருணையே, வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவதும்-வாயார வுண்டவர்கள் துதி பண்ணுவதும், நொந்தபேர் வைவதும்-நொந்தவர்கள் நிந்திப்பதும், எங்கள் - எங்களுடைய, உலகவாய்பாடு-உலக வழக்கம், நிற்க-இது நிற்க, நின்வைதிக - ஒழுங்கு - உனது வைதிக உலக வழக்கம், நின்னை வாழ்த்தினால்-உன்னை வாழ்த்துதல் செய்தால், பொருக்க துல்கள், நின்னை வாழ்த்தினால்-உன்னை வாழ்த்துதல் செய்தால், பெறு பெறு-பெறுதற்குரிய மோட்ச லாபத்தினை, ஓயாதுபெறுவர் என-தவருமடைவரென்று, முறையிட்டால்-முழுக்குவதனால், பின்னர் - அதற்குமேல், உளறுவது கரும் அன்று ஆம்-உளறுதல் நற்கரும் அன்றாகும், உபய தெறி ஈது என்னின் - இரண்டுமார்க்கங்கள் வைவதும் வாழ்த்துவது மாயின், உசிதநெறி எந்தநெறி-அனுகூலமார்க்கம் எந்தமார்க்கம், உலகிலே பிழைபொறுக்கும்-உலகத்தில் குற்றத்தினைப்பொறுத்தருள்கின்ற, தாயான கருணையும்-தாயின் கருணைபோன்ற கருணையும், உனக்குஉண்டு - உனக்குள்ளது, தினி-இனிமேல், எனக்கு-அடியேனுக்கு, சஞ்சலங் கெட-மனே தக்கம் அறும்படி, அருள் செய்வாய், சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை) அருளுடைய பெருமானிடத்தன்றி அன்பர்கள் முறையிட டரங்கொன்றனைக்குறிப்பிக்க, காயாத மரமீது கல்லெறு செல்லுமோர் என்றனர். கர்மத்திற்கேற்றபடி போகத்தினை யருள்கூட்டி வைக்குமே உன்றி வேறுவகையாக வினையாதென்பார், கர்மபந்தத்தினுற் சன்மபந்தம் பெறக்கூறியத துன்னதருளே என்றனர், பிரார்த்துவ வினையின்படியாவு முண்டாமெனத்தேராது நன்மையை யடைந்தபோது ஏத்துவதும், தீமை வந்தபோது தாழ்த்துவதும் சீவ சபாவமென்பார், வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவிடு நொந்தபேர் வைவதுவு மெங்களுலகவாய்பாடு என்றனர். நல்வழி.

“செய்தவினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கா, லெய்தவருமோ விருத்தியம்—வையத், தறும்பாவ மென்ன வறிந்தன்றிடார்க்கின்று, வெறும் பரினை பொங்குமோ மேல்” என்றதனாற் காண்க.

நின்னை வாழ்த்தினால் கட்டாயமாகப் பேறனைத்து முண்டாமென்று வேதாகம புராணவிதிகாசமனைத்தும் கூற அங்கனஞ்செய்யாது வானா டரங்களைக்கழித்துக் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி தீமை வந்தகாலத்து மாத்திரம் நின்னைத்தாழ்த்திப் பிதற்றுவதுநலமல்ல என்பார், வைதிகவொழுங்கு நினை வாழ்த்தினுற் பெறு பேறுதான் ஓயாது பெறுவரென முறையிட்டதாற்பின் னருக துவது கருமமன்றும் என்றனர். வாழ்த்தியபேரை வாழவைப்பதும் வைதபேரை மன்னிப்பதும் உனக்குரிய கருணையென்பார், உலகிலேபிழை பொறுக்கும் தாயான கருணையு முனக்குண்டு என்றனர். (க௦௭)

இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
 மிறவா திருப்பமூலத்
 தெழுமங்கி யமிர்தொழுகு மதிமண்ட லத்திலுற
 வென்னம்மை குண்டலினிபால்
 பின்னம் பிறக்காது சேயென வளர்த்திடப்
 பேயேனை நல்கவேண்டும்
 பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னி னிம்மையே
 பேசுகர்ப் பூரதீபம்
 மின்னும் படிக்ககண் டாகார வண்ணைபால்
 வினையேனை யொப்புவித்து
 வீட்டுநெறி கூட்டிடுதன் மிகவுநன்றிவையன்றி
 விவகார முண்டென்னிலோ
 தன்னந் தனிச்சிறிய னாற்றிலேன் போற்றிவளர்
 சன்மார்க்க முத்திமுதலே
 சர்வபரி பூரண வகண்ட தத்துவமான
 சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்.) இன்னம் பிறப்பதற்கு இடம் எனின் - இன்னமும் ஜன்மத் திற் கிடமுண்டென்றால், இவ்வுலகம் இறவாதிருப்ப - இந்தச்சரீரம் இறவா திருக்கும்படி, மூலத்து எழும் அங்கி - மூலாதாரத்தில் உண்டாகிற அக் கினியானது-அமிர்து ஒழுகும்-அமிர்த மொழுகாநின்ற, மதிமண்டலத்தில் உற-சந்திரமண்டலத்தில் பொருந்தும்படி, என் அம்மை - என்தாயாகிய, குண்டலினிபால்-குண்டலி சத்தியினிடத்தில், பின்னம் பிறக்காது - பழு துண்டாகாதபடி, சேய் என வளர்த்திட-குழந்தைபோல வளர்த்தற் பொ ருட்டு, பேயேனை நல்கவேண்டும்-பேயையொத்த அடியேனைக் கொடுத்தல் வேண்டும், பிறவாத நெறி யெனக்கு உண்டு என்னின் - பிறவாவழியெனக் குளதாயின், இம்மையே-இம்மையிற்றானே, பேசு-சொல்லப்பட்ட, கர்ப்பூர தீபம்-கர்ப்பூரதீபம்போல, மின்னும் படிக்கு - ஒளிவிடும்படிக்கு, அகண்டா கார அன்னையால் - அகண்டரூபமென்கிற தாயினிடத்தில், வினையேனை ஒப்புவித்து-தீவினையேனாகிய என்னை யொப்புவித்து, வீட்டுநெறி கூட்டிடு தல்-மோட்சமார்க்கத்தில் சேர்த்திடுதல், மிகவும் நன்று - மிகவும் நன்மை, இவையன்றி-இவற்றையன்றி, விவகாரம் உண்டு என்னிலோ - வழக்கு இருக்கிறதென்றாலோ - தன்னந்தனிசிறியன்-தனியேனாகிய சிறியேன், ஆற்றி லேன்-பொறுத்திலேன், போற்றி-நமஸ்காரம், வளர்-விருத்தியடையாநிற் கிற, சன்மார்க்கம்-நன்னெறியையுடைய, முத்தி முதலே-முத்திக்கு முதல் வனே, சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) குண்டலிசத்தியையடையின் அச்சத்தியின் உபகாரத்தால் மூலாதாரத்தினின்றும் ஆருதாரங்கடந்துமதியுமுதமுண்டு அசைவறணிற்ற

பேரொளிதரிசனங் கண்டெய்யலாம். அகண்டாகாரஅன்னையாகிய பராசத்
தியையடையின் சுத்தாத்துவிதம்பெற்றுய்யலாம். இவ்விரண்டிலுஞ் சேரா
திருக்கில் பிறப்பினும் இறப்பிலு மொத்துண்டெய்யவேண்டும் ஆகலின் அடி
யேனுக்குப் பிறவியுண்டெனின் குண்டலிசத்தியாகிய தாயினிடத்தில் என்
னை ஒப்புவிக்கவேண்டுமெனவும், அடியேனுக்குப் பிறப்பில்லையேல் அகண்
டாகார ரூபதாயினிடத்தில் என்னை ஒப்புவிக்கவேண்டுமெனவும், இங்ஙன
ம் பரணமவொன்று செய்யாமல் வைத்திருந்தால் சனன மானங்களை யடைந்
தழல்த்துணையிலாச்சிறியேன் பொறுக்கிலேன் எனவும் கூறிப்போந்தனர்.

வேதாவை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னினுன்

வினைப்பகுதி யென்பனந்த

வினை பேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்

விளைந்ததான் மனதை நாடில்

போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ

போதமு நினுல்விளக்கம்

பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று

போக்குவா வறநிகழ்த்தும்

ஆதாரவாதேய முழுதேநீ யாதலா

லகிலமீ தென்னையாட்டி

ஆடல்கண் டவனுநீ பாடுகின் ரவனுநீ

யருளுநீ மௌனஞான

தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ

தமருநீ யாவுகீகான்

சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான

சச்சிதானந்த சிவமே.

(இ-ள்.) வேதாவை - பிரமணோக்கி, இவ்வண்ணம் விதித்தது எது
என்னின்-இந்தப்பிரகாரம் விதித்தது யாதினுக்கு என்று வினவினால், உன்
வினைப்பகுதி என்பன் - உன் வினையின் கூறுபாடு என்று சொல்லுவான்
அந்தவினை பேச அறியாது-அந்த வினையானது பேச அறியாது, நிற்க
அது நிற்க, இவை மனதால் விளைந்ததால்-இவைகள் மனத்தினால் விளைந்த
தனால், மனதை நாடில்-மனத்தினை நாடுமிடத்தில், போதமே நிற்கும்-அந்
வே சித்திற்றது, அப்போதத்தை நாடிலோ-அவ்வறிவைநாடிலோ, போத
மும் - அவ்வறிவும், நின்னால் விளக்கம்-உன்னால் விளக்கப்படுவது, பொய்
அன்று-இது பொய்யல்ல, தெய்வமறை-தைவிகமான வேதங்கள், யாவுமே
நீயென்று-எல்லாம் நீயேயென்று, போக்குவாவு அறநிகழ்த்தும் - போக்கு
வாவொழியச் சொல்லாநிற்கும், ஆதார ஆதேயம் முழுதும் நீ ஆதலால்
ஆதார ஆதேயங்களாகிய முழுமையும் நீயாகையால், அகில மீது-உலகின்
மேல், என்னை யாட்டி - என்னை யாடும்படிபண்ணி, ஆடல் கண்டவது

நீ-அவ்வாடலைப் பார்த்தவனு நீ, ஆடுகின்றவனு நீ - ஆடுவோனும் நீ, அருளும் நீ-திருவருளு நீ, மௌந ஞான தாதாவும் நீ-மௌனஞானக் கொடையாளனும் நீ, பெற்ற தாய்தந்தை தாழும்நீ-பெற்றதாய்தந்தைகளும் நீ, தமரும் நீ-உறவினரும் நீ, யாவும் நீ-மற்றும் எனக்கிதமான பொருள்களெல்லாம் நீயே, சர்வ பரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவிலுக்கு யாதொரு சுதந்தரமு மின்மையின் அவ்வான்மாவின் பூர்வவினைக்குத் தகுந்தபடி முதல்வன் அறிவினை விளக்குவன். அவ்வறிவோ மனத்தின் மூலமாகத் தனுகரணபுவனபோகங்களில் வியாபாரஞ்செய்து ஆகாமிய வினையைச் சேகரித்துக்கொள்ளும் அவ்வாகாமியம் பிரார்த்தவ வினையாக முடிய அவ்வினைக்குத் தகுந்தபடி முதல்வன் ஆணையின்று பிரமாவானவன் ஆன்மாவிற்குவேண்டியவற்றை விதிப்பன் என்பதாம்.

ஆதாரம்-இடம், ஆதேயம்-இடத்து நிகழ்பொருள், இவ்விரண்டிடத்தும் முதல்வன்வியாபகம் நிறைந்திருத்தலால், ஆதாரவாதேயமுமுது நீ என்றனர். உலகமும் உலகப்பொருள்களும் முதல்வனையாகையால் உலகத்தில் தன்னை நடிப்பிப்பவன் முதல் எல்லாம் அவனே என்பார், ஆடல்-ஊட்டவனு நீ.....யாவு நீ என்றனர். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். “ஊட்டுவிப்பானு முறக்குவிப்பானு மிக்கொன்றொடொன்றை, ஊட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை, காட்டுவிப்பானு மிருவினைப்பாசக்கயற்றின்வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டேதில்லையம்பலத்தே.” எனவும், தேவாரம். அப்பனீ யம்மை நீ, யையனு நீ யன்புடைய மாமனுமாமியு நீ, யொப்புடையமாதருமொன்பொருளு நீ, யொருகுலமுஞ் சுற்றமுமோருரு நீ, தய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய் நீ துணையாமென்னஞ்சத் துறப்பிப்பாய் நீ, யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்து நீ யிறைவனீ யேறுர்த்த செல்வனீயே” எனவும் வருவனவற்றை காண்க.

(சுரு)

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னீழல் வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற்கையள்ளிக்
கொள்ளுகினு மந்நீ ரிடைத்தினைத் தாடினுங்
குளிர்சந்த வாடைமடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வசதிபெறு போதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விந்தைபெற வறுசுவையில் வந்ததென வழுதுண்ணும்
வேளையிலு மாலைகந்தம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்ணம்
வினையாடி விழிதுயிலினும்

உரு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரகைப்புரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதாநந்த சிவமே.

(இ-ள்.) கொந்து அவிழ்-கொத்துக்கள் விரிகின்ற, மலர்ச்சோலை-பூஞ்சோலைகளின், நல்லில்வையினும்-நல்ல நிழலிற்றற்கி யிருந்தாலும், குளிர் குளிர்ந்த, தீ புனல் கை அள்ளிகொள்ளினும் - மதுரமாகிய நீரைக்கையினால் லள்ளி உட்கொண்டாலும், அந்நீரிடை - அந்நீரினிடத்தில், தினைத்துடினும் - மூழ்கிவிளையாடினாலும், குளிர்சந்தவாடை - குளிர்ந்த சந்தனமணமுள்ளகாற்று, மடவார்-மாதர்கள், வந்துவருகின்றது என - வந்துவருகின்றதபோல, முன்றி லிடை உலவ-முற்றத்தின்கண் உலாவுப்படி, வசதிபெறபோதும்-(விசாலமான) வீடுகளையுடையனாகும்காலத்திலும், வெள்ளை வெண்மையாகிய, வட்டம்-வட்டவடிவுள்ள, மதி-சந்திரன், பட்டப்பக்கல் போல-பட்டப்பக்கல்போல, நிலவுதர-சந்திரிகையை வீசலால், மகிழ்போதும்-மகிழ்க்காலத்தும், வேலை அமுதம்-கடலமுதானது, விரைபெற-ஆச்சரியமடைய, அறுசுவையில்-அறுசுவைப்பதார்த்தங்களில், வந்தது என வந்ததென்னும்படி, அமுது உண்ணும் வேளையிலும் - உணவையுண்ணுகிற காலத்திலும், மாலை கந்தம்-பூமாலை சந்தனம், வெள்ளிலை அடைக்காய் வெற்றிலைப்பாக்கு, (இவைகளை) விரும்பி-அபேட்சித்து உண்டு, வேண்டிய வண்ணம் விளையாடி - வேண்டியபடி விளையாடி, விழியிலினும்-கண்ணுறங்கினாலும், சந்ததமும்-சதாகாலமும், நின் அருளை மறவா வரந்தந்து உன்னருளை மறவாத வரத்தினைக்கொடுத்து, தமியேனை ரட்சைப்புரிவாய் தனியேனைக் காத்தருளுவாய், சர்வபரிபூரண-என்க.

(வி-ரை.) எத்தன்மையவாகிய போக போக்கியங்களை அனுபவிக்கும் காலத்திலும் உன் திருவருளை யான் மறவாதிருக்கக்கிருபை செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. திருக்கருவையந்தாகி, “இருக்கினு நிற்கும்போது மிரவுகண்டிலும் போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்தி யூண்டி க்கும்போதும் முருக்கிதழ் கனிவாயாரை மூயங்கிருஞ்சுழியம்போதுந் திருக்களாவுடைய நம்பா சிந்தை யுன்பாலதாமே” என்றதனாற் காண்க.

தேஜோமயாநந்தம்.

மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னீழன் மலையாதி
மன்னுமுனி வர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமா லிகைசொல்லு மியமவிய மாதிரா
மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு
கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே
கமலாச நாதசேர்த்துக்
காலைப் பிடித்தனலை யம்மைகுண் டலியடிச்

கலைமதியி னூடுதாக்கி
உருகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுண் றெங்காம
லுணர்வான விழியைநாடி
ஒன்றோ டிரண்டெனச் சமரச சொரூபசுக
முற்றிடவென் மனதின்வண்ணம்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பேனோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிக்கொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) மருமலர் சோலை-செறிபரிமளப் பூஞ்சோலைகள் நெருங்கிய நல் நீழல்-நல்ல நீழலையுடைய, மலையாதி மன்னும்-மலைமுதலான இடங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, முனிவர்க்கு-முனிவர்க்கு, ஏவலாய்-அடிமையாய், மந்த்ரமாலிகை சொல்லும்-மந்த்ரமாலிகையில் சொல்லப்படுகிற, இயம நியமாதியாம்-இயம நியமாதிகளாகிற, மார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு-நெறியிலிருந்துகொண்டு, கருமருவு காயத்தை-கர்ப்பவேதனையை யனுபவித்த சரீரத்தினே, நிர்மலம் ஆக-பரிசுத்த மாறும்படி, கமலாசனத்திசேர்த்து-பத்மாசன முதலான ஆசனபேதங்களில் அமைத்து, காலைப்பிடித்து-பிராணவாயுவின் தடுத்து, அனலை-மூலாக்கினியை, அம்மை குண்டலி அடி-தாயாகிய குண்டலி சத்தியின் திருவடியாகிய, கலைமதியி னூடு தாக்கி-கலைகள் நிறைந்த சந்திரனிடத்தில் தாக்கவிட்டு, உருகிவரும்-(அதினின்றும்) உருகியொழுகாரின்ற, அமிர்தத்தை உண்டு உண்டு-அமுதத்தினையிடையறா தருத்தி, உறங்காமல்-கேவல நித்திரை செய்யாமல், உணர்வான விழியிடை-ஞானக்கண்ணுற் பார்த்து, ஒன்றோடு இரண்டு என்ன-ஒன்றிரண்டென்று சொல்லப்படாத, சமரச சொரூப சுகம்-சமரச சுவரூபநர்த்தத்தினே, உற்றிட-அடையும்படி, என் மனதின் வண்ணம்-என் கருத்தின் பிரகாரம், திருவருள் முடிக்க-திருவருளானது முடித்துக்கொடுக்க, இத்தேகமொடு காண்பேனோ-இந்தச் சரீரத்துடனிருக்கும்போதே காண்பெறுவேனோ, தேடு அரிய-தேடுத லரிதான், சத்து ஆகி-உண்மையாகி, என் னித்தமிசை குடிக்கொண்ட-என்மனத்திற் குடிக்கொண்டிருக்கிற, அறிவு ஆன தெய்வமே-ஞானரூபமாகிய கடவுளே, தேஜோமய ஆனந்தமே - தேஜோராசியாகிய இன்பமே என்க.

(வி-ரை) மந்த்ரமாலிகை என்பது, அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய திருமூல நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரமென்னுந் திருமுறையினே. இவ்வரிய திருமுறையின் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமாயின் தக்க பெரியோர்களை யடுத்து தொண்டு செய்து உணரவேண்டிவது அவசியமாகலின், முனிவர்க் கேவலாய் என்றும், கற்கவேண்டியவைகளைக் கற்றுப் பின்னர் அந்தூல் கட்டினாயிட்டவழியில் நிற்கவேண்டுமாகலின், மார்க்கத்தி னின்றும்சொண்டு எனவும்; பின்னர் மலசம்பந்தத்தால் மொத்துண்டுமூலம் தேகத்தினைச் சத்தமாக்க

உருசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

வேண்டுமாகலின், நிர்மலமதாகவே என்றும், நியமாதிகளிற் பழகவேண்டுமாயின் யோகதூல்களிற் சுற்றித்த ஆசனங்களி லொன்றினைக் கொள்ள வேண்டுமாகலின், கமலாசனாதி சேர்த்து எனவும். யோகானுபவத்தில் முதல் முதல் பிராணவாயுவினை வெளியிலே போகவொட்டாது கடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமாதலால், காலேப்பிடித்து எனவும்; அங்ஙனம் வாயுவினைத் தடுத்தமாத் திரத்து மூலாதாரத்திலுள்ள அக்கினிமூண்டு பிரமரந்தரத்திலுள்ள மதியைத் தாக்குமாகலின், கலைமதியினூடு தாக்கி எனவும், அங்ஙனம் அக்கினியானது மதியைத் தாக்கிய மாத் திரத்து அம்மதியினின்றும் சொட்டிவந்து அமுர்தம் உணவாகுமாதலின், அமிர்தத்தையுண்டு எனவும், இத்தகைய உணவு கிடைத்தபோது பகிர்முக சுழுத்திவாராதாகையால், உறங்காமல் என்றும், உறக்கம் நீங்கவே, புறக்கருவி வியாபாரம் ஒழியுமாகலின், உணர்வான விழியை நாடி எனவும், இத்தகைய நோக்கத்தில் அனுபவிக்கும் நிலைமையினில் ஏகான்மவாதிகளைப்போல பரமான்மா ஆன்மாதிரண்டுமொன்றாகி விட்டதெனக் கூறவாவது, துவைத வாதிகளைப்போல ஆன்மா பரமான்மா விரண்டும் வேறாகி நிற்பதெனக் கூறவாவது முடியாமல், வைதிக சைவ சன்மார்க்க நெறியின்போல அத்துவிதம் கூறவேண்டியிருத்தலின், ஒன்றே டிரண்டெனாச் சமரசரூப சுசுமுற்றிட எனவும், இத்தகைய சுத்தாத்துவித நிலையானது இத்தேகமுள்ளபோதே கிடைக்குமோ என்பார், இத்தேகமொடு காண்பனோ எனவும் கூறினர். (கக0)

இப்பிறவி யென்னுமோரிருட்கடலின் மூழ்கிரா

னென்னுமொரு மகரவாய்ப்பட்

டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத

மெனக்கொங்கை வரிசைகாட்டும்

துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதக

சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்

சோராத வாசையாங் காணாறு வானதி

சுந்ததென மேலுமார்ப்பக்

கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்

கைவிட்டு மதிமயங்கிக்

களவவங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே

கண்ணருவி காட்டுமெளியேன்

செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேரவுங் கருணை

செய்வையோ சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடிக்கொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) இப்பிறவி என்னும்-இந்தப் பிறப்பென்கிற, ஒரு இருள் கடலில் மூழ்கி-ஒரு கருங்கடலில் முழுகி, நான் என்னும்-நானென்

கிற, ஒரு மகரவாய்ப் பட்டு - ஒருமுதலையின் வாயிலகப்பட்டு, இருவினை என்னும்-இருவினைக ளென்கிற, திரையின்-அலைகளால். எற்றுண்டு-எறியப்பட்டு-புழ்புதம் என-நீர்க்குமிழ்போல, கொங்கை வரிசை காட்டும். கொங்கைகளின் ஒழுங்கைக்காட்டுகின்ற, திப்பு இடதழ்-பவளத்துண்டுபோன்ற அத்தாத்தினையுடைய, மடைந்தையர்-மாதர்களுடைய, மயல்-காமமயக்கமாகிய, சண்டமாருதச்சுழல்-சுழற்சியையுடைய பெருங்காற்றானது, வந்து வந்து அடிப்ப-பலகாலும் வந்து தாக்க, சேராத ஆசை ஆம் கான் ஆறு-குறையாத ஆசையாகிய காட்டாறு, வான்கதி சுரந்து என-ஆகாயகங்கை பெருகிறத்போல, மேலும் ஆர்ப்ப-மேலும் மேலும் வந்து மேத, கைப்பரிசு காரர்போல்-கைப்புனைக் காரர்போல, அறிவான வங்கமும் கைவிட்டு-ஞானமாகிய மரக்கலத்தையுங் கைவிட்டு, மதிமயங்கி-புத்தி கலங்கி, கள்ளவங்கக்காலர்-திருட்டுக் கப்பலையொத்த யமபடர், வருவர் என்று அஞ்சி-வருவார்களென்று பயந்து, கண் அருவி காட்டும் எளியேன்-கண்ணீருவியைக் காட்டுகின்ற எளியேன், செப்பு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, முத்தி ஆம் கரை சேரவும்-முத்தி என்கிற கரையை யடையவும், கருணை செய்வையோ-கிருபை செய்வையோ, சத்தாகி என் சித்தமிசை. என்க.

(வி-ரை,) பிறவி முதலியவற்றை கடல் முதலியவாக உருவகஞ்செய்து கூறினர். திருவாசகம், “தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பெளவத் தெய்வத் தடந்திரையாலெற்றுண்டு பற்றென்றின்னறிக், கனியை நேர் துவர்வாயா ரென்னு மாலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட், டினியென் னேயுய்யுமா நென்றென் நெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக் கின்றேனை, முனைவனே முதலந்தமில்லாமற் கரைகாட்டி யாட்கொண் டாய் மூர்க்க னேற்கே.” எனவுங் கூறியுள்ளதனைக் காண்க. பரிசு என் பது மூங்கில் அகணிகளால் கூடைபோல வட்டமாகப் பின்னி மேற்புறத் தில் தோலால் மூடப்பட்டிருப்பதாகிய ஒருவகைத் தெப்பம். (ககக)

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்தரஜா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொறுமைமீலாபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வஞ்சனையிலாதகனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
யிரவுபக லில்லாவிடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவுமூழ்கிச்

உநகூ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

சிந்தைதான் நெளியாது சுழலும்வகை பென்கொலோ

தேடரிய சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) தந்தை-தகப்பன், தாய்-மாதா, தமர்-உறவோர், தாரம்-மனைவி, மகவு-குழந்தை, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகின்ற, இவையெல்லாம்-இப்பொருள்களெல்லாம், சந்தையில் கூட்டம்-சந்தையில்கூடிக் கூட்டத்தையொக்கும், இதிலோ சந்தேகம் இல்லை-இதனிடத்திலோ ஐயமில்லை, மணிமாடம்-இரத்தினகசிதமான வீடுகள், மாளிகை-மாளிகைகள், மேடை-மேடைகள், சதுரங்கசேனையுடனே-சதுரங்கசேனையுடனாகிய இவற்றோடு, வந்தது-உண்டானதாகிய, ஓர் வாழ்வும்-ஒப்பற்ற வாழ்க்கையும், ஓர் இந்தரஜாலக்கோலம்-ஒரு இந்திரஜாலத்தின் அழகையொக்கும், வஞ்சனை-வஞ்சகம், பொறாமை-பொறுக்காமை, லோபம்-உலோபகுணம், (ஆகிய இவைகள்) வைத்த-தன்னிடத்து வைக்கப்பட்ட, மனமும் கிருமிசார்ந்த-மனமாகிய புழுச்சேர்ந்த, மலபாண்டமோ-மலபாண்டமாகிய தேகமோ, வாஞ்சையிலாதகனவே-விருப்பஞ்செய்யப்படாத சொப்பனமே, (இவ்விஷயங்களை) எந்த நாளும்-(பெருக்கஞ்சுருக்கம் என்கிற) எக்காலமும், சரியெனத் தேர்ந்துதேர்ந்து-சரியென்றாராய்ந்து தெளிந்து, இரவுபகல் இல்லாவிடத்து-இரப்பகலற்றவிடத்தில், ஏகமாய்நின்ற-ஒன்றாகிநின்ற, நின்ற அருள் வெள்ளமீதில்-உன் திருவருள் வெள்ளத்தில், யான் என்பது அறவும் மூழ்கி-யானெனுஞ் செருக்கற்றொழிய முழுகி, சிந்தை-மனமானது, தெளியாது-தெளியாமல், சுழலும்வகை என்கொல்-சுழலும்விதம் யாது, தேடரிய சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) சந்தையில் சந்திப்போர் சிறிதுநேரம் அளவளாவி உடனே பிரிந்து பின்னர் ஒருவருக்கொருவர் யாதொருசம்பந்தமின்றி வாழாதல் போல் தாய்தந்தைமுதலிய சுற்றத்தார் யாவரும் அங்கனமே பெண்பார். தந்தைதாய் தமர்தாரமகவென்னும் மிவையெலாஞ் சந்தையில் கூட்டமென்றனர். உபதேசமாலை, “தாயாரையுந் தந்தையையுந் தற்சார்ந்தகேளிரையு; மாய மயல்காட்டு மனைவியையுஞ்-சீயென்று, சொப்பனம்போற் கண்டெட்டாத் தூரப்போ யோகநிலை, நிற்பவனை ஞானியெனநேர்.” என்றதனாற் காண்க. தேர் பரிகரி காலால் ஆகிய நால்வகைச் சேனையுடன் கூடகோபுர மாடமாளிகையி லிருந்துவாழ் மரச்செய்வதும் நிலையல்லவென்பார், மாடமாளிகைமேடை சதுரங்கசேனையுடனே வந்ததோர் வாழ்வுமோரிந்தரஜாலம் என்றனர். திருவெண்காட்டடிகள். “முடிசார்ந்த மன்னரு மற்று முள்ளோரு முடிவிலொரு, பிடிசாம்பராய்வெந்தி மண்ணுவதுங்கண்டு பின்னும்ந்தப், படிசார்ந்த வாழ்வை நினைவதல்லாற் பொன்னி னம்பலத்தா, னடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டிமென் நேயறி வாரில்லையே.” என்றதனாற் காண்க. தீமை யனைத்தற்கு மிருப்பிடமாகி புழுவாதிநிறைந்தவுடனு நிலையில்லதென்பார், வஞ்சனை பொறாமை லோபம் வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ வாஞ்சையிலாத கனவு என்றனர்.

பட்டினத்தார். “ஆயும்பொழுது மயிர்க்கால்கடோறு மருங்கிருமி, தோயு மலக்குட்டையாகிய காயத்தைச் சுட்டுவிட்டாற், பேயுநடன மிடுங்கட மாமென்று பேசுவதை, நீயு மறிந்திலை யோபொரு டேடநினைந்தனையே.” என்றதனாற் காண்க.

(ககஉ)

ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கிமனம் வீழநேரே

யறியாமையாகின்ற விருளாகல ஷிருளொளியு
மல்லா திருந்தவெளிபோற்

கோடா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாதிதழுந்

கூடினே னோசரியை கிரியையின் முயன்றுநெறி
கூடினே னோவல்லனியா

னீடாக வேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராணனென்னு

மிருகிதி யினைக்கட்டி யோகபர னாகாம
லேழைக் குடும்பனாகித்

தேடா தழிக்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடிக்கொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே

(இ-ள்.) ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்-ஆடாமல் நின்றுவிட்ட பம்பரம்போல, மனம் விசை அடங்கி வீழ்-மனமானது விசையொடுங்கி விழவும், நேரே-நேராக, அறியாமையாகின்ற-அஞ்ஞானமாகிய, இருள் அகல-இருள் நீங்கவும், இருள் ஒளியும்-இருள் ஒளிகள் இரண்டும், அல்லா திருந்த-அல்லாமலிருந்த, வெளிபோல்-பரமாகாயம்போல, கோடாது என் னைக்கண்டு-பிசகாமல் என்னைப்பார்த்து, எனக்குள் நிறை-என்னுள்ளே நிறைந்து, சாந்தவெளிகூடி-உபசாந்தமென்னும் ஆகாயத்திற் சேர்ந்து, இன்ப அதிதழும் கூடினேனோ-சுகாதீத நிலயத்தையு மடைந்தேனோ, சரி யை கிரியையில் முயன்று-சரியை கிரியையில் முயற்சியெடுத்து, நெறி-சன் மார்க்கத்தினை, கூடினேனோ-சேர்ந்தேனோ, அல்லன் யான்-அப்படியல்லா தவனாகிய நான், ஈடாக-பெருமையாக, ஆறு வீட்டினில் நிரம்பி-(ஆறுதா ரங்களாகிய) ஆறு வீடுகளில் நிறைந்து, இலகிவளர்-பிரகாசித்து வளர் கின்ற, ப்ராணன் என்னும்-பிராணவாயுவென்கிற, இருநிதியினைக்கட்டி-பெரிய திரவியத்தினைக்கட்டி, யோகபரன் ஆகாமல்-யோகவான் ஆகாமல், ஏழைக் குடும்பன் ஆகி-ஏழைக்குடியாகி, தேடாது அழிக்க-தேடாமல் செ லவு செய்ய, ஒரு மதிவந்தது-ஒரு புத்தியுண்டாயிற்று, என்-இதற்குக் கார ணம் யாது, தேடரிய சத்தாகி. என்க.

உகஅதாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

(வ்-கா.) சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றை யனுட்டிப் போர்க்கு முறையே சிவசாலோகம், சிவசாமீபம், சிவசாரூபம், சிவசாட்சிபகம் கிடைக்குமென்பது நிச்சயம், இவற்றுள் யாதாயினுமொன்றினைக் கிரமமாக வனுட்டித்து ஒரு பதவியினை யடையவேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். அங்கனமாக, தான் இவற்றினை வொன்றையேனும் அனுபவிக்க முயலாது வாளாவாழ்ந்து திருவருட்செல்வத்தினைப் பெருது ஏழையாயினென்றனர். செய்யுளாகலின் தலைகீழாகிய சுவாமிநாதர் முன்னர் ஞானத்தினையும் அதன் பின்னர் சரியை கிரியை யடையும் இவற்றின் பின்யோகத்தினையும் கூறினர். (ககங்)

பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
பஞ்சபடு சொல்லனிவனைப்
பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்
பரமார்த்த மிதுவென்னவே
ஆடாது மாடிநெஞ் சுருகநெக் காடவே
யமலமே யேகமேயெம்
ஆதியே சோதியே யெங்குநிறை கடவுளே
அரசே யெனக்கூவிநான்
வாடாது வாடுமென் முகவாட்ட முங்கண்டு
வாடா வெணக்கருணை
வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த
வன்மையை வளர்ப்பித்ததார்
தேடாது தோடுவோர் தேட்டற்ற தேட்டமே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடி கொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ன்.) பாடாது பாடி படித்து-பாடாத தெல்லாம் பாடிப் படித்து, அளவு இல்-அளவற்ற, சமயமும்-சமயங்களும், பஞ்சபடுசொல்லன் இவனை. பஞ்சபேரால் பறக்கும் நொய்மையான சொற்களையுடைய இவனை, பார்மின் பார்மின் என்று-பாருங்கள் பாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, சபை கூடவும்-சபை சேரவும், இது பரமார்த்தம் என்ன-இது மேலான பொருளென்று, ஆடாது ஆடி-ஆடாத வகையாய்க் கூத்தாடி, நெஞ்சு உருகி நெக்கு ஆடி-மனமுருகி நெகிழ்ந்தாட, அமலமே பரிசுத்த வஸ்துவே. ஏகமே-ஒன்றே, எம் ஆதியே-எமக்குக்காரண பூதனே, சோதியே-ஒளியே, எங்கும் நிறை கடவுளே-எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கும் கடவுளே, அரசே-அரசனே, எனக்கூவி-என்று பலவகையா யழைத்து, நான் வாடாதுவாடும்-நான் (ஒருவரும்) வாடாதவகையாய் வாடுகின்ற, என் முகவாட்டமுங்கண்டு-எனது முகவாட்டத்தினையும் பார்த்து, வாடா என-வாடாவுன்று

நீ கருணைவைத்திடா வண்ணம். நீ கருணை செய்யாத வகை, சங்கேதமா-நிய மமாக, இந்த வன்மையை வளர்ப்பித்தது ஆர்-இந்தக் கடினத்தன்மையை விருத்தியடைவித்தது யார், தேடாது தேடுவோராகிய-தேடாது தேடுவோ ராகிய அறிஞர்க்கும், தேட்டி அற்றதேட்டமே-தேடுதலில்லாத திரவிடமே, தேடரிய சத்தாகி என்சு.

(வி-ரை.) நவரசாலங்காரஞ் சன்மையச்செய்யுளிய நற்றவல்ல அளவற்ற சமயத்தினர்கள் அடியேனுடைய புன் கவியினைக் கண்டு என்னை நோக்கி இவன் பஞ்சபோல மிகவும் நொய்தாய்ப்படிக்கும் சொற்களையுடைய ஏழை இவன் கல்வித்திறத்தினைப்பாருங்கள் என்று கூடிக் கூடிப் பேசுவார்கள் என்பார், படாதுபாடி பாடி*****சபைகூடவும் என்றனர். அதைக்கண்டு சகியாமல் அடியேன் ஆதியே, சோதியே எனப்பற்பல விதமாகத் தோத் தரித்து முகம் வாடி நிற்கவும் என்பால் கருணைவையாது கடின சித்தங் கொண்டிருப்பதென்னை என்பார், ஆதியே சோதியே*****வன்மையை வளர்ப்பித்ததார் என்றனர். வளர்த்ததார் என்ற வினாவிற்கு விடையாவது பரிபக்குவ மெய்தப் பெறுமையின் கருணைகளிய வில்லையென்பதாம். தே டாது தேடுவோர். தற்போதத்தினை முன்னிடாது திருவருளை முன்னிட் டத்தேடுவோர்.

(சுசு)

பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனையென் மனதறப்
பேரம் பலக்கடவுளாய்
அறிவா யிருந்திடும் நாதவொலி காட்டியே
யமிர்தப்ர வாகசித்தி
அருளினை யலாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை
யாண்டனைபி னெய்தி நெறியாய்க்
குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபாலநங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமிருக்கச்
சிறியேன் மயங்குமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) பிறியாத-நீங்காத, தண் அருள்-தண்ணிய அருளையுடைய, சிவஞானியாய் வந்து-சிவஞானியாகிவந்து, பேசு அரிய வாசியால்-சொல்லு தற்கரிய வாயுதாரணையினால், பேரின்பவுண்மையை-பேரின்பவுண்மையினை, அளித்தனை-கிருபைசெய்தாய், என்மனது அற-என்மனமிறக்க, பேரம்பலக் கடவுளாய் - பேரம்பலக்கடவுளாகி, அறிவாயிருந்திடும் - அறிவுருவாயிருக்

உசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

நின்ற நாத ஒலிகாட்டி-நாத வோசையினைக்காட்டி, அமிர்தப் பவாக சித்தி-அமிர்தப் பெருக்கின்பேற்றினை, அருள்செய்தாய், அலாது-அன்றியும், திருவம்பலமும் ஆகி-திருவம்பல ரூபமாகி, என்னையாண்டனை-என்னை யாட்கொண்டாய், பின் எய்தி-பிறகுவந்து, நெறி ஆய்-முறைமையாய், குறிதான் அளித்தனை-இலக்கையும் அருள்செய்தாய், நல் மரவுரிகொள்-சிறந்தமரவுரியினைத்தரித்த, அந்தணக் கோலமாய்-அந்தண வடிவமாகி, அசபா நலம் கூறின பின்-அஐயாக்கியை எனக்குபதேசித்த பிறகு, மௌரியாய் சுட்மா இருக்க-மௌரியாசிச் சுட்மா விருக்கும்படி, நெறி கூட்டினை-நன்னெறிகட்சேர்த்தாய், எல்லாம் இருக்க-இவைகளெல்லாமிருக்க, சிறியேன்-சிறியேனாகிய நான், மயங்கி-மயக்கங்கொண்டு, மிக அறிவினமை யாவனோ - மிகுதியும் அஞ்ஞானியாய் விடுவேனோ, தேடரியசத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாயுள்ள சிவம் ஆன்மாமலபரிபாக முற்ற அவசரத்து குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளு மாகையால், சிவஞானியாய் வந்து எனவும், அம்மூர்த்தி பிராணயாமமுதலிய போதித்து முதல்வன் தன்மையை விளக்குமாகலின், வாசியாலேபேரின்ப வுண்மையை யளித்தனை எனவும், பின்னர் தத்துவங்களைக்கடந்து அறிவு மாத்நிரையாக நின்று இச்சாஞானசொருபினியான அவிநாபாவசத்தியின் சகத்திராம்ச மானநாத வுண்மையினை விளக்கினை என்பார், அறிவாயிருந்திடும் நாதவொலிகாட்டி எனவும், பின்னர் பிரமரந்திரத்திலுள்ள அமிர்தப் பிரவாகத்தால் நிரம்பச்செய்தனை என்பார், அமிர்தப்பிரவாக சித்தி அருளின எனவும், பின்னர் திருவருளினே யிரண்டறவிருந்து அனுபவிக்கத்தக்க நிலையினைக்காட்டி அதற்குபாயமான ஒரு மொழியினை போதித்து மௌன நிலையினைக்காட்டி அதற்குபாயமான ஒரு மொழியினைப்போதித்து மௌனநிலையில் நிறுத்தினை யென்பார் நெறியார்****கூட்டினை யெனவும் கூறினர்.

அசபாமந்திரமென்பது ஒரெழுத்து ஒருமொழி, அது சகல மந்திரங்கட்கு மாதாமாய் முதல்வனைக்குறித்து நிற்பது. அது வரிவடிவிற்காட்டத் தக்கதன்று-உபதேசக் கிரமத்தாலறிய வேண்டிவது, சித்தாந்த சம்மார்க்க நெறியினரை யடுத்திக். திருமந்திரம். “போற்றுக்கின்றேன் புகழ்ந்தும் புகல்ஞானத்தைத், தோன்றுகின்றேன் சிந்தைநாயகன் சேவடி. சாற்று கின்றேனறையோ சிவயோகத்தை, யேற்றுக்கின்றேன் மெம்பிரானே ரெழுத்து.” எனவும், “பொன்னுமந்திரம் புகலவு மொண்ணது, பொன்னும மந்திரம் பொறிகிஞ் சுகத்தாகும், பொன்னும மந்திரம் புகையுண்டு பூரிக்கில், பொன்னுமம் வல்லார்க்குடம்பு பொற்பாதமே.” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க.

(ககரு)

ஆரா ரொனக்கென்ன போதித்து மென்னவென்
னறிவினை மயக்க வசமோ

அண்டகோ டிகளெலாங் கருப்பவறை போலவு
மடுக்கடுக் காவமைத்துப்

பேராம னின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவத லாதொன்றிலும்

பின்னமுற மருவாது நன்னயத் தாலினிப்
 பேரின்ப முத்திலையும்
 தாராது தள்ளவும் போகாது னாலது
 தள்ளினும் போகேனியான்
 தடையேது மில்லையான் டவனடிமை யென்னுமிரு
 தன்மையிலு மென்வழக்குத்
 தீராது விடுவதிலே நடுவான கடவுளே
 தேடரிய சத்தாகியென்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) எனக்கு-அடியேனுக்கு, ஆர் ஆர்-ஒவ்வொருவரும், என்னபோதி
 த்தும்-எதைப்போதிப்பினும், என்ன-என்னலாபம், என் அறிவினமயக்கவச
 மோ-என் புத்தியைப்பேதிக்க வசமாகுமோ, அண்டகோடிகள் எல்லாம்-
 அண்டகோடிகளை எல்லாம், கருப்ப அறைபோலவும்-கருப்பவீடு போலவும்,
 அடுக்கு அடுக்கா அமைத்து-வரிசை வரிசையாயமைத்து, பேராமல் நின்ற-
 நிலைபெறுது நின்ற, பரவெளியிலே-பரமாகாயத்தில், மனவெளிபிறங்குவது
 அல்லாது-மனோகாயம் பிரகாசிப்பதன்றி, ஒன்றினும்-மற்றொன்றினும், பின்
 னம் உறமருவாது-அழியும்படி பொருந்தாது, நல் நயத்தால்-நல்லவிருப்ப
 த்தால், இனி-இனி, பேரின்பமுத்திலையும்-பேரானந்த ஏதுவான மோட்ச
 நிலையும், தாராது - கொடாமல், தள்ளவும் போகாது - தள்ளும்படாது,
 உன்னால்அதுதள்ளினும்-உன்றியமனத்தால்அதுதள்ளினும், யான்போகேன்-
 நான்போகமாட்டேன், தடை ஏதும் இல்லை - தடை சிறிதும் இல்லை, ஆண்
 டவன் அடிமைஎன்னும்-ஆண்டவன் அடிமைஎன்கின்ற, இருதன்மையிலும்-
 இருதன்மையாலும், என்வழக்குதீராது-என்னுடைய விவகாரம் தீர்ந்தொழி
 யாது, (ஒழியாவிடினும்) விடுவது இல்லை-நானே விடுதல் இல்லை, நடுவான
 கடவுளே - நடுவு நிலைமையுள்ள கடவுளே, தேடரிய சத்தாகி என்க.

(வி-ரை.) சூரியனொளியும் கண்ணொளியும் அபேதமாகக் கலந்து பிர
 பஞ்சப்பொருளினே யனுபவிப்பதுபோல, சிதாகாயத்தில் மனோகாயங்கல
 ந்து திருவருளினையனுபவிக்கும் பெரும்பாக்கியத்தினையடைந்தேனாதலால்
 இத்தகைய புண்ணியம் கைவரப்பெறாத சாமான்னியர் என்னவிதமாக என்
 னாமயக்கினும் மயங்கேனெனவும், இனி யந்நிலையி னின்றும் பிரியேனென
 வும், கண்ணொளியுர்ஆதித்தப்பிரகாசமும் ஒன்றுபட்டுப்பிரிக்கவொண்ணாத
 நிலையிலிருக்கினும் உண்மையில்கண்ணொளியும் ஆதித்தனொளியும் வேறாதற்
 போல் முதல்வனாகிய நீயும் அடியேனும் ஆண்டானடிமையேயன்றி யொன்
 நன்றெனவும் இனி யுணர்விட்டு எக்காலத்து நீங்கவேண்டுமெ தில்லையென
 வுங் கூறினர்.

(ககசு)

கத்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்

கரடிவெம் புலிவரையையும்

கட்டலா மொருசிறு முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்

கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்

வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
 வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
 வேறொருவர் காணும் லுலகத் துலாவலாம்
 விண்ணவரை யேவல்கொளலாம்
 சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
 சரீரத்தி னும்புகுதலாம்
 சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
 தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
 சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
 திறமரிது சத்தாகியென்
 சித்தமிசை ருடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்-) கந்து-கட்டுத்தறியினை, உக-முறியச்செய்யும், மதக்கரியை வசமாநடத்தல் ஆம் - மதயானைகளை வசப்படுத்தி நடத்தல் கூடும், கரடி வெம் புலிவாயையும் கட்டலாம் - கரடி வாயையும் கொடிய புலிவாயையும் கட்டுதல்கூடும், ஒரு சிங்கம் முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்-ஒப்பற்ற சிங்கத்தின் முதுகிலேறி உட்கார்ந்திருத்தல்கூடும், கட்செவி எடுத்து ஆட்டலாம்-பாம்புளைப்புற்றினின்றும் வெளிப்படுத்தியாட்டுதல் கூடும், வெம் தழலின்-வெவ்வியறெருப்பில், இரதம்வைத்து-பாதரசத்தையிட்டு, ஐந்துலோகத்தையும்-பஞ்சலோகங்களையும், வேதித்து - பரிசுவேதிசெய்து, விற்று - விக்ரியித்து, உண்ணலாம்-(அப்பொருளைக்கொண்டு) உண்டு பிழைக்கலாம், வேறொருவர்காணாமல்-வேறொருவர் பாராதிருக்க, உலகத்து உலாவலாம்-உலகின்கண்சஞ்சரிக்கலாம், விண்ணவரை எவல்கொளலாம்-தேவர்களை எவல்கேட்கப் பண்ணலாம், சந்ததமும்-சதாகாலமும், இளமையொடி - இருக்கலாம்- இளமைப்பருவத்துடனிருக்கலாம், மற்றொருசரீரத்தினும் புகுதலாம்-வேறொரு சரீரத்தினும் பிரவேசிக்கலாம், சலமேல் நடக்கலாம்-சீரின்மேல் நடக்கலாம், கனல்மேல் இருக்கலாம்-நெருப்பின்மேல் தங்கியிருக்கலாம், தன்னிகர் இல் சித்திபெறலாம்-தமக்குச்சமான மில்லாத (பிற) சித்திகளையும் பெறலாம், சிந்தையை அடக்கி-மனத்தையடக்கி, சும்மா இருக்கின்றதிறம் அரிது-சும்மாவிருக்கும் வகையருமையாகும், சத்தாகி-என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் உலகத்தினில் எத்தகைய அரிய சித்தினை யடைந்தாலும் மனத்தினையொருவழிப்படுத்தி நிற்கும் ஞானங்கைவரப்பெறானேல் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை யென்றனர். “வானிலேபறக்க மண்ணிலேனுழையவானவர் வணங்கமற்றொருவ, ஞானிலேபுகுதவவரவர் தங்களுளந்தனி னினைந்ததுமுரைக்கப், போனதோருயிரை யெழுப்ப வெண் சித்தி புகன்ற தெலாங்கையில் வரினு, ஞானமேயில்லை யாயின்னவரை நாயினுங்கடையென நாடே” என்றதனாற்காண்க. கந்துகம்-குதிரை யெனக்கூறுவாருமுளர். பஞ்சலோகங்கள்-பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் என்பன. பரிசுவேதிசெய்தல்-பொன்னுக்குதல்.

எல்லா மறிந்தவரு மேதுமறி யாதவரு
 மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
 தேதுமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
 வேழைக்கு ளேழையாகிக்
 கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
 கையின லுண்மைஞானம்
 கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
 காட்டுவேன் குற்றேவனான்
 அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்குட் பிறையெயிறிற்
 ருபாச வடிவமான
 அந்தகா நீயொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
 தடாதடா காசுநம்பால்
 செல்லா தடாவென்று பேசவா யதுதந்த
 செல்வமே சத்தாகியென்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே

(இ-ள்.) எல்லாம் அறிந்தவரும் - எல்லாம் தெரிந்தவர்களும், ஏதும் அறியாதவரும்-ஒன்றும் தெரிபாதவர்களும், இல்லை என்னும் - இல்லையென்று சொல்லுதற்குரிய, இவ்வுலகமீது-இந்த உலகத்தில், ஏதும் அறியாதவன் என - ஒன்றுமறியாதவன் என்று, பெயர்தரித்து-பெயர்ப்படைத்து, மிக ஏழைக்குள் ஏழையாகி - மிகவும் அறிவில்லாதவர்களுக்குள் அறிவில்லாதவனாய், கல்லாத அறிவின்-(கற்கவேண்டுமவற்றைக்) கல்லாத புல்லறிவினால், கடைப்பட்ட நான்-கடையாகிய நான், அன்று-அக்காலத்தில், கையினால் கையமைப்பால், உண்மை ஞானம்கற்பித்த-மெய்ஞ்ஞானத்தினைக்கற்பித்த, நின்-உனது, அருளினுக்கு - திருவருளுக்கு, குற்றேவல் நான்-குற்றேவற்குரிய அடியனேன், என்ன கைம்மாறு காட்டுவேன் - என்ன பிரதி யுபகாரம்செய்யவல்லேன், ஆல் ஆர்ந்தமேனியொடு-இருள் நிறைந்த உடம்போடு, குண்குண் - ஆழ்ந்தகண்களையும், பிறை எயிறு-பிறை போன்ற கோரத்தங்களையுமுடைய, ஆபாசவடிவமான-பார்த்தோர் அஞ்சத்தக்கபயங்கரமான உருவத்துடன்கூடிய, அந்தகா - யமனே, நீ ஒருபகட்டால் பகட்டுவது - நீ யொருவெளிவேடத்தால் மயக்குதல், அடாதடா-தகாதடா, காசுநம்பால் செல்லாதடா - உண்காசு நம்பிடத்தில் எடுபடாதடா, என்று பேச-என்று உரப்பிப் பேசுதற்கு, வாய்தந்த - வாக்குக்கொடுத்த, செல்வமே - எனது நிதியே, சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) சர்வஞ்ஞானிய பெருமானையன்றி முற்றுமுணர்ந்தவர் ஒருவரும் ஆனம்கோடிகளில் இல்லையாகலானும், பிராகிருதருள் தங்கள் தங்களுக்குற்ற சிற்றறிவிற் கேற்றபடி ஒவ்வொருவகையில் வல்லுநரா யிருப்பராக

[illegible]

அன்பால் வியந்துஉருகி - அன்பினால் துதித்து மனங்கரைந்து, அடி அற்ற மரம் என்ன - வேரற்றமரம்போல, அடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்து-உனது திருவடியில் விழுந்து விழுந்து, எம் அடிகளே-எமது கடவுளே, யாங்கள் உமது அடிமைஎன்னும்-நாங்கள் உமது அடிமைகள் என்றுபிரார்த்தித்த, நால்வருக்கு-சனகாதிகளாகிய நால்வருக்கும், அறமதி பொருள் உரைப்ப - தர்மாதிகளாகியபொருள்களை உபதேசித்தற்காக, தென்பாலின்முகமாகி-தெற்குத்திசையின் முகமாகி, வடவால் இருக்கின்ற - கல்லாலின் நிழலின் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, செல்வமே - (எமது) நிதியே, சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை) மாதர்கட்கு இடை மிகநுண்ணியதாக விருக்கவேண்டிய திலக்கணமாகவின், மின்போலு மிடை என்றனர். னைநடந்தும், “சுணங்குபுத்தொருகாழ் மணிவடங்கிடந்த துணையிள வனமுலேசமந்து வணங்கிநாடோறுந் தேய்ந்ததோ பெருகும் வனப்பெனுங் கடலுளாழ்ந்ததுவோ, கணங்கொள்வண்டார்க்குங் கணைமதன் கண்ணே நெய்தலுக் கழிந்ததோவன்றி, பணங்கரவல்குற்றேர்மிசைவதியு மனங்கடனோ விடையறிகிலேமால்.” என்றதனாற்காண்க. தனம் அதிகமாகப் பருத்திருக்கவேண்டுமாகவின், வீங்கிப்புடைத்து விழு சமையன்ன கொங்கை என்றனர். இரத்தினசீகருக்கீகம். “அடர்ந்து திரண்டிடங்கொண் டண்ணாந்துவிம்மிப், படர்ந்துசுணங்கு பரந்து-தடங்கொண், டினைத்துத்ததும்பி யிறுமாந்து வீங்கிப், பணத்து முகம் பார்க்குமதுபார்.” என்றதனாற்காண்க. காற்சிலம்பு சத்தித்தல் பாரமான தனங்களினை நுண்ணிய இடைதாங்கின் ஒருக்கால் அவ்விடை ஒடிந்து போமேயெனவுரைப்பதனை யொக்குமென்பார், ஒடியும் ஒடியுமென மொழிதன் போன் மென்சிலம்பொலிக ளார்ப்ப என்றனர்.

பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன்,சனந்தனன், சனாதனன்,சனத்ருமாரன் எனுமுனிவர் நால்வருக்குவேதத்தின் உட்கிடையான சுத்தாத்துவிதசித்தாந்த வுண்மையினை யுபதேசித்தருளவேண்டி முதல்வன் தட்சன திசையை நோக்கியிருந்த அவசரத்தினை, நால்வருக்கறமதி பொருளுரைப்பத்தென்பாலின் முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற செல்வமே என்றனர். கந்தபுராணம். “இருவருமுணராவண்ண லேனவெள் ளெயிரியாமை, சிராரிறையனந்தகோடி தினைத்திடு முரத்திற்சீர்கொள், கரதலமொன்றுசேர்த்தி மோன முத்திரையைக்காட்டி யொருகணஞ் செயலொன்றின்றி யோசுசெய்வாரி னுற்றான்.” “இனையதோர் தன்மைகாட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக்கண்டு, சனகனே முதலாவள்ளோர் தவவரு ஞானபோதம், பனுவலி னனவன்நென்னும் பான்மையைத் தெரிந்துமுக்கட், புனிதன தருளாற்றந்தம் புந்தியினொடுக்கம்பெற்றார்.” எனவருவனவற்றிற்காண்க. (ககக)

புத்தமிர்த போகமுங் கற்பகந னீழலிற்

பொலிவுற விருக்குமியல்பும்

பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்

பூமண்ட லாதிக்கமும்

மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலைன்று தள்ளவுமெ
 மாலுமொரு கட்டுமறவே
 வைகின்ற வைப்பாளன் மெளனதே சிகனென்ன
 வந்தநின் னருள்வாழிகாண்
 சுத்தபரி பூரண வகண்டமேயேகமே
 சுருதிமுடி வானபொருளே
 சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
 சுரந்துபொழி கருணைமுகிலே
 சித்திரிலை முத்திரிலை விளைகின்ற பூமியே
 தேடரிய சத்தாகியென்
 சித்தயிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) புத்தயிர்த போகமும் - தூதனமாகிய அமிர்தானுபவமும், கற் பகநல் நீழலில்-கற்பகவிருட்சத்தின் நல்ல நீழலில், பொலிவுற இருக்கும் இயல்பும் - பிரகாசமாக வீற்றிருக்கும் தன்மையும், பொன்னுலகில்-சுவர்க்க லோகத்தில் உள்ள, அயிராவதத்து ஏறு-ஐராவதமென்னும் யானையின்மே லேறுகின்ற, வரிசையும்-சிறப்பும், பூமண்டல ஆதிக்கமும்-பூமண்டலத்தில் ஏற்றமும், மத்த வெறியினர் வேண்டும்-பிரபஞ்சமாயையாகிய உன்மத்தங் கொண்ட வெறியாளரால் விரும்பப்படுகின்ற, மால்-ஆசையின் விவகாரம், என்று-என்று துணிந்து, தள்ளவும் நீக்கவும், எம்மாலும்-எங்களாலும், ஒரு சுட்டு அறவும் - ஒருசுட்டிதல் அற்றொழியவும், வைக்கின்ற வைப்பாளன்- எம்மை (மெளனநிலையில்) வைக்கின்ற பெருமையாளன், மெளனதேசிகன் என்ன-மெளனகுரு என்று சொல்லும்படி, வந்த-எனக்குக்கிடைத்த, நின் அருள்வாழி-உன்திருவருள் வாழ்க, சுத்தபரிபூரண அகண்டமே-சுத்தமும் மிகுபூர்த்தியுமுள்ள அகண்டரூபமே, ஏகமே-தனிப்பொருளே, சுருதிமு டிவு ஆனபொருளே - வேதாந்தமாகிய வஸ்துவே, சொல் அரிய - அளவிட் டிச் சொல்லுதற்கரிய, உயிரினிடை-ஈவர்களிடத்து, அங்கு அங்கு நின்று- அவ்வவ்விடங்களில் வியாபித்துநின்று, அருள் சுரந்து பொழி-அருள்மழை யைச்சுரந்து பொழியாநின்ற, கருணைமுகிலே-கருணையாகிய மேகமே, சித் திரிலை-சித்திரிலை, முத்திரிலை - முத்திரிலைகளாகிய பயிர்கள், விளைகின்ற பூமியே-விளைகின்ற நன்னிலமே, தேடரிய சத்தாகிஎன்க.

(வி-ரை.) பொன்னுலகி லயிராவதத்தேறு வரிசையும் என்றதனால் “ஒருமொழி யொழிதன்னினங்கொளற்குறித்தே, எனஞ்சூத்திரவியால், சத்தியவுலகிலென்னத்தேறுவரிசையும், வைகுந்தத்திற்கருடனிலேறுவரிசை யுக்கொள்க. இவைமத்தவெறியினர் வேண்டுமொலெனவே அவை அறிவாளி கலருவருத்துத்தள்ளத்தக்கனவென்றாயிற்று, பண்டாரமும் மணிக்கோவை “ஐந்தருளிழந்தீழரசவீற்றிருக்கு, மிந்திரனாகிவாழ்ந்திருப்பதோவன்றே, மல ரோனாகிமன்னுயிர்த்தொகுதி, பலர்புகழ்ந்திசைப்பப்படைப்பதோவன்றே,

யடலராவணையிலறிதுயிலமர்ந்த, கடவுளாயுலகங்காப்பதோவன்றே,” எனவும், திருவிளையாடற்புராணம். “புள்ளியதோலாடை புனைந்தரவப்பூணணிந்த, வெள்ளியசெங்கண் விடையானடிக்கமல, முள்ளிய மெய்யன் புடையா ரருவருத்துத், தள்ளியசெவ்வத்தருக்கினு யென்செய்தாய்,” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

ஏகதேசவுணர்வார் சுட்டியுணரப்படுவதெல்லா மகத்தாகலின் அதுநீக்கிச் சுட்டற்ற சுத்தாத்து வித நிலையில் சேர்ப்பான் என்பார், சுட்டிமறவே வைக்கின்ற வைப்பாளன் என்றனர். சீவஞானபோதும், “சுட்டி யுணர்வதனைச், சுட்டி யசத்தென்னச், சுட்ட வினியுனது சத்தேகாண்-சுட்டி, யுணர்ந்த நீ சத்தல்லே யுண்மையைத் தைவம், புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்.” எனவும், இந்துல்லுனந்தக்களிப்பில், “முன்னிலையேதுமில்லாதே-சுக, முற்றச்செய்தேயெனைப்பற்றிக்கொண்டாண்டி, எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

திருமூலர் மரபின்வந்த தனதாசிரியராயமொளனகுரு தனக்கு அனுக்கிரகித்த திருவருளை யெண்ணி யானந்தமேலீட்டால், நின்னருள்வாழிஎன்றனர். “கோகழியாண்ட குருமணிதன்றாள்வாழ்க,” என்றதும் இக்கருத்து பற்றியே என்க.

(௧௨௦)

சிற்கோதயவிலாசம்.

பதினென்குசீர்க் கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடு துருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேண்டன சாலையை
மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியைமு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சாக்கினை
மாக விர்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதிய குலாலனார்
வனைய வெய்யதடி கார னுனபுமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை பெய்யெனக்கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) காகமோடு - காகங்களுடன், கழுகு - கழுகுகளும், அலகை-பெய்களும், நாய்-நாய்களும், நரிகள்-நரிகளும், சுற்று - சுற்றுதற்கேதுவாகிய, சோறு இடுதுருத்தியை-சோற்றினையடைத்த தோற்பையை, இரண்டு

௨௪௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கால் - இரண்கொல்களையும், நவவாசல்-ஒன்பது வாயில்களையும், பெற்று வ
ன்-பெற்று விருத்தியடையா நிற்கிற, காமவேள் நடன சாலையை-மன்மத
னத காட்டிய சாலையை, மோக ஆசை முறி இட்ட பெட்டியை - மோகம்
ஆசையென்னும் இவற்றை எழுதிப் முறிச்சீட்டைச்சேமித்துவைத்திருக்கிற
பெட்டியை, மும்மலம் மிகுந்து ஒழுகு கேணியை மும்மலங்கள் மிகுந்து
ஒழுகு கேணியை-மும்மலங்கள் அதிகரித்து ஒழுகாரின்ற கிணற்றை, வெம்
தருமி-வெவ்விய புழுக்கள் - மொய்த்து - நெருங்கி, தத்து - நெளியாரின்ற
சூப்பியை - நாகத்தை; முடங்கல் ஆர் - குற்றம் நிறைந்த, கிடைச்சாக்கினை-
கிடைச்சாக்கை, மாகம்-ஆகாயத்தில் காணப்படுகிற, இந்த்ரதது-இந்திராவி
க்ஷைப்பம், மின்னை - மின்னலையும், ஒத்து - நிகர்த்து, இலக - விளங்கும்படி,
வேதம் ஒதிய குலாலனார்-வேதங்களைப் படித்த குயவர், வீனைய - உண்டா
க்க, யமன் ஆன - யமனாகிய, வெய்யதடிகாரன் - வெவ்விய தடிகாரன்
வந்து அடிக்கும் - வந்து உடைக்கின்ற, ஒரு மட்கலம் - ஒரு மட்கலம் போ
ன்ற, தேகம் - உடம்பாகிய, பொய்யை - பொய்ப்பொருளை, மெய் என
கருதி - மெய்ப்பொருளென்று நினைத்து, ஐய - ஐயனே, வையமிசை வாட
வோ-உலகின்மேல் வாடிநிற்கவோ, தெரிவதற்கு அரிய-அறிதற்கரிதாகிய,
பிரமமே-பிரமப்பொருளே, அமலம் - பரிசுத்தமாகிய, சிற்சு கோதய விலா
சமே-ஞான சகோதய லீலையே. என்க.

(வி-ரை.) உடலினைக் காக முதலிய பட்சிகளும், நாய்முதலிய மிருகங்
களும் உண்ணக்கூலமும் அவாக்கொண்டிருக்குமாகலின், காகமொடுகழு
கலகை நாய்களிகள் சுற்று சோறிடு துருத்தியை என்றனர், பட்டினத்தார்.
“நரியெனக்கென்னும் புழுவோவெனக்கென்னு மிந்தமண்ணுஞ், சரியென
க்கென்னும் பருத்தோ வெனக்கெனுந் தான்புசிக்க, நரியெனக் கென்னும்
பன்னெயெனக்கென்னு மிந்தாறுடலைப், பிரியமுடன்வளர்த்தேனிதனென்
ன் பேறெனக்கே” எனவும் திருவிளையாடற்புராணம் “நாய்நம தெனநரி
நமதெனப்பிதா, நாய் நம தென நமன்றனதெனப்பிணி, பேய்நமதெனமன
மதிக்கும் பெற்றிபோ, லாநம தெனம்படும் யாக்கை யாரதே.” எனவும்
கருவனவற்றுந்நாண்க. சகலதீமைக்கும் இருப்பிடமாகி இவ்வுடல் நிலை
புள்ளதல்லவென்பார், காமவேண்டனசாலையை—வையமிசை வாடவோ
என்றனர். பட்டினத்தார். “ஆங்காரப்பொக்கசங் கோபக்களஞ்சிய மாண
கத்தா, வீங்காவரண்மனை பொய்வைத்தகடம் விண்ணீடிவளர், தேங்கார்
பெருமதிந் காமவிலாச மித்தேகங்கந்தல், பாங்காயுனைப்பணிந்தெப்படிஞா
னம் பவிப்பதுவே.” என்றதனாற்நாண்க,

மும்மலக்களாவன-ஆணவம், மாயை, காமியம் என்பன, வேதமோ
திய குலாலனார்-பிரமன், கிடைச்சாக்கு - விலைப்படாதசாகு. (கஉக)

குறிக ளோடுகுண மேது மின்றியன

லொழுக நின்றிடு மிருப்பனல்

கூடலின்றியது வாயி ருந்தபடி

கொடிய வாணவ வறைக்குளே

யறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
 மாயி ருக்குமெனை யருளிநால்
 அளவ லாததனு கரண மாதியை
 யளித்த போதுனை யறிந்துநின்
 பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
 பல நிறங்கவரு முபலமாய்ப்
 பெரிய மாயையி லழுத்தி நின்னது
 ப்ரசாத நல்லருண் மறந்திடும்
 சிறிய னேனுமுனை வந்த ணைந்துசுக
 மாயி ருப்பதினி யென்றுகாண்
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) குறிகளோடு - அடையாளங்களுடன், குணம் ஏதும் இன்றி-
 குணம் சிறிதும் இல்லாமல், அனல் ஒழுக நின்றிடும் இரும்பு-நெருப்பு மூளு
 ம்படி நின்ற இரும்பானது, அனல் கூடல் இன்றி-நெருப்போடு சேராமல்,
 அதுவாயிருந்தபடி - அவ்விரும்பாகவே யிருந்தவண்ணம், கொடிய - கொடி
 தாகி, ஆணவ அறைக்குளே - ஆணவமாகிய வீட்டுக்குள்ளே, அரிவது
 ஏது அற-அறிதற்றன்மை சிறிது மில்லாமல், அறிவிலாமை மயமாய் இரு
 க்கும்-அறிவின்மையே உருவாயிருக்கிற, என்னை - அடியேனே, அருளிநால்-
 கிருபையினால், அளவு இல்லாத-எண்ணற்ற, தனுகரணம் ஆதியை - தேகம்
 அந்தக்கரண முதலிவற்றை, அளித்தபோது - பிரசாதித்தபோது, உன்னை
 அறிந்து - உன்னைத்தெரிந்துகொண்டு, நான் - அடியேன், பிறிவு இல்லாத
 வண்ணம்-பிரியாதவகை, சிந்திடாதபடி-சிலைத்திராமல், பலநிறம் கவரும்
 உபலமாய்-பலநிறங்களைக் கவரும் இயற்கையதாகிய பளிங்குக்கல்லையொத்
 து, பெரியமாயையில் அழுத்தி-பெரியமாயாசமுத்திரத்தில் ஆழ்த்து, நின்
 னது ப்ரசாதம்-உனது அனுக்கிரகமாகிய, நல் அருள் மறந்திடும் - சிறந்த
 அருளேமறந்து விடுகின்ற, சிறியனேனும்-அற்பனாகியநானும், உன்னைவந்து
 அணைந்து-உன்னை வந்துசேர்ந்து, சுகமாயிருப்பது-இன்பரூபமாயிருக்கிறது,
 இனிஎன்று-இனி எக்காலம், தெரிவதற்கரிய, என்க.

(வி-ரை.) இரும்பானது நெருப்பின் சம்பந்தத்தால் நெருப்பேயாகா
 மலும், அந்நெருப்பிற்கு அன்னியமா யிராமலும் தன்குணமிழந்து நின்றல்
 போல, ஆன்மாவானது ஆணவத்தின் சம்பந்தத்தால் ஆணவமேயாகாமலும்
 அவ்வாணவத்திற்கு அன்னியமாயிராமலுந்தன்குணமிழந்துநிற்கும்என்பார்,
 குறிகளோடுகுணமேது மின்றியனலொழுநின்றிடு மிரும்புநல் கூடலின்றி
 யது வாயிருந்தபடி கொடியவாணவ வறைக்குளேயறிவ தேதுமற வறிவிலா
 மைமய மாயிருக்குமெனை என்றனர் இது ஆன்மாவின் பெத்த நிலை யென
 வறிக. இந்நிலையினக்கொண்டே, ஆன்மாவானது சிவத்தின்சம்பந்தத்தால்
 சிவமேயாகாமலும், அச்சிவத்திற்கு அன்னியமாயிராமலும் தன்குணமாகிய
 தற்போதமிழந்து நிற்கும்எனுமுத்திலையினையும் குறிப்பாகக்கிரகிக்க, சிவா

நந்திமலை. “தாணுவிலே டத்த விதஞ்சாதிக்குமானவனை, யானவத்தோட த்துவித மாக்கினரார்” எனவும், இந்துல் எந்நாட்கண்ணியில், “ஆணவத் தோட த்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவிலே டத்தவிதஞ் சாருநா னெந்நாளோ” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

படிகமானது தன்னிடத்திற் கூடின வண்ணங்களிலே மேலிடத் தனக் கெப்பொழுதுஞ்சபாஹமான சொரூபத்தைக்கரந்து தன்னையடுத்த பதார்த தத்தின் தன்மையே காட்டி நிற்குமாபோல், மாயையின் காரியமாகிய இந்தி ரியத்திற்கு வேறுபட்டிருக்கிற வான்மாவதனைக் கூடினவிடத்துத்தனக்குச் சபாவமாயிருக்கிற ஐஹவமறைத்த வித்திரியங்களையே காட்டி நிற்குமாகை யால், பலரிதங் கவரு முபலமாய்ப் பெரியமாயையி லழுந்தி என்றனர். சிவ ஞானசித்தியார். “பன்னிறங்க ளவைகாட்டும் படிகம்போ லுள்ளம் பலபுல ன்க ண்றிறங்காட்டும்” என்றதனற்காண்க. ஆன்மாவிலே உபலத்திற் குவ மையாகக் கூறினமையின், கூறிற் பிரகாசிக்கும் வன்னம் பாசத்தினுக்கும், ஆதித்தப்பிரகாசம் திருவருள் ஞானத்திற்கும் உவமையாகக்கொண்டு, பலரி றங்கலையும் தன்னிடத்துலே கவர்துகொள்ளுகிற வராதியேயுடைத்தாகிய உபலத்தினது நிலைபெற்ற பிரகாசத்தினையும், அந்த உபலத்திலே பொருந் தப்பட்ட பலவன்னங்களு மதிலே பிரதி பிம்பஞ்செய்து நிற்கிற முறைமை யும், அவையிரண்டையும் கூட்டிக் காரியப்படுத்துகிற வாதித்தப் பிரகாசம் போல், பிரபஞ்சமாகிய பாசங்களையும் மான்மாக்களையும் தன்னுடைய சேட் டையாலே கூட்டிக் காரியப்படுத்தி நிற்குந் திருவருள் ஞானமானது அப்ப டிக் கூட்டிக்காரியப்படுத்தி நிற்கச்செய்து முற்கூறிய உபமானத்தில் உபல த்தையும் உன்னங்களையும் கூட்டிக்காரியப்படுத்தின் ஆதித்தப் பிரகாசமும் அவற்றிற் றேய்வற்று நின்றாற்போல சடமாகிய பாசமயக்கத் தன்னைவந்து பொருந்தாதபடி தோய்வற நிற்கிற திருவருள் ஞானத்தினையே மேலான வுண்மை ஞானமென்றறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் உபல உவமானங் கொண்டு திரிபதார்த்தம் அனாதி நித்தியமென்பதனைக் கிரகிக்க. (கஉஉ)

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடங்கி வந்தபெரு லானமே
ஆதி யந்தநி வேது பின்றியரு
ளாய்நி றைந்திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னரூப மாகிமுறி
குணமி றந்துவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள் சபாவமே
எந்த ராளுநு வகி நின்றொளிரு
மாகியே கருணை நீதியே
எந்தை யேயென விடைந்து டைந்துருகு
மெளிய னேன்கவலை நீர்வும

சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நானுயினி யுய்வனே
தெரிவ தற்கரிய பிரம டே யமல
சிற்சுகோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) ஐந்து பூதமும் - பஞ்சமகா பூதங்களும், ஒருகாணல் நீர் என
அடங்க - ஒரு காணல் நீர்போல் அடங்கும்படி, வந்த - உண்டாகிய, பெரு
வானமே - பெரிய ஆகாயமே, ஆதி அந்தம் நடு ஏதம் இன்றி - முதல்
கடை இடை யொன்றுமில்லாமல், அருளாய் நிறைந்து இலகு சோதியே -
அருளாய்நிறைந்து விளங்குகின்ற ஒளியே, தொந்த ரூபமுடன் - பற்றுகி
உருவத்துடன், அருபமாகி - அருவம்முதலாகிய, குறிகுணம்இறந்து-அடை
யாளம் குணம் இவற்றைக்கடந்து, வளர் - வளர்கின்ற, வஸ்துவே - பொரு
ளே, துரியமே - துரியபதமே, துரியம் - துரியமாகிய, உயிரினுக்கு-உயிரு
க்கு, உணர்வுதோன்ற - அறிவு உதிக்கும்படி, நின்று அருள் - நின்றருள்கி
ன்ற, சுபாவமே - இயற்கையே, எந்தநாளும் - எக்காலமும், நடுவாகி நின்று-
நடுவி னிலையாய் நின்று, ஒளிரும் - விளங்குகின்ற, ஆதியே - முதலே,
கருணை - கருணையோடு கூடிய, நீதியே - நியாயமே, எந்தையே - எமதுதந்
தையே, என - என்று, இடைந்து இடைந்து உருகும் - நெகிழ்ந்து நெகிழ்
ந்து உருகாநின்ற, எளியனென் கவலைதீரவும் - எளியேனது கிலேசம் நீங்க
வும், சிந்தை யானதை அறிந்து - என் மனக்கருத்தை யுணர்ந்து, நீ உன்
அருள் உய்ய - நீ உன்னருளப் புரிய, (அதைப்பெற்று) நானும் இனி உய்
வனே - நானும் இனி உச்சிவிப்பனே, தெரிவதற்கரிய, என்சு.

(வி - ரை.) ஐந்து பூதமொரு காணனீரென வடங்கவந்த பெருவான
மே என்றதனால், முதல்வனுடைய வியாபகத்தையும், ஆதியத்த நடுவேதுமி
ன்றியருளாய் நிறைந்திலகுசோதியே என்றதனால் நித்திபத்தையும், தொந்த
ரூபமுடன் ரூபமாகி குறிகுணமிறந்து வளர் வஸ்துவே என்றதனால், அமலத்
தையும், துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
என்றதனால், அத்துவிதக் கலப்பையும், எந்தநாளு நடுவாகி நின்றொளிருமா
தியே கருணைநீதியே என்றதனால், அருட்சொரூபத்தையும், எந்தையேஎன்
றதனால், நிமித்தத்தையும் விளக்கியதென வறிக.

வானமே, சோதியே, வஸ்துவே, சுபாவமே, நதியே என்று பலபடி
யாகப் புகழ்ந்து மனநிறைவு வருந்துகிற எளியேனுடைய கவலைநீங்க, என்
கருத்தறித்து நீயருள் செய்ய நானுயினி உய்வேனே என்பதாம். (கஉஉ)

ஐவ ரென்றபுல வேடர் கொட்டம்
தடங்க மார்க்கடவன் முட்டியாய்
அடவி நின்று லையருகி னின்றசரு
காதி தின்றுபனி வெயிலினால்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லை நற்சரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்

மேவு கின்றசவு பாத நன்னெறி
 வீரும்ப வில்லையுல கத்திலே
 பொம்முடங்குதொழில் யாத தற்குல
 சார தித்தொழி னடத்திடும்
 புத்தி யுகமறி வற்ற முகமிவை
 பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
 தெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரோடு
 சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேடமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) ஐவர் என்ற - ஐவரென்று சொல்லப்படுகிற, புலம் - புலனாகிய, வேடர்-வேடர்களுடைய, கொட்டம் அடங்க - ஒழுங்கற்ற நடை, மர்க்கடவன் முட்டியாய்-குரங்கினது வலியபிகையைப்போன்றபிபையுடையேனும், அடவி நின்ற-காட்டில் தங்கியும், மலை அருகில் நின்று மலையருகில் இருந்தும், சருகு ஆகி நின்று - சருகு முதலியவற்றை யுகள் பனிலெயிலினால் - பனிலெயில்களால், மெய்வருத்து - உடல்வருத்து, நிய, தவர்தில்லை - தவஞ்செய்தல் இல்லை, நல் - சிறந்த, சரியை கிரியையோகம் என்னும் - சரியை கிரியை யோகம் என்கிற, மூன்றதாய் மேன்ற - மூன்றாகப்பொருத்திய, சவுபாதம் - படிசனாகிய, நல்கெறி-நன்மாகத்தை, விரும்பவில்லை - அபேட்சிக்கவில்லை, உலகத்திலே - உலகின்கடையாய் முடங்கு தொழில்யாது - பொய்யாகிய தொழில்யாதோ, அதற்கு அத்தொழிலுக்கு, நல்ல சாரத்தித்தொழில் நடத்திடும் புத்தி - நல்லசாரத்தொழிலை நடத்துகின்ற புத்தியும், யுகம் - யுக்கியும், அறிவு அற்ற முகம அறிவில்லாத முகத்தன்மையுமாகிய இவைகளையே பொருள் எனக்கருணமெய்ப்பொருள் எனென்று நினைக்கின்ற, மருளன்யான் - மருளருகியநா தெய்வம் - தைவிக்கமான, நல் அருள் படைத்த - நல்ல அருளைப்பெற்ற அபரோடு சேரவும் - உன் அன்பரோடு சேர்ந்து வாழவும், கருணை கூர்ணபோ - கருணைபுரிவையோ, தெரிவதற்கரிய, என்க.

(வி - ரை.) இல்லறத்தின் கண்ணிருந்து சரியையாகிகளை யனுஷ்டிதாவது துறவறம் பூண்டு தவமியற்றியாவது ஞானத்தினை அடையப்பெய்மல், அரித்தியமாகிய பிரபஞ்சவாழ்வில் மொத்தனும்புலும்மருளனாகியனக் ௧ அடியார் கூட்டுறவு உண்டாமோ என்றனர். திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை "இல்லறத்தானல்லே னியற்றுகைத் துறவியல்லே, னல்லறத்து ஞானியல்லே ஞானியேன் - சொல்லறத்தி, னென்றேனு மில்லேனுயர்ந்ததிருப்போரூர வென்றே நானிடேறுவேன்." என்றதனான் காண்க. அடியார் கூட்டுறவு - தத்திடில் திருவருள்தானேவந்து எய்துமாகலின், அன்பரோடுசேரவுங்ருணை கூர்வையோ என்றனர். இந்நூல் பரபாக்கண்ணியில் "அன்பர்பனை செய்யவெனையாளாக்கி விட்டு விட்டா, லின்பரிலை தானேவத் தெய்து பரபரமே," என்றதாலும் காண்க.

ஏக மானவரு வான நீயருளி
 னான னேகவரு வாகியே
 எந்த நாள்கில கோடி சிர்ஷ்டிசெய
 விசையு நாள்வரைய நாண்முத
 லாக நாளது வரைக்கு முன்னடிமை
 கூட வேசநந மானதோ
 அந்த முண்டுநல சநந மீதிதனு
 ளறிய வேண்டுவன வறியலாம்
 மோக மாதிரு பாசமானதை
 யறிந்து விட்டுணையு மெனையுமே
 முழுது ணர்ந்துபர மான விற்பவென
 மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே
 தேக மேடமுவி நானு மோநமுவின்
 பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேடமல
 சிற்சுகோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) ஏகமான உருவான நீ - எகபோகமாயிருந்தநீ, அருளிநால்-
 கருணையினால், அனேகவருவாகி - அனேக சொரூபங்களாகி, அகிகோடி-
 அண்டகோடிகளை, சிர்ஷ்டிசெய - சிருஷ்டிபண்ண, இசையும் நாள்வரை-
 இசைந்த நாளெல்லே, எந்தநாள்-எந்தநாளோ, அந்நாள்முதலாக - அந்தநா-
 ள்முதலாக, நாளதுவரைக்கும் - நாளதுவரையிலும், உன் அடிமை - உன்
 தொண்டனாகிய நான், கூடவேசனைமானதோ-கூடவே பிறந்தபிறவியோ,
 அந்தம் உண்டு - முடிவற்றனவாகவுள்ளது, (ஆயினும்) நல்லசகம் நது-
 நல்லபிறவியிது, இதனுள் அறியவேண்டுவன அறியலாம் - இதில் அறிய
 வேண்டும் புருஷார்த்தங்களை யறியலாம், மோகமாதிரு - மோகாதிசனைக்
 கொடுக்கிற, பாசமானதை-பாசத்தை, அறிந்து-உள்ளவாறு உணர்ந்து, விட்-
 டு-சைவிட்டு, உன்னையும் என்னையும்-ஆண்டாளுகியஉன்னையும் அடிமையா-
 கிய என்னையும், முழுது உணர்ந்து-முற்றுமுணர்ந்து, பரம்ஆன - மேலான,
 இன்பவெள்ளம் - ஆனந்தவெள்ளத்தில், மூழ்கவேண்டும்-மூழ்கவேண்டும்
 இது இன்றியே-இதுசெய்கவில்லாமலே, தேகம் நமுவி-தேகம் என்னைவிட்டு
 நமுவி, நானுமோ நமுவின்-நானும் அனைவிட்டு நமுவேனாயின், பின்னை-
 பிறகு, உய்யும் வகையுள்ளதோ - உச்சிவிக்கும் வகையும் எனக்குண்டோ,
 தெரிவதற்கரிய என்க.

(வி-ரை.) எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுடைய கன்மானு குணமகத்த
 னது சமவேத சத்தியினால் மாயையைச்சோபித்துத் தனுகாணுதினைச்சம
 வாயசத்தியானுகுதமாகவுண்டாக்கி, திகிலாலமெல்லாம் பிரடஞ்சத்திருந்து
 பிரளயகாலத்திலே யொடுங்கும்படிக்குத்தான்தடத்த கர்த்தாவுமாய் இவ்
 வாறிந்த பிரபஞ்சத்துடனேபிறிவறநின்று ஆன்மாக்களுடைய கர்த்திருத்து
 வபோக்திருவாதினும் மாயையினுடைய சங்கோச விகாசங்களுமாய்க்

காரியங்களுடைய உற்பத்தி திதிராசங்களும் தனக்கின்றி அனாதியே சுபா
மமாக அத்துபெற்ற கிரீமலனாகிச் சுவப்பிரகாசனாகிக் காலதேச வஸ்துக்களி
னுலே அபரிச்சின்னனாகி நீக்கமற்றெங்கு நிற்பனாகலின், எகமானவுருவான
பெருவினாலனையவருவாகியே என்றனர். சிவஞானபோதம் கய்யஸ்ஸம்வபா
ம்திதிராசயம் கந்தாசாமாநுசாரதஃ கரோதிஸ்ஸம்ஸுதும்புமஸா மாஜ்ஞயா
சுபதிதயேதி. என்றதனாற்காண்க.

கண்டு சிருஷ்டியென்பதனைப் புரருற்பவாகக் கொள்க. என்னை? பிர
பஞ்சமபுதி கித்தியமாகலின், ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் கன்மத்திற்குத்தக்க
படம் எங்குஞ்சுண்ணங்கள் எண்ணிலவாகலின், சாகமானதோ அருந்தமுண்டு
என்றனர். ஒரு பெரியர், “எடுத்த சனனங்கடோறு மீன்றெடுத்ததாய்மார்,
கொடுத்த முலைப்பாலனைத்துங் கூட்டில் தடுத்துவளர், பைநாகனை துயி
லும் பாலாழிப்பஞ்சிறிதா, மன்னுசிதம்பாதேவா,” என்றதனாற்காண்க. ஆன்
மாநடுகிதும் எண்ணிலவாகும் சன்மங்களுக்குள்மானிடப்பிறவியே அருமை
மாகலின், சல்லசாகதிது, என்றனர். அறிவானந்தசித்தி, “தேரிந்சதுசயுக
மிசண்டயிர சாட்டிங்கனாண், டோரினன் தூற்றி லயன்மாண்டு காந்தமு
முந்தக்கென்பார், சேருதுசத்துளையின்வட பாற்கழிசெல்லெளிது, சாரும்
யிறப்பெழித்திம்மாஹுடத்திற் சணிக்கரி தே,” என்றதனாற்காண்க. மானிட
செனமமே கன்மைதிலைகயோயறிதற்குரியதாகலினாலும், அறியவேண்டுவன
வாகிய தர்மார்த்தசாமமோட்சங்களைத் தெரியலாமாகலினாலும், எதிதனுள
றிய வேண்டுவனவறியலாம் என்றனர். ஆகலின் ரிலேயில்லாத பாசத்தினைக்
கவந்து திலைவாகிய சின்னையும் அடிமையாகிய என்னையும் விசாரித்தறிந்து
யெனந்தத்தினையனுபவிக்கவேண்டுமென்பார், பாசமானதையறிந்துவிட்
கினையெனையுமே முழுதுணர்ந்துபரமான விப்பொள்ள முழுகவேண்டும்
என்றனர். கடையவேண்டிய பவனைச் சேகமுள்ளபோதேசபெற்றுக்கொள்
லாதல் தவகியத்தேவந்தவறில் அத்தேவத்தினைபாதாரமாகக்கொண்டு வாழ
கின்ற உருகுக்கொரு நிலைக்களின்றி ஞானம்பெறுதல் ஒருக்கால முடியா
கென்பார், தேவமே சமுயி சானுமேசமுவிந் பின்னை யுய்யும்வகையுள்ள
தோ என்றனர். சீருமநீரம். “உடம்பாழியி லுயிராழிவர், திடம்பட
கெட்டுஞானஞ் சேரமுடிட்டாருடம்பைவளர்க்கு முபாய மறித்தே, யுடம்
பைவளர்த்தேனுயிர் உளர்த்தேனே,” என்றதனாற்காண்க. (கஉரு)

நிபம லக்ஷணமு நிபம லக்ஷணமு
மாசநுதித்த பேதமும்
மெய்நனர்த்திய பத்ம பீடமிசை
சின்றி லக்குமஜ பாநலத்
தியல நித்தவளர் மூலகுண்டலியை
மினிதி நைஞ்சிபவ ளாருளினல்
என்னை உற்றவளர் சோதி மூலவன
லெக்கன் மோகமது முறைறிலே

வயமி குத்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு னேமதியை வைத்துநான்
வாய்ம தேத்தமிர்த வாரி நையப்பருடு
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குத்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு தோதய விவாசமே.

(இ - ள்.) நியமலக்ஷணமும் - நியமத்தி னிலக்கணத்தையும், இயமல
க்ஷணமும் - இயமத்தி னிலக்கணத்தினையும், ஆசநாதிவிதபேதமும் - ஆசன
முதலான ஷட்களின் வேறுபாடுகளையும், நெடிது உணர்ந்து-நன்றாயறிந்து,
இதயபத்மபீடமிசை-இதயகமலமாகிய பீடத்தின் மேல், நின்று-நிலைபெற்று,
இலங்கும் - விளங்குகிற, அஜபாநலத்து - அஜபாமந்திரத்தின் நன்மையாகி
ய, இயல் அறிந்து - இலக்கணத்தையுமறிந்து, வளர் மூல குண்டலியை -
வளர்கின்ற மூலகுண்டலிசத்தியை, இனிது இறைஞ்சி - இனிதாகவணங்கி
அவள் அருளினால் - அவளுடைய கருணையினால், எவ்வை அற்றுவளர்-வரம்ப
ற்று வளர்கின்ற, சோதி - தேசசையுடைய, மூலஅனல்-மூலாக்கினியோடு,
எங்கள் மோநமனுமுறையிலே-எங்களுடைய மௌநமந்திரக்கிரமத்தினால்,
வயம் மிகுந்துவரும் - வெற்றியிகுந்துவரும், அமிர்த மண்டல மதிக்குளே-
அமிர்தத்தையுடைய சந்திரமண்டலத்துக்குள்ளே, மதியைவைத்து - அறி
வைச்செலுத்தி, நான் வாய்மடுத்து-நான் வாய்வைத்து, அமிர்தவாரிதியை
பருகி-அமிர்தப்பிரவாகத்தினையுண்டு, மன்னும்-நிலைபெற்று ஆர்-அரிய, அமி
ர்தவடிவமாய்-அமிர்தரூபமாய், ஜெயம்மிகுந்தவரு-வெற்றி மிகுந்து வருகி
ன்ற, சித்தயோகநிலைபெற்று-சித்தர்களுடையயோகநிலையையடைந்துஞான
நெறியடைவனோ-ஞானமார்க்கத்தை யடைவனோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி-ரை.) பேதமும் என்றானால் இயமநியம ஆசனங்களுடன் பிரா
ணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி முதலியவுக்கூட்டுக்
இயமத்திற்கு முன்னர் நியமத்தினைக் கூறியது செய்யுள்வழக்கு. இயமநிய
மாதிகளின் இலக்கணங்களை நூற்றுநாற்பத்தெட்டாவது பக்கத்திற்காண்க.
நியமவிலக்கணமுதலியவற்றையாராய்ந்து, அசபையினியலறிந்து, குண்டலி
சத்தியை வணங்கி, இவளருளினால் சந்திரமண்டலத்தின் அமிர்தத்தைப்
பருகி, அமிர்தவுருவாகி ஜெயமிகுந்தோங்கும் யோகநிலையையடைந்து, அத
ன் வழியாய் ஞானமார்க்கத்தையு மடைவனோ என்பதாய். இவற்றின் இயல்
பனைத்து முன்னர் காண்க.

(உருரு)

எறிதி ரைக்கட னிகர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை பென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே

நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
 கோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
 நியம மாநிலிலை நின்று ஞானநெறி
 நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே
 அறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்தியது
 மன்றி மோனகுரு வாகியே
 அகில மீதுவா வந்த சீரருளை
 யைய வைபவீனி யென்சொல்கேன்
 சிறிய னேழைம தடிமை யென்றுனது
 திருவு ளத்தி லிருந்ததோ
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) எறிகடல் திரை - வீசுகின்றகடலில் அலைகளையொத்த, செல்வம் - செல்வமானது, மிகஅல்லல் என்று-மிகவுந்துன்பத்தைத் தருவதென்று, ஒருவர்பின் செல்லாது - ஒருவர்பின் செல்லாமலும், இல்லை என்னும் உரைபேசிடாது - இரப்போர்களுக்கு இல்லை என்கிற சொல்லைச் சொல்லாமலும், உலகில் ஏறும் - உலகிலுள்ளயாவரும், ஆம் எனமதிக்க- ஆமென்று மதிக்கும்படி, நெறியின்வைகி - நன்மார்க்கத்தில் தங்கி, வளர் - விருத்தியடைவதற் கேதுவாகிய, செல்வமும் உதவி - டாக்கியதையும் கொடுத்து, கோய்கள் அற்றசுக வாழ்க்கையாய் - பிணிகளில்லாத சுக வாழ்க்கையை யுடையேமாகி, நியமமாதி நிலைநின்று - நியமம் முதலாகிய நிலைகளில் நின்று, ஞானநெறி - ஞானமார்க்கத்தை யடைந்து, நிஷ்டைகூடவும்- நிஷ்டைகூடிச்சுவானுபூதியைப்பெறவும், எந்நாளும் - எக்காலத்தும், அறிவில்லின்று - என்னறிவிடத்துநின்று, குருவாய் - குருமூர்த்தமாகி, உணர்த்தியது மன்றி - அறிவுறுத்தினது மல்லாமல், மெனனகுருவாகி - மெனனகுருவாகி அகிலமீது வர-உலகின்மேல் வரும்படியாக, வந்த - இறங்கின, சீர் அருளை- சிறந்தவுன் திருவருளின் தன்மையை, ஐய ஐய இனி என் சொல்கேன்-ஐயனே ஐயனே இனியென்னென்று புகழ்ந்துரைக்கேன், சிறியன் ஏழை-சிறியவனாகிய இந்த ஏழை, நமது அடிமையென்று-நமது தொண்டனென்று, உனது திருவுளத்தினி லிருந்ததோ-உன் திருவுள்ளத்திற் கிடந்ததோ, தெரிவதற்கரிய, என்க.

(வி-ரை.) செல்வமானது எந்நாளு நிலையுறுதலின்றி மாறிக்கொண்டேயிருத்தலின், எறிகரைக்கடலினிகர்த்தசெல்வம் என்றனர். நீதிநெறிவிளக்கம். “நீரிற் குமிழியினமை நிறைசெல்வம், நீரிற் சுருட்டு வெட்டுதிரைகள்-நீரி, லெழுந்தாரும் யாக்கை நமரங்காளென்னே, வழுத்தாததெம்பிரான் மன்று,” எனவும், நல்வழி “ஆறிவிமேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்வம், மாறிடுமேறிசு மாகிலத்தீர் - சோரிடுத், தண்ணீரும் வாருந்தருமமே சார்பாக, வுண்ணீர்மைவீறுமுயர்ந்து” எனவும்வருவனவற்றிற்காண்க. செல்வம் மிக்கதுன்பத்தினைத்தருதற் கேதுவாகவின், செல்வமிக வல்லல் என்றார். சிந்தாமணி.

“பெருத்திடு செல்வம் வந்துள்ள போதுகண், ணுருத்தெரியாமலே யொளி மழுங்கிடும், மருத்துனதோவெனில் வாகடத்திலே, தரித்திரமென்னுமோர் மருத்திற்றீருமால்.” என்றதனாற் காண்க. தனக்கியன்றளவு ஏற்பார்க்கீந்து வருதலே சிறப்பாகலின், இல்லையென்னு முரைபேசிடாது என்றனர், நல்ல டியார், “இம்மியரி சித்துணையானும் வைகலும், நும்மிலியைவ கொடுத்துண்மின்-உம்மை, கொடாது தவரென்பர் குண்டு நீர் வையத்து ஆடாது வடுப்பினவர்” எனவும், னைடதும். “உரவுநீர்க் கருங்கடலுடுத்த மாநிலத், தருளுடனம்மையி னளித்த வான் பொருள், மருவிய மறுமையில் வழங்கு பான்மையால், இரவலர் தமரினு மினியராவரே” எனவும், ஓளவை, “இயல்வதுகரவேல்,” “தானமது விரும்பு” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக்கேதுவாகிய குணத்துடன் பிறக்க வேண்டுமாகலின், உலகிலவருமா மெனமதிக்கவே என்றனர் திருக்குறள், “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார் தோன்றலிற் றேன்றமை நன்று” எனவும், சூளாமணி, “ஒருவன திரண்டி யாக்கை யூன்பெய்து நரம்பு போர்த்த, உருவமும் புகழுமென்றும் கவற்றினுறுழிள்வந்து, மரு விய யாக்கையிடுகே மாய்ந்திது மற்றயாக்கை, திருவமர்ந்துலக மேத்தச் சிறந்துபின்னிற்ரு மன்றே.” எனவும், பாரதம், “தேடினாரியாவரே கொலெழுவகை யானுஞ்சீர்த்தி, நீடினாவரே யென்பர் நீணிலத்து யாந்த மாந்தர், பாடினாரியாவர் யாவர் பாடுவித்தார் கொலென்று, நாடினார் தெளியும் வண்ணகவையற நவிலலுற்றேன்,” எனவும், விவேக சிந்தாமணி, “பூதலத்தின் மானிடராய்ப் பிறப்பதரி தென்பபுகல்வர் பிறந் தோர் தாமும், ஆதிமறை நூலின்முறை யருள்சீர்த்தி யெலாந்தங்க வன் பாய்ச் செய்து, நீதிவழுவாதவகை வழக்குறைத்து நல்லோரை நேயங் கொண்டு, காதவழி பேரில்லான் கழுதையெனப் பாரிலுள்ளோர் கருது வாரே,” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. எல்லா நன்மைபு முடையரா யினும் பொருளில்லாரை யாவரு மிகழ்வாராகலின் நெறியின் வைகி வளர் செல்வமு முதலி என்றனர், திருக்குறள், இல்லாரை யெல்லாரு மென் னாவர் செல்வரை. யெல்லாருஞ் செய்வார் சிறப்பு” எனவும், நல்வழி, “கல்லானே யானுலங்கைப்பொருளொன்றுண்டாயின் எல்லாருஞ் சென் றற் கெதிர்கொள்வர்-இல்லானே, யில்லாளும் வேண்டாள் மற்றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள், செல்லாதவன் வாயிற் சொல்,” எனவும் நீதிநெறிவி ளக்கம், “இன் சொல்லன்றழ் நடையனாவினு மொன்றில்லானேல், வன் சொல்லினல்லது வாய்திறவா-வென்சொலினும், கைத்துடையான் காந்தி மொதுங்குங் கடன்ஞாலம், பித்துடைய வல்லபிற,” எனவும், தனிப்பாடல். “குணமிருந்தாலுங் குலமிருந்தாலுங் கொழந்தமிழின், மண மிருந்தாலு மதியிருந்தாலும் வழத்தியவங், கணமிருந்தாலு, மொருகாசு பெருது சிங்காரவரைப், பணமிருந்தாலவர்க் கெல்லாரு மஞ்சலி பண்ணு வரே.” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க, சகலபோக்களும் குறைவற

உருஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

விருத்தம் பிணிமேலிட்டிருக்குமேல் உடனிலை பெறுதாகவினாலும், நோய் கூன்ற சுகவாழ்க்கையாய் என்றனர், “உடம்பாழியிலுயிரா ராழிவந்திடம் படமெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டார்.” என்பவற்றிற்காண்க.

செவ்வழுதலியவற்றினை நிலையல்லன வென்றுணர்த்தி மோட்சத்திற் கேதவாசிய பிபமாதிகளின் நிலையினின்று ஞானநிஷ்டை கூறும்படி அந் தர்மமுகத்தினுந் தெரிவித்துப் பகிர்முகத்தினும் வெளிவந்து ஆட்கொண்ட கருணையினை யென்சொல்லிப் புகழ்வேன், இவன் சிறியன் அறிவிலி ஆயினும், மமது அடிமைதானே யென்று உன்திருவுளத்திற் கிடந்ததோ என்பதாம்.

(கஉஎ)

எவ்வுயிர்த்திராளு முலகி லென்னுயி

ரெனக்குழைந்துருகி நன்மையாய்

இகழுரைப்பவென தென்ற யாவையு

மெடுத்தெறிந்துமத யானைபோல்

கவ்வையற்ற நடைபயில வன்பரடி

கண்ட தேயருளின் வடிவமாக்

கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு

கைகுவித்துமலர் தூவியே

பவ்வ வெண்டிரை கொடுத்த தண்டரளம்

கிழியு திர்ப்பமொழி குளறியே

பாடி யாடியு ஞடைந்து டைந்தெழுது

பாவையொத்தசைத லின்றியே

திவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு

மன்ப வீட்டினி லிருப்பனே

செவ்வ தற்கரிய டிரம மேயமல

சுற்ச கோதய விலாசமே.

(இ.எ.) உலகில்-உலகத்திலுள்ள, எவ்வுயிர்த்திராளு - எவ்வகைப் பட்ட வேராசிகளும், என் உயிர் என-என் உயிரென்று பாவித்து, குழைந் துருகி-(கவைக்கு ஒரு விபத்து நேரிட்டால் அதைக்குறித்து) மனங் குழைந்த உருகி, நன்மை ஆம் இதம் உரைப்ப-நன்மையாகிய இதங்களைச் சொல்லவும், எனது என்றயாவையும்-எனதென்று சொல்லப்படுகிற எல் லப் பொருள்களையும், மதயானைபோல் எடுத்தெறிந்து-மதயானை யெடுத் தெறிவது போல எடுத்தெறிந்து, கவ்வைய அற்ற நடைபயில-துன்பமறு சைக்குச்சாரணமான நன்னடையைப் பயிலவும், அன்பர் அடிசண்டதே துருளின்வடிவம் ஆ-அன்பரது திருவடியைக்கண்டதே திருவருளைக் கண்ட தாகப் பாவித்து, கண்டயாவையும்-பார்த்த எல்லாப் பொருள்களையும், அக ண்டம் என்ன-அகண்டரூப மென்று நிச்சயித்து, இருகைசுவித்து-இரு கரங் கூப்பி, மலர் தூவி-மலர்களைச்சிந்தி, பவ்வம்-கடலினது, வெள்ளியை- வெள்ளிய அலைகளால், கொடுத்த-எடுத்தெறியப்பட்ட, தண்தரளம்-குளிர் ச்ச முத்தப்போன்ற நீர்த்துளிகளை, விழிஉ திர்ப்ப-கண்கள் உதிர்த்தவும், மொழிதுளறி-வார்த்தை தமொறி, பாடி ஆடி-பாடியும் ஆடியும், உன் உடைந்து உடைந்து-மனம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, எழுது பாவை ஒத்து,

எழுதிய சித்திரப்பிரதிமையை யொத்து, அசைதல் இன்றி-அசைவில்லாமல், திவ்யம்-தெய்விகமான, அன்பு உருவமாகி - அன்புருவாகி, அன்பரொடும்-உன் அன்பர்களுடன், இன்பவீட்டில் இருப்பனோ-ஆனந்த ஏதுவான மோட்சத்திலிருக்கப் பெறுவேனோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி - ரை.) எவ்வுயிர்த்திரனும் என்னுயிர் என்றதனால், சீவகாருண்னியமும், அன்பர் அடிசண்டதே அருளின்வடிவமா என்றதனால், ஈச்சவரபத்தியும், எனது என்றயாவையும் மதபாணபோ லெடுத்தெறிந்து என்றதனால், பாசகவராகியமும், அன்புருவமாகி இன்பவீட்டினிலிருப்பனோ என்றதனால், பிரமஞானமும் அதன்மேலும் கூறப்பட்டது.

முதல்வனை அகண்டமாகவே யெந்நாளும் பாவித்து மற்றையவழிபாட்டினை யறுதியாக விட்டொழியவேண்டு மென்னும் ஏகான்மவாதிகளை மறுத்து, முதல்வனுக்குரிய இலக்கணங்களுள் அகண்டமுமொன்று மென வெண்ணிக்கண்டத்தும் அவன் வியாபக மிருத்தலை யாய்ந்தறிந்து கைகுவித்தலும், ஆனந்தக்கண்ணீர் சிந்தலும், மலர்நூலியருச்சித்தலும், ஆடுதலும், பாடுதலும், மனநெகிழ்தலும் வேண்டுமென்பார், அகண்ட மன்னவிருக*.....உடைந்து என்றனர். (கஉஅ)

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது

மருவி யேதுரிய வடிவமாய்

மன்னு தேசமொடு கால மாதியை

மறந்த நின்னடிய ரடியிலே

பத்தி யாய்நெடிது நம்பு மென்னையொரு

மைய றந்தகில மாயையைப்

பாரு பாரென நடத்த வந்ததென

பார தத்தினுமி துள்ளதோ

சுத்த நித்தவியல் பாகு மோவுனது

விசுவ மாயைநடு வாகவே

சொல்ல வேணும்வகை நல்ல காதிகதை

சொல்லு மாயையினு மில்லையென்

சித்த மீப்படி மயங்கு மோவருளை

நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ

தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல

சிற்கோதய விலாசமே.

(இ - ன்.) மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது மருவி-மத்தர் பேயர் பாலர் இவர்களுடைய குணத்தினைப் பொருந்தி, துரியவடிவம் ஆய்-துரிய ரூபமாகி, மன்னு-நிலைபெற்ற, தேசமொடு காலமாதியை மறந்த-தேசகாலாதிகளைமறந்த, நின் அடியர் அடியிலே-உன்னடியார்களுடைய திருவடிகளில், பத்தி ஆய்-பத்தியுள்ளவனும், நெடிது நம்பும் என்னை-மிருதியும்

நம்புகின்ற என்னை, ஒருமையல் தந்து-ஒப்பற்ற மயக்கத்தினைக் கொடுத்து, அகிலமாயையை-உலகமாயையை, பாருபார்என-பார் பார்என்று, நடத்த வந்தது என-நடத்தவந்ததுயாது, இது பாரதத்திலும் உள்ளதோ-இதுபாரதத்தினுமுண்டோ, சுத்த சித்த இயல்பாகுமோ-இது உனது சுத்த சித்த இயற்கையாமோ, உனது விசுவமாயைநடுவாக உன்லோகமாயையின் இடையின், வகை சொல்லவேணும்-வழிசொல்லவேண்டும், நல்லகாசிகை சொல்லும்-நன்மையாகிய காதிகையில் சொல்லப்படுகிற, மாயையினும்-மாயையின்வைபவத்திலும், இல்லை-இவ்வாறில்லையே, என்சித்தம் இப்படி மயங்குமோ-என்மனமானது இப்படி மயங்கலாமோ, அருளை நம்பி ஜோர்கன்-உன்திருவருளை நம்பினவர்கள், பெறு பேறு இதோ-பெறுவதாகிய லாபம் இதுதானோ, தெரிவதற்கரிய, என்க.

(வி-ரை.) மத்தராவார் எந்நாளு மொருதன்மையாய் வைதாரையும் வாழ்த்தினவரையும் புகுத்துநோக்காமல் தேக செளக்கியங்களையு மிச்சியாமலிருப்பவர், பேராவார் பேய்ப்பிடியுண்டவன். தேகத்திலே யொருத்தர் பண்ணு மிதாசுதம் பிடித்தபேய்க்கே யாகத்தனக்குப் பாரமற சிற்பவன் போலிருப்பவர். பாலாவார் பசித்த நேரம்புகுப்பதன்றி யினிமேற் புகிப் புகிது வேண்டிமென்று தேடாமலும் மாதாபிதாவிற்கு வந்த பேறிழவிற் சந்தோஷமும் துக்கமும் தனக்கில்லாமலும் பிரயோசனத்தை யிச்சியாமலொரு தொழில் செய்வதும் ஆகிய பாலரையொத்தவர்.

மத்தர் பேயரொடு பாலர்தன்மையது மருவியவர் சீவன்முத்தர். ஞான கிஷ்டையுடைய இவர்கட்குப் பண்ணவேண்டிய தொருசியமில்லையாகலின், தேசமோடு காலமாதியை மறந்து என்றனர். சிவஞான சித்தியார் “ஞாலமதின் ஞான கிஷ்டையுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையில்கூடாதுவதொன்றில்லை, சிலயில்லை, கோலயில்லைப் புலனில்லைக் கரணயில்லைக் குணயில்லைக் குறியில்லைக் குலமு யில்லைப் பாலருடனுன்மத்தர் பைசாசர் குணமருவிப் பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்.” எனவும், “யஜுரோயஜுரோயநொஹி நகிஷு- லளகிக் கியா । ஸநு லெசு ஸவ-கூழ்-ணி லொகாஹாஸஸெஷதஃ ஸபியாஹாநிஸுஷாநு க்ருத க்ருதாநு யநாநிவ || ஸங்குஷு-லிகுஷு-ஹ-பெவா நெடுக-ஹபு-காஹகி ||” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

காதிகையாவது மாயாசாலத்தினைக் காட்டுதற்கேற்படுத்திய வெரு சுற்பனைக்கதை. இக்கதையினை யாதாரமாகக்கொண்டு மாயையினைப் பெய்யெனச் சாதிக்க முன்வருவர் ஏகான்மவாதியர். அங்ஙனமன்று அனாதி சித்தியமாயுள்ள மாயையின் விகற்பத்தினைக் காட்டவே கட்டிய கதையாகும். அக்கதையின் வருமானு:—

கோசலமென்னுந் தேசத்தில் காதியென்னும் பெயரையுடைய பிராமண னொருவன், ஒருகாரியத்தினை மனதினினேத்து உறவினரைவிட்டு ஒரு

வனத்திற்புகுந்து ஒரு தடாக சலமத்தியில் பொருந்திக்கண்ட மட்டுமுழுக்
 ரின்று தவத்தைச் செய்து எட்டுமாதஞ் சென்றகாலத்தில், விண்டு அக்காதி
 யின் முன்வந்து உன்கருத்தென்னவென்றனர். காதிக்கொழுது போற்றி
 மாயையின் சொரூபத்தினைக்காணும்படி யருளவேண்டு மென்றனன். அங்கு
 னமே காணக்கடவாயென்று விண்டு கூறிமறைந்தனர். உடனே காதி வேத
 மந்திரங்களையும் தியானங்களையு மறந்து தனது வீட்டில் தன்னை வியாதி
 யினால் மரித்தவனாகப்பார்த்தான். பந்துக்களினவரும் மொய்த்துக்கொண்டு
 கதறவும், மனைவியலறவும், தாய் பதைபதைத்துத் தளர்ச்சியடைவும் கண்
 டான். இச்சமயத்தில் தன்னை உறவினர் மயானத்தில் வைத்து அக்கி
 னியைமூட்டச் சரீரமியாவுஞ் சாம்பலாகிவிடத் தெரிந்தான். பின்னும்
 அப்பிராமணன் ணுணதேசத்தின் நீசர்குலத்து ஒருபெண்ணின் வயிற்றில்
 வெந்துபோன கரிக்கட்டையைப்போல ஆண்மகனாய்ப்பிறந்து, அக்குலத்
 துப்பெண்ணை மணஞ்செய்து, மலைகளிலும் காணக்களிலும் உடலு முயிரும்
 போல வாழநாளில், தன்வமிசம்விளங்கச் சிலபிள்ளைகளைப் பெற்றான். சில
 நாளில் நரை மிக வுண்டாகவும் தழையாலொரு வீடுகட்டி யதில் வாழ்ந்து
 வரும்போது தன் பிள்ளைக்கு மூப்புவந்து பொருந்தியது. இங்ஙனம் தனக்
 கும், மனைவிக்கும், புத்திரர்கட்கும் ஒருமித்து மூப்புவந்தடையப்பார்த்து
 வருத்தப்படுகின்ற காலத்துத்தன்னை நீங்கலாக எல்லாரையுங் காலன்
 கொல்ல, எப்பொழுதும் வாய்விட்டழுது தனிமையைச் சகிக்கமாட்டாமல்
 நிலைவுகெட்டு ஓராசையுமில்லாதவனாய் அளவற்றதேசங்களில் வெகுநாள்
 திரிகின்றவன் ஒருநாள் கிரகாட்டின் பட்டினத்திற் புகுந்து விண்ணுலகத்
 தில் சொர்ணமயமான வீதியைப்போலிருக்கிற ஒருதெருயிற்போகும்
 போதில் இந்நகரத்தரசன் மரணமடைந்தனன். வேறொரு அரசனை எடுத்த
 துக்கொண்டுவென்று சொல்லிச் சிவந்த சொர்ணங்களினாலும் நிறைந்த
 விரத்தினங்களாலும் அலங்காரஞ்செய்து அனுப்பியபட்டத்துயானையானது
 அரச னொன்று தேடிக்கொண்டு நேரேவரக் கறுத்த வருவத்தோடிருக்கிற
 வந்த நீசனை அந்த யானைபார்க்கவும் துதிக்கையினால் மத்தகத்திலேற்றிக்
 கொண்டபோயிற்று. அப்பட்டத்துயானையால் கொண்டுவரப்பட்ட இவனை
 மாதர்கள் அலங்காரஞ்செய்தார்கள். பழகிய மந்திரிகளும் சேனாதிபதிகளும்
 இவனை அரசனாக முடிசூட்டிப் பணியைத் தலைமேற் கொண்டார்கள்.
 இவனும் பூமிபாலனாய் நீதியை முறைமையிற் செலுத்தி முறைமையினால்
 கவலனென்கிற நாமந்தரித்துக் கீரதேசத்தில் சிங்காதனத்தின்மேல்பொலி
 வாகவீற்றிருந்தான். எட்டுவருடங்கழியவே ஒருதினத்திற் துணித்தவனாய்
 ஆபரணங்களனைத்தையுநீக்கித் தானே கானடையாக நடந்து வீட்டினது
 தெருப்புறத்தில் நீசவேடத்தோடும் உலாவுஞ்சமயத்தில் அவ்விடத்தில்
 சண்டாளர்கள் சிலர்வந்தார்கள் அவர்களுள் ஒருமுதியோன்வந்து இவனைப்
 பார்த்தவுடன் ஆசையோடும்தழுவிக் கடைகுனென்கிற பழைய நாமத்தி
 னைச் சொல்லியப்பழையவுறவினனாகிய நீ இதுகாறு மென்கேபோனாய்
 இப்பொழுதென்கேயிருக்கிறாய் என்று இவன் வமிசத்தின் கிரமங்களை
 னைத்தையும் விசாரித்தான். அந்த நீசனைக்கவலனென்னுமரசன் நிந்தித்
 துப்பெருஞ்சத்தத்துடன் தட்டி அவ்விடத்தினின்றும் சீக்கிரமாகவந்தத் தப்

உசுஉ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பாத்தினுக்குச் வெல்லதலும் இவைகளனைத்தையும் இராசஸ்திரீகள் பல கர்வாசலினின் தும் பிரத்தியட்சமாகக்கேட்டு அதிசயத்தினால் அவ்விடத் திருத்த மந்திரிமுதலியவர்கட்கு அறிவிக்க அவர்களும் இவன் பூர்வத்தில் கண்டாளன்போலும் என்றாகித்தறிந்து கொண்டு மிகவும் மனவருத்த மடைந்தார்கள். அவைகளனைத்தையும் அநியாத வனைப்போல மறைத்துக் கொண்டு முன்போலச் சிம்மாதனத்திலிருக்கவும் அவ்விடத்திலுள்ள அவ் வரசனக்குமுன் கெருக்கமாகிய மாதரும் அமைச்சரும் மற்றுள்ளவர்களும் பரிசுக்கூடாத பிரேதத்தைப் போல பார்க்காதவர்களாய் அவ்விடம் ப்ரமாமலருந்தார்கள். தான் அந்தச்சனங்களுடன் கூடியிருந்தும் வேற்று கையாகி அந்வுநிறைந்த வீத்தையும் திரவியமும் ஏதுவு மில்லாமல் மறு தேயத்தில் பொருத்திய வழிபடப்பவனைப்போலு மிருந்தான். அத்தருணத் தீர்ச்சலரும் இவனுடைய சம்பந்தத்தால் நாமெல்லோரும் பதிதராயி லோம், காதிசைய மடையமாட்டோம் பரிசுத்தமாகும் பொருட்டு அக்கினி யிற் பிரவேசிப்போமென்று அப்பட்டினத்திலுள்ள சகலரும் குழந்தைகள் முதலாக வார்த்திகள் வரையில் ஒருமிக்கக்கடி அக்கினியிற்பிரவேசித் தார்கள். அசனாகிய கண்டாளன் மிகவுந் துன்பமுற்று நமதுதொடர் பாவல்லோ இத்தனைபேரும் நாசமடைந்தார்கள். நாமிருந்தென்ன வென்று சித்தித்து உயிரை விடும்படி சிச்சயித்து அக்கினியிற்பிரவேசித் தும்போது அனலில் தளிரைப்போல சிவந்த அக்கினியானது கடைஞன் சரித்திலெரிக்கச் சலத்தில் முழுகியிருக்கிற காதியின் சரீரமானது பதை பதைத்த மலாமாயினின்று நீங்கி நான்கு கடிகையில் என்னபார்த் தொம் என்னசெய்தோம் என சினேந்து தடாகத்திடை நின்றேறி ஆச்சரி மடைந்தருந்தான்.

(கஉக)

பன்னு சச்சமய நெறிப டைத்தவரு
மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படி நருந்தலை வணங்கிடத்
தனமு கத்திலுயர் வரவ ஸுழக்குமெம
தருட னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனிய ருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சாக னுதிமுநி வேரகடம்
கொண்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
மோந ஞாநம துணர்த்தியே
கத்த கித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
சோம சேகர கிர்பாளுவாய்த்
தென் முகத்தின்முக மாயி ருந்தகொலு
வெம்மு கத்தினும்வ ணங்குவேன்
தெர்வ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்ச கோதய விவாசமே.

(இ - ன்.) பல்முகம்-பலதுறைகளையுடைய, சமயநெறி படைத்தவரும்-சமயமார்க்கங்களைப் படைத்தவர்களும், யாங்களே கடவுள் என்றிடும் பாதகத்தவரும்-நாங்களே பிரம்மென்கிற பாவிகளும், வாத தர்க்க மிடுபடிதரும்-தர்க்கவாதம் பண்ணுகிற வஞ்சகரும், தலைவணங்கிட-தலைவணங்கித் தொழவும், தன்முகத்தில்-தன்னிடத்தில், உயிர்-சீவராசிகளை, வர அழைக்கும்-வர அழைக்கின்ற, எமதருமனும்-யமதருமராஜனும், பகடு மேய்க்கியாய்-எருமை மேய்ப்பவனும், தனியிருப்ப-தனியே யிருக்கவும், வடநீழ லுடுவளர்-கல்லாலினிழுவில் விருத்தியடையாடிற்கிற, சநகனாதி-முனிவோர்கள்-சநகாதி முனிவர்களுடைய, சொல்மயக்கமதுதீர-வார்த்தையிலுண்டானமயக்கமது நீங்கும்வகை, அங்கைகொடு-அழகிய கைகளைக்கொண்டு, மோன ஞானமுணர்த்தி-மோன நிலையாகிய ஞானத்தினை அறிவுறுத்தி, சுத்த சித்த அருள்-சுத்த சித்த அருளானது, இயல்பாகவுள்-இயற்கையாகவுள்ள, சோமசேகர-சோமசேகரன் என்கிற, கிர்பாளுவாய்-கருணாநிதியாகி, தென்முகத்தில்-தென் திசையில், முகமாயிருந்தகொலு-அபிமுகமாக விருந்தகொலுவனை, எம்முகத்திலும் வணங்குவேன்-எத்திசையிலும் தொழுவேன், தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி - ரை.) பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவர், முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர், யாங்களே கடவுளென்றிடும்பாதகத்தவர் ஏகான்ம வாதிக்கனாகிய மாயாவாதிகள். வாததர்க்கமிடு படிநர், விதண்டாவாதிகள். முக்கூற்றுப் புற சமயத்தவர் ஒருவர்சென்ற நெறியே மற்றொருவர் செல்லாது தங்கள் தங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரோதித்து உண்மை தேராதுவாழ்கின்றாராகலின் அவரைப்பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவரென்றனர். ஏகான்ம வாதிக்கள் அங்கிக்கொதைபடி எங்கும் பிரகாசமாயுள்ள அனாதிமுத்தனாகிய பரமான்மாவையும் ஏகதேச வியாபகமுற்ற அனாதிபெத்தனாகிய ஆன்மாவையுமொன்றெனக்கூறுவாராகலினாலும் அங்ஙனங் கூறுதல் அதிபாதக மாகலினாலும்யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும் என்றனர். ஈண்டுதர்க்கர் என்றது தார்க்கீகரையன்று. காரியத்தினை யொப்புக்கொண்டு அதன் சியதகாரணத்தினை யொப்புக்கொள்ளாமல் மறுக்கின்றபொய்வாதிகளாய், இல்லையென்ற காரணப்புவத்தினை வியாப்பியமாகவும் உண்டென்றகாரியத்தினை அபாவமாகவைத்து அதனைவியாபகமாகவும்கொண்டு “நெருப்பில்லையாயிற் புகையுமில்லை” என்றுபொய் யனுபவத்துள் ஒன்றாகக்கூறிய தர்க்கத்தினை மேற்கொண்டார் தர்க்கராவர். “முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருவை மூடர், சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர்-பலதாரை, வட்டிலிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக், கிட்டினரகங்கிடர்.” என்றதனாற்காண்க.

பலசமயிகள் பயணற்றவர்களாயொழிய. நமன் கண்ணெடுத்தும் பாரக்கவுங்கூடாதிருக்க, சனகாதிமுனிவர்கட்குத் தேவரீர் தென்முகமாக வடநீழலின் கண்வீற்றிருந்து மோனஞானத்தினைக் குறிப்பாயருளிய திருக்கோலத்தினை எக்காலத்தும் வணங்கா லின்றேன் என்பதாம். (கருடு

உகாசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஆகாரபுவனம்.

சிதம்பராகசியம்.

என்சீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

ஆகார புவனம்பா கார மாக

வங்நனே யொருமொழியா லகண்டா கார

யோகாது பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்

குறுதுணையே யென்னளவு முகந்த நட்பே

வாகாரும் படிக்ககைசகின் கிணிவா பென்ன

மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோல்

தேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே.

திசுமுனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.

(இ - ன்.) ஆகாரம்-உருவமாதிரிமாய்க் காணப்படுகிற, புவனம்-உலகமானது, இன்ப ஆகாரமாக-சுகவடிவமாக, அங்கனே-அவ்வாறே, ஒரு மொழியால் ஒருசொல்லினால், அகண்ட ஆகார யோகானு பூதிபெற்ற. அகண்டரூபமான யோகானுபவம்பெற்ற, அன்பர்-அன்பாது, ஆவிக்கு-உயிருக்கு, உறுதுணையேமிக்கதுணையே, என் அளவும்-என்னளவிலும், உகந்த-வீருப்பம்வைத்த; நட்பே-சினேகமே, வாகு ஆரும்படிக்கு-அழகுபொருந்தும்படிக்கு, இசை-ஒலிக்கின்ற, கிண்கிணியாய் என்ற-கிண்கிணியாய் போல, மலர்ந்த விரித்த, மலரினிடையில-மலரினிடத்தில், வாசம் வயங்கு மாபோல்-பரிமளம் விசுதல்போல், தேகாதி உலகம் எங்கும் கலந்து-தனுமுத லாகிய உலகமெல்லாங்கலந்து, தானே திகழ்-தானையாகி விளங்குகின்ற, அகத்தம்-முடிவுற்ற, ஆனந்தமயம்-ஆனந்தரூபமான, தெய்வக்குன்றே-தெய்வத்தன்மையுள்ள மலையே. என்க.

(வி - ரை.) சிதம்பரமென்பது சர்வான்மாக்களுக்கும் பொதுவாய், சங்காரவழக்கறுக்கிற அம்பலமாய், களங்கமற்ற கனகமய ரூபமாய், சத்தகேவலமாய், பூமிக்கு இருதய-சுமலமாய், யாவர்க்கும் புகலிடமாய், சாக்கிராதிதக் கழன்ற சத்தமாய், பரஞானமாய், காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் புதுமையாயிருப்பதாய், சத்தியஞானரூபமாய், சுழுமுனமார்க்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற பிரகாசமான ஞானமாய், தன்னைத்தரிசித்தவர்களுக்கு ஞானானந்தத் தைத்தோற்று விக்கும் பொருளாய் பசுபாசஞான நீக்கியிருப்பதாய், சர்வத்திற்கு யிடங்கொடுப்பதாய், பதமுத்திகளைக்கைவிட்டலிடமாய், மகாமாயைக்குமேலாய், எப்பொழுது மெல்லா பாதத்திலும் விளங்கும் ஞானமாகிய சபையாய், சிவசொருபமாய், தத்துவாதீத சிவபிரான் அனைவரத்தாண்ட வத்திற்கு அதிட்டானமாயிருப்பது. கோயில்புராணம், “அத்தன் பரதத்து வனித்தாடத்தமரும் பொதுவினபெயர் மன்றமலஞ், சத்தம் பரிரணமயகோ சமகந் தனிபுண்டரிகங் குவைகண் ககனஞ், சுத்தம் பரமற் புதமெய்ப் பதமச்சுழுஞ் வழிஞான ககோதயநற், சித்தம் பரமுத்தி பரப்பிரமந் திகழுஞ் சபை சத்திசிவாலயமே” என்றதனாற் காண்க.

இச்சிதம் பரத்தினைச்சாமவேதிய சாந்தோக்கியோபரிடதம் சத் என்றும், சபா என்றும், கிருஷ்ணயசுர்வேதிய சுவேதா சுவதரோ பரிடதம்பரம் என்றும், சத்தியம் என்றும், வாசசநேயபிருக தாரணியோபரிடதம்மகத்து என்றும், கைவல்லியோபரிடதம் விவித்தம் (தனி) என்றும், அற்புதம் என்றும், சாந்தோக்கியோபரிடதம் புண்டரீசம் என்றும், தைத்திரியோபரிடதம் குகையென்றும் ஞானானந்தம் என்றும், பரமவியோமம் என்றும், பரமாலயம் என்றும், பிருக தாரண்ணியோபரிடதம் சுத்தம் என்றும், தல்வகாரோபரிடதம் சத்தியமாயதனம் (சத்தியாஸ்பதம்) என்றும் கூறும்.

சுகரிணிமாலையுடையார் “இருதயகமலம் இரவிலிம்ப முதலிய எவ்வெவ்விடங்களில் சிவபெருமானைத் தியானிக்கிலும் அவ்வெவ்விடங்கள் அனைத்தினும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க” என்று கூறியதுபோல, தானியாகுபெயரால் சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றிவிளங்கும் சேதன அசேதனங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுமாமென்பது தெளியப்படுகின்றது இதுபற்றியே திருமூலநாயனார் “அப்பலமாவ தகிலசராசர, மம்பலமாவது வாதிப்பிராநடி, யம்பலமாவது வப்புத்தீம்ண்டல, மம்பலமாவது வஜ்ரேசேழ்த்தாமே.” என்றருளிச்செய்தார்.

“ஆகாச ஏவயஸ்யாயதநம், ஆகாச சரீரம் ப்ரம்ம” என்ற தைத்திரியோபரிடதத்தாலும், “க்ருத்யாகாச மயம்கோசமானந்தம் பரமலயம்.” என்ற மைத்திராயணோபரிடதத்தாலும். “யஸ்யஸாபரமா தேவீ சந்திராகாசசம்ஸிதா.” என்ற இரத்திதைத்திரயத்தாலும் சத்தி சொரூபமாகிய சரீரத்திலடைக்கும் பிங்கலைக்கு நடுவிலுள்ள சுழுமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்யும் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணர்ந்தலே சிதம்பர இரகசியமாம்.

சித்தார்த்தமகாவாக்கியத் தேர்ச்சியினால் ஆகாரபுவன மனைத்தையும் சிவாகாரமாகக் கண்டு, கரணங்களைச் சிவாரப்பிதஞ் செய்துவாழும் யோகியரிடத்து முதல்வன் நன்கு விளங்கிவனாகலின், ஆகாரபுவனமின் பாகாரமாக வந்தனையொருமொழியாலகண்டாகார யோகானுபூதி பெற்ற வன்பராவிக் குறுதுணையே எனவும், அத்தகையோருக்குற்ற துணையாயிருப்பதன்றி அடியேனையுமொரு பொருட்டா மதித்து என்னிடத்தும் அருள்வைத்தனையென்பார், என்னளவுமுகந்த நட்பே எனவும், மலரினிடத்து வாசனையாதான் மிய மாக விருத்தல் போல தனாகரண புவன போக மனைத்தினுந் கலந்துள்ள யென்பார், மலரிடை வாசம் வயங்குமாபோல் தேகாதிபுலக மெங்குந்கலந்து எனவுந் கூறினர். (கநக)

அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிரா யென்று
மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்ததேவே

உகுக தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

இனம்பிரிந்த மான்போன னிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் ருனே
கனிபலித்த வானந்தக் கட்டிப்பேறே.

(இ-ள்.) அனந்த பதம்-முடிவற்ற குறிகளை யுடைய, உயிர்கள் தொ
டம்-உயிர்கள்தோறும், உயிராய்-உயிராகி, என்றும் ஆந்த நிலை ஆகி-எக்
காலத்தும் சுகநிலையமாகி, அனலைக்கு எட்டா-காட்சி முதலிய பிரமாணங்
கட்டு மெட்டாத, தன்னந்தனிமையான - மிகத்தனிமையான, சிம்மாத்திர
மாச் சிற்சொருபமாத்திரமாகி, சிழ்மேல் காட்டா-சீழெல்லே மேலெல்லே
களைக் காட்டாத, சதசத்தாய்-சத்தும் அசத்தமாகி, அருள்கோயில்-திருவ
ருளாகிய கோயிலில், தழைத்த-செழித்த, தேவே-தெய்வமே, நான் - அடி
பேன், இனம்பிரிந்த மான்போல் இடையாவண்ணம்-தன்கூட்டத்தினே
விட்டுக் கிண மாணப்போல வருந்தாதவகை, இன்பம் உற-சுகவாழ்வை
யுடைய, அன்பர்பக்கல்-உன்தொண்டரிடத்து, இருத்திவைத்து-இருக்கச்
செய்து, கனந்தரும்-சிறப்பைத்தருகின்ற, மாகனமே-பெருஞ்சிறப்பமைந்த
வன்தேவே, தன் அருளிற்றுனே-குளிர்ச்சிபொருந்திய மரத்திற்றுனே,
கனிபலித்த-கனியாடிப்பழுத்த, ஆந்தக்கட்டி-இன்பமாகிய சர்க்கரைக்
கட்டி மென்று சொல்லப்படுகிற, பேறே-பரமலாபமே, என்க.

(வி-கா.) ஒவ்வொரு யோனிவர்க்குக்கடோறு முண்டான வான்மாக்க
ளையாவடி படுத்தப்படாதது கொண்டே என்பத்து நான்கு தூறியாயோனி
பேதத்திலுண்டான வான்மாக்களையும் அளவுபடுத்தப்படாதபடியாலும்,
அவ்வாற்தோறும் திருவடியிலே கூடின வான்மாக்கள் மீளவும் சன்னங்
கில் வாராதிருக்கவும் பிரபஞ்சகாரியப் பட்டுவருகிற வான்மாக்கள் தொலை
யாதது கொண்டும், அனந்தபதவுயிர்கள் எனவும், ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம்
பிராணராயனாயிருத்தலின், உயிர்கடோறு முயிராயென்றும், திருவுரு
பினேத்தும் ஆனந்தமேமாகலினாலும் அவனையுற்று நோக்குவார்க்கும் ஆனந்
தமேவிரைதலினாலும், ஆனந்தநிலைபுகி யென்றும், பசுசாத்திரங்களிற்
பக்ககட்டிப்பெ பசுப்பிரமாணங்களாகிய புத்திப்பிரகாச லிங்கபராமரி
சுத்த விருத்திமுதலாகியபஞ்சாவையைவங்களினால் நிறைந்த பாசானுமா
னங்களினால் அறியப்படாதலின் அனலைக்கெட்டா என்றும், சசாதி
வசாதி சத்தபேதமற்று வினங்கலின், சின்மாத்திரமாய் என்றும், தான் சக்
தாயிருக்கும் அசத்தனைத்தினையும், அசைப்பித்தலின் சதசத்தாயெனவுங்
கூறலாம்.

அசத்தினே அபாவமெனக் கூறுவர் ஏகான்மவாதிகள். அற்றன்று,
அசத்தென்பது சத்துக்கு மறுதலையன்மையால் பொதுவியல்பு பற்றிய
சத்தென்பபொயினும், சிறப்பியல்பு பற்றியசத்தாதல் செல்லாமையிற்
சிறப்பியல்பு நோக்கும் வழியவை சத்தாதற் கிழக்கின்று காரியப்பிரபஞ்சம்
படுத்திப்பொழுது நிற்குமென வறியவராத நிலைபெறுவது போலத்
தோன்றி விராயக் கெட்டுமெனந்து போதற் சிறப்புடமைபற்றி அசத்தென்
றென்துக் கொள்ளப்பட்டது" என ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறிய
தலைப்பான்கு.

(ககஉ)

பேரனைத்து மணுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
 பேரின்ப மாகவந்த பெருக்கே பேசா
 வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
 மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
 கூறனைத்தும் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
 குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
 ஆறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமயகோடி
 யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே.

(இ-ள்.) பேறு அனைத்தும்-எல்லாப்பேறுகளையும், அணுஎன உதறித்தள்ள-அணுவாக உதறித்தள்ளும்படியாக, பேரின்பம் ஆகவந்த பெருக்கே-பேரானந்தமாக வந்தருளிய வெள்ளமே, பேசா வீறு அனைத்தும்-பேசாத (மௌனநிலையாகிய) பெருமையெல்லாம், இந்நெறிக்கே என்ன-இந்த நெறியின் பொருட்டே என்று, என்னை-அடியேனை நோக்கி, மேவு என்ற-இந்நெறியிற் பொருந்துவாம் என்று நியமித்த, வரத்தே-அழிவற்ற ஊதியமே, பாழ்-சூனியமாகிப், வெய்யாமையைக்கூறு அனைத்தும்-கொடிதாகிய மாயாபாசங்களெல்லா வற்றையும், கடட்ச - தாண்டிய, எல்லை-எல்லையாகிய, சேடமாகி - சேஷமாகி, குறைவு அறநின்றிடும் - குறைவில்லாமல் நிலை பெற்றிருக்கின்ற, நிறைவே - பரிபூரணமே, குலவாநின்ற - விளங்காநின்ற, ஆறு அனைத்து - நதிகளெல்லாம், புகும்-புகுகின்ற, கடல் போல் - சமுத்திரம்போல், சமயகோடி அத்தனையும் - சமயகோடிகளெல்லாம், தொடர்ந்துபுகும் - தொடர்ந்து புகுத்திடமாகிய, ஆதிநட்பே - முதன்மையாகிய உறவே. என்க.

(வி. ரை.) மகத்தாகிய சிவானந்த வெள்ளத்தினை நோக்குழி உலகச் சிற்றின்பமனைந்தும் அணுவாகத் தோன்றுதலினாலும், அவை பிரயோசன மற்றவை களாகக் காணப்படுதலினாலும், பேரனைத்தும் மணுவெனவேயுதறித் தள்ளப்பேரின்பமாகவந்த பெருக்கே என்றனர் பேரின்பமாகவந்த பெருக்கே என்பதனை “ஆற்றின்பவெள்ளமே” என்னும் திருவாசகத்தானுமறிக. பேசாவீறு என்பது மோனநிலை, மாயையினையின்புப் பாழ் என்று விளங்காமையொருட்டு, சூனியமென்றதும் இக்கருத்தினைப்பற்றியே யென்க. கடலொன்றேநதிகளெல்லாம் புகுத்திடமாயிருத்தல்போல், சிவமொன்றே சமயகோடிகளெல்லால் அடைதற்குக் காரணமென்றாயிற்று.

(+கூரு.)

ஆதிபந்த மெனுமெழுவா யீறற் றோங்கி
 யருமறையின் னழுங்காணு தரற்ற நானு
 பேதமதங்களுமலைய மலைபோல் வாசப்
 பெற்றியரும் வாய்வா தப் பேயராகச்
 சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா நீழல்
 தண்ணாருட்சந் திரமௌலி தடக்கைக் கேற்ற
 வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
 வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே.

உசு அ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

(இ - ன்.) ஆதி அந்தம் என்னும்-அடிமுடிகளென்று சொல்லப்படுகிற, எழுவாய் ஈறு அற்று ஒங்கி-உற்பத்தி நாசங்களில்லாதுயர்ந்து, அருமறை - அருமையாகிய வேதங்கள், இன்ன முங்காணாது அரற்ற-இன்ன முங்காணப்பெறுமையால் அலறுநிற்க, நானுபேதம் மதங்களும்-பலவகைப்பட்ட வேறுபாடுள்ள மதங்களும், மலைய-ஒன்றினென்று போர்செய்ய, மலை போல்-சலியாமையால்) மலையை நிகர்க்கின்ற, வாதப் பெற்றியரும்-வாதிக் குத்தன்மைபுள்ளவரும், வாய்வாதப் பேயர் ஆக - வாக்குவாதத்தைபுடைய பேயராயொழிய, சாதகம் மோனத்தில் என்ன -முத்தியடைவதற்குரிய பழக்கம் மெனன நிலையிலுண்டென்று எமக்கு வெளியிட்டருளும்பொருட்டு, வட வால்நீழல்-கல்லாலின் நீழலில் எழுந்தருளிய, தண் அருள்-தண்ணிய அருளையுடைய, சந்திர மௌலி - சந்திர சேகரனே, தடக்கைக்கு ஏற்க-விசாலமாகிய முத்திரைகளுக்கிணங்க, வேதகசின்மாத்நிரமாம்-எமதுதன்மையை வேறுபடுக்கு மியல்பமைந்த சித்ரூபமாத்நிரமேயாகி, எம் அன்னோர்க்கும்-எங்களை யொத்தவர்களுக்கும், வெளியாகவந்த-வெளிப்படவந்த, ஒன்றே-ஒவ்வன்துவே, விமலவாழ்வே - நிர்மலவாழ்வே என்க.

(வி-ரை.) உற்பத்திதிநாச மின்றிக்காலதேச வஸ்துக் களிநாலே யபரிச்சின்னமாய் விளங்கலின், ஆதியந்தமெனுமெழுவா யீற்றற்றோங்கி னனவும், பதியினால் பாரம்பரியமாய் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுத் தனதவதி சர்வஞ்ஞானியிருக்கிற பசுவினாற் பண்ணப்பட்டபடியால் சிறிதிடத்து பதிஞான மென்றும், பசுஞானமென்றும், பதிப்ரமான மென்றும், பசுப்ரமானமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கினும், இயற்கையால் நாதரூபமாத வாலும், ஆன்மஞானத்தினை விளக்குதலால் ஞானமென் துபசரித்தலாலும் பாசஞான மென்றும் பாசப்ரமானமென்றும் சொல்லப்பட்ட இயல்பினாலான்ம சிற்சித்தியைப் பொருந்திப் பசுபாச பதார்த்தமாத்நிரையே படித்தலினால், அருமறையின்னமுங்காணாதற்ற எனவும் உலகாயதன் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முக்கூற்றுப்புறச்சமயத்தவர்கள் வைதிககைவ சித்தாந்த செந்நெறியினைத் தேராதவராகலின், நானுபேதமதங்களும்மலைய எனவும், யாவொது நன்குகறினுந்தான்பிடித்தபிடிவிடாது தருக்கவலியாற்ற முழுதுஞ்சாதிப்பர் தர்க்கராகலின் வாதப்பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேயராக எனவும், “மோனமென்பது ஞானவரம்பு” என ஒளவைபிராட்டியார் கூறியபடி ஞானமாகுந் சாத்தியத்தினையுடையச் சாதக மாவிருப்பது மெனனமாக விருத்தலின், சாதகமோனத்திலென்ன எனவும், வடவிருட்சத்தின்கண் எழுந்தருளும் மதிமுடிவேணியினே தாங்காட்டியருளும் மெனனமுத்திரைக் கேற்ப மெனனதேசிகனாய் வெளிவந்தாரென்பார் வடவாழ்தல்... வந்தவொன்றே எனவும் கூறினர்.

(ககசு)

விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட்டாதி

வேதமெடுத் தெடுத்துரைத்த விருத்திக் கேற்க

அமையுமில்லக் கணவடிவா யதுவும் போதா

தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணுகிச

சமமுடன் கலப்புமனித தலுமியாந் காணத்
தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாஷிப்பேறே
இமையளவு முபகார மல்லால் வேறென்
றியக்காரிர்க் குணக்கடலா யிருந்த வொன்றே.

(இ-ள்.) வேதம்-வேதங்கள், நூற்றெட்டு ஆதி-நூற்றெட்டு முதலாக, எடுத்து எடுத்து உரைத்த-எடுத்தெடுத்துச் சொல்லி, விருத்திக்கு ஏற்க-இலட்சணவிரிவிற் கிணங்க, விமலம் முதல் குணம் ஆகி-நிரமல முதலிய குணங்களையுடையதாகி, அமையும்-அமைந்திருக்கின்ற, இலக்கணவடிவாய்-இலட்சண சகிதமான ரூபமாகி, அதுவும்பற்றாமல், அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்-அம்புறத்திற்கும் அப்புறமாகி, சமமும்-சமானமும், உடன்கலப்பும்-உடன்கூட்டமும், அவிழ்தலும்-பிரிவும், யாம்காண-நாங்கள் காணும்படி, தன் அருள் தந்து-தண்ணிய அருள்புரிந்து, எம்மைக்காக்கும் சாட்சிப் பேறே-எங்களை இரட்சிக்கின்ற சாட்சி பூதமான லாபமே, இமையளவும்-இமைக்கு மளவாயினும், உபகாரம் அல்லால்-பிறர்க்கு இதஞ்செய்தலன்றி, வேறு ஒன்று இயக்கா-வேறென்றைச்செய்யாத, நிர்க்குணக்கடலாய் இருந்த ஒன்றே-நிர்க்குண சமுத்திரமாயிருந்த ஒப்பற்ற பொருளே என்க.

(வி-ரை.) நூற்றெட்டாதி வேதமென்பது உபநிடதங்களே, ஆதிஎன்றதனால் நூற்றெட்டிற்கு மேலுஞ்சிலவுண்டெனக் கொள்க. இவையனைத்தும் சிவபெருமானையே வாச்சியார்த்தமாகவும் கம்மியார்த்தமாகவும் கூறுதலின் வேதமெடுத்துரைத்த விருத்திக்கேற்க அமையுமில்க்கணவடிவாய் எனவும், அவ்வுபநிடதங்களாலும் கண்டிப்பாக் கூறெனாதாகி நிற்கின்றனாகலின், அப்பாலுக்கப்பாலாய் எனவும், சித்தாகு மினத்தால் சமத்துவமாதலையும், அத்துவித அபேதக்கலப்பால் உடன்கலப்பாதலையும், ஆன்மா பரமான்மாவென்னும் பேதத்தன்மையால் பிரிந்ததன்மை போலிருத்தலையும் காணும்படி செய்தாரென்பார், சமமுடன் கலப்புமவிழ்தலு மியாங்காண எனவும், ஆன்மாக்கள் மாட்டுச்செயுந் கிருத்தியமனைத்தும் உபகாரமே என்பார், இமையளவு முபகாரமல்லால் வேறென்றியக்கா நிர்க்குணக்கடல் எனவுந் கூறினார், நிற்குணமெனவே பிரகிருதி வியத்தமான குணங்களையுடையவனல்ல வென்றபடியாம். அருட்குணமுடையவ வென்பதிற்றட்டில்லை.

(கூரு)

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக்கண்ட
வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
இன்றாகி நாளையுமாய் மேலு மான
வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
கடிதினில் வந் தருள்கருங் கருணை விண்ணே.

(இ-ள்.) ஒன்று ஆகி-ஒருபொருளாகி, பல ஆகி-பலபொருள்களாகி, பலவாக்கண்ட-பலவாகக்காணப்பட்ட, ஒளி ஆகி-ஒளியுடைப்பொருள்களாகி, வெளியாகி-அவையியங்குதற்கிடமாகிய ஆகாயமாகி, உருவும் ஆகி-ரூபமுமாகி, நன்று ஆகி-நன்மை ஆகி, தீது ஆகி-தீமையாகி, மற்றும் ஆகி-

உஎ௦ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

வேதன்னையுமாகி, நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணுதாகி-இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாததாகி, இன்று ஆகிரானாயுமாய்-இன்று ஆகி நாளையுமாகி, மேலுமான-அதன்மேலுள்ள காலமுமான, எந்தையே-எமதுதந்தையே, எம்மானே-எம்பெருமானே, என்று என்று-என்று பலகாற் சொல்லி, ஏங்கி-சக்தமுற்று, என்று ஆகி கதறினர்க்கு-கண்டுபோலக் கதறினவர்களுக்கு, சேதாஆகி-நன்றணிமையுடைய பசுப்போன்று, கடிதினில் வந்து-வினாவில் வந்து, அருள்கூரும் - அருள் புரியாநின்ற, கருணைவிண்ணே-வடிவாகிய சூரியமே என்க.

(வி.ரை.) பதிக்குச்சமானமாக வேறெருபதார்த்த மெங்குமெக்காவத்தி மில்லையாகலின், ஒன்றுகி எனவும், எண்ணிறந்த பசுக்களுடன் எங்கு மெக்காலத்திம் அத்துவிதமாக விரவிரிற்றலின், பலவாகி எனவும், தனக் கொண்டு நிற்றில்லாத படிக்கமானது கூடினதினிறமாயிருந்தாற்போலத் தனக் கொண்டு சொருபமில்லாத பரன் பரையினது சொருபமாகி விளங்கலின் ஒளிவாழ் எனவும், தான்கு பூதங்களை வியாப்பியமாகக் கொண்டிருக்கும் ஆசாயம்போலப் பசுபாசங்களை வியாப்பியமாகக் கொண்டு விளங்கலின் வெளிவாழ் எனவும், இங்ஙனம் அருவமாக விளங்கினும் சத்தியினை யதிட்டித் துக்கொண்டு அருட்டிருமெனியாக வெளிப்படுத்தலின், உருவுமாகி எனவும், யக்கங்களின் கண்மத்திற்குத் தக்கபடி இருவினை களையும் கூட்டிவைத்தற்கு நிமித்தமாயிருத்தலின், நன்றாகித் தீதாகி எனவும்; நித்தியமாய் வாழ்த்தலின் நாசமுடனுற்பத்தி நண்ணுதாகி எனவும், முப்பொருள்களையும் தன் வயப்படுத்தும் காலத்தினுக்கும் காரணனாயிருந்து காரியப்படுத்தலின், இன்றுகி நாளையுமாய் எனவும், சர்வான்ம கோடிகளையுடந்த பரைக்குப்பரனுயிருத்தலின், எந்தையே எனவும், மனங்கிடுத்து ஏங்குதல் முதலாயின செய்பார்க்கு அருள்கூர்ந்தலின் என்பார், ஏங்கிக்கண்ணுரிக்கதறினர்க்குச் சேதாநாசிக் கடிதினில் வந்தருள் கூரும் எனவும் கூறினார். (கருள)

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பு தேனே
யாமிர்தே யென்கண்ணே யரிட வான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனித வாழ்வே
சுருதரிய சுருத்ததனுட் சுருத்தாய் மேவித்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துத் கருவி யாநி
எரிவினாயுட் கூட்டியுயிர்த் திரளை யாட்டும்
விழுப்பொருளே யான் சொலும்விண் ணப்பங்கேளே.

(தி.ர.) அருள்பழுத்த பழச்சுவையே-அருளுருவாகப் பழுத்தபழத் தின்சுவையே, கரும்பே-கரும்பின் இரசமே, தேனே-தேனே, ஆர்அமிர்தே-அமிர்துமிர்தமே, என்கண்ணே-என்விழியே, அரிய ஆனபொருள்அனைத் தும்-அரியமாவைய பொருள்களெல்லா வற்றையும், தரும்பொருளே-கொ ட்கொடுக்கல்தலே, கருணைநீங்கா-கிருபைநீங்காத, பூரணமாய் நின்றஒன்றே-பூரணமாகின்றவொப்பற்றவஸ்துவே, புனிதவாழ்வே-பரிசுத்தமானவாழ் வையே, சுருதி அரிய-நினைத்தலரிதான, சுருத்ததனுள் - நினைப்பதனுள் சுருத்தாய்-நினைப்பாதி, மேவி - பொருத்தி, காலமும் தேசமும் வகுத்து-காலதேவத்களையு முண்டாக்கி, கருவி ஆகி - கருவிகள் முதலான, விரி வினையும் கூட்டி- விரிவையுஞ் சேர்த்து, உயிர்த்திரளை ஆட்டும் - உயிர்த்

தொகுதியை நடிப்பிக்கின்ற, விழுப் பொருளே-மேலானபொருளே, யான் சொல்லும் - நான் சொல்லுகின்ற, விண்ணப்பங்கேள் - விண்ணப்பத்தினைக் கேட்டருள்வாய் என்க.

(வி-ள்.) தாம்பிரத்தியட்சு மாகக்கண்ட பொருள்களுள் இனிமையும் அருமையுமென எவ்வெவற்றினை மதித்தனரோ அவ்வப் பெயர் களால் முதல்வனையழைக்க ஆசைகொண்டு பழச்சுவைமுதல் விழுப் பொருளீராகக் கூறிப்புகழ்ந்தனர். ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்கீடாக அவரவர்க் கேற்ற போகத்தினையூட்டுவித்து இயக்குவிப்பானென்பார், சுருவியாதி விரிவினையுங்கூட்டி யுயிர்த்திரளையாட்டும் என்றனர். திருவெண்காடர். “ஊட்டுவிப்பானுமுறங்குவிப்பானு மிக்கொன்றொடொன்றை, ஊட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானுமுயன்றவினை, காட்டுவிப்பானுமிருவினைப்பாசக் கயிற்றின் வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே” என்றதனற் காண்க.

(கருள்.)

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி

விளங்குசப்த ருஷிகள்கன வினைவல் லோர்
எண்ணரிய சித்தர்மது வாதி வேந்தர்

இருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லா மிந்தக்

கண்ணகன் ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்

கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்

திண்ணியநல் லுடையாவிச் சமயத்தன்றோ

செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும்.

(இ-ள்.) விண்ணவர்-தேவர்களாகிய, இந்திரன்முதலோர்-இந்திரன் முதலிய விசேஷதேவர்கள், விளங்கு-வினங்காநின்ற, நாரதாதி-நாரதர் முதலானோர், சப்தருஷிகள் இருடியர் எழுவர், கனவீணைவல்லோர்-பெரிய வீணை வல்லோராகிய தும்புருமுதலானோர், எண்ணரிய - எண்ணாதற்கரிய, சித்தர் - சித்தர்கள், மதுவாதிவேந்தர்-மதுமுதலிய அரசர்கள், இருக்காதி மறைமுனிவர்-இருக்குமுதலிய வேதங்களுையோதி அவற்றின்பொருளை யுள்ளவாறுணர்ந்த முனிவர்கள், எல்லாம்-ஆகிய எல்லாரும், இந்தகண் அகல் ஞாலம் மதிக்க-இந்த இடம் அகன்ற உலகம் மதிக்கும்படியாக, உள்ளங் கையில் நெல்லிக்கனிபோல-உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல, காட்சி ஆக-பிரத்தியட்சுமாக, திண்ணிய-கலங்காத, நல்அறிவால் - சிறந்த ஞானத்தினைக்கொண்டு, இச்சமயத்தன்றோ-இச்சமயத்திலிருந்து கொண்டல்லவா, என்றும்-எக்காலத்தும், செப்பரிய-சொல்லுதற்கரிய, சித்தி முத்தி சேர்ந்தார்-சித்தி முத்திகளையடைந்தார்கள் என்க.

(வி-ரை.) அகஸ்தியர், துர்வாசர், நந்திகேசுவரர். மகாகாளர், தத்சி, பாணினி. கந்தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரம்மா, விண்டு, இந்திரன், பாணசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வான்மீகர் பாரத்வாஜர், கௌதமர் மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர்முதலிய எண்ணிலர் பரமசைவர்களாய் வாழுவதலின், விண்ணவரிந்திரன் முதலோர்***இச்சமயத்தன்றோ செப்பரிய சித்திமுத்திசேர்ந்தார் என்றனர், “தயாமஹுரூபி ிநயொ ிவ-லாஸா

[illegible]

சத்திரிஷிகளாவார். அத்திரி, ஆங்கீரசன், கௌதமன், சமதக்கினி, யரதவாஜன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன் என்பார். அன்றி அகத்தியன், ஆங்கீரசன், கௌதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன் என்பவர்களைக் கூறுதலுமுண்டு. (கரு.அ.)

யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்பதாகி.

(இ-ன்.) செப்பு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, சமயநெறியெல்லாம்-சமயமார்க்கங்கெல்லாம், தம் தம் தெய்வமே தெய்வம் என்னும்-தங்கள் தங்கள் தெய்வங்களையே தெய்வங்களென்று சாதிப்பாவிற்றும், செயற்கை ஆன-அந்தச் செய்கைக்குள்ளான, அப்பரிசானரும்-அந்தச்சமய நெறியினரும், அக்கேபிடித்து-அதையேபற்றி, ஆலிப்பால்-ஆரவாரத்தால், அடுத்த-தமக்கத்தையாகிய, அந்நூல்களும் விரித்து-அந்தச்சமய நூல்களை விரித்தும், அந்நூலாதி ஒப்பவிரித்துரைப்பர். அநுமான முதலிய பிரமாணங்களுக்கிணங்க விரித்துப் பேசுவார்களும், இங்ஙன-இப்படி, பொய்மெய் என்ன-ஒன்று பொய் ஒன்று மெய் என்றும், இலை ஒன்று (உண்டு), வண்டு-ஒன்று இன்று உண்டு என்றும், பார்ப்பது-நோக்குவது, ஆர்க்கும் ஒவ்வாது-யார்க்கும் ஒத்திவாது, இப்பரிசு ஆம்-இத்தன்மையாகிய, சமயமுமாய்-சமயங்களாகியும், அவ்வ ஆகி-அவைபல்லா தனவாகியும், யாது சமயமும் - அந்தச்சமயமும், வன்னதும்-தொழும்படியான, இயல்பது ஆகி-இயற்கையுடையதாகி என்க.

(வி-ரை.) சமயமானது அறிதற்கன் தெரிவு விளக்கம்பெற்று உறுதி மெய்நி மெய்வொழிவு துடைதற்கன் சமயமானது தாக்கலின், செப்பரிய சமயமெனின் அன்னை. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தங்கள் தங்கள் சமயத்திலே பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. எவ்வகையிலும் முழுமுதற்கடவுளெனச் சொதித்து, அதற்கேற்றபடி பரம்பல நூல்வளிகளையெடுத்துச் சொட்டியும் பேசிக் முன்னக்குவர ஆவர்கள் கொள்ளையிலேப் பொய்யென்றது மெய்யென்றது காட்டவாக்கு வில்லபத்தால் மலர் தாகலின், தந்தி தெய்வமே தெய்வமெனும் உடன்கொதார்க்கும் அன்னை.

தததுவருவான சித்தியுடையார் நிறுத்திய அகச்சமயங்கள், கலைஞான சித்தியுடையார் நிறுத்திய அகப்புகர் சமயங்கள், பிராகிருத விசேடபுத்தி மான்கள் நிறுத்திய புறச்சமயங்கள் பிராகிருத சாமானிய புத்திமான்கள் நிறுத்திய புறப்புகர்சமயங்கள் ஆகிய எல்லாம் முழுமுதற்கடவுள் நிறுத்திய ஆதித சன்மர்க்க சைவசமயத்தினுக்குச் சோபானமுமாய் விவரப்பிய முமாய் விளக்கலின், சமயமாய் பல்லவாகி மாது சமயமும் வணங்கு மியல் பதாநினைதன்.

(ககக)

இயல்பென்றுக திரிபாம லிபம் மாத்

மென நூன மல் காட்டியன்பா லின்ப மார்பே

பயவாநுளப் பொருள்கன்பரி வாரபாஸிப்

பண்பறவுஞ் செனபாக பசுஷம் காட்டி

மயாவறமக் திரங்கினைச் சொதி டாதி

மற்றங்க நூல்வணங்க மெனக மேலி

ஆய்வறாசென் னிரியிலவைத்து மாகுய் கத்தி

வமர்த்ததுவை திகைவ மழுக் தக்தோ.

(இ-ள்.) என் தம்வக்காலத்து, இயல்பு திரிபாமல்-தன்னியற்கை செடாமல், தயமம் ஆகி இயமம் முதலாகிய, என்னுணமும்காட்டி-கட்டுத் துணைவிகையும்காட்டி, அன்பால் அன்பினால், இன்பம் ஆகி-ஆணத்தமாகி, பயன் அருணபயன் ஆளிக்க, பொருள்கள்-பொருள்களும், பரிவா மம்பரிவாமைகளும், ஆக-ஆக, பண்பு உறவும்-துணத்தையப் பொருந்த வுக், செனபாக பசுஷம்-காட்டி-செனபாக பட்சத்தின்க்காட்டி, மயல் ஆறு-மயச்சுமதுகை-சேதுவால், மர்திரம்-மந்திரமும், திகை-சிட்டுசையும், சொதிடாதி-சொதிடமுதலாகிய, மிற்று-மேருவுள்ள, அங்கதால்-உறுப்பு நூல்களும், வணங்க-தெரழும்படி, மெனகமேலி-மெனகரிவையாகிய மீர் டத்திரம், அபர்வு ஆறசோர்க்கை, சென்னிலிலவைத்து மிரலில் வைத்து, மாகுய்கத்தில்-மாகுரீகத்தில், ஆமர்த்தது-வீற்றிருத்தது, வைதிகசைவம். வேதசம்பந்தமாகிய சைவசமயம், அழகிது விது அழகிது, அக்தோ-தன்றோ, என்.

(வி-ரை.) தததுவருவான சித்தியுடையார் முதலியோர் நிறுத்தியசம யங்கனெல்லாம் ஒவ்வொருவருப்பினராய்வின அதிகாரிகளுக்கே உரியனவா

உஎச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மக்காலத்தோறும் தன்மைவேறுபட்டு வருதல்போலன்றி, முழுமுதற் கடவுள் சிறுத்திய அதித சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவசமயமாகியசெந்நெறி மந்தைச்சமயங்கள் சொல்லும்பொருள்களெல்லாம் தன்னிடத்தடக்கிக் கொண்டு எங்காலத்தும் வேறுபடாது விளங்கும் பூரணமார்க்கமாகலின், தியல்பென்றுத் திரியாமல் என்றனர்.

சரியை, கிரியை, யோகமுதலிய ஞானநெறியாகிய சைவசமயத்தினை யுடைய ரதுவாகி யிருத்தலின், இயமமாதி.....பட்சங்காட்டி என்றனர்.

மத்திரம் சிஷை சோதிடாதி என்றது. மத்திரம், வியாகரணம், மிகண்டு, சந்தோபிசிடம், சிருத்தம், சோதிடம் என்னும் வேதங்களை, “கவுடா டிலா நா லிஷா நா ரெகலா ஹிஜவ து-நாடி. குஷிகத-நா கலி ஸூகா ஹிஜவாணி-ஹெஸூர” என்கிறவாக்கியத்தால் அஷ்டா தசவித்தைக்குக் கத்தா சூலபாணியாகிய சிவ பெருமானே யென்று பெறப்பட்ட வண்மையால், நூல் வணங்க என்றனர்.

சைவசமயமானது தான் பரம்பொருளெனக் கூறும் தெய்வத்திற்கு மாவகை யோனி வாய்ப்பட்டுப் பிறந்து இறந்து செல்லுங் கர்மகதி உதினதில்லையாகலினாலும், பிறசமயங்களும் சாஸ்திரங்களும் சொல்லும் பொருளெல்லாம் தன்கண் அடங்கக்கொண்டு அவைசொல்லாத பலநுண் பொருள் சொல்லி மேம்படுதலினாலும், சமயங்களெல்லாம் சீவர்கள்கண்மேதத்திற்கேற்க முதற்கடவுள் சிறுத்தியன வென்பதாலும், யாதொரு தெய்வக்கொண்டு வழிபாடுசெய்யினும் முதற்கடவுள் அவ்வத்தெய்வங்களிடமாகின்று அவ்வழிபாடு கொண்டருளி அருள் வழங்குமென்பதாலும், முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களையும் தனக்குச் சோபானமாகக்கொண்டு தான் தலைமைபெற்று விளங்குதலினாலும், ஆயர்வறச் சென்னியில்வைத்து ராஜக்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமகிழத்தோ என்றனர். (கசு௦)

அந்தோவி தத்சயமிச் சமயம்போலின்

நற்குரெல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி

வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்

வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்றும்

இந்தராதி போகலம் பெற்ற பேர்க்கு

மிதுவன்றித் தாயகப்வே றில்லையிலை

சக்கர கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்

தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சந் மார்க்கம்.

(இ-ன்.) அந்தோ-அன்னோ, ஈது அதிசயம்-இது ஆச்சரிய கரம், (ஆதலால்) இச்சமயம்போல் இன்று-இந்தச்சமயம்போல் வேறென்று மில்லை, அறிஞர் எல்லாம்-ஞானிகளெல்லாம், நடு அறிய-நடுவுநிலைமையிலிருத்திடனரு மிடத்து, அணிமா ஆதி-அணிமா முதலியவைகள், வந்து-

கைக-டி, ஆடி திரிபவர்க்கும்-வினையாடித் திரிபவர்க்கும், பேசாமோனம் வைத்திருந்த-பேசாத மென்ன நிலையினேத் தமக்குப் பற்றுக்கோடாகவைத் திருந்த, மாதவர்க்கும்-பெரியதவத்தினை யுடையார்க்கும், மற் றும் மற் றும்-பேலுமேலும், இத்தராதிபோக கலப் பெற்றபேர்க்கும்-இகலின் முதலிய இறையவர்பத சுகங்களை யடைந்தவர்க்கும், இது அன்னி-இகையல்லது, தராயகம்-மாத்தருஸ்தானம், வேறு இல்லை இல்லையென்று அறிவிலையில்லை, சுந்தான சுந்தரபகம்போல்-சுந்தான சுந்தரபகவிரூட்சங்கள் போல, அருளைக்காட்டி-திருவருளைக்காட்டித் தற்கு, தக்கெறி-தகுதியாகிய மார்க்கம், இக்கெறியே-இத்தமாரக்கமே, சுன்மார்க்கம்-(இதுவே) சுன்மார்க்கமென்று சொல்லப் படும். என்க.

[illegible]

சைவசமயமானது மனிதர்களுடைய இன்பக் கஷ்டங்களுக்கு இன்றி யமையாத சாதகங்களைல்லாவற்றியோயும் அவர்களுக்குக் குறைபாடு கொடுக்கும் சர்வசத்தப் பிரமரூபமான ஒரு கற்பகத்தகுபோல் வினாவலின், **

உசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தானசம்பசம்போ வருணைக்காட்டத் தக்கநெறியிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம் என்றனர். (கசு க)

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றுசுப
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன் றுட்பார்த்த போதங்
சன்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியே யென்று
வெச்சமயத் தவர்களுமவந் திறைஞ்சா நிற்பர்
சன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னுனந்தங் காண்ட லாகும்.

(இ-ள்.) சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும்-சன்மார்க்க மென்கிற
சைவசமய ஞானப்பொருளும், வீறு-தாம் தாமே மேலானவை யென்று
இறுமாத்திருக்கிற, சமயம்-சமய நூல்களால், சங்கேதம்-நிர்ணயிக்கப்பட்ட,
பொருளும்-அர்த்தமும், ஒன்று ஆக-ஒன்றுபட்டிருக்க, பன்மார்க்கநெறி
யினிலும்-பலசமயவழிகளிலும், கண்டது இல்லை-பார்த்ததில்லை, பகர்வு
தரிய-சொல்லுதற்கரிய, தில்லை மன்றுள்-தில்லையம்பலத்தில், பார்த்த
போது-கண்டபோது, அங்கு-அவ்விடத்தில், என்மார்க்கம் இருக்குது-என்
னவழி யிருக்கிறது, எல்லாம் வெளியே என்ன-யாவும் வெளியே யென்று
எச்சமயத்தவர்களும்-எந்தச்சமயத்தாரும், வந்து இறைஞ்சாநிற்பர்-வந்து
கணங்காநிற்பர், கல்மார்க்க நெஞ்சம் உள்ள-கல்லின தியற்கையுள்ள மனத்
தட்டடைய, எனக்கும்-அடியேனுக்கும், கண்டவுடன்-பார்த்தவுடன், ஆன
உதம்-சுரண்டல் ஆகும்-இன்பம் காணலாயிருக்கும், என்க

(வி-ரை.) சைவசமயமானது பலசமயங்களிலுங் கண்ட முடிவுகளைத்
தனக்குடன்பாடாகக்கொண்டு அவ்வம் முதலுக்குப் பலனுளதெனவுங்கடிக்
காலையாவும் சோபான முறையில் தன்னுடைய முடிவினைப் பயப்பிக்கும்
வன நிச்சயித்தலால், சன்மார்க்க ஞானமதின்-கண்டதில்லை என்றனர்.
சைவசமயமானது மற்றச்சமயங்களை விரோதியாது ஒருவன் அடைய
வேண்டிய கண்மையினைத்தினுக்கும் ஏதுவாக விருக்குஞ் சிறப்பினைநோக்கிச்
சன்மார்க்கமென்றனர் ஆதலின் சைவசமயமெனினும் சன்மார்க்க மெனி
னும் ஒக்கும்.

ஆத்திகருந்தாம்வழிபடும் தெய்வத்தினை உருவமாகவும், அருவமாகவும்
அருவருவமாகவும் கொண்டு வணங்கினும் முதல்வன் சொரூபவிலக்கணம்
அருவமென்பதில் யாவருமொப்பினவராம் ஆத்திகர்யாரும் பேதம்பாறாட்
டாத வந்தவணங்கத் தில்லைமன்று சிதாகாயமாகிய வெறுவெளியாயிருத்
தலினாலும், உருவங்கொள்வார்க்கு மகாடரஸப்பெருமானாயும், அரு வரு
வங்கொள்வார்க்குத் திருமூலத்தானமுடைய சிவலிங்கப்பெருமானாயும்,
அருவங்கொள்வார்க்கு ஞானாகாயமாயும் காட்சிக்கொடுத்தலினாலும், பகர்

வரியதில்லேமன் றுள்-வந்திதைஞ்சாரிந்பர்என் றனர். தில்லேமன் றுள் கண்டால்அறிஞர்க்கு ஆனந்த முண்டாதலேமன்றிக் கன்னெஞ்சர்க்கும் இன்பமுதிக்குமென்பார், நன்மர்க்கெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே கண்டவுடனானந்தங்காண்டலாகும். என் றனர். திருவாசகம், “வன்னெஞ்சக்கிளவன் மனவலியனென்னுதே, கன்னெஞ்சருக்கிக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட, வன்னந் தீளைக்கு மணி தில்லையம்பலவன், பொன்னங்கழலுக்கே சென் னாதாய் கோத்தும்பி,” என்றதனாற்காண்க.

அன்றியுந் கர்ம பிரம்வாதியாய்க் கடவுளிடத்துச் சிறிது மெண்ண மின்றிக் கன்னெஞ்சராய்த் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டித் தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டவந்த சைமினிமுனிவர் தில்லைவழியாய் வருகையில் திடலென அற்புத சின்மய பரம நாயக மூர்த்தியாம் நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்க நேரிட்டமாத் திரத்துத் தனதுகன்னெஞ்சங்கரைந்திருக, அந்தோ இதுகாறுந் தெய்வமில்லையெனப் பிதற்றிக் கெட்டேனே இதோ ஏனையானந் தெய்வமிக்கிருக்கின்றதே எனக்கறி ஆனந்தித்துப் பரவச னாகி வேதபாதஸ்தவம் எனும் ஒரு அரிய நூலினை யியற்றி அதிதசன்மார்க்க சைவசமயங் கொண்டு வாழ்ந்த சரிதமும் பிரசித்தம். (கசஉ)

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியேயுள்ளந்
காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாக் கடவு ளேநீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குந் காட்டா
நிறைபரிபூரணவறிவாய் நிததமாகி
வேண்டுமிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலனு குதன்முதலாம் விவகாரங்கள்
பூண்டவள வைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி.

(இ-ள்.) காண்டல்பெற-பிரத்தியட்சமாக, புறத்தின் உள்ளபடியே. புறத்திலுள்ளவண்ணமே, உள்ளும்-உள்ளிடத்துமாமென்று, மெய்-உண்மையாகிய, காட்சி நூல்சொல்லும்-அறிவுநூல் சொல்லாநிற்கும், பதி-ஆம்-பதிப்பொருளாகிய, கடவுளே-தெய்வமே, நீ-நீ, நீண்ட நெடுமையும்-நீண்ட நீட்சியும், அகலக்குறுக்கும்-அகலக் குறுக்கங்களும், காட்டா-காட்டாத, நிறைபரிபூரண அறிவாய்-நிறைந்த பரிபூரண ஞானமாகி, நிதத்ம் ஆகி-சாக்ஷதமாகி, வேண்டு விருப்பொடு-விரும்புகின்ற விருப்பத்துடன், வெறுப்பு-வெறுப்பும், சமீபம் தூரம்-சமீப தூரங்களும், விலகல் அனு குதல்-நீங்குதல் சேர்தல்களும், முதல் ஆம் விவகாரங்கள்-முதலாகிய விவகாரங்களும், பூண்ட அளவைகள்-பொருந்திய பிரமாணங்கள், மனவாக்காதி எல்லாம்-மனம் வாக்கு முதலாகிய யாவும், பொருந்தாமல்-அணுகப்பெறாமல், அகம்புறமும் புணர்க்கை ஆகி-உள்ளும் புறமும் பொருந்துவதாகி என்க.

உஎஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை .

(வி.ரை) அண்டமும் பிண்டமும் ஆகிய இருவகையும் பதியினுடைய விராபகத்தி லடங்கிக்கிடத்தலின் புறப்பொருள்களை அசைவிப்பதுபோல அசத்திலுற்றதத்துவங்களையும் பதியே காரியப்படுத்தலின், காண்டல்பெ ர்ப் புறத்தினுள்ளபடியே யுள்ளும் காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாக் கடவுளே என்றனர். நெடுமை அகலமுதலிய இலக்கணங்களும் விவகாரங் களும் கண்டப் பொருளுக்கேயன்றி அகண்டமாகிய சித்துக்குக் காலத்திர யத்து மில்லையாகலின், நெடுமையும்கலக்குறுக்கும்—பொருந்தாமல் என்றனர். (கசாங்)

ஆகியசற் காரியவூ கத்துக் கேற்ற
வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
யோகமுறு மானந்த மயும் தாகி
யுயிர்க்குயிராய் யெந்நாளு மொங்கா நிற்ப
மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
மொய்த்த தென்கொ லுபகார முயற்சி யாகப்
பாகமிக வருளவொரு சத்தி வந்து
பதிந்ததென்கொளுனெ னுமப் பான்மை யென்கொல்.

(இ-ன்.) ஆகிய சற்காரிய ஊகத்துக்கு ஏற்ற-உண்டாகிய சத்திருத்ய த்துக்குரிய யுத்திக்கிணங்கின, அமலமாய்-மலவிழுத்தமாய், நடுவாகி-நடு சிலையுள்ளதாகி, அரந்த சத்தி யோகம் உறும்-முடிவற்ற சத்திகளின் சேர்க் கையைப்பொருத்திய, ஆரந்தமயமதாகி-சுகரூபமாகி, உயிர்க்கு உயிராய். உயிர்க்குயிராகி, எந்நாளும்-எக்காலத்தும், ஓங்காநிற்க-உயராநிற்க, மோக இருன்-அஞ்ஞான இருளும், மாயை-மாகையும, வினை-அதனால் சிசுழ்விக் கப்படுகிற வினைகளும், உயிர்க்கு எல்லாம்-எல்லா உயிர்களுக்கும், மொய் த்ததி என்-வந்தடைந்ததற்குக் காரணம்யாது, உபகாரம் முயற்சி ஆக- தன்னால் செய்யப்படும் உபகாரமே உயிர்களின் பிரயத்தனமாக, பாகம்-பரிப க்ருவத்தை, மிக அருள-மிகவும் அளித்ததற் பொருட்டு, ஒருசத்திவந்து பதி ந்ததி என்-ஒரு சத்திவந்து பதிந்ததற்குக் காரணம் யாது, நான் என்னும் அப்பான்மை என்-நான் என்று சொல்லுகின்ற அந்தத்தன்மை யுண்டான தற்குக் காரணம் யாது. என்க.

(வி-ரை.) காரணம்போல் காரியமும் நித்தியமேயாகலான் சற்காரிய மென்றனர். ஆகலினாலன்றோ சைவம் சர்காரியவாதமெனவழைக்கப்பட் டதி முதல்வன் அமலமாத் இலக்கணங்களை வாய்ந்து ஆன்மாக்களுடன் அத்துவிதப்பட்டு உயிருக்குயிராய் அனாதொட்டிருக்க ஆன்மாக்களிடத் தில் மும்மலம் வந்தடையவும், சத்தியொன்றுபுதிதாகவந்து பதியவும் அக்காரமுனைத்துத் தோன்றவும் ஏது என்னையென்பார், அமலமாய் நடு வாகி—மொய்த்ததென்கொல் என்றனர். இதனால் பதி பசு பாச மூன் றும் அனாசி நித்தியமென்றும் ஆகந்துகமாக யாதொன்றும் வந்த தில்லை யென்றும், திரோதான சத்தியானது அருட்சத்தியாக வெளிப்பட்ட அவ சரமே சத்தி பதிதலென்றும், கண்மத்திற்குத்தக்கபடி அக்கார முனைக்கு

மென்றுக் கூறியபடியாம். சிவபோதகாரம். “அன்றே யநாதி யமைந்த
படி யல்லாதொன், நின்று புதிதாய்செயுமோ. வென்றுத், கலியா தியம்
நாவான் மண்ணெய் நோக்கி, மெய்யை திருந்துவிடு.” என்பதனாற் காண்க.

நூலாசாத்திரங்கள் பதினா ன்கிலொன்றாகிய இருபாவிருபாண்டில் விநா
வெழுப்பி விடைபிறக்காது குறிப்பாக சாத்திர வுண்மையினை விளக்கியவா
று இச்செய்துள் சிந்தது. இதுபோன்ற செய்புள்ளி பல ஆங்காங்கு
வரும். (௧௯௯)

நானென்று மோகனத்தை யெவர்க்கும் வந்து
நகித்தவுடன சகமாயை நாளு வாநித்
தான்வந்து தொடருநிதனால் வளருந் துன்பர்
சாகாத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லார்
மனனென்று மூடலென்றும் காண மென்றும்
முன்னென்றும் புறமென்றும் மொழியாகின்ற
வானென்றும் சாலென்றும் தீரீ மென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனமதென்றும்.

(இ-ள்.) நான் என்னும் அசுரதை-நானென்ற ஒரு அசுரப்பாவ
மானது, எவர்க்கு வந்து-யாவரிடத்து முண்டாகி, நகித்தவுடன்-அவர்களை
வருத்தலையுடன், சகமாயை-உலகமாயையானது, நாளு ஆதி-பலவகை
யாகி, வாது தொடரு-வந்து பற்றும், இத்தான்வளரும்-இதனால் விரும்
தியுடைவின்ற, துன்பசாகாத்தின்பெருமை-திக்கசாகாத்தின் பெருமை
யை, சாற்றவல்லார் எவர்-எந் துச்சொல்ல வல்லவரையாவர், ஊன் என்-தும்
மாயிசமென்றும், உடல் என்-தும்-அதனாற்செய்யப்பட்டதாகிய உடம்
பென்-தும், உணம் என்-தும்-அதற்குள்ளிருக்கிற அந்தக்கணங்களை-ன்றும்,
உன்வன்-தும்-புறம்வன்-தும்-அமென்-தும், புறமென்-தும், ஒழியாகின்ற-
ஒழியாதுகின்ற, வான் என்-தும்-ஆகாயமென்-தும், சால்வன்-தும்-சாற்
தென்-தும், தீரீர் என்-தும்-அசுரனி சலககளை-ன்றும், மண் என்-தும்-பிரு
தலி யென்-தும், மலை என்-தும்-மலைகளை-ன்றும், வனமதென்-தும்-காடென்
தும் என்க.

(வி.ரை.) அசுரகாரமானது ஆன்மாக்களிடத்துக் கிரியாருபமாகப்
பாகிய விஷயங்களைக் கிரிப்பதாயிருக்கதொன்றி பலகோடி துன்பகட
கேதுவாக விரும்பலின், கானென்னுமோ ரகத்தை பெருமைபெவர் சாற்ற
வல்லார் என்றனர். அதாவது புத்தி கத்துவத்திலே-ன்றும் மனதிற்கு
மூலமான அசுரகாரத்தோன்றியானென தென்றலன்றிற்கு மூலமாய்பிரதி
புகுட நியதமாய் குலதனவித்யாதி-எனினுலே எனக்குச் சமனரென்றும்
யானென்றும் என்னதென்றும் அபிமானத்தின்பு பண்ணிக்கொண்டு
மோட்சபரியத்தம் ஆன்மாவின் கீழ் உலகித்பதுமாய் சரீரத்தினை பிரா
ணாதி காபுக்களைச்சேஷிப்பதமாயிருக்கும். பெளஷகம், “குகளயூ-கி
கமஜார கஸுலவொகிவ்யவண-யுகெ டவகரா-தூநிர கமகது
புலலிதி உமஜா-தகஸுபகிவ-குஷ-கிவஜஸுஸம் யகவனவொ

உஅ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வஜாயுதஹி.” எனவும், நிருகேந்திரம் “சுயவுத்தூதாராஜ ஸுபெ
மஹேஸ்வராக்ருஷிகாணந்தி! வுராவாராஜஸுபெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ
வஜவாயுதஹி.” எனவும் வருவனவற்றிற்கான்க.

ஊன்முதல் வனமதீருகவுள்ள பொருள்களைச் சவிகற்பமாகக் காண்
டற்கும்காரணம் அகங்காரமென்பார், ஊனென்றும் வனமதென்றும் என்
தனர். (கசு௫)

மலைமலையாங் காட்சிகாண்கா னுமையாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயா வாரி
அலையலையா யடிக்குமின்பத் துன்ப மென்று
மவைவிளைக்கும் விளைகொன்று மதனைத் தீர்க்கத்
தலைபலவாள் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென்றும் மவற்குச் சாக்ஷி யாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்றுந்
கடலுறுதுண் மணலெண்ணிக் காணும் போது.

(இ-ள்.) மலை மலை ஆம் காட்சி-மலை மலை யாகக் காணப்படுங் காட்
சியும், கண்காணுமை ஆதி-கட்புலஞகாமை முதலாகிய, மறப்பு என்றும்-
மறதியென்றும், நினைப்பு என்று-நினைவு என்றும், மாயாவாரி-மாயை
கடலுள், அலை அலை ஆம் அடிக்கும்-அலை யலையாய் மோதுகின்ற, இன்
பம் துன்பம் என்றும்-சுசுதுக்கங்களென்றும் அவை விளைக்கும்-அவற்றை
யுண்டாக்குகின்ற-விளைகள் என்றும்-சுர்மங்களென்றும், அவற்றைத் தீர்க்க-
அவற்றைநீக்க, தலைபல ஆம் சமயம் என்றும்-பலகாரணங்களாலுண்டாகிய
சமயங்கள் என்றும், தெய்வம் என்றும்-அவைகட்கேற்ற தெய்வங்களென்
றும், சாதகர் என்றும்-அப்பியாசிகளென்றும். அதற்கு சாட்சியாக-ஆந்த
வப்பியாசத்திற்குச் சாட்சி பூதமாக, பலகலை ஆம் நெறி என்றும்-பலநூல்
களாலுரைக்கப்பட்ட மார்க்கங்கள் என்றும், தர்க்கம் என்றும்-நியாயசாஸ்
திரமென்றும், கடல் உறும் கடலில் பொருந்திய, துண்மணல்-துண்ணிய
மணலை, எண்ணிக் காணும்போதும்-எண்ணிப்பார்த்து அளவுகாணுமிடத்
தும், என்க.

(வி-ரை.) மேற்சொன்ன அகங்காரமானது நூலப்பொருள்கள் இலக்
காவதற்குக் காரணமின்றிச் சூக்குமமான காரியம் விளைவதற்குக் காரணமெ
ன்பார், மறப்பென்றும் நினைப்பென்றும் எனவும், இவையிரண்டுங்காரண
மாக மாயையின் வாயப்பட்டுச் சுசுதுக்கம் விளையும் என்பார், மாயாவாரி
அலையலையாயடிக்கும் இன்பதுன்பமென்றும், எனவும் இவைகாரணமாக
ஆகாதபடி தடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பவவறிவினர் தங், ன் தங்கள்
புத்திக்குத்தகுந்தபடி சமயங்கள் பலவகுத்தி, கொண்டனரென்பார், தலைபல
வாம் சமயமென்றும் எனவும், அவ்வவர்கள் வகுத்துக்கொண்ட சமயங்கட்கு

அவரவர் கண்மத்திற்கேற்றவாறு தற்படுத்திக் கொண்ட தேவர்கள் பல வென்பார், தெய்வமென்றும் எனவும், அவ்வத் தெய்வங்களை வழிபடற்கு அவரவர்கள் சமயங்களிற் குறித்த உபாயங்களிற் பழகிவருபவர் பலரென்பார், சாதகரென்றும் எனவும், அவ்வுபாயங்களைச் சாதிப்பதற்குப் பலவகையாக நூல்களேற்பட்டுள்ள வென்பார், கலைபலவாடுநறி யென்றும் தர்க்கமென்றும் எனவும், இவைபோல்வன எண்ணில வென்பார், கடலுறு துண்மண லென்றும் கூறினர். (கசக)

காணரிய வல்லலெல்லார் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் காட்டோ டேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுத்திப் பட்ட
வந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
ஊனுறக்க மின்பதுன்பம் பேரு ராதி
பொவ்விடவு மெனைப்போல வருவங் காட்டிக்
கோணறவோர் மான்காட்டி மானை யீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மொளன குருவாய் வந்து.

(இ-ள்.) காண் அரிய-அளவு காண்டற்கரியவான, அல்லல் எல்லாம்-துன்பங்கள் எல்லாம், கட்டு கட்டு ஆகவிளையும்-கூட்டங்கூட்டமாக உளவாரும், அதை - அவ்விளவை, கட்டோடே - கட்டோடே, வீணினில்-பயனிலதாக, கர்ப்பூரமலை - கர்ப்பூரமலையானது, படுத்திப்பட்ட வந்தையென காண்-மிஞ்ந்த தீப்பட்டழிந்த ஆச்சரியம் போலத் தோன்றும்படி, ஒரு விவேகம் காட்ட-ஒரு ஞானத்தினை எனக்கறிவுறுத்தற்காக, ஊண்உறக் கம்-ஆகாரம் சித்திரைகளும்; இன்பதுன்பம்-சுகதுக்கங்களும், பேர் ஊர் ஆதி-பெயர் கிராமாதிகளும், ஒவ்விடவும்-ஒவ்வாநிற்கவும், எண்ணப்போல் உருவங்காட்டி - எண்ணப்போல் மானுடச் சட்டைசாத்தி, கோணஅற-கணங்கம் நீங்க, ஓர்மான்காட்டி-ஒருமான்காட்டி, மானை ஈர்க்கும் கொள்கைஎன-மற்றொரு மானைப் பிடிப்பதுபோல, அருள்-அருளையுடைய, மொளருருவாய்வந்து-மொளருருவாகி எழுந்தருளி. என்க.

(வி-ரை.) இதுகாறுக்கூறிய வளைத்தும் விளையின் காரியமாகலின். பக்குவப்பட்டமைந்த அவ்விளையானது உடம்பிற்கமைத்த காலவரையறையிலே தொலையும், இடைப்பட்டகாலத்தில் வந்து பொருந்தும் விளைகளுளவாயின் ஆசாரியனனுக்கிரகமாகிய வருளென்னும் நெருப்பினாலே வெந்து போம் என்பார், கர்ப்பூரமலை படுத்திப்பட்ட வந்தையெனக்காண வொரு விவேகங்காட்ட என்றனர், அதனால் சஞ்சிதம் நீங்காமல் ஞானம் வெளிப்படாது, வெளிப்படாதாகவே ஆகாயியந் தீர்வதில்லை. தீப்பட்ட என்றதனால் சஞ்சித அருளாலே நீங்க வேண்டு மென்றாயிற்று. திருவருட்பயன். “ஏன்றவிளையுடலோ டேகுமிடை யேறும் விளைதோன்றி வருளேசுகும்.” என்றதனாற் காண்க.

பக்குவப்பட்ட சகலரை யதுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு ஊன்முதலியவொன்றும் தனக்கென வில்லாத முதல்வனே ஊன்முதலிய கொண்டு

உஅஉ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

திருமேனி வாய்ந்த வருவானாகலின், ஊனுறக்க மின்பதுன்பம் பேரூரானி யொவ்விடவு மெனைப்போல வருவங்காட்டி என்றனர், போற்றிப்பஃறெ டை, “ஒன்று முருத்தோன்றும் லுள்ளடக்கியென்று, பிறவாத வின்பத் தெமை யிருத்தவென்குடி, பிறவா முதல்வன் பிறந்தி-நறவாரும், தாருலா வும் பயத்திச் சம்பந்தநாதனென்று பேரிலாநாதனொரு பேர்புனைந்து - பா ரோர்த், முண்டியுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுக்கித் கொண்டுகிழ்ந்த குணம் போற்றி.” என்றதனாற் காண்க.

அங்ஙனம் திருமேனி கொண்டு வந்தானாகையில் பார்வையிட்டு மற் றொன்று பிடிக்குமாறு போல செய்வனென்பார், மான்காட்டி மாணையீர்க் குத் கொள்கையென என்றார். சிவப்பிரகாசம் “நாதன் தீவகமா மென உருவாய் வந்தி.” என்றதனாற் கொள்க. மெனனகுருவாய் வந்து என்ற தனால்தலை நெய்ப்போல மறைந்து நின்ற முதல்வன் சுத்தான்ம சைதன் னியமே தனக்குச் சொருபமாகக் கொண்டு தயிரினெய்ப்போல வியங்கின னென்பதாயிற்று. (கசுஎ)

வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந்தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
ஐந்துபுலனைப்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்லே யல்லே
இந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லே
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மையே யெய்யாம்.

(இ-ள்) வந்து-வந்தி, என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும்-என் உடம்பும் பொருளும் உயிரும் ஆகிய மூன்றும், தன்கை வசமென-தன்கை வசமானவை யென்று அங்கீகரித்துக் கொண்டு, அத்துவாமார்க்கும் கோக்கி-அத்துவாமார்க்கத்தினைப் பார்த்து, ஐந்துபுலன்-ஐந்து புலன்களும், ஐம்பூதம்-பஞ்சபூதங்களும், கரணம் ஆதி-அந்தக்கரணங்கள் முதலாக, அதேத குணம் அத்தனையும்-பொருந்திய குணங்கள் எல்லாம், அல்லே அல்லே-தீயல்லே யல்லே. இந்தவுடல்-இந்த வுடம்பும், அறிவு அறியாமையும்-அறிவறியாமையுளும், நீ அல்லே-நீயல்லே, யாதொன்று பற்றில்-யாதொ ருபொருளைக் கவரினும், அதன் இயல்பாய் நின்று-அதின்மயமாகி நின் னும், பந்தம் அறும்-அதன்தொடர்பு தனக்கில்லாத, பளிங்கு அனைய-படி சுத்தினையொத்த, சித்திரி-சித்துப் பொருள் நீயாயிருக்கின்றன, உன் பக் குவம் கண்டு-உன்படுவம் நோக்கி, அறிவிக்கும் பான்மையேம்-அறிவுறுத் தும் தன்மையினையுடையேம் யாம்-நாமாகவிருக்கிறோம். என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் தனக்குச் சுதந்தரமாகக் கொண்டிருந்த தனது உட ல், பொருள், ஆவி மூன்றினிடத்தும் பற்றினி நின்றுவமையத்தே அவற் றினை ஆசாரிபன் தனதாகக் கொள்வனென்பார், வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுத் தன்கைவச மெனவே என்றனர் - திருவாசகம், “அன்றே யென்

உடல் பொருளாவி மூன்றினையும் தத்தம்பண்ணின் மாணவகனுக்கு ஆசானியர் முதலில் அத்துவ சுத்திபண்ணுவது சரம்பிரதாயமாகலின் அத்துவாமார்க்க நோக்கியென்றனர். அத்திவாக்களாவன அத்தருபம் சத் ஶ்ருபமாகிய மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலையெனவாரும். அத்துவ சுத்தியாவது சடத்துவாவிலும் சஞ்சிதமாயிருந்த கண்மங்களை யெல்லாம் நசிப்பித்தல், கண்மங்கள் நசிக்கவே மாயையும் நீங்கும் ஆணவமலத்தினுடைய தடையை முழிந்து நித்திய ஞானானந்த மயமான சிவம் ஆன்மாவினிடத்திலே யபிவ்யக்தியாவதற்குமுன் இராசாதிக உஷ்ணமாயிருக்கிற பசுஞானம்போக ஆன்மசுவரூபஞானத்தினைப் பிரகாசிப்பித்து மேல் சன்னங்கள் ஏடாதபடிக்கு சுத்தப்பண்ணும். சுவாயம்பாகமம்.

“வதிவஹஸொவிஹஸை விஶ்வாவிஸ்டா ஆதபொயஃயா”

தன்னுற் சாரப்பட்ட பன்னிறங்களின் இயல்பே தன்மாட்டுக்காட்டி நிற்கும் பொதுவியல்புடைய படிக்கம்போலே, தன்னுற்சாரப்பட்ட இந்திரியங்களின் இயல்பையே சார்ந்ததன் வண்ணமாய் தன்மாட்டு விளங்கி நிற்கும் ஆன்மாவாகலின், யாதொன்று பற்றினத வரியல்பாய் நின்று பந்தமாய் பளிக்களைப் சித்து என்றனர். சிவஞானபோதம். “பன்னிறமே

௨௮௪ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

காட்டும் படிசும்போலிந்திரியம், தன்னிறமேகாட்டுந்தகை நினைந்து—பன்னிறத்துப், பொய்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான், மெய்ப்பொருட்டுத் தைவமாம்வேறு” என்றதனாற் காண்க.

ஆணவமலம் பரிபாகமான காலத்தில் தீவிரசத்தினிபாதம் பதிய ஆசாரியன் கருணையினாலே சிவஞானம் ஆன்மாவிடத்தில் பிரகாசிப்பச் செய்வதாகலின், பக்குவங்கண்டறிவிக்கும் பான்மையேமயாம் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். “மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகு சத்தி ரிபாத மேவுதலுஞானம் விளைந்தோர் குருவினருளாற்புக்கு.” என்றதனாற் காண்க, (௧௪௮)

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிரியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டின்
நெறியாகக் கூறுவன்கே னெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடுவாழ்க
செறியான வறியாமை யெல்லா நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிகெபந்தந் தீர்க வென்றே.

(இ.ன்.) அறிவாகி-சித்தாகி, ஆனந்தமயமாய்-ஆனந்தவடிவாகி, என்றும் அழியாத நிலையாகி—சத்தாகி, யாதின்பாலும்-எதனிடத்தும், பிரியாமல்-நீங்காமல், தன் அருளே கோயில்-ஆன-தண்ணிய அருளே கோயிலாகப்பெற்ற, பெரியபெரும்பதியதனை-பெரியமேலான பதிப்பொருளை, பெறவேண்டின்-பெறுதலையே விரும்பினையாயின், நெறியாகக்கூறுவன்-முறையாகச்சொல்லுவன், கேள்-கேட்பாயாக, எந்தநாளும்-எக்காலத்தும், நிர்க்குணம்-நிர்க்குணப்பொருள், நிற்கு-உணக்கு, உள்ளம் வாய்த்து-மனத்திற் பொருந்தப்பெற்று, நீடுவாழ்க-நெடுங்காலம் வாழக் கடவை, செறியான-மிகுதியான, அறியாமை எல்லாம் நீங்க-அஞ்ஞான முற்றுமொழிய, சிற்சுகம்பெற்றிடுக-ஞானுணந்த சுகத்தினைப்பெறக்கடவை, என்று-என்று சொல்லி. என்க.

(வி.ரை.) ஆன்மாவும் அறிவுசொருபமாயிருக்க வீண்டு முதல்வனை அறிவாகி யென்றதனால் விசேடமென்னையோவென்ன, ஆன்மா முதல்வனாலே யறிகிறதொழிந்துதானே யறியமாட்டாது ஒருவர்க்கு அறிவிக்கவுமாட்டாது. முதல்வன்தானே அறிந்தும் பிறர்க்கு அறிவித்து நிற்பனெனக் காண்க, சித்தியார். “அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங்கள்,” எனவும், “சிவனேயெல்லா மறிந்தறிவித்து நிற்பன்” எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. முதல்வன் சுகசொருபியாதலின், ஆனந்தமயமாய் எனவும், நித்தியனாகலின், அழியாத நிலையாகி எனவும், யாவற்றினும் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தலின், யாதின்பாலும் பிரியாமல் எனவும் கூறினர். ஈண்டு அருள் என்றது சத்தியினை. அச்சத்தியினையே யிடமாகக் கொண்டிருத்தலின். தன்னருளே கோயிலான பெரியபரம்பதி என்றனர். சிவஞானசித்தியார். “அரு

ளது சத்தியாகுமான்றனக் கருளையின்றித், தெருள்சிவமில்லை யந்தச்சிவ மின்றிச்சத்தியில்லை” என்றதனாற் காண்க.

பகிர்முகத்தில் சகளத்தியானஞ் செய்வதுபோலவே அந்தர் முகத்திலும் ரிட்களத்தியானஞ்செய்துவரல் கடமையென்பார், எந்தநாளும் நிர்குண நிர்துளம் வாய்ந்து என்றனர். சீவஞானசித்தியார். “அந்தரியாகத் தன்னை முத்திசாதனமா யறைந்திடுவாது தானுமான்மசுத்தியாகும்,” என்றதனாற் காண்க. அங்ஙனம் அந்தரியாம பூசையான ரிட்களத்தியானஞ் செய்து வரவே சிவம்பிரகாசித்து ஆணவமலம் நீங்குமென்பார், அறியாமையெல்லா நீக்கச் சிற்சகம் பெற்றிடுக பந்தந்தீர்க்கவென்றே,” என்றனர். சீவஞான சித்தியார். “சிந்திக்கச்சிந்திக்கத்தர்ப்பணத்தை விளக்க வந்திடு மவ்வொளிபோல மருவியர னுளத் தேவரவரவந்திடுவன்பின் மலமான தறுமே” என்றதனாற் காண்க.

(கசக)

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்

பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையிலலை நானென்னும் பான்மை யில்லை

தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிறிது மில்லை

சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
அந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை

யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை.

(இ-ள்.) பந்தம் அறும்-பந்தமறுகைக்குக் காரணமான, மெய்ஞ்ஞானமான-உண்மையறிவாகிய, மோனப்பண்பு ஒன்றையருளி-மோன நிலையாகிய ஒப்பற்றபொருளை யருளிச்செய்து, அந்த பண்புக்கு-அந்த நிலைக்கு, சிந்தை இல்லை-மனமில்லை, நான் என்னும் பான்மையிலலை-நானென்னும்தன்மையிலலை, தேசம் இல்லை-தேசமென்பதில்லை, காலம் இல்லை-காலமென்பதில்லை, திக்கும் இல்லை-திசையுமில்லை, தொந்தம் இல்லை-தொடர்பு இல்லை, நீக்கம் இல்லை-பிரிவிலலை, சிறிதும் இல்லை-இவைகட் கயலாந்தன்மையுமில்லை, சொல்லும் இல்லை-வாக்குமில்லை, இராப்பகல் ஆம் தோற்றம் இல்லை-இராப்பகல்களாகிய காட்சியிலலை, அந்தம் இல்லை-முடிவிலலை, ஆதியிலலை-முதலிலலை, நடுவும் இல்லை-இடையுமில்லை, அகமும் இல்லை-உள்ளுமில்லை, புறமும் இல்லை - வெளியுமில்லை, அனைத்துமில்லை-எல்லாமில்லை. என்க.

(வி-ரை.) மேற்சொன்ன ஆணவநீக்கமானவுடன் ஆசாரியர் மௌன நிலையினைப்போதிக்க அந்நிலையினின்ற காட்சியிலே மாணவனுக்கு அன்னியமாக என்றும் காணப்படாதென்பார், சிந்தை முதலாக அனைத்து மில்லை என்றனர். கந்தராலங்காரம். “வரையற்றவுணர் சிரமற்று வாரி திவற்றச்சென்ற, பரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்சபூதிகமற், றுரையற்றவுணர் வற்றுளமற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக், கரையற்றிருளற் றெறதற்றிருக்குக் காட்சிபதே.” எனவும், பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

உஅக தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

“குதங்கள் துப்பொறியற்றுச் சாரம்புலன்களற்றுப், பேதஞ்ஞமற்
துப் பேராசைதானற்றுப் பின்முனற்றுக், காதுகரணக்கரையற்ற வாண்
தக்காட்சியிலே, யேதங்கனென்றிருப்பே னிறைவாகச்சியேகம்பனே.”
(கஉ௦)
எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இல்லை யில்லை யென்னினொன்று மில்லா தல்ல
வியப்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்று நென்னத்
தோன்றுதெல் லாம்விழுங்குஞ் சொருப மாகி
அல்லையுண்ட பகல்போல வனித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே
வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னாகக்கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந்தானே.

(தி-ள்.) இல்லை இல்லை என்னின்-இல்லை இல்லை யென்று சொன்
னல், ஒன்றும் இல்லாதல்ல-ஒன்றும் இல்லாததல்ல, இயல்பு ஆகி-தன்மை
யாகி, என்றும் உள்ள இயற்கை ஆகி-எக்காலத்துமுள்ள இயற்கையாகி,
சொல்லரிய தன்மையதாய்-சொல்லுதற்கரிய குணத்தையுடையதாய்,
யான்தான் என்ன தோன்றுது-யான் தான் என்று காணப்படாமல் எல்
லாம் விழுங்கும் சொருபமாகி-எல்லாவற்றையும் உட்கொள்ளுகின்ற பேரு
ருவாகி, அல்லை உண்டபகல்போல-இருளைக்கெடுக்கும் சூரியன்போல,
அவித்தை எல்லாம்-அஞ்ஞானத்தினை எல்லாம், அடைய உண்டு-முழுதுங்
கெடுத்து, தடையற-தடைகளற்றுப்போக, உன் அறிவைத்தானே-உன்
அறிவை, வெல்ல-வென்று உண்டு-விழுங்கி, இங்கு-இவ்விடத்து,
உன்னையும்-ஆன்மாவாகிய உன்னையும், தானாகக்கொண்டு-பரமான்மா
வாகிய தனக்குச் சொந்தமாகக்கொண்டு, பேசாமை-மோன நிலையானது,
வேதகமாய் விளக்கும்-உனது நிலையை வேறுபடுத்துவதாய் உனக்கு விளக்
கிக்காட்டும் என்க.

(வி-ரை.) மேற்குறித்த யாவும் இல்லையென்று சொன்னதினாலேயே
யாவும் சூரியமாமெனக் கொண்டு ஏகான்மவாதத்தில் வீழாமல், யாவும்
அனாதிகத்தியமாகவே காரணகாரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமெனவும் அக்
காரியமும் சற்காரியமெனவும் கொள்ளவேண்டு மென்பார். இல்லை யில்லை
யென்னினொன்று மில்லாதல்ல வியல்பாகியென்று முள்ள வியற்கையாகி
என்றனர். அங்ஙனமாயின் இல்லையென்ற தென்னையெனின் மோனநிலை
யில் அன்னியமாகஒன்றும் எடுத்துக்கூறுதற்குக் கூடாமல் அருள்வயப்
...ம --ஐ ஒரு முதலிருப்பதாக முளைவுதோன்று தென்பார், சொல்லரிய
யாயான்றுணென்னத் தோன்றுதெல்லாம் விழுங்குஞ் சொருப
னர்.

இருளுக்கும் இடமொன்றேயாயினும், ஒளிமேலிட்ட கால
த்து இருள் குறைத்தும், இருள்மேலிட்ட காலத்து ஒளிகுறைத்து நிற்கு

மாறுபோல அருளிிற்கும் ஆணவத்திற்கும் இடமொன்றாயிருந்து அருள் மேலிட்டகாலத்து ஆணவமறைந்தும், ஆணவமேலிட்ட காலத்து அருள் மறைந்து நிற்குமாகலின், ஈண்டு, இருள் ஒளியின் கண்ணே மயங்கியது போல அருளின் வசத்தே அவித்தை மறைந்ததென்பார், அல்லையுண்ட பகல்போலவவித்தை யெல்லாமடைய வுண்டு என்றனர்.

தானாகக் கொண்டு என்றது, வேன்முத்தன் கோபப் பிரசாதங்களி னாலே பண்ணுகிற சிக்கிரகானுக்கிரகம் எல்லாம் முதல்வனாகிய தான்பண் ணினதே யென்றும், இவனுக்கொருத்தர் பண்ணின உபகார அபகாரங்க ளெல்லாம் தனக்குப் பண்ணினதே யென்றும், இவனுக்குச் சனனத்துக் கேதுவான ஆகாமிய கன்மமேறாமலொழியும்படி வேற்ற நின்றிவனைத்தா னாகவே யங்கீகரித்துக் கொள்ளுதலாம். சிவஞானசித்தியார், “சிவனுமி வன்செய்தி யெலாமென் செய்தியென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும் பவமகலவுடனாகி நின்று கொள்வன்.” என்றதனாற் காண்க.

(கருக)

தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட்ட டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம்பே நின்றும்
நானாகா ரக்தினெடு ஞேய மற்ற
நாதுருவு நமுவாம நமூவி நிற்கும்
ஆனாலு மிதன்பெருமை பெயர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானு லதுவாவ ரதுவே சொல்லும்.

(இ-ள்.) தான் ஆன-எல்லாப் பொருள்களும் தானேயான, தன்மயமே அல்லால்-தன்மயமேயன்றி, ஒன்றைதலை யெடுக்கவொட்டாது-வேறென் னையுந் தலையெடுக்கவிடாது, தலைப்பட்டு அங்கேபோனாலும்-தலையெடுத்து அவ்விடத்தே சென்றாலும், கற்பூர தீபம்போல-கற்பூர தீபத்தினை யொத்து, போய் ஒளிப்பது அல்லது-ஒன்று பட்டு மறைவது அன்றி, புலம் வேறுஇன்று ஆம்-உள்) அறிவுவேறாய் (ஒன்று) இல்லையாகும், (மேலும்) நானாகாததினெடு-நானருபத்தோடு, ஞேயமும்-காணப்படு பொருளுட், நாதிருவும்-காண்பானும், நமுவாமல் நமூவி நிற்கும்-நீங்காமல் நீங்கி நிற்கும், ஆனாலும்-ஆயினும், இதன்பெருமை-இதின் ஏற்றத்தை, எவர்க்கு ஆர் சொல்வார், எவர்க்கு எவர்தொல்ல வல்லார், அது ஆனல்-அது வாகி விட்டால், அது ஆவர்-(தாம்) முன்னிருந்த தன்மை தோன்றாமல், அதுவே யாகிவிடுவார், அதுவே சொல்லும்-அந்தப்பொருளே (அதினேற்றத்தினை) அறிவிக்கும். என்க.

(வி-ரை) மேற்குறித்தபடி ஆன்மாக்களை முதல்வன் தானாகக்கொண்ட காலத்தில் அவ்வான்மாக்கள் மேலான சிவஞானத்தாலே அசத்தியத்தினை அசத்திய மென்றறிந்து நீங்கிச் சத்தியமாயுள்ள முதல்வனைத் தரிசித்து அம்முதல்வனையே எவ்விடத்திலும் கண்டு வாதனாமார்க்கத்தாலே பிரபஞ்ச

உஅஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

விஷயங்கள் மேலிட்டாலு. மதிற் கூடார்கள் ஆகையால், தானுதன்மய மேயல்லா லொன்றைத் தலையெடுக்க வொட்டாது என்றனர். சிவநூன சித்தியாரீ, “பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தார் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்” என்றதனாற்காண்க, அங்ஙனம் ஆன்மாக்கள் முதல் வன் மயமாய் சின்ற காலத்து அவர்கள் தேகம்கற் பூரதீபம்போல் கரைந்து போய்விடுமாயின், கர்ப்பூரதீபம் போலப் போயொளிப்பதல்லாது புலம் வேறின்றும் என்றார். அங்ஙனம் தேகக்கரைந்து விட்ட காலத்தே திரிபுடி தோன்றுதென்பார், ஞானகாரத்தினொடு ஞேயமற்ற ஞாதுருவு நமுவாம னமுவினிற்கும் என்றார். (ஞாதுரு-ஆன்மா, ஞேயம்-சிவம், ஞானம்-அறிவு) இவ்வாறு ஆன்மா அடைந்த அத்துவித நிலையினை பிறருக்கெடுத்துக் கூறு தல் முடியாதென்பார். இதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வார் எனவும், அவ்வனுபவத்திலேயே யாவமுறியவேண்டும் என்பார் அதுவானால் அது வாவரதுவே சொல்லுமெனவும் கூறினர். முகல் அது அத்துவிதநிலை, இரண்டாவது அது சிவம், மூன்றாவது அது அனுபவம். ஆன்மா சிவமாந் தன்மையடைந்த பின்னரும் அனுபவ விளைவு உண்டோ எனின், “உயிர் தானஞ் சுவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே” என்றதனாற் காண்க. (1)

அதுவென்ற லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்கை

பாதலினு லதுவெனலு மறவே விட்டு

மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சநக னுகி

மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்

பதியிந்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட

படிக்குநீரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்தக்

கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கு ரிந்தக்

கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் தருமம் பாரேன்.

(இ-ள்.) அது என்றால்-அதுவென்று சொன்னால், எது என-எது வென்று, சங்கை ஒன்று அடுக்கும். ஆசங்கையொன்றுண்டாகும், ஆதலினால்-ஆகையால், அது எனலும்-அது வென்பதையும், அறவேவிட்டு-முழுதமேவிட்டு, மது உண்டவண்டு எனவும்-மதுபானம் பண்ணின வண்டு போலவும், சநகன் ஆதிமன்னவர்கள்-சனகன் முதலிய மன்னவர்களும், சுகர் முதலோர் சுகர் முதலிய மஃரிட்களும். வாழ்ந்தார் என்றும்-வாழ்ந்தனர் என்றும், இந்த நிலையில்-இந்நிலையில், பதி எனவும் படிந்து நிலவென்று நியமித்தும், என்னை ஆண்டபடிக்கு-என்னை யாண்டருளினபடியே, நிருவிகற்பத்தால்-நிர்விகற்பசமாதியால், பரமஆநந்தகதி-மேலாகிய இன்பக் கதியை, கண்டு கொள்ளவும்-கண்டு கொள்ளும்படியாகவும், நின் அருள் கூர்-உண்கிருபை கூர்ந்தருளவேண்டும், இந்தக்கதி அன்றி-இந்தக்கதியை யடைந்தன்றி, உறங்கேன்-தூங்கேன், மேலகருமம்பாரேன்-மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களையும் நோக்கேன், என்க.

(வி-ரை.) முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கு மதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாகையெலாநீங்கிய விடத்தான்மா சிவத்தைச்சென்று கூடுதலும், சிவம்

ஆன்மாவைப் பொருத்தலுமாகிய இருவகையசையும்நிறி யிரண்டற்றிருந்த அவசரத்து அன்னியமாக ஒன்றினையொன்று சுட்டித்தேகலா தென்பார் “அது வென்றாலெதுவெனவொன்றிக்குஞ்சங்கை யாதவினு லதுவெனவு” மறவேவிட்டு” என்றனா. திருக்களிற்றுப்படியார், “அதுவிதுவென்றுமவ னானே யென்று, மதுகீயே யாகின்றயென்று - மதுவானே, னென்றுந்தமை யுணர்ந்தாரெல்லா மிரண்டாக, வொன்றாகச் சொல்வரோ வுற்று. ,, என்ற தனாக்காண்க. தேனுண்டவண் டசைவின்றி யத்தேன் மயமாயிருத்தல் போல, ஆனந்தானுபவத்தர் போதவசைவின்றி ஆனந்தமயமாயிருப்பரென் பார், “மதுவுண்டவண்டெனவும்” என்றனர்.

அரசருட் சிறந்த சனாகனாகியரும், முனிவருட்சிறந்த சுகரும் அனுப வித்த நிலை யின்னதெனவும் அவ்வழியில் நீரில் எனவும் கூறி யாட்கொண்ட வண்ணவே, பெயர்முதலியவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்றுதோன் றுநின்றதெனப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறியுநான சத்தியினைக் கண்ட கொள்ளவும் செய்வாபெனவும் அது கிட்டும்வரையில் மற்றொன்றி லுங் கவனியேன் எனவும் கூறுவார் “சனாகனாகி.....பாரேன்” என்றனர்.

சனகன்:—மிதிலாபுரியை யரசாண்ட அரசவரரோமன் புத்திரனாய்த் தர்மத்துவஜன் என்னும் பெயர்வாய்ந்து வாழ்ந்தவொருநானி, தனது அரசன்மனை அக்கினிவாய்ப்பட்டழியவும் அதன்பொருட்டுக் கவலையடை யாது, அவ்வரன்மனைப்புறத்திலே காயவைத்த கௌபீனத்திற்காகக் கவ ன்றோடிய சுகமுனிவரை நோக்கி உமது துறவு நன்றாயிருக்கின்றதெனப் பரிசுகித்து அவர்க்கு அனுபவத்தில் ஐயமறுத்தவன்.

சுகர்:—இவர் வியாசருக்கும் கிளிறுபத்துடனையிருந்த கிருதாசியென் னும் அப்சரமாதக்கும் பிறந்தவர். இவர் பிறந்தவுடனே துறவு பூண்டவர். இவர் அரம்பையென்னும் தெய்வப்பெண் தன்னுடன் சேருமாறு தன்னு லியன்றவாறு காதல்காட்டியும் சித்தஞ்சலியாத சுத்தவைராக்கிய முடை யவர். முனிவருள் இவர் ஒருவரே பெண்போகத்திலேமயங்காதவர்.(கடுக)

பாராதி விண்ணைத்து நீயாச் சிந்தை

பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து

வாராரியோ வென்ப்ராண நாதா வென்பேன்

வளைத்துவளைத் தெனை நீயா வைத்துக் கொண்டு

பூராய மமேலென் றறியா வண்ணம்

புண்ணுளர் போனெஞ்சம் புலம்பி யுள்ளே

நீரான மாயுருகிக் கண்ணீர்சோர

நெட்டுயிர்த்து மெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பேன்.

(இ - ள்.) பார்ஆதிவிண் அனைத்தும்-மண்ணுதி விண்ணீராயுள்ள பூதங் களும், நீ ஆ - நீயாகவே பாவித்து, சிந்தை - என்மனத்தை, பரியமடலா- பெரிய ஏடாகக்கொண்டு, எழுதி-அவ்வேட்டினில் இதனை எழுதி, பார்த்து பார்த்து - பலகாலும் நோக்கி, என் ப்ராணநாதா - என் பிராணநாயகனே,

வாராயோ என்பேன் - வந்தருளாயோ என்று சொல்லுவேன், என்னை வளைத்து வளைத்து - என்னைத் தடுத்துத்தடுத்து, நீ ஆவையத்துக்கொண்டு - சீயாகவைத்துக் கொள்ளுகையால், மேல் ஒன்று - மேலே ஒருகாரியத்தை யம், பூராயமா - ஆத்யந்தமாக, அறியாவண்ணம்-உணராதபடி, புண்ணுளர் போல் - புண்ணுளிகன்போல, நெஞ்சம் உள்ளே புலம்பி நீராளமாய் உருகி-மனமானதுவருந்தி உள்ளிடத்திற்குளே ஜலப்பிரவாகமாய் உருகி, கண்ணீர் சோர - கண்ணீராயொழுக, நெட்டியிர்த்து - பெருமூச்செறிந்து, மெய் மறந்து - சரீரத்தினை மறந்து, ஓர் நிலையாய் நிற்பேன் - ஒரு நிலைப்பட்டு ர்த்தேன் என்க.

(வி-ரை.) “காடுநீசெடியு மவளாகத் தோன்றுதென் கண்ணெதிரே” என்பபடி, காழக னொருவனுக்குத் தன்முன் தோன்றுவன வெல்லாந் தானிச்சித்த சிவமாய் விளங்குமாகலின், “பாராதி விண்ணைத்து நீயா” என்றனர். இஃதனைத் தரிசித்தல் சிவதரிசன மென்பார். ஞானசாகரவெண்பா. “மன்னுமொளி யாலே வளர்கதிகைக் கண்ணபதுபோ, லிளைநுளா லுள்ளுளர்வாய்ச் சனைக்கொ - டுன்னிடம்பேர், வீடுமானெவ்விடத்து நின்ற நிலைகாண்பதே-நாடுநீ சிவதரிசனம்.” என்றதனற்காண்க. உயிர்க்குயிரா தலை கோக்கி வன் பிராணநாதா என்பான், தேவாரம், “என்னிலாருமெனக் கிணி யாரில்லை, யென்னி லுமினியானொரு வனுள, நென்னு னேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்தபுக், கென்னு னேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே” என்றதனற் காண்க.

(கருசு)

ஆயுமறி வாகி யுன்னைப் பிரியாவண்ண

மனைந்துசுகம் பெற்றவன்ப ரையோ வென்னத்

தீபகொலைச் சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை

தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன் வாழ்வான்

காயிலேபுன் சருகாதி யருந்தக் கானம்

கடன்மலை யெங் கேயெனவுங் கவலை யாவேன்

வாயில்கும்பம் போற்கிட்டது புரள்வேன் வானின்

மதிகதிரை முன்னிலையா வைத்து நேரே.

(இ - ள்.) உன்னை ஆயும் அறிவு ஆகி - உன்னை ஆராய்கின்ற அறிவினை யுடையவராகி, பிரியாவண்ணம் அணைந்து - நீங்காதபடி சேர்ந்து, சுகம் பெற்ற அன்பர் - இன்பமுற்ற தொண்டர்கள், ஐயோ என்ன ஐயோ-வெண் டாக்க, தீய - கொடிய, கொலை சமயத்துஞ் சிந்தை செல்ல - கொலை புரி யுஞ் சமய தெனிகளிலும் மனம் செல்ல, தெளிந்திடவும்-(அம்மனம் அச்சமய தெனிகளிற் செல்லாது) தெளிவடையவும், சமாதானம் செய்வேன் - சமா தானம் பண்ணுவேன், வாழ்வான் - உயிர் வாழும் பொருட்டு, காய் இலை டன் சருகாதி அருந்த - காய் இலை அற்பமாகிய சருகு முதலியவற்றை டண்ணும்பொருட்டு, கானம் - காடும், கடல் - கடலும், மலை - மலையும், எங்கே எனவும் - எங்கே யுள்ளன வென்றும், கவலையாடேன் - கவலைப் படு வேன், வானில்-ஆகாயத்தில், மதிகதிரை-சந்திராகுரியர்களை, முன்னிலையா வைத்து - முன்னிலையாக வைத்துக்கொண்டு, நேரே-அவர்களுக் கெதிரே,

வாயில் கும்பம் போல் - வாயில்லாத குடம்புள்வதுபோல, கிடந்து புள் வேன் - விழுந்து புள்வேன் என்க.

(வி - ரை.) ஞானசாத்திரங்களை நன்கு விசாரிக்கும் விசாலமான அறிவுடையரே முதல்வனைப்பிரியாது வாழ்வராகலின், ஆயுறிவாகி யுன்னைப் பிரியாவண்ணம் என்றனர். ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் பிரிவற நின்ற சுத்தாத்துவித நிலையிலேயே சுகமுண்டென்பார், “பிரியாவண்ண மனைந்து சுகம் பெற்றவன்பர்” என்றனர். ‘கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்’ என்றதற்கேற்பத் தீயகொலை யென்றனர். பழக்கவாசனையால் ஒவ்வொருகாலத்தில் தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கிற சமயங்களில் மனநாட அதைத் திருப்பிக் கொண்டேன் என்பார், “தீய கொலை சமயத்துஞ் செல்லச்சிந்தை தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன்” என்றார். தவநிலையிலாயினு மீருந்து வாழலாமோ வென மனம் வருந்துவேனென்பார், “காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானம் கடன்மலையெங் கேயெனவுக் கவலையாவேன்” என்றனர்.

ஒன்றிலுமனம் நிலபெறுதலின்றி வாளா அலைத்துழல்வேன் என்பார், ‘வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புள்வேன்’ என்றனர். வாயுள்ள கும்பத்தினைக் கவிழ்த்து வைக்கின் நிலபெற்று அசையாது நிற்கும், வாயற்ற கும்பம் அங்கனம் நிலபெறுது உருண்டுகொண்டே நிற்கும் ஆகலின் வாயில் கும்பம் என்றனர். (கடுகி)

நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ணம்
நித்தம்வர வுங்களையிந் நிலைக்கே வைத்தார்
ஆரேயங் கவர்பெருமை யென்னை பென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
பேராதே சுழல்கின்ற யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளெம் பெருமா னும்போல்
தாராள டாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென் னேகருநிச் சாற்று மென்பேன்.

(இ - ன்.) நேரே - நேராக, இரவுபகல் - இராப்பகல்கள், கோடாவண்ணம் - வருவாவகை, நித்தம்வர - நாள்தோறும் வரும்படி, உங்களை - சுத்திரசூரியர்களாகிய உங்களை, இந்நிலைக்கே வைத்தார்-இந்த நிலையிற்றுணை நிலபெறுத்தி வைத்தவர், ஆர் - யாவர், அங்கு அவர் பெருமை - அவ்விடத்து அவர் பெருமையை, என் என்பேன்-என்னென்று வியக்கக்கடவேன், அடிக்கின்ற காற்றே - விசாரின்ற வாயுவே, நீ - நீ, யாரால் - யாவருடைய கட்டளையினால், பேராதே - இடையறாமல், சுழல்கின்றாய் - சுழலாநின்றாய், என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், வந்து பெய்கின்ற முகில்கான் - வந்து மழையைப் பொழிகின்ற மேகங்களே, எம்பெருமான் - எம்மிறைவன், நும்போல் - உங்களைப்போல, தாராளமா - மிகுதியாக, கருணைபொழிய - அருண்மழையைப் பொழியும்படி, செய்யும் - செய்யவேண்டிய, சாதகம்

உகூஉ தாயுமானச்வாமிகள் விருத்தியுரை.

அப்பியாசம், என் - யாது, கருதி - நீங்கள் ஆலோசித்து, சாற்றும் என் -
பேன் - சொல்லுங்கள் என்று கேட்பேன். என்க.

(வி-ரை.) இரவுகாலத்தும் பகற்காலத்தும் முறையே சந்திரனுஞ்
சூரியனும் தவறாதபடி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பதும், காலத்திற்கேற்றபடி
காற்ற வீசதலும் முதல்வன் ஆணையினாலேயே யென்றும், முதல்வன் கரு
ணைக்கு அளவில்லை யென்றும் குறிப்பா விச்செய்யுளிற் கூறியருளினர்.

கருதரிய விண்ணே நீ யெங்கு மாகிச்

கலந்தனையே யுன்முடிவின் காட்சி யாக

வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பேன்

மண்ணையுன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே

தூரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை

சொல்லானே சொல்லென்பேன் சுருதி யேநீ

ஒருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்

னுரையன்றோ வுன்முடிவை யுரை நீ யென்பேன்

(இ-ள்.) கருது அரிய-நினைத்தற் கருமையான, விண்ணே - ஆகாயமே,
நீ - நீ, எங்கும் ஆகி கலந்தனையே - எவ்விடத்தும் பரவிக் கலந்திருக்கின்ற
னையே, உன் முடிவின் - உன் முடிவாகிய எல்லையில், காட்சி ஆகி வருபொ
ருள் - காணப்படுவதாய் வரும் பொருளானது, எப்படி யிருக்கும் - எவ்வா
ருதய இலட்சணங்களோடுகூடி யிருக்கும், சொல்லாய் - சொல்லுவாய்,
என்பேன் - என்று சொல்வேன், மண்ணே - பூமியே, உன்முடிவில் - உன்
முடிவேல்லையில், எதுவயங்கும் - எந்தப்பொருள் நின்று பிரகாசிக்கும், ஆங்
கு - சவ்விடத்தள்ள, தூரிய அறிவு உடை - மேலான அறிவையுடைய,
சேடன் - ஆதிசேடன், ஈற்றின் உண்மை சொல்லானே-முடிவான பொரு
ளின் உண்மையைச் சொல்லமாட்டானே, சொல் என்பேன் - சொல்லு
வாய் என்று கேட்பேன், சுருதியே - வேதமே, நீ - நீ ஒருவரைப்போல்-
ஒருவர்க்குப்போல, அனைவருக்கும் - எல்லாருக்கும், உண்மை ஆம் - மெய்
யாய் விளக்குகின்ற, முன் உரை அன்றோ - முதனாலாயிருக்கின்றாய் அல்
லவோ, நீ உன் முடிவை உரை-நீயுன் முடிவானபொருளைச் சொல்லாய், என்
டேன் - என்று சொல்லுவேன் என்க.

(வி-ரை.) பிருதிலி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும்
பிரததிடச் காட்சியினுக்கு அனுபவமாமாறு ஆகாயமின்றாகலின், கருதரிய
விண்ணேயெனவும், காங்குபூதங்களையும் வியாப்பியமாகக்கொண்டு அவற்
றாற் றும் பிரதிநிதரின் கலந்தனையே எனவும், வியாபகமாயுள்ள ஆகா
யத்தினைப்பகடத்து நிற்பது முதல்வனிலை யென்பதனைக்குறிக்கச்சொல்லா
யென்பேனெனவும், அறிவிற் சிறந்த ஆதிசேடனுது முதல்வன்றன்மை
குறிக்க வேலாதென்பதனைத் தெரிவிக்கச் சொல்லானே வெனவும், எல்
லாச்சமயத்தாரும் தத்தமக் குறுதியாகிய பிரமாணமெனக் கோடற்சூரிய
முன்னாகிய மறையானும் காண்டற்கரிய நென்பதனைக் குறிப்பிக்க
உன் முடிவையுரை நீ எனவும் குறிப்பாக இச்செய்யுளிற் காட்டி வைத்தனர்.

உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி

யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழக்

கரையுயின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரே யென்பேன்

கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல மேவும்

வரிசிறைவண் டினங்காளோ திமக்கார தோ

மார்க்க மன்றோ நீங்களிது வரையி லேயும்

பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு

பேசியதுண் டோவொருநாற் பேச மென்பேன்.

(இ - ள்.) உரை இறந்து - பேச்சற்று, பெருமைபெற்று-பெருமையை யடைந்து, திரைக்கைநீட்டி - அலைகளாகிய கைகளை நீட்டி, ஒலிக்கின்ற கட லே - சப்திக்கிற சமுத்திரமே, இவ்வுலகஞ்சூழ - இவ்வுலகத்தினை வளைந் திருக்கும்படி, கரையும் இன்றி - கரையும் இல்லாமல், உன்னை வைத்தார்- உண்ணையமைத்து வைத்தவர், யாரே என்பேன் - யாவரே என்று சொல்லு வேன், கானகத்தில் - காட்டிலுள்ள, பைங்கிளிகாள்-பசுமையாகிய கிள்ளை களோ, கமலம் மேவும் - தாமரை மலரிற் பொருந்திய, வரிசிறை - நீண்ட சிறைகளையுடைய, வண்டு இனங்காள்-வண்டுக்கூட்டங்களே, ஒதிமங்காள் அண்ணங்களே, தூதுமார்க்கம் அன்றோ-(நீங்கள் காலங்கழிப்பது) தூது மார்க்கத்திலல்லவா, நீங்கள் இதுவரையிலேயும் - நீங்கள் இதுவரைக்கும், பெரியபரிபூரணம் ஆம்-பெரிதாகிய பரிபூரண மென்கின்ற, பொருளை-வஸ்துவை, கண்டு பேசியது உண்டோ - கண்டுவார்த்தை சொன்னதுண்டோ, ஒருகால்-ஒருதரம், பேசும் என்பேன்-பேசுங்கள் என்று சொல்வேன் என்க.

(வி-ரை.) அளவினுக்கடங்காத வதவிசாலம் பொருந்திய கடலானது கரையின்றி நிலையுற்றிருப்பது முதல்வன் ஆணையேயெனக் குறிப்பிக்கக் கடலே.....யுன்னை வைத்தாரியாரே என்றனர். கிளிகளும் வண்டினங் களும் ஒதிமங்களும் எவ்விடத்தும் எவரிடத்தும் தூதாகச் செல்லுந் தன்மை யுண்டாயினும் முதல்வனைக்காணுந் திறமையானது சிறிது மின்றெனக் குறிப்பிப்பார் பைங்கிளிகாள்.....பேசியதுண்டோ என்றார், கிளிமுதலிய தூதுவினுக்குரியவென்பது “இயம்புகின்ற காலத்தெகினமயில் கிள்ளை, பயம் பெறுமேகம் பூவை பாங்கி - நயந்தருயில், பேதைநெஞ்சர் தென்றல் பிர மரமீரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குந்தடை.” என்னும் இரத்தினச்சுருக் கத்திதான் காண்க.

(கவிஞர்)

ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை

யோட்டுதல்போ னுன்பேதையுப்போ டப்பை மருவவிட்டுக் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்

வயங்கவிட்டு மைக்கயமுன்னி வருந்தி நிற்பேன்

அருளுடைய பரமென்றோ வன்று தானே

யானுளனென் றுமமெனக்கே யாண் வாதி

பெருகுளினைக் கட்டென்று மென்றோ கட்டிப்

பேசியதன் றேயருநூல் பேசின் றன்றே.

(இ - ள்) ஒருவனவன் - ஒரு வேடனவன், யானைகெட - எதிர்
நின்ற யானையானது மறைய, (அதைத்தேதேற் பொருட்டு) குடத்தன்.
குடத்திற்குள்ளே, செங்கை ஓட்டுதல் போல் - செவந்தகையை யிட்டுத்
துழாவுதல்போல, பேதைநான் - அறிவிலியாகிய நான், உப்போடு அப்பை
மருவ இட்டும் - உப்புடன் ஈரைப்பொருந்தும்படி கலக்கவிட்டும், கர்ப்பூர
மதனில் - கர்ப்பூரத்தில், தீபம் - விளக்கினை, வயங்க இட்டும்-பிரகாசிக்கச்
சேர்த்தும், ஐக்கியம் உன்னி - (இன்னும்) ஒற்றுமையை நினைந்து, வருந்தி
நிற்பேன் - துன்பமுற்று நிற்பேன், அருள் உடைய பரம் என்றோ - திரு
வருளைத் தனக்குத் துணைக்காரணமாகவுடைய பரம்பொருள் என்றுளதோ,
அன்றுதானே - அன்றே, யான்உளன்னன்றும் - நானும் உள்ளேன் எனவும்,
எனக்கே - என்றனுக்கே, ஆணவாதி - ஆணவமுதலியவைகள், பெருகு-
அதிகரித்தற் கேதுவாகிய, வினைக்கட்டு என்றும் - வினைப்பிணிப்புள்ள
தென்றும், என்னால் கட்டிபேசியது அன்று-என்றாற்கற்பித்துச் சொல்
லப்பட்டதன்று, அன்றே - பூர்வத்திற்றானே, அருள் தால் -மோகூதூல்க
ளால், பேசிற்று - சொல்லப்பட்டதே என்க.

(வி-ரை.) அப்பினில் உப்பு கலந்ததுபோல எனது சீவபோதம் அருட்
போதத்திற் கலந்தும், கர்ப்பூரம் தீபத்தால் விழுங்கப்பட்டதுபோல எனது
சிவபோதத்தினை அருட்போதம் விழுங்கியும் இருக்க, மேலும் மேலும் ஐக்
கியத்தினை எண்ணிநான் வருந்துவது, தன்வயத்திருந்தயானையினைக் காணு
தவேடனொருவன் ஒருக்கால் இப்பாண்டத்திற்குள் ஒளித்துக்கொண்டதோ
வெனத் தன் முன்னிருந்த ஒரு பாண்டத்தினிற் கரத்தினை விட்டுத்தேடிப்
பார்க்கும் பேதைத் தன்மையினை யொக்கு மென்றனர். இது அந்தர் முகத்
தில் சுவாநுபூதி நிலையிலிருந்த அவசரத்தினின்றும் நீங்கிப் பகர்முகத்தில்
வந்த அவசரத்திற் சொல்லியது. சுவானுபூதிமான்கட்கும் இத்தகையபேத
புத்தியுண்டாமோவெனின்? பரமுத்தியினையடையாது சீவன் முத்தநிலையி
லுள்ளவரைக்கும் ஒவ்வொரு சமயமுண்டாமென்பது தேவாரதிருவாசகங்
களிலாகித்தறிக. வேதாகமங்கள் முதல்வனை அனாதிமலமுத்தனென்றும்
அனான்மாலினை அனாதிமலபெத்தனென்றும் கூறுவது உண்மையென்பார்,
அருளுடைய பரமென்றோ.....அருணால் பேசிற்றன்றே என்றனர்.

அன்றுமுத லின்றைவரைச் சன்ன கோடி

படைத்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லால்

இன்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக

மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்

துன்றமனக் கல்கெடப் புலைநா யேனைத்

தொழுட்டிகொளச் சீகாழித் துரையே தூது

சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்நஞ்

சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே.

(இ - ள்.) அன்று முதல் - படைப்புக்காலந்தொடங்கி, இன்றைவரை-
இன்றளவும்; சன்னகோடி அடைந்து - சன்னபரம்பரை பலகாலுமடைந்து,

இங்கு - இந்தப்பொய்திகழு மூலகில், யாதணையால் - துன்பத்தினால், அழிந்தது அல்லால் - அழிந்ததேயன்றி, இன்றைவரை - இன்றளவும், முத்தி இன்றே - முத்தியை யடைதலின்றி யொழிந்ததே, எடுத்ததேகம் - வினைக்கோக எடுக்கப்பட்டவுடம்பு, எப்போதோ-(விடுப்பது) எந்தப்பொழுதோ, தெரியாதே - அறியப்படாதே, (ஆதலால்) இப்போதே - இன்றே, துன்று-அதிகரித்த, மனக்கவலை கெட - மனக்கிலேசங்களொழிய, புல - நீசத்தன்மையுள்ள, நாயேனை - நாயினேனை, தொழும்புகொள - தொண்டு கொள்ள, சோழித்துரையே - சோழிக்குத் தலைவனே, துதுசென்றிட-பரமசிவன் துதுசொல்ல, பொருளை வைத்த - நிதிக்குவியலையிட்ட, நாவலோய் - திருநாவலூரனே, நம் சிவன் - நமதுபரமசிவன், அப்பா என்ற-அப்பா என்றழைத்த, அருள் செல்வம் - திருவருளாகிய செல்வத்தையுடைய, தேவே - தெய்வமே, என்க.

(வி - ரை.) சிருட்டிகாலந் தொடங்கி இதுகாறும் எடுத்தசன்னங்கட்கு எண்ணிக்கையில்லையென்பார், அன்றுமுதல்.....முத்தியின்றே எனவும், இனிப் பிறப்பெடாதபடி வாய்க்குநான் எந்நாளோ என்பார், எடுத்ததேகம் எப்போதோ தெரியாதே எனவும் கூறினர். சோழியென்பது சோழநாட்டில் காவேரிக்கு வடகரையிலுள்ள அறுபான் மூன்று தலங்களி லொன்று. காளிதமான விடத்தினையுடையகாளி யென்கிற நாகம் பூசிக்கையாலே சோளியெனப் பெயர்வாய்ந்தது. காளி-சோழியெனத்திரிந்தது. துரையே என்றது அத்தலத்தில் அவதாரஞ்செய்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளை. துதுசென்றிடவே பொருளை வைத்த என்றது பரவை நாச்சியாருடைய ஊடலைத்தவிர்க்கப்பேயும் உறங்கும் அர்த்தராத்திரியில் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப்பெருமானை ஆளுடைய நம்பிகள் துதுகொண்டருளியது. நாவலோய் என்றது திருநாவலூரிலே யவதாரஞ்செய்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை. கையாயத்தில் சிவபெருமான் வாசீச முனிவரை அப்பாவென்றழைத்தனராகலின், நஞ்சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத்தேவே என்றனர். இப்பெயரினாலேயே திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை யழைத்ததுமுண்டு.

(கசு0)

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்

நிருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்

காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த

வாசேசம் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்

பூவுலகில் வளரருண கிரியே மற்றைப்

புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புரையொன் றில்லா

ஒளியப்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே

னோதரிய துயர்கெடவே யுரைக்கு முன்னே.

(இ - ள்.) தேவர்தொழும் - தேவர்கள் வணங்குகின்ற, வாதவூர்த்தேவே - திருவாதவூரடிகளே, என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், நிருமூலத்

உகை தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தேவே - திருமூலம் என்ற திருப்பெயரினையுடைய சுவாமீ, இச்சகத்தோர்-இத்த வுலகத்தோர், முத்திக்கு ஆவலுற - மோட்சமடைதற் பொருட்டு ஆசையதிகரிக்க, சிவஎன்வாக்குடனேவந்த-சிவனென்கிற வாக்கியத்துடன் பிறந்த, அரசே - இறைவனே, சும்மாவிருந்து கொண்டு - சிவர்கள் சும்மா விருந்துகொண்டு, உன் அருளைச்சார - உன்னருளை யடைதற்காக, பூவுல கில்-பூலோகத்தில், வளர் - விருத்தியடையா நிற்கிற, அருணகிரியே-அரு ணகிரி சுவாமீ, மற்றைப்புண்ணியர்காள்-மற்றுமுள்ள புண்ணியவார்களே; ஓ என்பேன் - ஓ வென்று முறையிடுவேன், புரை ஒன்றுஇல்லா - குற்றம் சிறிது மில்லாத, ஓவியம் போல்-சித்திப்பாவைபோல, அசைவு அறவும் கற்பேன் - சலனமற்றும் நிற்பேன், ஓது அரிய - சொல்லுதல் அருமையா கிய, துயர்கெட-துயரம் நசிக்கும்படி, உரைக்கும் முன்னே-சொல்லு முன் னமே. என்க.

(வி-ரை.) வாதவூர்த்தேவே யென்பது மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை, இலக்கணக்கொத்தாசிரியர், “மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென் பதுதிண்ணம்” என்றபடி மாணிக்கவாசக சுவாமிகட்கும் சிவபெருமானுக் கும் பேதயில்லை யெனக்கருதித் தேவர்தொழுந் தேவையென்று கூறினர். இக்கருத்துப் பற்றியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை நாயன்மாருள் ஒருவ ராகத் தொகைப்படுத்தாது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகையினும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியினும், அருண்மொழித் தேவர் பெரியபுராணத்தினும் எடுத்துரையாராயினர். திருமூலராவார் மூவாயிரம் பாடலடங்கிய திருமந்திரமென்னுந் திருமுறையினைத் திருவாய் மலர்த்தருளிபவர். சிவசிவ என்னும் வாக்குடனே அவதாரஞ்செய்த அரசு சிவவாக்கியர், “செம்மான் மகளைத் திருடுந்திருடன், பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான், சும்மா விருசொல் லறவென்றலுமற், நம்மா பொரு ளொன்றுமறிக் திலனே.” என்னுந் திருப்பாடலைக் கந்தரனுபூதியில் அருளிச்செய்தவர் அருணகிரிநாதராதலால் அவருக்கு அதனையே விசேட னமாக, சும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்பூவுலகில் வளரருணகிரியே, என்றார்.

ஓதரிய சுகர்போல வேனே னென்ன

வொருவரிலே யோவெனவு முரைப்பேன் றானே

பேதமபே தங்கெடவு மொருபே சாமை

பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன

நாதனொரு தாமுலகம் பார்க்க விச்சை

நண்ணுனோ வென்றென்றே நானு வாகிக்

காதன்மிகு மணியிழையா ரெனவா நிறேன்

கருத்தறிந்து புரப்பதுன்மேற் கடன்முக் காலும்.

(இ - ன்.) ஓதரிய-தபோமகிமையினை யெடுத்துச்சொல்லுதற்கரிய, சுகர்போல-சுகமுனிவர்போல, ஏன் ஏன் என்ன-ஏன் ஏன் என்று பிரதி தோனி கொடுக்க, ஒருவர் இல்லையோ எனவும் உரைப்பேன்-ஒருவர்இல்லை

யோவென்றுஞ் சொல்லுவேன், தானே-தானே, பேதம் அபேதம் செடவும்-பேதாபேதங்கள் ஒழியவும், ஒரு-ஒப்பற்ற, பேசாமை-மவுனநிலையானது, பிறவாதோ-உண்டாகாதோ, ஆல் அடியில் - வடவிருட்சமுலத்திலெழுந்தருளிய, பெரியமோநாதன்-பெரிய மௌநநிலைமையுடைய இறைவன், ஒருதரம்-ஒருமுறை, உலகம்பார்க்க-உலகத்தைக் கடைக்கணிக்க, இச்சைநண்ணோ-வீருப்பங்கொள்ளாநோ, என்று என்று-என்று பல காற்சொல்லி, நானாஆகி-பலவகையாய்க் கலங்கி, சல்மிகும்-(பிரிந்து சென்றதக் கொழுக்கர் நியமப்படிவராமையால் அவர்கள்மேல்) ஆசைமிருத்த அணியிழையார் என-மாதரைப்போல, வாடுற்றேன்-வாட்டமடைந்தான், சுருத்து அறிந்து-என்கருத்தை யுணர்ந்து, புரப்பது-காத்தருள்வது, முக்காலும்-மூன்றுதரமும், உன்மேல்கடன்-உனக்குக் கடமை ஆகும் என்க.

(வி-ரை.) சுசமுனிவர் அவதரித்தவுடன் பிரபஞ்சமாயைக்கஞ்சியோட அவர்தந்தை வேதவியாசமுனிவரர் அவரைப் பிற்றொடர்ந்து ஓ மகனே! என்று அழைத்துக்கொண்டு போனபோது அங்கிருந்த விருட்சங்கனெல்லாம் பிரதித்வணி செய்தன வென்பார், சுசர்போல ஏன் ஏன் என்னவொரு வாரிலையோ என்றனர் சடசித்துக்களைத்தினும் முதல்வன் வியாபகமிருத்தலினாலும் அவ்வியாபகவருள் வயத்தனாய் சுசர் இருத்தலினாலும் மாங்களை ய திட்டித்து நின்ற தெய்வங்கள் சுசர்வடிவினுக்கும் தமக்கும் வேற்றுமையறியாது பிரதித்வணி செய்தன. புள் விலங்குமர முதலியவற்றுக்கெல்லா மதிதெய்வ மந்திரமுண்டென்பது சர்வஞானோத்தர முதலியவற்றுட்காண்க.

சுமாவிருக்கு நிர்விகற்பநிலைசமாதியில் 'பேதாபேதந்தோன்றாதாகலின், பேதம்பேதங்கெடவுமொரு பேசாமைபிறவாதோ என்றனர். அன்று காலையில் நால்வர்க்குக் கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழ் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்ததுபோல் உலகிலின்னும் வந்தொருதரம் அத்தகைய காட்சி கொடுக்கப்படாதோ வென்பார், ஆலடியிற் பெரியமோன நாதனொருதரமுலகம் பார்க்க விச்சை நண்ணோ' என்றனர். கணவர் பிரிவாற்றாது வருந்துமாதரைப்போல வருந்தா சின்றேன் என்பார், காதன் மிகுமணியிழையாரென வாடுற்றேன் என்றனர். (சுசுஉ)

காலமொடு தேசவர்த்த மான மாதி

கலந்துநின்ற நிலைவாழி சுருணை வாழி

மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாகி

மதாதீத மானவருண் மரபு வாழி

சாலமிரு மெனியெனின் வழக்குப் பேசத்

தயவுவைவது வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி

ஆலடியிற் பரமகுரு வாழி வாழி

யகண்டிதா காரவரு ளடியார் வாழி

(இ-ள்.) காலமொடு - காலதத்துவத்தோடும், தேசவர்த்தமானம் ஆதி-தேசவர்த்தமானாதிக்களோடும், கலந்துநின்ற நிலை-பிறிவார்க்கலந்து

உகஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சிந்தும் நிலையுடைப்பொருள். வாழி-வாழ்க, கருணை-(அப்பொருளிற் பிரி
வா சிந்தியங்கும், திருவருள், வாழி-வாழ்க, மால் அறவும்-மயக்க
மொழியவும், சைவம்முதல் மதங்கள் ஆதி.சைவமுதலாகிய பல்வேறு மதங்
களாய் சிந்தும் மத அதிதம் ஆன.மதங்களுக்கெட்டாததான, அருள்
மரபு-திருவருள் மரபானது, வாழி-வாழ்க, சாலம்மிகும்-மாயாவிசாரம்
மிகுத்த, எளியேன்-ஏழையேன், இவ்வழக்குப்பேச-இந்த விவகாரம் பேசும்
படி, தயவுவைத்து வளர்த்த-கிருபைவைத்து வளர்த்த, அருள்தன்மை-
திருவருட்குணம், வாழி-வாழ்க, ஆல் அடியில்-வடமூலத்திலெழுந்தரு
ளிய, பரமகுரு-பரமாசாரியன், வாழிவாழி-வாழ்க வாழ்க, அகண்டிதம்-
சேதிக்கப்படாத, ஆகாரம்-உருவத்தைபுடைய, அருள்-உன் திருவருளுக்கு,
அடியார்-தொண்டு பூண்டார், வாழி வாழ்க என்க.

(வி-ரை) காலமொடு தேசவர்த்தமானமாத் திசுலந்துநின்ற நிலைவாழி
யென்றது பரசிவத்தினை, கருணைவாழி யென்றது சிவசத்தியினை, அருள்
மரபு வாழியென்றது சந்தான குரவரை, அருட்டன்மை வாழியென்றது
பரசிவத்திருவருளினினை, ஆலடியிற் பரமகுருவாழி யென்றது தட்சணமூர்த்
தியினை, அடியார்வாழி யென்றது சமயகுரவர் முதலாயினரை. சந்தான
குரவர் இன்னாரென்பதனையும், சமயகுரவர் முதலாயினரின்னாரென்பதனை
யும் இத்துலின் குருமரபின் வணக்கத்திலும், அடியார் வணக்கத்திலும்
முறையேகாண்க. (ககக)

தேன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியலிருத்தம்.

தேன்முகம் பிலிற்றுமீ பைந்தாட்
செய்யபங் கயத்தின் மேவும்
நான்முகத் தேவே நின்னா
னாட்டிய வகில மாயை
கான்முகப் கொம்பே யென்கோ
கானலம் புனலே யென்கோ
வான்முக முளரி யென்கோ
மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) தேன்-தேனை, முகம்-தன்னிடத்தினின்றும், பிலிற்றுமீ-
துளிக்கின்ற, பைந்தான்-பசியநாளத்தினையுடைய, செய்ய-செவந்ததா
கிய, பங்கயத்தில்-தாமரை மலரின்மேல், மேவும்-வீற்றிருக்கின்ற, நான்
முகத்தேவே-நான்கு முகங்களுடைய பிரமதேவனே, நின்னால் நாட்
டிய-உன்னால் படைத்து நிலைபெறுத்தப்பட்ட, அகிலம்-பிரபஞ்சத்தினைப்
பற்றிய, மாயை-மாயையானது, கான்-காட்டில் வாழ்கின்ற, முயல்-முயலி
னது, கொம்பே என்கோ-கொம்புதானென்று சொல்லுவேனோ, கானல்
புனலே என்கோ-கானல்நீர்தான் என்று சொல்வேனோ, வான்முகம்-
ஆராயத்தினிடத்திலுள்ள, முளரி என்கோ-தாமரைமலர் என்று சொல்லு

வேலோ, மற்றுஎன்கோ-இவற்றின்வேறுகிய பொருள் என்று சொல்லு
வேலோ, விளம்பல் வேண்டும்-(அதை) நீயே சொல்லல் வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) விண்டுமூர்த்தியினுடைய உந்தியிற்பூத்த தாமரையிலுதி
த்து அம்மலரினையே தனக்கிடமாகக் கொண்டிருப்பவன் பிரமனாகலின்,
பங்கயத்தின்மேவும் என்றனர். பிரமனொருகாலத்தில் தனது படைத்தற்
றொழிவை வியந்து தனக்கு மேலொருவரு மில்லையென விறுமாந்த காலத்
தில் முதல்வன் வயிரவக்கடவுளெக்கொண்டு அவன் ஐம்முசத்திலொன்றி
னைக் கிள்ளியெறிய அது முதல் நாலு முகங்களுடனே வாழ்ந்து வருகின்ற
னாகலின், நான்முகத்தேவே என்றனர். பிரபஞ்சமுழுவதும் மாயையின்
காரியமாக வென்றும் விளங்கி யிருத்தலின், அகிலயாயை என்றனர். பிர
பஞ்ச மசத்தாமாற்றிற்குவமை யாராயின், முயற்கொப்பும், கானலம் புன
லும், வான்முகமுளரியுமாம். பசுபாசங்கள் போலன்றி யிருவகையியல்பி
னனும் காட்சிப்புலனுய்த்துணைப்பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறி
யவாராது நிலைபெறுவதுபோல் தோன்றிவிரையக் கெட்டு மறைந்துபோ
தற் சிறப்புடமையான் இங்கன முதாரண முகத்தால் நிலையின்மையினை
விளக்கிக் காட்டினர். இதுவேசற்காரியவாதங்கூறுஞ் சித்தாந்தமரபாகும்.
பிரபஞ்சத்தினைச் சூனியமெனக் கொள்ளற்க. (கசச)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை
விதிப்படி புரந்தா னத்தைக்
காண்டக வழித்தான் முக்கட்
கடவுடா னினைய வாற்றால்
ஆண்டவ னெவனோ வென்ன
வறிகிலா தகில நீயே
ஈண்டிய வல்ல நீர
வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய்.

(இ-ள்.) வேண்டுவ-உலகத்தாரால் வேண்டப்படுவனவாகிய பொருள்
களே, படைத்தாய்-நீபடைத்தனை, நுந்தை-உந்தந்தையாகிய திருமால்,
விதிப்படி புரந்தான்-காக்கவேண்டிய முறைப்படி காத்தான், அத்தை-அ
தனை, முக்கண் கடவுள்-மூன்று கண்களையுடைய உருத்திரமூர்த்தி, காண்
தக அழித்தான்-யாவருங்காணும்படி அழித்தொழித்தான், இனையஆற்
றால்-இந்தப்பிரகாரத்தால், ஆண்டவன் எவன் என்ன-இறைவன் யாவ
னென்று, அகிலம் அறிகிலாது-உலகம் உணரமாட்டாது, (ஆதலால்), ஈண்
டிய-மிகுந்த, அல்லல்தீர - சந்தேக நீங்க, எம்மனோர்க்கு-எம்மையொத்தவர்
கட்கு, நீயே இயம்பு-நீயே சொல்லாய். என்க.

(வி-ரை) அவற்றையென்பது அத்தையெனின்றது, சோமனையும்
சூரியனையும் அக்கினியையும் கண்களாகவுடமையின், முக்கண்கடவுள் என்
றனர். அன்றியும்உலகத்தில்அறிவுடையவனைக் கண்ணுடையவனென்றும்,

பிரமவினாற்படைக்கப்பட்டும், விண்ணொல் காக்கப்பட்டும் வருகிற பிரபஞ்சமானது மாயாகாரியமாகலினால் சர்வசங்கரகாலத்தில் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் மாயையி லொடுங்கப் படைப்பு காப்பு மக்காலத் தொழிந்துபோமாதலினால்பண்டையிற் படைப்புந்காப்பும்பற்றத்தன்மாயுடையோடே என்றனர், வெண்டலை. பிரமகபாலம், விழி-திருமாலின் கண்தானே பிரமமெனத் தருக்குற்ற பிரமனது ஐந்தாவது தலையை நகுனுரியல்லவர வர்கின்றிக் கரத்திலேற்றமமயே பிரமகபாலமாம். பிரமாண்ட புராணம் “ஸுஸுஜ-ஹூத்யுந் கிந்திரெஷ்வரவம் ரெஷக்ஷாமஹம் । ஸ்ரிபம் ஸுரக்ஷாந்ஹூதெவம் க்ஷணாவெகாவெஷ்வரவம் உக்ய-க்ஷாஜா மெ-ணஸு ஷ்ரண் வம்உஜிஸிரம் ” எனவும், வாமினபுராணம் “ததி-க்ஷாநெ-ராய-நெ-தூநஸம் கரெணஹேதூநாநவாமெ-ணஸிரஸ்ரிநம்ஸா ஹம்வா-ஷ்வா-ஷ்யசு । ததிநம்ஸம்கெவெ-வஸுவெ-கா-தெவஸவசு வதிநெநக்ஷாலிதூ-தஜ்ஞக்ஷாஜிர் । ஐ-த்யா-ஷி ஸக்யக்ஷாஸம் ஶஹை-ஷ்ரண்-கரவெவெவரவம்

உகத-தவஸ்யவடிநஃ விநிஃவஸ்யாபவஃ || ” எனவும் வருவன வற்றூற் காண்க.

காஞ்சிப்புராணம். “வருபடை வேகக்காற்றினின் முரியவிரைந்து செல்வயிரவப் புத்தே, டிருமலர்க் குரிசில் பழித்திடு மஞ்சாஞ் சிரத்தினையு கிரினுற் கொய்தான், பெருவிரலயிர்போல் விழுந்தபின் மீளப் பிஞ்ஞக னருளிஞலயிற்று மருள்வலி நீங்கியெழுந்தனன் மறையோன் வள்ளலை வணங்கி நின்றேத்தும்” எனவும் வருவன வற்றூற்காண்க.

ஆசார் உபத்திரவத்தினைச்சகியாத தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத் தக்கவொரு ஆயுதம் வேண்டுமெனக் கருதிய விண்ணொளவார் திருமாற் பேறென்னுந் தலத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து நானொன்றுக்கு ஆயிரந்தாமரை மலர்களால் அணைக் காலஞ்சிவார் சீனைசெய்துவந்தனர். ஒருநாள் முதல்வன் அவர் பத்தி முதிர்ச்சியானது யாவருக்குந்தெரியும்படி தாமரை மலரொன்றினை மறைக்கத்திருமால் தன் கண்ணென்றினைத் தாமரையாகப் பாலித்து அருச்சித்தனர். அப்பொழுது முதல்வன் இடபருடராய்த் தரிசனந்தந்து ஒரு சக்கராயுத முதலி இதன லசுரரையழித்தி யென்றருளி, கண்ணையும் முன்போற்கடாட்சித்துச் செந் தாமரைக் கண்ணெனப் பெயருந் கொடுத்தனுப்பினரெனப் பன்னூல்கள் உறுதலின், வழிகால் என்றனர். திருவாசம் “சலமுடைய சலந்தரன்ற லுடறடித்த நல்லாழி, நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடி, லலமுடைய நாரணன்றையன மிடர் தரனடிக்கீ, ழலராகவிடவாழி யருளி னன் காண்சாழலோ” எனவும், கூர்மபுராணம். “வையம்பொதிந்த செங் கனிவாய் மாயோனன்புக்குண்மகிழ்வும், றையன்கையாற் புறநீவி யடியிற் புணைத்தமர்க்கண்ணு, மெய்த நல்கிச் சுதரிசன மென்னுஞ்சுடராயியுமீந்து, செய்யக் கமலக்கண்ணெனும் பெயருஞ்சிறப்பினொடு மளித்தான்.” என வும், உபதேசகாண்டம். “நின்பாலுருகி நினதடிக்கீழ் நெடுங்கண் சாத்து நிலையலக, மண்பால நிவானெனக்கிருகணம்போருகத்தினருள்கென்னு, மின்பாலுக்கத்தோனஃதருளிவேண்டவெண்டும்வரக்கொடுத்தான். பொன்பான் மருமத்திகிரியினுடைந்தானமார் புடைபோற்ற.” எனவும், காஞ்சிப் புராணம். “ஆங்கவையெதிர்நோக்கி நின்பூசைக் கமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ் ஞான்று, தேங்கமல விழியளித்தோம் பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வா யீவ்வூர், பாங்குபெறுதிருமாற்பே றெனப்பொலிக வென்றருளிப் பானு கோடி, தாங்குகதிர்ச்சுதரிசனம் பெயராழித் தனிப்படையு முதலியெய் கோன்.” எனவும் வருவனவற்றூற்காண்க.

(௧௧௬)

விளங்கவெண் ணீறு பூசி

விரிசடைக் கங்கை தாங்கித்

துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச்

சுழல்வனி நெடுமூச் சாகக்

கனங்கமி லுருவந் தானே

ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி

வளர்ந்ததா னென்ன வள்ள
மன்றென மறையொன் றின்றி.

(இ-ள்.) விளங்க-பிரகாசிக்கும்படி, வெண்ணீறுபூசி-திருவெண்ணீர்
றினையணிந்து, விரிசடை-பாரந்த சடையினிடத்தி, கங்கைதாங்கி-கங்கை
யைச்சுமந்து, திளங்கு-ஒளியைச் செய்கின்ற, நல்-அழகாகிய, துதற்கண்
தோன்ற-நெற்றிக்கண் காணப்படவும், சுழல்வளி-சுழலானின்ற காற்றா
னது. நெடுமூச்சு ஆக-பெருமூச்சாகவும், ககனமே-ஆகாயமே, கனக்கமில்-
குற்றமற்ற, உருவமாய்ப்பொலிய-வடிவாகப் பிரகாசிக்கவும், பூமி-பூமியே,
வளர்ந்த தான் என்ன-நீண்ட திருவடியாகவும், மற்று-சிற்ப்பையானது,
உள்ளம் என-இதயமாகவும், (கொண்டு) மறை ஒன்று இன்றி சிறிதுபிரக
சியமில்லாமல், என்க.

(வி-ரை.) மேற்பாட்டின் கடையடியில் யாவன் என்ற வினாவிற்கு
விடையாக இச்செய்யுளினையும் அடுத்த செய்யுளினையு நிறுத்தி முதல்வனு
டைய அடையாளங்களை நன்குவிளக்கி யாவார்க்கு மிறைவனிவன்றானென
நிரூபிக்கின்றனர். சர்வசங்கார காலத்தில் தான்தனித்து நின்று தனது
அருட்சத்திமாத்திரம் காண நின்றாடுஞ் சமயத்தில், நெற்றியில் விபூதி
யானது காணப்படுமென்பார், விளங்க வெண்ணீறு பூசி என்றனர்.

முதல்வன் திருவழிகளை லீலார்த்தமாக வொருகாலத்தில் தேவியார்
தமது திருக்கரங்களால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழிபலவிரண்
டமை கருதி உடனே யெடுக்கையில் அம்மையாருக் கேற்ற அச்சத்தில் விர
ல்கள் பத்திலும் வியர்வினாலுண்டாகிய கங்கை உலகத்தினை யழிக்கும்படி
யிரைந்து வருகையில் அதன்வீறு குன்ற விமலர் தமது வேணியி லணிந்
தமையானும்; முதல்வன் பிரசாதத்தினுற் பிரமன் ஒரு காலத்தில் தனது
மனோவதி நகரினுக்குக்கொண்டுபோன கங்கை, பகீரதன்வேண்டுகோளால்
பூமியில் வந்த போது உலகமழியாமல் முதல்வன் தனது சடையி லேற்ற
மையானும், விரிசடை கங்கைதாங்கி என்றனர். திருவாசகம். “மலைமகளை
யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி, சலமுகத்தாலவன்றலைநிற்பாயு
மது வென்னேடி, சலமுகத்தாலவன் நலையிற்பாய்ந்திலனேற் றரணியெல்
லாம், பிலமுகத்தே புசப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ்சாழலோ.” எனவும் கநீ
தபுராணம். “அக்கதி மூன்று தன்னிலயனகர் புருந்தகங்கை, தன்னருந்
திறலின் மிக்க பகீரதன் தவத்தான் மீளப், பின்னரு மிமைமாழுக்கட்
பெருந்தகை முடிமேற் றுங்கி, யிர்நில வரைப்பிற் செல்ல விரையதில்
விடுத்தல் செய்தான்.” எனவும், நவமஸ்கந்தம். “கூலுயாராயிதாவெமம்
வாகிவெறுளரிஜீவீதவெம வயீரஃ ஊராயிவறுதிதெவெமம் ரு
ஃரூரூதூராரீரிணாப யலுநுதத்திஃ ப்ரூதவிஸ்ரூ ஸாடிவதம்
கூஷா” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

முதல்வனது விராட்டுருவத்தில் வளிமூச்சாகவும், உருவம் ககனமாக
வும், பூமிதாளாகவும், உள்ள மன்றாகவும் பொலிந்திருக்குமென்றனர். உள்
ளத்தினை மன்றென்றது தில்லை யிருதயபுண்டரீக மாகலினென்க. (கௌ)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே
வரதமோ டபயக் கைகள்
முறைமையி னேங்க நாத
முரசெனக் கறங்க வெங்கும்
குறைவிடா வணநி றைந்து
கோதிலா நடனஞ் செய்வான்
இறையவ னெனலா மியர்க்கு
மதயசம் மதமீ தல்லால்.

(இ-ள்.) மறை முழக்கு ஒலிப்ப-வேதமுழக்கமானது சத்திக்கவும்-
வரதமோடு அபயகைகள்-வரதாபய அஸ்தங்கள், முறைமையின் ஒங்க-
முறையாக மிக்குவிளங்கவும். நாதம்-நாததத்துவமானது, முரசு என்கறங்க,
பேரிகைபோல வெலிக்கவும், எங்கும்-எவ்விடத்தும், குறைவு இல்லாவண்
ணம்-குறைவில்லாதபடி, நிறைந்து-நிறம்பி, கோது இல்லா நடனஞ்
செய்வான்-குற்றமற்றநடனம்பண்ணுவோன்யாவன், (அவன்) இறைவன்.
முதல்வன், எனலாம்-என்று சொல்லலாம், யார்க்கும்-எல்லார்க்கும்,
இதயசம்மதம்-இதயசம்மதமான காரியம், நது அல்லால்-இதுவாமன்றி.
என்க.

(வி-ரை.) வரதக்கை-வரங்கொடுக்கு மிடதுகை. அபயக்கை-பயமொ
ழிக்கும் வலதுகை, கோதிலாதநடனம்-ஞானநடனம். முந்திய செய்
புள்களின் இறைவன் யாரெனச் சங்கித்து, பிரமனும் விண்டேவும் இறைவ
ரல்லவெனக்காரணங் கூறிக்கழித்து, இறைவனிலவன் றுனென அவனருமை
அடையாளங்களிற் சில வெடுத்துக்கூறி இச்செய்யுளில் தில்லைச் சிற்றம்ப
லத்தில் ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய்யும் ஆண்டவனே இறைவனெனத் தாபிக்
தனர். வரதக்கையானது அடியாரை நோக்கி, அன்பர்கள்! இத்திருவடி
யின் கீழ்நீழலை அடையுங்கள் எனக் குஞ்சிதபாதத்தினைக் காட்டிக் கொண்
டிருக்கும், அங்ஙனமடைந்தால் மோட்சமறித்து ஆதரிப்போம் பயப்பட
வேண்டாமென அபயக்கை காட்டிக் கொண்டிருக்கும். (கசஅ)

அல்லலார் தொழில் படைத்தே
யடிக்கடி யுரு வெடுத்தே
மல்லன்மா ஞாலங் காக்க
வருபவர் கடவு ளென்னில்
தொல்லையாம் பிறவி வேலை
தொலைந்திடா திருணீங் காது
நல்லது மாயை தானு
நானென வந்து நிற்கும்.

(இ-ள்.) அல்லல் ஆம்தொழில் படைத்து-துக்கரூபமாகிய தொழிலைப்
பெற்று, அடிக்கடி உரு எடுத்து-அடிக்கடி சரீரம் எடுத்து மல்லல்-வளம்

மாயையானது, ஆன்மாக்களுக்கு முதல்வனுடைய ஞானமாகிய கிரணந்தோன்றி ஆணவவிருள் நீங்குமளவும் தன்னிடத்தே னின்றும் தன்னை

௧௦௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

காணபுவன போகங்கள் அவரவர்கள் புண்ணிய பாவங்களுக் கீடாகத் தோன்றிச் சிற்றே மலவருளினே நீக்கி விடய வின்பங்களைக்காட்டும் வினக் குபோன் றிருப்பதால், நல்லது மாயை என்றனர். திருவருட்பயன். “விடி வாமனவும் வினக்கையமாயை, வடியாதிகன்மத்து வந்து.” என்றதனற் காண்க.

நானென நிற்கு ஞான

ஞானமன் றந்த ஞானம்

மோனமா யிருக்க வொட்டா

மோனமின் றுக வேதான்

தேனென ருசிக்கு மன்பாற்

சிற்தைநைந் துருகும் வண்ணம்

வானென நிறைந்தா னந்த

மாகடல் வளைவ தின்றே.

(இ-ள்.) நான் என நிற்கும் ஞானம்-நானென்று விவசரிக்க நிற்கின்ற ஞானமானது, ஞானம் அன்று-ஞானமல்ல, (ஏனெனின்) அந்தஞானம்-அந்த ஞானமானது, மோனமாய் இருக்கவொட்டா-மோனமாயிருக்க வொட்டாது (ஆதலால்) மோனம் இன்றாகவே-மோனம் இல்லையாயினபோதே தேன் என-தேன்போல, ருசிக்கும் அன்பால்-உருசிக்கின்ற அன்பினாலே, சிற்தை-மனமானது, நைந்து உருகும்வண்ணம்-நைந்துகரையும்படி, ஆனந்தம்-சுகமாயி, மா-பெரிய, கடல்-கடலானது, வான்என நிறைந்து-மேகங்கள்போல நிறைந்து, வளைவது இன்று-வளைதல் இல்லை. என்க.

(ங்-ரை.) நானெனக் கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள பருஷன் யாவனோ அவனை மெய்யுணர்வுடைய ஞானியாகலின், நானென நிற்கு ஞானம் ஞானமன்று என்றனர். பிரபுலிங்கலீலை. “யானென தென்பதிருத்திடு காறு, ஞான முறானது நண்ணிலனாயிற், றுனிலையாத சுகத்திடுத்திடுக்கும், தினமிலாத சிவந்திகழாதே.” எனவும் திருக்குறள் “யானென தென்னுஞ்செருக்கறுப்பான் வானோர்ச், குயர்ந்தவுலகம் புகும்.” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. மோனங்கைகூட வேண்டுமாயின் ஞான மத்தியாவசியமாகலின் அந்த ஞானம் நானென நிற்கு ஞானமல்லவாகையால் இத்தஞானத்தால் மோனங்கூடாதென்பார், மோனமாயிருக்க வொட்டாதென்றனர். மோன நிலை பெறுதருக்கவே சிவானந்தம் விளையாதென்பார், ஆனந்தமாகடல் வளைவதின்றே என்றனர். பஞ்சாங்கராவந்நாதி. “பாதேதம் பஞ்சாங்கராவனை யென்றும் படர்தவொடுங், கூடுவதன்ன வன்பாதமதுவந்து கூடுதலு, நீடுவதின்ப மனவாக்குக்காயநிகழ் செயலற், ருடுவ வானாங்கிருப்பதல்லாற் பின்னை யொன்றில்லையே.” என்றதனற் காண்க.

(௧௭௦)

இன்றென விருப்போ மென்னி

னென்றுஞ்ஞானியமா முத்தி

நன்றொடு தீது மன்றி

நாமுன்னே பெறும வித்தை

நின்றது பெத்தந் தானே

நிரந்தர முத்தி யென்னி

னென்றொரு வரைநான் கேட்க

வுணர்விலை குருவு மில்லை.

(இ-ள்.) இன்று என இருப்போம் என்னின்-இல்லையென விரும்போமென்றால், என்றும்-எக்காலத்தும், முத்தி-முத்தியென்பது, குணியம் ஆம்-குணியமாய் முடியும், (அப்போது) நன்றொடு தீதும் அன்றி-நன்மை யொடு தீமையு மல்லாமல், நாம் முன்னேபெறும் அவித்தை நின்றது-நாம் முன்னமே யடைந்திருந்த அவிச்சை நிலைபெற்றது, பெத்தந்தானே-அந்த அவிச்சை நிலைபெற்றிருந்த பெத்ததிகையே, நிரந்தரம்-சதாகாலமும், முத்திஎன்னின்-முத்தியென்று சொன்னால், ஒருவரை-ஒருத்தரை, நான்ஒன்று கேட்க-நானொன்றைக் கேட்பதற்கு, உணர்வு இல்லை-அறிவில்லை, குருவும் இல்லை-ஆசாரியனுமில்லை. என்க.

(வி-ரை.) ஆனந்தமொன்று வேண்டுவதில்லை யென விரும்போமெனில் வேதாகம விதிகாச புராணங்களிற் கூறப்படும் முத்தியெனு மொரு நிலையிலையாய் முடியுமாகையால், இன்றென விரும்போமென்னி னென்றுஞ் குணியமாமுத்தி என்றனர். முத்திக்கேதுவான ஆனந்த மொன்றினை யனுபவிக்க வேண்டுமென்கிற முயற்சியொழியவே இதுநன்மை இதுதீமையெனும் விசாரமற்று வாழ்நேரிட்டு அஞ்ஞானத் தலையிடென்பார், நன்றொடு தீதுமன்றி நாமுன்னே பெறுமவித்தையென்றார். பெத்தநிலையே சத்தியமெனவும் முத்தநிலை யென்பதொன்றில்லை யெனவும் கொள்வோமென்னில் குருகூட பரம்பரை யென்பதொழிந்து போம் என்பார், நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தரமுத்தி யென்னினென்றொருவரை நான் கேட்க வுணர்விலை குருவு மில்லை என்றனர், (கஎக)

இல்லையென் நிடினிப் பூமி

யிருந்தவா நிருப்போ மென்னில்

நல்லவன் சாரு வாக

னஞ்சொலு நெறிக்கு வீணில்

தொல்லையே னாக மாதி

தொடுப்பதென் மயக்க மேதிந்

தொல்லைவந் திருமி னென்ன

வுறவுசெய் தடுவ னந்தோ.

(இ-ள்.) இல்லையென்றிடின-இல்லை யென்று சொல்லின், இப்பூமி-இந்த வுலகம், இருந்தவாறு-இருந்தபிரகாரம், இருப்போமென்னில்-இருப்

போமென்றால், நல்லவன் சாருவாகன்-நல்லவனாகிய சாருவாகன், நான் சொல்லுவதற்கு-நான் சொல்லுகின்ற மார்க்கத்தை யனுட்டிப்பதற்கு, வீணின்-வீணாக, தொல்லை ஏன்-தொந்தரவுயாதுக்கு, ஆகமாத் தொடுப்பது ஏன்-ஆகமமுதலியவைகளைத் தொடங்குவது யாதுக்கு, மயக்கம் ஏது-மயக்கம் யாதுக்கு, இங்கு-இவ்விடத்தில், ஒல்லை-வினாவில், வந்து இருமின் என்ன-வந்து என்னோடு கூடியிருக்கின்றென்று, உறவு செய்திடுவன்-நட்பு செய்வான். என்க.

(வி-ரை.) இயற்கையாய் யாவும் நடக்கிறபடி நடக்கிறது, குருசீட விவகாரமெற்றுக் கென்னில், உடனே நிரீச்சுரவாதி வந்தடுத்தி ஆம் ஆம் அது மெய் ஆகமமுதலியதூல்லை நம்பித் தொல்லையுறுவானென் என்னுடன் கூடிச் சுகமாகவாழலா மென்று சினேகஞ் செய்து கொள்வன் என்றார், இல்லை யென்றிடில்...உறவு செய்திடுவனந்தோ என்றனர். சாருவாகனென்னும் நிரீச்சுரவாதி யென்பான் பிரத்தியட்சமொழிய அனுமானமுதலிய கொள்ளாமல் கன்மமும், ஆன்மாவும் கடவுளாயில்லை யென்று சொல்லி இம்மைப்பயனாகிய மகளிரிடத்துண்டாகிய இன்பமே பொருளெனக் கொண்டவன். சித்தியாரி “ஊடுவதுணர்வதுற்ற கல்வி மங்கையர் ரையுள்ளி, வாடுவதடியில் வீழ்ந்து வருந்தவகருந்தவம்பின், கூடுவதுணர்வு கெட்டுக் குணமெலாம் வேட்கையாகி, நீடுவதின்ப முத்தியித்தினின்றூர் கள் முத்தர்.” எனவும், வாசமார் குழலார் தங்கள் மணியல் குற்றடத்தே மூழ்கி, நேசமார் குமுதச்செவ்வா யமுதினை நிறையவுண்டு, தேசலாமணி மென்றோன்மேற் சேர்ந்து வீற்றிருந்திடாதே. மாசலாமனத்தோ ரெல்லா மறுமை கொண்டருவர் மன்றோ.” எனவும், “வீட்டினையுளதென்றோடி மெலிவதிக்கென்னை வீடு, காட்டுவோர் கண்டோர் கேட்டோர் கரியவை யுண்டேற் காட்டிர் நாட்டினிலரசநாணக் கிசையவே நடந்துநாளு, மீட்டிய பொருள் கொண்டிங்கே யின்பத்தினிசைந்திடரே.” எனவும் வருவன வற்றற்காண்க.

(காஉ)

அந்தணர் நால்வர் காண

வருட்குரு வாகி வந்த

எந்தையே யெல்லாந் தானென்

றியம்பின னெமைப் படைத்த

தந்தைநீ எம்மைக் காக்குந்

தலைவனே தந்தை யன்றோ

பந்தமில் சித்தி முத்தி

படைக்ககின் னருள் பா ளிப்பாய்.

(இ-ள்.) அந்தணர் நால்வர்காண-வேதியர் நால்வர்காணும்படி, அருள் குரு ஆகிவந்த-அருளுருவாகிய ஆசாரிய மூர்த்தமா யெழுந்தருளின, எந்தையே-எமது பிதாவாகிய முதல்வனே, எல்லாம் தான் என்று-எல்லாப்

பொருள்களுந் தானேயென்று, இயம்பினன்-சொல்லினான், (ஆயினும்) எம்மைப்படைத்த தந்தை நீ-எங்களைச்சிருஷ்டித்த பிதாவு நீ, எம்மை-எங்களை, காக்கும்-இரட்சிக்கின்ற, தலைவன் - முதல்வன், தந்தை அன்றோ - உன் தந்தையாகிய திருமாலல்லவா, பந்தம் இல் - பணிப்பற்ற, சித்தி முத்தி படைக்க-சித்திமுத்திகளைப் பெற்று வாழ்வதற்கு, நின்அருள் பாலிப்பாய்-உன் கிருபையைத் தந்தருளவேண்டும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் திருக்கலாயத்திலே கல்லாலவிருட்சத்தின் நீழலிலே தட்சணமூர்த்தி கோலங்கொண்டெழுந்தருளிச்சனகர், சனர்க்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர்நால்வருக்குஞ்சிவஞானபோத முபதேசித்தமுதல்வனே, உடலும் உயிரும் போலவும், பாலுநீரும் போலவும், பரிதியுமதியும் பேராவும் உலகத்தோடு வேற்றுமையின்றிக் கலப்பால் ஒன்றய்த்தானிருப்பேனென்றுரைத்தானென்பார், அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குருவாகி வந்த எந்தையே யெல்லாந்தானென்றியம்பினன்னனார். படைப்புக்கடவுள் பிரமனும், காப்புக்கடவுள் அவன் தந்தையுமாகலான், எமைப்படைத்த தந்தை நீ யெம்மைக்காக்குந் தலைவனே தந்தையன்றோ என்றனர். சித்தி இம்மைப்பலனும், முத்திமறுமைப் பலனுமாம். நண்டுப் பந்தமில் சித்தி யென்றதனால் அருட்சித்தியெனக்கொள்க. அணிமா முதலிய சித்தியையன்று இவை பந்தமுறு சித்தியாம். அஷ்டமாசித்தியு மென்செய என் இவ்வாசிரியரே கூறியுள்ளதனைக்காண்க. (களக)

பன்மலை.

எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

பன்மலைத் திரளிநுக்கத் தமையு ணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேந்தான் பங்ங் மென்று
நன்மலை யாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்
நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ் சொன்னேன்.
சொன்மலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனே நெந்நாளுந் துதித்து நிற்பேன்
என்மலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பி ரானே.

(இ-ள்.) பன்மலை திரள் இருக்க-பலவகையவாகிய பூமலைத் தொகுதியிருக்கச்செய்தே, (அவற்றில் விருப்பம்வையாது) தம்மை உணர்ந்தோர்-தம்மையுணர்ந்தோர்களாகிய ஞானிகளுடைய, பாமாலைக்கே - கவிமாலையாகிய இடத்தே, நீ-நீ, பட்சம்என்று-வீரப்பஞ் செய்வோனென்று, நம்மலைஆ-(பூமலை பாமாலை யென்னு மிரண்டனுள் பாமாலையே) சிறந்தமாலையாக, எடுத்து-தெரிந்தெடுத்து, நல்லோர்-பெரியோர்கள், சொன்னார்-உன் திரு

வடியிற் சூட்டினார்கள், நலம் அறிந்து-நன்மையாவதிது வென்று பாகுபட்டுத் துணர்ந்து, கல்லாத - அந்நன்மையைத்தரும் வீட்டுநுல்களைக் கற்றறியாத, நானும்-அடியேனும், சொன்னேன்-பாமாலை சூட்டினேன், சொல்-சொல்லப்பட்ட, மாலை மாலை ஆ-தாரை தாரையாக, கண்ணீர்சோர - கண்ணீர் ரொழுக, தொண்டனேன்-உன் தொழும்பு பூண்டவனாகிய நான், எந்நாளும்- (இன்றுபோலவே) எக்காலத்திலும், துதித்துநிற்பேன்-வழுத்தா நிற்பேன், திருக்கருணை எம்பிரானே-சிறந்தகருணையினையுடைய எம்மிறைவனே, என் மாலை அறிந்து-என் விருப்பத்தையுணர்ந்து, இங்கே வாவா என்றே-இங்கே வருவாய் வருவாய் என்று சொல்லிக்கொண்டே, என்னை கலப்பாய்-என்னைச் சேர்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்னும் நால்வகை மலர்களாற் சமைத்த பூமாலைக்கு மணமறல், வாடல், தேன்பிலிற்றுகை முதலிய குணங்களுண்மையாலும்; பொயர், வினை, இடை, உரிஎன்னும் நால்வகை சொன்மலர் பத்தியிற்பதிய எண்கவைத்தேன் பரவ அணிவாய்ப்ப திக்கு முழுமையுஞ் சிவமணங்கமழ்தர வன்பெனுநாரிற் ரொடுக்கப்படுஞ் சிறப்புசொன்மாலைக் குண்மையானும், பூமாலையினுஞ் சொல்மாலையினிடத்திலேயே முதல்வனுக்கு விருப்பமென்பார், பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர் பாமாலைக் கேரீதான் பட்சமென்று என்றனர். திருவாநீர்நான் மணிமாலை “தண்மலரும் பொழிற் நென்மலேசைநகுச் சாத்துகின்ற, வெண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலும் நோர்புலவன், பன்மலர் சாத்திப் பணிசொண்ட வாபச்சை மால்சிவந்த, கண்மலர் சாத்தியுங் காண் பரி தான் கழன்மலரே.” என்றதனாற்காண்க. ஆகலின் திருவருட்பெருஞ் செல்வராகிய சமயகுரவர்கள் முதலியோர் பாமாலையினையே சூட்டினு ரென்பார், நன்மாலையா வெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர் என்றனர். ஆகையால்முதல்வனாகிய நீ பாமாலை யிடத்துப் பிரியம் வைத்திருத்தலினாலே யும், “மையல் கொண்டழகேனே” எனவும், “அபூதாலுநினைப் பெற லாமே” எனவும் திருவாத ஆரடிகள் கட்டளை யிட்டிருத்தலினாலும் நான் முத அமுதுபாடினேன் என்பார், சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத் தொண்டனேன் எந்நாளும் துதித்து நிற்பேன் என்றனர். (௧௭௪)

கருணைமொழி சிறிதில்லே னீத லில்லேன்

கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க

ஒருபொழுதும் பெற்றறியே நென்னை யாளு

மொருவாவன் னடிமைநா நெருத்த னுக்கோ

இருவினையு முக்குணமுங் காண நான்கு

மிடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதியாறும்

வரவரவு மேழைக்கோ ரெட்ட தான

மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவ மன்றே.

(இ-ள்.) கருணைமொழி சிறிது இல்லேன்-நான் தையையோடு கூடிய மொழி சிறிது மில்லாதவன், ஈதல் இல்லேன்-ஈகையில்லாதவன், என்றன் கருத்துக்கு ஏற்க-என் கருத்துக்கிணங்க, ஒருபொழுதும்-ஒருகாலத்தும் கண்ணீர் கம்பலை பெற்றறியேன்-கண்ணீர் கம்பல்களைப் பெற்றறியேன், என்னை ஆளும் ஒருவர்-என்னை ஆண்டருளாநின்ற ஒப்பற்றவனே, உன் அடிமைநான் ஒருத்தனுக்கே-உன்னடிமையாகிய என் ஒருவனுக்குத்தானே இருவினையும்-இருவினைகளும், முக்குணமும்-முக்குணங்களும், கரணம் நான்கும்-நாற்கரணங்களும், இடர்செய்யும் ஐம்புலனும்-துன்பத்தைச் செய்கின்ற ஐம்புலன்களும், காமாதி ஆறும்-காமம் முதலாகிய ஆறும், வரவரவும்-வரவர, ஏழைக்கு-அறிவிலியாகிய எனக்கு, ஓர் எட்டதான-ஒரு எட்டாகிய, மத்தொடும்-கர்வங்களுடன், வந்து, எதிர்த்த-வந்து சம்பவித்தன, நவ்வடிவம்-நவந்தருபேதமாயுள்ள, மன்றே-சிதாகாயமே என்க.

(வி-ரை.) “ஞயம்படவுரை.” ஐயமீட்டினே.” என்பவைகட்கு மாறாக உள்ளேன் என்பார், கருணைமொழி சிறிதில்லேன், ஈதலில்லேன் என்றனர், “அழகேனின் பாலன்பா மனமாய்” என்றதற்கெற்ப, கண்ணீர் கம்பலை யென்றன் கருத்துக்கேற்க ஒருபொழுதும் பெற்றறியேன் என்றனர். கம்பலை-நடுக்கம். இருவினை-நல்வினை, தீவினைகள், முக்குணம்-சாத்துவிகம், இராசம். தரிசுதம். கரணம் நான்கு-மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், ஐம்புலன்-சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம். காமாதி ஆறு-காமம், குரோதம் லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், எட்டானமதம்-குலம், ரூபம், யவ்வனம், வித்தை, தனம், பிரபுத்துவம், சகாயம், சகசம். நவந்தருபேதம்-பிரமன், விண்டு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன், சத்தி, சிவம், நாதம், வீர்து.

வடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச் சுத்த

வான்பொருளே யெளியனேன் மனமா மாயைக்

குடிசெடுக்கத் துசங்கட்டிக் கொண்ட மோன

குருவேயென் றெய்வமே கோதி லாத

படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்

படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்று மாறே

அடியெடுத்தென் முடியிலீன்னம் வைக்க வேண்டு

மடிமுடியொன் றில்லாத வசண்ட வாழ்வே.

(இ-ள்.) வடிவு அனைத்தும் தந்த-உருவங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்த, வடிவு இல்லா-உருவமில்லாத, சுத்தம்-தூய்மையான, வான்பொருளே-மேலானபொருளே, எளியனேன்-எளியனேனது. மனம் ஆம் மனத்திலுண்டாகிய, மாயை-மாயையின், குடிசெடுக்க-குடியைக் கெடுப்பதற்காக, துசம் கட்டிக்கொண்ட-கொடிகட்டிக்கொண்ட, மோன குருவே. மௌனகுருவே, எந்தெய்வமே-எனது கடவுளே, எனக்கு-அடியேனுக்கு,

கோதுஇல்லாதபடி-குற்றமில்லாதபடி, ஆனந்தவெள்ளம்-சுகவாரியானது, வந்து தேக்கும்படி-வந்து நிறையவும், எனக்கு-அடியேனுக்கு, உன் திருக்கருணை பற்றுமாறு-உன் சிறந்த அருள் பதியவும், இன்னம்-(முன்வைத்த தபோல,) இன்னமும், அடியெடுத்து-உன் திருவடியைத் தூக்கி, என்முடிமேல் வைக்கவேண்டும்-என் சிரசின்மீது வைத்தருளவே தகுதியாகும், அடிமுடி-முதல் இயதிகள், ஒன்று இல்லாத-சிறுதுழில்லாத, அகபிண்டவாழ்வோ-வியாபகமான பெரியவாழ்வோ, என்க.

(வி.ரை.) அங்கிள்கெனாதபடி எங்கும் வியாபகமாயுள்ள முதல்வனது சந்திரதானத்தின் விசேஷத்தால் மாயை பரிணமித் துருவங்களாகிய விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனவாகலின், வடிவனைத்துந் தந்த வடிவில்லாச் சத்தவான் பொருளே என்றனர். முதல்தன் ஆசாரிய வடிவங்கொண்டொழுந் தருளிவந்து தீட்சித்த மாத்திரத்து இதுகாறுஞ் சத்தியமென மன மெண்ணியிருந்தயாவும் மாயாகாரியமெனத் தேர்ந்து அவற்றினிடத்துப்பற்றுண்டாகா தொழிந்த தென்பார், யெளியனேன் மனமா மாயைக் குடிசெடுத்தத் துசங்கட்டிக்கொண்ட மோனகுருவே என்றனர். திருவடி தீட்சையார் சகலசித்தியு முண்டாகுமாகலின். திருக்கருணைப்பற்றுமாயும், ஆனந்தவெள்ளம் தேக்குமாயும் அடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்கவேண்டும் என்றனர். திருமந்திரம்: "திருவடிஞானஞ் சிவமாக்குவிக்கும், திருவடிஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்கும், திருவடிஞானஞ் சிவமலமீட்டும். திருவடிஞானத்தின் சித்திமுத்தியே." என்றதனாற்றகாண்க. "ஆதியுமந்தமு தில்லாவரும் பெருஞ்சோதி" என்றதற்கேற்ப, அடிமுடி யென்றில்லாத வகண்டவாழ்வோ என்றனர். (கௌ)

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் நேர்ந்த

வாதேநா னப்பாலோர் வழிபா ராமல்

தாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்ன மாயந்

தடையுற்றான் மேற்சதியுந் தடைய தாமே

வழுவலியே வல்லதுன்றன் றிருக்காத் தோவிங்

கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா யின்னம்

பாழவதிப் படவெனக்கு முடியாத தெல்லாம்

படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசி னானே.

(இ.ன்.) வாழ்வு அனைத்தும்-பிரபஞ்சவாழ்வுக ளெல்லாம், மயக்கம் வன்-மயக்குதற் கேடுக்களே யென்று, தேர்ந்தேன்-தெளிந்தேன், தேர்ந்தவாதே-தெளிந்தவண்ணமே, நான்-அடியேன், அப்பால் ஓர்வழிபாராமல்-அப்பாலொரு நல்வழியை நோக்காமல், தாழ்வுபெற்று-தாமகித்து, திக்கு திருந்தேன்-இந்தப்பொய்யுலகிலிருந்தேன், ஈது என்னமாயம்-இது என்னமாயாகாரியம், தடைஉற்றால்-தடைப்பட்டால், மேல்கதியுந் தடையாமே-மேலாகிய மோட்சகதியும் தடைப்படுமே, (இதற்குக்காரணம்)வாழ்

வலியோ - ஊழினது வலிமையோ, அல்லது - அன்றி, உன்றன் திருக்கூத்
தோ - உந்திருவிளையாட்டோ, இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒருதமியென்மேல்
குறையோ - தமியேனிடத்துக்குறையோ, (அறிந்திலேன்) உணர்த்தாய் -
(அதனை நீயே) அறிவிப்பாய், எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களையும், படைத்
து - சிருட்டித்து, அளித்து - காத்து, துடைக்கவல்ல - சங்கரிக்கவல்ல, பரி
சினை - குணத்தையுடையவனே, இன்னம் - இன்னமும், பாழ்-பாழான
அவதிப்பட - துன்பப்பட, எனக்கு முடியாது - எனக்குக் கூடாது, என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்ச வாழ்க்கையினைத்தும் மாயாகாரிய மென நன்குதே
ர்ந்தும் அனுபவத்திற்கண்டேங்கி நலமடையக்கருதினேனல்லேன் என்பார்
'வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்தவாறேநானப்பாலோர்வழி
பாராமல், தாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேன்' என்றனர். அனுபவத்திற்கொண்டவா
ராமையால் அத்தியாவசியமாக அடையவேண்டிய கதிக்குத் தடைநேர்ந்த
தென்பார் தடையுற்றான் மேற்கதியுந்தடையதாமே என்றனர். பிரபஞ்சவா
ழ்க்கை மாயாகாரியமென உண்மை தேர்ந்தும் அனுபவத்திற்குக் கொண்டு
வராதபடி தடைநேர்ந்ததற்குக்காரணம், ஊழ்வலியோ, உந்திருக்கூத்தோ
தமியென்மேற் குறையோ என்றனர், குறையினை யீற்றில்லைத்துக் கூறின
மையின் தன்றையே காரணமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டனர். இனிச்
சகிக்கமுடியாதென்பார், பாழவதிப்பட வெனக்குமுடியாது என்றனர். "அ
னைத்துலகுமாக்குவாய் காப்பாயழிப்பாய்" என்ற சிவபுராணவகவலுக்கு ஏ
ற்ப, படைத்தளித்துத்துடைக்க வல்ல பரிசினை என்றனர். (கஎஎ)

நானுனிங் செனுமகந்தை யெனக்கேன் வைத்தாய்

நல்லினை தீ வினையெனவே நடுவே நாட்டி.

ஊனாரு முடற்சுமையென் மீதேன் வைத்தா

புயிரெனவு மென்னை யொன்று அள்ளேன் வைத்தாய்

ஆனமை யாயகல் நிகில பேத

மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவா னந்தத்

தேனாகிப் பாலாகிக் கரியாய்க் கன்னந்

செழும்பாநாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த கொன்றே

(இ - ள்.) இங்கு - இவ்விடத்தில், நான்கான் என்னும் அகந்தை-நான்
நான் என்கிற அகங்காரத்தை, எனக்கு என்வைத்தாய்-என்னிடத்தில் என்
வைத்தனை, நல்லினை தீவினை என-நல்லினை தீவினை என்று, நடுவே நாட்டி-
இடையில் நிறுத்தி, ஊன் ஆறும் உடல் சுமை-மாமிசம் நிறைந்த உடற்பா
த்தை, என்மீது என்வைத்தாய் - என்மேல் என்வைத்தனை, என்னை - அடி
யேனை, உயிர்எனவும் - உயிர் என்று சொல்லவும், உள் - உடற்குள், ஒன்று
ஆ - ஒருபொருளாக, என்வைத்தாய் - என்வைத்தனை, ஆராமையாய்-நீங்கா
மையாகி, அகிலம் - பிரபஞ்சத்தினுள்ள, நிகிலபேதம் அனைத்தினுள்ளும் -
பேத ரூபங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், தான் ஆகி - தானே நிறைந்து, அறிவு

ஒன்றத்தேன் ஆகி - ஞானானந்தத்தேனாகி, பால்ஆகி - பாலாகி, கனிஆய் - மழமாகி, செழு - செழுமையாகிய, கன்னல்பாகு ஆய் - சர்க்கரைப்பாகாகி, கற்கண்டிஆய் - கற்கண்டாகி, திகழ்ந்த ஒன்றே - பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்ற டொருனே. என்க.

(வி - ரை.) ஆணவ மலத்தின் காரியமாகிய ஞானானிங்கெனு மகந்தையம், சுன்ம மலத்தின் காரியமாகிய நல்லினை தீவினையும், மாயா மலத்தின் காரியமாகிய ஊனருமுடற் சுமையும், அநாதியாகிய உயிருக்குப் பிராரத்து வத்திருத் தக்கபடி யமைந்துவர, ஏன்வைத்தாயென்றது பரவை வழக்கு கோக்கியேயாம். திருவாசகம் “கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற்போலச், சிறந்தடியார் சிந்தையுட்டேனாறி நின்ற.” எனக்கூறியுள்ளதற் கேற்பத் தேனாகிப்பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொன்றே என்றனர். (கஎஅ)

ஒன்றியொன்றி நின்றுகின்று மென்னை யென்னை
யுன்னி யுன்னும் பொருளலை யுன்பாலன்பால்
நின்றதன்மைக் கிரங்கும்வை ராக்கிய நல்லே
னிவர்த்தி யவைவேண்டிமிந்த நீல னுக்கே
என்றுமென்று மிந்நெறிபோர் குணமு மில்லை
யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோ வேதோ
கன்றுமனத் துடனாடு தழைதின் றுற்போற்
கலவியுங்கேள் வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே.

(தி - ன்.) ஒன்றி ஒன்றி-ஒவ்வொரு தூல்களி லழுந்தியழுந்தி, நின்றும் கன்றும் - அவ்வந்தூல்களிற் கூறியபடி யிருந்து பார்த்தும், என்னை-என்ன படன், சீ - சீ, என்னை உன்னி - என்னை முன்னிட்டு, உன்னும் - நினைக்கப் படுகிற, பொருள் அல்லே - பொருளாயிருப்பாயல்லே, (ஆதலால்) உன்பால் உன்பால் நின்ற-உன்னிடத்தன்பு பூண்டிருநின்ற, தன்மைக்கு-அன்பர் குணத் தைப்பெறும் பொருட்டு, இரங்கும் - உன்னை கோக்க விரங்கும்படியான, வைரங்கியன் அல்லேன் - பிரபஞ்ச மார்க்கத்தில் வெறுப்புடையேனல் வேள், இந்த நீலனுக்கு-இந்தப் பொய்யனுக்கு, அவை நிவர்த்திவேண்டும் - மப்பொய் செறிகள் ஒழிதல் வேண்டும், என்றும் என்றும் - எக்காலத்தும், இந்நெறி-இந்த நன்னெறியை யடைதற்கு, ஓர்குணமும் இல்லை - சிறிதூற் குணமுமில்லை, (அங்ஙனமாக) இடுக்குவார் கைப்பிள்ளை ஏதோ ஏதோ-மனைப்பார் கைப்பிள்ளையாதற்குக் காரணம் யாதோ, கன்றும் மனத்துடன்-ஒருத்தகின்ற மனத்துடன், ஆடுதழை தின்றாற்போல்-ஆடுதழை மேய்ந்தா ர்போல், கலவியும் கேள்வியும் ஆகி - பல்வகைக் கலவிகேள்விகளை யுடை யெனாகி, கலக்குற்றேன்-கலங்கலுற்றேன், ஏ-இதென்ன கொடுமை. என்க.

(வி - ரை.) வேதங்களாலேயும், புராணங்களாலேயும் இலக்காசங் களாலேயும், மிருதிகளாலேயும், சாத்திரங்களாலேயும் அறியப்படாத முதல்

வனை அவ்வந்தூல்களிலமுந்தியமுந்தி, ஆராய்ந்தும் ஆராய்ந்தும்பிரயோசன மில்லை யென்பார், ஒன்றி யொன்றி நின்று நின்றமென்னை என்றனர். அது தற்போத முனைவுகொண்டாராய்வார்க்குக் கிட்டாதென்பார், என்னையுன் னியுன்னும் பொருளில் நீ என்றனர். அதாவது முன்னிலைச்சுட்டுக் கொண் டாராய்தலினாலறியப்படாறென்றதாம். திருவாசகம், “சென்றுசென் றன வாய்த் தேய்த்துதேய்த்தொன்றும் திருப்பெருந் துறைபுறையெனே, ஒன்றுநீ யல்லையன்றி யொன்றில்லை யாருன்னையரியகிற்பாரே.” என்றதொற்காண்க.

அறுபான்மும்மைநாயன்மாந் முதலியர் நின்னிடத்திலன்புபாராட்டிய தன்மைபோல்பத்தியாய்ந்து பிறபொருளிலாசையற்றிருத்திலெனென்பார்; உன்பாலன்பால் நின்றதன்மைக்கிரங்கும் வைராக்கியனல்லென் என்றனர். வைராக்கியம் ஆசையற்றிருத்தல். பொய்சொல்லி அதை யுண்மையெனச் சாதிக்குமாதனை உலகில் நீலியென அழைத்தல்போல, அத்தகையபுருடனை நீலெனெனலுமாம். அழாது நற்குணம் வாய்ந்த குழந்தையினைக்கண்டோர்யா ரும் எடுத்தினைக்க விரும்புவார்கள்போல் நற்குணம் வாய்ந்தாரிடத்து எவரு ளேசிக்கமுன்வருவர். நான் அத்தகையகுணமொன்று மில்லெனென்பார், குணமுமில்லை யிதிக்குவார்கைப்பிள்ளை யேதோ என்றனர். கல்விகேள் விகளில் நிரம்பத்தெரிந்து கொள்ளாது சிறிது சிறிதுதேர்ந்து வாழ்ந்தேன் என்பார், ஆடு தழை தின்றாற்போற் கல்வியுக்கேள்வியுமாகிக் கலக்குந் தேனே என்றனர். (களக)

உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறென்

றுன்னென்பன் னொருலகத் தோடி யாடிக்

கற்றதுக்கேட் டதுமிதனுக் கேது வாகுங்

கற்பதுக்கேட் பதுமமையுங் காணு நீத

நற்றுணையே யருட்டாயே யின்ப மான

நாதாந்த பரம்பொருளே நார ணாதி

சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சே யாகத்

தொழும்புகொள்ளுங் களுகனமே சோதிக்குன்றே.

(இ-ள்.) உற்றதுணை நீயல்லால்-பொருந்தியதுணை நீயேயன்றி, பற்று- ஆதாரமாக, வேறு ஒன்று உன்னேன்-வேறென்றையுங்கருதேன், பலநாள்- பலநாளும், உலகத்து-உலகில், ஓடி ஆடி-ஓடியும் ஆடியும், கற்றதும் கேட்ட தும்-கற்றகல்வியும் கேட்ட கேள்வியும், இதனுக்கு ஏது ஆகும் - இதற்குக் காரணமாகும், கற்பதும்கேட்பதும்-(இனிகற்கப்படுவது கேட்கப்படுவதும், அமையும் - பற்றும், காணு-யாவருங் காணக்கூடாத, நீதம் - நியதமுள்ள, நல்துணையே-சிறந்ததுணையே, அருள்தாயே-கிருபையுள்ள அன்னையே, இன்பம் ஆன-ஆனந்தரூபமான, நாதாந்தம்-நாததத்துவத்தின் முடிவிலுள்ள, பரம்பொருளே-மேலான பொருளே, நாரணாதி-நாரணன்முதலானோர், சுற் றமும் ஆய்-உறவினராகவும், நல் அன்பர்தம்மை-நல்லன்பரை, சேய் ஆக

௩௧௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பதல்வாகவும்; தொழும்பு கொள்ளும்-அடிமைகொள்ளுகின்ற, கனாகனமே-
பக்கணத்த பொருளே, சோதிக்குன்றே-சுடர்மலையே. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சத்தில் இதுகாறும் அலைந்து அனேகதூல்களைக்
கற்பத்தாலும் பலபெரியோர்களை யடைந்து கேட்டதனாலும், உன்னையன்றி
வேறு துணையிலில்ல யெனு முண்மையினை யறிந்துகொண்டே னுதலின்
இனிவேறுதுணை நாடேன் என்பார், உற்றதுணை நீயல்லாத் பற்று வேறொ
ன்றுன்னென்பன் னாலகத் தோடியாடிக்கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேது
என்றனர். அறியவேண்டிய உண்மையினை யறிந்த பின்னர் இனிக்கற்பதினா
லும், கேட்பதனாலும் பிரயோசன மில்லையென்பார், கற்பதுங்கேட்பதும்
கூடியும் என்றனர். (சுஅ0)

குன்றாத மூவுருவாய் யருவாய் ஞானக்

கொழுந்தாகியறுசமயக் கூத்து மாடி

நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி

நின்றேபா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச

மன்றாத விற்பக்கூத் தாட வல்ல

மணியேபென் கண்ணோமா மருந்தே நால்வர்க்

கன்றலின் கிழிருந்து மோன ஞான

மமைத்த சின்முத் திரைக்கடலே யமரேறே.

(தி-ள்.) குன்றாத-அழியாத; மூவுருவாய் - மூன்றுருவங்களாகி, அரு
வாய்-அருமுகி; ஞானக்கொழுந்துஆகி-ஞானமுடிவாகி, அறுசமயக்கூத்து
மாடி-அறுசமயக்கூத்தாடியும், நின்றாயே-நின்றனையே, மாயை யென்னும்
திரையை நீக்கி - மாயை யென்கிற திரையை விலக்கி, நின்றே - உன்னை,
அறிவவல்லவார்-உணரவல்லவர் யாவர், நினைப்போர் நெஞ்சம்-நினைப்ப
உட்கன் மனமே, மன்று ஆக-உடனசபையாகக்கொண்டு, துன்பக்கூத்து ஆட
வல்ல-ஆனந்தக்கூத்தாடவல்ல, மணியே-இரத்தினமே, நால்வர்க்கு-சாகாதி
ரால்வருக்கு, அன்று-அக்காலத்தில், ஆலின்கிழிருந்து-ஆலமரத்தின் கிழிரு
ந்து, மோனஞானம் அமைத்த-மௌன ஞானத்தினையுணர்த்தின, சின்முத்
திரைக்கடலே-சின்முத்திரா சாகரமே, அமரர் ஏறே-தேவர்களுக்குள் உத்த
மனை. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது அதிகாரசத்தி மும்மூர்த்திகளிடத்துப் பகிந்து
முத்தொழில்களைச் செய்துவரலால், மூவுருவாய் எனவும், தான் தனித்து
காண்காவதாகவிளக்கியிருத்தலின், அருவாய் எனவும், ஞானத்தாலாராய்ந்து
காட முடவில் ஞேயமாயின்ற பொருளாயிருத்தலின், ஞானமுடிவாகி
மேனவும், அறுசமயத்தினருக்கும் அவரவர்கள் தியானிக்கு மூர்த்திபேதங்
கள் தானும் நின்ற அருள் பாலித்து வருதலின், அறுசமயக்கூத்தும் ஆடி
எனவும் கூறினர்.

மாயையானது ஆணவ் விருளை யொழிக்கும் ஒளிபோன்றிருக்கினும், “மாயை மயக்கமும்செய்யுமன்றே.” என்றதற் கேற்பதனது காரியப்பாட்டினில் ஆன்மாக்களை யழுத்திவிடுதலின், மாயையெனுந்திரையை நீக்கி நின்னையாரறிய வல்லார் என்றனர். அடியார்களிதயத்தினையேமன்றாகக்கொண்டெனஞ்செய்யவல்லானென்பார், நினைப்போர் நெஞ்சமன்றாகவின்பக்கத்தாடவல்ல மணியே என்றனர். நண்டெனஞ்சென்றது இதயமாம், தீருமந்தீராம். “இருதய தன்னி லெழுந்தபிராணன், கரசரணாகி கலக்கும்படியே, வரதனமன்றினின் மாணிக்கக்கூத்தன், குரவனையெங்கணங் கூத்துகந்தானே” என்றதனாற் காண்க.

(கஅக)

திரையிலலாக் கடல்போலச் சலனந் தீர்ந்து

தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெல்லாம்
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்தி லேரீ

கனிந்தபர மாணந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்னாற் கட்டி

வார்த்தைசொன்னாற் சுகம்வருமோ வஞ்ச னேனை
இரையிலே யிருத்திரி ரு விகற்ப மாண
வின்பநிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்த நாளோ.

(இ-ள்.) திரையிலலாக் கடல்போல-அலை அற்ற சமுத்திரம்போல, சலனம் தீர்ந்து-அசைவற்று, தெளிந்து உருகும் பொன்போல - தெளிவாகியுருகுகின்ற பொன்போல, செகத்தை எல்லாம்-பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம், கனிந்து கரைய - இளகிக்கரைய, உருக்கும் முகத்தில் - உருக்குமிடத்தில் கனிந்த-நன்றாயுநகி நின்ற, பரமானந்தக்கட்டி-பரமசுகத்தைக் கொடுப்பதாகிய பொன்கட்டி, நீ-நீயாயிருக்கிராய், (ஆனால்) இந்நாள் வரையில்-இந்நாள் அளவும், வரக்காணேன்-நீவரக்கண்டிலேன், என்னாற் கட்டி-என்னால் நிர்ப்பந்தித்த, வார்த்தை சொன்னால் - பேசினதனால், சுகம் வருமோ - இன்பமுண்டாகுமோ, வஞ்சனேனை-வஞ்சகனாகிய என்னை, இரையிலே இருத்தி-சோற்றுத்துருத்தியாகிய உடம்பிலிருக்கச் செய்து, நிருவிகற்பம் ஆன-விகற்பமில்லாத, இன்பம் - சுகத்தைத்தருகின்ற, நிஷ்டைகொடுப்பது - நிஷ்டையை அனுக்கிரகிப்பது, எந்தநாளோ - எந்தக்காலமோ (அறிகிலேன்,) ஐயா-ஐயனே. என்க.

(வி-ரை.) அலையற்ற சாகரம்போலச் சித்த மசைவறத்தெளிந்துநின்ற காலத்தி லருளடைதற் கேதுவாகுமாகலின், திரையிலலாக்கடல் போலச் சலனந்தீர்ந்து என்றனர். தீருமந்தீராம். “உரையற்ற வொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்கான், கரையற்ற தொன்றைக் கரை காணலாகுமோ, திரையற்றநீர் போலச் சித்தை தெளிந்தாற், புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே.” என்றதனாற்காண்க. மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தின் உண்மையையாய்ந்து அது நிலையற்ற தெனத்தேர்ந்து பிரபஞ்சவாசனை சிறிதுமின்றி நின்ற அவச

௩௧௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ரத்தில் முதல்வன் வெளிப்படுவனாகலின், தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தையெல்லாம் கரையவே கனிந்துருக்குமுகத்திலே களிந்தபரமான தக்கட்டி என்றனர். அங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தினுண்மையைத் தேராததால் வெளிப்படவில்லை யென்பார், இந்நாள்வரையிலே வரைக்காணென் என்றனர். அனுபவத்தாலன்றி வாசகஞானத்தால் நான் சுகமடையக் கூடுமோ என்பார், என்னுட்கட்டி வார்த்தை சொன்னார் சுகம் வருமோ என்றனர். தேகாபிமான முள்ளவரையில் நிஷ்டை கைகூடி வாராதாகையால், இரையிலே விருத்திசிறு விகற்பமான வின்ப நிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்த காணோ என்றனர். (௧௮௨)

எத்தகா ஞானக்கடிமை யாகு நாளோ

வெந்தாளோ கதிவருநா னெளரிய னேன்றன்

சித்தகா ளதுவரைக்கு மயங்கிற் றல்லால்

தெளிந்ததுண்டோ மெளனியாய்த் தெளிய வோர்சொல்

தத்தாண் முதலின்பக் கால்சற் றல்லால்

தடையறவா நந்தவெள்ளந் தானே பொங்கி

வத்தா ளிலைமெத்த வலைந்தே னுன்னை

மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின்றேனே.

(இ-ள்.) எத்தநான் - எத்தக்காலம், உனக்கு அடிமையாகு நாளோ- உனக்கு அடிமைப்படுங்காலமோ, கதிவரும் நாள் - பரகதியுண்டாகுங்காலம், எந்தாளோ-எத்தக்காலமோ, எளியனேன்தன்-எளியேனது, சிந்தை-மனமானது, தானதுவரைக்கும் - இதுவரையிலும், மயங்கிற்று அல்லால்-மயங்கினதேயன்றி, தெளிந்தது உண்டோ-தெளிவடைந்ததுண்டோ, (இல்லையே) மொழியாய் - மெளனகுருவாகவந்து, தெளிய-என்மனம் தெளியும் உண்மை, துர் சொல் தந்தநான்முதல் - ஒருமொழியையனுக்கிரகித்த நான் முதலாக, இன்பக்கால் சற்று அல்லால்-ஆனந்தக்கால் சிறிது பெருகா நிற்பதன்றி, தடை அற - தடையொழிய, ஆனந்தவெள்ளம்-ஆனந்தக்கடலானது, தானே பொங்கிவந்த நான்இல்லை-தானே பெருகிவந்தநான் இன்று, ஆதலால்) மெத்த அலைந்தேன்-மிகவும் வருந்தினேன், (அவ்வருத்தத்தால் இறந்து பட்டிருப்பேன்) உன்னை மறவா இன்பத்தால் வாழ்கின்றேன் - உன்னை மறவாமையாகிய ஆனந்தத்தினால் இதுவரையும் உயிர்வாழா நிற்கின்றேன். என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்ச முகமாயிருந்து காலங்கழிக்கும் வரையில், முதல்வ னுக்கடிமைப்பட முடியாதென்றும், கதிவருநாளுண்டாகா தென்றும், சிந்தை தெளிவருதென்றும் கூறுவார் எத்த நாளுனக்கடிமை.....தெளிந்ததுண்டோ என்றனர். ஆசாரியரிடத்து உபதேசம் பெற்றும் அதனை அனுபவிக்குக் காலையில் பிரபஞ்சமுகமாயிருந்து கொண்டிருத்தலின் உபதேச மொழியால் கீளையும் ஆனந்தம் ஒவ்வொருகால் சிறிதுண்டாகுதலேயன்றி

வரம்பின்றி வீணாவதில்லை யென்பார், மௌனியாய்.....வந்த நாளில்லை என்றனர். அருளுபதேசம்பெற்றும் அதனூடையவேண்டியமுழுப்பிரயோசனத்தினை அடையாத துக்கத்தால் தேகத்தினை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் ஆயினும் ஆசிரியனை மறவாத வின்பமாத் திரம் எந்நேரமும் தோன்றிக் கொண்டிருத்தலின் அங்ஙனஞ் செய்ய விசயவில்லையென்பார், உன்னை மறவாவின்பத்தாலே வாழ்கின்றேனே என்றார். (கஅரு)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்

நிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு ளொட்டும்

தனையென்று மறந்திருப்ப தருள்வடிவா னதுபோல்

தட்டியெழுத் திருக்குமின்பந் தன்மயமா யதுவாம்

பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்

பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்

மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த

வாதனையா மாசைமொழி மன்றொருசொற் கொண்டே.

(இ-ள்.) நினைவு ஒன்றும் நினையாமல் நிற்கின் - சிறிதும் எண்ணமற்று நின்றால், அகம் என்பார் - (அப்படி நின்றலே அறியாத) இடமென்பர் மேலோர், நிற்கும் இடமே - (அவ்வாறு) நிற்கின்ற இடமே, அருளாம்-அருணிலையாம், நிஷ்டை அருள் ஒட்டும் - நிட்டையால் உளதாகுமருளும் சித்திக்கும், தன்னை என்றும் மறந்திருப்ப-தன்னை யெக்காலத்தும் மறந்திருக்கின், அருள்வடிவானது - அருளுருவமானது, மேல்த்தட்டி எழுத்திருக்கும் - மேலே தட்டிக்கொண்டு எழாநிற்கும், இன்பம் தன்மயமேயாம்-தன்மயமாயிருப்பதே ஆனந்தமாகும், பின்னை ஒன்றும் இல்லை - வேறொன்றுமில்லை, அந்த இன்பம் என்னும் நிலயம் பெற்றாரே - அந்த ஆனந்த மென்னும் நிலையை யடைந்தவர்களே, பிறவாமை பெற்றார்-பிறவாமைமாகிய பெருஞ்செல்வத்தையடைந்தவர்கள், மற்றும்-மீண்டும், மனை என்றும்-விடென்றும், மகவு என்றும் - புதல்வர்களென்றும், சுற்றம்என்றும்-உறவினரென்றும், (சொல்லப்பட்ட) அசுத்தவாதனை ஆம் ஆசை - அசுத்தவாசனை யென்கிறபற்றை மன் ஒரு சொல் கொண்டு - ஞானாசிரியனது ஒரு மொழியினால், ஒழி-நீக்கி விடீ என்க.

(வி-ரை.) ஞானாசிரியனுரைத்த உபதேச மொழியினை யாதாவாகக் கொண்டு பிரபஞ்சபோகவாசனையை மாந்து தற்போத முனைவற்ற அிடமே மேலான தென்றும் அந்நிலையே திருவருளெய்த தத் கிடனென்றும், அவ்விடத்தே நிட்டையும் கைகூடிவருமென்றும், அவ்வாறிருந்து தன்னிலையினைபுமறந்த அவசரத்து அருண்மயமாமென்றும் அத்தகைய ஆனந்தத்தழிச்

தனவசே பிறவாச் செல்வத்தினையுடையவ ரென்பதாம் ஞானிகட்கு தற் போதமற்றசில இடம், பிறவாமை பொருள், உபதேசமொழி எவலாம்.

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த (ந்த
வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமெனமொழி
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றையொழி யெல்லாம்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியிங் குணக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
கரும்புனைய சொற்கொணைக் காட்டவுங்கண் டனைமேல்
கருமொழியிங் குணக்கில்லை யுண்ணிவிட்டு நீங்காத்
தற்பரம யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நிலை.

(இ-ள்.) ஒருமொழியே - ஒரு சொல்லே, பலமொழிக்கும் இடம் கொடுக்கும் - பலசொற்களுக்கும் இடந்தராரிதும், அந்த ஒருமொழியே - அந்த வொருசொல்லே, மலம் ஒழிக்கும் ஒழிக்கும் - மலங்களைப்போக்கும் போக்கும், எனமொழிந்த - எனச்சொன்ன குருமொழியே - ஆசாரியவசனமே, மலையிலக்கு - மலைக்குறிபோல்வது, மற்றையொழி எல்லாம்-மற்றைய சொசகங்கள் எல்லாம், கோடு இன்றி வட்டாடல் கொள்வது ஒக்கும் - வருத்த இடமில்லாமல் வட்டாடலை யொத்திருப்பன, இங்கு உனக்கு-இவ்வாறாய் உனக்கு, கருமொழி இல்லை - கர்ப்பவாசம் என்கிறசொல்லே இல்லை. மொழிக்கு மொழி ருசிக்கும் - கணுவுக்குகணு மதுரிக்கிற, கரும்புஅனைய-கரும்பையொத்த, சொல்கொடு-(மொழிக்குமொழி மதுரிக்கிய) சொற்களைக் கொண்டு, உன்னைக்காட்டவும் - உன்னைக் காண்பிக்கவும், கண்டனை- நீயும் தரிசித்தனை, இங்கு - இப்படியாயினபின், உனக்கு தரும் மொழி இல்லை- உனக்குப் போதித்தற் குரிய சொற்களில்லை, (ஆகலால், இனி) உன்னை விட்டு நீக்கா - உன்னைவிட்டு நீக்காத, தற்பரமாய்-தற்பரமாகவும், ஆனந்தப் பொற்பொதுவாய்-இன்பப் பொற்சபையாகவும், நில- நிற்கக்கடவாய். என்க

(வி-ரை.) ஒரு மொழிபென்றது சித்தாந்த மஹா வாக்கியத்தினை, வேதமகமதிதிகாச புராணங்களைக் குறித்தும் இவற்றூற் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவம், அருள், சூன்மா, திரோதானம், மலமுதலியவற்றினைக்குறித்தும் எடுத்த வினக்குவதற் கிவ்வொருமொழி யிடங்கொடுத்தலின். பலமொழிக்குங்கொடுக்கும் என்றனர். மந்திரசத்தியுடையவர்கட்கு விடமுதலிய குறாசத்திகள் தாக்காதவாறுபோல ஒருமொழியினை ஆசாரியர் அனுக்கிரகத்தால் உத்தபடியே அறித்து அனுபவ பூருவமாக உச்சரித்தவர்னைப் பிராரத்துவாகும்படி வாதிக்கமாட்டாதாகையால், ஒ மொழியே மலமொழிக்கும் எனவும், குருமொழியே மலையிலக்கு எனவும், கருமொழியில் குணக்கில்லை எனவும் கூறினர்.

வட்டு-சொக்கட்டான் காய் (சொல்கேட்டான் காய்.) வீடுவகுத்துக்கொ
ன்னாமல் சொக்கட்டான் ஆடில் கோற்புக்கெலிப்பு ஏற்படாதது போல,
உண்மை தோற்றமல் புறச்சமயர் கொண்டாடிவருகிற மொழிகளை யாதார
மாக்கொண்டு முத்திவழியை நாடில் பிரயோசனமில்லை என்பார், மற்றை
மொழியெல்லாம் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்கும் என்றனர்.
ஆணவமும் அதன்வழியே பொருந்தின திரோதாயியும் பொருந்தாமல்
விட்டு நீங்கும்படிசிவமுதலாகச்செய்க்கின், திரோதான சத்திதானே மலத்
தினைப் போக்கி அனுக்கிரக சத்தியாக மேலிட்டிச் சிவத்தினைச் சுட்டி
வைக்கும். சுட்டிவைக்கவே, ஆன்மாவானது அருளே பற்றுக்கோடாகப்
பொருந்தி அவ்விடத்திலே முற்றுணர்வுமுதலிய சட்குணங்களாலே சிவ
னைப்போன்றுகலப்பினாலே ஒன்றுமாகலின், இத்தகைய தன்மையை யனு
பவித்தனை என்பார், கரும்பினைய சொற்கொடுனைக் காட்டவும் கண்டனை
என்றனர். இம்மொழியினு மேற்பட்ட மொழி வேதாதிகளிற் காணப்பட
வில்லை என்பார், தருமொழியிங்கிலை என்றனர். ஆகலின் அம்மொழியி
னனுசந்தான வழியினின்று சிவமாய்வுளங்கக்கடவாய் என்பார், தற்பர
மாய் ஆனந்தப் பொற்பொதுவாய் சில்லே என்றனர். இம்மொழி யின்ன
தென முன்னரெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. (சுஅதி)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்

நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலையமதோ நிற்கக்

கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடம்

கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று

சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே

தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற் றுநில்

எல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடநீ

யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே.

(இ-ள்) நில்லாத ஆக்கை-நிலைத்திராதசாரம், நிலை அன்று எனவே
கண்டாய்-நிலையன்றென்றே பார்த்தாய், நேயம் அருள் மெய் அன்றோ-
(சேவர்கள்மேல்) கிருபையுள்ள திருவருளானது உண்மையல்லவா, அது நில
யம் ஆ நிற்க கல்லாது-அத்திருவருளே யிடமாக்கொண்டு அதிற்படிந்து
நிற்கக் கல்லாமல், ஏன்படித்தாய்-வேறுகிய கல்விகளை யேன்கற்றாய், கற்
றது எல்லாம் மூடம்-நீ கற்றகல்வி எல்லாம்மூடத்தனத்துக்கேதுவே, கற்ற
தெல்லாம் மூடமென்றே கண்டனையும் அன்று - (ஆனால்) கற்றதெல்லாம்
மூடமென்றே தெரிந்து கொண்டாயுமில்லை, (மற்றென்னெனின்) சொல்
லாலே பயனில்லை-சொற்களாலே பிரயோசனமில்லை, சொன்முடி வைத்
தானே-சொற்களின் முடிவையே, தொடர்ந்து பிடி-தொடர்ந்து பற்று,
மர்க்கடம் போல்-குரங்குபோல், தொட்டது பிடித்ததையே, பற்றுகில்
பற்றுகக் கொண்டு நிலைத்திடு, (அதன்பிறகு) இராப்பகல் இல்லா இடமே.

௬௨௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

இராப்பகலற்ற இடமே, எமக்கு இடம் என்று அறிந்து-எமக்கிடமாவ தென்றுணர்ந்து, எல்லாரும் அறிந்திட-(அவ்வனுபவ விசேடத்தை)யாவரு முணருமாறு, நீ வாய்ப்பறைகொண்டு அடி-நீ வாயாகிய பறையைக் கொண்டு சாற்றியறிவி என்க.

(வி-ரை.) ஆக்கை நிலையல்ல வென்பது பிரத்தியட்சப் பிரமாணமெ ன்பார், நிலாத வாக்கைநிலையன்றனவே கண்டாய் என்றனர், தேவாரம். கடலைவாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் காணிலீர், கடலை சேர்வதுசொற்பிர மாணமே” என்றதனார்காண்க. அருளானது முதல்வனுக்கியற்கைக் குண மெனப்பமும் சத்தியாகலான், குணங்குறியைவிட்டு நீக்காமையின் ஞாயிற் திற் கொளிபோல முதல்வனுக் கவருட்குணமேம்படுதலின், நேயவருள் மெய்யன்றோ என்றனர், சிவஞானசித்தியார். “அருளது சத்தியாகு மரன் டனக் கருணையின்றித் தெருள்கிவமில்லை.” என்றதனார்காண்க. அவ்வருள் அடைதற்கேதுவாகிய சாத்திரங்களைக் கல்லாமல் பிரபஞ்சசம்பந்த மாண சாமான்னிய கல்வியிற்பழகுவதிற் பிரயோசனமில்லை யென்பார், நிலயமதாநிற்கக் கல்லாதே யேன்படித்தாய் என்றார். அநிலை வினக்குவ தற் கேதுவாகிய அருணால்களைக்கல்லாது வேறு நூல்களைப் படித்தல் அப் பிரயோசன மென மேலும் உற்புறுத்துவார், கற்றதெல்லா மூடம் என்ற னர். நாலடியார் “அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா, திருகுந லோது வதெல்லாம்-கலகல, ௬௨ர் துணையல்லாற் கொண்டெமொற்றம், போலுந் துணையறிவாரில்.” என்றதனார்காண்க. முதல்வனைப் பற்றிச் சொல்லாலே உறுமனவும் முன்னிலைச் சுட்டினுக் கேதுவாமெனவும், சொல்லாவெடுத் துக் கூறுதற்கேலாது நின்ற அவசரம் அத்துவிதநிலை யெனவுமாகலின், சொல்லாலே பயனில்லை சொன் முடிவைத்தானே தொடர்ந்துபிடி யென் றனர். குரங்கு குட்டியானது தானே வலியத் தன்னாயினத்தாவிப்பிடித் துக்கொண்டு விடாதிருத்தல் போலச் சொன் முடிவின் பற்றுண்டாகவேண் டிமென்பார், மற்கடம்போற் றொட்டது பற்றுகில் என்றனர். இராப்பக லில்லா விடமாவது, சகல கேவலமற்ற விடம்.

(௬௩);

இடம்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே
யெங்கேநீ பகப்கட்டா யிங்கேநீ வாடா

மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந்
நீடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்
செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் செநகண்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே.

(இ-ள்.) இடம்பொருள் ஏவலைக் குறித்து-இடம் பொருள் ஏவல்களை யுடைய விருப்பி, மடம் புகு நாய் என-மடத்திற் பிரவேசிக்கிற நாய்

போல, எங்கே அகப்பட்டாய்-எங்கே நீ சிக்கிக்கொண்டாய், நீ இங்கே வாடா. நீ இவ்விடத்திற்கு வாடா, மடம் பெறு-அறியாமையை யுடைய, பாழ் நெஞ்சாலே-பாழ் மனத்தாலே, அஞ்சாதே-பயப்படாதே, நிராசைமன் இடமே இடம்-அவாவற்று நிலைத்த இடமே இடமாவது, அந்த மாநிலத்தே-அந்தப்பெரிய இடத்தின்கண்ணே, பொருளும் (சிவானுபூதிச் செல்வமேன்கிற எல்லாப்) பொருள்களு முளவாம், திடம்பெறவே நிற்கின்-இடமும்பொருளுமாகிய இவைகள் நிலையாக நிற்குமாயின், எல்லா உலகமும் வந்து-எல்லா உலகங்களும் வந்து, எவல் செய்யும்-பணிவிடை செய்யும், இந்த நிலைக்கிறேன்-இந்நிலையிலுன்றி நின்றவர்கள், செநகன் முதல் முனிவர்-சநகன் முதலான முனிவர்கள், கடம் பெறும்-மவத்தையுடைய, மா-பெரிய, மதயானை யென்னவும்-மதயானை போலவும், நீ-நீ, பாசக்கட்டு ஆன-பாசப் பணிப்பாகிய, நிகளபந்தக்கட்டு-விவங்கினை யொத்த பந்தவேது வாகிய தனை, அவிழ்-தானே யவியுந்தொழியும்படி, பார்-உபாயந்தேடு என்க.

(வி-ரை.) சனகன் முதலிய பெரியார்கொண்ட நிராசையினாலேயே இடம்பொரு ளேவல்கள் கைகூடு மென்பது இதனால் போந்த பொருளாம், கந்தானுபூதி, 'துசாமணியுந் துகிலும் புனைவா, னேசாமுருகா நினதன் பருனா, லாசா நிகளந் துகளாயினபின், பேசா வனுபூதி பிறந்ததுவே.' என்றதனால் காண்க பிரபஞ்சத்தில் ஒருவன் இடப்பொருளேவலை யெதிர்பார்த்தலைவது, வைதிகர்கள் வாழாமடத்தில் ஒருநாய் பிரவேசித்து மொத்தும் டலைவதனை யொக்குமென்பார் மடம்புகுநாய் என்றனர். அன்றியும், உடம்பின் நிலையையும், உயிரின் நிலையையும், உடம்புக்கும் உயிருக்கு முன்ன சம்பந்தத்தினைப் மறியாது உடம்பின் பொருட்டு இடம்பொரு ளேவலுக்கு வாளாயலைவது, மடம்புகும் நாய் போலும் எனினும் பொருத்தும். "நீருமந்திரம்." உடம்பு முடம்பு முடம்பைத்தழுவி, யுடம்பிடை நின்ற உயிரையறியா ருடம்பொ டியிரிடை நடப்பறியதார், மடம்புகு நாய் போன் மயங்குகின்றாரே." என்றதனால் காண்க நிராசையடையின் அதே யிடமாகவும், அவ்விடத்திலே யனுபவிக்கும் பொருள் சிவானுபூதிச் செல்வமாகவும், அச்செல்வ மனுபவிக்கையில் உலகமனைத்தும் வணங்குதலே ஏவலாகவும் அமைந்துவிடு மென்றனர். (௧௮௭)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்காணற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரொதுதா னின்ற
தாராது மறியாத சத்தன்றோ வதுவா
யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியை நாட்டாதே
ஔாதே பொன்றையுநீ முன்னிலைவை யாதே
புன்னபடி முடியுமெலா முன்னபடி காணே.

(பி.கா.) சிவபோகசாரம் “எத்திசையு மெவ்வலகு மெத்தொழிவு மெப்பயனு. சத்தியமென் றென்று நினையாதே-புத்தியினுற், கண்ணாடியிற் றேன்றி மாய்த்தயல்குக் காணிவற்றைக், கண்ணாடியிற் கன்விற்கான்.” என் றதச்சேற்ப, பாராதியண்டமொலாம் படர்கான்ற் சலம் என்றனர். சுட்டி யணரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தையிது சத்தன்று, இதுசத்தன்று என் ஓழித்து அங்காது கண்டொழிந்த தன்னநிலின் கண்ணே சுட்டுணர் வின்நி சின்று சத்தாயிவ சிவத்தையறித்து அச்சிவமாக விளங்கவேண்டுமென்பார், முடிவி னின்ற பாரொதநானின்-தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா யங்கிருநீ யெங்குநுத மதுவாவை கண்டாய் என்றனர். அதுவா யங்கிரு நீ என் பது சிவோகம் பாவனையாம். அது கருடோகம் பாவனைபோலும். சிவஞான போதம். “கண்டதையன்றன்றென விட்டுக் கண்ட சத்தா, யண்டனை யான்மயி ஞாய்த்துணரப்-பண்டனைந்த, ஆனத்தைத் தான்விமொறுத் தயன்னைஞ்சருட, சானத்திற் தீர்விடம்போற்றான்.” என்றதனாற் காண்க. ஒன்றைப் பாராமையாவது ஞாதுருஞானஞேயந்தோன்றுதிருத்தல், விஞ் வேன்பா “கான்பானும் காட்டுவதுங்காண்பதுவு நீத்துண்மை, காண்பார் க ணன்முத்தி காணர்சன்-கான்பானும், காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண் டடக்கை சம்பந்தன், வட்டுறெறிவாராதவர்.” என்றதனாற் காண்க. (கஅஅ)

எனக்கருத வேண்டாவிடக் களங்கமதி யாகிக்

கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பக லற்ற

விளையுமவா பிள்ளிக்

கொள்ளுகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக்
கும்பிட்டிச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே.

(இ-ள்.) உள்ளபடி என்னவும்-உள்ளபடி முடியுமென்று நான் சொல்
லவும், (அதை யநாதரித்து) நீ மற்றொன்றை தொடர்ந்திட்டு-நீ வேறொன்
றைப் பற்றிக்கொண்டு, உளம்கருத வேண்டா-மனமே நீ அதையே கருதித்
கவலைப்படவேண்டாம், நிஷ்களங்கமதி ஆகி-களங்கமற்ற அறிவினையுடைத்
தாதி, கள்ளம் மனம்-வஞ்சகமனத்தோடு கூடிய, துறவை விட்டு-பொய்த்
துறவை யொழித்து, எல்லாம் துறந்த-(மெய்யாகவே) எல்லாவற்றையும்
விட்ட, துறவோர்-மெய்த்துறவினர், கற்பித்த மொழிப்படியே-கற்பித்த
சொற்படியே, கங்குல் பகல் ஆற்ற-இராப்பகல்களில்லாத, வெள்ள வெளிக்
கட்டல் மூழ்கி-(சுதோதயமாகிய) ஒளிக்கடலில் முழுகி, இன்பமயப் பொருள்
ஆய் விரவி-சுகரூபமான பொருளாகி அதனோடு வேறுபாடின்றிக் கலந்து,
எடுத்து எடுத்து எடுத்து விள்ளவும்-மூக்காலும் எடுத்துச் சொல்லுதற்கும்,
வாய் இன்றி-வாயில்லாமல், கொள்ள கொண்ட-மிகுதியாகிய, கண்ணீ
ரும் கம்பலையும் ஆகி-கண்ணீரும் சரீர நடுக்கமுங்கொண்டு, கும்பிட்டி-இரு
கரங்களையும் குவித்து, சகம் பொய் என-பிரபஞ்சம் பொய்யென்று, தம்
பட்டம் ஆடி-பறைபறையாய் என்க.

(வி-ரை.) சைவ சமயமல்லாத வேறு சமயத்தினர்கள் கொண்டாடும்
கடவுளர்களுனொருவரைப் பற்றவேண்டாமென்பார், மற்றொன்றைத் தொ
டர்ந்திட்டுளங்கருதவேண்டா என்றனர். சைவ சமயத்திற் கொண்டாடும்
முதல்வனையடைதற்குக் களங்கமற்ற மனத்தினையுடைத்தாயிருக்கவேண்டு
மென்பார், நிஷ்களங்கமதியாகி என்றனர். வேடமாத்திரத்தால் துறவி
னைக் காட்டாது அசுப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை யொருங்கொழித்த சர்வ
சங்கபரித்யாகமுற்ற பெரியோர் கட்டளையினிற் வேண்டுகென்பார், கள்
ளமனத்துறவைவிட் டெல்லார் துறந்த துறவோர்கற்பித்த மொழிப்படியே
என்றனர். கங்குல் பகலற்ற வெள்ளவெளிஎன்றது சகல கேவலமற்ற
சிதாகாயம். முதல்வனுடைய சொரூபவிலக்கண மின்னபடித்தென வெளித்
துக் கூறுதற்குக் காலத்திரயத்து முடியாதென்பார், எடுத்தெடுத்தெடுத்து
விள்ளவும் வாயின்றி யென்றனர். திருவுந்தியார். “எங்கனிருந்ததென்
றெவ்வணஞ் சொல்லு கேனங்கனிருந்ததென் றுந்தீபற, கருதற் கரிய
தென் றுந்தீபற” என்றதனாற் காண்க. திருவருளிற்றினத்த அடியார்கள்
ஆனந்தக் கண்ணீரில் மூழ்கிமெய்நடுக்க முதலிய அடைவார்களாதலின்,
கொள்ளுகொண்ட கண்ணீரும் கம்பலையாகி என்றனர். ஒழிவிலோடுக்
கூட: “வேர்க்குங்கண்ணீர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெய்நடுக்கும், வார்த்தை
நழுவு மனம்பதறுங்-கார்க்கதமாய்க், காந்துமுநேரமாஞ் சலியாகுந்
காதலித்தார்த், கேயந்த குணங்களிவையெட்டும்” என்றதனாற் காண்க. தம்
பட்ட மடித்தல் ஞானப்பறை சாத்தல்.

(அக)

உஉ௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
லத்துவித வாகந்த சித்தமுண்டா நமது
நடி முழுதம் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த
கோலமெல்லா நன்றாகும் குறைவுநிறை வறவே
பிடியுமுத பம்போல வருளுதயம் பெற்ற
வித்தகரோடு கூடி விளையாட லாகும்
படி முழுதம் விண்முழுதுந் தந்தானுங் களியாப்
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணம் வருமே.

(தி-சு.) அடி முடியும் நடுவும் அற்ற-அடி முடிகளும் நடுவுமில்லாத, பரவெளிமேற் கொண்டால்-பரமாகாசத்தை மேற்கொள்ளின், அத்துவிதம்-(முதல்வனுடன், இரண்டறக் கலந்தனுபவித்தற் கேதுவாகிய, ஆநந்தம்-தின்பத்தைபுகடைய, சித்தம் உண்டாம்-மனமுண்டாகும், நமது குடி முழுதம் பிழைக்கும்-நமது குடும்பமெல்லாம் உச்சிவிக்கும், ஒரு குறையும் இல்லை-ஒரு தாழ்வுமில்லை, எடுத்த கோலம் எல்லாம் நன்று ஆகும்-கொண்ட கோலமெல்லாம் நன்றாகவே முடியும், குறைவு நிறைவு அற-தாழ்வு பிசுநிலை, பிடியும் உதயம்போல-விடிகிற உதயகாலம்போல, அருள் உதயம்பெற்ற-அருளுதயத்தைத் தம்மீடத்துப் பெற்ற, வித்தகரோடும்-ஞானியரோடும், கூடி விளையாடல் ஆகும்-சேர்ந்து விளையாடல் கூடும், படி முழுதம்-மண்ணுலக முழுதையும், விண்முழுதம்-விண்ணுலகமுழுதையும், தந்தானும்-கொடுத்தானும், களியா-களிப்படையாத, பாலருடன்-பாலகரோடு, உன்மத்தர்-பிறழவுணர்ந்தோர், பசாசர்-பேய்க்கோடப்பட்டார், (ஆகிய இவர்களுடைய) குணம் வரும்-குணமுண்டாகும். என்க.

(வி-கா.) “ஏஷ ஆகாச ஆரந்தோ நஸ்யாத்” என்றபடி, ஆகாசத்தைப் பம் ஆனந்தத்தையும் ஒன்றும் என்றகருத்தினால் சமானாதிகரணத்தில்வைத்துச் சொல்லி (சித்தம்பா சுத்தியிலே) பரமாகாசத்திலே ஆனந்த முடிவுபெற்று என்று உபசிடதங்களிற் கூறியிருத்தலின், அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளியாகிய சிதம்பாத்தினையடைந்தபேர்கட்கு ஆனந்த முண்டாமென்பார், அத்துவிதவாகந்த சித்தமுண்டாம் என்றனர். ஆனந்த மென்னுது அத்துவிதவாகந்த மென்றதனால் இன்பாதிதமாகிய வரிய அத்துவிதசமாதியி னுடைந்து, அச்சிவமேயா யொன்றுபட்டிருக்கின்ற முத்தனுக்கு முப்பொருளு சித்திய மென்றும் முத்தியினு மூன்றுமுதலாய் நிற்குமெனவு மேற்படும், உண்மைவினக்கம். “முத்திதனின் மூன்று முதலுமொழியக்கேள், சுத்தகலனுபோகத்தைத்துய்த்தலனு-மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்தலிறை யத்தைவினை வித்தன்மல, மன்புடனே கண்டுகொள்பார்” என்றதனாற் காண்க. அத்துவித மென்றதற்குப் பொருள் மூன்றுவது செய்யுளின் குணத்த விருத்தியுரையிற் காண்க.

பாலர்குணமாவது, பசித்த நேரம் புசிப்பதன் தீ யினிமேற் புசிப்புக் கிது வேண்டுமென்று தேடாமலும், மாதா பிதாவிற்கு வந்த பேரிழவிற் சந்தோஷமும் துக்கமூந்தகனகில்லாமலும் பிரயோசனத்தை யிச்சியாம லொருதொழில் செய்வது.

உன்மத்தர் குணமாவது, ஒருதன்மையாய் வைதவரையும் வாழ்த்தின வரையும் பகுத்து நோக்காமல் தேக செனக்கியங்களை யு மிச்சியாமலிருக்கை.

பசாசர்குணமாவது, பேய்ப்பிடியுண்டவன் தேகத்திலே யொருத்தர் பண்ணு மிதாகிதங்கள் பிடித்த பேய்க்கேயாகத் தனக்குப் பாரமற நிற்பது.

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு படித்தாய்

வானாதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெளியாம்

இரும்போகல் லோமரமோ வென்னுநெஞ்சைக் கனன்மே

லிட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ள மாகிக்

கரும்போகண் டோசினி சருக்கரையோ தேனோ [ணர்வார்

கனியமீர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோரு

அரும்போநன் மணங்காட்டிங் காமரசன் கன்னி

யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்கும்.

(இ-ள்.) வரும் போம் என்பனவும் இன்றி-வரும் போம் என்பவை களில்லாமல், என்றும்-எக்காலமும், ஒரு படித்தாய்-ஒரு தன்மைத்தாகி, வான் ஆதி-ஆகாயமுதலாகிய, தத்துவத்தை-தத்துவத்தொகுதியை, வளைந்து அருத்தி-வளைத்து உட்கொண்டு, வெளி ஆம்-புறப்படும், இரும்போ (வன்மையால்) இரும்புதானோ, கல்லோ-சிலைதானோ, மரமோ-மரந்தானோ, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, நெஞ்சை-மனத்தை, கனல்மேல் இட்ட-நெருப்பின்மேல் வைத்த, மெழுகு ஆ-மெழுகைப்போல, உருக்கும்-உருக்காசிற்கும், இன்பவெள்ளம் ஆகி-ஆனந்த சர்க்கரமாகி, கரும்போ (இனிமையால்) கருப்பஞ்சாரோ, கண்டோ-கற்கண்டோ, சினி சருக்கரையோ-சினிச்சர்க்கரையானோ, தேனோ-மதுவோ, கனியோ-மூக்கனிகளோ, அமீர்தோ-அமிருதமோ, என-என்று சொல்லும்படி, ருசிக்கும்-சித்திக்கும், (அதனை) கருத்தவிழ்ந்தோர் உணர்வார்-மனமாரப்பெற்றவர்கள் அறிவார்கள், அரும்போ-பூவரும்போ, நல்மணம் காட்டிங் நல்ல மணத்தைக் கொடுக்கும், கன்னி-கன்னிகையானவள், காமரசன் அறிவாளோ-காமச் சுவையை யறிவாளோ, அந்நலம்-அந்தப் பரமானந்தம், அபக்குவர்க்கோ விளங்கும்-பக்குவரல்லார்க்கோ தெரியும். என்க.

(வி-ரை.) “அறிபவருள்ளத்தமுதே போற்றி” எனப்போற்றித் திருவகவலிற்குறித்தபடி, இரும்பு, கல், மரமுதலியவற்றிற்குச் சமானமான மனமானது மெழுகினைப் போலவுருகிய வவசரத்தே கரும்பு, சினி, கண்டு, சரு

௩௨௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

க்கரை, தேன், கனி, அமிர்தம்போல ஆனந்தம் விளையுமென்பார், இரும் போ.....அமிர்தோவெனருளிக்கும் என்றனர். சோடசகலையும் நிறைந்த சந்திரனப்போல பதினாறுவயதும் நிறைந்த அதி சுந்தரவதியாய் மதன கலைகளைக் கற்றுடையவளாயினும் கன்னிகைகளாமத்தை யறியான், பருவ மடைந்து கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிக் கல்விபுற்ற காலத்தே யறிவான். இதுபோல ஆன்மாவும் முதல்லனுங் கலந்தவிடத்தல்லது ஆனந்தானுபவ முண்டாகாதென்பார், காமரசங் கன்னியறிவாளோவபக்குவர்க்குக்கோ வந் நலந்தான்விளங்குமென்பார்.

(௧௯௧)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத்

தன்மையினற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யுகம்

கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான
வானாக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மால்

மதிப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே
ஆனாலு மனஞ்சடமென் றமுங்காதே யுண்மை

யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன் றிலையே.

(இ-ள்.) தானேயும்-தானாகவேயும், இவ்வுலகம்-இவ்வுலகமானது, ஒரு முதலும் ஆகாதன்மையினால்-ஒரு முதற்பொருளுமாகாத தன்மையால், படைத்து அளிக்கும்-இதனைப்படைத்துக் காக்கின்ற, தலைமையது ஆன-தலைமையுடைத்தான, கோனாக-இறைவனாக, ஒருமுதல்-ஒரு முதற்பொருள், இங்கு உண்டு எனவும்-இவ்விடத்தினதென்றும், யுகம்-யுகத்தியை, கூட்டியதும்-உண்டாக்கினதும், சகம் முடிவில்-உலக முடிவில், குலவுறும்-விளங்காசின்ற, மெய்ஞ்ஞான வான் ஆக-உண்மையாகிய ஞானாகாயமாக, அம்முதலே-அந்த முதற்பொருளே, நிற்கும் நிலை-நிற்கின்றநிலையானது, நம்மால் மதிப்பு அரிது ஆம் என-நம்மால் மதிக்கப்படுவது அரிதாகுமென்று, மோனம் வைத்ததும்-மௌநநிலையை யமைத்ததும், உன்மனமே-உன்மனதே, ஆனாலும்-ஆயினும், மனம்-மனமானது, சடம் என்று அழங்காதே-சடமென்று வருந்தாதே, உண்மை அறிவித்த இடம்-மெய்யை யுணர்த்தின இடத்தில், குரு ஆம்-அதுவே ஆசாரியனாகும், அருள் இலது-அருள் இல்லாதது ஆகிய, ஒன்று இல்லை-ஒரு பொருளும் இல்லை. என்க.

(வி-ரை.) அவயவப் பகுப்புடைத்தாய்க் கூறப்படும் பிரபஞ்சத் தொகுதி தோன்றுதற்குரிய சற்காரிய முறையால்தோன்றி நின்றலேயன்றி அழிதலிழுடைமையால், தானேயுமிவ்வுலகமொருமுதலு மாகாத்தன்மையினால், என்றனர். அப்பிரபஞ்சம் தன்னைத் தோற்றுவிப்பானொரு வினை முதலை ஆவாய் நிற்கும் என்பார், படைத்தளிக்கும் தலைமையதுவான கோனாக வொருமுதலிங்குண்டு என்றனர். பிரபஞ்சமொரு முதலாகாதென்றும்

இதற்கு முதல்வனெருவனுண்டென்றும் அவனையறிவதற்கு மெனனநிலையே யமைவுடைத்தெனவும் அறிதற்குக் காரணமனமாயிருத்தலின், அம்மனத் தினைச் சடமென அசட்டைசெய்யாது அதனைப் பொருகுருவாகவேகொள் ளவேண்டுமென்றனர். (ககஉ)

பொன்னை மாதரை.

கலிவிடுத்தம்

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்
என்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனை
உன்னை நாடுவ னுன்னருட் டேவெளி
தன்னை நாடுவன் றன்னந் தனியனே.

(இ-ள்.) பொன்னை-பொருளையும், மாதரை-மாதர்களையும், பூமியை- பூமியையும். நாடிடேன்-விரும்பேன், என்னை நாடிய-என்னை விரும்பியா என் உயிர் நாதனை-என்னுயிர்த் தலைவனே, உன்னை நாடுவன்-உன்னை விரும்புவன், உன் அருள்-உன் அருளாகிய, துவெளி தன்னைநாடுவன்- பரிசுத்தமான வெளியை விரும்புவேன், தன்னந்தனியன்- தனியே னாகிய யான் என்க.

(வி-ரை.) நாலடி “ஆறிமேகி மடுவும்போ லாஞ்செவ்வம்” எனவும் திருமந்திரம். “மனைபுருவார்கண் மனைவியைநாடிந், சுனைபுரு நீர்போற் சுழித்துடன் வாங்கும், கனவதுபோலக் கசுந்தெழுமன்பை, நனவதுபோல நாடவொண்ணாதே.” எனவும், நானசாகராவெண்பா “மன்னகர் மன்று மனைவாவிட பங்கழனி, யென்னதென வந்தவர்கனெல்லையிலை-யின்னமது சொல்லவருவாருந் தலைவரிய ரென்னறிந்து, நிலத்தனை வேறுகநீ.” என வும் வருவனவற்றால். பொன்னைமாதரைப் பூமியைநாடிடேன் என்றனர். தேவாரம், “என்னிலாருமெனக்கினியாரிலை, யென்னிலும்மினியாடுரு வன்னுன்ன, என்னுளே யுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்து புக். கென்னுளே நிற்கு மின்னம் பரிசனே.” என்றபடி உயிரினுஞ் சிறந்த பொருள் உலகத்திலு லையாதலாலும், அவ்வுயிர்க்கு நாதன் நீயாதலாலும் உன்னைவிட்டுப் பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடுவனென வென்றனர். (கக௩)

தன்ன தென்றுரை சாற்று வனவெலாம்
நின்ன தென்றனை நின்னிடத் தேதந்தேன்
இன்ன மென்னை யிடருறக் கூட்டினால்
பின்னை யுய்கிலன் பேதைய னாயே.

(இ-ள்.) தன்னது என்று-தனது என்று, உரைசாற்றுவன எல்லாம்- சொல்லாற் சொல்லப்படுவன வெல்லாம், நின்னது என்றனை-உனது என்று சொல்லினை, (ஆதலால்) நின்னிடத்தே தந்தேன்-அவைகளை உன்

விடத்தே ஒப்புவித்தேன், என்னை-அடியேனை, இன்னம்-இன்னமும், இடர்உற உட்டிடை-தூக்கம் வந்து பொருந்தும்படி பொருத்திவிட்டால், பின்னை-பிறகு, பேசையன்-அறிவிலியாகிய நான், ஆவி உய்கிலன்-உயிர் பிழைக்கும் ஆற்றலிலேன். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் ஆசாரியர் கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து தீட்சிக்கும்காலத்து சீடனுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையுந்தன தாகக் கொண்டருளுவனாகலின், தன்னதென்றுரை சாற்றுவனவெல்லாம் தன்னதென்றனை என்றனர். தீருவாககும். “அன்றேயென்றறவியு முடனு முடமை யெல்லாமும், குன்றேயினையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ.” என்றதனாற் காண்க. (ககச)

ஆவி யேயுனை பானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டு நீ
உவி யானெனை யாட்கொண்ட கோலமே.

(இ-ள்.) ஆவியே-என்னுயிரே, உன்னை-(அறிவிற் கறிவாய் நிற்கின்) உன்னை, யான் அறிவு ஆய் நின்று-நான் அறிவுருவாய் நின்று, சேவியேன்-வணங்கேன், கள்ளச் சிந்தை-வஞ்சமனத்தை, திறைகொடேன்-பகுதியாகக் கொடேன், பாவியேன்-பாவச்செய்கையேனாகிய நான், உள்ள பான்மை பைக் கண்டும்-இருக்கிற தன்மையைப் பார்த்தும், நீ கூவி ஆள்-நீயே பழைத்து ஆள்வாய், என்னை ஆட்கொண்ட கோலமே-என்னை யடிமை கொண்ட அருளிறையே என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது சொரூபவிலக்கணத்தினை யறியவேண்மொயின் ஆன்மாவிற்கு அறிவுதயமானாலல்லது கூடாதென்பார், ஆவியேயுனையா னறிவாய் நின்று சேவியேன் என்றனர். தீருமந்திரம். “அறிவுடையார் நெஞ் சகலிடமாவ, தறிவுடையார் நெஞ்சருந்தவமாவ, தறிவுடையார் நெஞ்சொ டாதிப்பிரானு, மறிவுடையார் நெஞ்சத் தங்குநின்றானே.” என்றதனாற் காண்க. சிந்தைதிறை கொடுத்தலாவது தற்போத மிழத்தல். (ககக)

கோல மின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீல மின்றிச சிறியன் பிழைப்பனே
ஆல முண்டு மமிர்துரு வாய்வந்த
கால மெந்தை கதிரிலை காண்பதே.

(இ-ள்.) எந்தை-என்தந்தையே, கோலம்இன்றி-உன்னுடைய சின்னம் களில்லாமலும், குணம் இன்றி அவைகளைத் தரிக்கத்தக்க நற்குணமில்லா மலும், சின் அருள் சீலம் இன்றி-உன்னருளை யடைதற்குரிய நல்லொழுக்க மில்லாமலும், சிறியன் பிழைப்பனே-சிறியன் உய்வேனோ, (இவைக சொல்ல நின்று நான் பிழைக்கவேண்டின்) ஆலம் உண்டும்-விடத்தை

யுண்ணினார், (அது) அழிந்து உருவாய் வந்தகாலம்-அழிந்து ரூபமாய்
தோன்றிய காலத்தில் ஏன், அதிலே காண்பதி-உன் சிவகதியின் நிலையை
நான் காணப்பெறுவது என் க.

(வி-ரை.) கோலவாது வினாதிருத்திராட்சம் தரித்தல், குணமாவது
சுருணை, பொறை, சகை, தகை முதலியவுடைத்தாயிருத்தல், சீலமாவது
சிவபூசை, சிவாவயசரிசனம், சிவையுபார் பணியிடை, சிவவித முதலிய
அனுட்டித்தல் இவை முதலியவை நிறிமோட்சமடையக் சுருதல் ஒரு காலத்
தும் முடியாதென்பார், நிறியன் பிழைப்படுகு என்றனர். தேவாரம் "குறி
களும் மடையாளமும் கோயினார், செறிகளும் மலர் தின்றதொர் கேர்மை
யும், அறியவாய்மாமாண்பிமாதினும், பொறியிலீர்மனமென் கொல்புகா
ததே." என்றதஞ் காண்க. அமுதமார் விடத்தினையுண்டு பிழைத்திருக்க
வல்லவனெரு வனு னனேன், அந்தகைபான் கோலமின்றி, குணமின்றி, சீல
மின்றி பிழைக்க கூடுமென்பார், அதி நிலைகாண்பதே என்றனர், (௧௯௬)

காணும் கண்ணிற் கலந்தகண் ணையுனைசு

சேணும் பாருக திரிபவர் காண்பரோ

ஆணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்

பூணும் கோலம் பொருந்தியு ணிற்கவே.

(இ-ன்.) காணும்-கோக்குதற்குரிய, கண்ணில்-அறிவாகிய கண்ணி
னிடத்து, கலந்த-பொருத்திய, கண்ணை-பெருமையே, ஆணும்-ஆண்பா
தும், பெண்ணும்-பெண்பாதும், அது என்னும் பான்மையும்-அது வென்
னும் பகுதியும், (ஆகிய இவைகளை) பூணும்-கொண்ட, கோலம்-உன் திருக்
கோலமானது, பொருத்தி உன் நிற்க-பொருத்தி அவர்களுடைய மனத்தின்
கண் சிலைபெற் திருக்கச்செய்தே, உனை-உன்னை, சேணும்-விண்ணிலும்,
பாரும்-மண்ணிலும், திரிபவர்-தேடித்திரிவோர், காண்பரோ-காண்பார்
கனோ என்க.

(வி-ரை.) ஆண, பெண், அதுவாசி அறிவின் கண்ணே வினங்கி நிற்கு
முதல்வனை அகதர் முத்தேதரிசியாது பரிர்முதத்தே தேடுவார்க்குக்
காணப்படாணென்பார், சேணும் பாருக திரிபவர்காண்பரோ என்றனர்.
சேணிற்றிரித்தவர் பிரமன, பாரிற்றிரித்தவர் வின்கி. தேவாரம். "செங்
களனும் பிரமனுத்தம்முனே, எகருகதேடித்திரித்தவர் காண்கிவர், இங்
குற்றேனென் நிலிக்கத்தே தோன்றினான், பொங்கு செஞ்சடைப் புண்
னிய மூர்த்தியே " என்றதஞ் காண்க. (௧௯௭)

நிற்கு கண்ணிலே நிற்கப்பெற் றாராண்

வர்க்க மன்றி மனிதன் தேயையா

தூர்க்கு ணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்

கெற்கு ணக்கண் டென்பெயர் சொல்வதே.

(தி-ள்.) சிற்றும்-சிற்றற்குரிய, நல்லிலை-நல்ல நிலையில், சிற்சுப்பெற் றார்-அமைந்த சிற்சுப் பெற்றவர்கள், அருள்வர்க்கும் அன்றி-அருள்வர்க்க மென்று சொல்லப்படுவாரன்றி, மனிதர் அன்றே-(அவர்கள்) மனிதர்க ளென்று சொல்லப்படார்களே, ஐயா-ஐயனே, தூர்க்குணக்கடல்-தீக்குண மாகிய கடலிலகப்பட்ட, சோற்கு அன்ன-மரக்கலத்தை யொத்த, பாவி யேற்கு-பாவியேனுக்கு, என் குணங்கண்டு-என்ன குணத்தைப்பார்த்து, என்பெயர் சொல்வது-என்ன பெயரிட்டமைப்பது என்க.

(வி-ரை.) மன்னிலையாவது, சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிகசைவ சினை. தீவ்நிலையினின்றவார் திருவருளிற்றினைப்பவராகலின், அருள்வர்க்க மென்றார். தீவர்கட்குத் தொண்டரெனவும், நாயனுவரெனவும் பெரிய ரெனவும், அடியரெனவும், சுவாமிகளெனவும் பெயர் வழங்குமாகலின், மனிதரன்றே என்றார். என்பெயர் சொல்வதே என்றதனால் மன்னிலையில் சில்லார்க்கு யாதொரு பெயருமில்லை யென்பதாம் அதாவது, அத்தகையார் பிறந்து வாழ்ந்து இறந்து மண்ணைப் போவாரேயன்றி அவர்கட்கு ஒரு பெயர் உலகத்தில் நிலபெறுதலில்லையாம், தேவாரம் “ஆளாகாராளா ளுரையகடத்துயார், மீளாவாட்செய்து மெம்மையு னிற்கிலார், தோனாத சுரையோ தொழும்பர் செவி, வாளாமாய்ந்து மண்ணிக் கழுவரே.” என் றதனாற் காண்க. (கஉஅ)

சொல்லையுன்னித் துடித்தத லாலருள்
எல்லையுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன்
வல்லையீயென்னை வாவென் றிடாவிடின்
கல்லையாமிச் சுருமி நடக்கையே.

(தி-ள்.) சொல்ல உன்னி-நீ சொன்ன சொல்லினை நினைத்து, துடித் தது துல்லால்-பதைத்ததே யன்றி, அருள் எல்லை உன்னி-அருளினெல் லையை நினைத்து, என்னை-என்னை, அங்கு-அவ்விடத்தில், வைத்திலேன்- அமைத்திலேன், வல்லையிரைவில், நீ என்னை வாவென்றிடாவிடின்-நீ யென்னை வாவென்றழையாவிட்டால், இக்கருமி நடக்கை-இத்தீவினையே னது ஒழுக்கமானது, கல்லை ஆம்-பொய்யாகும் என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த மொழியினருமையினைத் தெரிந்திடி னும் அம்பொழியின் வழியே நின்று அருளிற் றலைப்பட்டாலல்லது பிர யோசனமில்லை யென்பார், சொல்லையுன்னித் துடித்ததலாலருள் எல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன் என்றனர். தீருமந்திரம். “அருளிற்றலை நீன்றதத்தழந்தாளா, ரருளிற்றலை சில்லாரைம்பாச நீக்கா, ரருளிற் றெருகையறிதார் செறியா, ரருளிற்றிறந்திட்டறித் தறிவாரே.” என்றத னாற் காண்க.

கையு மெய்யுந் கருத்துக் கிசையவே
ஐய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ
பொய்ய னேன்சிறத்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமன்ய மென்று விளைவதே.

(இ-ன்.) கையம்-கைகளையும், மெய்யும்-சரீரத்தையும், கருத்துக்கு இசைய-சுருத்திற்சினங்க, ஐயா-ஐயனே, தருததற்கு-நான் கொடுத்ததற்கு, இனியையும் உண்டோ-இனிச்சந்தேகமுண்டோ, பொய்யனேன்-பொய்யி னேனது, சிந்தை-மனத்திலுள்ள, பொய்கெட-பொய்யொழிய, பூரணம்- பிறைவாகிய, மெய்யதம்-இன்பம்-உண்மையாகிய சுகம், என்று விளைவது- எக்காலமுண்டாவது என்பது.

(வி-ரை.) சையினுலஞ்சலி செய்தும். காயத்தினால் வலம் வந்தும் மனத்தினால் நினைத்தும் வாழ்ந்தேன் என்பார், கைய மெய்யுந் கருதுத் திசையவே ஐயத்ததற் கைய பனியுண்டோ என்றனர். இங்ஙனம் செய்ய வேண்டு மென்றதற்குத் தேவாரம். "கைகள் கூப்பித்தொழீர், கடி-மாம லர் துவி சின்று, பைவாய்ப் பாம்பரையார்த்த பரமனைக், கைகள் கூப்பித் தொழீர்." "ஆக்கையாற் பயனென், ஆரன்-கோயில் வலம் வந்தி, பூக்கையா லட்டிப் போற்றி யென்றதவிவ், வாக்கையாற் பயனென்." "கெஞ்சேந் தினையாய், திரிர்-புன்சடை சின்மலனை, மஞ்சாமலையங்கை மனனனை, கெஞ்சேந் தினையாய்." எனவருவனவற்றாற் காண்க. (உ௦௦)

என்று முன்னை மிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தன னேயருட் சோதிரீ
கின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை கேர்மையாம்
கண்ட தீதற வைத்த நிவந்த.

(இ-ன்.) நன்று தீது அற-உண்மை திமைகள் இல்லா தொழிய, வை த்த-வள்ளை உன் திருவருணிலையில் அமைத்து வைத்த, நடுவதே-பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் பொதுவாய் நிற்கும் பொருளே, என்றும் எக்காலமும், உன்னை-உன்னை, இதயம்-இதயமாயிய, வெளிக்குளேதுன்ற ஆகாயத்திற் பொருகத, வைத்தனனே-வைத்தேனே, (அதற்கிணங்கி) அருன்சோதி- அருனொளியாகிய, கீ-கின்ற தன்மை நிலைக்கு-(என்னிதயத்தில் கீ-கின்ற தன்மையாகிய நிலைமைக்கு, என்றோ கேர்மை ஆம்-என்ன ஒப்பாகும் என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் பொதுவாகச் சர்வவியாபகனாயிருந்திடமும் அவ னை இருதயத்திற் சிறப்பாகத்தரித்ததலே, விசேடமாகவின், என்று முன் னையிதய வெளிக்குளேதுன்ற வைத்தனன் என்றனர். தேவாரம். "முன் னெஞ்சம் மின்றி மூர்க்கராய்ச் சாகின்றார், தக்கெஞ்சந் தமக்குத் தாமினாத வர், வன்னெஞ்சம்மது கீங்குதல் வல்லீரே, என்னெஞ்சிலீசனைக் கண்ட தின்னமே," என்றதனாற் காண்க. (உ௦௧)

வைத்த தேகம் வருந்த வருந்திடமே
மிதத னுனருள் பெற்றுந் திடமிலென்
கித்த மோன விவசின்ம யானந்தம்
வைத்த வைய வருட்செம்பொற் சோதியே

(தி.ன். சித்தம்-உண்மையான, மோன-மெனன சிலையினை யறிவிப்புகளே, சிவ-மங்களானே, சின்மயாநந்தம்-ஞானசுகந்தை, வைத்த-எனக்கு அருள்செய்த, சீய-ஐயனே, அருள்-கிருபையோடு கூடிய, செம்பொன் சோதியே-செம்பொன்னொளியே, வைத்த-அமைக்கப்பட்ட, தேவம்-சரீரம், வருத்த-வருத்துதலினாலே, வருத்தம்-துன்பப்படுகின்ற, பித்தம்-பித்தஞ்சிய, நான்-அடியேன், அருள்பெற்றும்-(நினை) திருவருளினபடைத்தம், திடம்-(அசைவறவிருக்கும் திடமானது) இலேன்-இல்பாதலாக விருக்கிறேன் என்க.

வி-ரை.) உயிரானது உடம்பெனத் தானென வேற்றமையின்றி அபேதமாய் நின்றவன் அவ்வுடல் வருந்த அவ்வுயிரும் தேகாபி மானியாய் வருத்தம். உடலின் இலக்கணத்தினையும், உயிரினிலக்கணத்தினையும் உணர்ப்பு விசாரித்தறிந்து வாழ்வோருக்கு உடலால் வருந்துன்பத்திற்கு உயிரிலக்கணமாட்டாது. இத்தகைய விசாரணை சிறிதுமில்லாதவனென்பார் தண்ணீர்பித்தனெனவும், அதனால் தேகாபிமானியாய் வருந்துகின்றேன் என்பார், வைத்ததேகம் வருந்த வருந்திடும் பித்தனெனவும் கூறினார். அருளின யடைத்தம் அவ்வருண் மயத்து சில்லென் என்பார். அருள் பெறும் திடமிலேன் என்றனர்- முதல்வன் மற்றைய தேவர்கள் போல இறப்பினும் பிறப்பினு மொத்துண்டலையாது நித்தியனாயுள்ளவனாக வுன். சிவனென வழைக்கப்பட்டான். (உருஉ.)

செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரோமுழு

வம்ப னேனுனை வாழ்த்து மதியின்றி

இம்பர் வாழ்வினுக் கிச்சைவைத் தேன்மனம்

நம்பி வாவெனி னானென்கொல் செய்வதே.

(தி.ன். செம்பொன்-செவ்விய பொன்னினை யொத்த, மேனி-நிறத்தினை வாய்க்க-செழுஞ்சுடரே-செழுமையாகிய வொளியே, முழுவம்பனென்-அதிதட்டஞ்சியநான், உன்னவாழ்த்தும்-உன்னைத்துதித்தற்குரிய, மதியின்றி-அறிவில்லாமல், இம்பர் வாழ்வினுக்கு-இவ்வுலகவாழ்க்கையின் பொருட்டு, மனம் இசையவைத்தேன்-மனம் விரும்பினேன், நம்பி-சிறந்தோனே, வாவெனி-(என்னையே) வாவென்றழைத்திடில், நான் செய்வதென்-அடியேன் செய்யக்கிடந்தது யாது என்க.

வி-ரை.) பிரத்தியட்சத்தில் பஞ்சேந்திரியங்கட்கும் இன்பத்தினைக் கொடுத்தும் உலகவாழ்க்கையி லிச்சைவைத்துத் தேவரீரை மறந்துள்ள மதியின்பேனை வலியவந்து ஆட்கொள்ளின் அக்காலத்தும் சின்னை யறிந்து காத்ததாது சதசதாம் பராட்டி வாழ்வனே என்பதாம். (உருங்.)

செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும்

ஐய நின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி

வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்

பொய்யிலேசுழன் நேனென்ன புன்மையே.

(இ-ள்.) செய்யுஞ் செய்கையும்-செய்யுஞ்தொழிலும், சிந்திக்கும் சிந்தையும்-எண்ணுகின்ற எண்ணமும், ஐய-ஐயனே, நின்னது என்று எண்ணும் உன்னதென்றெண்ணுகிற, அறிவு இன்றி-ஞானமில்லாமல், வெய்யகொடிய, காமவெகுளி மயக்கம் ஆம்-காமவெகுளி மயக்கக்கனாகிய பொய்யிலே-பொய் கடையிலே, உழன்றேன்-சுழன்றேன், என்ன புன்மை-இது என்ன இழிவான காரியம் என்க.

(வி-ரை.) செயலும், எண்ணமும் கண்டத்தினுக்குத் தக்கபடி யுண்டாமென்றும் அந்நன் முண்டாதலும் முதல்வாறையேயே யென்றும் சிறிதுமோராத் தி அவ்விரண்டிலுஞ் சுதந்தரம் பாராட்டித் திரிகின்றேன் என்பார், செய்யுஞ் செய்கையும் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும் நின்னதென்றெண்ணு மறிவின்றி என்றனர். அந்நனஞ் சுதந்தரம் பாராட்டி வாழ்தலின் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்றும் குற்றத்திற் பட்டனென்பார், வெய்யகாம வெகுளி மயக்கமாம் பொய்யிலே சுழன்றேன் என்றனர். இம்மூன்று குற்றமும் கீங்கெறுவல்லது என்ன பிரயோசனமென்பார், என்னபுன்மையே என்றுச். திருமந்திரம், காமம் வெகுளி மயக்காடுகையாகத், தேமம் பிடித்திருந்தே னாக் கெரிமணி யோமெனு மோசையி னுள்ளே யுறைவதோர், தாமதனைத் தலைப் பட்டவாலே." என்றதனாற் காண்க. (உ௦௪)

புன்பு லானாம் பென்புடைப் பொய்யுடல்

அன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ

என்பொ லாமணி யேயிறை யேயித்தால்

துன்ப மன்றிச் சுதமொன்று மில்லையே.

(இ-ள்.) புல்-அற்பமான, புலால்-மாமிசத்தையும், கரம்பு-கரம்பையும், என்பு-வலும்பையும், உடை-உடைய, பொய்யுடல்-பொய்யுடம்பானது. அன்பர் யார்க்கும்-அன்பரெல்லாருக்கும், அருவருப்பு அல்லவோ-அருவருக்கத்தக்க பொருளல்லவோ, என்-என்னுடைய, பொல்லா-தொனிக்கப்படாத, மணியே-முழுமணியே, இறையே-தலையே, இத்தால்-இவ்வுடம்பினால், துன்பம் அன்றி-துக்கமேயன்றி, சுதம் ஒன்றும் இல்லை-சுதம் சிறிதும் இல்லை என்க.

(வி-ரை.) யாக்கை நிலையாபையினை கென்று விசாரித்து அறித்த கொண்ட மகாண்டகுத் தேகத்தைத் தாண்டிக்கொண்டிருத்தல் வெறுப்பாகத்தோன்று மாகையால், புன்புலானாம் பென்புடைப் பொய்யுடல் அன்பர் யார்க்கு மருவருப்பல்லவோ என்றனர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். "பத்தவுடல் வீண்பாடு பட்டவுடல் சீடுதூர், பத்தவுடலொன்றுக்கா காதவுடலித்தவுடல், கைத்திப்பார்த தென்ன வலிய வயிர்மாய்த்துச், செத்தப்போனதுவல்லதே." என்றதனாற் காண்க, (உ௦௫)

உ.உ.சு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

இல்லை யுண்டென் நெவர்பக்க மாயினும்
சொல்ல வோவறி யாத தொழும்பன்பான்
செல்ல வேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்ல நீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே.

(இ-ள்.) இல்லை உண்டு என்று-இல்லையென்றும் உண்டென்றும், எவர் பக்கம் ஆயினும்-எவர்களுடைய இடத்திற்காயினும் போய், சொல்ல அறியாத-கூற அறியாத, தொழும்பன் யான்-தொண்டனாகியான், செல்ல-போக, வேறு ஒருதிக்கு அறியேன்-மற்றொரு கதியறியேன், எல்லாம் வல்ல நீ-எல்லாம் செய்ய வல்லவனாகிய நீ, என்னை-அடியேனை, வாழ்விக்க வேண்டும்-வாழ்வித்தருளவேண்டும். என்க.

(வி-ரை.) தனக்கென வொரு சுதந்தரம் வாய்ந்திருக்கு மனவும் முதல் வன் அன்னியனாகக் காணப்படுவன். அங்ஙனமின்றி தன் சுதந்தர மிழந்து நீயேகதி வேறுகதி காணெனெனத் தனித்தகாலத்து முதல்வன் அன்னியனாகவிரந்து ஆதரிப்பெனப்பது நிச்சயமாகலின், செல்லவேறொரு திக்கறியேனெலாம் வல்லநீயேனை வாழ்விக்கவேண்டுமே என்றனர். (உ-சு)

வேண்டுஞ் சீரருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்ட நானென் புலமறி யாததோ
ஆண்ட நீயுன் னடியவ னானென்று
தூண்டு வேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே.

(இ-ள்.) சீர்-சிறந்த, அருள்-உன் அருளானது, வேண்டும்-அடியேனாக விரும்பப்படும், மெய்யன்பர்க்கே-உன்மெய்யடியார்களுக்கே, அன்புபூண்ட நான்-அன்பு கொண்டநான், என் புலம் அறியாதது-என்னுள் மறியாமல், ஆண்டநீ-என்னையாட் கொண்டநீ, உன் அடியவன் நான் என்று-உன் தொண்டன் நான் என்று, தூண்டிவேன் அன்றி-எச்சரிப்பேன் அல்லது, தொண்டன்-தொழுப்பெனன், என் சொல்வது-யாது சொல்லத்தக்கது என்க.

(வி-ரை.) அன்பர் பணியிற்கட்டுப்பட்டு அவ ரேவல்வழியினின்று விடில் முதல்வன் மனத்தின்கண்ணே யிருந்து அறிவை விளக்கி ஆண்டு கொள்வனாதலின் மெய்யன்பர்க்கே யன்புபூண்டநானென்புல மறியாததோ ஆண்ட நீ என்றனர். (உ-ர)

எனக்கு னேயுயி ரென்ன விருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
சுனத்த சீரருட் காட்சிய லாலொன்றை
நீனைக்க வோவறி யாதென்ற நெஞ்சமே.

(இ-ள்.) எனக்கு உன்னை-எனதெயத்தினிடத்தே, உயிர் என்ன-உயி ரென்று சொல்லும்படியாக, இருந்த நீ-எழுந்தளியிருந்த நீ, மனக்கிலே

சத்தை-மனத்தில் விளையுந்துன்பத்தினை, மாற்றல்-நீக்கிவிடுதல், வழக்கு அன்றோ-(தேவரீருக்கு) கடமையல்லவோ, கனத்த-மேலான, சீர்-சிறப்பினை வாய்ந்த, அருள்காட்சியல்லாது-திருவருள் தரிசனத்தினை யல்லாது, ஒன்றை-வேறொன்றினை, நினைக்கவோ-எண்ணவென்றாலோ, என்றன்-அடியேனது, நெஞ்சம்-மனமானது, அறியாது-என்னை அறிபாது என்க.

(வி-ரை.) உயிருக்குரியாய் வாழ்பவன் முதல்வனாகிய நீயே யென்றறிந்தபின்னர் உன்னுடைய திருவருளே கதியென நம்பி அதிற்கட்டுப்பட்டு, ஐம்புலன் வழிசெல்லாத மனத்தில் ஏகதேசம் பழையவாசனையால் சிற்சில போது கிலேசம் விளையின் அதனை மாற்றுவது நின் கடமையன்றோ என்பார்; மனக் கிலேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ என்றார். (௨௦௮)

நெஞ்சு கந்துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்சு வென்ற வருனறிந் தேயையா
தஞ்சு மென்றுன் சரணடைந் தேனெஞ்சும்
செஞ்செ வேலின்ற சிற்சுக வாரியே.

(இ-ள்.) நெஞ்சு-மனம், உகந்து-விரும்பி, உன்னை-தேவரீரை, நேசித்த-விசுவாசித்த, மார்க்கண்டர்க்கு-மார்க்கண்டமுனிக்கு, அஞ்சல்என்ற-பயப்படாதேயென்ற, அருள் அறிந்து-திருவருளைத்தேர்ந்து, ஐயா-ஐயனே, தஞ்சம் என்று-அடைக்கல மென்று, உன்-தேவரீரது, சரண்-திருவடிகளில், அடைந்தேன்-அடைந்தேன், எங்கும்-எவ்விடத்தும், செஞ்செவ்வே-செப்பமாக, நின்ற-நிறைந்த, சிற்சுகவாரியே-ஞானானந்த சமுத்திரமே. என்க.

(வி-ரை.) மார்க்கண்டர்க்கு அஞ்சல் என்றதாவது அவருயிரைக் கவரவந்த காலனுயிரைக் கவர்த்தது-கந்தபுராணம். “மத்தான் மிக்கான் மற்றிவன்மைந்தனுயிர் வவ்வப், பதைத்தானென்னு வுன்னி வெகுண்டான் பதிலுன்றுஞ், சிதைத்தான் வாமச்சேவடி தன்னுற் சிறிதுந்தி, யுதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போன்மண் ணுறவீழ்ந்தான்.” என்றதனற் காண்க. தஞ்சமென் போரை அஞ்சலென்றருள்வோன் நீயே யெனவறிந்த நானும் தஞ்சமென வுன்சரணடைந்தே நென்பதாம். (௨௦௯)

வாரியேழு மலையும் பிறவுந்தான்
சீரி தானநின் சின்மயத் தேபென்றால்
ஆரிலேயுள தானித் திரளதை
ஓரிலேனெனை யாண்ட வொருவனே.

(இ-ள்-) என்னை அடியேனை, ஆண்ட-ஆண்டுகொண்ட, ஒருவனை-ஒப்பற்றவனே, வாரி ஏழும்-ஏழுசமுத்திரங்களும், மலையும்-(எட்டு) மலைகளும், பிறவும்-மற்றுள்ளனவும், (இருப்பது) நின்சின்மயத்தே என்றால்-உன்னுடைய சிற்சொருபத்திலென்றால், ஆவித்திரன்-உயிர்க்கூட்டம், ஆரிலே-எவரிடத்து, உள்ளது-இருக்கின்றது, அதை-அந்தவுண்மையை, ஓரிலேன்-ஆராய்ந்திலேன். என்க.

௩௩௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருமேனியாகிய சிற்சத்தி மாயையைப் பதிந்த போது பிரபஞ்சத் தோன்றிச் சத்திபரா முகையான போதுபிரபஞ்ச மொடுங்குமாகலின், வாரியேழுமலையும் பிறவுந்தான் சீரிதான நின் சின்ம யத்தே என்றனர். சீவஞானசித்தியார். “கற்றநூற்பொருளுஞ் சொல் லுங்கருத்தினி லடங்கித் தோன்றும், பெற்றியுஞ் சாக்கிராதி யுயிரினிற் பிறந்தொடுங்க, முற்றதும் போல வெல்லாவுலகமு முதித்தொடுங்கும், பற் றெடு பற்றதின் நிறின்றனன் பரனுமன்றே.” என்றதனாற் காண்க. உலக மவனிடத்து உனதாகவே உயிர்த்தொகையும் அவனிடத்துள நென்பதிற் றட்டிலையென்பார், ஆரிலே யுனதாவித் திரளதையோரிலேன் என்ற னர். (உக௦)

ஒருவ ரென்னுளத் துள்குந் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருள னேன்பட்டவாதை விரிக்கினு
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே.

(இ-ன்.) ஒருவர்-நீயன்றி வேறொருவர், என் உள்ளத்து-அடியேன் மனத்து, உள்கும்-நினைக்கின்ற, குறிப்பு அறிந்து-கருத்தைத்தேர்ந்து அருள்வரோ-அருளுவாரோ, என்னை ஆள் உடை-என்னையடிமையாகவு டைய, அண்ணலே-பெரியோனே, மருளனேன்-மயக்கத்தையுடைய நான், பட்டவாதை-பட்டதுன்பத்தை, விரிக்கின்-விரைமாக வெடுத்துச் சொன் னால், நான்பெருகும்-நான் அதிகரிக்கும், (ஆதலால்) இனிப்பேசவிதியின்று இனிப்பேசுதற்கு முறைமையிலே, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சர்வ வியாபகனாகலின் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தி னுமிருந்து விளங்குவனெனவும், மற்றையர் ஏகதேசிகளாகலின் அங்கனம நியாரெனவும் குறிப்பிப்பார், ஒருவரென்னுளத்துள்கு குறிப்பறிந்தருள்வ ரோ வெனையாளுடையண்ணலே என்றனர். திருமந்திரம். “உள்ளத் துளே தான் கரந்தெக்குநின்றவன், வள்ளற்றலைவன்” மலருறை மாதவன், பொன்னக் குரம்பைப்புகுந்து புறப்படுங், கள்ளத்தலைவன் கருத்தநியார் களே.” என்றதனாற் காண்க. (உக௧)

இன்று னக்கன் பிழைத்தில னுனென்றே
அன்று தொட்டனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே.

(இ-ன்.) இன்று-இப்பொழுது, நான்-அடியேன், உனக்கு-தேவரீருக்கு, அன்பு இழைத்திலன் என்று-அன்பு செய்திலெனென்று, அன்று-பூர்வம், தொட்டு-தொடங்கி, அரசே-இறைவனே, என்னை-அடியேனே, ஆள் என்று-ஆள்வாயென்று, நன்று அரற்றிய-நின்று கதறின, நீலனை-வஞ்சக னாகிய என்னை, கைவிட்டால்-கைநெகிழ் விரிவையாயின், மன்றம்-உலக மானது, நின் அருள்-உன்னருளை, எப்படி-எவ்வாறு, வாழ்த்தும்-துதிக்கும், என்க.

(வி-ரை.) இருவனையொப்பு, மலபரிபாகம் வாய்ந்த பெரியோர்கட்கு னுக்கிரகித்தல் அவ்வளவு அருமையன்றெனவும், அவர்கள் அடைந் ள்ள பரிபக்குவமே திருவருட்பேற்றினுக்கு அவர்களை ஆளாக்கி விடுமென இத்தகைய தன்மை சிறிதுமில்லாதவனையே திருத்தியாட் கொள்வது வாக்கியமெனவும் இத்தகையானைக் கைவிட்டால் அருளுடைய வேண்டி முயற்சிக்கும் யாரும் மனந்தளருவாரெனவும் குறிப்பிப்பார், நின்ற நியதீலனைக் கைவிட்டால் மன்றமெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே ன்றனர்.

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனே
ஆழ்த்து நின்ற தொழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து முக்கணருட்செம்பொற் சோதியே,

(இ-ன்.) குழிந்து நின்றவனைந்து நின்ற, தொழும்பரை-அடியார்களை, னந்தத்து-ஆனந்தத்தில், ஆழ்த்தும்-முழுக்கச்செய்கின்ற, முக்கண்-ன்று கண்ணையும், அருள்-அருளினையுமுடைய, செம்பொன் சோதியே-ம்பொன் போன்ற பிரகாசமுடையவனே, வாழ்த்தும்-யாவரும் வாழ்த் தற்குரிய, நின்-தேவரீரது, அருள்-திருவருளானது, வாரம் வைத்தால் ன்றி-என்மீது அன்புவைத்தால் அல்லது, பாழ்த்த சிந்தை-பாழாகிய னத்தினையுடைய, பதகனும்-பாலியாகிய நானும், உய்வனே-பிழைப்ப னு. என்க,

(வி-ரை.) கண்கட்குப் புறவிருளைக் கிரணத்தாலோட்டிப் பிரகாசத் தைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றுக் கொளிபோல, உயிர்கட்கு மயக்கத்தினைத் துவருனானீக்கி யனுக்கிரகஞ் செய்கின்றவிறைவனுக் கவ்வுருட்குணமேம் தெலின், நின்னருள் வாரம் வைத்தாலன்றிப் பாழ்த்த சிந்தைப்பதகனு ய்வனே என்றனர். சிவஞான சித்தியார். “மருளினையருளால் வாட்டி ன் னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட், கிருளினை பொளியாலோட்டு மிரவியைப் பாலவீசன்”. என்றதனாற் காண்க. திருவாசகம். “அவனருனாலே யவன் ன் வணங்கி” என்றது மிக்கருந்துப் பற்றியே யென்க. (உகக)

சோதி பேசுட ரோகக மேதுனை
நீதி பேசெச மேநிறை வேநிலை
ஆதி பேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வாணையே.

(இ-ன்.) சோதியே-ஒளியே, சுடரே-(அவ்வொளிக்குக் காரணமா ள்ள) விளக்கே, சுகமே-இன்பமே, துணை-சகாயமாயுள்ள, நீதியே-நீதி நதியே, நிசமே-உண்மையே, நிறைவே-பூரணமே, நிலை-எக்காலும் நிலைத் துக்கின்ற, ஆதியே-முதலே, உன்னை- தேவரீரை, யான்-அடியேன், டைந்தேன்-சரணடைந்தேன்- அகம்-என் மனம், வாதியாது-என்னை நந்தாதிருக்கும்படி, அருள்வான்-அருள் வெளியினை, அருள்வாய்- நுபை செய்வாய் என்க.

(வி-கூ.) மனமானது மாயாகாரியமாகவினாலும், அம்மாயையினின்று கங்கிளுவன் அருள்வான் கிட்டாதாகலினாலும், அசம்வாகியாதருள் என்ற ன். தீருமந்திரம் “மனமாயைமாயை யிம்மாயை மயக்க, மனமாயை தான் மாபு மந்த்ருன் றுமில்லை” என்றதனாற் காண்க. ஈண்டுவான் என்றது ஆகாயத்தினை. என்னை? முதல்வன் அவ்வாகாயசொருபனாயிருத்தலின், அருள்வான் என்றதனால் சிதாசாயமெனக் கொள்க. தீருமந்திரம் “ஆகாச வண்ண மமர்த்துலக் கொழுந், தேகாசமாசன மிட்டங்கிருந்தவ, ஞகாச வண்ணமமர்த்து நின்றப்புற, மாகாசமாயங்கி வண்ணனுமாமே” என்றதனாற் காண்க. (உசு)

வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத் தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்துக லந்தமெஞ் ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவ னானெனும் ஈனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே.

(இ-ங்.) வானைப்போல - மேகங்களைப்போல, வளைந்து கொண்டு - குத்திகொண்டு, ஆனந்தத்தேனை-ஆனந்தமயமாகிய தேனினினை, தந்து - சொரிந்து, என்னை - அடியேனை, சேர்ந்து - கலந்து - பிரிவறக்கலந்து, மெய்ஞ் ஞானத் தெய்வத்தை - உண்மையான ஞானத்தினைக் கொடுக்கின்ற கருவுனை, நாடுவென்-தியானிப்பேன், (அதனால்) நான் என்னும் - நான் என்று விவகரிக்கின்ற, ஈனப் - இழிவாகிய, பாழ்-பாழ் நெறி, கெட-அழிய, என்றும்-ஏக்காலத்தும், இருப்பன்-வாழ்ந்திடுவன். என்க.

(வி-கூ.) மாயையாலுண்டான தனுகரணபுவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்களை நான் நான் எனும் அகங்கார முண்டாந்தோறும் சன்னமரண நீங்காது. இவை நீங்காதிருக்கவே என்று நித்தியமாயிருக்குக தன்னைபுண்டாகாதாகலின், நானெனு மீனப்பாழ் கெடவென்று மிருப்பனே என்றனர். தீருகீதறள். “யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப் பான்வானோர், குயர்த்த வுலகம் புகும்.” என்றதனாற் காண்க. பெருநாவ னர் “நீவோழ்வார்” என்றதற்கேற்ப என்றுமிருப்பனேயென்றனர். (உசு)

இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வானெனைத் திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிச் சுரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெவாம் அரும்பச் செய்யென ஈன்னை பொப் பாமனே.

(இ-ங்.) இரும்பை-இரும்பினை, காந்தம்-காந்தக்கல்லானது, இழுக்கின்ற ஆறுகவர்கின்ற விதம், என்னை-அடியேனை, திரும்பிப்பார்க்க வொட் டாமல்-மீட்டும் பிறவியினைத் திரும்பிப்பார்க்காதவண்ணம், திருவடி-தேவரீர் திருவடிகளாகிய, சுரும்பைத் தந்து-சுரும்பினைக் கொடுத்து, கண்ணீர்-கண்ணீரும், கம்பலை-மெய்க்கருமும் ஆகிய, எல்லாம்-அடியாரக்குரிய இலக்கணமெல்லாம், அரும்பச் செய்-அடியேனிடத்துண்டாகச் செய்வாய், எனது அன்னை-என் தாய்க்கு, ஒப்பு ஆம்-சமானமாகி, மன்னே-இறைவனே. என்க.

(வி-ரை.) காந்தம் இரும்பினை விகாரமின்றியே தன் வசத்தாக்கிக் கொண்டதுபோல முதல்வன் ஆன்மாவை விகாரமின்றித் தன்வசத்தாக்கிக் கொண்டவனுக்கோரிச்செயுந் தொழிலுமின்றி யெல்லாந்தனது செயலாக நிற்பனாகலின், இரும்பைக் காந்தமிழுக்கின்ற வாறெனைத் திரும்பிப் பார்க்க வொட்டாமல் என்றனர். சிவஞானபோதம், வலிந்திரும்பைக்காந்தம் வசஞ் செய்வான் செய்தல், சலிம்பில் விகாரியலன்றான்.” எனவும், சிவஞானசித் தியார், “இரும்பைக்காந்தம் வலித்தாற்போலியைத் தங்குயிரை” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

(உகச)

அன்னை யப்பனென் னாவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
என்னைப் பூரண விற்ப வெளிக்குளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே.

(இ-ள்.) அன்னை-தாய், அப்பன்-தந்தை, என் - அடியேன், ஆவித் துணை-உயிர்த்துணை, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, தன்னை-தன்னை, ஒப்பற்ற-நிகரற்ற, சற்குரு என்பது என் - ஞானஞ்சாரியன் என்று சொல் லுவதென்ன, என்னை-அடியேனை, பூரண இன்பம் - பூரணந்த மாகிய, வெளிக்குளே-வெளியினிடத்தே, துன்ன வைத்த-பொருந்தவைத்த, சுடர் எனத்தக்கது-சோதியென்று சொல்லத்தக்கது என்க.

(வி-ரை.) பக்குவரான சகலர்க்கு முதல்வன் பார்வையிட்டு மற்றென் று பிடிக்குமாறுபோலத் திருமேனி கொண்டுவந்து தீட்சையால் மும்மலங் களும் நாசத்தையடைய அனுக்கிரகத்தினைச் செய்வனாகலின், குருவேறு முதல்வன் வேறு என்றெண்ணப்படாதென்பார், சற்குருவென்பதென்..... சுடரெனத் தக்கதே என்றனர், தீருமந்திரம். “குருவே சிவமெனக்கூறின னந்திருவே சிவமென்பது குறித்தோரார், குருவே சிவனுமாய்க் கோனு மாய்நிற்கும், குருவேயுணர்வற்றதோர் கோவே.” என்றதனாற் காண்க.

தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்கதாக விளங்கு முத லொன்றே
எக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றுநிறை வானதே.

(இ-ள்.) தக்க கேள்வியின் - தகுதியாகிய கேள்வி என்னும் பெயரி னால், சார்ந்த - பொருந்திய, நல் பூமியில்-நல்லநிலத்தில், மிக்கது ஆகவி ளங்கும்-மேலானதாக விளங்குகின்ற, முதல் ஒன்றே-வித்து ஒன்று மாத் திரமே, எக்கண்ணும் தொழ-எத்திசையும் வணங்க, யாவையும் - எல்லாவற் றையும், பூத்துக்காய்த்து - பூவெடுத்துக்காய்த்து, ஒக்க நின்றும் - (அவைக ளுடன் தனித்தனியே) கூடிநின்றும், ஒன்றாய் நிறைவு ஆனது-ஒரு பொரு ளாகியே எல்லாவற்றிலும் அகம்புற மென்றதபடி நிறைவுற்றிருத்தது என்க.

(வி.கா.) ஞானவேள்வி நான்கினுள் முதலாவது கேட்டலாகவினாலும் இது காரணமாகவே சிந்தித்தல், தெளிதல், சிந்தைகைகூடி வருமாகவினாலும், கேட்ட பின்னர் கேட்கவேண்டாமையானும், சிந்தித்தபின் ஞான வேண்டாமையானும், தெளிந்தவழி சிந்தைமேவுதற்கு இடையீடுண்மையானும் கேட்டல் முதலியவற்றில் நின்றார் சுத்ததத்துவபுவனங்களின் அபர முத்தராக கைகியவாதே பரமுத்தியைத் தலைப்படுவதன்றி மீளுதலின்மையானும், இத்தகைய யாவற்றிற்கும் கேட்டலொன்றே காரணமாயிருத்தலினாலும், தக்கேன்வியில்.....தாநிறை வானதே என்றனர். (உசுஅ)

ஐயுன மான சமயங்க ளாறுக்கும்
தான மாய்கின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தின னேனின் பந் தேக்கித் திளைப்பனே.

(தி.ன்.) ஆன-உண்டாகிய, மானம்-பெருமை பொருந்திய, சமயங்கள் ஆறுக்கும். ஆறுசமயங்களுக்கும், தானம் ஆய்கின்று - இடமாய்கின்று, தன்மயம் காட்டிய-தன்னுருக்காட்டிய, ஞானபூரண நாதனை நாடி - ஞான நிறைவுள்ளவனாகிய தலைவனை நாடி, தினனேன்-எளியனேன், இன்பம்-நிரதிசயானந்தத்தை, தேக்கிதிளைப்பன்-பூர்ணமாயதுபவிப்பேன்.

(வி.கா.) அறுகணக்காக விரிந்துள்ள பற்பல சமயங்களும் அறுவகைச்சமயத்துடைந்துமாகலின், சமயங்களாறுக்கும் என்றனர். திருமந்திரம். "அறுசமயமு மாறுவலுக்கா, லாறுசமய மவ்வாறு டப்புவன, கூறுசமயங்கள் கொண்ட தெரிசில்லா நெறியன்றே." என்றதனாற்காண்க. அவ்வாறு சமயங்களும் அறுச்சமயத்துட் படுமா கலின், மானசமய மென்றனர். ஆறுவகைச் சமயத்தன்னார்க்கு மவ்வவர்கொண்ட கோட்பாடுகளுக்குத் தக்க காரண அனுக்கொருசெய்திற தன்மையால், தானமாய்கின்று தன்மயங்காட்டிய என்றனர். திருவாசகம். "திருத்தகு மறுவனச் சமயத்தறுவகையோர்க்கும் வீடுபெரும் கின்ற என்றதனாற்காண்க. (உசுக)

தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
பாக்க மாபெனக் காணந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணம்
தாக்கி கின்றவா தன்மய மாமதே.

(தி.ன்.) இன்பம் - ஆனந்தம், தேக்கி - பூரணமாயடைந்து, திளைக்க திளைக்க-அனுபவிக்குத்தோறும், ஆக்கம்ஆய் - விருத்தியடைந்து, எனக்கு ஆனந்தமாகி-எனக்கு இன்பம் ஆகி, போக்கினோடு வரவு அற்ற - போக்கும் காலுயில்லாத, பூரணம் தாக்கி நின்றவா-பூரணப்பொருளானது வந்துமே கிட்டி கின்றவாறு என்னை, அதே தன்மயம் ஆம் - அதுவே தன்மயமாம். என்க.

(வி.கா.) முதல்வனுடைய நிரதிசயானந்தத்தில் ஆன்மாவானவன் முத்திபதாபிசந்தோறும் தந்தோற்றம் வேருகத்தோன்றது அவ்வா

னந்தமயமேயாகி வினங்கிப் பேரின்பா தீதமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பானா கலின், தேக்கியின்பம்.....தன்மயமாதே என்றனர். துகளறுபோதம் “ஒன்றுஞ் சுகவடிவுக் குன்னானதம்பிரா, னன்றி யொருபொருளுமாகாதே- ரின்றமுந்திச், சொல்லரியவிற்பஞ் சுகத்துக்கீதமாய், சில்லவன்றானுமே ரிலை” என்றதனாற்காண்க. திருவாசகம். “போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே.” என்றதற்கேற்ப, போக்கினோடு வரவற்ற பூரணம் என்றனர். (௨௨௦)

அதுவென்றுன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகள் மோனப் பொருளது
எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதிவு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே.

(இ-ள்.) அது என்று உன்னும் அதுவும்-அதுவென்றென்னும் எண்ணமும், அற நின்ற - இல்லாமல் நின்ற, முதியஞானிகள் - பெரிய ஞான வான்களுடைய, மோனப்பொருள் அது - மௌன நிலையினர் பலிக்கும் பொருளாய் அது, எது என்று எண்ணி-எதுவென்று மதித்து, இறைஞ்சுவன்-தொழுவேன், ஏழையேன்-எளியேனுடைய, மதியுள்ளின்று - அறிவினின்றி, இன்பவாரிவழங்கும் - ஆனந்தப்பெருக்குப் பெருகா நிற்கும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனை ஞானிகள் உள்ளும் புறம்பு மொரேவகையாகக் கண்டு தரிசித்து வாழ்வாராகலின் ஏகதேசம் சுட்டுணர்விற்கானாரென்பார், அதுவென்றுன்னு மதுவுமறநின்ற முதியஞானிகள் என்றனர். திருமந்திரம், “அதுவிது வென்பரவனை யறியார், கதிவர நின்றதோர் காரணங்காணார். மதுவிரி பூக்குழன்மாமங்கை நங்கை, திதமதுவுன்றாக டேர்ந்தவர்தாமே.” என்றதனாற்காண்க. அத்துவிதமாய் அறிவுக்கறிவாயிருந்து ஆனந்தத்தினை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கும் முதல்வனை வேறுபடுத்தி எங்ஙனமாகப்பாவித்து வணங்குவதற் கேலுமென்பார், எதுவென்றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன் மதியுணின் றின்பவாரி என்றனர். (௨௨௧)

வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
ஒரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே.

(இ-ள்.) என்னை - அடியேனை, வாரிக்கொண்டு - கவர்ந்து கொண்டு, வாய்மடுத்து-வாயிற்பெய்து, இன்பம் ஆய் - சுகரூபமாகி, பாரில் - உலகில், கண்டவையாவும் பருகினை - காணப்பட்ட பொருள்க் கெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிட்டன, ஒரில்-ஆராய்மிடத்தில், ஊமன் கண்டிடும் கனவு என - ஊமன் காணும் கனவுபோல, யாருக்கும் சொல்ல - யாருடனுஞ் சொல்லுதற்கு, வாயில்லை-வாக்கில்லை, ஐயனே-இறைவனே. என்க.

(வி-கா.) மருளினிற் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த ஆன்மாவிற்குப் பக்குவ முற்றாகலத்த முதல்வன் அம்மருளினை நீக்கித்தனது அருள் வயத்தனாக் கித்தன்னைத்தவிர ஒன்றுந்தோன்றாதவாறுசெய்தல் சாம்பிரதாயமாகலின், வாரிக்கொண்டேனை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப், பாரிற் கண்டவையாவும் பரு கினை பென்றனர். அருள்வயப்பட்டோர் ஞானமுடையராய் எக்காலத்து மெனமுற்றிருப்பாராகலின், ஊமண் கனவென யாருக்குஞ் சொலவாயிலே ன்றனர். (௨௨௨)

ஐய மற்ற வதிருந ணர்க்கெலாம்
கையி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேயிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்கனே.

(இ-ள்.) ஐயம்-சந்தேகம், அற்ற-நீங்கின, அதிவருணர்க்கு எல்லாம்- அதிவர்க்குச் சிரமிகளாகிய ஞானியர்க்கெல்லாம், கையில் - சையிலிருக்கிற, ஆமலக்கனி ஆகிய - நெல்லிக்கனிபோன்ற. மெய்யனே - உண்மைவான கனே, இந்த மேதினிமீது-இந்தப்பூமியின்மேல், உழல்-சுழலுகின்ற, பொய்ய னேற்கு-பொய்யாகிய அடியேனுக்கு, புகல் இடம் எங்கன் - சரணடை தற்கு இடம் எங்குள்ளது என்க.

(வி-கா.) சாதி குலம் சமய முதலியவற்றிற் சிறிதும் பற்றின்றித் தன தென வொரு நியதியும் வைத்துக்கொள்ளாது தங்கால முழுவதும் முதல் வனை விசாரித்தவன் உண்மையைத்தேர்ந்து அவ்வுண்மை நிலையிலேயிருந்து வாழ்பவர் அதிவருண சிரமிகள் இவர்கட்குப் பிரபஞ்ச விசாரமின்மையின் இவசிடத்து முதல்வனுடைய சாரித்தியம் நிலைபெறு மென்பார், ஐயமற்ற வதி வருணர்க்கெல்லாம், கையிலாம லக்கனியாகிய மெய்யன் என்றனர். அத்தகைய நிலை அடியேனுக்கின்மையின் என்கதியாதென்பார், மேதினி மீதுழல் பொய்யனேற்குப் புகலிடமெங்கனே என்றனர். (௨௨௩)

எங்ங னேயுய்ய யானென தென்பதற்
தங்ங னேயுன்ன ருண்மய மாகிலேன்
திங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே.

(இ-ள்.) திங்கள் - சந்திரன், பாதி - ஒருபங்காக, திகம்-பிரகாதிக்க, பணி-பாம்பினை, அணி - தரித்த, கங்கை - கங்கைதங்கிய, வார் - நீண்ட சடை-சடாபரத்தினையுடைய, கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணோடுகூடிய, எந் கையே-தகையே, யான் எனது என்பது அற்று - யான் என்னது என்ப தாகிய அகங்காரமகாரங்கள் நீங்கி, அங்ஙனே - அப்படி யற்றவிடத்திற் குனே, உன் அருள் மயம் ஆகிலேன் - உன்னுடைய திருவருள் மயமானே னிலே, எங்ஙன் உய்ய-அடியன் எப்படி பிழைக்க, என்க.

(வி-கா.) பிரபஞ்சமுகமாயிருந்த மாயாகாரிய மானவற்றிற் பற்றுள்ள கையில் உபத்திகிடமில்லையாகையால், எங்ஙனே யுய்யயானென தென்பத

ற்றங்கனே யுன்னருண்மயமாகிலேன் என்றனர். முதல்வன் தன்னையடைக் கலமென வடைந்தாருக்குக் கிருபை செய்பவரென்றும், பிறர் தனக்குச் செய்புந்தீமை பலியாதென்றும், எத்தகைய செருக்கினையு மடக்கியொடுக் குவரென்றும் குறித்தற்குத் திங்கள் பணி கங்கை மூன்றினையுங் கூறினர்.

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணை டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேயுன் னருள்வடி வாருமே.

(இ-ள்.) கண்ணின் - கண்ணினால், காண்பது - பார்க்கப்படுவது, உன்காட்சி - உன்னுடைய சேவையே, கையால்-என்னுடைய கைகளால், தொழில் பண்ணல் - தொழில் செய்வது, பூசை-உன்னுடைய பூசையே, பகர்வது-நான் சொல்லுவது, மந்திரம் - உன்னுடையமந்திரமே, மண்ணேடு-மண்ணேடு கூடி, ஐந்தும்-ஐந்தென்னுந் தொகைபெற்றிருக்கிற பூதங்களும், வழங்கு - வழங்கப்படுகிற, உயர்யாவும்-உயிர்த்தொகையாவும், அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அருள்வடிவு ஆகும் - உன்னருளுவமாகும், என்க.

(வி - ரை.) தேவாரம், “கண்காள் காண்மின்களோ” எனவும் ‘கைகாள் உப்பித்தொழீர் கடிமாமலர் தூவிநின்று’ எனவும், “வாயே வாழ் தது கண்டாய்” எனவும், கூறியவற்றாற் காண்க. ஈண்டுமந்திரமென்றது பஞ்சாக்கர மகாமந்திரத்தினே. (உஉரு)

வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனே
நெடிய வானென வெங்கு றிறைந்தொளிர்
அடிக ளேயர சேயரு ளத்தனே.

(இ-ள்.) வடிவு எல்லாம் - உருவங்கள் எல்லாம், நின்வடிவு என-உன்னருவமென்று, வாழ்த்திடா - துதிக்கின்ற, கடியனேனும் - கடினசித்தத்தையுடையனும், உன் காரணம் காண்பனே - உன் முதன்மையினைக் காணவல்லனே, நெடியவான் என - பெரிதாகிய ஆராயம்போல, எங்கும் எவ்விடத்தும், நிறைந்து ஒளிர் - நிறைந்து விளங்குகின்ற, அடிகளே - சுவரமீ, அரேசே - இறைவனே, அருள் அத்தனே - கிருபையுள்ள தந்தையே. என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்நரும் புறம்பும் கலந்துநின்று அவைகளைக் காரியப்படுத்தி அவைகளையென்று சொல்லும்படி முதல்வன் சர்வவியாபியாயிருத்தலின், அவ்வுண்மையினையறிந்தவரே அம்முதல்வனின் முதன்மையினைக் காணவல்லவராகலின், வடிவெலா நின்வடிவென வாழ்த்திடாக் கடியனேனு முன் காரணங்காண்பனே என்றனர். திருமந்திரம். “இ

ருக்கின்ற தெண்டிசையண்டம் டாதாள, முருக்கொடு தன்னடி வோங்கலிங்
வண்ணக், கருக்கொண்டு வெங்குங் கலந்திவன்றானே, திருக்கொன்றை
வைத்த செழுஞ்சுடையானே” என்றதனாற்காண்க. (உஉசு)

அத்த நேயகண் டானந்த நேயருட்
சுத்த நேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்த நேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்த நே கல்வி யாதது கற்கவே.

(இ - ள்.) அத்தனே - தந்தையே, அகண்ட - விசாலமான, ஆனந்த
னே - ஆனந்தத்தையுடையவனே, அருள் - கிருபையுள்ள, சுத்தனே-தூய்
மையுள்ளவனே, என - என்று புத்திந்து, உன்னைத்தொடர்ந்திலேன்-தேவ
ரீரைப் பற்றிலேன், மத்தனேன் - உன்மத்தனாகிய நான், பெறும் - அடைந்
திருக்கிற, மாமலம் - பெரியமலங்கள், மாய - அழியும்படி, வான்கத்தனே-
மேலான சர்வசக்திமானே, யாது கல்வி - எந்தக்கல்வியை, கற்க - கற்கட்
டும் என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனைப் பற்ற வேண்டுமாயின், மலத்தினின்று நீங்க
வேண்டும், அந்நீக்கம் கல்வி பாலன்றியமையாது, அக்கல்வியோ அறிவை வி
ளக்கஞ் செய்தலுக் கேற்றதாகவிருக்க வேண்டுமென்பதாம். திருமந்திரம்.
“சூறிப்பறிந்தேனுடலுயிரது கூடச், செறிப்பறிந்தேன் மிகுதேவர்பிரானே,
மறிப்பறியாது வந்துள்ளம்புகுந்தான், கறிப்பறியா மிகு கல்விகற்றேனே.”
என்றதனாற்காண்க. (உஉஎ)

கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

(இ-ள்.) நிருவிகற்பச்சகம் - நிருவிகற்பசமாதிகசகத்தினை, பெற்றபேர்-
அடைந்தவர்கள், பெற்ற-அனுபவித்த, பேசாப்பெருமையே - பேசப்படாத
பெரும்பொருளே, கற்றும் - பல நூல்களைக்கற்றும், நூல்முறை - அச்சாத்
திர முறைகள், சொற்ற சொற்கள்-சொன்ன சொற்கள், சுகாரம்பமோ-
சுகோதயகாரணமோ, நெறி-அவைசொன்ன நெறியில், நிற்றல்வேண்டும் -
நிற்கவேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) சுவிகற்பமுடையாருக்குப் பகிர் முகத்தோற்றமும் நிருவி
கற்பமுடையாருக்கு அந்தர்முகத் தோற்றமும் எக்காலத்து முண்டா
மாகலின், நிருவிகற்பச்சகம் பெற்ற பேர் பெற்ற பேசாப் பெருமையே
என்றனர். கற்கவேண்டிய கல்வியினைக் கற்றும் சாத்திரவழி நில்லாது
வாழ்தல் சிறிதும் பிரயோஜனமில்லையென்பார். கற்றுமென்பலன் என்
றனர். திருக்குறள், “கற்றதனா லாயபயனென்கொல் வாலறிவ-னற்று டொ
ழ் அரெனின்.” என்றதனாற்காண்க, அறிவுநூல்களைக்கற்று அவ்வழியிலே

யே நிற்கவேண்டுமென்பார், நிற்கல் வேண்டும் என்றனர். திருக்குறள். “கற்
கசடறக்கற்பவை கற்றபி-னிற்கவதற்குத்தக.” என்றதனாற் காண்க.

பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
அருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி பேயுன்ம னாத்தமே.

(இ-ள்.) அருமைசீர் - அருமையான சிறப்பினை வாய்ந்த, அன்பர்க்கு-
அன்பர்களுக்கு, அன்னை-தாய்க்கு, ஒப்பு ஆக-சமானமாக, வரும்-வருகின்
ற, அப்பேரொளியே-அந்தப்பெரிய சோதியே, உன்மனாத்தமே - உன்மனி
சத்திக்கும் முடிவான இடமே, பெருமைக்கே-பெருமையின் பொருட்டே,
இறுமாந்து பிதற்றிய - இறுமாந்து குழறிய, கருமிக்கு - தீவினையேனுக்கு;
ஐய - ஐயனே, கதியும் உண்டாங்கொலோ - நற்கதியுமுண்டாகுமோ என்க.

(வி-ரை.) உன்மனி சத்தியாவது சாந்தியாதீதை, இஃதொடுங்குமிடம்
சிவசாதாக்கியம் இது காரண வியாத்திக்கெட்டாதவதிருக்குமமாயளவுபடா
த பிரகாசமாய்த் தியானரூபமாய் விளங்கப்பட்டேச் சர்வவியாபியாக வி
ருப்பது. உன்மனாத்தம் பராற்பரநாதமுடிவுமாம். பெருமையென்பது அகந்
காரத்தின் கூறுகலின் அதனைவிரும்பித் திரியும் தீவினையேனுக்கு நற்கதி
யுண்டாமோ வென்பதாம். (உஉ௧)

உன்ம னிக்கு ளொளிர் பரந் சோதியாம்
சின்ம யப்பொரு ளேபழந் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன்ன பாவி யேன்
கன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே.

(இ - ள்.) உன்மனிக்குள் - உன்மனிசத்திக்குள்ளே, ஓளிர் - விளங்கு
கின்ற, பரஞ்சோதி ஆம் - பேரொளியாகிய, சின்மயப்பொருளே-ஞானகா
ரப்பொருளே, பழஞ்செல்வமே - தொன்மையான பாக்கியமே, புல்-அற்ப
மாகிய, மலத்த - மலத்திலுள்ள, புழு அன்ன - புழுவினையொத்த, பாவி
யேன் - பாவியாகிய என்னுடைய, கல்மனத்தை - கல்லையொத்த நெஞ்சை,
கரைக்கக்கடவது - உருக்கக்கடவை என்க.

(வி - ரை.) திருவாசகம். “கல்லப்பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுந்தி வினைகடிந்த வேதியனை” என்றதற் கேற்ப, கன்மனத்
தைக்கரைக்கக்கடவதே எனவும், முன்னைப்பழம் பொருட்டுமுன்னைப்பழம்
பொருளாய் விளங்குபவனாகலின் பழஞ்செல்வமே எனவும் கூறினர். உஉ௨

கரையி லின்பக் கடலமு தேயிது
வரையி னுனுனை வந்து கலந்திலேன்
உரையி லாவின்ப முள்ளவர் பேரலவித்
தரையி லேநடித் தேனென்ன தன்மையே.

௨௪௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) கரையில் - அளவில்லாத, இன்பக்கடல் அமுதே - ஆனந்தசாகரத்திலுண்டாகிய அமிர்தமே, இதுவரையில் - இன்றளவும், நான் - அடியேன், உளைவந்து கலந்திலேன் - உன்னைவந்து சேர்ந்தேனில்லை, உரைதில்லா - பேச்சிறந்த, இன்பம் உள்ளவர்போல-சுகத்தினை யடைந்தவர்போல, இத்தரையிலே நடித்தேன்-இப்பூமியிலே நடித்திருந்தேன், என்ன தன்மை - இது என்னகுணம் என்க.

(வி-ரை.) கண்டிக்கலத்திலேன் என்றது தன்னுடன்காரும் அத்துவிதமாய் முதல்வனை விசாரித்துண்மை தேர்ந்திலே னென்றதாம். என்னை? பரமான்மா ஆன்மாவினுக்கென்ற மன்னியமல்லவாகலான், “நாடகத்தாலுன் னையார் போனடித்துடனடிவே, வீடகத்தே புருந்திடுவான்மிகப்பெரிதம் வகையிற்றேன்” என்ற நிருவாகத்திற் கேற்ப, உரையிலாவின்பமுள்ளவர் போலவித் தரையிலே நடித்தேனென்ன தன்மையே என்றனர். (உரு-௧)

மைபு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாமும் புலையிளிப் பூரைகாண்
கையி லாமல கக்கனி போன்றவென்
னைய னேயெனையாளுடை யண்ணலே.

(இ-ள்.) மை உலாம் விழி - மைதீட்டிய கண்ணையுடைய, மாதர்கன்-மக்கையர்களுடைய, தோதகம் - வஞ்சகத்தோடு கூடிய, பொய்யில்-பொய் மின்பத்தில், ஆமும் - அழுத்துகின்ற, புல - நீசத்தன்மை, இனிப்பூரை-இனிப்போதம், கையில் - கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனிபோன்ற-தெல்லிக் கனிபோன்ற, என்னுயனை-என்தந்தையே, என்னை ஆளுடை அண்ணலே-என்னை அடிமையாகவுடைய பெரியோனே. என்க.

(வி-ரை.) மகளிர்கூட்டுறவு மிகவிழி வென்பார், மைபுலாம்விழி மா தர்கடோதகப் பொய்யிலாமும் புலையிளிப்பூரை என்றனர். நிருமந்திரம். கோதை யொழுக்கக் குணமுபொசியி, லாழடுவாரளப் புறவார்களைத், தா டுத்தடக்கிற் நடுக்கில்லாவிடிற், பூழைறுழைந்தவர் போகின்றவாரே” என்றதனார்காண்க. முதல்வன் பிரத்தியட்சமாய் விளங்குபவனென்பார் கையிலான” மலகக்கனிபோன்றவையனே என்றார். நிருவாகம். “தடக் கையெல்லிக் கனியெனக்காயி எனவும், தேவாரம், “மையலாய் மறவாம னத்தாக்கெலாம், கையிலாமலகக்கனியொக்குமே,, எனவும் வருவனவற் குத்தான்க. (உரு-௨)

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னாலுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னுலென் பசுத்துலம் போய்யும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே.

(இ-ள்.) அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அடியவர்போல் - உன் தொண்டரைப்போல, அருள்கண்ணினால் - உன் திருவருளாகிய கண்ணைக் கொண்டு, உன்னைக்காணவும்-உன்னைச் சேவிக்கவும், வா எனப்பண்ணினால்-

வருவாயாகவென்று நான் சொல்லும்படி செய்தனையாயின், என்பசுத்துவம் போய் - என்சுவத்தன்மை நீங்கி, உய்யும் வண்ணமாக - பிழைக்கும் விதமாக, மனோலயம் வாய்க்கும் - மனோநாசம் சித்திக்கும். என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனுக்குச் சிவதரிசனங் கிடைக்கவேண்டுமாயின், பசுத்தவம்கெடவேண்டும், அப்பசுத்துவங் கெட வேண்டுமாயின் மனோலயம் வேண்டும். கண்ணினுணைக்காணவென்பது சிவதரிசனம். தேவிகாலோத்தரம். “கருத்தடங்கின் முத்தியதுகையலிற் கட்டாகும், விரித்தபொருளினு வென்னவறிவுடைய மேதக்கோர், திருத்தகு நல்லறிவாலே சித்தத்தைத்திறம்பாம, வருத்தியுடனிலே நிறுத்துமது வறியின் பயனாமல்” என்றதனால் மனோலயமும், தேவாரம். “பொன்னுள்ளத் திரள்புண் சடைவின்புற, மின்னுளத்திரள் வெண்பிறையிறை, நின்னுள்ளத்தருள்கொண்டிருணங்குத, வென்னுள்ளத் துளதெந்தைபிரானிரே.” என்றதனால் பசுத்துவ நீக்கமும், திருக்கடைக்காப்பு. “கள்ளரெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்டருத்தியே, குற்றமொன்றியுள்குவாருளத்துளனு கந்தஆர், துள்ளுவனோபாய்வயற்சரும்பு நானுநெய்தல்வா, யள்ளுநராயாரல்வாகுமந்தனாரென்பதே” என்றதனால் அருள்தோற்றமாகிய சிவதரிசனமுமுறையே யுண்டாமென்பதனைக்காண்க.

வாய்க்குங் கைக்கு மெளன மெளனமென்
றேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்பமுண் டோநல் லடியரைத்
தோய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே.

(இ-ள்.) வாய்க்கும் கைக்கும் - வாய்க்கும் கைக்கும், மெளனம் மெளனம் என்று - மவுனம் மவுனம் என்று, ஏய்க்கும் - ஏமாத்தும், சொல்கொண்டு சொல்லிக்கொண்டு, இராப்பகல் அற்றிடா - இராப்பகல் அற்றிடா-இராப்பகல் அற்றொழியாத, நாய்க்கும் - நாயினேனுக்கும், இன்பம் உண்டோசுகமுளதோ, நல்லடியரை - நல்லன்பரை, தோய்க்கும் - முழுகுவிக்கின்ற, ஆகந்தம் - இன்பமாகிய, தூவெளி வெள்ளமே - பரிசுத்தமான ஆகாயத்தினின்றும் ஒருகாளின்ற பிரவாகமே என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சேந்திரியங்களின் சேட்டைகளை நீக்கி, மனமொடுங்கப் பெற்று, அந்தர்முகநோக்கிலிருக்கும் மெளனிகளைப்போல அடியேனு மிருப்பதாக நடித்து வாயாற்பேசாமலும் கையையாட்டாமலு மிருந்துக்கொண்டேமாத்துகிறே னென்பார், வாய்க்குங் கைக்கு மெளன மெளன மென் றேய்க்கும் என்றனர். இராப்பகல்-கேவலசகலம், தூவெளி - சிதாகாசம் அதாவது சிதம்பரம்.

(௨௩௫)

தூய தான தூரிய வறிலெனும்
தடியு நீயின்பத் தந்தையு நீபென்றால்
சேய தாமிர்தச் சீவத் திரளன்றோ
ஆயும் பேரொளி யான வகண்டமே.

௩௫ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) ஆயும் - அறிஞரால் ஆராயப்படுகிற, பேரொளி ஆன-பரஞ் சொதியாகிய, அகண்டமே - வியாபகமே, தாயுதான-பரிசுத்தமான, துரிய சுவை என்னும் - துரியஞானமென்கிற, தாயும் நீ - அன்னையுதீ, இன்பம்-சுகத்தினைக்கொடுக்கின்ற, தந்தையும் நீ-பிதாவும் நீ, என்றால்-என்றுசொன்னால், இத்தச் சிவத்திரள் அன்றோ-இவ்வுயிர்த் தொகுதியல்லவா, செய்யும்-மக்களாகும், என்க.

(வி-ரை) சிவத்தினைத்தந்தை யென்றும், சிவையைத் தாயென்றும், உகான்மாக்களைச் செய்களென்றுங் கூறினமையால், பரமான்மா ஒன்றென்றும், சிவான்மா பல வென்றும், அச்சிவான்மாக்கள் பரமான்வையருள் மூல மாயவையேண்டு மெனவும் ஏற்பட்டு ஐகான்மவாத மறுக்கப்பட்டது.

அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குத் திரிந்துநன் மோனத்தை
உகந்த பேருனை யொன்று வரையனே.

(இ-ள்.) அகண்டம் என்ன - அகண்டமென்று, அருமறை - அரிய வேதங்களும், ஆகமம் - ஆகமங்களும், புகன்ற சொல்லிய, நின்றன்மை-உன்னியற்கையானது, போதத்துஅடங்குமோ-தற்போதத்துக்குள்ளாமோ, செகங்கள் எங்குத் திரிந்து-உலகமுழுவதுஞ் சஞ்சரித்து, நல்மோனத்தை உகந்தபேர் - சிறந்தமோன நிலையினையடைந்த பேர்கள், உன்னை ஒன்றுவர்-உன்னை யடைவார்கள், ஐயனே - கடவுளே என்க.

(வி-ரை.) சர்வவியாபகமாக விளங்குஞ்சிவபெருமான் வியாபக அருட் போதத்தாலன்றி, ஏகதேசப்பட்ட சிவபோதத்தா லறியக்கூடாதென்பார், அகண்டமென்னவரு மறையாகமம்புகன்ற நின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ எனவும், மூர்த்திதலத் தீர்த்தமுறையே தரிசித்தவர்க்கே மௌனநிலையுண்டென்பார், செகங்களெங்குத் திரிந்து நன்மோனத்தை யுகந்தபேர் எனவும் உறினர்.

(உரு.)

ஐயனையுனை யன்றி யொருதெய்வம்
கையி னாற்றொழ வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்ய னாகிலும் பொய்யுரை யேன்சுத்த
மெய்ய னொழுகக் கேவெளி யாகுமே.

(இ-ள்.) ஐயனே - கடவுளே, உன்னை அன்றி - தேவரீரையல்லாமல், ஒரு தெய்வம் - வேறொரு தெய்வத்தினை, கையினால் - கரத்தினால், தொழவும்-தொழுதற்கும், கருதேன் - நினைக்கமாட்டேன், பொய்யன் ஆகிலும்-பொய்யினையொழுகும், பொய் உரையேன்-பொய் சொல்லேன், சுத்தன் மெய்யன் ஆம் - சுத்த மெய்யனாகிற, உனக்கே வெளியாகும் - உனக்கே விசிதமாகும், என்க.

(வி-ரை.) திருவாசகம். “பழுதிருெல் புகழான் பங்கீயல்லாற் பற்று
நான் மற்றிலேன் கண்டாய், செழுமதியணிந்தாய் சிவபுரத்தரசே திருப்
பெருந்துறையுறை சிவனே, தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ வெனக்
கோர் துணையென நினைவனோ சொல்லாய், மழலிடையானே வாழ்கிலேன்
கண்டாய் வருகவென்றருள்புரி யாயே” என்றதற்கேற்ப ஐயனே யுனைய
ன்றி யொருதெய்வம் கையினற் றொழுவக் கருதேன் கண்டாய் என்றனர்,
கையினற் றொழுவும் என்றதனால் கருத்தால் எண்ணவும், வாக்காற்ஊறவும்
செய்யேன் என்றதாயிற்று. (உருஉ)

வெளியி னின்ற வெளிடாய் விளங்கிய
ஒளியி னின்ற வொளியாமுன் நன்னெநான்
தெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றோசற்ற கல்வியே

(இ-ள்.) வெளியில் நின்ற - சிதாகாயத்தில் நிலைபெற்றிருந்த, வெளி
யாய் விளங்கிய, ஞானவெளியாய்ப் பிரகாசித்த, ஒளியில் நின்ற - பூதவொ
ளியில் நிலைபெற்றிருந்த, ஒளி ஆம் - பரவொளியாகிய, உன்தன்னை - தே
வரீரை, நான்-அடியேன், தெளிவுதந்த - எனக்குத் தெளிவைக்கொடுத்த,
கல்லால் அடிதே என்று-கல்லால் விருட்சத்தினடியி லெழுந்தருளி யிருந்த
தெய்வமென்று, களி பொருந்த அங் றோ-மனமகிழ்ச்சியடைதற்கல்லவோ,
கற்றகல்வி-அடியேன் கற்றகல்விகள். என்க.

(வி-ரை.) வெளியென்றது சிதாகாயமாகிய சீதம்பரம், மற்றொரு வெ
ளி ஆனந்தவெளியின் சொருபமான நடராஜமூர்த்தி. ஒளியென்றது பூத
சம்பந்தமானவொளி மற்றொரு ஒளி அதற்காதார பூதமான வொளி கல்லா
லடித்தே வென்றது தட்சணமூர்த்தியினை இம்மூர்த்தியினையடைந்து மகி
ழ்தலே கற்றகல்வியினற் பிரயோசன மென்பார், களிபொருந்தவன்றோ
கற்றகல்வியே என்றார் திருக்குயர் “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வால
றிவன், நற்றா டொழா அரெனின்” என்றதனாற்காண்க. (உருஅ)

கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்நிறத்
தல்லை யொத்த குழலின ராசையால்
எல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழில்
தில்லை யிற்றிக முத்திருப் பாதனே.

(இ-ள்.) எழில் - அழகைக்கொண்ட, தில்லையில்-சீதம்பரத்தில், திக
ழும - பிரகாசிக்கின்ற, திருப்பாதனே - திருவடிகளையுடையனே, கல்லை-
கல்லின் தன்மையை, உற்ற - அடைந்த, கருத்தினர் - மனத்தினையுடைய
வர்களும், கார்நிறத்து - கருமேகத்தின் நிறத்தினைத்தன்னிடத்துக்கொண்
டிருத்தலால், அல்லை ஒத்த - இரவினையொத்த குழலினர் - கூந்தலினைபு

௩௫௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஹையவர்களுமாகியமாதருடைய, ஆசையால் - ஆசையினால், எல்லை அற்ற-
அளவுகடத்த, மயல்கொள்ளவோ-மயக்கங்கொண்டு நசிக்கவோ அடியேன்
பித்தது என்க

(வி-ரை) மாதர்களின் மயலிற்சிக்குண்டோர் நல்லறிவற்றலையெடார்
என்பார், ஒழிவிராசையால் எல்லையற்ற மயல்கொளவோ என்றனர். திரு
வினாயாடம்புரானம். “தையலார் மயலிப்பட்டோர் தமக்கொருமதியுண்டா
மோ” என்றதனாற் காண்க. தில்லையிற்றிகழும் திருப்பாதனைப்பது பொன்
னம்பலத்தின் கண்ணே குஞ்சிதபாதத்தோடுவிளங்கும் ஆனந்த நடராஜமூர்
(உரு.க)
த்தியை.

திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமகள்
உருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரம்
குருவமுக்கணைங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே.

(இ-ள்) திருவருள் - திருவருளென்கிற, தெய்வச்செல்வி - தெய்வச்
செல்வத்தையுடையவராகிய, மலைமகள்-பார்வதிதேவியின், உரு-வடிவான
அ. திருக்கின்ற - அமைந்திருத்தற்குரிய, மேனி - திருமேனியையுடைய,
குரு - ஒப்பற்ற, பரம் குருவை - பரமசாரியனை, முக்கண் எம் கோவை-
மூன்றுகண்களையுடைய எம்மிறைவனை, நெஞ்சே-மனமே, பணி-வணங்கு
(வணங்குவையின்) கரு திருக்கின்ற - கருப்பத்திற்குத்தற்குரிய, கன்
மம் - தீயனையானது, இங்கு இல்லை - இவ்வுலகத்தில் (நமக்கு) உண்டாவ
தில்லை. என்க.

(வி-ரை) “அருளது சத்தியாகும்” என்ற சிவஞானசீத்தியார் வாக்கி
பத்தினுக்கேற்ப, திருவருட்டெய்வச் செல்விமலைகள் என்றனர். மலை என்
தது என்று இமயமலை. சிருஷ்டிகாலத்தில் சதாசிவ தேவநாயனார் தமதுகா
ருண்ணிபத்தினாலே திருமேனியைத்தரித்துக்கொண்டுவேதா கமக்களையரு
ளிச்செய்தாராகலின், குருவை என்றனர். சிவஞானசீத்தியார். “ஆரணமாக
மக்களாளுந் திருவு கொண்டு காரணனருளானுகிற தீபப்பவரில்லையாகும்,,
என்றதனாற் காண்க.

கன்ம மேது கடுகா கேதுமேற்
சென்ம மேதெனைத் தீண்டக் கடவதோ
என்ம னோத மெய்தும் படிக்கருள்
கன்மை கூர்முக்க னாத னிருக்கவே.

(இ-ள்) என்மனோராதம் - அடியேன் விருப்பத்தினையெல்லாம், எய்
தம் படிக்கு-நான் அடையும்படி, அருள் - திருபை செய்கிற, நன்மை கூர்-
ன்மை மிகுத்த, முக்கண் நாதன் - மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன்,

இருக்க-எனக்குள்ளீடாயிருக்கும்போது, கன்மம் ஏதுதீவினையேது, கடு நமது ஏது-கொடிய நரகமேது, மேல்சென்மம் ஏது-மேல் உண்டாகும் பிறவியேது; (இவற்றுமொன்றாயினும்) எண்ணப் பற்றக் கடவதோ. என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனுக்கு முதல்வன் கிருபையிருக்கும் பட்சத்தில் கன்மமுதலிய வினையாவுந் தொடராதென்பார், கன்மமேது கடுநரகேதுமேற் சென்மமேது இதனைத் தீண்டக்கடவதோ” என்றனர், தேவாரம், “அல்லவென்செயுமருவினை யென்செயும், தொல்லை வல்லினைத் தொண்டன்று நென்செயும், தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலவனூர்க், கெல்லையில்லதோரடிமை பூண்டேனுக்கே” என்றதனான் காண்க. (உசக)

நாத தேவனன் னுதன்மூல் நட்பிரான்
வேத வேதியன் வெள்ளிடை யூர்ஜிமெய்ப்
போத மாய்நின்ற புண்ணியன் பூந்நிருப்
பாத மேகதி மற்றில் பாழ்நெஞ்சே.

(இ-ள்.) நாததேன்-நாததேவர்களை யுடையவன், என்னாதன்-என் தலைவன், முக்கட்பிரான்-மூன்றுகண்களையுடைய பிரான், வேதவேதியன்-வேதத்தலைவனாகிய விப்பிரன், வெள்ளிடை ஊர்தி-வெண்மையான இடபவாகனத்தினையேறி நடாத்துபவன், மெய்போதம் ஆய்நின்ற புண்ணியன்-கன்மை அறிவாகி சிந்ததருமமூர்த்தி, (அவனுடைய) பூ-தாமரை மலர் போன்ற, திருப்பாதமே-கிருவடிகளே, கதி-நமக்குப்புகலிடம், மற்று இல்லை-வெறில்லை, பாழ்நெஞ்சே-பாழ்மனமே, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சாமவேதப்பிரியன் என்னுமருமைத் திருப்பெயருடையவனுதலின் நாததேன் என்றனர். “ஐராவதீனொஹமகாநாரா-தி-ஐராக்ஷதி பொவாரொஹஹிஃ । வெவஹிஃ விதாரஹவெவஹ உஃ ஐராவ-தி-ஐராக்ஷாயதே” என்ற சுருதியின்படி முதல்வன் பிராமணனாகலின் வேதியன் என்றனர், வேதமும் முதல்வன் நிருமுகத்திற் பிறந்ததாகலின் வேதவேதியென்றனர். (உசஉ)

மற்று னக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே
கற்றை வார்ச்சடைக் கண்ணுத லோனருள்
பெற்ற பேரவ ரேபெரி யோரெலாம்
முற்று மோர்ந்தவர் துரை முயர்த்தமே.

(இ-ள்.) வல்நெஞ்சே-வலியமனமே, உனக்குமற்றும்-உனக்கின்னமும், மயக்கம்-என்-மயக்கமுளதாதற்குக் காரணமென்னே, கற்றை-திரட்சியாகிய, வார்ச்சடை-நீண்ட சடையையுடைய, கண்ணுதலோன்-செற்றிக் கண்ணனது, அருள்பெற்றபேர்-ஆவரே-அருளைப்பெற்றோராகிய ஆவர்களே, பெரியோர்-ஞானிகளும், மூதுரை-ஆர்த்தம்-எல்லாம்-வேதப்பொருள்களை எல்லாம், முற்றும்-ஓர்ந்தவர்-முழுதும் முணர்ந்தவரும் (ஆவர்) என்க.

உரு - தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-கா.) முதல்வனுடைய அருளிற்றினத்தவரே முற்றுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய ரூணிகனென்பார், அருள்பெற்ற பேரகரே பெரியோரெனும் முதல்பேர்த்தவர் மூலிரையர்த்தமே என்றனர். திருமந்திரம் பிவனருளாத் திலர் தேவருமாவர், பிவனருளாத் திலர் தெய்வத்தோடொப் பிவனருளாத் திலர் சேரகிலாமை, பிவனருட்கூழி லத்திலலோகமாமே." (உசக)

சுந்தரமூர்த்தியார்.

உரையிற் பந்தனைத் துள்ள விகாரமாம்
திரைக டந்தவர் தேடுமுக் கட்டிரான்
பரைகி றைந்த பரம்பெற்று னன்னனே
கரைக டந்தின்ப மரகக் கலப்பனே.

(தி-கா.) உரை திரந்து-சொல்லற்று, உள்ளத்து உள்ள-மனத்தி னன்ன, விகாரம் ஆம்-வேறுபாடாகிய, திரைகடந்தவர்-ஆவரணத்தைக் கடந்தவர்கள், தேடும்-தேடுகின்ற, முகம்மையிரான்-மூன் றுகண்களையுடைய பிரானது, பரைகிறைந்த-திருவருட்சத்தி நிறைந்த, பாப்பு என்னும் சிலை கந்து, அங்கனே-அவ்விடத்தே, கரைகடந்து-வரம்புபடந்து, இன் பம் அக்கலப்பன்-கவலிவாகக் கலப்பேன், என்க.

சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதி யாதெவல் லாமெனப் போதிக்க
ஆதி காலத்தி னுன்னடிக்க காந்தவம்
ஏது நான்முயன் றேன்முக்க ணெந்தையே.

(இ-ள்.) முக்கண் எதையே-திரிதேத்திரதாரியாகிய தந்தையே, என்னை சோதியாத-அடியேனைப் பரீட்சியாமல், தொண்டருட்கூட்டி-அடியார்களுடன் சேர்த்து, போதியாத எல்லாம்-போதிக்கக்கூடாத அருமையான பொருள்களையெல்லாம், மென்னப்போதிக்க-மெல்லப்போதித்தற்கு, ஆதிகாலத்தில்-முற்காலத்தில், உன் அடிக்கு ஆம்-உன் திருவடிக் தொண்டிக் குரியனாகும்படியான, ஏது தவம்-என்ன தவத்தினை என்முயன்றேன்-அடியேன் முயன் னு செய்தேன், என்க.

(வி-ரை.) சோதித்தலாவது அடியார்வைத்துள்ள அன்பினருமையினைப்பிறருக்கு வெளிப்படுத்தல், அது சிறிது அல்லலீந்தே சோதித்தறிதல் வழக்கமாயிருத்தலின், அவ்வல்லலிற்பட்டுண்மையினைச் சாதிக்கும் வலியிலேனாகையால், சோதியாதெனை என்றனர். அடியாருறவுகிடைக்கில் சகல வின்பமுஞ் சித்தியாமாகலின், தொண்டருட்கூட்டியே என்றனர், திருமந்திரம், “அறிவாரமார் தலைவனைநாடிச், செறிவார் பெறுவர் சிவத்ததுவத்தை, நெறிதான் மிக மிக நின்றருள் செய்யும், பெரியாருடன் கூடல் பேசின் பமாமே” என்றதனாற்சாண்க.

(உசஎ)

எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கிந் தெரிந்து குறிப்பெலாம்
தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணுதியே.

(இ-ள்.) சிந்தை நோக்கம் தெரிந்து-அடியார் மனத்தினது நோக்கத்தினைத்தேர்ந்து, குறிப்பு எல்லாம் அவர்கள் கருதினவற்றை யெல்லாம், தந்து காக்கும்-கொடுத்துக்காக்கின்ற, தயா-அருளினையுடைய, முக்கண் ஆதியே-முக்கண்முதல்வனே, எந்த நாளைக்கும்-எக்காலத்தும், ஈன்று அருந்தாய் என-பெற்றருளிய தாயைப்போல, வந்த-வந்து என்னைக்காத் தருளிய, சீர் அருள்-சிறப்பினையுடைய உன் திருவருளானது, வாழ்க என்று-வாழ்க்கடவதென்று, உன்னுவேன்-பிரார்த்திப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா கண்மத்திற்கீடாக வெடுக்கும் எண்ணிலாச்சென்மங்கடோறும், தாயாயிருந்து கருணைசெய்து கண்மத்தினைப் பக்குவப்படுத்தி வருதலின், எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென என்றனர், “கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் நன்னை” என்ற தேவாரத்தின் கருத்தினுக்கேற்ப, சிந்தை நோக்கந்தெரிந்து குறிப்பெலாம், தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணுதியே என்றனர்.

(உசஎ)

௩௩௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருமேனியாகிய சிற்சத்தி மாயையைப் பதிந்த போது பிரபஞ்சந் தோன்றிச் சத்திபரா முகையான போதுபிரபஞ்ச மொடுங்குமாகலின், வாரியேழுமலையும் பிறவுந்தான் சீரிதான நின் சின்ம யத்தே என்றனர். சீவஞானசித்தியார். “கற்றதூற்பொருளுஞ் சொல் லுங்கருத்தினி லடங்கித் தோன்றும், பெற்றியுஞ் சாக்கிராதி யுயிரினிற் பிறந்தொடுங்க, முற்றதும் போல வெல்லா வுலகமு முதித்தொடுங்கும், பற் றெழு பற்றதின் நிரின்றன் பரனுமன்றே.” என்றதனாற் காண்க. உலக மவனிடத்து உளதாகவே உயிர்த்தொகையும் அவனிடத்துள றென்பதிற் றட்டிலையென்பார், ஆரிலே யுளதாவித் திரளதையோரிலேன் என்ற னார். (உக௦)

ஒருவ ரென்னுளத் துள்ளும் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனையாளுடை யண்ணலே
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கினே
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே.

(இ-ள்.) ஒருவர்-நீயன்றி வேறொருவர், என் உள்ளத்து-அடியேன் மனத்து, உள்கும்-நினைக்கின்ற, குறிப்பு அறிந்து-கருத்தைத்தேர்ந்து அருள்வரோ-அருளுவாரோ, என்னை ஆள் உடை-என்னையடிமையாகவு டைய, அண்ணலே-பெரியோனே, மருளனேன்-மயக்கத்தையுடைய நான், பட்டவாதை-பட்டதுன்பத்தை, விரிக்கின்-விவரமாக வெடுத்துச் சொன் னால், நான்பெருகும்-நான் அதிகரிக்கும், (ஆதலால்) இனிப்பேசவிதியின் று இனிப்பேசுதற்கு முறைமையில்தலை. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சர்வ வியாபகஞ்சலின் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தி னுயிருந்து விளங்குவனெனவும், மற்றையர் ஏகதேசிகளாகலின் அங்கனம தியாரெனவும் குறிப்பிப்பார், ஒருவரென்னுளத் துள்ளும் குறிப்பறிந்தருள்வ ரோ வெனையாளுடையண்ணலே என்றனர். திருமந்திரம். “உள்ளத் துளே தான் கரந்தெங்குநின்றவன், வள்ளற்றலைவன் மலருறை மாதவன், பொள்ளக் குரம்பைப்புழுந்து புறப்படுங், கள்ளத்தலைவன் கருத்தறியார் கனே.” என்றதனாற் காண்க. (உக௧)

இன்று னக்கன் பிழைத்தில னானென்றே
அன்று தொட்டனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே.

(இ-ள்.) இன்று-இப்பொழுது, நான்-அடியேன், உனக்கு-தேவரீருக்கு, அன்பு இழைத்திலன் என்று-அன்பு செய்திலெனென்று, அன்று-பூர்வம், தொட்டு-தொடங்கி, அரசே-இறைவனே, என்னை-அடியேனே, ஆள் என்று-ஆள்வாயென்று, நின்ற அரற்றிய-நின்று கதறின, நீலனை-வஞ்சக னாகிய என்னை, கைவிட்டால்-கைநெகிழ விகைவயாயின், மன்றம்-உலக மானது, நின் அருள்-உன்னருளை, எப்படி-எவ்வாறு, வாழ்த்தும்-துதிக்கும், என்க.

(வி.ரை.) இருவினையொப்பு. மலபரிபாகம் வாய்ந்த பெரியோர்கட்கு அனுக்கிரகித்தல் அவ்வளவு அருமையன்றெனவும், அவர்கள் அடைந்துள்ள பரிபக்குவமே திருவருட்பேற்றினுக்கு அவர்களை ஆளக்கி விடுமெனவும் இத்தகைய தன்மை சிறிதுமில்லாதவனையே திருத்தியாட் கொள்வது சிலாக்கியமெனவும் இத்தகையானைக் கைவிட்டால் அருளடைய வேண்டுமென முயற்சிக்கும் யாரும் மனந்தளருவாரெனவும் குறிப்பிப்பார், நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால் மன்றமெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே என்றனர்.

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனே
குழ்த்து நின்ற தொழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து முக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே,

(இ-ள்.) குழ்த்து நின்ற-வினைந்து நின்ற, தொழும்பரை-அடியார்களை, ஆனந்தத்து-ஆனந்தத்தில், ஆழ்த்தும்-முழுக்கச்செய்கின்ற, முக்கண்-மூன்று கண்ணையும், அருள்-அருளினையுமுடைய, செம்பொன் சோதியே-செம்பொன் போன்ற பிரகாசமுடையவனே, வாழ்த்தும்-யாவரும் வாழ்த்துதற்குரிய, சின்-தேவரீரது, அருள்-திருவருளானது, வாரம் வைத்தால் அன்றி-என்றமீது அன்புவைத்தால் அல்லது, பாழ்த்த சிந்தை-பாழாகிய மனத்தினையுடைய, பதகனும்-பாவியாகிய நானும், உய்வனே-பிழைப்பனே. என்க,

(வி.ரை.) கண்கட்குப் புறவிருளைக் கிரணத்தாலோட்டிப் பிரகாசத்தினைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றுக் கொளிபோல, உயிர்கட்கு மயக்கத்தினைத் திருவருளானைக்கி யனுக்கிரகஞ் செய்கின்ற விறைவனுக் கவ்வருட்குணமேம்படுதலின், நின்னருள் வாரம் வைத்தாலன்றிப் பாழ்த்த சிந்தைப்பதகனு முய்வனே என்றனர். சிவஞான சித்தியாரீ. “மருளினையருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட், கிருளினை பொளியாலோட்டு மிரவியைப் போல வீசன்.” என்றதனாற் காண்க. திருவாசகம். “அவனருளாலே யவன்ருள் வணங்கி” என்றது மிக்கருத்துப் பற்றியே யென்க. (உசக)

சோதி யேசுட ரேசுட மேதுனை

நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை

ஆதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்

வாதி யாதருள் வாயருள் வாணையே.

(இ-ள்.) சோதியே-ஒளியே, சுடரே-(அவ்வொளிக்குக் காரணமாயுள்ள) விளக்கே, சுசமே-இன்பமே, துணை-சகாயமாகியுள்ள, நீதியே-நீதி நெறியே, நிசமே-உண்மையே, நிறைவே-பூரணமே, நிலை-எக்காலும் நிலைத்திருக்கின்ற, ஆதியே-முதலே, உன்னை- தேவரீரை, யான்-அடியேன், அடைந்தேன்-சரணடைந்தேன்- அகம்-என் மனம், வாதியாது-என்னை வருந்தாதிருக்கும்படி, அருள்வான்-அருள் வெளியினை, அருள்வாய்-கிருபை செய்வாய் என்க.

(யி-கா.) மனமானது மாயாகாரியமாகலினாலும், அம்மாயையினின்றும் தங்களுள் நின்றுவான் கிட்டாதாகலினாலும், அம்மாயையினின்றும் என்ற னர். திருமந்திரம் “மனமாயைமாயையிம்மாயை மயக்க, மனமாயை நான் மயம் மந்தென் றுமில்லை” என்றதனாற் காண்க. என்னவான் என்றது ஆகாச வான் என்றதனால் முதல்வன் அவ்வாகாயசொருபனாயிருந்ததின், அருள் வான் என்றதனால் சிதாகாயமெனக் கொள்க. திருமந்திரம் “ஆகாச வான் மயர்த்துதலக் கொழுந், தேகாசமாசண மிட்டங்கிருந்தவ, ஞகாச வான் மயர்த்து நின்றபுற, மாகாசமாயங்கி வண்ணனுமாமே” என்றத னாற் காண்க. (௨௪௧)

வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத் தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்துக லந்தமென் றானத் தெய்வத்தை நாடுவ னானெனும் சனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே.

(தி-ன்.) வானைப்போல - மேகங்களைப்போல, வளைந்து கொண்டு - குத்திகொண்டு, ஆனந்தத்தேனை-ஆனந்தமயமாகிய தேனைனை, தந்து - சொரிந்து, என்னை - அடியேனை, சேர்ந்து கலந்து - பிரிவறக்கலந்து, மெய்ஞ்ஞானத் தெய்வத்தை - உண்மையான ஞானத்தினைக் கொடுக்கின்றகடவுளை, எவென்-தியானிப்பேன், (அதனால் நான் என்னும் - நான் என்று விவகரிக்கின்ற, என - இழிவாகிய, பாழ்-பாழ் நெறி, கெட-அழிய, என்றும்-உக்கலத்தம், திருப்பன்-வாழ்ந்திடுவன். என்க.

(யி-கா.) மாயையாலுண்டான தனுகரணபுவன போகங்கள் நான்கு னுள்ளும் தனுகரணங்களை நான் நான் எனும் அகக்கார முண்டாந்தோறும் சனமாயை நீங்காது. இவை நீங்காதிருக்கவே என்று நித்தியமாயிருக்க குடி தன்புண்டாகாதாகலின், நானெனு மீனப்பாழ் கெடவென்று மிருப்பனே என்றனர். திருக்குறள். “யானெனதென்னுஞ் செருக்கமுப் பான்வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்.” என்றதனாற் காண்க. பெருநாவ லர் “நீவோழ்வார்” என்றதற்கேற்ப என்றுமிருப்பனேயென்றனர். (௨௪௨)

திரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாதெனைத் திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிச் சரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெலாம் அரும்பச் செய்யென னனைப்பொப் பாமனே,

(தி-ன்.) திரும்பை-திரும்பினை, காந்தம்-காந்தக்கல்லானது, இழுக்கின்ற ஆம்-கவர்த்திவதம், என்னை-அடியேனை, திரும்பிப்பார்க்க வொட் டாமல்-மீட்டிப் பிறவிவினைத் திரும்பிப்பார்க்காதவண்ணம், திருவடி-தேவ ிர்திருவடிகளாகிய, சரும்பைத் தந்து-சரும்பினைக் கொடுத்து, கண்ணீர்-கண்ணீரும், கம்பலை-மெய்க்கெடும் ஆகிய, எல்லாம்-அடியார்க்குரிய வாய், எனது அன்னை-என் தாய்க்கு, ஒப்பு ஆம்-சமானமாகிப், மன்னை-இதற்கனே. என்க.

(வி-ரை.) காந்தம் இரும்பினை விகாரமின்றியே தன் வசத்தாக்கிக் கொண்டதுபோல முதல்வன் ஆன்மாவை விகாரமின்றித் தன்வசத்தாக்கிக் கொண்டவனுக் கோரிச்செய்யும் தொழிலுமின்றி யெல்லாந்தனது செயலாக நிற்பனாகலின், இரும்பைக் காந்தமிழுக்கின்ற வாதெனைத் திரும்பிப் பார்க்க வொட்டாமல் என்றனர். சிவஞானபோதம், வலிந்திரும்பைக்காந்தம் வசஞ் செய்வான் செய்தல், சலிம்பில் விகாரியலன்றான்.” எனவும், சிவஞானசித் தியார், “இரும்பைக்காந்தம் வலித்தாற்போலியைத் தங்குயிரை” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. (உகசு)

அன்னை யப்பனென் னாவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
என்னைப் பூரண விற்ப வெளிக்குளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே.

(இ-ள்.) அன்னை-தாய்; அப்பன்-தந்தை, என் - அடியேன், ஆவித் துணை-உயிர்த்துணை, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, தன்னை-தன்னை, ஒப்பற்ற-நிகரற்ற, சற்குரு என்பது என் - ஞானசாரியன் என்று சொல் லுவதென்ன, என்னை-அடியேனை, பூரண இன்பம் - பூரணந்த மாகிய, வெளிக்குளே-வெளியினிடத்தே, துன்ன வைத்த-பொருத்தவைத்த, சுடர் எனத்தக்கது-சோதியென்று சொல்லத்தக்கது என்க.

(வி-ரை.) பக்குவரான சகலர்க்கு முதல்வன் பார்வையிட்டி மற்றொன் று பிடிக்குமாறுபோலத் திருமேனி கொண்டுவந்து தீட்சையால் மும்மலங் களும் நாசத்தையடைய அனுக்கிரகத்தினைச் செய்வனாகலின், குருவேறு முதல்வன் வேறு என்றெண்ணப்படாதென்பார், சற்குருவென்பதென்..... சுடரெனத் தக்கதே என்றனர், தீருமந்திரம். “குருவே சிவமெனக்கூறின னந்திக்குருவே சிவமென்பது குறித்தோரார், குருவே சிவனுமாய்க் கோனு மாய்நிற்கும், குருவேயுணர்வற்றதோர் கோவே.” என்றதொற் காண்க.

தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூயியின்
மிக்கதாக விளங்கு முத லொன்றே
எக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றுநிறை வானதே.

(இ-ள்.) தக்க கேள்வியின் - தகுதியாகிய கேள்வி என்னும் பெயரி ணால், சார்ந்த - பொருந்திய, நல் பூயியில்-நல்லநிலத்தில், மிக்கது ஆகவி ண்கும்-மேலானதாக விளங்குகின்ற, முதல் ஒன்றே-வித்து ஒன்று மாத் திரமே, எக்கண்ணும்-தொழ-எத்திசையும் வணங்க, யாவையும் - எல்லாவற் றையும், பூத்துக்காய்த்து - பூவெடுத்துக்காய்த்து, ஒக்க நின்றும் - (அவைக ணுடன் தனித்தனியே) கூடிநின்றும், ஒன்றாய் நிறைவு ஆனது-ஒருபொரு ளாகியே எல்லாவற்றிலும் அகம்புற மென்கொடபடி நிறைவுற்றிருத்தது என்க.

(வி-ரை.) ஞானவேள்வி நான்கினுள் முதலாவது கேட்டலாகலினாலும் இது காரணமாகவே சிந்தித்தல், தெளிதல், ரிட்டைக்கூடி வருமாகலினாலும், கேட்ட பின்னர் கேட்கவேண்டாமையானும், சிந்தித்தபின் நூல் வேண்டாமையானும், தெளிந்தவழி ரிட்டைமேவுதற்கு இடையிடன்மையானும் கேட்டன் முதலியவற்றில் நின்றார் சுத்ததத்துவபுனுகளின் அபரமுத்தராக வைகியவாரே பரமுத்தியைத் தலைப்பிவதன்றி மீளுதலின்மையாலும், இத்தகைய யாவற்றிற்குக் கேட்டலொன்றே காரணமாயிருத்தலினாலும், தக்ககேள்வியில்.....தாநிறைவானதே என்றனர். (உகஅ)

ஆன மான சமயங்க ளாறுக்கும்
தான மாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
நீன னேனின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே.

(இ-ன்.) ஆன-உண்டாகிய, மானம்-பெருமை பொருந்திய, சமயங்கள் ஆறுக்கும்-ஆறுசமயங்களுக்கும், தானம் ஆய்நின்று - இடமாய்நின்று, தன்மயம் காட்டிய-தன்னுருக்காட்டிய, ஞானபூரண நாதனை நாடி - ஞானநிறைவுள்ளவருகிய தலைவனைநாடி, நீனனேன்-எளியனேன், இன்பம்-நிரதிசயாநந்தத்தை, தேக்கித் திளைப்பன்-பூர்ணமாயதபவிப்பேன்.

(வி-ரை.) நூறுகணக்காக விரிந்துள்ள பற்பல சமயங்களும் அறுவகைச்சமயத்துடன்குமாகலின், சமயங்களாறுக்கும் என்றனர். தீருமந்திரம். “நூறுசமயமு மாறுவலுங்கா, லாறுசமய மவ்வாறு டப்புவன, கூறுசமயங்கள் கொண்ட நெறியில்லா நெறியன்றே.” என்றதனாற்காண்க. அங்வாறு சமயங்களும் அகச்சமயத்துட் படுமாகலின், மானசமய மென்றனர். ஆறுவகைச் சமயத்துள்ளார்க்கு மவ்வவர்கொண்ட கோட்பாடுகளுக்குத் தக்கவாறு அனுக்கிரகஞ்செய்கிற தன்மையால், தானமாய் நின்று தன்மயங்காட்டிய என்றனர். தீருவாசகம். “திருத்தகு மறுவனச் சமயத்தறுவகையோர்க்கும் வீடுபேராய் நின்ற என்றதனாற்காண்க. (உகக)

தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
பாக்க மாயெனக் காணந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணம்
தாக்கி நின்றவா தன்மய மாமதே.

(இ-ன்.) இன்பம் - ஆனந்தம், தேக்கி - பூரணமாயடைந்து, திளைக்க திளைக்க-அனுபவிக்குந்தோறும், ஆக்கம்ஆய் - விருத்தியடைந்து, எனக்கு ஆனந்தமாகி-எனக்கு இன்பம் ஆகி, போக்கினோடு வரவு அற்ற - போக்கும் வரவுமில்லாத, பூரணம் தாக்கி நின்றவா-பூரணப்பொருளானது வந்துமே லிட்டி நின்றவாறு என்னை, அதே தன்மயம் ஆம் - அதுவே தன்மயமாம். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய நிரதிசயாநந்தத்தில் ஆன்மாவானவன் முழுவ் பற்றுபயிக்குந்தோறும் தந்தோற்றம் வேறுகத்தோன்றாது அவ்வா

ஊந்தமயமேயாகி வினங்கிப் பேரின்பா தீதமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பானு கலின், தேக்கியின்பம்.....தன்மயமாமதே என்றனர். துகளறுபோதம் “ஒன்றுஞ் சுகவடிவுக் குன்னானதம்பிரா, னன்றி யொருபொருளுமாகாதே- நின்றமுந்திச், சொல்லரியவிற்பஞ் சுகத்துக்கதீதமாய், நில்லவன்றருமே நில்ல” என்றதனாற் காண்க, திருவாசகம். “போக்கும் வரவும் புணர்வுமில்லாப் புண்ணியனே.” என்றதற்கேற்ப, போக்கினோடு வரவற்ற பூரணம் என்றனர். (௨௨௦)

அதுவென் றுன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகள் மோனப் பொருளது
எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதிவு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே.

(இ-ள்.) அது என்று உன்னும் அதுவும்-அதுவென்றெண்ணும் என் ணமும், அற நின்ற - இல்லாமல் நின்ற, முதியஞானிகள் - பெரிய ஞான வான்களுடைய, மோனப்பொருள் அது - மௌன நிலையினாற் பலிக்கும் பொருளாய் அது, எது என்று எண்ணி-எதுவென்று மதித்து, இறைஞ்ச வன்-தொழுவேன், ஏழையேன்-எளியேனுடைய, மதியுள் நின்ற - அறிவி னின்ற, இன்பவாரிவழங்கும் - ஆனந்தப்பெருக்குப் பெருகா நிற்கும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனை ஞானிகள் உள்ளும் புறம்பு மொரேவகையாகக் கண்டு தரிசித்து வாழ்வாராகலின் ஏகதேசம் சுட்டுணர்விற்காணரென்பார், அதுவென்றுன்னு மதிவுமறநின்ற முதியஞானிகள் என்றனர். திருமந்திரம், “அதுவிது வென்பரவனை யறியார், கதிவர நின்றதோர் காரணங்காணார். மதுவிரி பூக்குழன்மாமங்கை நங்கை, திதமதுவுன்றாக் டேர்ந்தவர்தாமே.” என்றதனாற் காண்க. அத்துவிதமாய் அறிவுக்கறிவாயிருந்து ஆனந்தத்தினை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கும் முதல்வனை வேறுபடுத்தி எவ்வனமாகப்பா வித்து வணங்குவதற் கேலுமென்பார், எதுவென்றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன் மதியுணின் றின்பவாரி என்றனர். (௨௨௧)

வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
ஒரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே.

(இ-ள்.) என்னை - அடியேனை, வாரிக்கொண்டு - கவர்ந்து கொண்டு, வாய்மடுத்துவாயிற் பெய்து, இன்பம் ஆய் - சுசுருபமாகி, பாரில் - உலகில், கண்டவையாவும் பருகினை - காணப்பட்ட பொருள்க் கெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிட்டனே, ஒரில்-ஆராய்மிடத்தில், ஊமன் கண்டிடும் கனவு என - ஊமன் காணும் கனவுபோல, யாருக்கும் சொல்ல - யாருடனுஞ் சொல்லு தற்கு, வாயில்லை-வாக்கில்லை, ஐயனே-இறைவனே. என்க.

(வி-ரை.) மருளினிற் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த ஆன்மாவிற்குப் பக்குவ முற்றகாலத்து முதல்வன் அம்மருளினே நீக்கித்தனது அருள் வயத்தனாக் கித்தன்னைத்தவிர ஒன்றுந்தோன்றாதவாறுசெய்தல் சாம்பிரதாயமாகலின், வாரிக்கொண்டென வாய்மடுத்தின்பமாய்ப், பாரிற்சுண்டவையாவும் பரு கினை யென்றனர். அருள்வயப்பட்டோர் ஞானமுடையராய் எக்காலத்து மெனனமுற்றிருப்பாராகலின், ஊமன் கனவென யாருக்குஞ் சொல்வாயிலே என்றனர். (௨௨௨)

ஐய மற்ற வதிருநு ணர்க்கெலாந்
கையி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேயிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்கனே.

(இ-ள்.) ஐயம்-சந்தேகம், அற்ற-நீங்கின, அதிவருணர்க்கு எல்லாம்- அதிவர்க்குசிரமிகளாகிய ஞானியர்க்கெல்லாம், கையில் - கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனி ஆகிய - நெல்லிக்கனிபோன்ற. மெய்யனே - உண்மைவான வனே, இந்த மேதினிமீது-இந்தப்பூமியின்மேல், உழல்-சுழலுகின்ற, பொய்யனேற்கு-பொய்யானாகிய அடியேனுக்கு, புகல் இடம் எங்கன் - சரணடை தற்கு இடம் எங்குள்ளது என்க.

(வி-ரை.) சாதி குலம் சமய முதலியவற்றிற் சிறிதும் பற்றின்றித் தன தென வொரு சியதியும் வைத்துக்கொள்ளாது தங்கால முழுவதும் முதல் வனை விசாரித்தவன் உண்மையைத்தேர்ந்து அவ்வுண்மை நிலையிலேயிருந்து வாழுபவர் அதிவருண சிரமிகள் இவர்கட்குப் பிரபஞ்ச விசாரமின்மையின் இவரிடத்து முதல்வனுடைய சாதித்தியம் நிலைபெறு மென்பார், ஐயமற்ற வதி வருணர்க்கெல்லாந், கையிலாம லகக்கனியாகிய மெய்யன் என்றனர். அத்தகைய நிலை அடியேனுக்கின்மையின் என்கதியாதென்பார், மேதினி மீதுழல் பொய்யனேற்குப் புகலிடமெங்கனே என்றனர். (௨௨௩)

எங்க னேயுய்ய யானென தென்பதற்
றங்க னேயுன்ன ருண்மய மாகிலேன்
திங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே.

(இ - ள்.) திங்கள் - சந்திரன், பாதி - ஒருபங்காக, திகம்-பிரகாசிக்க, பணி-பாம்பினை, அணி - தரித்த, கங்கை - கங்கைதங்கிய, வார் - நீண்ட சடை-சடாபரத்தினையுடைய, கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணோடுகூடிய, எந் தையே-தந்தையே, யான் எனது என்பது அற்று - யான் என்னது என்ப தாகிய அகங்காரம மகாரங்கள் நீங்கி, அங்கனே - அப்படி யற்றவிடத்திற் ருனே, உன் அருள் மயம் ஆகிலேன் - உன்னுடைய திருவருள் மயமானே னிலே, எங்கன் உய்ய-அடியன் எப்படி பிழைக்க. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சமுகாயிருந்த மாயாகாரிய மானவற்றிற் பற்றுள்ள வரையில் உய்தற்கிடமில்லையாகையால், எங்கனே யுய்யயானென தென்பத

ற்றங்குனே யுன்னருண்மயமாகிலேன் என்றனர். முதல்வன் தன்னையடைக் கலமென வடைந்தாருக்குக் கிருபை செய்பவரென்றும், பிறர் தனக்குச் செய்யுந்தீமை பலியாதென்றும், எத்தகைய செருக்கினையு மடக்கியொடுக் குவரென்றும் குறித்தற்குத் திங்கள் பணி கங்கை மூன்றினையுங் கூறினர்.

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணை டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேயுள் னருள்வடி வாகுமே.

(இ-ள்.) கண்ணின் - கண்ணினால், காண்பது - பார்க்கப்படுவது, உன்காட்சி - உன்னுடைய சேவையே, கையால்-என்னுடைய கைகளால், தொழில் பண்ணல் - தொழில் செய்வது, பூசை-உன்னுடைய பூசையே, பகர்வது-நான் சொல்லுவது, மந்திரம் - உன்னுடையமந்திரமே, மண்ணோடு-மண்ணோடு கூடி, ஐந்தும்-ஐந்தென்னுந் தொகைபெற்றிருக்கிற பூதங்களும், வழங்கு - வழங்கப்படுகிற, உயிர்யாவும்-உயிர்த்தொகையாவும், அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அருள்வடிவு ஆகும் - உன்னருளுவமாகும், என்க.

(வி - ரை.) தேவாரம், “கண்காள் காண்பின்களோ” எனவும் ‘கைகாள் உப்பித்தொழிர் கடிமாமலர் தூவிநின்று” எனவும், “வாயே வாழ்த்து கண்டாய்” எனவும், கூறியவற்றாற் காண்க. ஈண்டுமந்திரமென்றது பஞ்சாக்கர மகாமந்திரத்தினே. (உஉ௫)

வடிவெ லாரின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ
நெடிய வானென வெங்கு றிறைந்தொளிர்
அடிக ளேயா சேயரு ளத்தனே.

(இ-ள்.) வடிவு எல்லாம் - உருவங்கள் எல்லாம், நின்வடிவு என-உன்னருவமென்று, வாழ்த்திடா - துதிக்கின்ற, கடியனேனும் - கடினசித்தத்தையுடையேனும், உன் காரணம் காண்பனோ - உன் முதன்மையினைக் காணவல்லனோ, நெடியவான் என - பெரிதாகிய ஆராயம்போல, எங்கும் எவ்விடத்தும், நிறைந்து ஒளிர் - நிறைந்து விளங்குகின்ற, அடிகளே - சுவாமீ, அசே - இறைவனே, அருள் அத்தனே - கிருபையுள்ள தந்தையே. என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருள்களினும் உள்ளும் புறம்பும் கலந்துநின்ற அவைகளைக் காரியப்படுத்தி அவைகளையென்று சொல்லும்படி முதல்வன் சர்வவியாபியாயிருத்தலின், அவ்வுண்மையினையறிந்தவரே அம்முதல்வனின் முதன்மையினைக் காணவல்லவராகலின், வடிவெலா நின்வடிவென வாழ்த்திடாக் கடியனேனு முன் காரணங்காண்பனோ என்றனர். திருமந்திரம். “இ

ருக்கின்ற தெண்டிசையண்டம் டாதாள், முருக்கொடு தன்னடி வோங்கலிவ்
வண்ணக், கருக்கொண்டு வெங்குங் கலந்திவன்றானே, திருக்கொன்றை
வைத்த செழுஞ்சடையானே” என்றதனாற்காண்க. (௨௨௬)

அத்த நேயகண் டானந்த நேயருட்
சுத்த நேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்த நேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்த நேகல்வி யாதது கற்கவே.

(இ-ள்.) அத்தனே - தந்தையே, அகண்ட - விசாலமான, ஆனந்த
னே - ஆனந்தத்தைபுடையவனே, அருள் - கிருபையுள்ள, சுத்தனே-தூய்
மையுள்ளவனே, என - என்று புகழ்ந்து, உன்னைத்தொடர்ந்திலேன்-தேவ
ரீரைப் பற்றிலேன், மத்தனேன் - உன்மத்தனாகிய நான், பெறும் - அடைந்
திருக்கிற, மாமலம் - பெரியமலங்கள், 'மாய - அழிபும்படி, வான்கத்தனே-
மேலான சர்வசக்திமானே, யாது கல்வி - எந்தக்கல்வியை, கற்க - கற்கட்
டும் என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனைப் பற்ற வேண்டுமாயின், மலத்தினின்று நீங்க
வேண்டும், அந்நீக்கம் கல்விபாலன்றியமையாதது, அக்கல்வியோ அறிவை வி
ளக்கஞ் செய்தலுக் கேற்றதாகவிருக்க வேண்டுமென்பதாம். திருமந்திரம்.
“சூறிப்பறிந்தேனுட லுயிரது கூடிச், செறிப்பறிந்தேன் மிகுதேவர்பிரானே,
மறிப்பறியாது வந்துள்ளம்புகுந்தான், சறிப்பறியா மிகு கல்விகற்றேனே.”
என்றதனாற்காண்க. (௨௨௭)

கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

(இ-ள்.) நிருவிகற்பச்சுகம் - நிருவிகற்பசமாதிகதத்தினை, பெற்றபேர்-
அடைந்தவர்கள், பெற்ற-அனுபவித்த, பேசாப்பெருமையே - பேசப்படாத
பெரும்பொருளே, கற்றும் - பல நூல்களைக்கற்றும், நூல்முறை - அச்சாத்
திர முறைகள், சொற்ற சொற்கள்-சொன்ன சொற்கள், சுகாரம்பமோ-
சுகோதயகாரணமோ, நெறி-அவைசொன்ன நெறியில், நிற்றல்வேண்டும் -
நிற்கவேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) சுவிகற்பமுடையாருக்குப் பகிர் முகத்தோற்றமும் நிருவி
கற்பமுடையாருக்கு அந்தர்முகத் தோற்றமும் எக்காலத்து முண்டா
மாகலின், நிருவிகற்பச்சுகம் பெற்ற பேர் பெற்ற பேசாப் பெருமையே
என்றனர். கற்கவேண்டிய கல்வியினைக் கற்றும் சாத்திரவழி நில்லாது
வாழ்தல் சிறிதும் பிரயோஜனமில்லையென்பார். கற்றுமென்பலன் என்
றனர். திருக்குறள். “கற்றதனா லாயபயனென்கொல் வாலறிவ-னற்று டொ
ழ் அரெனின்.” என்றதனாற்காண்க, அறிவுநூல்களைக்கற்று அவ்வழியிலே

யே நிற்கவேண்டுமென்பார், நிற்கல் வேண்டும் என்றனர். திருக்குறள். “கற்க கசுடறக்கற்பவை கற்றபி-னிற்கவதற்குத்தக.” என்றதனார்காண்க.

பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
அருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி பேயுன்ம னுத்தமே.

(இ-ன்.) அருமைசீர் - அருமையான சிறப்பினை வாய்ந்த, அன்பர்க்கு- அன்பர்களுக்கு, அன்னை-தாய்க்கு, ஒப்பு ஆக-சமானமாக, வரும்-வருகின்ற, அப்பேரொளியே-அந்தப்பெரிய சோதியே, உன்மனுத்தமே - உன்மனிசத்திக்கும் முடிவான இடமே, பெருமைக்கே-பெருமையின் பொருட்டே, இறுமாந்து பிதற்றிய - இறுமாந்து குழறிய, கருமிக்கு - தீவினையேனுக்கு, ஐய - ஐயனே, கதியும் உண்டாங்கொலோ - நற்கதியுமுண்டாகுமோ என்க.

(வி-ரை.) உன்மனி சத்தியாவது சாந்தியாதீதை, இஃதொடுங்குமிடம் சிவசாதாக்கியம் இது கரண வியாத்திக்கெட்டாதவதி குக்குமமாயளவுபடாத பிரகாசமாய்த் தியானரூபமாய் விளங்கப்பட்டேச் சர்வவியாபியாக விருப்பது. உன்மனத்தம் பராந்தராதமுடிவுமாம். பெருமையென்பது அகங்காரத்தின் கூறுகளின் அதனைவிரும்பித் திரியும் தீவினையேனுக்கு நற்கதியுண்டாமோ வென்பதாம். (உஉ௧)

உன்ம னிக்கு ளொளிப்பரந் சோதியாம்
சின்ம யப்பொரு ளேபழந் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன்ன பாவியேன்
கன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே.

(இ - ன்.) உன்மனிக்குள் - உன்மனிசத்திக்குள்ளே, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, பரஞ்சோதி ஆம் - பேரொளியாகிய, சின்மயப்பொருளே-ஞானகாரப்பொருளே, பழஞ்செல்வமே - தொன்மையான பாக்கியமே, புல்-அற்பமாகிய, மலத்து - மலத்திலுள்ள, புழு அன்ன - புழுவினையொத்த, பாவியேன் - பாவியாகிய என்னுடைய, கல்மனத்தை - கல்லையொத்த நெஞ்சை, கரைக்கக்கடவது - உருக்கக்கடவை என்க.

(வி - ரை.) திருவாக்கம், “கல்லப்பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை வெள்ளத் தழுந்தி வினையடிந்த வேதியனை” என்றதற் கேற்ப, கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே எனவும், முன்னைப்பழம் பொருட்டுமுன்னைப்பழம் பொருளாய் விளங்குபவனாகலின் பழஞ்செல்வமே எனவும் கூறினர். உஉ௨௦

கரையி லின்பக் கடலழு தேயிது
வரையி னானுனை வந்து கலந்திலேன்
உரையி லாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
தரையி லேநடித் தேனென்ன தன்மையே.

(இ-ள்.) கரையில் - அளவில்லாத, இன்பக்கடல் அமுதே - ஆனந்தசாகரத்திலுண்டாகிய அமிர்தமே, இதுவரையில் - இன்றளவும், நான் - அடியேன், உனைவந்து கலந்திலேன் - உன்னைவந்து சேர்ந்தேனில்லை, உரை இல்லா - பேச்சிறந்த, இன்பம் உள்ளவர்போல-சுகத்தினை யடைந்தவர்போல, இத்தரையிலே நடித்தேன்-இப்பூமியிலே நடித்திருந்தேன், என்ன தன்மை - இது என்னகுணம் என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டுக்கலந்திலேன் என்றது தன்னுடன்காளும் அத்துவிதமாயுள்ள முதல்வனை விசாரித்துண்மை தேர்த்திலே னென்றதாம். என்னை? பரமான்மா ஆன்மாவின்னாக்கென்ற மன்னியமல்லவாகலான், “நாடகத்தாலுன்னடியார் போனடித்துமானடுவே, வீடகத்தே புருந்திடுவான்மிகப்பெரிதம் விழைகின்றேன்” என்ற திருவாசகத்திற் கேற்ப, உரையிலாவின்பமுள்ளவர் போலவித் தரையிலே நடித்தேனென்ன தன்மையே என்றனர். (உருக)

மைபு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாமும் புலயினிப் பூரைகாண்
கையி லாமல கக்கனி போன்றவென்
னைய னேயெனையாளுடை யண்ணலே.

(இ-ள்.) மை உலாம் விழி - மைதீட்டிய கண்ணையுடைய, மாதர்கன்-மங்கையர்களுடைய, தோதகம் - வஞ்சகத்தோடு கூடிய, பொய்யில்-பொய்யின்பத்தில், ஆமும் - அழுந்துகின்ற, புல - நீசத்தன்மை, இனிப்புகார-இனிப்போதம், கையில் - கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனிபோன்ற-உல்லிச்சுக்கனிபோன்ற, என்னுபனே-என்தந்தையே, என்னை ஆளுடை அண்ணலே-என்னை அடிமையாகவுடைய பெரியோனே. என்க.

(வி-ரை.) மகளிர்கூட்டுறவு மிவ்விழி வென்பார், மையுலாம்விழி மாதர்கடோதகப் பொய்யிலாமும் புலயினிப்புகார என்றனர். திருமந்திரம். கோழை யொழுக்கக் குணமுபொசியி, லாமுருவாராப புறவர்களைத், தாமுத்தடக்கிற் றடுக்கில்லாவிடும், பூழைறுமைந்தவர் போகின்றவாரே” என்றதனான்க. முதல்வன் பிரத்தியட்சமாய் விளங்குபவனென்பார் கையிலானன்” மலகக்கனிபோன்றவையனே என்றார். திருவாசகம். “தடக்கையினெல்லிச் சுனியெனக்காயி எனவும், தேவாரம், “மையலாய் மறவாமனத்தார்க்கெலாம், கையிலாமலகக்கனியொக்குமே,, எனவும் வருவனவற்ருந்தான்க. (உருஉ)

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னாலுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னாலென் பசுத்துவம் போய்யும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே.

(இ-ள்.) ‘அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அடியவர்போல் - உன் தொண்டரைப்போல, அருள்கண்ணினால் - உன் திருவருளாகியகண்ணைக் கொண்டு, உன்னைக்காணவும்-உன்னைச்சேவிக்கவும், வா எனப்பண்ணினால்-

வருவாயாகவென்று நான் சொல்லும்படி செய்தனையாயின், என்பசுத்துவம் போய் - என்சீவத்தன்மை நீங்கி, உய்யும் வண்ணமாக - பிழைக்கும் விதமாக, மனோலயம் வாய்க்கும் - மனோநாசம் சித்திக்கும். என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனுக்குச் சிவதரிசனங் கிடைக்கவேண்டுமாயின், பசுத்துவம்கெடவேண்டும், அப்பசுத்துவங் கெட வேண்டுமாயின் மனோலயம் வேண்டும். கண்ணினுனைக்காணவென்பது சிவதரிசனம். தேவிகாலோத்தரம். “கருத்தடங்கின் முத்தியதுகையலிற் கட்டாரும், விரித்தபொருளினு வென்னவறிவுடைய மேதக்கோர், திருத்தரு நல்லறிவாலே சித்தத்தைத்திறம்பாம, வருத்தியுடனிலே நிறுத்துமது வறிவின் பயனாமல்” என்றதனால் மனோலயமும், தேவாயம். “பொன்னுள்ளத் திரள்புன் சடையின்புற, மின்னுளத்திரள் வெண்பிறைபாயிறை, நின்னுள்ளத்தருள்கொண்டிருண்குது, வென்னுள்ளத் துளதெந்தைபிரானிரே.” என்றதனால் பசுத்துவ நீக்கமும், திருக்கடைக்காப்பு. “சள்ளரெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்டருத்தியே, குற்றமொன்றியுள்குவாருளத்துளானு கந்தவூர், துள்ளுவளைபாய்வயற்சுரும்பு நாறுநெய்தல்வா, யள்ளஞராயாரல்வாகுமந்தணுருரென்பதே” என்றதனால் அருள்தோற்றமாகிய சிவதரிசனமுமுறையே யுண்டாமென்பதனைக்காண்க.

வாய்க்குங் கைக்கு மெளன மெளனமென்
நேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்பமுன் டோநல் லடியரைத்
தோய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே.

(இ-ள்.) வாய்க்கும் கைக்கும் - வாய்க்கும் கைக்கும், மெளனம் மெளனம் - என்று - மவுனம் மவுனம் என்று, எய்க்கும் - ஏமாத்தும், சொல்கொண்டு சொல்லக்கொண்டு, இராப்பகல் அற்றிடா - இராப்பகல் அற்றிடா-இராப்பகல் அற்றெழியாத, நாய்க்கும் - நாயினேனுக்கும், இன்பம் உண்டோ-சுகமுளதோ, நல்அடியரை - நல்லன்பரை, தோய்க்கும் - முழுருவிக்கின்ற, ஆரந்தம் - இன்பமாகிய, தூவெளி வெள்ளமே - பரிசுத்தமான ஆகாயத்தினின்றும் ஒழுகானின்ற பிவாகமே என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சேந்திரியங்களின் சேட்டைகளை நீக்கி, மனமொடுங்கப் பெற்று, அந்தர்முகநோக்கிலிருக்கும் மெளனிகளைப்போல அடியேனு மிருப்பதாக நடித்து வாயாற்பேசாமலும் கையையாட்டாமலு மிருந்துக்கொண்டேமாத்துகிறே னென்பார், வாய்க்குங் கைக்கு மெளன மெளன மென் நேய்க்கும் என்றனர். இராப்பகல்-கேவலசகலம், தூவெளி - சிதாநாசம் அதாவது சிதம்பரம். (உரு)

தூய தான தூரிய வறிவெனும்
தாயு நீயின்பத் தந்தையு நீயென்றால்
சேய தாமிந்தச் சீவத் திரளன்றோ
ஆயும் பேரொளி யான வகண்டமே.

(இ-ள்.) ஆயும் - அறிஞரால் ஆராயப்படுகிற, பேரொளி ஆன-பரஞ் சோதியாகிய, அகண்டமே - வியாபகமே, தூயதான-பரிசுத்தமான, துரிய அறிவு என்னும் - துரியஞானமென்கிற, தாயும் நீ - அன்னையுதீ, இன்பம்-சுகத்தினோக்கொடுக்கின்ற, தந்தையும் நீ-பிதாவும் நீ, ஏன்றால்-என்றுசொன்னால், இர்தச் சிவத்திரள் அன்றோ-இவ்வுயிர்த் தொருதியல்லவா, செய்கும்-மக்களாகும், என்க.

(வி-ரை) சிவத்தினைத்தந்தை யென்றும், சிவையைத் தாயென்றும், கவான்மாக்களைச் செய்களென்றுங் கூறினமையால், பரமான்மா ஒன்றென்றும், சிவான்மா பல வென்றும், அச்சிவான்மாக்கள் பரமான்வையருள் மூலமாயடைய வேண்டு மெனவும் ஏற்பட்டு ஏகான்மவாத மறுக்கப்பட்டது.

அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
உகந்த பேருனை யொன்று வரையனை.

(இ-ள்.) அகண்டம் என்ன - அகண்டமென்று, அருமறை - அரிய வேதங்களும், ஆகமம் - ஆகமங்களும், புகன்ற சொல்லிய, நின்றன்மை-உன்னியற்கையானது, போதத்துஅடங்குமோ-தற்போதத்துக்குள்ளாமோ, செகங்கள் எங்குந் திரிந்து-உலகமுழுவதும் சஞ்சரித்து, நல்மோனத்தை உகந்தபேர் - சிறந்தமோன நிலையினையடைத்த பேர்கள், உன்னை ஒன்றுவர்-உன்னை யடைவார்கள், ஐயனே - கடவுளே என்க.

(வி-ரை.) சர்வவியாபகமாக விளங்குஞ்சிவபெருமான் வியாபக அருட் போதத்தாலன்றி, ஏகதேசப்பட்ட சிவபோதத்தால்றியக்கூடாதென்பார், அகண்டமென்னவரு மறையாகமம்புகன்ற நின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ எனவும், மூர்த்திதலத் தீர்த்தமுறையே தரிசித்தவர்க்கே மௌனநிலை யுண்டென்பார், செகங்களெங்குந் திரிந்து நன்மோனத்தை யுகந்தபேர் எனவும் கூறினர். (உருசு)

ஐய நேயுனை யன்றி யொருதெய்வம்
கையி னாற்றொழு வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்ய னாகிலும் பொய்யுரை யேன்சுத்த
மெய்ய னாழனக் கேவெளி யாகுமே.

(இ-ள்.) ஐயனே - கடவுளே, உன்னை அன்றி - தேவரீரையல்லாமல், ஒரு தெய்வம் - வேறொரு தெய்வத்தினை, கையினால் - கரத்தினால், தொழும்- தொழுதற்கும், கருதேன் - நினைக்கமாட்டேன், பொய்யன் ஆகிலும் - பொய்யினேனாலும், பொய் உரையேன்-பொய் சொல்லேன், சுத்தன் மெய்யன் ஆம் - சுத்த மெய்யனாகிற, உனக்கே வெளியாகும் - உனக்கே விசிதமாகும், என்க.

(வி-ரை.) திருவாசகம். “பழுதிரெல் புகழான் பங்கீயல்லாற் பற்று
நான் மற்றிலேன் கண்டாய், செழுமதியணிந்தாய் சிவபுரத்தாசே திருப்
பெருந்துறையுறை சிவனே, தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ வெனக்
கோர் துணையென நினைவனோ சொல்லாய், மழவிடையானே வாழ்கிலென்
கண்டாய் வருகவென்றருள்புரி யாயே” என்றதற்கேற்ப ஐயனே யுனைய
ன்றி யொருதெய்வம் கையினற் றொழுவும் கருதேன் கண்டாய் என்றனர்,
கையினற் றொழுவும் என்றதனால் கருத்தால் எண்ணவும், வாக்காற் கூறவும்
செய்யேன் என்றதாயிற்று. (௨௩௭)

வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய

ஒளியி னின்ற வெளியாமுன் னன்னையான்

தெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று

களிபொ ருந்தவன் றோசற்ற கல்வியே

(இ-ள்.) வெளியில் நின்ற - சிதாகாயத்தில் நிலைபெற்றிருந்த, வெளி
யாய் விளங்கிய, ஞானவெளியாய்ப் பிரகாசித்த, ஒளியில் நின்ற - பூதவொ
ளியில் நிலைபெற்றிருந்த, ஒளி ஆம் - பரவொளியாகிய, உன் தன்னை - தே
வரீரை, நான்-அடியேன், தெளிவுதந்த - எனக்குத் தெளிவைக்கொடுத்த,
கல்லால் அடிதே என்று-கல்லால விருட்சத்தினடியி லெழுந்தருளி யிருந்த
தெய்வமென்று, களி பொருந்த அன்றோ-மனமகிழ்ச்சியடைதற்கல்லவோ,
கற்றகல்வி-அடியேன் கற்றகல்விகள். என்க.

(வி-ரை.) வெளியென்றது சிதாகாயமாகிய சீதம்பரம், மற்றொரு வெ
ளி ஆனந்தவெளியின் சொரூபமான நடராஜமூர்த்தி. ஒளியென்றது பூத
சம்பந்தமானவொளி மற்றொரு ஒளி அதற்காதார பூதமான வொளி கல்லா
லடித்தே வென்றது தட்சணமூர்த்தியினை இம்மூர்த்தியினையடைந்து மகி
ழ்தலே கற்றகல்வியினற் பிரயோசன மென்பார், களிபொருந்தவன்றோ
கற்றகல்வியே என்றார் திருக்குறள் “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வால்
நிவன், நற்ற டொழி அரெனின்” என்றதனாற் காண்க. (௨௩௮)

கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்திறத்

தல்லை யொத்த குழலின ராசையால்

எல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழில்

தில்லை யிற்றிக முத்திருப் பாதனே.

(இ-ள்.) எழில் - அழகைக்கொண்ட, தில்லையில்-சீதம்பரத்தில், திக
ழும் - பிரகாசிக்கின்ற, திருப்பாதனே - திருவடிகளையுடையனே, கல்லை-
கல்லின் தன்மையை, உற்ற - அடைந்த, கருத்தினர் - மனத்தினையுடைய
வர்களும், கார்திறத்து - கருமேகத்தின் நிறத்தினைத்தன்னிடத்துக்கொண்
டிருத்தலால், அல்லை ஒத்த - இவ்வினையொத்த குழலினர் - கூந்தலினையு

டையவர்களுமாகியமாதருடைய, ஆசையால் - ஆசையினால், எல்லை அற்ற-
அளவுகடந்த, மயல்கொள்ளவோ-மயக்கங்கொண்டு நசிக்கவோ அடியேன்
பிறந்தது என்க

(வி-ரை.) மாதர்களின் மயலிற்சிக்குண்டோர் நல்லறிவற்றலையொடர்
என்பார், குழலினராசையால் எல்லையற்ற மயல்கொளவோ என்றனர். திரு
வினாயாடற்புராணம், “தையலார் மயலிற்பட்டோர் தமக்கொருமதியுண்டா
மோ” என்றதனாற்சாண்க. தில்லையிற்றிகழும் திருப்பாதனென்பது பொன்
னம்பலத்தின்கண்ணே குஞ்சிதபாதத்தோடுவிளங்கும் ஆனந்த நடராஜமூர்
த்தியை. (உருக)

திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமகள்
உருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரம்
குருவைமுக்கணெங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே.

(இ-ள்.) திருவருள் - திருவருளென்கிற, ‘தெய்வச்செல்வி - தெய்வச்
செல்வத்தையுடையவராகிய, மலைமகள்-பார்வதிதேவியின், உரு-வடிவான
து, இருக்கின்ற - அமைந்திருத்தற்குரிய, மேனி - திருமேனியையுடைய,
ஒரு - ஒப்பற்ற, பரம் குருவை - பரமசாரியனை, முக்கண் எம் கோவை-
மூன்றுகண்களையுடைய எம்மிறைவனை, நெஞ்சே-மனமே, பணி-வணங்கு
(வணங்குவையாயின்) கரு இருக்கின்ற - கருப்பத்திற்றற்குத்தற்குரிய, கன்
மம் - தீயினையானது, இங்கு இல்லை - இவ்வுலகத்தில் (நமக்கு) உண்டாவ
தில்லை. என்க.

(வி-ரை) “அருளது சத்தியாகும்” என்ற சிவஞானசித்தியார் வாக்கி
யத்தினுக்கேற்ப, திருவருட்டெய்வச் செல்வமலைகள் என்றனர். மலை என்
றது ஈண்டு இமயமலை. சிருஷ்டிகாலத்தில் சதாசிவ தேவநாயனார் தமதுகா
ருண்ணியத்தினாலே திருமேனியைத்தரித்துக்கொண்டுவேதா கமங்கலையரு
ளிச்செய்தாராகலின், குருவை என்றனர். சிவஞானசித்தியார். “ஆரணமாக
மக்களருளினுலுருவு கொண்டு காரணனருளானுகிற் கதிப்பவரில்லையாகும்,,
என்றதனாற்சாண்க.

கன்ம மேது கடுநா கேதுமேற்
சென்ம மேதென்த தீண்டக் கடவதோ
என்ம னோரத மெய்தும் படிக்கருள்
நன்மை கூர்முக்க னாத னிருக்கவே.

(இ-ள்.) என்மநோரதம் - அடியேன் விருப்பத்தினையெல்லாம், எய்
தும் படிக்கு-நான் அடையும்படி, அருள் - கிருபை செய்கிற, நன்மை கூர்-
நன்மை மிகுந்த, முக்கண் நாதன் - மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன்,

இருக்க-எனக்குள்ளீடாபிருக்கும்போது, கண்மம் ஏது-தீவினையேது, கடு
நரகு ஏது-கொடிய நரகமேது, மேல்சென்மம் ஏது-மேல் உண்டாகும் பி
றவினது, (இவற்றுள்ளொன்றையினும்) எண்ணப் பற்றக் கடவதோ, என்க.

(வி.ரை.) ஒருவனுக்கு முதல்வன் கிருபையிருக்கும் பட்சத்தில் கண்
மமுதலிய வினையாவுக் தொடராதென்பார், கண்மமேது கடுநரகேது மேற்
சென்மமேது இதனைத் திண்டக்கடவதோ” என்றனர், தேவாரம், “ஆல்ல
லென்செயுமருவினை யென்செயும், தெரல்லை வல்வினைத் தெரண்டன்ற
னென்செயும், தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலவனூர்க், கெல்லையில்லதோரடிமை
பூண்டேனுக்கே” என்றதனாற் காண்க. (உசக)

நாத கீதனென் னுதன்மும் கட்டிரான்

வேத வேதியன் வென்விடை யூர்-திமெய்ப்

போது மாய்கின்ற புண்ணியன் பூந்நிருப்

பாத மேகதி மற்றலை பாழ்நெஞ்சே.

(இ-ள்.) நாதகீதன்-நாதகீதங்களைபுகடையவன், என்றாதன்-என் தலை
வன், முக்கட்பிரான்-மூன்று கண்களையுடைய பிரான், வேதவேதியன்-
வேதத்தலைவனாகிய விப்பிரன், வென்விடை ஊர்தி-வெண்மையான இட
பவாகனத்தினையேறி நடாத்துபவன், மெய்போதம் ஆய்சின்ற புண்ணியன்-
கடன்கை அறிவாகி சின்றதருமமூர்த்தி, (அவனுடைய) பூ-தாமரை மலர்
போன்ற, திருப்பாதமே-திருவடிகளே, கதி-நமக்குப்புருவிடம், மற்று
இல்லை-வேறில்லை, பாழ்நெஞ்சே-பாழ்மனமே, என்க.

(வி.ரை.) முதல்வன் சாமவேதப்பிரியன் என்னுமருமைத் திருப்பெ
யருடையவனாதலின் நாதகீதன் என்றனர். “ஐயா ஐநொஹமஹாநு
ரா-திரு ஐயாகுதி பொவாரொஹரீ: | வெவஸு: | விகாசி
ஹவெவ்வ உஃ ஐயுஸ-திரு சுஜாயதெ||” என்ற சுருதியின்படி
முதல்வன் பிராமணனாகலின் வேதியன் என்றனர், வேதமும் முதல்வன்
யிருமுகத்திற் பிறத்ததாகலின் வேதவேதியென்றனர். (உசஉ)

மற்று னக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே

கற்றை வார்ச்சடைக் கண்ணுத லோனருள்

பெற்ற பேரவ ரேபெரி போரெலாம்

முற்று மோர்த்தவர் துரை மூயர்த்தமே.

(இ-ள்.) வல்நெஞ்சே-வலியமனமே, உனக்குமற்றும் - உனக்கின்ன
மும், மயக்கம் என்-மயக்கமுளதாதற்குக், காரணமென்னை, கற்றை-திரட்
சியாகிய, வார்ச்சடை-நீண்ட சடையையுடைய, கண்ணுதலோன்-கெற்றிக்
கண்ணனது, ஆருன்பெற்றபேர்-ஆவரே-ஆருளைப்பெற்றோராகிய ஆவர்
களே, பெரியோர்-ஞானிகளும், மூதுரை-அர்த்தம் எல்லாம்-வேதப்பொருள்
களே எல்லாம், முற்றும்-ஓர்த்தவர்-முழுதும் முணர்த்தவரும் (ஆவர்) என்க.

௩௫ - தாயுமானைவாயிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய அருளிற்றினைத்தவரே முற்றுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய ஞானிகளென்பார், அருள்பெற்ற போலவே பெரியோரெலாம் முற்றுமோர்ந்தவர் மூலுரையர்த்தமே என்றனர். திருமந்திரம் "சிவனருளாற் சிலர் தேவருமாவர், சிவனருளாற் சிலர் தெய்வத்தோடொப்பர், சிவனருளால் சிலர் சேரகிலாமை, சிவனருட்கூறில் சிவிலோகமாமே." என்றதனாற்காண்க.

(உசக)

உரையீ நந்துளத் துள்ள விகாரமாம்
திரைகடந்தவர் தேடுமுக் கட்டிரான்
பரைநிறைந்த பரம்பெற்ற னாங்கனே
கரைகடந்தின்ப மாகக் கலப்பினே.

(இ-ள்.) உரை இறந்து-சொல்லற்று, உள்ளத்து உள்ள-மனத்திலுள்ள, விகாரம் ஆம்-வேறுபாடாகிய, திரைகடந்தவர்-ஆவரணத்தைக் கடந்தவர்கள், தேடும்-தேடுகின்ற, முக்கண்பிரான்-மூன்றுகண்ணையுடைய பிரானது, பரைநிறைந்த-திருவருட்சத்தி நிறைந்த, பரப்பு எந்தன்-நிலம் எங்கு, அங்கனே-அவ்விடத்தே, கரைகடந்து-வரம்புகடந்து, இன்பம் ஆக்கலப்பன்-சுகவடிவாகக் கலப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களாகிய சமயாசாரியர்கள், வாக்காலுமனத்தாலும் வியாபாரஞ் செய்திருக்கக்கண்டாமன்றே அங்கனமாக, உரையிறந்துளத்துள்ள விகாரமாம், திரைகடந்தவர் தேடுமுக்கட்டிரான் என்றதென்னையோ வெனின், தற்போதத்தினை முன்னிட்டிரையாடாமலும் மனத்தினால் செலுத்தாமலும் அருள்வியாபாரத்திலிருத்தலுக்கே உரைமனமீறத்த லென்பதாம், பரைநிறைந்தபரப்பு என்றது முதல்வன் தன் திருவருள் விவாச வியாபகம்.

(உசச)

கலந்த முத்தி கருதினும் கேட்பினும்
நிலங்க ளாகியு நின்றெமைப் போலவே
அலந்து போயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே.

(இ-ள்.) அருமறை-அரியவேதங்களை, வாய்மலர்ந்த-திருவாய் மலர்ந்தருளிய, முக்கண் மாணிக்கச்சோதியே-முக்கண்மாணிக்கச்சுடரே, கலந்த முத்தி-கலந்த முத்தி நிலையினை, கருதினும்-நினைக்கினும், கேட்பினும்-கேட்கினும், நிலங்கள் ஆகியும்-பிருதுவிமுதலானவைகளும், எம்மைப் போலவே நின்று-எம்மைப்போலவே திகைத்து நின்று, அலந்து போயினம் என்னும்-துன்பப் பட்டுப்போயினோ மென்னு நிற்கும், என்க.

(வி-ரை.) கலந்த முத்தியாவது இரண்டறக் கலந்தனுபவிக்கும் சுத்தாத்துவித நிலை. அந்நம்பமாக விருந்தனுபவிப்பவர்க்கேயன்றி அந்நம்பமுற்ற வர்கட்கு எவ்வகையாலு முத்தியினருமை தெளிந்து கொள்ளுதற்குக் கூடா தென்பார், அலந்துபோயினமென்னு மருமறை என்றனர்.

(உச௫)

சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதி யாதலெவல் லாமெனப் போதிக்க
ஆதி காலத்தி னுன்னடித் கார்தவம்
ஏது நான்முயன் றேன்முக்க ணென்றதையே.

(இ-ள்.) முக்கண் எதையே-திரிநேத்திரதாரியாகிய தந்தையே, என்னை சோதியாத-அடியேனைப் பரீட்சியாமல், தொண்டருட்கூட்டி-அடியார்களுடன் சேர்த்து, போதியாத எல்லாம்-போதிக்கக்கூடாத அருமையான பொருள்களையெல்லாம், மெள்ளப்போதிக்க-மெல்லப்போதித்தற்கு, ஆதிகாலத்தில்-முற்காலத்தில், உன் அடிக்கு ஆம்-உன் திருவடித் தொண்டிக் குரியனாகும்படியான, ஏது தவம்-என்ன தவத்தினை என்முயன்றேன்-அடியேன் முயன் னு செய்தேன், என்க.

(வி-ரை.) சோதித்தலாவது அடியார்வைத்துள்ள அன்பினருமையினைப்பிறகுக்கு வெளிப்படுத்தல், அது சிறிது அல்லலிந்தே சோதித்தறிதல் வழக்கமாயிருத்தலின், அவ்வல்லலிற்பட்டுண்மையினைச் சாதிக்கும் வலியிலேனாகையால், சோதியாதெனை என்றனர். அடியாருறவுகிடக்கில் சகல வின்பமுஞ் சித்தியாமாகலின், தொண்டருட்கூட்டியே என்றனர், தீருமந்திரம், “அறிவாரமார் தலைவனைநாடிச், செறிவார் பெறுவர் சிவதத்துவத்தை, நெறிதான் மிக மிக நின்றருள் செய்யும், பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பமாமே” என்றதனாற் காண்க.

(உசஎ)

எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாம்
கந்து காக்குந் தயாமுக்க ணுதியே.

(இ-ள்.) சிந்தை நோக்கம் தெரிந்து-அடியார் மனத்தினது நோக்கத்தினைத்தேர்ந்து, குறிப்பு எல்லாம்-அவர்கள் கருதினவற்றை யெல்லாம், தந்து காக்கும்-கொடுத்துக்காக்கின்ற, தயா-அருளினையுடைய, முக்கண் ஆதியே-முக்கண்முதல்வனே, எந்த நாளைக்கும்-எக்காலத்தும், நன்று அருள்தாய் என-பெற்றருளிய தாயைப்போல, வந்த-வந்து என்னைக்காத் தருளிய, சீர் அருள்-சிறப்பினையுடைய உன் திருவருளானது, வாழ்க என்று-வாழ்க்கடவதென்று, உன்னுவேன்-பிரார்த்திப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா கண்மத்திற்கிடாக வெடுக்கும் எண்ணிலாச்சென்மங்கடோறும், தாயாயிருந்து கருணைசெய்து கண்மத்தினைப் பக்குவப்படுத்தி வருதலின், எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென என்றனர், “கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான்நன்னை” என்ற தேவாரத்தினை கருத்தினுக்கேற்ப, சிந்தை நோக்கந்தெரிந்து குறிப்பெலாம், தந்து காக்குந் தயாமுக்கணுதியே என்றனர்.

(உசஎ)

நாட்டா எகவாமிகள் விருத்தியுரை.

தான் தன்னைக் காசினி பூட்டேங்கும்
 பெருங்குண டாண்டித லாமென் பிறவியை
 என்ன வேவரி தேகழ கதிபெறும்
 வண்ண முக்கண் மணிவந்து காக்குமே.

கூட) பட்டினத்தடிகள், “முன்னை யெத்தனை யெத்தனை சென் னுனததற்செற்ப, இப்பண்ணோடான் முதலாமென் பிறவியை எண் னுதிதாமெழை கன் நனா.” (உசுஅ)

நாக்கு தின்னாருட் காட்சியல் லாடொரு
பேக்கு மில்லையென் புந்திக் கிலேசத்தை
கீக்கி யாளுமை தின்பர மன்பினர்
சூக்க ம்மூக்க னுணந்த மூர்த்தியே.

புதுப்பிணி-ஆண்பிணர்களுக்கு, ஆக்கமே-செல்வமே, முக்
கனமிகளாகியுடனாய், ஆனந்த மூர்த்தியே-சுகவடிவை யடைய
வந்தும்வந்திலையே யியலா யமைத்த, நின் அருள் காட்சி அல்
லாதது திருநெடு டெரிசனத்தையே யன்றி, ஒரு போக்கும் இல்லை-
புகழ் தேடுவோருடைய மீயில்லை, (ஆதலால்) என் புந்திக்கிடுசைத்
தவறாது உடைய மனவருக்கத்தினைப் போக்கி, ஆளுகை-ஆண்டரு
கியவர்களைக்கே பாரமாகும், என்க,

ஆன்மீகமோடிகன் யாவரையும் ஆணவ மலத்தினின்றும்
பித்த மனமையினின் றுத் தனது கரணபோகங்களை யுண்டாக்கி யவர்
நான் தானானிடத்திலேயே யொடுக்கும் முதலவன் நிருவாகரின் தி
யவமலகரணதாக்கலின், காக்குரிண்ணுட் காட்சியல்லாவொரு பேரக்கு
வன் தன், ஆர்க்கமென் தது திருவருட்செல்வத்தினீர், அடியார்
கருட்செல்வமுடன் டாவ துண்மையாகலின், அன்பினராக்கமென்
(உசக)

பூனார் தங்கதி பென்னவென் னுணந்த
பொனகு சொன்ன முறைபெற முக்கொணங்
கொனிக் கீர்த குறிப்பத னுல்வெறுந்
பூனன் செய்கை திருவருட் செய்கையே.

ஆனந்தம்-ஆனந்தமே, கதி என்ன - அடைக்கலமெனத்தெ
ஆனந்தம் மோனம் சொன்ன-எனக்கானந்த அபமான மெனன

நிலையினை அருளிச்செய்த, முறைபெற. முறையினை அடையவும், முக்கண்-
மூன்றுகண்ணையுடைய, எம்கோன்-எம்முடைய இறைவன், இங்கு ஈந்த.
இவ்விடத்தருளிச்செய்த, குறிப்பதனால்-குறிப்பினாலே, வெறும் திகண்-
செய்கை-மிகவும் ஏழையாகிய என்செய்கை, திருவருள் செய்கையே-திரு-
வருட்செய்கையே, என்க.

(வி-ரை.) தனக்கெனவொரு செயலில்லை யெனவும் யாவுத்திருவருட்
செயலே-யெனவும் குறிப்பாகத் தனக்குணர்த்திய கோலம் முக்கண்மூர்த்தி
யாகலின் அத்திருவருவத்தினையே முன்னிலையாக்கொண்டு முக்கண்ணைக்கோ-
ளனவும், முக்கண்தன் எனவும், முக்கட்பிரான் எனவும், கண்ணுதலோன்
எனவும், முக்கண்மாணிக்கச் சோதி எனவும், முக்கண்ணத்தை எனவும்,
முக்கணதி எனவும், முக்கண்மணி எனவும், முக்கணனந்த மூர்த்தி என-
வும் பலகாலும் போந்த செய்யுட்களிற் கூறிவந்தனர். (உ௭௦)

கையி னாற்றொழு தேத்திக் கசிந்துய
மெய்யி னாறுனைக் காண விரும்பினேன்
ஐய நேயர சேயரு ளேயருள்
தைய லோர்புறம் வாழ்சக நாதனே.

(இ-ள்.) ஐயனே-கடவுளே, அரசனே-அரசனே, அருனே-தயையுடை-
யோனே, அருந்தையல்-திருவருட்சத்தியாகிய முதல்வி, ஈகபறம்-வாழ்-
திருமேனியி னொருபாகத்தில் வசித்தற்குரிய, சகநாதனே-உலகநாதனே,
கையினால் தொழுது-என்னுடைய கரங்களினால் வணங்கி, ஏத்தி-வாயால்
தோத்தரித்து, உன்னம் கசிந்து-மனமுருகி, மெய்யினால்-மெய்யன்பினால்,
உன்னை-தேவாரீரே, காண-தரிசிக்க, விரும்பினேன்-ஆசைகொண்டேன்,
என்க.

(வி-ரை.) மனம், வாக்கு, காயமூன்றினாலும் வழிபட்டேண்ணென்பார்,
தொழுது, ஏத்தி, காணவிரும்பினேனென்றார், முதல்வனும் முதல்வியும்
வேற்றுமையின்றியோருருக் கொண்டு வினங்குபவரென்பார், தையலோர்
புறம்வாழ் சகநாதனே என்றனர். பெண் வண்ணத்தந்தாதி, "வலந்தான்
கழலிடம் பாடகம் பாம்புலமிடமே, கலந்தான் வலசீறிடஞ்சாரந்தெரிவலம்
பந்திடமென், பலந்தார் வலமிடமாடகம் வேல்வல-மாழியிடஞ், சலந்தாழ்
சடைவலத் தன்னம் குழலிடஞ் சங்கரற்கே, என்றதனாகாண்க. (உ௭௧)

சுகத்தின் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிகுத்த தீதை வினைய வினைக்கின்றேன்
அகத்து ளாரமு தாமைய நின்முத்திச்
சுகத்தினான் வந்து தோய்வதெக் காலமே.

(இ-ள்) சுகத்தின்-உலகத்தின், வாழ்வை-வாழ்வின், சதம்என-நிலை-
யென்று, எண்ணி - நினைத்து, மிகுத்த - அதிகமான, தீமை-தீமைகள்,
வினைய-உண்டாம்படி, வினைக்கின்றேன்-வினையா நிற்கின்றேன், அகத்-
துன்-(அன்பர்) மனத்துள்ளே, ஆர்-ஆரிய, அமுது ஆம்-அமிர்தம்போல,

கிட்டாதென்பார், கதிமேவும் விதியின்றே யென்றனர். இவை யனைத்திற்
குங்காரணம் முதல்வனிடத் தன்பில்லாமையே யென்பார், நினக்கன்பின்
விப்படியிலேழைமை பற்று கின்றே னென்றனர். (உ௮௪)

விதியையும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியையும்விதித் தம்மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படி-க் கண்டு களிப்பதே.

(இ-ள்.) விதியையும் விதித்தி-விதியையும் வகுத்து, என்னை விதித்து-
அவ்விதிக்கிடஞக அடியேனையும் வகுத்து, இட்ட மதியையும் விதித்து-
எனக்கென்றமைத்த புத்தியையும், வகுத்து, அம்மதி-அந்தப் புத்தியா-
ணது, மாயையில் பதியவைத்த-மாயையின் கண்ணே அமுந்த வைத்த, பசு-
பதி-பசுபதியே, நின் அருள் கதியை உன்னருளாற் கிடைக்கும் கதியினை,
கண்டு களிப்பது எப்படி-கண்டு மகிழ்வது எவ்வாறு என்க-

(வி-ரை.) விதியும், அவ்விதிக்கேற்ற உடலும், அவ்வுடலில் மதியும்,
அம்மதி மாயையிற் கிக்குண்டு கிடத்தலும், பிரார்த்தனை கண்மத்தினுக்குத்
தக்கபடியேயாயினும் அவைகண் யாவும் முதல்வன் சந்திரனத்திலன்றிக்
காரியப்படாதாகலின் அவன் விதித்ததாகக் கூறினர். (உ௮௫)

கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டிங் கதிரொனப்
பண்டு மின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடும்.
அண்ட நேயுனக் கோர்பதி னுயிரம்
தெண்ட நென்பொய்ம்மை தீர்த்திடல் வேண்டுமே.

(இ-ள்.) கண்ட-பார்த்த, கண்ணுக்கு-கண்களுக்கு, காட்டிம்-பதார்த-
தங்களை விளக்கிக் காட்டுகின்ற, கதிர்என-சூரியன் போல, பண்டு-முற்-
பொழுதும், இன்றும்-இப்பொழுதும், என்பால்- நின்று-எண்ணிடத்தி-
னின்று, உணர்த்திடும்-உன்னவாறுணர்த்துகின்ற, அண்டநே-தேவனே,
உனக்கு-தேவரிருக்கு, ஒருபதினாயிரம் தெண்டன்-எண்ணிலாத நமஸ்கா-
ரம் செய்கின்றேன், என்-அடியேனுடைய, பொய்மை-பொய்யொழுக்கத்
தினை, தீர்த்திடல் வேண்டும்-நீக்கியருள வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) கண்ணுக்குக் கதிரானது எக்காலத்தும் அத்துவிதமாக
விருந்து உபசரித்து வருதல் போல முதல்வனுர் தன்னுடன் அத்துவித-
மாக வெக்காலத்து யிருந்து உபசரித்து வருகிறு நென்பார், கண்ட கண்-
னுக்குக் காட்டிங் கதிரொனப், பண்டுமின்று மென்பானின் றுணர்த்திடும்
என்றனர். கதிர் கலக்கப்பட்டவற்றைக் கண்ணிற் பிரகாசமானது வேறாக
நின்றேகாணும், இப்படி அகலரின்று காண்கையிலும் கதிரொடு காண்ட-
லன்றி கண்ணொளிகள் தாமே காணமாட்டா, கண்ணொளியும் கதிரும் தம்
பயிற் கலந்து நிற்கும். கலந்தாலும் பொருந்திய பொருள் ஐக்கயத்தால் ஒன்-
தெனலின்றிப் பொருளிரண்டேயா மென இவ்வுவமானங்காட்டிக் கண்

ஊக்குவொளியைக் கதிர் கொடுத்துப் பொருள்களைத் தெரிசிப்பிக்கு
மெனும் சிமித்த பரிணாமவாதத்தையு மறுத்தது. சிவப்பிரகாசம். “கண்
னொளி விளக்களித்துக் காட்டிடு மெண்ணின் முன்னம், கண்ணொளி
யொன்று மின்றும் விளக்கொளி கலந்தவற்றைக் கண்ணொளி யகல
நின்றே கண்டிடும் வேறு காணாக், கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்தி
டுங் கருத்தொன் றன்றே.” என்றதனாற் காண்க. (௨௫௬)

வேண்டும் யாவுமிறந்து வெளியிடைத்
தூண்டு வாரற்ற சோதிப் பிரானின்பரல்
பூண்ட வண்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமேல்
ஈண்டு சன்ம மெடுப்ப னைந்தமே.

(இ-ள்.) வேண்டும் - விருப்பப்படுகிறது. எல்லாப் பொருள்களையும்,
இறந்து-கடந்து, வெளியிடை-பரவெளியில், தூண்டுவார்-தூண்டுவாரை,
அற்ற-இல்லாத,சோதி-சோதியமமான,பிரான்-கடவுளே, நிற்பால்-தேவரீ
ரிடத்து, பூண்ட-அன்பு பூண்ட, அன்பர்-அடியார்கள், பொன்பணி-திருப்
பணி, வாய்க்குமேல்-கிடைப்பதாயின், ஈண்டு-நெருங்கிய, ஆந்த சன்மம்-
முடிவிலாத சன்மங்களை, எடுப்பன்-எடுப்பேன். என்க.

(வி-ரை.) அன்பர்பணி மாத்நிரங் கிடைக்கும் பட்சத்தில் சன்மமே
வேண்டும் என்பார், அன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமேல் ஈண்டு சென்ம
மெடுப்பன் என்றனர். “மறமலியுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து நின்
னன்பர் தம் பணியாம் அறமது கிடைக்கின்” என்றாரிவ்வாசிரியரே
மற்றோரிடத்தும். (௨௫௭)

எடுத்த தேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்து நின்னையுங் கூடவுங் காண்பனே
அடுத்த பேரறி வாயறி யாமைமையக்
கெடுத்த விரிப்பக் கிளர்மணிக்குன்றமே.

(இ-ள்.) அடுத்தபேர்-ஆசிரியத்தவர்களுடைய, அறிவாய்-அறிவுருவாய்.
அறியாமைமைய-அவருடைய அஞ்ஞானத்தை, கெடுத்த-அழித்த, இன்பம்-
சுகத்தைத்தருகின்ற, கிளர்-விளங்குகின்ற, மணிக்குன்றமே-மாணிக்க
மலையே, எடுத்ததேகம் இறக்கும் முன்னே-எடுத்த வுடம்பு இறந்தழிவதன்
முன்னே, என்னைக் கொடுத்து-என்னை யுனக்குக் கொடுத்து, நின்னையும்-
தேவரீரையும், கூடவும்-கூடப்பெறவும், காண்பனே-காண்பேனோ. என்க.

(வி-ரை.) கொடுத்து என்றது தனக்கென வேறப்பட்டிருக்கும் சுசுந்
தரந்தனை யிழந்து என்றதாம், கூடவுங் காண்பனே என்றது என்னுடன்
அனாதியே இறண்டறக் கலந்திருக்கும் உண்மையினைத் தெரிந்து கொண்டு
வாழும் தன்மையினை யடைவனே வென்பதாம். (௨௫௮)

குன்றி டாத கொழுஞ்சுட ரேமணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை
அன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
என்று நீயெனக் கின்னருள் செய்வதே.

(இ-ள்.) குன்றிடாத - அழியாத, கொழுஞ்சுடரே - செழுஞ்சுடரே, மணிமன்றுள்-தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடிய - ஞானநடனஞ்செய்கின்ற, மாணிக்கமே-மாணிக்கமே, உன்னை அன்றி-உன்னை யல்லாமல், துணையார் - அடியேனுக்குத் துணையெவர், உறவுயார்-உறவாவர்யாவர், கதி ஆர்-புகலிட மாவர் யார், (ஒருவருமில்லை யாதலால்) நீ-தேவரீர், எனக்கு-அடியேனுக்கு, இன்னருள் செய்வது - இன்னருள் புரிவது எக்காலம். என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவிற்கு எக்காலத்திலும் தோன்றாதுணையாகியும், சென்மங்கடோறும் உறவாகியும், தன்னை யடைந்தவர்க்குக் கதியாகியமுத ல்வனிருத்தலால், யார்துணையாருறவர் கதியென்றனர். தேவாரம், “துணை யாயென்னெஞ்சத் துறப்பிப்பாய் நீ” எனவும், “உறவெல்லா மாவான்றன் காண்” எனவும், “அமருலகந்த மடைந்தார்க் காட்சிபோலும்” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க.

(உடுக)

அருளெ லாந்திரண் டோர்வடி வாகிய
பொருளெ லாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெ லாங்கெடுத் தேயுள மன்னலால்
இருளெ லாமிரிந் தெங்கொளித் திட்டதே.

(இ-ள்.) அருள் எல்லாம் - திருவருள்முழுவதும், திரண்டு - ஒருங்கு சேர்ந்து, ஒருவடிவு ஆகிய - ஒருவடிவுகொண்டு விளங்குகின்ற, பொருள் எல்லாம் வல்ல - எல்லாப்பொருள்களையும் காத்தளித்தழிக்கவல்ல, பொன் பொது - பொன்னம்பலத்தில், நாத - எழுந்தருளியிருக்கிற நடராஜமூர்த் தியே, என் - அடியேனுடைய, மருள் எல்லாம் - மயக்கமுழுவதும், கெடு க்து - ஒழித்து, உள்ளம் - அடியேன்மனதில், மன்னலால் - தேவரீர் நிலை பெற்றிருத்தலால், இருள் எல்லாம் - ஆணவவிருள் முழுவதும், இரிந்து - ஒடி, எங்கு ஒளித்திட்டது - எவ்விடத்துமறைந்து விட்டது என்க.

(வி-ரை.) மருள் என்றது ஈண்டுமயக்கம். இது மாயாகாரியத்தால் விளைந்தது, மாயாகாரியமாகிய தனுசுரணபுவன போகங்களை விசாரித்து அவை நிலையல்லனவென முதல்வனருளால் தெரிந்தபோதே அம்மயக்க மொழியும் அது ஒழியவே இதுகாறு மத்துவிதமாக விருந்த முதல்வன் வெளிப்படுவன் வெளிப்படவே ஆணவமலமறைந்து விடும் என்பார், மரு னெலாக் கெடுத்தேயுளமன்னலால் இருளெலாமிரிந்தெங் கொளித்திட் டதே என்றனர்.

(உசுடி)

எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்குந் செய்த பழவினை பற்றற்றால்

அங்க னூவுன் னடியினை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே.

(இ-ள்.) எங்கும் - எவ்விடத்திலும், என்னை - அடியேனே, இகல் உற - பகையாக, வாட்டி-வாடச்செய்து, பங்கம்செய்த - பங்கப்படுத்தின, பழவினை - பழமையாம் வினையானது, பற்று அற்றால் - சம்பந்தம் நீக்கிப் போனால், அங்கு-அழகிய (நெற்றிக்) கண்ணனே, உன் - தேவர்களுடைய அடியினை - இரண்டிபாதங்கள், அன்றி - அல்லாமல், சகத்தில் - இவ்வுலகில், தங்க-யான் சென்று தங்கியிருக்க, வேறு இடம் உண்டோ - வேறிட முளதோ, என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டுபழவினையென்றது பிராரத்துவகன்மம், இது உள்ளவனவும் உலகத்திலே பலபல சென்மங்களோடும் பற்பலதனுக்ரண புவன போகங்களே யனுபவித்து உழன்று கொண்டேயிருக்க வேண்டுமெனவும், அவ்வினை முற்றமனுபவித்த அவ்வினை மறுபடியு முண்டாவதற்கேதுவாகிய ஆகாமிய வினையேறாதபடிதடுத்துக் கொண்டபோது ஆன்மாவினுக்கிருப்பிடம் முதல்வன்றிருவடியே யன்றி வேறில்லை யெனவும் என்பார், பழவினை பற்றற்றால்.....அடியிணையன்றியே தங்கவேறிட முண்டோ என்றனர்.

(உசுக)

உண்ட வர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்ட வர்க்கன்றிக் காத லடங்குமோ
தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாக மதிக்கவே.

(இ-ள்.) உண்டவர்க்கு - புசித்தவர்களுக்கு, அன்றி - அல்லாமல், உட்பசி ஓயுமோ - (மற்றவர்கட்கு) பசியடங்குமோ, கண்டவர்க்கு, நேரே பார்த்தவர்க்கு, அன்றி - அல்லாமல், காதல் அடங்குமோ - (மற்றவர்கட்கு) ஆசை தீருமோ, வண்டமிழ்க்கு - செந்தமிழ்ப்பாடலுக்கு, இசைவு ஆக - பொருத்தமாக, மதிக்க - யாவருமதிக்கும்படி, தொண்டருக்கு - அடியார்கட்கு, எளியான் - எளிபவனாகிய எமது முதல்வன், என்று - எக்காலத்த, தோன்றுவான்-வெளிப்படுவான், என்க.

(வி-ரை.) வயிறா அன்னமுண்டவர்க்கே பசி நீங்குதல்போலவும், ஒரு பதார்த்தத்தை நேரே கண்டவர்க்கே அதனிடத்து வைத்த ஆசை நீங்குதல்போலவும், முதல்வினைக்கண்ணாரத் தரிசித்தவர்க்கே அருளேக்க நீங்குமென்பதாம், தொண்டராவார் வைதுகிசைவ சமயாசாரியர்களாகிவினங்கும் திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களாகிய நால்வர், தொண்டருக் கெளியானென்றது, “அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்.” என்றதனாற்சாண்க, வண்டமிழன்றது செந்நெறித்தமிழாகிய திராவிடவேதம்.

(உசுஉ)

மதியுங் கங்கையுங் கொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ் சென்னிப் புனிதநின் பொன்னைக்

கதியை விட்டிந்தக் காமத்தி வாழ்ந்தவென்
விதியை யெண்ணி விழிதுயி லாதன்றே.

(இ-ள்.) மதியும்-சந்திரனும், கங்கையும்-கங்காநதியும், கொன்றையும்-
ஈறைமலரும், மத்தமும்-மத்தமலரும், பொதியும் - தரித்திருக்கின்ற,
னி சடாபாரத்தினையுடைய, புனித-நின்மலனே, நின்-தேவரீருடைய,
ஈ-அழகிய, அடி-திருவடியாகிய, கதியைவிட்டு- புதலிடத்தினைவிட்டு,
ஈகாமத்தில் ஆழ்ந்த-இஈகாமக்கடலி லமுந்திய, என்விதியை - என்னு
ஊழினை, எண்ணி-நினைத்து, விழி-என்னுடைய கண்கள், துயிலாது-
காது, என்க.

(வி - ரை.) காமத்தி லமுந்தில் பாரின்பமேயன்றிப் பேரின்பமொரு
ய முண்டாகாதாகலின் அதனால் வருந்துகிறேனென்பார் கதியைவிட்
ஈ காமத்திலாழ்ந்த வென்விதியையெண்ணி விழிதுயிலாதன்றே என்ற
நீதிநெறிவீளக்கம் 'சிற்றின்பஞ் சின்னீரதாயினு மஃதுற்றார், மற்றின்
ராவையுங் கைவிடுப - முற்றுந்தாம், பேரின்ப மாக்கட லாகுவார் வீழ்
ர, பாரின்பப் பாழ்ங்கும்பியில்' என்றதனாற் காண்க. (உசுந)

அன்றெ னச்சொல வாமென வற்புதம்

நன்றெ னச்சொல நண்ணிப் நன்மையை

ஒன்றெ னச்சொன வொண்பொரு ளேயொளி

இன்றெ னக்கருள் வாயிரு ளேகடுல்.

(இ - ள்.) அன்று என சொல்ல - அல்லவென்று சொல்லவும், ஆம்
ஆமென்று சொல்லவும், அற்புதம் நன்று என சொல்ல - அதிசயம்
சியாயிருக்கிற தெனச்சொல்லவும், நண்ணிய-பொருத்தியிருந்த, நன்
ய - நல்லபொருளை, ஒன்று என சொன்ன - ஆசாரிய கோலங்கொண்
ந்தருளிவந்து ஒன்றேயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய, ஒன்-மேலான
நளே - வஸ்துவே, இருள் - அஞ்ஞானம், ஏக - நீங்கும்படி, இன்று -
பாது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒளி - ஞானப்பிரகாசத்தினை, அருள்
- கிருபை செய்வாய், என்க.

(வி - ரை.) ஒருதனி முதல்வனை அன்றென்றும் ஆமென்றுங் கூறி
பபவொர் புறச்சமயத்தினர், சன்மார்க்க நெறியினராகிய சித்தார்த்தச்
வரொன்றே யெனக்கூறி மகிழ்வராகலின் அன்றெனச்சொலவாமென
த நன்றெனச்சொல எனவும், ஒன்றெனச்சொன வொண்பொருள் என
றினர், பட்டினத்தார், "அன்றென்று மாமென்றுமா றுசமயங்க, ளொண்
ரறே டொவ்வாதுரைத்தாலு-மென்று, மொருதனையே நோக்குவாரு
ருக்கு, மருதனையே நோக்கிவரும்." எனவும், இவ்வாசிரியர் கூறிய
தக்களிப்பில், அன்றென்று மாமென்று முண்டோ- வுனக், காணந்தம்
டிஸறிவாகிச்சுந்தே, நின்றாற்றெறியு மெனவே - மல, நீக்கியெய்மாதி
ந்தினுன்றோழி, எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உசுச)

இருவ ரேபுகழ்ந் தேத்தம் கினியராம்
ஒருவ ரேதுணை யென்றுண ராய்நெஞ்சே
வருவ ரேகொடுங் காலர்கள் வந்தெதிர்
பொருவ ரேயவர்க் கென்சொல் புகல்வதே.

(இ - ள்.) இருவரே - பிரமவிட்டுணுக்களாகிய விருவரே, புகழ்ந்து - புகழ்ந்து, ஏத்தற்கு-துதித்தற்கு, இனியர்ஆம்-இனியராயிருந்த, ஒருவரே-ஒப்பற்றவரே, துணையென்று - நமக்குத் துணையாவரென்று, உணராய்-அறிவாயாக, நெஞ்சே - மனமே, கொடுங்காலர்கள் - கொடிய வெமதுதர்கள், வருவரே - வருவார்களே, எதிர்வந்து- எதிரிலேவந்து, பொருவரே-போர் செய்வரே, அவர்க்கு-அத்தா தர்கட்கு, என் புகல்வது - என்ன சமாதானஞ் சொல்லக்கடவது, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு இருவர் என்றது பிரமனையும், விட்டுணுவையும். இனியராவார் திருவண்ணாமலையில் அக்கினிப்பிழம்பா யெழுந்தருளி அவ ரிருவருக்குக் கிருபை செய்தமுதல்வர். திருக்கடைக்காப்பு, 'நாகம்வைத்த முடியானடிகைதொழுதேத்துமடியார்க, ளாகம்வைத்த பெருமான் பிரமன் னொடு மாலுந்தொழுதேத்த, வேகம்வைத்த வெரியாய் மிகவோங்கிய வெம் மானிடம் போலும், போகம்வைத்த பொழிலின் னிழலான் மதுவாரும்புக லாரே, என்றதனாற்காண்க, எக்காலத்திலும் எவற்றிற்கு முதல்வனேதுணை யென்பார் ஒருவரே துணையென்றனர், தீருக்கருவை வேண்பா வந்தீதி, "பார்முதலாய் வானப்பரப்பா யனைத்தினுக்குங், கார்முதலா யுண்டியருள் காப்பாகிச்-சீர்முதலா, யார்க்குந் துணையாக் கனவீச நின்னையன்றிப், பார்க் கினுண்டோ விற்பம்பகர்." என்றதனாற்காண்க. (உகடு)

புகழுங் கல்லியும் போதமும் பொய்யிலா
அகமும் வாய்மையு மன்பு மளித்தவே
சுகவி லாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே.

(இ - ள்.) சுகவிலாசம் - இன்பத்தினை யளிக்கின்ற லீலையினையுடைய, துணைப்பொருள் - உயிர்த்துணைப்பொருளாகிய முதல்வனுடைய, தோற்றம் ஆம் - சேவைக்குரிய, ககன மேனியை - செவ்வானம் போன்ற திருமேனி யினை, கண்டன கண்கள் - தரிசித்தனவாகிய நேத்திரங்கள், புகழும் - கீர்த்தியையும், கல்லியும்- கல்லியையும், போதமும் - அறிவையும், பொய் இல் லா - பொய்மை யொழிந்த, அகமும் - மனத்தையும், வாய்மையும் - சத்தி யத்தையும், அன்பும் - அன்பினையும், அளித்த - கொடுத்தன. என்க.

(வி-ரை) அத்திவானத்து நிறத்தினையுடைய சுகளத்திருமேனிவாய்ந்த முதல்வனைக் கண்ணாற் தரிசித்தவர்கட்குப் புகழ் முதலியயாவும் உண்டா மென்பதாம். ஆன்மா இவ்வுலகத்தில் அனுபவிக்கும் போகங்கன்பலவேனு மவற்றுள் இன்றியமையா தனுபவிக்க வேண்டுவன புகழ், கல்வி, போதம், பொய்யிலா அகம், வாய்மை, அன்பு என்றனார். (உகக)

கண்ணு ணின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு ணின்று விளங்கிய மெய்யினை
எண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான் றொழுந் தெய்வமே.

(இ - ள்.) கண்ணுள் - நேத்திரத்துள், நின்ற - நிலைபெற்ற, ஒளியை-
பிரகாசத்தினை, கருத்தினை - என் கருத்தாயிருப்பதை, விண்ணுள்-பரவெ
ளியில், நின்று - நிலைபெற்று, விளங்கிய - பிரகாசித்த, மெய்யினை - உண்
மைப்பொருளை, எண்ணி எண்ணி - பலகால் சிந்தித்து, இரவும்பகலும் - இ
ராப்பகலாக, நண்ணுகின்றவர் - இடையருது அடைந்திருப்பவர், நான்-அ
டியேன், தொழும் - வணங்கும்படியான, தெய்வம் - தெய்வமாவார் என்க.

(வி - ரை,) வேதங்களிற் றெய்வங்கள் பலபடக் கூறியிருப்பினும் அங்
கனமே உலகத்தாராற்கொண்டாடப்படினும் கண்ணுக்குங்கருத்தினுக்கும்
பிரத்தியட்சமாய் விளங்கிச்சிதாகாய சொருபியாயிருப்பவன் சிவனே யாத
லால் அவனே நான் றொழுந்தெய்வமென்றனர். (உசுஎ)

தெய்வம் வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவ ரென்பது நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ நேயுனைச் சார்ந்தவர்
உய்வ ரென்பதும் யானுணர்ந் தேனுற்றே.

(இ - ள்.) வேறு தெய்வம் - சிவபெருமானுக்கு அந்நியமாக வொரு
தெய்வம், உளது - உண்டு, என்பவர்-என்று சாதிப்பவர், சிந்தனைநைவரென்
பதும் - மனம் வருந்துவர் என்பதையும், நல் - சிறந்த, பரம் - மேலாகிய,
தற்பர - தற்பரனே, சைவ-சைவசமயத்தினுற்பிரதிபாதிக்கப்படுகிற, சித்-
ஞானசுகத்தினையளிக்கின்ற, சிவனே - மங்களகரனே, உன்னைசார்ந்தவர் -
தேவரீரை யடைந்தவர்கள், உய்வர் என்பதும் - கடைத்தேறுவர்க ளென்ப
தையும், உற்று - ஆராய்ந்தமைந்து, யான் உணர்ந்தேன் - அடியேன் நேர்ந்
தேன் என்க.

(வி - ரை.) சிவபெருமானைச் சிந்தனை செய்யாதவர் நைவரெனவும்,
சிவபெருமானைச்சார்ந்தவர் உய்வரெனவுங் கூறினர். அதாவது முதல்வனை
நம்பினோர் விண்ணுல காள்வர் நம்பாதவர் நரகமடைவ ரென்பதாம் தேவா
ராம் “இலங்கைமன்னனை யீரைந்துபத்துமன், நலங்கனோடுடனேசெலவுன்
றிய, நலங்கொள்சேவடி நாடொறு நாடொறும், வலங்கொண் டேத்துவார்
வானுலகாள்வரே.” எனவும் “வெள்ளெருக் காவம் விரிவுஞ்சடைப் புள்ளி
ருக்கு வேளுரான் பொற்கழல், உள்ளிருக்கு முணர்ச்சியிலாதவர் நள்ளிருப்
பர் நரக்குழியிலே,” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க. (உசுஅ)

உற்ற வேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்றமோ நமைக்காக்குஞ் சொலாய் நெஞ்சே

கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்ற தாயிற் பரசுகம் பற்றுமே.

(இ - ள்.) உற்றவேளைக்கு - விபத்துசம்பவித்தகாலத்தில், இந்த சுற்றி
மோ - இந்தவுறவோ, உறுதுணையு - உற்றதுணையாகி, நம்மைகாக்கும்-நம்
மைக்காப்பாற்றும், நெஞ்சே - மனமே, சொல்லாய் - புகலாய், கற்றை - தி
ரட்சியாகிய, வார் - நீண்ட, சடை - சடாபாரத்தினையும், கண்ணுதல் - நெ
ற்றிக்கண்ணையுமுடைய முதல்வனுடைய, பாதமே - திருவடியே, பற்றதுணை
யின் - நமக்குப்பற்றுகக்கொள்ளுவோமாயின், பரசுகம் - சிவானந்தவிற்பம்
பற்றும் - உண்டாகும் என்க.

(வி - ரை) ஆபத்து நேரிடுங்காலத்தில் முதல்வனையன்றிச் சுற்றத்தார்
சிறிது முதவுவாரல்ல வென்பார் உற்றவேளைக் குறுதுணையாயிர்தச் சுற்றி
மோ நமைக்காக்கும் என்றனர். தேவாரம் “உற்றாரியாருளரோ வுயிர்கொ
ண்டு போம்போது, குற்றலத்துறை கூத்தரல்லா னமக்கு” என்றதனுற்
காண்க அடியார்கட்கு அவனடியே ஆனந்தம் விளைக்கு மென்பார், பாதமே
பற்றதாயிற் பரசுகம் பற்றுமே என்றனர். திருமந்திரம். “அடியாரா னடியா
னந்தங்கண்டோ, ரடியாரானவரத்தருளுற்றோ, ரடியார்பவரேயடிமவராமா
லடியவர்பொன்னம்பலத்தாடல்கண்டோரே” என்றதனுற்காண்க (உக௬)

பற்ற லாம்பொரு ளேபரம் பற்றினால்
உற்ற மாதவர்க் குண்மையை நல்குமே
மற்றும் வேறுள மார்க்க மெலாமெடுத்த
தெற்று வாய்மன மேகதி யெய்தவே.

(இ - ள்) பற்றினால் - அன்பு ஊறப்பிடிக்கின், உற்றமாதவர்க்கு - மிக
கதபோதனர்கட்கு, உண்மையை நல்கும் - உண்மையாகிய மோட்ச சாம்பி
ராச்சியத்தினையுருளும், (ஆதலால்) பரம் - பரம்பொருளானது, பற்றலாப்
பொருளே - ஆசிரயிக்கத்தக்க பொருளே, மனமே - நெஞ்சே, கதியுத
மோட்ச மடைத்தகாக, மற்றும் வேறு உள்ள - இதையன்றி வேறுபுள்ள
மார்க்கம் எல்லாம் - சமயங்களெல்லாம், எடுத்து ஏற்றுவாய்-எடுத்தெறியக்
கடவாய் என்க.

(வி - ரை.) சந்மார்க்கமாகிய சித்தாந்த சைவசமய மல்லாத வேறு சம
யங்களைச் சேரவேண்டா மென்பார், வேறுள மார்க்கமெலா மெடுத்தேற்று
வாய் மனமே என்றனர். திருவுந்தியார் “சாவிபோமற்ற சமயங்கள்புகருளின்
றாவியுறதே யென்றுந்தீபற, அவ்வரைகளோதேயுந்தீபற” எனவும் இவ்வா
சிரியரே ‘பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டாம்’ எனவும் உற்
யன்னவற்றைக் காண்க. (உ௯௦)

ஆரணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி

யற்புத மாய்நடந் தருளும்

காரண முணர்த்துங் கையுரின் மெய்யும்

கண்கண்மூன் றுடையவென் கண்ணே

பூரண வறிவிற் கண்டில மதனாற்

போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து

தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத்

தமியனேன் வேண்டிடத் தருமே.

(இ-ள்.) கண்கள் மூன்று உடைய - திரிநெத்திரங்களைவாய்ந்த, என்-
அடியேனுடைய, கண்ணே-நேத்திரமே, ஆரணமார்க்கத்து-வேதவீதியில்
ஆகமவாசி - ஆகமக்குதிரை, அற்புதம் ஆம் - ஆச்சரியமாய், நடந்தருளும்.
நடத்தியருளுகின்ற, காரணம்-காரணத்தினை, உணர்த்தும்-தெரிவியாநின்ற
நின் - தேவரீருடைய, கையும் - திருக்கரத்தையும், மெய்யும் - திருமேனி
யையும், பூரண அறிவில் - வியாபகவறிவினில், கண்டிலம்-கண்டோமில்லை,
அதனால் - ஆகையால், தாரணி - உலகத்தில், உள்ளமட்டும்-உள்ளவனவும்
போற்றி-புகழ்ந்து, இப்புந்தியோடு-இம்மன நிலையோடு, இருந்து-வாழ்ந்து
வணங்க - காயத்தால் வணங்க, தமியனேன் - தமியேன், வேண்டிடத்தரும்.
விரும்பத்தரும் என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனொரு இடத்தினைக் கருதிச்செல்வானுக்கு வீதியும்
குதிரையும் அவசியமாவது போல, முதல்வன் றிருவடியினைக்குறித்துச்
செல்வார்கட்கு வேதமும் ஆகமும் அத்தியாவசியமாகலின் வேதத்தினை
வீதியாகவும் ஆகமத்தினைக்குதிரையாகவும் உவமித்துக் கூறினர். இதனால்
ஒருவனுக்கு வேதமும் ஆகமும்த்தியா வசியமென வேற்பட்டது, ஆயி
னும் வீதியினையும் குதிரையையுநோக்க வீதியினைக் காட்டிலும் குதி
ரைக்கு அதிக சிறப்புடைத்தாமாறுபோல வேதத்தினும் ஆகமம் அதிகச்
சிறப்புடைந்து வேதம் பொதுவாகின்றது, தீருமந்திரம், 'வேதமோடாகம
மெய்யாமிறைவனால், ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென்னுந், நாதனுரைய
வைவநாடிவிரண்டந்தம், பேதமதென்பார் பெரியோர்க்கு பேதமே' என்றத
னாற் காண்க, வேதம்பலபொருள் படத்தோன்றஞ் சூத்திரம்போலவும் ஆக
மம் அதனை உவ்வாறாகவொட்டாது தெளிந்துரைக்கும் பாடியம்போலவும்
நூலாருந்ததி முறைபற்றி முதல்வனொருவனையாகச் செய்யப்பட்டன.

காரணமுணர்த்துங் கையாவது சின் முத்திரைக்கை. முதல்வன் நடத்
தமாய் நின்றகாலத்துச் சொரூபம் வெளிப்படாதாகலின் பூரணவறிவிற்கண்
டிலமென்றனர். உருவத்தியானத்திலேயே அன்பும், ஆராயையும், ஆனந்த
மும் சித்தியும்வீனையுமாகலினாலும், அருவத்தியானத்திலத்தகையவொன்று

௩௬௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

முண்டாவதற்கேது வில்லையாகலேனும், கண்கண் மூன்றுடையகடவுளி யேமனம்வாக்குக்காயங்களாடெலக்காலத்தும் வழிபட்டுமேவென் என்ப போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து தாரணியுள்ளமட்டும் வணங்கத்தமியலே வேண்டிடத்தருமே என்றனர். போற்றி என்றதனால் வாக்கும், புந்தி எ ன்றதனால் மனமும், வணங்க என்றதனாற்காயமும் பெறப்பட்டன, “உருவ யான முடனோவாச்செபஞ்செய், ஒரு தொழிலே சித்தியுதவு-மருவமென பிஞ்சிற்பழுத்தார் போற் பேசி வீணை கழித்தால், நெஞ்சு புண்ணாகி டுஞ்சொன்னேன்” என்றதனாற்காண்க. இதனால் நிஷ்களதியானத்திஷு சகளதியானமே சிறப்பெனவேற்பட்டது. (உ)

இடமொரு மடவா ஞாலகனைக் கீர்திட்
டெவ்வுல கத்தையு மீன்றும்
தடமுறு மகில மடங்குநா ளம்மை
தன்னையு மொழித்து விண்ணெனவே
படருறு சோதிக் கருணையங் கடலே
பாயிருட் படுகரிற் கிடக்கக்
கடவனோ நினைப்பு மறப்பெனுந் திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன் கடனே.

(இ-ள்.) இடம் - இடப்பாகத்தினை, ஒரு - ஒப்பற்ற, மடவாள் - ம பத்தினை யுடையாளாகிய, உலகு அன்னைக்கு - உலகமாதாவாகிய பார் யாருக்கு, ஈந்திட்டு-கொடுத்திட்டு, எவ்வுலகத்தையும் - உலகங்களனைத் தும், ஈன்றும்-சிருட்டித்தும், தடம் - பெருமை, உறும் - தங்கிய, அகி உலகம், மடங்கும் நாள் - அழியுங்காலத்தில், அம்மை தன்னையும்-பார் யாரையும், ஒழித்து - அடக்கிக்கொண்டு, விண்ண-ஆகாயம்போல, உறு - எங்கும் வியாபித்திருக்கிற, சோதி - ஒளியாகிய, கருணை கட கிருபாசமுத்திரமே, பாய்-பரவாநின்ற, இருள்-அஞ்ஞான விருளைவாய படுகரில் - பிறவிச்சமுத்திரத்தில், கிடக்கக்கடவனோ - அழுந்தியிருக்க, கடவனோ, நினைப்பு மறப்பு என்னுந்திரையை சகலகேவலமென்னுமலைய கவர்ந்து - கிரகித்துக்கொண்டு, என்னை - அடியேனை, வளர்ப்பது- த்துவருவது, உன்கடன்-தேவரீர் கடமைபாம். என்ப.

(வி-ரை.) முதல்வனும் முதல்வியும் குணங்குணி சம்பந்தமாயுள்ள மையினை சகளத்திருமேனியினுங் காட்டுவான் அம்மையார் விரும்பு வன் தனதொரு இடப்பாகத்தினை வீர்தனராகலின், இடமொருமடவா கனைக் கீர்திட்டு என்றனர். “எனவணங்கி யிமாசலக்கன்னிகை, தனத தித்தவத்திறுதித்தபிள், கனகமேரு வளைத்தகைக்காரணர், மனமகி தம் வாமம் வழங்கினார்.” என்றதனாற்காண்க. சர்வசங்காரகாலத்து எ மொடுங்குகையில் சத்தியும் சிவத்திலடங்கி நிற்குமாகலின் அம்மைதன் மொழித்து என்றனர். ஈன்ற நாளையும் அடங்கு நாளையும் குறிக்கவே கு நாளையும் கொள்க என்ன? முதல்வனே முத்தொழிலுக்குந் தலை வின், திருவாசகம். “படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத் தாப்போற்காக்குங் கடவுள்காப்பதை, கரப்போன் கரப்பவை” என்,

நான்க.

வனம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து
மண்ணையும் விண்ணையும் தெரியா
தனம்பெறுந் துரும்பொத் தாவினோ டாக்கை
யானந்த மாதவே யலந்தேன்
களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் காணுந்
காட்சியே சாக்ஷியே யறிஞர்
உனம்பெறுந் துணையே பொதுவினி னடிக்கு
முண்மையே யுள்ளவா றினுவே.

(இ-ள்.) வனம்பெறும் - வனம்பொருந்திய, ஞானவாரி - ஞானக்கடலை, வாய்மடுத்து-வாயாற்பருகி, மண்ணையும் - பூமியையும், விண்ணையும் - ஆகாயத்தையும், தெரியாது-அறியாமல், அனம் பெறும் - கடலிற்பட்ட, துரும்பு ஒத்தி - துரும்பினையொத்தி, ஆவிபோடு - உயிருடன், ஆக்கை - உடம்புகள், ஆனந்தமாக - இன்புருவாக, அலந்தேன் - வருந்தினேன், களம்பெறு-வஞ்சன்கொண்ட, வஞ்சநெஞ்சினர் - கபடமனத்தினர், காணு-காணக்கூடாத, காட்சியே-பிரத்தியட்சமே, சாட்சியே - சாட்சியாயுள்ளவனே, அறிஞர்கள் - ஞானிகள், உள்ளம் பெறும் - மனதினையிடமாக்கொண்ட, துணையே-உயிர்த்துணையே, பொதுவினில்-தில்லைச்சிற்றம்பலத்தில், கடிக்கும்-ஆனந்தநடனஞ்செய்யும், உண்மையே-மெய்ப்பொருளே, உள்ள ஆறு இதுவே-உண்மையான நிலையிதுவோகும், என்க.

(வி-ரை.) கள்ளமே குடிகொண்ட நெஞ்சினையுடையவர்கட்கு முதல் வன் காணப்படாளுகலின், வஞ்சநெஞ்சினர் காணுந் காட்சியென்றும்; அங் கனமில்லாத வறிஞரிடத்து எக்காலமும் விரவியிருப்பாளுகலின், அறிஞருளம் பெறு துணையெயன்றனர். தேவாரம், “கரவாகும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால், விரவாகும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை, யரவாடச் சடைதாழ வங்கையினிலனலேந்தி, யரவாடும் பெரும்பரனை யென்மனத்தே வைத்தேனே.” என்றதனாற்காண்க. (உளக)

உள்ளமே நீங்கா வெண்ணைவா வாவென்
றுவப்பிலா வானந்த மான
வெள்ளமே பொழியுந் கருணைவான் முகிலே
வெப்பிலாத் தண்ணருட் விளக்கே
கள்ளமே தூக்குந் தூவெளிப் பரப்பே
கருவெனக் கிடந்தபாழ் மாயப்
பள்ளமே வீழா தெனைக்கரை யேற்றிப்
பாலிப் பதன்னருட் பரமே.

(இ-ள்.) உள்ளமே நீங்கா - அடியேனுடைய மனத்தைவிட்டுப் பிரிவாதிருந்து, என்னை-அடியேனை, வாவா என்று-வருவாய் வருவாய் என்று உப்பிட்டு, உலப்புதில்லா-செய்தலில்லாத, ஆனந்தமான - இன்பமாயிய,

ளாமல், இருந்ததும்-இருந்ததையும், என் - அடியேனுடைய, கண்ணில்-கண்ணிலுள்ள, இருட்டை-இருளை, காந்து-மறைத்து, நின்-தேவரீரது, கண்ணால்-திருவருணைத் திரத்தால், துயில்பெறல்-துயில்கொள்ளுதலை, வேண்டி - விரும்பி, கருதினேன் - நினைத்தேன், கருத்து இதுதான் - அடியேன் உள்ளக்கருத்திதுதான், என்க.

(வி-ரை.) பக்குவமாவது இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும் வாய்ந்தபின் சத்திரிபாத முற்றவவசரமேயாம். பழமையாக முதல்வினையுபாசித்து வரும் அடியார்கள் பவமனைத்தினையும் போக்கி அருள்சுரந்து காப்பனென்பார், பழவடியார்க்குள் பழுத்துச்சுரத்தினி திரங்குந் தானகற்பமே என்றனர். தேவாரம். “பழையதம்மடியார் செய்யும் பாவமும், பிழையுந் தீர்ப்பர் பெருமானடிகளே” என்றதனாற்காண்க. சுழுத்தியவதவதயா லுண்டாரும் தூக்கத்தினை, நீக்கிப் பேரின்பாதித்தது நித்திரையினை யருளவேண்டுமென்பார், என்கண்ணிலிருட்டைக்காந்து நின் கண்ணாற்றியில் பெறல்வேண்டி க் கருதினேன் என்றனர். (உ௭௭)

கருத்தினுட் கருத்தா யிருந்து நீ யுணர்த்துங்

காரணங் கண்டுசும் மாதான்

வருத்தமற் றிருந்து ஈகம்பெறு வண்ணம்

வருத்தினேன் மதியின்மை தீர்ப்பாய்

ஒருத்தரா ருளப்பா டுணர்பவர் யாவ

ருலகவர் பன்னெறி யெனக்குப்

பொருத்தமோ சொல்லாய் மௌனசற் குருவே

போற்றிநின் பொன்னடிப் போதே.

(இ - ன்.) கருத்தினுள் - அறிவின் கண்ணே, கருத்தாய் - அறிவுமயமாய், இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து, நீ-தேவரீர், உணர்த்தும் - அறிவிக்கும், காரணம்-காரணத்தினை, கண்டு - நோக்கி, சும்மா வருத்தம் அற்று இருந்து - சும்மா வருத்தமில்லாமலிருந்து, ஈகம்பெறுவண்ணம் - இன்பம் அடையாத வகையாக, வருத்தினேன் - வருத்தமுற்றேன், மதியின்மை - அடியேனுடைய அறிவின்மையை, தீர்ப்பார் - நீக்குவோராகிய, ஒருத்தர்-ஒப்பற்றோர், ஆர்-யார், உள்ளப்பாடு-அடியேன் மனவருத்தத்தினை, உணர்பவர் யாவர்-அறிபவரீயாவர், உலகவர்-உலகத்தாராகிய, பல்நெறி - பல மார்க்கங்கள், எனக்குட்பொருத்தமோ - எனக்குச் சம்மதமாகுமோ, சொல்லாய் - சொல்லுவாய், மௌன சற்குருவே - மவுன தேசிகனே, நின் - தேவரீரது, பொன்னடிப்போது-திருவடித்தாமரைகட்டு, போற்றி-மலஸ்காரம், என்க.

(வி-ரை.) உயிர்களெல்லாம் தத்தமக்குரிய வழியின் வைத்து முதல்வனறிவிக்க அறியுமியல்பினவன்றி ஒன்றுபோல் அறிவிக்க வறியுமியல்பினவல்லவாகலான், கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்து நீயுணர்த்துங் காரணங்கண்டு என்றனர். சிவஞானபோதம். “அறிவிக்க வன்றியறிவா வுளங்கள்” என்ற

தனாகாண்க. சும்மாவிருப்பதுவே சுகமாகலின், சும்மாதான் வருத்தமற்றி
ருந்து சுகம்பெருவண்ணம் என்றனர். சீவபோகசாரம், “அருளறிந்து
தானுமறிவறிந்தே யாங்குப், பொருளறிந்து தானடங்கிப்போத - விருளகல,
விம்மாதிருந்து விகற்பல ஒன்றாகிச், சும்மாவிருக்கச் சுகம்” என்றதனாற்
காண்க. சமயவாதிகள் பலசமயங்களை யுடன்பாடாகக்கொண்டு மலைகின்ற
ராகலின் அவையனைத்து மெனக்குப் பொருத்தமாகாதென்பார், உலகவர்
பன்னெறி யெனக்குப்பொருத்தமோ சொல்லாய் என்றனர், திருவாசகம்.
“சமயவாதி கடந்தமதங்களி லமைவதாகவரற்றி மலைந்தனர்.” என்றத
னாகாண்க. (௨௭௭)

அடியெனு மதுவு மருளெனு மதுவு

மறிந்திடி னிர்க்குண நிறைவும்

முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவு

மொழிந்திடிற் சுகமான மாயைக்

குடிக்கெட வேண்டிற் பணியற நிற்பல்

குணமெனப் புன்னகை காட்டிப்

படியிசை மெனனி யாகநீ யாளப்

பாக்கிய மென்செய்தேன் பரனே,

(இ-ள்.) அடி-முதல்: என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற, அதுவும்-
அந்தப்பொருளும், அருள் - திருவருள், என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற,
அதுவும்-அந்தப்பொருளும், அறிந்திடிண்-அறியுமிடத்து, நிர்க்குண - நிர்க்
குணமாம், நிறைவும் - பூரணதவமாகிய, முடி - அந்தம், என்னும் - என்று
சொல்லப்படுகிற, அதுவும் - அந்தப்பொருளும், பொருள் - பரம்பொருள்,
என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, அதுவும்-அந்தப்பொருளும், மொழிந்தி
டிண்-கூறுமிடத்து, சுகம்-அதுவே இன்பம், மனமாயை-மனத்தால் விளைந்த
மாயையானது, குடிக்கெட - குடிவிட்டோட, வேண்டின் - விரும்பினால்,
பணியற-தொழிலற, நிற்பல்-நிற்பதே, குணம்-நற்குணமாகும், என-என்று
கூறி, புன்னகை - புன்முறுவல், காட்டி - செய்து, படியிசை - உலகத்
தில், மெனனி ஆகி-மெனனகுருவாகிவந்து, நீ ஆள - தேவரீர் அடியேனைத்
தடுத்தாட்கொள்ள, என்பாக்கியம் - என்னபாக்கியம், செய்தேன் - பூர்வத்
தில் செய்திருந்தேன், பரனே-மேலானவனே. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனைப்பற்றி விசாரிக்குமவசரத்தில் அவன்றிருவருளி
னுண்மை தோன்றவே பிரகிருதி சம்பந்தமான குணங்களொழிந்து நிர்க்கு
ணர் தோன்றாமாகலின், அருளெனுமதுவு மறிந்திடில் நிர்க்குணம் எனவும்
அவ்வருளிற்றினைத்தயின் முதல்வனுண்மை வெளிப்பட்ட அவசரம் சுக
மென்பார், பொருளெனுமதுவு மொழிந்திடிற் சுகமெனவும், இவைய
னைத்து முண்டாவதற்குமுந்தி மனத்தில் விளையும் காரியஞ் செயலற்
றிருக்கவேண்டிய குணம் வாய்க்கவேண்டுமென்பார், மனமாயைக் குடிக்கெட
வேண்டிற் பணியறநிற்பல் குணமென்றனர். (௨௭௭)

என்செயலின் யாவுகின் செயலென்
 மெண்ணுவே னெவ்வொரு காலம்
 புன்செயன் மாயை மயக்கினென் செயலாப்
 பொருந்துவே னென்தொரு காலம்
 பின்செயல் யாது நினைவின் றிக் கிடப்பேன்
 பித்தனே னன்னிலை பெறின்
 மன்செயலாக முடித்திடல் வேண்டுஞ்
 சச்சிதா னந்தசற் குருவே.

(இ-ள்.) என் - அடியேனுடைய, செயல் இன்றி - செயலில்லாமல், யாவும்-எல்லாம், சின் செயல் என்று-தேவரீர் செயலாமென்று, ஒவ்வொரு காலம்-(தற்போதமுனைவு இல்லாத) ஒவ்வொரு காலத்தில், எண்ணுவேன்-சிந்தியா நிற்பேன், அஃது-அதனை, ஒருகாலம்-ஒருகாலத்தில், புன்செயல்-புன் செய்கையையுடைய, மாயை மயக்கின்-மாயாமயக்கத்தால், என் செயல் ஆ-அடியேனுடைய செயலாகக்கொண்டு, பொருந்துவேன்-அமைந்திரா நிற்பேன், பின்-பின்பு, செயல்-எவ்வெவர் செயல்களையும், யாதும்-சிறிதாயினும், நினைவு இன்றி-நினைத்தல் இல்லாமல், கிடப்பேன்-சும்மாவிருப்பேன், பித்தனேன்-(இவற்றால்) பித்தனென்று சொல்லப்படுவேன், (ஆதலால்) நல் நிலைபெற-(இத்தகைய தடுமாற்றங்களில்லாத) மேலான நிலையினைப் பொருந்த, சின் தன்-தேவரீருடைய, செயல்ஆக-செயலே யாக, முடித்திடல்வேண்டும்-முடிவுசெய்தருளவேண்டும், சச்சிதாந்த சற் குருவே-சச்சிதாந்த ரூபியாகிய சதாசாரியனே. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனே தனக்குண்ணின்றுஞ் செய்கின்றனாகலின், உலகினிற்றன்றாற் செய்யப்படு மிதமகிதமெல்லா முதல்வன் செய்யுஞ்செயலேயென்றும், முதல்வனே பிறரைக் கொண்டு செய்வித்தும் செய்கின்றனாகலின், பிறரால் தனக்கு தருமிதமகிதங்களு முதல்வன் செய்யுஞ்செயலே பிறிதில்லை என்பார், என்செயலின்றியாவு சின் செயலென்றெண்ணுவேன் என்றார். சீவஞானசித்தியார். “உலகிலென் செயலெல்லா முன்விதியே நீயே, புண்ணின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றயென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றுன் செயலே” என்றதனாற் காண்க. சீவஞானசித்தியார் “மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே.” என்றதற்கேற்ப மாயைமயக்கத்தினையும் செய்தலாகிய இலக்கணங்களையுடையதாகலின், புன்செயன் மாயை மயக்கில் என்றனர். இம்மாயா மயக்கத்தால் தற்போதமுனைத்தபோது யாவுகின்செயலென்பதனை மறந்து யாவும் என் செயலென்பேனென்பார், என்செயலாப் பொருந்துவேன் என்றனர். நிர்விகற்பசமாதி காலத்தில் சின்செயல்என்செயலென்கிறதோற்ற மொன்றுமில்லா திருப்பேனென்பார், செயல்யாது நினைவின் றிக் கிடப்பேன் என்றனர். பித்தனைப்போல இவ்வணம்பேனைக்கொரு குணம் வாய்ந்து விபரீதமடையாதபடி ஒரு நிலையிலேயே யிருக்கச் செய்ய வருவாயென்பார், பித்தனை னன்னிலை பெற சின் தன் செயலாக முடித்திடவேண்டும் என்றனர் என்க. (உ௭௪)

உஎச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தருவுரு வாகி மௌனியாய் மௌனக்
கொள்கையை யுணர்த்தினை யதனாற்
தருவுரு வாவ தெனக்கிலை யிந்தக்
காயமோ பொய்யெனக் கண்ட
தருவுருவான ரனுபவ நிலையுஞ்
சேருமோ வாவலோ மெத்த
அருவுரு வாகி யல்லவாய்ச் சமய
மனவிடா வானந்த வடிவே.

(தி-ன்.) குரு உருவாகி-ஆசாரிய கோலங்கொண்டு, மௌனியாய்-
மௌனத்தன்மையுற்று, மௌனக்கொள்கையை-மௌன நிலையின் உண்மை
யிலை, உணர்த்தினை-அடியேனுக்குபதேசித்தனை, அதனால்-அக்காரணத்
தால், எனக்கு-அடியேனுக்கு, கரு-கருப்பத்தில், உரு ஆவது-உருவு கொள்
வது, இல்லை-இனியில்லை, (ஆயினும்) இந்தக்காயமோ-இச்சரீரமோ,
பொய் எனக்கண்ட-நிலையில்லாத தெனக்கண்ட, திருஉருவானர்-சிவனா
னச்செல்வர்கள், அனுபவநிலையும்-அனுபோகநிலையும், சேருமோ-அடியே
னுக்குக்கிடமோ, ஆவலோ - (அந்நிலையிலைப்பற்றி யுண்டாயிருக்கும்)
ஆசையோ, மெத்த-மிகுதியாயிருக்கின்றது, அரு உரு ஆகி-அருவுருவாக்
கொகி, அல்லஆய்-அவைகள் அல்லவாகி, சமயம்-சமயநூல்களால், அளவு
இடா-அளவுபடுத்தியுரைக்கப்படாத, ஆனந்தவடிவே-இன்பவுருவே என்க.

(வி.கா.) குருகடாட்ச முண்டானபோதே பிறவித்தியர் நீக்குவது
உண்மையாகலின், குருவுருவாகி...கருவுருவாவ தெனக்கிலை என்றனர்,
திருமந்திரம், "சமுத்தவிரும்பேகன கமாதானுன், மறித்திரும்பாகா வகை
பதபோலக், குறித்தவப்போதே குருவருள் பெற்றான், மறித்துப்பிறவியில்
உத்தனாகாரே." என்றதனாற்காண்க, திருவுருவானர நுபவநிலையாவது பகிர்
முனைபவமேதேனு மனுசரியாதிருத்தல். திருமந்திரம். மலரில்லை
வாரில்லை மமனுபமானக், குலமில்லை கொள்ளுக்குணங்களுமில்லை, நல
மில்லை உத்திய ஞானத்தினாலே, பலமன்னியன்பிற் பதித்துவைப்
பெர்த்தே." என்றதனாற் காண்க. (உ.எசு)

வடிவிலா வடிவாய் மனநினை வணுகா
மாரக்கமாய் நீக்கருஞ் சுகமாய்
முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குள்
மோனமல் லால்வழி யுண்டோ
படியிரு ளகலச் சின்மயம் பூத்த
பசுக்கொம்பை யடக்கியோர் கல்லா
கடியிலே யிருந்த வானந்த வரசே
பன்பரைப் பருகுமா ரமுதே.

(இ-ள்.) வடிவு-உருவு, இலா-இல்லாத, வடிவுஆய்-உருவாகி, மனநிலைவு-மனக்கருத்தி, அணுகா-அணுகப்பெறாத, மார்க்கம் ஆய்-நெறியாகி, நீக்கு அரு-இடைநீடில்லாத, சுகம் ஆய்-இன்பமாகி, முடிவுஇலா-கேடில்லாத, வீட்டின்-மோட்ச நிலையின், வாழ்க்கை-வாழ்க்கையை, வேண்டினர்க்கு-விரும்பினோர்க்கு, உன்மோனம்-தேவரீர்து மெனனநிலை, அல்லால்-அல்லாமல், வழியுண்டோ-(வேறு) மார்க்கமுளதோ, படி இருள்-உலக அஞ்ஞான இருள், அகல-ஒழிய, சின்மயம் பூத்த-ஞானமயமாகிய மலர்களைபூத்த, பசுக்கொம்பை-பசுமையாகிய கொடியை, அடக்கி-உள்ளடக்கிக் கொண்டு, ஓர்-ஒரு, கல்லால் அடியிலே-கல்லால் மரநீழலில், இருந்த-தட்சண மூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்த, ஆனந்த அரசே-இன்பத்தினையுதவும் அருள்வெந்தே, அன்பரை-பத்திசெய்வாரை, பருகும்-பருகின்ற, ஆர் அமுதே-அரிய அமுதமே, என்க.

(வி-ரை.) வடிவிலாவடிவாய் என்றது சதாநிவமூர்த்தியினை. என்னே? அது அருவம் உருவம் இரண்டிற்கும் பொதுவாயிருத்தலின், போதவிகற்பம் கணிக் கிணவிடத்து இருந்தபடி கம்மாவிருத்தலே மோட்சநிலையாகலின், வீட்டின் வாழ்க்கை வேண்டினர்க்குன் மோனமல்லால் வழியுண்டோ என்றனர், தீநூக்கவிந்நிபபடியார். “ஆன்றிவருமைமபுலனு நீயுமசையாம, னின்நபடி நிற்கமுன்னிற்கும்-சென்று, கருதுவதன்முன்னம் கருத்தழியப்பாய், மொருமகடன் கேள்வனுனக்கு” என்றதனாற் காண்க. முதல்வன் தட்சணமூர்த்தி கோலங்கொண்டகாலத்து சிவசத்தியின்றித் தனித்திருந்தாராகலின், பசுக்கொம்பையடக்கி என்றனர். (உஅ௦)

சொல்லற்கரிய.

அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய வீருத்தம்.

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே

சுகவா ரிதியை கடர்க்கொழுந்தே

வெல்லற் கரிய மயலி லெனை

விட்டெங் கொளித்தாயா கெட்டேன்

கல்லிற் பசிய நாருரித்துக்

கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கும்

அல்லிற் கரிய வந்தகனூர்க்

காளாக் கிளையோ வறியேனே.

(இ-ள்.) சொல்லற்கரிய-வாக்கினாலெடுத்திக் கூறுதற்கருமையான, பரம்பொருளே - பேலானபொருளே, சுகவாரிதியே - ஆனந்தசாக்ஷமே, கடர்க்கொழுந்தே-சோதிகொழுந்தே, வெல்லற்கரிய-நிக்குவதற்கருமையாகிய, மயலில்-மயக்கத்தில், என்னேவிட்டு-தடியேனைவிடுத்து, எங்கு-எவ்விடத்து, ஒளித்தாய்-மறைந்தனை, கல்லில்-கல்லினிடத்து, பசிய-பசுமையாகிய, நார் உரித்து-நாரையுரித்து, கடுகில்-கடுகினிடத்து, பெரிய கடல்-பெரியகடலினை, அடைக்கும்-அடைத்தலில் வல்லவனான, அல்

௩௭௬ தாயுமானசுவாடிகள் விருத்தியுரை.

வின் கரிய-இரவினுங்கரியனு, அந்தகனார்க்கு-யமனார்க்கு, ஆளாக்கி
னையோ-அடிமையாக்கினுயோ, அநியேன்-உணர்கிலேன் என்ப.

(வி-ரை) சொல்லற்கரிய பரம்பொருள் என்றதனால் சொல்சம்பந்த
மாகவுள்ள வேதாகமபுராண விதிகாசங்களுக்கெட்டாதவ னென்றபடியாம்.
அதாவது அபரஞான இலக்கணவகைபாற் கூறுதற்கரியவ னென்றதாம்.
மாயையானது அகடிதகடனா சாமர்த்தியமுடையதாகலின், வெல்லற்கரிய
மாயை என்றனர். ஒளித்தாய் என்றதனால் முன்னொருதரம் என் முன்
வந்து தேவரீர் கிருபை செய்திருக்கவும் இப்போது மறைந்திருத்தல்
நலமோ வென்றபடியாம், கல்லில் நாரூரித்தல் முதலியன சமர்த்தனென்
பதை காட்டற்குக் கூறியதாம். (உஅக)

அறிவிற் கறிவு தாரகமென்
றறிந்தே யறிவோ டறியாமை
நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய்
நின்ற நிலையுந் தெரியாது
குறியற் றகண்டா தீதமயக்
கோதி லமுதே யெனைக்குறுகிப்
பிறிவற் றிருக்கவேண்டாவோ
பேயேற் கினிநீ பேசாயே.

(இ-ள்) அறிவிற்கு-சீவபோதத்திற்கு, அறிவு-சீவபோதம், தாரகம்
என்று-ஆதாரமென்று, அறிந்து-உணர்ந்து, அறிவோடு அறியாமை-அறி
வறியாமைகளாகிய, நெறியில் - மார்க்கத்தில், புகுதாது-பிரவேசியாமல்,
ஓர் படித்தாய்-ஒரு தன்மைத்தாகி, நின்ற நிலையும்-நின்ற நிலையையும்,
தெரியாது-உணர்கிலாது, குறி அற்று-அடையாளமற்று, அகண்ட அதித
மயம்-அகண்டாதிதமயமாகிய, கோதுஇல்-குற்றமற்ற, அமுதே-அமிர்தமே
நினை குறுகி - தேவரீரையடைந்து, பிரிவு அற்று-நீக்கமற்று, இருக்க
வேண்டாவோ-இருக்கவேண்டாமோ, பேயேற்கு-பேயேனுக்கு, இனி-இனி
யாயினும், நீ பேசாய்-நீ சொல்லாய், என்ப.

(வி-ரை.) உயிர்க்குயிராய் நின்றறிவிக்கு மறிவு முதல்வனாகலின், அறி
வுக்கறிவுதாரகம் என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கீழ். “அறிவுக்கறிவாயகண்ட
மாய் நின்ற, நிறைவை” என்றதனார்காண்க. சகல கேவலமாகிய வறி
யாமை நீங்கித்தன்னையருளாற் கண்டவ்வருளறிவாகிய முன்மலமாகிப் வறி
யாமையின் மறைந்திருத்தாற்போலவ்விருதானே யறியாமையாகியதனுண்
மறைந்திவ்விருதென்பதுத்தானென்பதுமாகிய விரண்டுமற்றிருத்தல் வேண்
டுமென்பார் அறிவோடறியாமை நெறியிற்புகுதாது என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கீழ்.” அறியாமை நீங்கியறிவாயறிவே, யறியாமலயிரண்டு, மற்
றுப்-பிறிபாதார், தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச்சாதகரா, மந்திலைக்கே
சேவன்முத்தாராம்.” என்றதனார்காண்க. (உஅஉ)

பேசா வனுபூதியை யடியேன்
பெற்றுப் பிழைக்கப் பேரருளால்
தேசோ மபந்தந் தினியொருகால்
சித்தத் திருநூந் தீர்ப்பாயோ
பாசா டவியைக் கடந்தவன்பர்
பற்று மகண்டப் பரப்பான
ஈசா பொதுவில் நடமாடு
மிறைவா குறையா வின்னமுதே.

(இ-ள்) பாச அடவியை - ஆசையாகிய காட்டினை, கடந்த - கடந்த, அன்பர்-பத்தர்கள், பற்றும்-பற்றுகின்ற, அகண்டப்பரப்பு ஆன - கண்டிக்கப்படாத பெரும் பரப்பாகிய, ஈசா-ஈசனை, பொதுவில் - அம்பலத்தில், நடம் ஆடும்-நடிக்கின்ற, இறைவா - தலைவனே, குறையா - குறையாத, இன் அமுதே-இனிய அமிர்தமே, பேசா - பேசாமைக்குக் காரணமாகிய, அநுபூதியினை-சிவானுபூதியினை, அடியேன்-ஏழையேன், பெற்று பிழைக்க-அடைந்துஉய்புமாறு, பேரருளால்-பெருங்கருணையால், தேசோ மயந்தத்து-உனதுதேஜோமயத்தைக்கொடுத்து, இனிஒருகால்-இனியொருதரம், சித்தத்தி-அடியேனுடைய மனத்தின்கண்ணுள்ள, இருளும் - இருளினையும், தீர்ப்பாயோ-நீக்கிவிடுவாயோ, என்க.

(வி-ரை.) பூதவிறுனை நீக்குவதற்குச் சூரியவொளி அத்தியாவசியமாக விருத்தல்போல சித்தத்தே செறிந்திருக்கும் ஆணவவிறுளுக்குத் திருவருளாகிய ஒளிவேண்டுமென்பார் தேசோமபந்தத்து என்றனர், இத்தேசோமயமுண்டானபோதே ஆணவவிறுனொழிய அதுசம்பந்தமான மற்றையமலங்களுக்கீங்க மெனன விலை பிறக்குமென்பார் பேசாவனுபூதியை யடியேன் பெற்றுப்பிழைக்க வென்றனர், கந்தானுபூதி, “ஆசாநிகளந்துகளாயினபின் பேசாவனுபூதி பிறந்ததுவே.” என்றதனாற்காண்க. (உஅரு.)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திவொ
னிரவும் பகலுந் தோற்றமல்
அன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி
யண்ணு வரசே யெனக்கூவிப்
பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர்
பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித்
தன்பக் கடல்விட் டகல்வேனோ
சொருபா னந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே.

(இ-ள்.) சொருபம் - சகனவடிவின் கண்ணே விளவதாகிய, ஆனந்தம் - ஆனந்தமாகிய, சுடர் - ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற, கொழுந்தே-சிகையே, இன்பம்-ஆனந்தமயமாகிய, கடலில் - சமுத்திரத்தில், புகுந்திவொன் - பிரவேசித்தற்பொருட்டு, இரவும் - அல்லம், பகலும் - பசுவும்,

௩௭௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தோற்றமல்-காணுமல், அன்பின்-அன்பினில், கரைந்து கரைந்து - தேகம் தளர்ந்து, உருகி-மனமிளகி, அண்ணை-அப்பா; அரசே-அரசனே, என்-என்று, கூவி-அழைத்து, பின்பு-பின்னாக, உற்று-தொடர்ந்து, அழும்-அழகரின்ற, சேய்என-குழந்தையைப்போல, விழிநீர்-கண்ணீரை, பெருக்கி பெருக்கி - மிகவும் பெருக்கச்செய்து, பித்தி ஆகி - பித்தனாகி, துன்பம்-துக்கமாகிய கடல்விட்டு - சமுத்திரத்தினின்றும், அகல்வேறே - நீங்குவேறே என்க.

(வி-ரை.) இன்பக்கடலாவது அந்தர்முகத்தே நின்று இரண்டறவனுபவிக்குத் திருவருள், துன்பக்கடல் ஆவது பகிர்முகத்தேநின்று பிரபஞ்சத்தை யனுபவிப்பது, இரவும் பகலுமென்பது சகலகேவலம், அமுதபிள்ளை பால்குடிக்கும் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, மணங்கசிந்து அழைக்கு அன்பர்க்கே முதல்வன் அருள்செய்வானென்பார், விழிநீர் பெருக்கிப்பெருக்கிப் பித்தாகி என்றனர். அன்பர்கட்கு ஆனந்தம் சுகனவடிவிலேயன்றி அகனவடிவி லல்லவாகலின், சொருபானந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே என்றனர். ( )

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிவக்

கோவே மன்றிற் கூத்தாடற்

கெழுந்த சுடரே யிமயவரை

யென்றாய் கண்ணுக் கிளியானே

தொழுந்தெய் வழுநீ குருவுநீ

துணைநீ தந்தை தாயுநீ

அழுந்தும் பவநீ நன்மையுநீ

பாவி யாக்கை நீ தானே.

(இ-ள்.) கொழுந்து - சிகை (ஒங்கி), திகழ் - விளங்குகின்ற, வெண் - வெண்மையான, பிறை-சந்திரனது கலையினைத்தரித்த, சடிவம்-சடாபாரத்தினையுடைய, கோவே - இறைவனே, மன்றில் - சபையில், கூத்தாடற்கு-நிருத்தஞ்செய்தற்பொருட்டு, எழுந்த - தோன்றிய, சுடரே - ஞானவொளியே, இமயவரை-இமயத்தி லவதாரஞ்செய்த, என் தாய்-அடியேன் அன்னையாகிய உமாதேவியின், கண்ணுக்கு-நேத்திரங்கட்கு, இளியானே-இனிமையாயிருப்பவனே, தொழும் - அடியேன் வணங்கும், தெய்வமும் நீ-கடவுளுநீயே, குருவும்நீயே-ஆசாரியனும்நீயே, தாயும்நீ-தாயுநீயே, அழுந்தும்-(அடியேன்) அழுந்திக்கிடக்கிற, பவம்நீ-பவஞ்ஞபவநீயே, நன்மையும்நீ-நன்மையுநீயே, ஆவிநீ-உயிரு நீயே, யாக்கை! (நீ) தான் - உடம்புநீயே. என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு பிறையென்றது சந்திரனது ஒற்றைக்கலையினை மன்றென்றது - சித்தப்பரத்தினை, கூத்தாவது - கணகசபையின் கண்ணே செய்யும் ஞானநடனம், சுடராவது - ஞானவொளியாய்த்திகழும் நடராஜ மூர்த்தி, ஆன்மாக்களின் புண்ணியபாவத்திற் கேதுவாகிய கன்மமானது

சடமாயினும், முதல்வன் சந்திரதான விசேஷத்தாற் காரியப்பட்டுப் பலனை யளிக்குமாசலின், அழுந்தும்பவரீ நன்மைநீ என்றனர். முதல்வன் அந்த ராத்மா வாகவிரந்து உயிரை அசைவிக்க அது யாக்கையினை யசைவிக்கின் ததாகலின் யாவியாக்கை நீ தானே என்றனர். (உஅடு)

தானே யகண்டா காரமயந்

தன்னி லெழுந்து பொதுநடஞ்செய்

வானே மாயப் பிறப்பறுப்பான்

வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித்

தேனே பெண்ணைப் பருக வல்ல

தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக்

கோனே யெனுஞ்சொன் னினதுசெவி

கொள்ளா தென்னோ கூறியே.

(இ-ள்.) தானே - சுயமாகவே, அகண்டாகாரமயம் தன்னில் - சர்வ வியாபகமார் தன்மையிலிருந்து, எழுந்து - சகளீகரித்து, பொதுநடம் - பஞ்சகிருத்தியங்கட்கும் பொதுவாகிய கூத்தினை, செய்வானே - செய்பவனே, மாயப்பிறப்பு மாயாசம்பந்தமாக வுண்டான பிறவியை, அறுப்பான் - நீக்கிக்கொள்வதற்கு, வந்து-தேவரீர் சந்திரதானத்தில் வந்து, உன் - தேவரீருடைய, அடிக்கே-திருவடிகளுக்கே, கரங்கூப்பி-அஞ்சலித்தி, தேனே-தேனே, எண்ணெய்க்கு-அடியேனைப் பருகவல்லதான, தென்-தெளிந்த, ஆர்-அரிய, அமுதே - அமுதமே, சிவலோகம்-சிவபுரத்திற்கு, கோனே-இறைவனே, என்னும்-என்று நானழைக்கின்ற, சொல் - வார்த்தையை, நினது-தேவரீருடைய, செவி - திருச்செவியில், கொள்ளாது - ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது, என்னோ-என்ன காரணத்தினாலோ, கூறாய்-சொல்லாய். என்க.

(வி-ரை.) எத்தகையர்களாலும் அறிவதற்கேலாது பரிபூரணமாயுள்ள முதல்வன் ஆன்மாக்களின் பொருட்டுச் சகளவடிவாய்த்தானே எழுந்தருளினான் என்பார், தானே யகண்டாகாரமயம் தன்னிலெழுந்து பொதுநடஞ் செய்வானே என்றனர், திருவுந்தியார். “ அகளமாயாரு மறிவரிதப்பொருள், சகளமாய்வந்த தென் றுந்தீபற, தானாகத்தந்ததென் றுந்தீபற.” என்றதனாற் காண்க. இங்ஙனம் சகளீகரித்துச் சிதம்பரத்துச் சிற்சபையின்கண் ஞானத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் ஆணந்த நடராஜமூர்த்தியின் திருவடியினைப் பணியின் பிறவியொழியுமாகலின், மாயப்பிறப்பறுப்பான் என்றனர். திருவாசகம். “மாயப்பிறப்பறுக்கு மன்னனடிபோற்றி” என்றதனாற்காண்க.

கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக்

குடும்பக் கூத்துட்டு னேந்துதுடு

மாறு நின்ற பாவியைநீ

வாவென் மழைத்தா லாகாதோ

௩௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

நீரூர் மேனி முக்கணுடை
நிமலா வடிபார் நினைவினைடை
யாரூய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை
அரசே பென்னை யாள்வானே.

(இ-ள்.) நீறு-விபூதி, ஆர்-பொருந்திய, மேனி - திருமேனியையும், முக்கண் - மூன்று கண்களையும், உடை - உடைய, நிமலா - நின்மலனே, அடியார் - அடியவர்கள், நினைவின் இடை - மனத்தினிடத்து, ஆரூய் - ஆறுபோலாகி, பெருகும்-பெருகுகின்ற, பெருங்கருணை - பெருங்கருணையை யுடைய, அரசே-இறைவனே, என்னை-அடியேனே, ஆள்வானே - ஆண்ட ருள்பவனே, கூறினீர்-சொல்லப்படுகிற, இடர் - துன்பத்திற்குக் காரணமாகிற, கவலை-வியசனத்தினைத் தருகின்ற, குடும்பம்-சமுசாரமாகிய, கூத் துள்-கூத்தாட்டில், துளைந்து - படிந்து, தடுமாறுநின்ற - தடுமாறுகின்ற, பாவியை-பாபிஷ்டனாகிய வடியேனே, நீ-நீயே, வாவென்று அழைத்தால்-வாவென்றழைத்தருளினால், ஆகாதோ-உணக்கடாததோ, என்.

(வி-ரை.) முதல்வன் திருமேனி முழுவதும் விபூதியால் சண்ணிக்கப் பட்டிருக்குமாகலின் நீரூர்மேனி பென்றனர். தேவாரம், "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியாங்குடொழாதே, யுய்யலாமென்றெண்ணி யுறிதூக்கியுழித்தென்னுள்ளம் விட்டுக், கொய்யுலாமலர்ச் சோலைக் குயில் கூவமயிலாறு மாநூரைக், கையிறற்றொழாதுதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்த்த கள்வனேனே." என்றதொற்காண்க. சிலரொருங்கு கூடி இரவில் வேடங்கட்டிக்கொண்டு இன்னான் அரசன், இன்னவன் அரசி, இன்னவன் மந்திரி, இன்னவன் சேவகன் எனப்பற்பல பெயர்கொண்டு இரவுமுழுவதும் கூத்தாடிப் பொழுதுவிடிந்தவுடன் வெவ்வேறு பெயர்களுடையவராக வாதல்போல, ஒரு குடும்பத்தில் சிலர் கூடி இவன்தந்தை, இவன் தாய் இவன் அண்ணன், இவன் தம்பி, இவன் புத்திரனைன்பல பெயர்கொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்து பிரிந்து, பின்னர் வெவ்வேறாக வாதலின், குடும்பக்கூத்தென்றார். (உஅஎ)

வானே முதலாம் பெருப்பூதம்
வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல
கோனே பென்னைப் புரக்குநெறி
குறித்தா யிலேயே கொடியேனைத்
தானே படைத்திங் கெண்பலன்
றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை
நானே தென்றிங் கறியேனே
நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே.

(இ-ள்.) வானே - ஆகாயமே, முதல் ஆம்-முதலான, பெரும்பூதம்-ஐயம்பெரும்பூதங்களையும், வகுத்து - படைத்து, புரந்து - காத்து, மாற்ற

வல்ல-அழிக்கவல்ல, கோணை-தலைவனே, என்னை-அடியேனே, புரக்கும்-காக்கும், நெறி-வழியை, குறித்தாய் இல்லையே-திருவுளம் பற்றினாயில்லையே, கொடியேனேத்தானே-கொடியேனே மாத்திரமே, படைத்து-சிருட்டித்து, இங்கு-இவ்விடத்து, என்ன பலன்-என்ன பிரயோசனத்தினை, படைத்தாய்-பெற்றாய், உன்-தேவரீர், கருத்தை-திருவுள்ளக்கிடையை நான்-அடியேன், ஏது என்று-யாதென்று, இங்கு-இவ்விடத்து, அறியேன்-அறிகிலேன், (ஆயினும்) நம்பினேன்-(உன்னையே) நம்பிடுக்கின்றேன், கண்டு-(அவ்வுண்மையினை) தேவரீர் தெரிந்துகொண்டு, அருள்வாய்கிருபைசெய்யவேண்டும், என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சபூதங்களையும் மாயையினின்றும் காரியப்படுத்திக் காத்து மறுபடியுமாயையிலொடுக்க வல்லவன் முதல்வனே யென்பார், வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப்புரந்து மாற்றவல்லகோணே என்றனர். திருவாசகம், “அனைத்துலகு மாக்குவாய் காப்பாயழிப்பாய்” என்றதனால் காண்க. ஆன்மாக்கள் அனாதிரித்தியமாய்க் கண்மத்திற் கேதுவாகப்பிறப்பதும், அக்கண்மங்களை யனுபவிப்பதும் கண்ம நீங்கியபின்னரூள் பெறுவதுமாக விருத்தல் சகசமாகலின், ஒரு பயனைக்குறித்து முதல்வன் ஆன்மாக்களைப் படைத்திலன் என்னும் குறிப்பையுள்ளடக்கி, தானே படைத்திங்கென்னபலன் தன்னைப்படைத்தா யுன்கருத்தை நானே தென்றிக்கறியேனே என்றனர்.

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ
காணார் காணாக் கள்வனுநீ
பண்டா ருயிரீநீ யாக்கையுநீ
பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ
எண்டோண் முக்கட் செம்மேனி
யெந்தாய் னினக்கே யெவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ
சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே.

(இ-ள்.) கண்டார்-(உண்மையினைக்கண்ட) அறிஞர்கள், கண்ட-தரிசித்த, காட்சியும் நீ-பிரத்தியட்சமாக விளங்கும் பொருளு நீயே, காணார் (உண்மையினையறியாத) அறிவிலிகள், காணா-தரிசியாத, கள்வனு நீ-மறைந்துறைபவனு நீயே, பண்டு-பழமையாக, ஆர்-பொருந்திய, உயிர் நீ-உயிரு நீயே, யாக்கையும் நீ-உடலு நீயே, பலஆம்-பலவாகிய, சமயப்பகுதியும் நீ-சமய வேறுபாடுகளினீயே, (ஆதலால்) எண்ணோள்-எட்டுத் தோள்களையும், முக்கண்-மூன்று கண்களையும், செம்மேனி-செம்மையாகிய திருமேனியையு முடைய, எந்தாய்-எந்தையே, நினக்கு-தேவரீருக்கு, எவ்வாறு-எவ்விதம், தொண்டி ஆம்-தொண்டராய், பணிவர்-வணங்குவர், எவ்வாறு-எவ்விதம், அவர்-அவருடைய, பணி-தொண்டினை, நீ-தேவரீர், சூட்டிக்கொள்வது-ஏற்றுக்கொள்வது, எவ்வாறு-எவ்விதம், என்க.

௩௮௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) முதல்வன் மாட்டு அன்புடையாராய் விளங்குபவர்கட்கு அவன் தரிசனந்தந்தும், அன்பிலார் மாட்டு அவன் மறைந்து மிருப்பனாக லின், கண்டார் கண்ட. காட்சியுநீ காணார் காணாக் கன்வனுநீ என்றனர், தேவாரம். “மெய்யானைத்தன் பக்கல் விரும்புவார்க்கு விரும்பாதவரும் பாவியவர்கட்கென்றும், பொய்யானை” என்றதனார்காண்க. ஒவ்வொரு சமயிகளும் தாங்கள் தாங்கள் விசுவாசிக்கும் மூர்த்தியாய் முதல்வனே யிருந்து அவரவர்கள் மதத்துக்கிடாக அருள்பாலித்து வருகின்றனரென் பார், பலவாஞ்சமயப்பகுதி நீ என்றனர். எல்லா நீயேயாயிருத்தலால், தொண்டருண்ணைப் பணிவதெவ்வாறு, அவர் பணியை நீயேற்றுக்கொள் வது எவ்வாறு என வித்திருச்செய்யுளின் கருத்தாயினும், அவர் அவர் விருப்பத்திற்கேற்றபடி விளங்கு மூர்த்தியுமாவர் முதல்வன் என்ற கருத்து முள்ளீடா யிருத்தற்காண்க. (உஅக)

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச்
சுமத்தி யெனயுஞ் சுமையாளாக்
கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே
கூத்தாட்டினையே நினதருளால்
வீட்டைக் கருது மப்போது
வெளியா முலக வியப்பனைத்தும்
ஏட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ
லெந்தா யிருந்த தென்சொல்லேன்.

(இ-ள்.) சூட்டி-பெற்றுக்கொண்டு, என்று என்றிடம்-எனதெனக் கொள்ளும், சுமையை-சுமையினை, சுமத்தி-சுமக்கச்செய்து, எளையும்-அடியேனையும், சுமை ஆள் ஆ - சுமையெடுக்கும் ஆளாக, காட்டிப்பிடித்து-சேர்த்துப் பிடித்தி, வினைவழியே - இருவினை வழியாக, கூத்தாட்டினையே-கூத்தாடு வித்தினையே, நினது-தேவாரீருடைய, அருளால்-திருவருளினாலே, வீட்டை-மோட்சத்தை, கருதும்-விரும்பும், அப்போது-அக்காலத்தில், வெளி ஆம்-வெளிப்படையாகத் தோன்றுகின்ற, உலகவியப்பு-உலகத்தின் அதிசயங்கள், அனைத்தும்-எல்லாம், ஏட்டுக்கு - ஏட்டினிலெழுதுதற்கு, அடங்கா-அடங்காத, சொப்பனம்போல்-கனவையொத்து, இருந்தது-இருந்ததன்மையினை, எந்தாய்-என்றந்தையே, என்சொல்லேன்-என்னவென்று சொல்லவல்லேன். என்க.

(வி-ரை.) வினைக்குத்தக்க வினைவினையே யொருவனுலகத்திலனுபவிக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகலினாலும், அவ்வினையே சடமாயிருத்தலினாலும், அவ்வினையினைத்தானே தேடியனுபவிக்க ஆன்மாவசத்தையிருத்தலினாலும் இவையனைத்தையும்கூட்டி யாட்டிவைப்பான் முதல்வனையாக லின் வினைவழியே கூத்தாட்டினையே என்றனர், பட்டினத்துக் சுவாமிகள் “ஊட்டுவிப்பானு முறங்குவிப்பானு மிக்கொன்றோடொன்றை, மூட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை, காட்டுவிப்பானு மிருவினைப் பாசக் கயற்றின்வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டே தில்லைப்பம்

லத்தே." என்றதனாற்காண்க. சத்தியமான திருவருணட்டத்தினை யடைந்தபோது, காரியப்பாட்டால் சத்தியமாக விளங்கும் உலகவாழ்வனைத்தும் பொய்யாகத் தோன்றுமாகலின், வீட்டைக்கருதும்போது வெளியா மூலக வியப்பனைத்தும் ஒட்டுக்கடங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தாயிருந்தது என்றனர். (உக௦)

வம்பனென்.

அறுசீர்க்கழநெடிலாச்சீர்யவநுத்தம்.

வம்பனென் கள்ளம் கண்டு
மன்னருள் வெள்ள ராய
உம்பர்பா லேவல் செய்பென்
முணர்த்தினை போகோ வானோர்
தம்பிரா னேநீ செய்த
தயவுக்கும் கைம்மா றுண்டே
எம்பிரா னுய்ந்தே னுய்ந்தே
னினியொன்றுங் குறைவிலேனே.

(இ-ள்.) வம்பனென்-துட்டனுடைய, கள்ளம்-வஞ்சகத்தை, கண்டும்-பார்த்தும், மன்-நிலைபெற்றுள்ள, அருள்-திருவருள், வெள்ளர் ஆய-கடலினராகிய, உம்பர்பால்-தேவராகிய தேவரீரிடத்து, ஏவல்செய் என்று-தொண்டிபுரியுன, உணர்த்தினை-தெரிவித்தனை, ஓகோ-ஆச்சரியம், வானோர்-தேவர்கட்கு, தம்பிரானே-தலைவனே, நீ-தேவரீர், செய்த-இயற்றிய, தயவுக்கும்-கிருபைக்கும், கைம்மாறு உண்டோ-(அடியேன்) பிரதிபுபகாரமுளதோ, எம்பிரான்-எம்மிறைவனே, உய்ந்தேன்-உய்த்தேன்-பிழைத்தேன்-பிழைத்தேன்-இனி-இனிமேல், ஒன்றும்-சிறிதும், குறைவு இலேன்-குறைவற்றவனானே என்க.

(வி-ரை) தீமையுடையவரேனும் அவர் தீமையினை நீக்கியடிமையாக்கியாட்கொள்ளுதல் மூவல்வன் கருணைக்கிலக்கணமாயிருந்து கொண்டிருத்தலின் வம்பனென் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளராய உம்பர்பாலேவல் செய்பென் முணர்த்தினை என்றனர். தேவாரம். "இருளாயவுள்ளத்தினிருளை நீக்கி யிடர் பாவங்ஷெடுத்தேழையேனே யுய்யத், தெருளாத்-சின்தைதனைத் தெருட்டித்தன் போற்சிவலோக நெறியறியச்சிந்தை தந்த, வருளானையாதி மாதவத்துணானையாறங்கம் நால்வேதத் தப்பானின்ற, பொருளானைப் புள்ளிருக்கு வேனாரானைப் போற்றுதே யாற்றநான் டோக்கினேனே." என்றதனாற்காண்க. (உக௧)

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானத்
கோதிலா னந்த வெள்ளத்
துறையிலே படிந்து மூழ்கித்
துளைந் துநான் றேருன்ற வாறுள்

உருச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

குறையிலே யுணர்த்தி மோன
வொண்சுடர் வைவா டந்த
இறைவன் யுனைப் பிரிந்திங்
கிருக்கிலே னிருக்க லேனே.

இச்சு குறையிலா-குறைவற்ற, நிறைவுஆய்-நிறைவாகி, கோது
பெருந்தவந்த, ஞான ஞானமென்னும், ஆனந்தவெள்ளம் - ஆனந்தப்
பெருவெள்ளம், துறையிலே-வழியில், படிந்து மூழ்கி-மூழ்கிப்படிந்து,
தூய்மை-தூய்மை, தான்-அடியேன், தோன்ற - ஆதி-தோன்றாத வகை,
பொருளாகியமேலமைவாக, உணர்த்தி-அறிவுறுத்தி, ஒன்-ஒள்ளிய, சுடர்-
பெருவெள்ளமாகிய, வை-கூர்மையுடைய, மோனவான்-மவுன நிலையாகிய
வான், தாம-சொடுத்தருளிய, இறைவனே-தலைவனே, உன்னை-தேவரீமை,
பொருள்வாய், இங்கு-இவ்வுலகத்தில், இருக்கிலேன் இருக்கிலேன் - தங்கி
யிருக்கிலேன். என்க.

மிகவு குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலானந்த வெள்ளத்
தவாரமென்றது (சுத்தாத்துவித சுத்தாந்த வைதிக சமயமாக விளங்கும்)
கடவுளாய். என்ன? இச்சமயத்தினை யடைந்து திருவருளிற்றினேத்து
வாழ்கோவென வொன்னந்தேக்குற வாழ்வராகலின், இதுகுறித்தே
"பெருந்தவந்த தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க." என்றனர்
தருமமொழித்தேவர். இச்செந்நெறியினர் அடைந்த ஞானம் மாயாகா
பெருவெள்ளம் ஆளுநான் விருட்சங்களைக் களைதற்கு ஞானவாளாக விளங்கு
வானின் மோனவொண்சுடர் வைவாடந்த என்றனர். (உ.கூஉ)

இருந்த பாதி நாத

மீததா மிவை கடந்த

பெருவெளியாய் தூய

பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றும்

கருநு மகண்டா னந்தக்

கடவணின் காட்சி காண

வருசுவென் றழைத்தா லன்றி

வாழ்வுண்டோ வஞ்ச னேற்கே.

(இ.கூ) இரு. பெரிய, நிலம்ஆதி-பிருதிவி தத்துவமுதல், நாதம்
சத்த ஆதி-வத சத்துவமிறுதியாகவுள்ள, இவை-இவற்றை, கடந்த-கடந்
தவந்த, பெருபெரியவ்லம், ஆய்-நிலமாகிய, தூய-பரிசுத்தமான, பேர்.
பெருந்தவந்த, ஒளிப்பிழம்பாய்-ஒளித்திரளாய், நின்றும்-இருப்பினும், கருநு
கருநு-கருந்தவந்தவந்தவந்த, அகண்டானந்தம்-விசேஷசுகத்தைத் தருகின்ற.
கடவண-கடவுளே, நின்-தேவரீர், காட்சி - தரிசனம், காண-கண்டியுதற்
காட்சி-காட்சி, கருவென்று-வாவென்று, அழைத்தாலன்றி - அழைத்தாலல்
லாது, கருசுவென்று - கன்னனாகிய எனக்கு, வாழ்வு - இன்பம், உண்டோ-
வந்தோ. என்க.

(வி-லா.) நாதமென்பது முப்பத்தாறாவது தத்துவம். இத்தத்துவா தீதமாக விளங்குமிடமே பெருநிலம். இது ஞானஞாயமாம். சிதம்பரமெனினுமொக்கும். இங்குவிளங்குமுதல்வனை பேரொளிப்பிழம்பாம். ஆன்மா பரதந்திரையிருத்தலின் மார்ச்சாலநியாயமாக முதல்வனை வலியவந்து ஆட்கொண்டாலல்லது வேறுகதியில்லை மென்பார் வருகவென்றழைத்தாலன்றி வாழ்வுண்டோ என்றனர். “அவனருளாலே யவன்றான் வணக்கி” என்றதும் இக்கருத்துப்பற்றியேயாம்.

(உசூந)

வஞ்சனை யழுக்கா ரூதி
வைத்திடும் பாண்ட மான
நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மேல்
நெக்குநெக் குருகப் பண்ணி
அஞ்சலி செய்யுங் கையு
மருவிரீர் விழியு மாகத்
தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத்
தற்பரா பரமு னக்கே.

(இ - ன்.) தற்பரா - தற்பரானே, வஞ்சனை - கள்ளமும், அழுக்காறு ஆதி - அருமை முதலிய குணங்கள், வைத்திடும் - வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற, பாண்டம் ஆன - பாத்திரமாகிய, நெஞ்சனை - மனத்தினை யுடையவனை, வலிதின் - பலாத்காரமாக, மேன்மேல் - மேன்மேலும், நெக்கு நெக்கு - நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உருகப்பண்ணி - உருகும்படிசெய்து, அஞ்சலி செய்யும் கையும் - குவிந்தகையும், அருவி - அருவியாறுபோல, நீர்விழியும்-நீர்ப்பாயுங்கண்களும், ஆக - பண்ணி, தஞ்சம் என்று-தேவரீரே ஆதாரமென, இரங்கி-மனங்ககிந்து, காக்க - காப்பாற்ற, உனக்கே பரம் - தேவரீருக்கே பாரமாகும் என்க.

(வி - ரை.) ஆதியென்றதனால் காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம் முதலியவன் கொள்க. இவையனைத்து நிறைந்த ஒருவனுக்கு மனம் நெக்குருதுதலும், கையஞ்சலியாதலும், கண்ணீர் வார்தலும் உண்டாகாதா சலின் இவையனைத்து முண்டாகத் தேவரீரே வலியவந்து ஆட்கொண்டு இவையுண்டாம்படி செய்யவேண்டு மென்றனர். இவையனைத்தும் தற்போதமொழிந்த சிவனடியார்கட்கு இயற்கையாகவே விளையும்நற்செயல்களாம். தற்போதமுடைய சிலரும் பிறர்வியக்க இங்ஙனஞ்செய்தலுமுண்டு. இங்ஙனம் போலியாகச் செய்யினும் இச்செயல்கள் ஒருகாலத்தில் நன்மையினை யடைதற்சேதுவாக விளையினும் விளையும்.

(உசூச)

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி

யுன்னடிக்கன்பு செய்ய

எனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே

லென்னுநா னெந்த நாளோ

௩௮௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மணக்கிலே சங்க டூர்ந்த

மாதவர்க் கிரண்டற் றோற்குந்

தனக்குநே ரில்லா வொன்றே

சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

(இ -) மணக்கிலேசங்கன் - மனோ வியாகுலங்கள், தீர்ந்த - நீங்கப் பெற்ற, மாதவர்க்கு - பெரிய தபோதணர்க்கு, இரண்டு - இரண்டார் தன்மையற்று, ஒங்கும் - ஒங்கிய, தனக்குநேர்இல்லா - சமான ரகிதமான, ஒன்றே-ஒப்பற்றவஸ்துவே, சச்சிதானந்த - சத்து சித்து ஆனந்த வருவமாகிய, வாழ்வே-வாழ்வே, உனக்கு - தேவாரீருக்கு, நான் - அடியேன், அடித் தொண்டாகி-அடிமையாகி, உன்-தேவாரது, அடிக்கு திருவடிக்கு, அன்புசெய்ய - அன்பு பாராட்ட, எனக்கு-அடியேனுக்கு, நீ-தேவாரீர், தோற்றி-வெளிவந்து, அஞ்செல் - பயப்படேல், என்னும் நான்-என்று சொல்லுகிற நான், எந்த நான் - எந்நாளோ, என்க.

(வி - ரை.) அன்பு செய்வாரிடத்திலேயே முதல்வன்றோன்றி விளங்குவனாகலின், அன்புசெய்ய எனக்கு நீ தோற்றி என்றனர். திருமந்திரம், “அன்புறு சிந்தையின் மேலெழுமவ்வொளி, யின்புறு கண்ணியொடே நவிசைந்தன, துன்புறு கண்ணியைந்தாடுந் துடக்கற்றுத், தன்புறு சிந்தையை நாடுமினீரே” என்றதனாற் காண்க. மணக்கிலேசமுன் எவ்வரைக்கும் தன்னிடத்திலேயே திரோதானத்தால் மறைந்திருந்த முதல்வன் மணக்கிலேசமற்ற வழியுடனே அனண்ணியமாகத்தோன்றி விளங்கான் என்பார், மணக்கிலே சங்கடூர்ந்த மாதவர்க்கிரண்டற்றோற்கும் என்றனர். (உகடு)

வாழ்வென வயங்கி பெண்ணை

வசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த

ஊழ்வினைப் பகுதி கெட்டிங்

குண்ணியுங் கிட்டு வேவே

தாழ்வெனுஞ் சமய நீங்கித்

தமையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாம்

சூழ்வெளிப் பொருளே முக்கட்

சோதியே யமர ரேறே.

(இ-ள்.) தாழ்வு என்னும் - அப்பிரயோசனமாகப் பெரியோர் மதிக்கும், சமயம் - சமயத்தினை, நீங்கி-ஒழித்து, தமை - தங்களினுள் மகிச்சுயத்தினை, உணர்ந்தோர்கட்கு-அறிந்தவர்கட்கு, எல்லாம்-எல்லாவகையாலும், சூழ் - ஆராயப்படுகிற, வெளிப்பொருளே - பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுகிறவஸ்துவே, முக்கண்சோதியே-திரிநேத்திரங்களையுடைய கொளிரூபமே, அமரர் - தேவர்களாகிய, யானைகட்கு ஏறே - ஆண்சிங்கமே, வாழ்வு என - (உலக) வாழ்வுகையென, வயங்கி-வினங்கி, என்னை - அடியேனே, வசம்செய்து - வசிகரித்து, மருட்டும் - மயக்குகின்ற, பாழ்த்த - பாழாகிய, ஊழ்வி

னைப்பகுதி - ஊழ்வினைப்பகுப்பு, கெட்டு - நசித்து, இங்கு - இப்பிறப்பிற்
முனே, உண்ணையும்-தேவரீரையும், கிட்டுவேலே - அடைவேலே, என்க.

(வ - ரை) ஊழ்வினைப்பகுதி யென்றது ஈண்டு சஞ்சிதத்தினை, புறச்
சமயந்தன்யாவும் முதல்வனின் உண்மையினை யின்னதெனத் தெரிவியாது
பலவாறுதருக்க விரோதமாகக்கூறித்தாழ்த்தலின், தாழ்வெனுஞ்சமயம் என்
றனர். தீருமந்திரம். “ஆயத்துணின் ற வாறுசமயங்களுங், காயத்துணின் ற
கூடவுளைக் காண்கிலா, மாயக்குழியில் விழுவர்மனையக்கள், பாசத்திலுற்றுப்
பதைக்கின் றவாறே.” என்றதனாற் காண்க. கண்மத்தினுக்குச் சுபாவம் மா
யாகாரியங்களாகிய உலகப்பொருள்களிலேயே சுவையை யூட்டுவித்துவிரு
ப்பத்தினைவினைவித்துக் கொண்டிருப்பதாகலின், வாழ்வெனமயங்கி யென்
னைவசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த ஊழ்வினை என்றனர்; சனை மாணங்க
ட்கு வினையேகாரணமாயிருத்தலின் பாழ்த்த ஊழ்வினை என்றனர். (உகக)

ஏறுவாம் பரிபா வாடை
யிருக்கலை யுரியா வென்றும்
நாறுநற் சாந்த நீரு
நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட
கூறநுங் குணத்தோ யுன்றன்
குரைகழல் குறுகி னல்லால்
ஆறுமோ தாப சோபம்
அகலுமோ வல்ல முனே.

(இ - ன் -) ஏறு - இடபமானது, வாம் - தாவுகின்ற, பரிஆ - குதிரை
யாகவும், இரு - பெரிய, கலை-மானினது, உரி - தோல், ஆடை ஆ-உடை
யாகவும், நீறு - விழுதி, என்றும் - எக்காலத்தும், நாறும் - பரிமளிக்கின்ற,
நல்-நல்ல, சந்தம் ஆ - சந்தனமாகவும், நஞ்சமே - விடமே, அமுது ஆ -
உணவாகவும், கொண்ட - உகந்தருளிய, கூறு அரு-சொல்லுதற்கருமையா
கிய, குணத்தோய் - (மங்கள) குணங்களையுடையவனே, உன் தன் - தேவ
ரீருடைய, குரை-சப்திக்கின்ற, கழல் - வீரகண்டாமணியணிந்த திருவடி
களே, குறுகின் அல்லால் - அடைந்தால் அல்லது, தாபம் - தாபத்தாலுண்
டாகிய, சோபம்-விடாயானது, ஆறுமோ-தணியுமோ, அல்லல் - துன்பமா
னது, அகலுமோ-நீங்குமோ, என்க.

(வ - ரை.) விசையாகச் செல்லத்தகுந்த குதிரையும், பீதாப்பர முத
லிய வுயர்ந்த வஸ்திரமும், மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய சந்தனமும்,
அதிக சுவைவாய்ந்த அமுதமும் இருக்க, இவைகளை நீக்கி மந்தகதியினை
யுடைய இடபத்தினையும், மிருகத்தின் தோலையும், சாம்பரையும், கொல்லத்
தகுந்த விடத்தினையும், ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி ஆன்மாக்களுக்கும்பொரு
ட்டுக் கொண்டாராகலின், கூறநுங் குணத்தோய் என்றனர். ஒருமரத்தின்
நிழலையடைந்தவர்கட்கே சூரியனாலுண்டாகுந்தாபம் நீங்குமாறு போல,

௩௮௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

முதல்வன் நிருவடி யடைந்தவர்க்கே சென்மதாபம் கீங்குமென்பார்,
குரைகழல் குறுகினல்லா லாறுமோ தாபம் என்றனர். தாபமாவகைப்படும்
அவையாவன ஆதிபாதமகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்பன. ( )

தானமுந் தவமும் யோகத்
தன்மையு முணரா வென்பால்
ஞானமுந் தெவிட்டா விற்ப
நன்மையு நல்கு வாயோ
பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற்
பச்சினங் கிள்ளை காண
வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள்
வயங்கிய நடத்தி னானே.

(இ - ன்.) பால் - பாலினுடைய, நலம் - சுவையினை, கவர்ந்த - கிர
கித்துக்கொண்ட, தீசொல் - மதுரமாகிய சொல்லினை வாய்ந்த, பச்சினங்
கிள்ளை - பசுமையான இளங்கிளி போல்வாளாகிய உமாதேவியானவள்,
காண - தரிசித்துக்களிக்கவும்; வானவர் - தேவர்கள், இறைஞ்ச-வணங்க
வும், மன்றுள் - சபையினிடத்தி, வயங்கிய - விளங்கிய, நடத்தினானே -
நடனத்தினையுடையவனே, தானமும் - கொடையையும், தவமும் - தவத்
தீனையும், உணரா - அறியாத, என்பால் - அடியேனிடத்தில், ஞானமும் -
ஞானத்தினையும், தெவிட்டா - தெவிட்டாத, இன்பம் - சுகமாகிய, நன்
மையும் - நன்மையையும், நல்குவாயோ - கிருபை செய்வாயோ, என்க.

(வி-ரை.) இல்லறத்திற்குரிய தானத்தையாகிலும், வானப்பிரஸ்தத்தி
ற்குரிய தவத்தையாகிலும், துறவுக்குரிய யோகத்தையாகிலுஞ் சிறிது மறி
யேனென்பார்; தானமும் தவமும் யோகத்தன்மையு முணரா என்றனர்.
உலகசம்பந்தமாக விளையும் இன்பமனைத்தும் ஒவ்வொரு காலத்தில் வெறு
ப்பாக மாறும். முதல்வன் நிருவடி யின்பமோ எக்காலத்து மொரு படித்தா
யிருக்குமாகலின், தெவிட்டாவ் இன்பம் என்றனர். நண்டு பச்சினங்கிள்ளையெ
ன்றுது சிவகாமசுந்தரியினை, சபேசன் நடனதரிசனத்தைக்காண ஆன்மாக்
கள் சக்தியிலராய் அம்மையார் மூலமாகவே தரிசித்துப் பேறடைய வேண்
டியிருத்தலின், பச்சினங்கிள்ளை காண என்றனர். (உச௮)

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லாம்
நாதநீ நிறைந்த தன்மை
கிடத்துட னறிந்தா னந்தத்
தெள்ளமு தருந்தி டாதே
விடத்திர ளனைய காம
வேட்கையி லழுந்தி மாயைச்
சுடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித்
தளரவோ தனிய னேனே.

(இ - ன்.) நாத-இறைவனே, இவ்வுலகையெல்லாம் - எல்லாவுலகங்களையும், நடத்தி-ஆசைவித்து, நீ - தேவரீர், நிறைந்த - (அவ்வுலகமனைத்தினும்) வியாபித்திருக்கு, தன்மை - தன்மையினை, திடத்துடன் - உறுதியுடன், அறிந்து-தெரிந்து, ஆனந்தம்-பேரின்பமாகிய, தென் - தெளிவான, அமுதி-அமுதத்தினை, அருந்திடாதே உண்ணாமலே, விடத்திரள்-விடத்திரட்சியினை, அனைய - ஒத்த, காமவேட்கையில் (மாதர்) விருப்பத்தில், அமுத்தி - முழுதி, மாயை - மாயாகாரியமாகிய, சடத்தினை - உடம்பை, மெய்யென்று - நிலையான தென்று, எண்ணி - நினைத்து, தனியனேன், தனிமையாகிய நான், தளரவோ - தளர்ச்சியினையடையவோ, என்க.

(வி - னா.) முதல்வனின் சர்வ வியாபகமாகிய சொரூப விலக்கணத்தினையறிந்தி அத்துவிதக்கலப்புற்று ஆனந்தத்தினையறியாது விட்டேன் என்றார், உலகை எல்லாம்.....அருந்திடாதே என்றனர், விடமுண்டோர் எங்ஙனம் பிழையாது சாவரென்பது நிச்சயமோ அங்ஙனமே காமத்திற்பட்டோர் தலையெடாரென்பார், விடத்திரளினைய காமவேட்கையி லமுத்தி என்றனர். கந்தபுராணம். “தீமையுள்ள யாவையுந்தந்திடும் சிறப்பும், தோமில் செல்வமுக்கெடுக்கும், நல்லுணர்வினைத்தொலைக்கும், ஏம நன்னெறிதடுத்திருளய்த்திடுமிதனால், காமமன்றியே யொருபகையுண்டு கொல்கருதில்” என்றதனாற் காண்க, தேகம் நிலையுந்தன்மை யுடைய தல்லவாகலின், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளரவோ என்றனர். சித்தாந்த தரிசனம் “நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டு நிலையில்லை, டாக்கைக்கெனெண்ணியறிந்து என்றதனாற் காண்க. (உகக)

தனிவளர் பொருளே மாறாத்
தண்ணருங் கருணை பூத்த
இனியகற் பகமே முக்க
ணைந்தையே கினக்கன் பின்றி
நனிபெருங் குடிலங் காட்டு
நயனவேற் கரிய கூந்தல்
வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து
வருந்தவோ வம்ப னேனே.

(இ - ன்.) தனி - ஒப்பற்ற, வளர் - வளர்ந்த, பொருளே-பொருளே, மாறு - நீங்காத, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, அரு-கிடைத்தற்கரிய, கருணை-கருணையாகிய, பூத்த-(மலர்களைப்) பூத்த, இனிய கற்பகமே-(மனத்திற்) கின்பத்தை தருகின்ற கற்பகத்தருவோ, முக்கண்-மூன்றுகண்களையுடைய, எந்தையே-என்தந்தையே, வம்பனேன் - வீணானாகிய நான், நினக்கு-தேவரீரிடத்து, அன்பு இன்றி-அன்பில்லாமல், நனி-மிக, பெரும்-பெரிய, குடிலம்-கொடுமையை, காட்டும் செய்கின்ற, நயனவேல்-வழிகளாகியவேல்களையும்க, கரியகூந்தல் - கறுத்த கூந்தலையு முடைய, வனிதையர் - மாதர், மயக்

௩௯௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கில் - மயக்கமாகிய, (படுகுழியில்,) ஆழ்ந்தி - அழுந்தி, வருத்தவோ-வருத்தப்படவோ, என்க.

(வி.ரை.) முதல்வன் சமாணரகிதனென்பார், தனிவளர் பொருளே என்றனர் ஆன்மாக்களிடத்தி மிகுந்த காருண்ய முடையவ னென்பார், கருணைபூத்த என்றனர், அடியார் வேண்டிய வேண்டிய யாவும் அளிப்ப னென்பார், இனிய உற்பகமே என்றனர். மாதர்கண் ஆடவரை வருத்துந் தொழிலினை மேற்கொண்டிருத்தலின், குடிலங்காட்டி நயனவேல் என்ற னர். “காய்சினவேல்” என திருக்கோவையாரினும் “விடமென வயிலென வடுவென நடுவென மிளிர்வன சமல்விழி” எனத்திருப்புகழினும் வருதலா ற்காண்க.

சிவன் செயல்.

அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்.

சிவன்செய லாலே யாதும்
வருமெனத் தேறே நாளும்
அவந்தரு நினைவை யெல்லா
மகற்றிலே னுசை வெள்ளம்
கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக்
கட்டிலே யகப்பட்ட டையோ
பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப்
பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே.

(இ.ள்) யாதும். எதுவும், சிவன் செயலாலே-சிவபெருமான் செய லால், வரும்என. வருமென்று, தேறேன் - தெளியேன், நாளும் - எந் நாளும், அவம் - அப்பிரயோசனைத்தினை, தரும்-கொடுக்கின்ற, நினைவை- எண்ணங்களை, எல்லாம். எல்லாம், அகன்றிலேன் - ஒழித்திலேன், ஆசை- ஆசையென்னப்படும், வெள்ளம்-பெருக்கானது, கவர்ந்துகொண்டு. கரிகித் துக்கொண்டு, இழுப்பு - இழுக்க, அந்தக் கட்டிலே - அந்தப்பிணிப்பிலே, அகப்பட்டு - சிக்கி, ஐயோ - அந்தோ, பவம் தன்னை - பாவத்தினை, ஈட்டி- ஈட்டி, சம்பாதித்து-சம்பாதித்து, பாவியேன் - பாவியாகிய நான், பதைக்கி ன்றேன் - பதையா ரின்றேன். என்க.

(வி.ரை.) உலகத்தின்கண் மனவாக்குக் காயங்களாலே ஆன்மா செய் யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களெல்லாம் முதல்வனுற் கற்பிக்கப்பட்டதே, முதல்வனே யந்தரியாமியாக ஆன்மாவிடத்தில் நின்று அவர் அவர்கள் கண்மத்திற்கேற்றபடி இச்சையாகி செலுத்தி, ஞானேந்திரியங்களினாலே விஷயங்களைப்பற் றுவித்துங் கண்மேந்திரியங்களினாலே தொழில்களைச் செய்வித்துஞ் செய்கிறுனென்றும், ஆதலால் ஆன்மாசெய்யுங்கிரியை யொன் றுமில்லை முதல்வனுடைய கிரியாசக்தியே செய்விப்பதென்றும் இதனால் எவ்விடத்துமெச்செயலும் சிவன் செயலென்றும் எண்ணுவர் சீவமுத்த

ராகலின், சிவன்செயலாலே யாதும் வருமெனத்தேறேன் என்றனர். சீவ ஞானசித்திமார். “உலகினிலென் செயலெல்லா முன்விதியே கீயையுண்ணி ன்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றயென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கி ன்றுன்செயலே யென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லா நீங்குந் தானே.” எனவும், சீவபோகசாரம். “அவரவருக்குள்ளபடி யீசனருளாலே, யவரவ ரைக்கொண்டியற்றுமாளு - லவரவரை, நல்லார்பொல் லாரென்று நாடுவ தே னெஞ்சமே. யெல்லாஞ் சிவன்செயலென்றெண்.” எனவும் வருவனவ, ந்ருந்காண்க.

நினைபனைத்தும் மாயாகாரியங் ளையேற்றுச் சொல்லுமாகலினாலும், அம்மாயாகாரியங்களு ளையுற்று வாழ்ந்தன்மையுடைய தல்லவாகலினாலும், முடிவில் அம்மாயாகாரியங் ளால் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லை யாலானும், அவந்தரு நினைவை என்றனர். “ஆசைக்கோளவில்லை” என இவ்வாசிரியரே குறித்திருப்பதற்கேற்ப ஆசைவெள்ளம் என்றனர். ஆசை காரணமாகவே எல்லாத்துன்பங்களும் விரையுமாகலான், ஆசைவெள்ளம்... ....பதைக்கின்றேன் என்றனர். தீருமந்திரம். “ஆசையறு மின்களாசை யறு மின்க, ளீசனோடாயினு மாசையறுமின்க, ளாசைபடப்பட வாய்வ ருந் துன்பங்க, ளாசைவிட விட வானந்தமாமே” என்றதனாற் காண்க.

பாவியே னினியென் செய்கேன்
பரமனே பணிந்துன் பாதம்
சேவியேன் விழிநீர் மல்கச்
சிவசிவ வென்று தேம்பி
ஆவியே நிறைய வந்த
வழுதமே யென்னே னந்தோ
சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்ந்து
சுகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே.

(இ.ன்.) பாவியாகிய - பாவியாகிய நான், இனி என் செய்வேன் - இனிமேலென்ன செய்வேன், பரமனே - மேலானவனே, உன் - தேவரீ ருடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிந்து - வணங்கி, சேவியேன் - தரிசிக் கேன், விழி - கண்களில், நீர் - நீரானது. மல்க-ததும்ப, சிவசிவ என்று. சிவசிவ எனச்செபித்து, தேம்பி-வாடி, ஆவியே - உயிரே, நிறையவந்த - பூரணமான, அழுதமே - அமிர்தமே, என்னேன் - என்சொல்லித் துதியேன், அந்தோ - ஐயோ, சாவிபோம் - பாழாகப்போகின்ற, சமயத்து - (புறச்) சமயங்களில், ஆழ்ந்து - அழுந்தி, சுகத்திடை - உலகத்தின் கண், தவிக்கின்றேன் தளர்கின்றேன். என்க.

(வி - ரை.) திருவடியினைத் தஞ்சமென்றடைந்தவர்கட்குச் சகலமுஞ் சித்தியாகுமாகலின், பாதம் சேவியேன் என்றனர். தீருமந்திரம். “திருவடியே சிவமாகது தேரிந், திருவடியே சிவலோகஞ் சித்திக்கிந், திருவடியே செல்கதியது செப்பிந், திருவடியே தஞ்சமுட்டெளியவர்க்கே.” என்றத னாற் காண்க.

சிவ என்றது வேதவிரகய மகாமந்திரமாக விளங்கும் சூக்துமபஞ்சாக்கரம். எவ்வனமெனின், மூன்று வேதங்களின் நடுவிலுள்ளது யசர்வேதம். அதன் ஏழு காண்டங்களின் நடுவிலுள்ளது நான்காவது காண்டம். அக்காண்டத்தினடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்சுமாயகிய ஸ்ரீ ருத்திரம். அதனடுவிலுள்ளது “நமச்சோமாயசா” என்னும் அநுவாகம். அதனடுவிலுள்ளது “சிவ” ஆகலின் சிவசிவ சிவாயசா” என்னும் வாக்கியம். அதனடுவிலுள்ளது “சிவ” ஆகலின் சிவசிவ என்று என்றனர். “மும்மறையு ணடுமறையின் முனிவி வெழுகாண்டத்துட், செம்மை தருநடுக் காண்டஞ் சேர்ந்த வெழுசங்கிதையி, லம்ம நடுச்சங்கிதையினுமீறெழித்து நடுப், பொம்மலுறவுயர் மனுவின் பொருளாவா நெவன் மைந்த.” என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் இச்சிவமந்திரத்தினை இரட்டித்துச் செயிப்பவர் பவமனைத்து நீங்க முத்தியின்பத்தினைச் சத்திபமாகப் பெறுவாராகலின் சிவசிவ என்றனர். திருமந்திரம், “சிவசிவ வெண்கிலர் தீவீனையாளர், சிவசிவ வென்றிடத்தீவீனையாளும், சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர், சிவசிவ வெண்ணச்சிவகதிதானே” எனவும், “சிவசிவவெனவே தெளிகிலருமர், சிவசிவ வாயுவுக் தேர்த்துள்ளடங்கச், சிவசிவவாய தெளியினுள்ளார்தன், சிவசிவ வாகுத்திருவருளாமே” எனவும். வருவனவற்றாற் காண்க.

அன்றியும், சிவவெனும் மகாமந்திரத்தினைச் செயிப்பவர் பஞ்சமரேயாயினும் அத்தகையினரைச் சமத்துவமாகக்கொண்டு அவருடனுறைக வென வேதங்கூறுமாகலின், சிவசிவவென்று என்றனர் சிவஞானமுனிவர். “சிவவெனுமொழியைக் கொடிய சண்டாளன் செய்ப்பிடினவனுடனுறைக, வவனெடுகலந்துபேசுவானே டருகிருந்துண்ணுக வென்னு, முவமையிற் சுருதிப்பொருள்.” என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் சிவசிவவென்று மனமாத் துதிசெய்பவர்களுக்கு எதிரே உமையவனை இடப்பாகத்திலுடைய பரமசிவன் அவர்களைவிட்டு நீங்காமல் எப்போதும் திருநடனஞ்செய்தருளுவர். அவர்களை நமனும் வணங்குவான் அவர்கள் முகத்தில் நான்கு வேதங்களுமிருக்கும், அவர்கள் செய்தபாவமெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கிப்போம், அவர்கள் பிறவிக்கடலில் மூழ்கமாட்டார்கள், பூமியின்கண் நீசர்களானாலும் மரணகாலத்தில் அங்ஙனத்துதித்தால் அவர்களும் சிவசாளும் பெறுவார்களாகலின், சிவசிவ வென்று என்றனர். விருத்திசுலபுராணம். “சிவசிவவென்பாரவர் முனை நிருத்தஞ்செய்திடு மறலியும்பணிபு, மவரைவிட்ட கலாணம்பிகை பாசுரைணமவர் முகத்திருக்குற் தபனனைக்கண்ட பனியெனப் பாவஞ் சரிந்திடும் பவக்கடலமுந்தார், புலனியின் மரணகாலையிற் புகலிப்புலையரு மடைவர் சாளும்” என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் ஒருவனுடைய செவியினிடத்திற் நெளிவாகக்கேட்கும்படி சிவசிவவென்று திரிசுரணசத்தியுடன் சொன்னால், அவனுடன் பாதகங்க ளெல்லாம் இடிவழிந்த பனைபோல் எரிந்துபோம், அவனது இறப்பும் பிறப்

பும் நீங்கிப்போம், ஒருவன் தன்னுடைய வாயாரச் சிவ வென்று இரண்டெதரம் சொன்னால் அவ்விரண்டில் ஒரு மொழிக்கு அவனைப் பரமசிவன் தமதுலகமாகிய சிவலோகபதத்தில் வைப்பர். மற்றையொரு மொழியும் பரமசிவன்மேற் கடனதா யிருக்கும். ஓ. விருத்தாசல புராணம். “திருத்தமா யொருத்தன் செவிப்புலன் கேட்கச் சிவசிவ வென்றிடிற் பனைமே, விருத்திய விடிபோ லெரிந்திடும் பாவமிறப்பொடு பிறப்பெலாமிரியு, மொருத்தன்வாயாரச் சிவவென விருகா லுரைத்திடி னேருரையதற்குக், கருத்தன் வாழ்பதத்தி விருத்திடுமொன்றுங் கடவுண்மேற் கடனதாய் நிற்கும்.” என்றதனாற் காண்க.

ஆன்மாவுஞ் சிவமும் வேறற நிற்கு மனுபோக விரதமாகிய வைதிக சைவசித்தார்த்தத் திரமொழிந்து, ஒருவன் பசிநீரச்செய்த பயிரானதுபயன் படுமளவும் பயிர்போலவந்து பலிக்கத்தக்கநாள்களிலே சாவிபோனதன்மை போல, முக்கூற்றும் புறச்சமயங்கள் நன்மையான புண்ணியங்களை விளைவிப்பது போலக் காட்டினும் கடைசியில் யாதொரு பயனையும் விளைவிக்காது அப்பிரயோசனமாய் விடுமாகலின், சாவிபோஞ்சமயம் என்றனர். திருவுந்தியார். “சாவிபோமற்ற சமயங்கள் புக்குநின், றுவியறாதே யென்றுந் தீபற, யவ்வுரை கேளாதேயுந் தீபற.” என்றதனாற் காண்க. (௩௦௨)

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப

வெழுந்தெழுந் தையநின் சரணம்

அடைந்தன னினிரீ கைவிடே லுனக்கே

யபயமென் றஞ்சலி செய்துள்

உடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப் பாவை

யொத்துநா னைசவற நிற்பத்

தொடர்ந்துநீ யெனையாட் கொள்ளுநா னென்றே

சோதியே யாதிநா யகனே.

(இ - ள்.) சோதியே - ஒளியே, ஆதிநாயகனே - முதல்வனே, இடைந்து இடைந்து - விலகி விலகி, ஏங்கி - அழுது, மெய் புளகிப்ப - உடல்புளகாகிதம் கொள்ள, எழுந்துஎழுந்து - பலகாலெழுந்து, ஐய-அழகனே, நின்-தேவரீர், சரணம் - பாதங்கள், அடைந்தனன் - சேர்ந்தேன், இனி - இனிமேல், கைவிடேல் - (எளியேனை) கைவிடாதே, உனக்கே - தேவரீரிடத்திலேயே, அபயம் - அடைக்கலம், என்று - என விண்ணப்பஞ் செய்து, அஞ்சலிசெய்து - நம்பிட்டு, உள் உடைந்து உடைந்து - மனம் கெடிகழ்ந்து நெகிழ்ந்து, எழுது-எழுதின, சித்திரப்பாவை - சித்திரப்பிரதிமையினை, ஒத்து - போன்று, நான் - அடியேன், அசைவு அற - அசையாதபடி, நிற்ப-நிற்க, நீ-தேவரீர், என்னை-அடியேனை, தொடர்ந்து-விடாதுபற்றி, ஆட்கொள்ளும்-அடிமையாகக்கொள்ளும், நான் - (நல்ல) நாள், என்றே - எந்நாளோ என்க.

(வி - ரை.) இடைதலும், ஏங்குதலும், மெய்புளகித்தலும், எழுதலும் கருவிகளைப் பொய்யென்றறிந்தவிடத்தும், திருவருளதித்த விடத்தும் சிவ

௩௬௪ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

எவ்வாறு வகுக்குணங்கனாம். உடைந்துடைந்தெழுதித்திரப்பாவை
பொத்து காணைசுவற் றிற்ப, என்றது அடிக்கடி நின்றலும், இருத்தலும், கி
டத்தலு முத்தலியவங்க சேஷ்டைகளின்றிச் சித்திரத்தை யசைவற் றிறுத்தி
மோன சமாதிகுடியிருத்தலேயாம். திருமந்திரம். “நின்றாரிருந்தார் கிடந்தா
ரெனயில்லை, சென்றார் தஞ்சித்த மோனசமாதியா, மன்றையுமங்கே மறைப்
பெருளென் றுண்டு, சென்றான் கணைந்தவர் சேர்நின்ற வாறே.” என்றது
(௩௦௩)

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம்
யாவும்ற் றகம்புற நிறைந்த
சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்தவெம் பெருமான்
ஒருண்டனேன் சுகத்திலே யிருக்கப்
போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ
புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ
வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர்
வாயிலோ தீயினிங் கொடிதே.

(இ - ள்.) ஆதி ஆய் - முதலாகி, நடு ஆய் - இடையாகி, அந்தம் ஆய் -
கடைமாகி, பந்தம் யாவும் - பற்றுக்களெல்லாம், அற்று - நீங்கி, அகம்-அகத்
தம், புறம் - புறத்தும், நிறைந்த - வியாபித்துநின்ற, சோதியாய் - ஒளிப்பி
தம்பாய், சுகமாய் - ஆனந்தமாய், இருந்த - எழுந்தருளி யிருந்த, எம்பெரு
மான் - எமது இறைவனே, தொண்டனேன் - அடிமையாகிய நான், சுகத்
திலேயிருக்க - இன்பவிலையிலிருக்கும்படி, போதியாவண்ணம் - போதியாத
வகை, கைவிடல் - சோரவிடுதல், முறையோ - முறைமையாமோ, புன்மை
மேன் - புன்மையினையுடைய வடியேன், என் செய்கேன் - என் செய்க்குட
வேன், மனமோ - மனதோ, வாதியாநின்றது-வருத்தாநின்றது, அன்றியும்-
அல்லாமலும், புலன்சேர் - விஷயங்கள் சேர்த்தற்குரிய, வாயிலோ - பொறி
மோ, தீயினும் - கொடுப்பினைக்காட்டிலும், கொடிதே - கொடியதே என்க.

(வி - ளை.) மனமானது ஒரு கண்ணாடிபோலிருந்து பிரபஞ்ச காரி
யக்களைத் தன்னிடத்திற் பிரதிபலிக்கச் செய்து தன்னை மயக்குந் தன்மை
வாய்த்திருத்தலின், மனமோ வாதியானின்றது என்றனர். திருமந்திரம். “ம
னத்திலெழுந்ததோர் மாயக்கண்ணும், நினைப்பின தனினிழையுங் காணர்,
வினைப்பயன் போகவிளங்கியுந் கொள்ளார், புறக்கடையிச்சித்துப் போகிய
காரே” என்றபொருள்காண்க. புலனே மனத்தினைத் தன்வழிப்படுத்திப் பிர
பஞ்சகாரியங்களுட் படுத்தியலைக்கச் செய்யுமாகலானும், புலன் காரணமா
கவே பொறி, பூதம், காரணம், சுத்தமூதலியவைகள் விரிபுமாகலானும் தீமை
யானவிலேவு அனைத்திற்கும் காரணமாயிருத்தலானும் புலன்சேர்வாயிலோ
தீயினும் கொடிதே என்றனர். (௩௦௪)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர்
வந்தெனை யீர்த்துவெங் காமத்
தியிலே வெதுப்பி யுயிரொடுந் தின்னச்
சிந்தைநைந் துருகிமெய்யம் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்
ரூபினுங் கருணையா மன்றுள்
நாயகமாகி யொளிவிடு மணியே
நாதனே ஞானவா ரிதியே.

(இ - ள்.) தாயினும் - தாயைக்காட்டிலும், கருணை ஆம் - கருணைசெய்
கின்ற, மன்றுள் - கனக சபையில், நாயகம் ஆகி - தலைவனாகி, ஒளிவிடும் -
பிரகாசிக்கின்ற, மணியே - மாணிக்கமே, நாதனே - முதல்வனே, ஞானவா
ரிதியே - ஞானசாகரமே, ஈயில் - பொறிகளாகிய, ஓர்ஓர்தில் - ஒரைந்து
வழிகளில், புலன் என்றும் - ஐம்புலனென்கின்ற, வேடர்வந்து-வேடுவர்கள்
நெருங்கி, என்னை - அடியேனே, ஈர்த்து - இழுத்து, வெம்-கொடிய, காமத்
தியிலே - காமநெருப்பினால், வெதுப்பி - சுட்டு, உயிரொடும் - பிராணனு
டன், தின்ன - உண்ண, சிந்தை நைந்து - மனம் நைந்து, உருகி - இளகி,
மெய்யமறந்து - சரீரத்தினை மறந்து, தாய் இல்லா - தாயற்ற, சேய்போல்-கு
ழந்தையைப்போல, அலைந்து - திரிந்து, அலைப்பட்டேன் - வருந்தினேன்.
என்க.

(வி-ரை) காட்டினிடத்தே வேடர்கள் தங்கி அவ்வழியே வருபவர்களி
ன் திரவியங்களைக்கொள்ளையடித்தல்போல தத்துவக்காட்டில் புலனெனும்
வேடுவர்கள் ஆன்மாவின் நற்குணங்களைத்திணையும் தடுத்தலின், புலனெ
னும் வேடர் என்றனர். காமத்தினைவினைத்தற்கேதுவாகிய மாதர்களைநோக்
கற்குப் புலன்களேகாரணமாயிருத்தலின் வந்தெனையீர்த்து என்றனர். அங்
கனம் புலன்கள்வழியே சென்றமனமானது மாதர்களைக்கண்ணுற்று காமத்
தினால்மொத்துண்டலையதலின், காமத்தீயிலே வெதுப்பி என்றனர். அதனால்
உயிர் வேறுவழியிற் செல்லாது நானுமயங்கிக்கிடத்தலின் உயிரொடுந்தின்
னன்றனர். இத்தகைய துன்பங்களால் சிந்தையானது ஒருவழியினிலையுரு
து வருத்தமடைபு மாகலினால், சிந்தை நைந்துருகி என்றனர், இவ்வளவிற
கும் காரணமான புலன்களின் உண்மையினைத் தெரிவித்து அவற்றின் வழி
போகவொட்டாமல் தடுத்தற்கு ஒருவரு மெனக்கேற்படவில்லை யாதலால்,
தாயிலாச் சேய் போலலைந்தலைப்பட்டேன் என்றனர். (௩௦௫)

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு
நாட்டமே நாட்டத்து ணிறைந்த
வானமே யெனக்கு வந்துவந் தோங்கு
மார்க்கமே மருளர்தா மறியா

மோனமே முதலே முத்திரல் வித்தே
முடினிலா விற்பமே செய்யுந்
சானமே கவமே நின்னைநா னினைந்தேன்
சுமிபனேன் றனைமறப் பதற்கே.

(இ - ன்.) ஞானமே - அறிலே, வடிவு ஆய் - உருவமாகி, தேடுவார் தேடும் - தேடுவோர்தேடுகின்ற, நாட்டமே-தேடப்படுபொருளே, நாட்டத் துர் - தப்பொருள்கள்தோறும், நிறைந்த - தங்கிய, வானமே - வெளியே, னாகு-உழிமனுக்கு வந்து வந்து - சமீபித்து சமீபித்த, ஓங்கும் - உயர்ந்த திசைநகின்ற, மார்க்கமே - நெறியே, மருளர்தாம் - மயக்கினையுடைய வர், மதியா - உணராத, மோனமே - மௌனநிலையே, முதலே - தலைவனே, முத்தி - மோட்சத்தினை விளைவிக்கத்தகுந்த, நல்வித்தே - நல்ல விதையே, மூலமூலம் - இறுதியில்லாத, இன்பமே - ஆனந்தத்தையே, செய்யும் - செய்கின்ற, தானமே - ஈகையே, தவமே - தவமே, தமியனேன் தன்னை - தமியனை, மறப்பதற்கு - மறந்துவிடுதற்பொருட்டு, நான்-அடியேன், நின்னை - தேவர்கா, நினைத்தேன் - சிந்தனை செய்தேன், என்க.

(வி - னா.) முதல்வன் ஞானமே திருமேனியாகக் கொண்டு விளங்கு மடமுகவின் தவனை யடைதற்கு ஞானமே சாதனமாம் ஆகலின் அந்த ஞானத்தையம் பூணமாப்பெற்ற ஞானியர்களே யம்முதல்வனை யறிவரென்பார் ஞானமே வடிவாப்த் தேடுவார் தேடும் நாட்டமே என்றார். அத்தகைய ஞானத்தினையடையாதார் அஞ்ஞானிகளாதலின் அவர்கட்கு முதல்வன்காலத் தியத்த மெட்டானென்பார், மருளர் தம்மறியா மோனமே முதலே என்றனர். தன்னை முன்னிட்டறியும் வரையில் முதல்வன் காணப்படானெனவும் முதல்வனைக் கலத்துறிதான் காணப்படுவனாகவும் அனுபவம் விளங்கலின், தன்னை - அனைத்தேன் தமியனேன்றனை மறப்பதற்கே என்றனர், (பு.0௬)

மறமறியுலக வாழ்க்கையே வேண்டும்
வந்துகின் னன்பர்தம் பணியாம்
அறமது கிடக்கி னன்றியா னந்த
வற்புத டிட்டையி னிமித்தம்
தறவது வேண்டு மௌனியா யெனக்குத்
தூயகல் லருடரி னின்னம்
தெரியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே.

(இ - ன்.) சின் - தேவரீர், அன்பர்தம் - அடியார்களுடைய, பணியும் - தொண்டாகிய, அறம் - தருமம், வந்துகிடைக்கின் - வந்துகிடைக்கப்பெறுகின்ற, மறம்மலி - பாவம் மிகுந்த, உலகவாழ்க்கையே - பிரபஞ்சவாழ்க்கை, வேண்டும் - (அடியேனுக்கு) வேண்டும், அன்றி - (அடியார் தொண்டு

கிடையாதவிடத்த, ஆரந்தம் - இன்பத்தினை விளைக்கின்ற, அற்புதம் - அதிசயமான, நிஷ்டையினிமித்தம் - நிஷ்டை கூடும்பொருட்டு, துறவது வேண்டும் - துறவு வேண்டும், மௌனியாய் - மௌனகுருவாகி வந்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு, தாய் - பரிசுத்தமான, நல் - நன்மையான, அருள் தரின் - அருளைத் தருவதாயிருப்பின், இன்னம் - இனிமேலும், பிறவியும் வேண்டும் - சன்மமும் வேண்டும், யான் எனது - யான் எனும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும், இறக்கப்பெற்றவர் - ஒழிந்தவர்கள், பெற்றிடும் - அடைகின்ற, பேரே - இலாபமே. என்க.

(வி-ரை.) இவ்வுலகமானது எத்தகையினரையும் தன் முகமாகக் கிரகித்துக்கொண்டு அநித்தியமாகிய தேகாதி பிரபஞ்சவாழ்வுகளைத்தினிலும் ஆசையை விளைவித்து அவற்றிலழுத்திவிடுகின்றமையான், மறமலியுலகவாழ்க்கை என்றனர். உலகில் ஒருவன் அன்பர் பணியொன்றினையே கடைபிடித் தொழுவனவனின் அவனடைய வேண்டிய சாம்பிராச்சியங்களினைத்தையும் இலேசாகப் பெறுவனவனின், உலகவாழ்க்கையேவேண்டும் வந்து நின்னன்பர்தம்பணியாம் அறமதுகிடக்கின் என்றனர். இவ்வாசிரியரே அன்பர்பணிசெய வெனையாளாக்கி விட்டுவிட்டா லின்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே. எனக் கூறியதனாற்காண்க. இத்தகைய அரியவன்பர் கிடைக்காத பட்சத்தில் நிட்டைமேவியிருக்கத்துறவு வேண்டுமென்றும் தனது மௌனாசிரியர் அருள்கிடைக்குமேல் மேற்பிறவியும் வேண்டுமென்றனர். இதனால் அன்பர் பணியொன்றானே நிட்டையும், அருளுமுண்டாமென. ஏற்பட்டது.

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே

பெருகிய கருணைவா ரிதியே

நற்றவத் துணையே யானந்தக் கடலே

ஞாதுரு ஞானஞே யங்கள்

அற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே

யனேகமாய் நின்னடிக் கன்பு

கற்றதங் கேள்வி கேட்டது நின்னைக்

கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே.

(இ-ள்.) பெற்றவர் - ஞானங்கைவரப்பெற்றவர்கள், பெற்ற - அமைந்த, பெரு - பெரிய, தவக்குன்றே - தவமலையே, பெருகிய-பெருக்கெடுத்த, கருணைவாரிதியே - கருணாகரமே, நல் - நல்ல, தவத்துணையே - தவத்தினுக்குதவிசெய்வோனே, ஆனந்தக்கடலே-இன்பவாரிதியே, ஞாதுரு-காண்பான், ஞானம் - காட்சி, ஞேயம் - காணப்படுபொருள், அற்றவர்க்கு- (இம்மூன்றும்) நீங்கினர்கட்கு, அருத - நீங்காத, நட்பு-சினேகிதத்தை, உடை-உடைய, கலப்பே - கூட்டுறவே, அனேகமாய் - வெகுமுகமாய், கற்றதம்-படித்ததும், கேள்விகேட்டதும், விசாரித்ததும், நின்-தேவரீருடைய, அடிக்கு-கிருவடிக்கு, அன்பு - அன்புசெய்து, நின்னை - தேவரீரை, கண்டிடும் பொருட்டு - தரிசிக்கும் பொருட்டு அன்றோ - அல்லவா, என்க.

௨௦௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ஊ.) திரிபுடியாகிய ஞானரு, ஞானம், ஞேயமூன்றும் சங்கற்ப
கூனாகவின் இவை கடந்துநின்ற ஞானமே சிவஞானமாம். இச்சிவஞான
த்தினக் கண்டவரே சிவத்தினையறிவரென்பார், ஞானருஞான ஞேயங்கள்
கடந்தவர்களுத கட்டிடைக்கலப்பே என்றனர். சிவஞான சித்தியார். “தரு
கூனம் போக ஞானருஞானஞேயர், தங்கிய ஞானஞ்சங்கற்பனை ஞானமா
தருகிறுஞானமவை யெல்லாங்கடந்த சிவஞானமாதலினுற் சிவன் முத்தர்
சிவமே கண்டிருப்பார்”, என்றதனாற் காண்க. ஞானசாத்திரங்களைப் படிப்ப
தும், ஞானசாத்திரங்களை விசாரிப்பதும் அச்சாத்திரங்களாற் பிரதிபாதிக்க
பெறும் முதல்வனைத் தரிசித்தற்கேயன்றி வாசகஞானமாகப்பெரிக்காலங்கழி
பெறத்தான் ரென்பார், சுற்றதுங் கேள்விகேட்டது நினைக்க கண்டிடும்
பெருட்டன்ரு என்நனர். (௨௦௮)

அன்றுநால் வருக்கு மொளிறெறி காட்டு
மன்புடைச் சோதியே செம்பொன்
மன்றுண்முகக் கண்ணுங் காளகண்டமுமாய்
வயங்கிய வானமே யென்னுள்
துன்றுகூ ரிருளைத் துரந்திடு மதியே
துன்பமு யின்பமு மாகி
நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே
தேசமே நிற்பரம் யானே.

(இ-ள்.) அன்று - அந்நாளில், நால்வருக்கும் - சனகாதிநால்வருக்கும்,
துள்ளெறி காட்டும் - அருளொளி யுயோடுகூடிய மார்க்கத்தைக் காட்டிய,
அன்புடை-தன்பினையுடைய, சோதியே - ஒளிப்பிழம்பே, செம்பொன்மன்
தன்-கண்களையில், முக்கண்ணும்-மூன்றுகண்களும், காளகண்டமும் ஆய்-
காளகண்டமுமாகி, விளங்கிய - விளங்கிய, வானமே - பரமாகாயமே, என்
னுள்-தடியேனிடத்து, துன்று - செறிந்த, கூர்-மிகுந்த, இருளை - அஞ்ஞா
ன விருளினே, துரந்திடும் - ஓட்டுகின்ற, மதியே - ஞானசத்திரனே, துன்ப
முக - தக்கமும், இன்பமும் ஆகி - சுகமுமாகி, நின்ற-நிலைபெற்ற, வாதனை
கூட - வேதனைகளை, கடந்தவர் - நீங்கிய அறிஞர், நினைவே - எண்ணமே,
தேசமே - அன்பே, யான் - நான், நின் - தேவரீருடைய, பரம் - பட்சம்,
என்க.

(வி-ஊ.) பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன், சனந்தனன், சனாதனன்,
சனத்துமாரன் என்னும் முனிவர் நால்வரும் மனமொடுங்கி ஞானநிலையுணர்
ந்த பேரீன்பப் பெருக்கிலழுந்திச் செயலொன்றுமில்லா திருக்க முதல்வன்
திருக்காமொன்றனைத்திருமார்பிற் சேர்த்துச் சின்றுத்திரைகாட்டி கூணப்
பொழுது கட்டிடை கூடிக்காட்டின ரென்பார், அன்று நால்வருக்கு மொளி
றெறி காட்டு மன்புடைச் சோதியே என்றனர். செம்பொன் மன்றுண் முக்
கண்ணுங் காளகண்டமுமாய் வயங்கிய என்றது, தில்லைச் சிறம்பலத்தின்

கண்ணே ஞானத்தாண்டவஞ் செய்யும் ஆனந்தநடராஜமூர்த்தியினை. வானமே என்றது அச்சிற்றம்பலத்தே காணப்படும் இரகசியத்தினை. (௩௦௯)

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில்
யாதினு மிருந்தபே ரொளிநீ
தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத்
தன்னவ னாக்கவுந் தகுங்காண்
வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்னு
மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத்
தேனென ருசித்து ளன்பரைக் கலந்த
செல்வமே சிற்பர சிவமே.

(இ-ள்.) வான் என - மேகத்தினைப்போல, வயங்கி - விளங்கி, ஒன்று இரண்டு என்று - ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் சொல்லப்படாத, மார்க்கமாம்-செச்செறியாம், நெறி-வழியை, தந்து - அளித்த, மாறா - மாறுபடாத, தேன் என - தேனைப்போல, ருசித்து - சுவையினைத்தந்து, அன்பரை-அன்பர்களை, உள் கலந்த - உள்ளே கலந்துநின்ற, செல்வமே-ஐசுவரியமே, சிற்பரசிவமே - ஞானமயமாகிய மக்களமே, பூரண நிறைவில்-சர்வ வியாபகத்தில், யான் எனல் - யான் என்பதை, காணேன் - அறிகிலேன், யாதினும் - எப்பொருளினும், இருந்த - தங்கிய, பேர்ஒளி - பரஞ்சோதி, நீதான் என - தேவரீரே யென்று, நிற்கும் - நிற்கின்ற, சமத்து - சமநிலையில், உற-பொருந்தும்படி என்னை-அடியேனை, தன்னவன் ஆக்கவும்-உன்னவனாக்கிக்கொள்ளவும், தரும்-தரும். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவருள் வியாபகத்திற் கலந்து பேரார் தத்தையனுபவிக்கின்றவமையத்துத் தானெனவொருமுதலிருப்பதாகமுனைந்து தோன்றாதாகலின், யானெனல் காணேன் பூரணநிறைவில் என்றனர். யாதினு மிருந்த பேரொளி என்றதனால் முதல்வனது ஓளபச்சேயவிக வியாப்பியத்தினை விளக்கியவாரும். அதாவதுபாலில் கெய்போலவும்பழத்தில் மதுரம் போவவும், எள்ளிலெண்ணெய்போலவுமிருக்கை. ஒன்றிரண்டென்னு மார்க்கமானெறிமென்றது சுத்தாதத்துவித சித்தாாதவைதிக சைவமாகிய செச்செறியினை. (௩௧௦)

தன்னையொருவர்.

அறசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ின்னை யொருவர்க் கறிவீதாய்த்
தானே தானு யெங்குநிறைந்
தன்னற் கரிய பரவெளியா
யுலவா-வமுதா யொளிவிளக்காய்

என்னுட் கலந்தா யானறியா
தருந்தா யிறைவா வினியேனும்
நின்னைப் பெறுமா நெனக்கருளா
நிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ.

(இ-ள்.) தன்னை - (முதல்வனாகிய) தன்னை, ஒருவர்க்கு - மற்றொருவருக்கு, அறிவி அறித ஆய்-அறிதலருமையாகி, தானே தான்கூய் - தானே தான்கூய், எங்கும் கிணற்து - சர்வவியாபகமாகி, உன்னற்கு அரிய - நினைத்ததற்காகிய, பரவென ஆய் - பரமாகாயமாகி, உலவா - கெடாத, அமுது ஆய் - அமுதமாகி, ஒளி விளக்கு ஆய் - பிரகாசத்தோடு கூடிய தீபமாகி, உற்றால்-தடையுமிடத்து, கலந்தாய்-கலந்திருந்தாய், (அவ்நனமிருந்தும்) யான் - அடியேன், அறியாது - தேவரீரை யறியாதபடி, இருந்தாய்-மறைந்திருந்தாய், இறைவா - சிலையேனே, இனியேனும் - இனியாயினும், நின்னை-தேவரீரை, பெறுமாறு-அடையும்படி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அருள்ஆம்-திருவருளாகிய, நிலையை-நிலையினை, கொடுக்க - அளித்தருள, நினையாயோ-சுருதியோ, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் வியாபகமாய் ஆன்மக்கடோறு யிருக்கினும் அவ்வவ்வான்மாக்கள் கன்மத்திற்கிடாக திரோதான சத்தியான்மறைக்கப்பட்டு முதல்வனை யறியாதிருப்பாராகலின், என்னுட் கலந்தாயானறியாதிருந்தாயிறைவா என்றனர். இனியாயினுங்கருணை கூர்ந்து அத்திரோதத்தை நீக்கித் தேவரீரை யான் அனுபவிக்கும்படி செய்வனென்பார், நின்னைப் பெறுமாநெனக்கருளாய் நிலையைக்கொடுக்க நினையாயோ என்றனர்.

நினைவு நினைவுக் கெட்டாத

கெறிபெற்று னுணர்ந்த நெறியாளர்

வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப

வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளால்

மனைகி புதல்வ ரன்னைபிதா

மாடு வீடென் நிமிமயக்கம்

நினைவு மறந்திங் குணையறவாத்

தன்மை வருமோ தமியேற்கே.

(இ-ள்.) நினைவும் - எண்ணுகின்ற, நினைவுக்கு - கருத்தினுக்கு, எட்டாத-எட்டாத, கெறிபெற்று - மெளன நிலையடைந்து, உணர்ந்த - அந்நெறியாலுணர்ந்த, நெறியாளர் - சன்மார்க்கருடைய, வினையை - வினையை, கரைக்கும் - காளுக்குறள் கெடுக்கும், பரமம்-மேலான, இன்பவெள்ளப் பெருக்கே-ஆனந்தப் பிரவாகத்தின் மேன்மையே, நினது - தேவரீருடைய, அருளால்-திருவருளால், வனைவி - இல்லாமல், புதல்வர் - புத்தி

ரர், அன்னை - தாய், பிதா-தந்தை, மாடு - மாடு, வீதி - மனை, என்றிடும் - என்று சொல்லிடும், மயக்கம் தன்னையும் - மயக்கத்தினையும், மறந்து - மறந்து, இவ்ரு - இவ்விடத்து, உன்னை - தேவரீரை, மறவாததன்மை - மறவாதகுணம், தமிழேற்கு - அடியேனுக்கு, வருமோ - உண்டாகுமோ என்க.

(வி-ரை.) “தன்னடைந்தார் தம்வினையோய் பாவமெல்லாமரித்தானை, எனுந் திருத்தாண்டகத்தினுக் கேற்ப, நெறியாளர் வினையைக்கரைக்கும் பரமவின்பவெள்ளப்பெருக்கே என்றனர். மனைவி புதல்வர் முதலியோர் முதல்வன்றிருவடிப் பேற்றினையடைதற்கு இடையூறியிருத்தலின் அவை மயக்கமெனவும் அவரிடத்தும் பற்றுவையாது முதல்வனையெண்ணியுய்தல் வேண்டுமென்பார், மனைவி புதல்வர்.....மறந்திங்குனை மறவாததன்மை வருமோ என்றனர். தேவாரம், “அருத்தமுமனையாளொமேக்களும், பொறுத்தமில்லை பொல்லாததுபோக்கிடும், கருத்தன் கண்ணுதலண்ணல் காட்டிப் பள்ளி, திருத்தன் சேவடியைச்சென்று சேர்மினே,” என்றதனாற்காண்க.

வரும்போ மென்று மிருநிலைமை

மன்னா தொருதன் மைத்தாகிக்

கரும்போ தேனோ முக்கனியோ

வென்ன வென்னுட் கலந்து நலம்

தரும்பே ரின்பப் பொருளேரின்

றன்னை நினைந்து நெக்குருகேன்

இரும்போ கல்லோ மரமோவென்

னிதப மியாதென் றறியேனை.

(இ-ள்.) வரும்போம் என்னும்-வருவதும் போவதுமாகி, இருநிலைமை- இருவகைப்பட்ட நிலமையினை, மன்னாது-பொருந்தாமல், ஒரு தன்மைத்து ஆகி-ஒருவழிப்பட்ட நிலமையினையடைந்து, கரும்போ - கரும்பின் சாரே தேனோ-மதுவோ, முக்கனியோ-முப்பழங்களோ, என்ன-என்றுசொல்லும் வண்ணம், என்னுள் - அடியேனிடத்து, கலந்து - சேர்ந்து, நலம்தரும்-நன்மையினைத்தருகின்ற, பேரின்பப்பொருளே - பேரானந்த சொரூபமாகிய வஸ்துவே, நின்தன்னை-தேவரீரை, நினைந்து - எண்ணி, நெக்கு-நெகிழ்ந்து, உருகேன்-உருகிலேன், என் - அடியேனுடைய, இதயம் - இதயமானது, இரும்போ - இரும்புதாடினோ, கல்லோ - கல்தானோ, மரமோ - மரந்தானோ, யாது என்று - இவற்றுள் யாதென்று, அறியேன் - அறிகிலேன். என்க.

(வி-ரை.) வரும்போமென்னு நிலையாவது நினைப்பு மறைப்பென்னுந்தன்மை. அதிக சுவையுடன் கூடிய கரும்பு முதலிய பதார்த்தங்களைப் போல இன்பத்தைக் கொடுத்தற்கேதுவாக அனாதியே தன்னுடன் கலந்திருந்த அந்தர் முகமாக விருந்து அவ்வின்பத்தினை யனுபவியாது பகிர்முக

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மகாவிருதி வான் நானைக்கழிக்கின்றமையின் நெஞ்சானது கல்லு முத
வெட்டின - தார்த்தங்களுக்குச் சமானமென்றனர். (நடகநட)

அற்புத் தரமோ நானுன்னை

அறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினால்

அற்புத் தரமோ நீயென்னைப்

பெம்மா நேபே ரின்பமதாய்ச்

செறியும் பொருணி நின்னையன்றிச்

செறியாப் பொருணான் பெரும்பேற்றை

செய்தல் ரொழுந விசாரித்தால்

நினக்கோ வில்லை யெனக்காமே.

(இ-ள்) அறிவிற்கு - (ஆன்மாவின்) அறிவினுக்கு, அறிவு ஆய் - உ
ணர்வாக, நிற்கையினால் - நிற்கையால், நான்-அடியேன், உன்னை அறியும்-
உத்தரவு கொள்ளும், தரமோ - தன்மையுண்டோ, பெம்மானே - பெருமா
னே, நேபேரின்பமதாய்ச் - பேராணந்தமாகி, செறியும் பொருள்கீ - எவற்றி
லும் நிகழ்ந்திருக்கும் வஸ்து நீ, (ஆதலால்) நீ-தேவரீர், என்னை - அடியே
னை, பரிசியம் - பிரிந்திருக்கும், தரமோ - தன்மைத்தோ, நின்னை அன்றி-
தேவர்களைவல்லாமல், செறியாப்பொருள் நான்-நீங்காத பொருள்தான், பெ
ரும்பேற்றை - அடையும் பிரயோஜனத்தினை, நெறிநின்று - நன்னெறியி
லின்று, ரொழுநவிசாரித்தால் - முற்றும் விசாரிக்கின், நினக்கோ இல்லை-
தேவர்களுக்கோ இல்லை, எனக்கு ஆம் - அடியேனுக்கேயாம். என்க.

(வி-ரை) உடலுயிர்போலவும், கண்ணருக்கன்போலவும், அறிவொளி
யுடையது அனாதியே ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் அத்துவிதமாகவிருத்த
வின், ஆன்மாவைப் பரமான்மாவாகிலும், பரமாவை ஆன்மாவாகிலும் பி
ரித்திருத்தற்கு யாதொரு ஏதுவுமில்லையென்பார், அற்புத்தரமோ.....செறி
யாப்பொருணான் என்றனர். அங்குனமாயினும் பரமான்மாவால் ஆன்மாவிற்
குப்பிரயோஜனமேயன்றி, ஆன்மாவால் பரமான்விற்குப்பிரயோசனமில்லை
மென்பார், பெரும்பேற்றை நெறிநின்றொழுந விசாரித்தால் நினக்கோ வில்
லையெனக்காமே என்றனர். பட்டினத்துச்சுவாமிகள். "பொன்னாற் பிரயோ
சனம் பொன்படைத்தாற் குண்டு பொன்படைத்தோன், தன்னாற் பிரயோ
சனம் பொன்னுக்கக்கேதுண்டத்தன்மையைப்போ, லுன்னாற்பிரயோசனம்
கேண்டதெல்லா முண்டெனப்பணியு, மென்னாற்பிரயோசனமேதுண்டு காள
சதி சக்கரணே." என்றதனாற்காண்க. (நடகநட)

எனதென் பதும்பொய் யானெனல்பொய்

யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டும்

நினதென் பதும்பொய் நீயெனல்பொய்

நிற்கு கிலைக்கே நேசித்தேன்

மனதென் பதுமே வென்வசமாய்
வாரா கைய நின்னருளோ
தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன்
தமியே நெவ்வா றுய்வேனே.

(இ - ள்.) எனது என்பதும் - என்னுடைய பொருளென்று யாவற்றை
விவகரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், யான் எனல் - யான் என விவக
லும், பொய் - பொய்யாம், எல்லாம்-எல்லா விவகாரங்களும். இறந்த -
இடம்-இடத்தினே, காட்டும் - காட்டுகின்ற, நினது என்பதும் - நின்
ன்று விவகரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், நீ எனல் - நீ என்று விவக
லும், பொய் - பொய்யாம், (ஆகையால்) நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும்,
கே - தன்மைக்கே, நேசித்தேன்-விரும்பினேன், மனதுஎன்பதுமோ
மன்று சொல்லப்படும் பொருளோ, என் வசமாய் - என் வழியில், வா
வருவதில்லை, ஐய-ஐயனே, நினது - தேவரீருடைய, அருளோ - திரு
ளா, தனது என்பதற்கும் - தன்னுடைய தென்று சொல்வதற்கும், இ
காணேன் - இடங்கண்டிலேன், தமியேன் - அடியேன், எவ்வாறு உய்
- எவ்விதம் பிழைப்பேன் என்க.

(வி - ரை.) எனது என்பது புறப்பற்று. தனக்கன்னியமாயுள்ள பு
பாருளனைத்தும் மாயாகாரியமாகவிண்ணதென்பதும் பொய் என்றனர்
என்பதும் ஆகாமியமேறுதற்குக் காரணமாகிய அபிமானமாகவினாலும்
பிமானம் துக்கத்திற் சேதுவானாலும், யானெனில் பொய் என்றனர்.
ராப்பொருளும் முதல்வன் சங்கற்பத்தாற்காரியப்படுதலின் அவன்பொ
ளென்னலாமோவெனின் அனைத்தும் முதல்வன்முன் சூனியமாகலின்
தன்பதும் பொய் என்றனர். (சூனியமென்பது ஈண்டு விளங்காமைபொ
) தன்னுடனே யெக்காலத்தும் தத்துவிதமாக முதல்வனிருத்தலின்
ஈட்டு அன்னியமாகக் காணுதலில்லை யென்பார், நீ யெனல் பொய்
எனார் ஆகலின் இவையனைத்துக் கப்பெற்று முதல்வனுடன் இறண்ட
வந்து நின்றனுபவிக்கு நித்தியானந்த நிலையினையே விரும்பினேனென்
திற்ருநிலைக்கேநேசித்தேன் என்றனர். மனமொருவழிபட்டுகித்தவில்க
கயாலும் எவ்வனமுய்வே நென்பார், மனதென்பது... ..உய்வேனே,
எனார்.

(௩௬)

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை
யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய்பாழும்
பொய்யு மவாவு மழுக்காரும்
புடைபட் டோடு நன்னெறியா
மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும்
விளங்கு மெனக்கு னடியார்பாற்
செய்யும் பணியுங் கைகூடும்
சிகந்தத் துயரந் தீர்ந்திடமே.

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(து - ஈ.) உப்யம்படிக்கு - கதியடையும் பொருட்டு, உன் - தேவரீருடைய திருக்கருணையொன்றை - திருவருளொன்றினை, கொடுத்தால்-கொடுத்தாலாயின், உடையாய் - எல்லாமுடையவனே, பாழ்பொய்யும்-பாழாக்கலாயின், அலையும் - ஆசையும், அழுக்காறும் - பொருமையும், புறம்புதலும், அலையும் - ஆசையும், அழுக்காறும் - பொருமையும், புறம்புதலும் - படைபெயர்ந்து, ஓடும் - ஒழியும், நல்லெறி ஆம் - நன்மார்க்கத்தையுடைய, மெய்யும் - சத்தியமும், அறிவு பெறும் பேறும் - அறிவினது தேவாகிய, மெய்யும் - சத்தியமும், அறிவு பெறும் பேறும் - அறிவினது பெறும் பிரயோசனமும், விளங்கும் - பிரகாசிக்கும், எனக்கு - அடியோடு உன் - தேவரீருடைய, அடியார்பால் செய்யும் - அடியவர்களிடத்திலுள்ள உன் - உடைய, பணியும் - தொண்டும், கைகூடும் - கைவசப்படும், மனத்தையும் - மனோவியாகுலம், தீர்க்கும் - நீங்கிப்போம். என்க.

(து - ஈ.) சுண்டு கருணை யென்றது திருவருள். முதல்வன் திருவருளொன்றினால் மாத்திரமடையப்பெறுவரேல், மருள் சம்பந்தமான பொய்முதல்கொடுத்தப்பெற்று அருள் சம்பந்தமான மெய்முதலிய வடைந்து பெரும் பேதடைவர்களென்பதாம். திருமந்திரம், “அருள் பெற்ற காரணமென்றே மருள் வருகின்ற சிந்தையிறைவனை நாடி, மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றி மருள் பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவர் தாமே.” என்றதனாற்காண்க. முதல்வன் திருவருள் கிடைத்தாலன்றித் தீமை நீங்குதற்கும் நன்மையடைதற்கும் ஏதுவில்லை யென்பதாம். “அவனருளாலே யவன்றான் உண்டகி” என்றது மிக்கருத்துப் பற்றியேயாம். (நகசு)

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி

சினந்து சினந்து போர்முயங்க

சிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை

நிலைபென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றேன்

சந்தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு

மெனக்கெப் படிநீ யருள்செய்வாய்

சந்தத் துயரத் தவர்க்கெளிய

பரமா னந்தப் பழம்பொருளே.

(து - ஈ.) பத்தத்துயர் - பிறவியால் வந்ததுன்பத்தினை, அற்றவர்க்கு - தீர்க்கவர்க்கு, எளிய - எளியனாகிய, பரமானந்தம்-மேலானவிற்பத்தினைத் தருகின்ற, பழம்பொருளே - பழையபொருளே, சிந்தை துயர் என்ற - மனே துக்கமென்றே, ஒருபாவி - ஒருபாவி, சினந்து சினந்து - கோபித்து கோபித்து, போர்முயங்க - போரினைச் செய்ய, சிந்தைக்குதுடம்ஆய் - சிந்தனைக் கிடமாகி, சகவாழ்வை-பிரபஞ்சவாழ்க்கையை, நிலைபென்று - நிலையானதென்றறிந்தே, நிற்கின்றேன் - பற்றுள்ளவனாய்நிற்கின்றேன், உன்-தேவரீரது கருள் - திருவருள், எந்தப்படி வாய்க்கும் - எப்படி கிடைக்கும், எனக்கு - உனக்கு, உன்-தேவரீர், எப்படி அருள் செய்வாய் - எவ்வாறு திருபை பண்ணுவாய், என்க.

(வி-ரை.) உயிர்ச்சார்பாயுள்ள குடும்பமுதலாகிய பலவகைப்பட்டிருக்கின்ற தேகாதிப் பிரபஞ்சவாழ்வுக ளினைத்தும் அநிந்தியமாக விருக்கவும் அதைத்தீய மென்றுணர்ந்தேனென்பார், நிந்தைக்கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலை யென்றுணர்ந்தே நிற்கிறேனெனவும், இங்ஙனநின்றார்க்கு முதல்வன் றிருவருள் உண்டாவது அருமையென்பார், எந்தப்படி யுன்னருள் வாய்க்கு மெனவும், பிறவித் துயரினுக்குக்காரணமாகிய பிரபஞ்சவாழ்விற்பற்றற்ற வர்க்கே முதல்வன் கருணையிலேசில் செய்வனென்பார், பந்தத்துயரற் வர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொருளெனவும் கூறினர். (௩௧௭)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப்

பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி

இருளைத் தூர்த்திட் டொளிரெறியை

யென்னுட் பதிப்ப தென்றுகெ ளோ

தெருளத் தெருள வன்பர்ரெஞ்சந்

சித்தித் தருகத் தெவிட்டாத

அருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே

யறிவா னந்தத் தாரமுதே.

(இ-ள்.) தெருள தெருள - (மனம்) தெளியத்தெளிய, அன்பர் - அடியார்கன், ரெஞ்சம்-மனத்தின்கண், தித்தித்து-இனித்து, உருக-உருகும்படி, தெவிட்டாத-வெறுக்காத, அருளை - கிருபையாகியமழையினை, பொழியும்-சொரிகின்ற, குணமுகிலே - குணமேகமே, அறிவு - அறிவுசொருபமாகிய, ஆனந்தத்த - ஞானானந்தமாகிய, ஆர் - அருமையான, அமுதே - அமிர்தமே, பொருளை - திரவியத்தினையும், பூவை - பூமியையும், பூவையரை - மாதரையும், பொருள் என்று - உண்மைப்பொருள்களென்று, எண்ணும்-நினைக்கின்ற, ஒருபாவி-ஒருபாவி, இருளை - அஞ்ஞானவிருட்டினை, தூர்த்திட்டு - நீக்கிவிட்டு, ஒளிரெறியை - ஒளியையுடைய சன்மார்க்கத்தினை, என்னுள் - அடியேன்மனத்தின்கண்ணே, பதிப்பிப்பது - பதியச்செய்வது, என்று கொல்-எந்நாளோ அறியேன், என்க.

(வி - ரை.) நிலைபெறுதனவும், துயரத்தினை விளைவிப்பனவுமாகிய பொருளாவன, பொருள் பூமி பூவையர் என்பன. இவைபால்நாட்டருள்ளவரும் அஞ்ஞானம் நீங்காதாகலின், பொருளை.....என்று கெ ளோ என்றனர். விடயபேதத்தால் மனோநாட்டம் அனேகமாக விருக்கவும் இம்மூன்றினை மாத்திரம் தொகுத்துக்கூறிய தென்னை யெனின் மனோரதமியாவும் இம்மூவேடையுடன்குமென்பார். அருணகிரிநாதரும் “மூவேடனை யென்றுமுடிந்திடுமோ” என்றார். மூவேடனையாவது மண், பொன், பெண். (௩௧௮)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க

ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும்

பேரா னந்தச் சித்தனெனும்

பெரியோ யாவிக் குரியோய்கேள்

காரார் கிரக வலையினிடைக்

கட்டுண் டிருந்த களைகலெல்லாம்

ஊரா லொருநாள் கையுணவேற்

றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே.

(இ-ள்.) ஆரா - தெவிட்டாத, அமிர்தம் - அமுதத்தினை, விரும்பினர் கள் - விரும்பினவர்களாகிய (தேவர்கள்) அறிய - (தேவரீர்மகிமையினை) அறியும்படி, விடத்தினை-நஞ்சினை, அமிர்த ஆக்கும் - அமுதமாக்கிய, பேரானந்த சித்தன் என்னும் - பேரானந்த சித்தன் என்கிற, பெரியோய்-பெரியோனே, ஆவிக்கு - (அடியேன்) உயிரினுக்கு, உரியோய் - உரியவனே, கேள் - கேட்பாயாக, கார் ஆர் - கருமைதங்கிய, கிரகவலையினிடை - சமுசாரவலையில், கட்டுண்டு இருந்த - கட்டுப்பட்டிருந்த, களைகள் எல்லாம்-வீடாய்கலெல்லாம், ஊரால் - ஊர்தோறும், ஒரு நாள் - ஒவ்வொருநாளாக, கை உணவு -கைப்பிச்சை, ஏற்று உண்டால் - வாங்கியுண்பேனாயின், இங்கு - இவ்விடத்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு - ஒழிந்திடும் - ஒழிந்துபோம். என்க.

(வி-ரை.) ஒருபொருளை மற்றொருபொருளாகக் காட்டி மயக்கிப் பிறருக்கு அதிசயத்தினை விளைவிப்பவர் சித்தரென வழைக்கப்படுவர். முதல்வன் உண்மையிலேயே விடத்தினை அமுதமாகமாற்றின எல்லாம்வல்லசித்தராகலின் சித்தரென்றார். இங்ஙனங்கூறியது உலகுபழங்கினை நோக்கியேயாம். முதல்வனுண்டது ஆலமே அவ்வாலத்திற் கவர்பால் தீங்கிழைக்குமாற்றவில்லை. கையேற்றுண்ணுங்காலகேரிடின் பிரபஞ்ச பந்த மனைத்துந்தானே யொழித்துவிடுமாகலின் அத்தகைய நிலையினைத் தந்தருளவேண்டு மெனக்குறிப்பித்தனர். அங்ஙனம் குறிப்பிக்கவே சுகமுண்டென்பதாயிற்று. பட்டினத்துக்கலாய்க்கி “ஆறுண்டு தோப்புண்டணிவீதியம்பலந்தானுமுண்டு, நீறுண்டு கந்தைநெடுஞ்சோவணமுண்டு நித்தநித்த, மாறுண்டில - விமயங்கு நெஞ்சே மனைதோறுஞ் சென்று சோறுண்டு, தூங்குப்பின் சும்மாவிருக்கச் சுகமுமுண்டே.” என்றதனான்காண்க. (நடக்க)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும்

யானு நினவென் றிந்தவண்ணம்

அனைத்து மிருந்து மிலதாக

வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய்

மனத்துட் புகுந்து மயங்கவுமென்

மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென்னே

தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த

தனியே தன்னந் தனிமுதலே.

(இ-ள்.) தனக்கு-தனக்கு, ஒன்று உவமைஅற-ஒருவமையில்லாதவகை, நிறைந்த - வியாபித்த,தனியே-ஒப்பற்ற பொருளே, எனக்கு என்று இரு

ந்த - அடியேனுக்கென்று நம்பியிருந்த, உடல்பொருளும் - உடலும்பொருளும், யானும் - நானும், நின என்று - தேவரீருடையனவென்று, நந்தவண்ணம் - கொடுத்தபடி, அனைத்தும் இருந்தும் - எல்லாமிருந்தும், இலவாகா - இல்லாதனவாகா, அருளாய் நில்லாது - அருள்வடிவமாய் நிற்காமல், அழிவழக்காய் - கெடுவழக்காகி, மனத்துள் புகுந்து-மனத்திற் பிரவேசித்து, மயங்கவும்-கலங்கவும், என்மதிக்குள்-என்னறிவுக்குள், களங்கம் வந்தது-களங்கம் வந்ததற்குக் காரணம், என்னோ - யாதோ அறிகிலேன், என்க.

(வி-ரை.) உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையுந் தத்தஞ்செய்த பின்னரும் மனத்தில் மயக்கம் விளைவதற்கு நியாய மென்ன வென்பார், உடல் பொருளும்.....என்னோ என்றனர். இதனால் சுதந்தரவீன முற்று மொழிந்த தில்லையாகிச் சிறிது ஒவ்வோரமயம் வந்துதாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென்பதாயிற்று.

(௩௨௦)

ஆசையெனும்,

அறுசீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றா டிலவம்பஞ் செனவுமன
தலையுங் காலம்

மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட்ட துந்தூர்ந்து
முத்திக் காண

நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி
நிற்ப ரந்தோ

தேசபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற்
றெய்வ முண்டோ.

(இ - ள்) ஆசையெனும் - ஆசையென்று சொல்லப்படுகிற, பெருங்காற்றாடு-பெருங்காற்றில், இலவம்பஞ்செனவும், - இலவம்பஞ்சி அலைவதுபோலவும், மனது - மனமானது, அலையும் காலம் - அலையுங்காலத்தில், மோசம்வரும்-மோசம் நேரிடும், இதனாலே - இதனால், கற்றதும்-கற்றகல்விஞரும், கேட்டதும் - கேட்டகேள்விகளும், துந்தூர் - வீணாகி, முத்திக்கு - மோட்சத்திற்கு, ஆன - ஆகிய, நேசமும் - விருப்பமும், நல் - நல்ல, வாசமும் - சிவகூத்திர வாசமும், போய் - நீங்கி, புலன் ஆய் - ஐம்புலன் வழியாகி, இல் கொடுமைபற்றி-கொடுமையான சமுசாரத்தி லுழந்தி, நிற்பர்-ஆசை வலையே கட்டுப்படுவர், (ஆதலால்)தேசபழுத்து-ஒளியிருந்து, அருள்பழுத்த அருள் மிகுந்த, பராபரமே - பராபரமே, நிராசையின்றேல் - அவாவறுதியிலையேல், தெய்வம் உண்டா - ஒருவனுக்குத் தெய்வமுளதாமோ, என்க.

(வி - ரை) ஒருவனுக்கு நிராசையுண்டானுலன்றித் தெய்வவுண்மை விளங்கா தென்பதாம், திருமந்திம். “வாசியுமுசியும் பேசிவகையினுற், பேசியிருந்து பிதற்றிப்பயனில்லை, யாசையுமன்பு மறுமினறுத்தபி, னீசனிருந்த விடமெளிதாமே.” என்றதனாற் காண்க.

(௧௨௨)

சுருது தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

இரப்பான்ங் கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள்செயென
வேசற் றேதான்
புரப்பான் ற நருணடி யிருப்பதுபோ லெங்குகிறை
பொருளே கேளாய்
மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான் வேண்டுவகேட்டிரங்கெனவே
மௌனத் தோடந்
தரப்பான்மை யருணிறைவி லிருப்பதுவோ பராபரமே
சகச நிட்டை.

(இ-ள்.) இரப்பான் ஒருவன் அவன்-யாசகஞ்செய்பவனாகிய ஒருவனெ
ன்னும் அவன், வேண்டுவ-தனக்கு வேண்டியவற்றை, கேட்டு - செவியுற்று,
அங்கு - அவ்விடத்து, அருள் செய் என-கிருபை செய்தருளவேண்டுமென,
எசற்று - பழிப்பற்று, புரப்பான் - ரகழிப்பவனுடைய, அருள்-கிருபையினை,
நாடியிருப்பதுபோல் - கோக்கியிருப்பதுபோல, எங்கும் நிறைபொருளே-எ
ங்கும் வியாபகமான வஸ்துவே, கேளாய் - கேட்பாயாக, மரப்பான்மை -
மரத்தின் தன்மையினையொத்த, நெஞ்சினன்யான் - மனத்தினையுடைய நா
ன், வேண்டுவ - விரும்புவவற்றை, கேட்டு - திருச்செவிசாத்தி, இரங்கு -
இரங்கியருள்வாயென்று, மௌனத்தோடு - மௌநநிலையுடன், அந்தரப்பா
ன்மை - ஆகாயத்தின் தன்மை யமைந்த, அருள் நிறைவில் - தேவரீர் திருவ
ருட் பூரணநிலையில், இருப்பதுவோ - இருப்பதுதானே, பராபரமே - பரா
பரவஸ்துவே, சகசநிஷ்டை - அடியேனுக்குச் சகசநிஷ்டை யென்று சொ
ல்லப்படுவது, என்க.

(வி-ரை.) இரப்பாளன் ஈகையாளனுடைய அருளொன்றினையே நா
டி வேறொன்றிலு மனத்தினைச் செலுத்தாது, அவ்வீகையாளனையே
யெண்ணி வாழ்த்தல் போல, முதல்வன் திருவரு ளொன்றினையே நாடி
வேறுமுகத்தில் சிறிதும் அறிவைச்செலுத்தாது அவ்வருள்வியாபகத்திலே
யே யிருத்தல் சகசநிஷ்டை யென்பதாம். அதாவது இடைவிடாது ஒரு வ
ழியிலேயே அறிவைச் செலுத்தியிருத்தலாகும். (கஉஉ)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலாம்
ஆட்டுவா னிறையென வறிது நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே.

(இ-ள்) நெஞ்சமே-மனமே, சாட்டையின் - கயற்றினுலாட்டப்படுகிற
பம்பரசாலம்போல் - பம்பரக் கூட்டங்கள் போல, எல்லாம் - எல்லாஉயிர்க
ளையும், இறை - முதல்வன், ஆட்டுவான் என - ஆட்டுவிப்பா னென்று, அறி
ந்து - தெரிந்த, தேட்டம் என்று அற - கவலையொன்று யில்லாது, அருள்
செயலில் - திருவருட்செய்கைக்குட்பட்டு, சிற்றியேல் - நிற்பையாகில், வீட்
டு அறம் - இல்லறம், துறவு அறம் - துறவறம், இரண்டும் - ஆகிய இரண்ட
றங்களும், மேன்மையே - மேன்மையை யுடையனவே, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு, சாட்டையென்பது பாசம், பம்பரசாலமென்பது பசுக்கன், ஆட்டுவா நென்பது பதி. ஆன்மாக்களை வினைவழியாட்டுவிப்பான் முதல்வனாகலின், சாட்டையிற் பம்பரசாலம்போலெலாம் ஆட்டுவானிறை எனவும், அருள்வயப்பட்டுடோர்க்கு எத்தகைய வாசீர்மக்களும் சமமேயென்பார் அருட்செயலினிற்றியேல் வீட்டறத்துவற மிரண்டுமேன்மையெயன்றனர். பட்டினத்துக்கூவாய்கள், “ஊட்டுவிப்பானுமுறக்கு விப்பானுமிக் கொன்றோடொன்றை. மூட்டுவிப்பானு, முயக்குவிப்பானு முயன் றவீனை, காட்டுவிப்பானு மிருவீனைப்பாசக் கயிற்று வழி, யாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே” யெனவும், காடேதிரிந்தென்னை காற்றைப்புசித்தென்ன கத்தைசுற்றி, யோடே யெடுத்தென்ன வுள்ளன்பில்லாதவ ரோக்குவிண்ணோர், நாடே யிடைமருதிசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால், வீடேயிருப்பினு மெய்ஞ்ஞான வீட்டினபமேவுவரே.” எனவும் வருவனவற்றூற் காண்க.

(உசு)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிவிநான் ஞானமெனுந்
தன்மை பேச

உன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொல் லுரைத்தனையேயதனையுன்னி
யுருகே னையா

வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ
வைர மான

கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங்
சருதிற் றுனே.

(இ-ள்.) நெஞ்சம் - மனமானது, தன் நினைப்பொழியாத - தன் கண்ணுள்ள எண்ணக்கள் நீங்காத, அறிவிவிநான் - அறிவிலியாகிய அடியென்னானம் என்னும் - ஞானமென்றுசொல்லப்படுகிற, தன்மைபேச - தன்மையினையெடுத்திப்பேசும்படி, உன் நெஞ்சம் - தேவரீர் உள்ளம், மகிழ்ந்து - சந்தோஷித்து, ஒருசொல்-ஒருமொழி, உரைத்தனையே - போதித்தனையே, அதனை உன்னி - அம்மொழியினை நினைந்து, உருகேன் - உருகமாட்டேன், (ஆதலால்) ஐயா-ஐயனே, எனது - அடியேனது, நெஞ்சம் - மனமானது, கருதின-எண்ணுமிடத்து, வல்நெஞ்சோ-வன்மனமோ, இரங்காத-இரக்கமில்லாத, மரநெஞ்சோ-மரமனமோ, இருப்புநெஞ்சோ - இரும்புமனமோ, வைரமான-வயிரம்பற்றிய, கல்நெஞ்சோ-கல்மனமோ, அலது - அல்லது, மண்ணுங்கட்டி நெஞ்சோ-மண்ணுங்கட்டி மனமோ, அறிந்திலேன் என்க.

(வி - ரை.) ஞானவிவகாரஞ்செய்தற்குரியார் அறிஞரேயாவர். அங்ஙனமாக அறிவிலியாகிய நான் அத்தகைய ஞானவிவகாரஞ்செய்யும் வண்ணமடியேனுக்கொரு சொல்லாற்றிருவருள் புரிந்தும் அவ்வுபகாரத்தினை நினைப்பாத ஏழையெனெஞ்சக்கல் மண்முதலியவற்றிற்குச்சமமேயென்பார், வன்னெஞ்சோவிரங்காத மரநெஞ்சோவிரும்புநெஞ்சோ வைரமான கன்னெஞ்சோவலதுமண்ணுங்கட்டிநெஞ்சோவென்றனர், நீருவாககீழ், ‘‘வெள்ளந்

சுஉ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தான் பாயாதனெஞ்சும் கல்லாக்கண்ணினையு மரமார்த்திவியேனேற்கே' (கஉ௯)
பென்றதனும் காண்க.

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
குழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபனம்
ஆழி போலரு னையன் மவுனத்தால்
ஏழை யேன்பெற்ற விற்பமுஞ் சோபனம்.

(இ-ள்.) சோபனம்-அடியேன்பாடும் சோபனமானது, வாழி - வாழ்க, லல்லன்பர்கள் - நன்மையினையே செய்கின்ற அடியார்கள், வாழி - வாழ்க, சோ - அடியேனைச்சூழமாறு, வந்து அருள் - வந்துகிருபைபுரிந்த, தோற்றமும் - திருவருட்டோற்றமும், சோபனம் - சுகமாகுக, ஆழிபோல் - கடல் போல, அருள்-அருளின உடைய, ஐயன் - குருவின், மவுனத்தால் - மெனசொபதேசத்தால், ஏழையேன்-எளியேன், பெற்ற-அடைந்த, இன்பமும்-சுகமும், சோபனம்-சுகமாகுக என்க.

(வி-ரை.) இவ்வாசிரியர் தான் வாய்நிரம்பப்பாடிய ஆனந்தமேலீட்டால் முதல்வன் தன்னாடுவித்த பாக்களும், அடியார்களும், திருவருளும், குறையும் வாழ்கவென மங்களங்கூறினர். திருவாசகம், நமச்சிவாயவாழ்க... குருமணிதன்ருள்வாழ்க.....இறைவனடிவாழ்க' என்றனும் காண்க.

தொடுக்கின் ரோர்கள்பாற் குறைவையா
தியானெனுங் குதர்க்கம்
மடுக்கின் ரோர்கள்பாற் பிரிகிலா
துள்ளன்பு விடாதே
அடுக்கிற் ரோர்களுக் கிரங்கிடுந்
தண்டமி ழுலங்கல்
தொடுக்கின் ரோர்களைச் சோதியா
ததுபரஞ் சோதி.

(இ-ள்.) தண்-தண்ணிய, தமிழ் - தமிழ்மொழிகளாலாகிய, அலங்கல் - மாலையினை, தொடுக்கின்றோர்கள் - தொகுத்துச்சொத்துகின்ற அடியார்களை, சோதியாத்து - சோதனைசெய்யாததாகிய, பரஞ்சோதி-பரஞ்சுடரானது, கொடுக்கின்றோர்கள் பால் - கொடையாளரிடத்து, குறைவையாது - குற்றம்பாராட்டாது, யான்என்னும்-யான் என்கின்ற, குதர்க்கம் - குதர்க்கத்தினை, விடுக்கின்றோர்கள்பால் - விடுப்பவரிடத்து, பிரிகிலாது - நீங்கியமாத, உன்னன்பு-மனத்தினிடத்து, அன்பு, விடாது-நீங்காமல், அடுக்கின்றோர்களுக்கு - அடுப்பவர்கட்கு, இரங்கிடும்-இரங்கியருளும், என்க.

(வி - ரை.) தருமவான்களிடத்தும், அகங்காரமற்றவரிடத்தும் அன்புடையாரிடத்தும் முதல்வன் கிருபைசெய்தருளுவானென்பார், கொடுக்கின்றோர்கள்பால் குறைவையாது எனவும், குதர்க்கம்விடுக்கின்றோர்கள்பால் பிரிகிலாது எனவும், அன்படுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிடமெனவுங் கூறினர்

பெரியபுராணம், “நமக்குமன்பிற்பெருகிய சிறப்பின்மிக்க, அர்ச்சனைபாட்
யோடகுமாதலான் மண்மேனம்மைச் சொற்றமிழ்பாடுகென்றார் தூய்மறை
பாடும்வாயார்” என்றதற்கேற்ப முதல்வன் தமிழ்மலைகளிடத்து அதிக
மாக அன்புபாராட்டுபவனாகலின் பாடுவாரிடத்து அவர்களுக்குறைகளைச்சிறி
துங்கவனியாது அனுக்கிரகமேசெய்துவருவானென்பார், தண்டமிழலங்கல்
தொடுக்கின்றோர்களைச் சோதியாதது பரஞ்சோதி என்றனர். (கஉஎ)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை

யுழல விட்டனை யேயுடை யாயருள்

இலகு பேரின் பவீட்டினி லென்னையும்

இருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொ லாயெழில்

திலகவாணுதற் பைந்தொடி சண்ணினை

தேக்க நாடசூஞ் செய்தடி யார்க்கெலாம்

அலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டும்

அப்ப னையரு ளானந்தச் சோதியே.

(இ-ள்-) எழில் - அழகு வாய்ந்த, திலகம்-பொட்டணிந்த, வாள் -
ஒளிபொருந்திய, நுதல் - நெற்றியையும், பை-பசிய, தொடி-வளையலையு
முடைய உமாதேவியின், கண்ணினை-இருவிழிகள், தேக்க-நிறையும்படி,
நாடகம்செய்து - நிருத்தம்செய்து, அடியார்க்கு எல்லாம் - அடியவர்கட்கு
எல்லாம், அலகுஇல்லா-அளவற்ற, வினைதீர்க்க - கன்மங்களை பொழித்தற்
காக, துசங்கட்டும் - கொடிகட்கென்ற, அப்பனை - தந்தையே, அருள் -
அருளையும், ஆனந்தம்- ஆனந்தத்தினையுமுடைய, சோதியே-சுடரே, எளி
யேன்றனை - ஏகழயேனை, உலகமாயையிலே - பிரபஞ்சமாயையில், உழல
விட்டனையே - அலையவிட்டாயே, உடையாய்-என்னை அடிமையாகவுடை
யாய், அருள்இலகு - உன்திருவருளால் விளங்குகின்ற, பேர் இன்பவீட்டி
னில்-மோட்சவீட்டினில், என்னையும்-அடியேனையும், இருத்திவைப்பது -
இருக்கக்கேள்வது, எக்காலம்-எந்நாள், சொல்லாய்-பேசுவாயாக, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் ஆன்மாக்களை அனாதியே அடிமையாகவுடைய
வனாகலின் உடையாய் என்றனர். இக்காரணம்பற்றியே சித்தார்த்தச்செல்வர்
கள் ஆன்மார்த்தமாகப்பெட்டகத்தில் வைத்துப்பூசிக்கும்பெருமானை உடை
யவரென்றும் பூசையை உடையவர்பூசையெனவும் கூறுவது சம்பிரதாயம்
இங்ஙனம் உடையவனுயிருக்கும் அடியேனை மாயாமயமான விடத்தில் வை
யாது மாயையிறந்த விடத்துவைத்தானெலக்காலமென்பார். உலக மாயை
யிலுழலவிட்டனையே பேரின் பவீட்டினில் வைப்பதெக்காலம் என்றனர்.

முன்னிலைச்சுட் டொழுதியெனப் பல்காலு நெஞ்சேநான்

மொழிந்தே நேயின்

நன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னையொன்றுச் சூட்டாதே

சரணுன் போந்த

சுதஉ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

அங்கிலேய நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தி

பனைத்துந் தோன்றும்

நன்னிலையீ தன்றியிலே சுகமென்றே சுகர்முதலோர்

நாடினாரே.

(இ-ள்.) கெஞ்சே - மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு-முன்னிலையாகச்சுட்டு நிலை, ஒழிதென - ஒழிவாயாகவென்று, பல்பாலும் - பலதாமும், நான் - நான், மொழிந்தேனே-சொன்னேனே, நின்றன்-உன்னுடைய, நிலையை - நிலைமையினே, காட்டாது-காட்டாமலும், என்னை - என்னை, ஒன்று ஆ - ஒருபொருளாக, குட்டாது - வையாமலும், நான்-நான், சரண்போந்த - கூடைக்கலம்புகுத்த, அந்நிலையே - அந்தநிலையே, நிலை - நன்னிலையாகும், அந்த நிலையே-அந்நிலையிற்றானே, சித்தி-சித்திகளும், முத்தி-மோட்சமும், அனைத்தும்-மற்றயாவும், தோன்றும் - உண்டாகும், ஈதுஅன்றி-இஃதன்றி, நன்னிலையிலே - நல்லநிலையிலே, சுகம் என்றே - இதுவே இன்பநிலையம் என்று, சுகர்முதலோர் நாடினார்-சுகர்முதலிய பெரியார்கள் இந்த நிலையை விரும்பினார்கள் என்க.

(வி-கா.) முன்னிலைச்சுட்டாவது பெயர் சாதி முதலிய விசேடண விசேடியங்களின் சம்பந்தம் கவரும் ஞானன்கொண்டு பிரபஞ்சமுகமாகவிரும்பத்தல். அத்துவிதமடைதற்கேதுவாகிய நிர்விசற்பஞானத்திற்குச் சவிகற்ப ஞானவிரோதமாகலின், முன்னிலைச் சுட்டொழிதி என்றனர். தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் முனைவுதோன்றாது நின்றநிலையே சுத்தாத்துவித க்நிலையாகலின், அந்நிலையே நிலையென்றனர் ஈண்டு தன்னிலையென்றது முன்னிலை, என்னையென்றாச்சுட்டாதே என்றது தம்மை, அத்துவிதானுபவமுடையாருக்குச்சுலமுஞ் சித்திக்குமென்பார், அந்த நிலையே சித்தி முத்தியினைத்தித் தோன்றுமென்றனர். இவ்வத்துவித நிலையினையே பெரியோர்பலரனுபவித்தாரென்பார், சுகர்முதலோர் நாடினாரே என்றனர்.

அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாமல் யானெனும்பே யகந்தை யோடு

மத்தபுகி யினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்து வேனோ

சுத்தபரி பூரணமாய் நின்றமலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூபா னந்தச்

சத்திகணீம் காதவணந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத் தழைத்த வொன்றே.

(இ-ள்.) சுத்த - சுத்த நிலையாகிய, பரிபூரணமாய் - வியாபகமாகி, நின்றமலமாய் - நிருமலமாகி, அகண்டிதமாய்-அளவுகடந்ததாகி, சொரூபா னந்த சத்திகள்-சொரூபானந்த சத்திகள், நீங்காதவண்ணம்-விலகாதவகை தன்மயமாய் - தன்மயமாகி, அருள்பழுத்து - திருவருள்களிந்து, தழைத்த-சேஷித்த, ஒன்றே-ஒப்பற்றபொருளே, பெறும்பேறு-அடையத்தக்கபலன்

அத் திவிதம் என்று - அத்தைவதமென்று, அறிபாமல்-ஆராய்ந் துணராமல் யான் என்னும்-நான் என்கின்ற, பேய் - பேய்த்தன்மைபொருத்திய, அகந்தையோடு - அகங்காரத்துடன் கூடி, மத்தம் மதியினர்போல - உன்மத்தங்கொண்டவர்போல, மணங்கிடப்ப - மணமழர்திக்குடக்க, இன்னம் இன்னம் வருந்துவேனோ-மேலும் மேலும் வருந்துவேனோ, துன்பமுறுவனோ என்க.

(வி-ரை.) சுத்தாவத்தைதனையறிந்து சென்றுபோதமற்று முதல்வனுடன் இரண்டறக்கலந்த அத்துவித நிலையினையுடையோர்க்கே ஓரனுபவந்தோன்றாது மவுனனந்த நிலையாகிய பெரும்பேரடைவாராகலின், அத்துவிதம்பெறும்பேரென்றறியாமல் என்றனர். ஒழிவிலோடுக்கம். “சாத்துவிதமெட்டாய்த் தசவவத்தையாய்த்தன்னை, நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின்னையமாய்க் - கூர்த்தெல்லாஞ், சுத்தவவத்தைத்துவட்சித் துகளற்ற, வத்துவிதர்க்கேது முதியா” என்றதனற் காண்க.

(கரு)

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ

சஞ்சல மதுதிர்க்க

வந்த தேசிக வடிவநீ யுனையலான்

மற்றொரு துணைகானேன்

அந்த மாதியு மளப்பருஞ் சோதியே

யாதியே யடியார்தம்

சுந்தை மேலிய தாயுமா னவனெனுஞ்

சிரகிரிப் பெருமானே.

(இ-ள்.) அந்தம் (உம்)-முடிவும், ஆதியும் - முதலும், அளப்பு அரு - அளத்தற்கரிதாயுள்ள, சோதியே-சுடர்ப்பிழம்பே, ஆதியே - முதல்வனே, ஆடியார்-அன்பர்கள், சுந்தை-மனத்தில், மேலிய-பொருத்திய, தாயுமானவன் எனும்-தாயுமானவன் என்றுசொல்லப்படுகிற, சிரகிரிப்பெருமானே - திரிசிரமலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே, தந்தை (உம்)-தகப்பனும், தாயும்-அன்னையும், நீ-நீயே, என் - அடியேனுடைய உயிர்த்துணையும்-உயிர்த்துணைவனும், நீ-நீயே, சஞ்சலம்-மனத்தயரம், திர்க்க - நீக்குதற்காக, வந்த - எழுந்தருளியவந்த, தேசிகவடிவும்-குருமுர்த்துதமும், நீ-நீயே, உனை - தேவரீரை, அல்லால்-அல்லாமல், மற்றொரு - வேறொரு, துணைகானேன் - துணையக்கண்டிலன்- என்க.

(வி-ரை.) அந்தமாதியும் அளப்படுஞ்சோதி என்றத நான்முகன் அன்னவடிவாகி ஆகாயத்திற்சென்றும், நாரணன் ஏனவடிவாகியிருநிலம்புகுந்தும் அறியாத அடிமுடிசையுடைய சோணைசலநாதனை. தாயுமானவனென்பது திரிசிரபுரத்தில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் சதாசிவமூர்த்தியினை வடமொழியில் மாத்ருபுதேசுவரன் எனவழங்கும்.

திரிசிரபுரத்தில் சிவபக்தியிற் சிறந்த தனகுத்தனென்னும் வணிகன் மனைவியாகிய அரதனவதி யென்பாளுக்குக் கருப்பம் வாய்ந்து பத்தாமாத

காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங்
கறுவிவேள் கருநீலப்
போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப்
போதுமே தளராமல்
மாது காதி பங்களை யுபங்களை
மரடமா ளிகைகூழூத்
சேது மேயிய ராமநா யகன்றனைச்
சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே.

(இ-ன்.) மடம் - அறியாமைபுடன் கூடிய, நெஞ்சே - மனதே, கா
தில்-செவியல்லன்கள், ஓலையை - பொன்னோலையினை, வரைத்து - தொலை
த்து, மேல் - பின்னர், குமிழையும் - குமிழும்பூவின்யொத்த நாகியை
படம், கதவி - சிணந்து, வேள் - மனமதனுடைய கருகீல்ப்போது - கருகீல்ப்
பூவினை, போன்றிமே-ஒத்திருக்கின்ற, கண்ணியர் - கண்ணியுடைய மா
தர்களுடைய, மயக்கில்-மயக்கத்தில் அகப்பட்டு, எப்போதும் - எக்காலத்
தும், தனராமல் - தளர்ச்சியடையாமல். மாது காதல்-ஆகைசராயகியாகிய
உமாதேவியை, பங்கினை-பாக்கித் துண்டையவனை; அபங்கனை - நாசியில்லாத
கனை, மடமாணிகை சூழும்-மாடமாணிகை சூழ்ந்திருக்கின்ற, சேதுமேவிய.
சேதுவ்லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ராமராயகண்னை - இராமராதனை, சிந்
கதசேய்-தியானிப்பாயாக என்க.

(வினா-1) சேது என்பது இராமர் இலங்கைக்குச் சேரும்படி குறங்கு ஊர்கொண்டு கட்டிய எழுதாறுமுப்பது யோசனைநீளமுள்ள பாலம், சேதுப்புரணம் “பயங்கொளிருளின் படக்கிழிக்கும் பரியொளிபோற் படியி லதாம், வயங்கொளிராமன்வானதந்தால் வகுத்தசேது” என்றதனால் காண்க. இராமரால் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டுப்பித்த பெருமானுக்கு இராம தாண்டென்பபெயர். இவ்விலங்கம் கந்தமாதனத்துச்சேதுவிலுள்ளது. இரா

வணன் இறந்தபின் அவன்பேயுருவங்கொண்டு வந்து பீடித்துப் பயமுறுத்திய துன்பத்தினையொழித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு இராமர் தாபித்தேத்தினர் இத்தலமே இராமேச்சுரமேனென்பதும் ஷைபுராணம். “பூந்தவிரினிருந்த பிரான் முதலோர்நாணப் புண்டரிகமகன் கொழிநன்புகழிலங்கை. வேந்தனுயிர்ப்பழிசுழிவு முகத்தால் யார்க்கும் விடையவனேபுடையவனும் வேதவாய்மை, யார்தரங்கம் வெளிசெய்வா ன்னைவரோடு மிணைந்து கந்த மாதணத்திலருச்சித்தேத்து, மேந்து புனற்சடிவ முடியிராம நாதனினையடிச்செந்தாமரைகளிறைஞ்சி வாழ்வாம் என்றதனூற் காண்க. (கருஉ)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத
வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானால்
கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னா லுன்னைக்
காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப் போமோ
வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு
மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும்
புண்டரிக புரத்தினினு தாந்தமெளன
போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே.

(இ-ள்.) வண் - வளப்பமாகிய, துன்பம்-துன்பிமாலையினையும், மணி - கௌத்துபமணியினையும், அணிந்தமார்பன்-மார்பினையுடைய விண்டு, புதல்வனோடு-புத்திரனாகிய பிரமனோடும், மனைவியொடும்-இலக்குமியொடும், குடியிருந்து-குடியாகவிருந்துகொண்டு, வணங்கி போற்றும்-வணங்கியேத்தும், புண்டரிகபுரத்தினில் - புண்டரிகபுரமாகிய சிதம்பரத்தினில், நாதாதம் - நாததத்துவத்தின் முடிவாயுள்ள, மோனம் - மனத்திதத்தில், போதாதம் - உணர்வுக்கெட்டாத, நடம்புரியும்-நடனஞ்செய்யும், புனிதவாழ்வே - பரிசுத்தமான வாழ்வானவனே, அண்டம் ஆய் - அண்டவடிவாகியும், பிண்டம் ஆய் - பிண்டவடிவாகியும், அளவு இல்லாத - எண்ணிறந்த, ஆர்-நிறைந்த, உயிருக்கு-ஆன்மாக்களுக்கு, ஓர்-ஒப்பற்ற, உயிராய்-உயிராகியும், அமர்ந்தாய் ஆனால்-அமர்ந்திருப்பையாயின், கண்டவர் ஆர்- (தேவரீரை) கண்டவர் யாவர், கேட்டவர் ஆர் - (தேவரீரை) கேட்டவர் யாவர், உன்னால் - தேவரீரால், உன்னை - தேவரீரை, காண்பது அன்றி-தரிசித்தலில்லாமல், என் அறிவால் - அடியேன் சிற்றறிவால், காணப்போமோ - தரிசித்தல்கூடுமோ என்க.

(வி-ரை) “இருசிலனாய்த்தியாகி நீருமாகியியமானனா யெறியுங்காற்றுமாகியருநெறிய திங்களாய் ஞாயிருகியாகாசமாயட்ட மூர்த்தியாகி.” எனவும், “எல்லாவுலகமு மாணய்நீயே” எனவும்வருவனவற்றால் அண்டமுமாய் என்றனர். ஆன்மாக்களின் கண்மத்திற்கீடாகவேற்பட்டுள்ள பென திகதனு சிவரூபமே யென்பார் பிண்டமுமாய் என்றனர், திருமந்திரம். மாணிடராக்கைவடிவு சிவலிங்க, மாணிடராக்கைவடிவு சிதம்பர, மாணிடராக்கைவடிவு சதாசிவ; மாணிடராக்கைவடிவு திருக்கடத்தே.” என்றதனூற் காண்க, கண்ணொளி ஆன்மபோதம்போல முதல்வன் ஆன்மாவை யொற்றித்

தந்தைய உபசரிக்குந் தன்மையின், அளவிலாதவாருயிருக்கோருயிராயெ
ன்றனர். முதல்வன் அவாந்மனோசோசரனாய் பூதசம்பந்தமான கண்ணுந்
தும் செவிக்கும் எட்டாதவனென்பார், கண்டவரார் கேட்டவரார் என்ற
வர். "அவனருனானேயவன் ஞர்வணங்கி" எனவும், அறிவிக்கவன்றி வறி
யவனவன்" எனவும் "அறிவிக்கப்படுஞ் சித்திவன்" எனவும் வருவனவற்
றிற்கேற்ப, உன்னுன்னைக்காண்பதல்லாலென்ன நிவாற் காணப்போமோ
என்றனர், திருமால்குடும்பத்துடன் சிதம்பரத்தினையடைத்து ஆனந்தநட
ராஜமூர்த்திக்குக் கொத்தமையாய் பழயடியாராக வாழ்ந்து வருகிறாரெ
ன்பார், உண்ணெபமணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடு கூடியிருந்து
உணங்கிப்போற்றும் என்றனர், புண்டரிசுமென்பது புலி, புலிருபர் வாய்ந்
து விடாக்கிரபாதர் பூசித்ததலமாகலின் புண்டரிசுபுரமெனப் பெயர்வந்தது
புலிபுர என்பது இக்காரணம்பற்றியேயாம். அன்றியும் புண்டரிசு மென்ப
து இருகயம், விராட்புருடனுக்குச் சிதம்பரம் இருகயத்தனமாக விளங்கலி
ன் புண்டரிசுபுரமெனவுமொக்கும், நாதாந்தமெனவும் போதாந்த மெனவும்
இரண்டுகூறவே மற்றைய நான்கு அந்தங்களையும் கூட்டிக்கொள்க, தீரும
தீரம் "வேதத்தினந்தமுயிர்க் சித்தாந்தமு, நாதத்தினந்தமு நற்போதா
ந்தமு, மோதத்தகு மெட்டியோகாந்தவந்தமு, மாதிக்கலாந்தமு மாறந்தமா
மே" என்றதனாற் காண்க. சபேசன் ஞானத்தாண்டலம் உரையிறந்தவிடத்
திலம், மணவீசர்ப்மற்ற அறிவின்முடிவிலும் நிகழுவதாகலின், நாதாந்த
மென போதாந்த நடம்புரியும் என்றனர். (சக/க)

பொறியிற் செறியைம் புலக்கணியைப்

புத்திக் சுவராற் புருந்திழுத்து

மறுகிச் சமுலு மனக்குரங்கு

மாள வாளா விருப்பேனோ

அறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா

யகண்டா னந்த மயமாகிப்

பிறிவற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப்

பெம்மானேயெம் பெருமானே.

(இ. ள்.) அறிவுக்கு - உணர்விற்கு, அறிவு ஆம் - உணர்வுஆகி, பூர
ணமாய் - வியாபகமாய், அகண்ட - கண்டிக்கப்படாத, ஆனந்தமயம்ஆகி -
சுகருமகி, பிரிவு அற்று-நீக்கமற்று, இருக்கும் - இருக்கின்ற, பெருக்க
ருணை - பெருங்கருணையினையுடைய, பெம்மானே - பெருமானே, எம்பெரு
மானே-எமது இறைவனே, பொறியில் - ஐம்பொறியில், செறி - தொக்குகி
ன்ற, ஐம்புலக்கணியை-ஐம்புலன்களாகிய பழங்களை, புத்தி - புத்தியென்
னார், சுவரால்-மரச்சப்பில், புருந்து-வறி, இழுத்து-இழுத்து, மறுகி-மயங்கி,
சமுலம்-சமுலிக்கிற், மனக்குரங்கு-மனமாகிய குரங்கு, மாள - மடியும்படி,
வாளா-சர்மா, இருப்பேனோ-இருப்பேனோ என்க.

(வி - ரை.) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியென்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியே விளையும், சுவை ஒளி ஊறு ஒசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களை மனமானது புந்தியின் மூலமாகக் கிரகித்து விவகாரங்களிற் செல்லுகையினால், பொறிகளை விருட்சந்தளாகவும், புலன்களை கணிகளாகவும், புந்தியினைக்கப்பாகவும், மனம் அக்கினிகளைக் கிரகிப்பதாகவும் கூறினர். விவகாரத்தால் மனமானது ஒருவழிப்படாமல் எக்காலமும் சஞ்சலம் கொண்டிருத்தலின் அம்மனத்தினைக் குறங்கென்றனர். முதல்வனை உயிராகிய அறிவிற்கு அறிவிக்கும் அறிவென்று கூறுதலின், அறிவுக்கு அறிவாயென்றனர். “அறிவுக்கறிவென்னு மாகமங்கள்” என்றதனற் காண்க. (௩௩௪)

உரையுனர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே
கரையிலா விற்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாறப்
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்த பாணுவே நின்னைப்பற்றித்
திரையிலா நீர்போற் சித்தந்தெளிவனோ சிறிய னேனே.

(இ - ள்.) உரை - சொல்லும், உணர்வு-உணர்ச்சியும், இறந்து - இறக்கப்பெற்று, தம்மை - தம்மை யுணர்பவராகிய (அறிஞரது). உணர்வின் ஊடே - அறிவினுள்ளே, கரை இல்லா - கரையற்ற, துன்பம் வெள்ளம் - ஆனந்தப்பெருக்கை, காட்டிடும் - காட்டுகின்ற, முகிலே - மேகமே, மாறுநீங்காத, பரைஎனும் - பரையென்று சொல்லப்படுகிற, கிரணம் சூழ்த - கிரணம் சூழப்பெற்ற, பாணுவே - சூரியனே, நின்னைப்பற்றி - தேவரீரைப்பற்றி, திரை இல்லா - அலையில்லாத, நீர்போல - கடல்போல, சிறியனேன் - சிறியனேன், சித்தம் - மனம், தெளிவனோ என்க.

(வி - ரை.) தம்மையுணர்பவராவார், தம்மைத்தம்முடைய தேகத்திற்கு அந்நியமெனவுணர்ந்தார். இது ஆன்மதரிசனம்- ஆன்மதரிசனம்பண்ணுமிடத்துப் பரதரிசனஞ்செய்து நீக்கவேண்டுதலின் பரதரிசனமும் பண்ணினவராவார், இவர்கள் பரதரிசனமும் ஆன்மதரிசனமும் பண்ணவே தம்மையடிமையாகவுடைய சிவதரிசனமிலேசாம். எனவே பதிபசுபாசங்களையுணர்ந்த ஞானிகளாவார். இத்தகைய சுவானுபூதிமான்களிடத்து முதல்வன்றிருவருளேராளமாகத்ததும்புமாகலின், தம்மையுணர்பவருணர்வி னூடேகரையிலாவிற்பவெள்ளம் காட்டிடு முகிலே என்றனர். சூரியனும் கதிரும்பொருட்டன்மையல்லிரண்டாகக் காணப்படினும் தாதான்மியத்தாலொன்றாயிருத்தல்போல பரனும் பரையுங்காணப்படுதலின், பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்த பாணுவெயென்றனர். இதனால் பரையின்றிப் பரமில்லையாம். (௩௩௫)

தேவல சகல மின்றிக் கேழுாடு மேலாயெங்கும்
மேவிய வருவின் கண்ணாய் மேவிட மேலா யின்பம்
தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த
தேவெனு மொளனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம்.

சகஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ - ள்) கேவலம் - மறப்பும், சகலம் - நினைப்பும், இன்றி-இல்லாமல், கீழொடு - கீழுடனே, மேலாய் - மேலாகி, எங்கும் - எவ்விடத்திற் மேலிய - பொருந்திய, அருளின்கண் ஆய் - அருட்கண்ணாகி, மேலிட-பொருத்தவும், இன்பம் - ஆனந்தம், மேலாய் - மேலிட்டி, தாவிட - சிறக்கவும், இன்பாதிதம் - ஆனந்தாதிதமாகிய, தனியிடை - தனியிடத்தில், இடத்தி னவத்த - (அடியேனே) இருத்திவைத்த, தே என்னும் - தெய்வமென்றே, மெனனி - மெனனகுருவின், செம்பொன்-செம்பொற்கழலணிந்த, சேவடி - திருவடிகளை, சிந்தைசெய்வாம் - சிந்தைபண்ணுவோம் என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாக்களின் பரிபக்குவத்திற்குத் தகுந்தபடி அவர்கட்க ளுக்கிரகஞ் செய்வான் முதல்வனே ஆசாரிய மூர்த்தக்கொண் டெழுந்தரு ளுவனாகலின் முதல்வனுக்கும் ஆசாரியனுக்கும் பேதமில்லை யென்பார். தே வெனுமெனனி செம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம் என்றனர். திருமந்திரம். குருவே சிவமெனக் கூறினனந்தி, குருவே சிவமென்பது குறித்தோ ரார், குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும், குருவே யுரையுணர்வற்ற தோர்கோவே" என்றதனற் காண்க. (௩௩௬)

நேற்றுநா ரின்று மானா ரின்றன ரதனைக் கண்டும்
போற்றிலே னின்றன யந்தோ பேர்க்கினேன் வீணேகாலம்
ஆற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே யளவின் மாயைச்
சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே.

(இ - ள்.) நேற்றுஉள்ளார்-நேற்றையதினமிருந்தவர், இன்று - இன்றையதினம், மானாரின்றனர் - மடியாரின்றனர், அதனை - அவ்வகை நிலையாமையை, கண்டும் (பிரத்தியட்சமாகப்) பார்த்தும், நின்றன - நித்தியமாகிய தேவரீரை, போற்றிலேன்-வணங்கிலேன், அத்தோ - ஐயோ, காலம் - பொழுதினை, வீணே-வீணாகவே, போர்க்கினேன் - கழித்தேன், ஆற்றிலேன் - (இனி) சித்திலேன், அகண்டானந்தம் - அகண்ட சுகத்தை விளைவிக்கும், அண்ணலே-பெரியோனே, சிறியனேன் - சிறியேன், அளவு இல் - அளவில்லாத, மாயை-மாயையாகிய, சேற்றிலே - அனற்றிலே, வீழ்ந்து - வீழ்ந்து, இன்னம் - இன்னமும், திளைக்கவோ - துன்பத்தை யறப்பவிக்கவோ என்க.

(வி - ரை.) ஒருநாளிருந்தாரை யடுத்த நாளிருக்கக்காண்பதில்லையென்பார், நேற்றுநா ரின்று மானாரின்றனர் என்றனர். திருக்குறள். "நெரு, உலையனெருவனின்மில்லை யென்னு, பெருமைபுடைத்திவவுலகு. எனவும் பட்டினத்துச் சுவாமிகள். "நேற்றிருந்தா ரின்று வெந்து நீருனார், பாற் தெளிச்சு, வெல்லீரும் வாருக்க னேதென் நிரவாமல், எல்லாஞ் சிவமயமே யாம்." எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௩௩௭)

போத மென்பதே வினக்கொவ்வு மனித்தைபொய் யிருளாம்
திதி லாவினக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா

தாதலாலறி வாய்கின்ற விடத்தறி யாமை

ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்.

(இ - ன்-) போதம் என்பதே - அறிவெனப்படுவதே, விளக்கு ஒவ்வும் - தீபத்தினை பொக்கும், அவத்தை - அஞ்ஞானமே, பொய் - பொய்யாகிய இருள் ஆம் - இருளையொக்கும், தீது இல்லா - குற்றமில்லாத, விளக்கு எடுத்தி - தீபத்தையேத்திக்கொண்டு, இருள்தேடவும் - இருளைத் தேடினாலும், சிக்காது - கிடைக்காது, ஆகலால் - ஆகையால், அறிவாய் நின்றவிடத்தி - ஞானமயமாய் நின்றவிடத்தில், அறிபாமை-அஞ்ஞானமானது, ஏதும் இல்லை யென்று - சிறிதுமில்லையென்று, எம்பிரான் - எய்மிறைவன் (வெளியிட்ட), சுருதியே - வேதங்களே, இயம்பும்-கூறும்பிறக்கும். என்க.

(வி - ரை.) ஒளிக்கும் இருளுக்குமிடமொன்றாயிருக்கும், ஒளிமேலிட்ட காலத்து இருள் நில்லாதது போல, ஞானத்திற்கும், அஞ்ஞானத்திற்கும் இடமொன்றாயிருக்கும் ஞானமேலிட்ட காலத்து அஞ்ஞான நில்லாததென்பார், போதமென்பதே விளக்கொவ்வடிவத்தை பொய்யிருளாம், தீது லாவிளக்கெடுத்திருடேடவுஞ் சிக்கா என்றனர். கொடிக்கவி. ஒளிக்கு நிருளுக்கு மொன்றேயிடமொன்று மேலிடிலொன் றொளிக்கும்" என்றதனாற் காண்க.

(நாசுஅ)

சுருதி யேசிவாக மங்களே யுங்களாற் சொல்லும்

ஒருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ
பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணினும் புகலக்
கருத வெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பர்.

(இ - ன்-) சுருதியே - வேதங்களே, சிவாகமங்களே - சைவாகமங்களே, உங்களால் சொல்லும் - உங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற, ஒருதனிப்பொருள் - ஒரு ஒப்பற்ற பொருளினுடைய, அளவை - அளவையானது, ஈது என்ன - இதுதானென்று துணிந்துசொல்ல, வாய்உண்டோ - வாக்குளதோ, பொருதிரை - மோதுகின்ற அலைகளையுடைய, கடல்-கடலிலுள்ள, நுண்மணல் - நுண்ணியமணலை. எண்ணிலும் - எண்ணித் தொகைசெய்யினும், புகல் - சொல்லவும், கருத - நினைக்கவும், எட்டிடா - எட்டாத, நிறைபொருள் - பரிபூரணப்பொருளின், அளவை-அளவை, யார்காண்பார் - யாவர் காண வல்லவர் என்க.

(வி - ரை.) வேதாகமங்கள் பொதுவும் சிறப்புமாய் விளங்கும் பிரபல சுருதிகளே யாயினும் அவை மாயா காரியமாகிய வைகரியாதி வாக்கின்பகுதியாக விருத்தலின் அவர்களால் முதல்வன் இத்தகைய நெனைக்கூறிய சாற்றிடற்குக் கூடாதென்பது கருத்து.

(நாசுசு)

யின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்து மெய்ப் பொருளாம்
உன்னைப் போன்றந் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்க்கு

சஉ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொன்னைப் போன்றின் போதங்கொண்டுன்பணி பொருந்தா
என்னைப் போன்றுள வேழைய ரையவிங் கெவரே.

(இ - ன்.) அசிலம் - உலகங்கள், மின்னலைப்போன்றன - (நிலையாமை
யின்) மின்னலையொத்தன, என்று அறிந்து-என்று தேர்ந்து, மெய்ப்பொ
ருள் தும் - உண்மைப்பொருளாகிய, உன்னைப்போன்ற - தேவரீரையொத்
த, உலகம்பொருள் - நன்மையைத் தருகின்ற மேலான பொருள், இல்லை
யென்று - தில்லையென்று, ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து, பொன்னைப்போன்ற -
பொன்னைப்போலச்சிறந்த, நின்றபோதம் கொண்டு - தேவரீரருளிய ஞான
த்தைச் கொண்டு, உன்பணி - தேவரீர் திருத்தொண்டை, பொருந்தா -
பொருந்தாத, என்னைப்போன்று உன்ன-அடியேனை யொத்துள்ள, ஏழை
யா-அறிவிலிகள், ஐய - ஐயனே, இங்கு எவர்-இவ்வுலகத்தில் யாவர் என்க.

(வி - ரை) சிவபோகசாரம். “எத்திசையு மெவ்வுலகு மெத்தொழிலு,
மெப்பயனு, சித்தியமென்றென்று நினையாதே - புத்தியினும், கண்ணாடியி
தேருன்றி மாம்புத்தவிலும் காணிவற்றைக், கண்ணாடியிற் கணவிற் காண்.”
என்றதற்கேற்ப, மின்னைப்போன்றன வசிலம் என்றனர் ஒருவரே ருத்தி
யர் திரண்டாவதாக ஒருவரிலரெனச் சருதி கூறலின். உன்னைப் போன்ற
தற்பாம்பொருளில்லை பென்றனர். அதிர்வசிரசு. “ஏகோருத்ரேந்தவாதிய
என்றதனும் காண்க. (௩௪௦)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றின்
ஆயுந்யுளின் னகுருநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியினைத் தாமரை பிடித்தேன்
நாய னெயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே.

(இ - ன்.) தாயும் - அன்னையும், தந்தையும் - பிதாவும், எனக்கு-அடி
பேனுக்கு, உறவு ஆவதும் - சுற்றமாவதும், சாற்றின் - சொல்லுமிடத்து,
ஆயம் - தக்கவர்களால் ஆராயப்படுகின்ற, நீயும் - தேவரீரும், -நின் அரு
ளும் - தேவரீருடைய திருவருளும், நின் அடியரும் - தேவரீரடியாரும், அ
ன்றோ - அல்லவோ, பேயனேன்-பேயேனாகிய என், திருவடி - உன் திரு
வடியாகிய, தாமரை - தாமரைகளே, பிடித்தேன் - பற்றினேன், நாயனே-
நாதனே, என்னை - அடியேனை, ஆன் உடை - அடிமையாகவுடைய, முக்க
ணையகனே - மூன்று கண்களையுடைய தலைவனே என்க.

(வி - ரை) தாயும் தந்தையும் உறவும் முறையே இறைவனும் அருட்ச
த்தியும் அடியாருமாகக் கொண்டனர் தேவாரம்” அப்படியும்மை நீயையனு
நீ யன்புடைய மாமனு மாயியு நீ, ஒப்புடைய மாதருமொண்பொருளு நீயுய
ர்ருளமும் சுற்றமுமோருருநீ” என்றதனும் காண்க. (௩௪௧)

கார்தாமரை யெதிர்காணிற் சுருந்தாது செல்லுமந்தக்
கார்த்தத்தொன்று

தோய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு

விருக்குமாபோல்

சாந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற்

சலிக்குஞ் சித்தம்

வாய்ந்தபொரு ளில்லையென்றிற் பேசாமை நின்றநிலை

வாய்க்கு மன்றே.

(இ-ள்.) காந்தத்தை - காந்தத்தினை, எதிர்காணின் - முன்னிட்டுக் கண்டால், கருந்தாது - இரும்பானது, செல்லும் - அக்காந்தத்திற்கு முன் செல்லும், அக்காந்தத்தி - அக்காந்தத்திடன், ஒன்றுது - பொருந்தாமல், ஏய்ந்த இடம் என்கே-ஒழிந்து நின்ற இடமெங்கே, அங்கே-அவ்விடத்தில், சலிப்பறவும் - அசைவில்லாமலும், இருக்குமாபோல் - இருக்குமாறுபோல சாந்தபதம் - சாந்தபதமாகிய, பரம்பொருளே - பரவல்துவே, பற்றுப்பொருள் - பற்றுதற்குரிய விடயப்பொருள்கள், இருக்குமத்தால்-இருப்பதினாலே, சித்தம் - மனமானது, சலிக்கும் - அசைவுறும், வாய்ந்த - எதிரீடாகப்பொருந்திய, பொருள் - விடயப்பொருள், இல்லை எனின் - இல்லையானால், பேசாமை - மவுனமாக, நின்றநிலை - நிலைபெற்ற நிலையானது, வாய்க்கும் - உண்டாகும், என்க.

(வி-ரை.) அசைவற்றிருக்கும் இரும்பானது காந்தத்தினைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அசைவடைவதுபோல, சலனமற்றிருக்கவேண்டிய மனமானது பிரபஞ்சப்பொருள்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் சலனமுறுகிறதென்பதாம். நின்ற நிலையாவது மோட்சநிலை. இதனால் மனம் சலனமுறுது வயப்படவேண்டுமெனவும் அல்லயமே மோட்சமெனவுங் கண்டுகொள்க. தீநாம நீதிராம், “மனமாயமாயை மாயமயக்கம், மனமாயை தாண்டமாயமற்றொன்மயில்லை, பினைமாய வேண்டாம் பிதற்றவும் வேண்டாம், தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே” என்றதனாற் காண்க. (ஈசஉ)

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்தக்

கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற் கவினச்

சொற்ப னத்தினுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான் சோர்ந்து

நிற்ப தற்கிந்த வினைவந்த வாறென்கொ னிமலா.

(இ-ள்.) நிமலா - மலமில்லாதவனே, கற்பின்மங்கையர் என - கற்பினைவாய்ந்த மாதர்களைப்போல, பொற்பு உறும் - அழகினைபுடைய கருத்தே - கருத்துதானே, அகமே - வீடாக, பொருந்த - பொருந்தவும், விழி - கண்கள், கதவுபோல் - கதவினைப்போல, கவின - அழகுசெய்யவும், சொற்பனத்தினும் - கனவிலும், சோர்வு இன்றி - தளர்ச்சியில்லாமல், இருந்தநான் - வாழ்ந்த அடியேன், சோர்ந்துநிற்பதற்கு - வாடியிருப்பதற்கு, இந் தவினை-இக்கர்மம், வந்த ஆறு என் - உண்டானவகையாது என்க.

சுஉஉ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(தி - னா.) சதா நிஷ்டையோடு கூடியிருக்குமெனக்குப் பகிர்முக வாசனை ஒவ்வொவ்வொருமையத்து வரவேண்டியதென்னை யென்பது கருத்து. திருவால் தேசமுன்னளவும் பிரார்த்தனாவகன் ம முண்டாயிருத்தலினால் அது மேதவாக ஓரோவழி பழைய பூர்வவாசனைவந்தி தாக்குமென்பதாயிற்று.

வந்தவா நிந்த வினைவழி யிதுவென மனிக்கத்
தந்தவா றுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமிழேன்
கொந்த வாறுகண்டி ராங்கவு மிலைகற்ற நூலால்
எந்த வாரிணித் தற்பரா வய்குவே னேழை.

(தி - ன்.) இந்த வினை - இப்பொழுதுபவிப்பதற்கேதுவாயுள்ள கர்மம், உத்தவாறு (இது) வந்தவகைக்குக்காரண மிது, வழி இது - (அதைச் சீர்குலைத்து) மார்க்கமிது, எனமதிக்க - எனத்தேற, உள்ளுணர்வு - அகவுணர்ச்சி, தந்தவாறு உண்டோ - தேவரீர் கொடுத்ததுண்டோ, இல்லை - இல்லை, அன்றி - அஃதல்லாமலும், தமிழேன் - அடியேன், கொந்தவாறு கண்டு - வாடியிருப்பதனைநோக்கி, இரங்கவும் இல்லை - இரங்கியருளவுமில்லை, தற்பரா - தற்பரணே, ஏழை - அடியேன், கற்றநூலால் - கற்றுக் கொண்ட நூலுணர்ச்சியால், எந்தவாறு - எந்தவகை, இனி உய்குவேன் - இனிப்பிழைப்பேன், என்சு.

(தி - னா.) முதல்வன் ஆன்மாக்களுக்குத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்று அனுக்கிரகித்துவருவது சகஜமாகவிருந்தும் இவற்றிலோர் உணர்வானும் கிருபைசெய்தாரில்லை யென்றனர். நூலுணர்ச்சி கற்றலுக்கும் பிரபோசனமில்லையாகலின், கற்ற நூலால் எந்த வாரிணித்தற்பராவய்குமென் என்றனர். (௩௪௪)

சொல்லானும் பொருளாலு மளவையாலும்

தொடரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்ந்து நாடி
கல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய்

நன்னர்நெஞ்சக் தன்னலமு நணுகுவேலே

இல்லாளியா யுலகோ யெிரை யின்றிட்

டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக்

கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்

கற்பகமே பராபரமே கயிலை வாழ்வே.

(தி - ன்.) இல்லாளியாய் - குடும்பத்தையும், உலகோடு - பிரபஞ்சத்தையும், உயிரை - ஆன்மாக்களை, ஈன்றிட்டு - தோன்றுவித்து, எண் அரிய - நினைத்தற்கருமையாகிய, யோகினுக்கு - யோகமார்த்தத்திற்கும், இவனே என்ன - இவனே சிறந்தவனென்று சொல்லும்படி, கல்லாலின்-கல்லால

மரத்தின், கீழ்இருந்த - அடியிலெழுந்தருளியிருந்த, செக்கர்மேனி-செர்
நிறமுள்ள, கற்பகமே - கற்பகவிருட்சமே, பராபரமே-பராபரவஸ்துவே,
கைவலாழவே - கைலையில் வாழ்கின் றவனே, சொல்லாலும் - வாக்காலும்,
பொருளாலும் - அருத்தத்தாலும், அளவையாலும் - அளவைகளாலும்,
தொடரவொண்ணு - பற்றக்கூடாத, அருள்நெறியை - அருள்வழியை,
தொடர்ந்திராடி - பற்றிநாடி, நல்லார்கள் - அறிஞர்கள், அவையகத்தே -
சபையிடத்தே, இருக்கவைத்தாய், இருக்கவைத்தனை, நன்னர்-நல்ல, நெ
ஞ்சம் தன் - மனத்தினது, நலமும் - பேற்றையும், நஹுருவேனோ - அடை
வேனோ, என்க.

(வி - ரை.) உலகத்தின் கண்ணே போகும், யோகம் நடைபெறத்தானே
போகியாயும், யோகியாயுமிருந்து காட்டினாலும்கலின், இல்லாளியாயுலகோ
டுயிரை யீன்றிட்டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்ன என்றனர்,
சிவஞானசித்தியார், “போகியாயிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப்புகிறதலோரார்,
யோகியா யோகமுத்தியுதவுதலதுமோரார், வேகியானுற்போற் செய்தவி
னையினை யோட்டலோரா, ருகியாமுடரெல்லா மும்பரி லொருவ னென்
பர்” என்பதனாற் காண்க. சொல்லும், பொருளும், அளவையும், மாயாகாரி
யமாகலின் அவற்றால் முதல்வனறியப்படா நென்பார், சொல்லாலும்,
பொருளாலு மளவையாலும் தொடரவொண்ணு என்றனர். (நசசி)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்தும்

சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்

நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருட னோடு

நின்றமூப் பாணந்து நிலவுங் கண்டத்

தாக்கியசொப் பனமதனில் காயு பத்தும்

அடுத்தனசத் தாதிவச னாதி யாக

நோக்குகர ணம்புருட னுடனேகூட

நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே.

(இ - ள்.) இந்திரியம் பத்தும் - மெய்யாதி இந்திரியங்கள் பத்தும்,
சத்தாதி (பத்தும்) - சத்தமாதிவித்யங்கள் பத்தும், வசனாதி (பத்தும்)-வச
னாதிவித்யங்கள் பத்தும், வாயுபத்தும் - பிராணாதி வாயுக்கள் பத்தும்,
நீக்கம் இல் - நீங்குதலில்லாத, அந்தக்கரணம் நான்கும் - மனமாதி நான்கு
கரணங்களும், புருடனோடு - ஆன்மாவுடனே, மூப்பான் ஐந்து - மூப்பத்தை
ந்தும், நுதலினில் நின்றது - இலாடத்தில் நின்ற அவஸ்தை, சாக்கிரம்,
ஆ-சாக்கிராவஸ்தையாகவும், நிலவும் - விளங்குகின்ற, கண்டத்து - கண்ட
த்தில், ஆக்கிய உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்ற, சொப்பனமதனில் சொப்பன
வத்தையில், வாயுபத்தும் - பத்திவாயுக்களும், அடுத்தன - அடுத்திருப்பன
வாகிய சத்தாதிவசனாதி யாக சத்தாதிவசனாதி - பத்து விஷயங்களாக நோ
க்கு-பார்க்கப்படுகிற, கரணம்புருடனுடனேகூட - அந்தக்கரணங்கள் ஆன்
மாவுடனிற்க, இருபத்தைந்து ஆ - இருபத்தைந்து தத்துவங்களாகவும்,
நுண்ணியோர் - நுண்ணியினையுடையோர் கூறுவர் என்க.

[illegible][illegible]

கண்டிதொடங்கி இதயமளவாகச் சொப்பனத்தான மாகையானும், உத்திரகண்டத்திற்குக் கீழ் இதயத்திற்குமேல் பாதியளவாக மனத்திற்குத் தானமாகையானும், மனம் வசன முதலாயினவற்றிற்கு உபாதானமாகையானும், உத்திரபாதி கொடங்கி இதையத்தளவும் புத்திக்குத் தானமாகையானும், பத்திரமெழுபாதி யாங்காரம் தோன்றுகையானும், அந்தவாங்காரம் சந்தமுதலானவற்றிற்கும், வாயுக்களொன்பதிற்கும் உபாதானங்களாகையானும், இவை தாம் வாயுவிடமாகச் சீவிக்கையானும் செர்ப்பனத்தானத்திற்குக் கருவியிருபத்தைத்தாயின.

(ருசு சு)

சமுத்திரிக யந்தனிற்பி ராணஞ் சித்தம்
சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றகாகும்
வழுத்தியநா டியிற் றரியம் பிராண னோடு
மன்னுபுரு டனுங்கூட வயங்கா நிற்கும்
சமுத்திரமூ லந்தன்னிற் றரியா தீதம்
அதனிடையே புருட்டுன்னுந் தியமரு ஞானம்
பழுத்திடும்கு குவாரிவ ரவத்தை யைந்திற்
பாங்குபெறக் கருனி நிற்கும் பரிசுதானே.

(இ. ன்) சுழுத்தி - சுழுத்தியவத்தைக்கிடமாகிய, யிதயந்தன்னில் - இயத்தானத்தில், பிராணன் - பிராணவாயு, சித்தம் - சித்தம், சொல்லாய-சொல்லாதக்கிரகாகிய, புருடனுடன் - புருடனுடனே, மூன் மதாகும்-மூன்றுதும், உழுத்திய-சொல்லப்பட்ட, நாபியில் - உந்தியில், துரியம் துரிமாவந்தையுளது, பிராணனோடு - (அவ்விடத்தில்) பிராணவாயு வேரோடு,

மன்னு-நிலைபெற்ற, புருடனும்-புருடனும், கூட-கூடவே, வயங்கா நிதும்-பிரகாசியாதிரும், அழுத்திமே - அழுத்துதற்குரிய, மூலத்தன்னில் - மூலத்தானத்தில், துரியாதிதம் - துரியாதித அவத்தையாம், அதனிட - அதனிடத்தில், புருடன் - புருடனுடனே, ஒன்றி-பொருந்தி, அமரும் - அமர்ந்திருக்கும், அவத்தைஐந்தில்-பஞ்சாவத்தைகளில், பாங்குபெற-பாங்காக, கருவிறிற்கும்பரிசு-கருவிறிற்குத்தன்மையை, ஞானம்பழுத்திமே - ஞானமுதிர்ந்த, பக்குவர்-பக்குவிகள், ஆறிவர்-ஆறிவார்கள். என்க-

(வி-ரை.) இதயந்தொடங்கி நாபிக்குமேல் சுழுத்தித் தானமாகையானும், சித்தம் நினைவிற்கு உபாதானமாகையானும், நினைவெழுந்திருக்கும்வாதாமக்கினி யெழுப்பவேண்டுமாயானும், அவ்வக்கினுக்குத் தானம் இதயமாகையானும், சுழுத்தியவத்தைக்கு கருவி மூன்றாயின.

நாபிதுரியத்தானமாகையானும், நாபிக்குக்கீழ்பிராணவாயுவியங்காதாகையானும், அப்புனவயொழித் தெழுந்திராதாகையானும் அவ்வப்புயிற்குத்தானம் நாபியாகையானும் துரியாவத்தைக்குக் கருவியிரண்டாயின.

பிருதிவித்தானமாகிய மூலாதாரத்தே கருவிகரணதிகனென்றுமின்றி அவியத்தையிருக்கும் ஆன்மா எனவே அவியத்தன் ஒருகருவியாம் அதுவே புருடனெனலுமாம். (கஉஎ)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா லிறைச்சிச்
சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன்னன்பர் தயங்கும்
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும்.

(இ-ள்) இடத்தை - (எசமானன்) வீட்டினை, காத்திட்ட - காத்திருந்த, சுவா என் - நாய்போல, புன்-புல்லிய, புலால் - புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற, இறைச்சி-மாமிசத்தாலாக்கப்பட்ட, சடத்தை - தேகத்தினை, காத்திட்ட-காத்திருந்த, நாயினேன்-நாயேன், உன் - தேவரீர், அன்பர் - அடியார்கள், தயங்கும்-சஞ்சரிக்கின்ற, மடத்தை-மடத்தினை, காத்து - காத்திருந்து, இட்ட - அவர்களிட்ட, சேடத்தால் - பரிகலசேஷத்தால், விசேடமாய்வாழ்-பெருமையுடன்வாழாதற்கு, விடத்தை - விஷத்தை, காத்திட்ட தடுத்தருத்தினை; கண்டத்தோய் - திருமிடற்றையுடையாய், நின்-தேவரீர், அருள் - கிருபை, வேண்டும் - அடியேனுக்கு வேண்டும் - என்க.

(வி-ரை.) இடத்தினைக்காத்தலே தனக்குரிய தொழிலெனக் கருதி வேறு பிரயோஜனமொன்றுமடையாது வாளாவாழ்ந்து ஒழியும் நாயின் போல, உடலைப்புரத்தலே பயனெனக்கருதி மேல்விசாரமின்றி யிருத்தேனென்பார். இடத்தைக்காத்திட்ட.....நாயினேன் என்றார். மடங்களிலெழுந்தருளியிருப்போர் சர்வசங்கபரித்தியாக முற்றுச்சிவவேடம்பூண்ட ஞான சாஸ்திர பாரங்கதராய், உலோகபகாரமாகச் சிவாலயபரிபாலகரான பெரியோராகலின் அத்தகையர் பரிகலசேடங்கிடைக்கின் விசேடமென்

சுஉக தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

யார், உடத்தைக் காத்திட்ட.....கின்றனர் வேண்டிமென்றார். தீருமந்தி
ரம் "பலிவு மலியு பாரந்து புகையு, பொலியுமெம் மீசன்றனக்கென்றே
யன்செக்குயிற் குருமடம் கண்டவர் தாம்போய்த், தளிரும் லரடிச் சார்ந்து
கிண் குறே" என்றதனற் காண்க. (ருசஅ)

வாதனைப் பழக்கத்தினுன் மனமந்த மனத்தால்
ஓத வந்திடு முரையுரைப் படிதொழி லுளவாம்
ஏத மம்மன மாயையென் றிடிற் கண்ட வெல்லாம்
ஆத ரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண் டாமோ.

(இ-ள்.) வாதனை பழக்கத்தினால் - (பிரபஞ்சமுமாக விளையும் பிரா
பத்தவ) வாதனையின் பழக்கத்தால், மனம்-மனம்பெளிப்பதும், ஓத - சொ
ல்லுபிடித்து, அந்தமனத்தால் - அந்தமனத்தினாலே, உரை வந்திடும் -
சொல்லிவளையும், உரைப்படி - அச்சொல்லின்படியே, தொழில்உளவாம் -
தொழில் உண்டாகும், ஏதம் அம்மனம் - வாதனையாற் சிக்கியுள்ள அம்மன
மானத, மாயை என்றிடி - மாயாகாரியமெனக்கூறியில், கண்டஎல்லாம்-
பிரத்திபட்சமாகக் காணப்படுவன வெல்லாம், ஆதரம் செய்யா - விரும்பத்
தகாத, பொய் - (காரியரூபத்தால்) மித்தையேயாம், அதற்கு - அங்நனம்
சொல்வதற்கு, ஐயம் உண்டாமோ-சந்தேகம், உளதாமோ. என்க,

(வி - னா.) மாயாகாரியமாகிய மனத்தால் பற்றுதற்கேதுவாகிய பிர
பஞ்சமனைத்தும் காரியரூபமாகிய பொய்யெனக்கூறினர். ஞானசாகர வே
ண்பா - "மன்னகர்மன்று மனைவாவிசுபங்கமுனி, யென்னவந்தவர்களை
யெய்தை - மின்னமது, சொல்லவருவாருந் துவைவரிய ரென்றறிந்து, நிலை
னைவேருக நீ" என்றதனற் காண்க. (ருசக)

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்
வையமீதிநிற் பரம்பரை யாதினு மருவும்
மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்
பொய்ய தென்பதை யொருவிமெய் புணருதல் போதம்.

(இ-ள்.) ஐய - ஐயனை, மனநினைவு - மனத்தின் எண்ணங்கள், வா
தனை பழக்கமே - பிராரத்துவவாதனையின் பழக்கத்தால் விளைவதேயாம்.
வையம் மீதினில் - உலகத்தில், பரம்பரை-பாரம்பரியமாக, யாதினும்-எல்
லாப்பொருள்களினும், மருவும் - பொருந்தும், மெய்யில் - உண்மையில்,
கின்று - நிலைத்து, ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, பெரியவர் - பெரியோர்களு
கடைய, சார்வு உற்று - சார்பினையடைந்து, விளங்கி - விளங்கி, பொய்ய
தென்பதை ஒருவி - பொய்யென்பதை நீக்கி, மெய் உணருதல் - யதார்த்த
த்தை யறிதலே; போதம் - ஞானம், என்க.

(வி-நா) அடியார் கூட்டுறவு வொருவனுக்குண்டாகு மேல் வினை
யனைத்தும் நீக்கி ஞானோதையமுண்டாவது சத்தியமாகலின், பெரியவார்சார்

வுற்று என்றார். சிவஞானபோதம். “மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்குஞ், சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்க்கை - யறப்பித்தும், பத்தரினத் தாய்ப்பரனுணர்வி னுலுணரு, மெய்த்தவரை மேவாவினே.” என்றதனாற் காண்க.

(௩௫)

குணமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்தும்
மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்
சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே.

(இ - ன்.) குலமிலான் - குலமில்லாதவனும், குணம் (இலான்) - குணமில்லாதவனும், குறியிலான் - (பெயராகிய) அடையாள மில்லாதவனும், குறைவிலான் - தாழ்வில்லாதவனும், கொடிது ஆம் - கொடிதாகிய, புலம் இலான் - விடயபற்றில்லாதவனும், தனக்கென்ன - தனக்கென்று, ஓர்பற்று இல்லான் - ஒரு ஆதாரமில்லாதவனும், பொருந்தும் - பொருந்துகின்ற, இல்லம் இலான் - வீடில்லாதவனும், மைந்தர் இல்லான் - புத்திரர்களைத்திரம் இல்லாதவனும், எவன் - யாவன், அவன் - அவனே, சஞ்சலம் இலான் - சலனமற்றவனும், முத்திதரும் - மோட்சத்தினைத்தருதற்குரிய பரமசிவன்-பரமசிவனும், ஆவன், எனத்தரும்-என்று சொல்லத்தகும்.

(வி - ரை) அடியார்கட்கும் அமலனுக்கும் வித்தியாசமில்லையென்பார் முதல்வனிலக்கண மனைத்தையும் அடியார் மேலேற்றிக்கூறினர், இதனால் அடியாரைச் சிவஞானப்பாவிக்க வேண்டுமெனவும், பாவிக்கவே அம்முதல்வன் அடியாராக விருந்தருளுவனென்பதாம், ஈண்டு அடியாரென்றது ஆசாரியரை, சிவஞானசித்தியார், “பரப்பிரமமிவனென்று பரமசிவன்ருனென்றும், பரஞானமிவனென்றும் பராபரன்ருனென்று - மரன்றருஞ்சீர் நிலையெல்லாமிவனேயென்று, மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்ருளையேயிரங்கியவாரணமாமை மீனண்டஞ் சீனையை, மியல்பினோடு பரிசித்த நினைந்தும் பார்த்தும்- பரிந்திவைதாமாக்குமாபோற் சிவமேயாக்கும், பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்துந்தானே” என்றதனாற் காண்க,

(௩௬)

கடத்தை மண்ணென லுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச்
சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோதோசொலத் தருமம்
விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டுபொற்பொது வெனிக்கே
நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய்.

(இ - ன்.) விடத்தை - நஞ்சின, நல்-நல்ல, அமிர்த ஆ - அமுதமாக, உண்டு-உட்கொண்டு, பொன்பொது - பொன்னம்பலமாகிய, வெளிக்கு - சிதாகாயத்தில், நடத்தைக்காட்டி - நனடஞ் செய்து எவ்வுயிரையும் ஆன்மகோடிகளை யெல்லாம், நடிப்பிக்கும் - ஆட்டுகின்ற, நலத்தோய் - நன்மைசெய்பவனே, கடத்தை - மட்டுடத்தை, உடைந்தபோதோ - உடைந்தபொழுதிற்றாலே, மண் எனச்சொலத்தருமம் - மண்ணென்று சொல்லத்தருமமாகும், இந்த - இந்த, கருமம் - வினைவயத்தானவந்த, சட

சஉச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தந்த - சரீர்த்தினை, இறந்தபோதோ - இறந்தபொழுதிற்றுளே, பொய்
பணச்செலத்தருமம் - பொய்என்னச் சொல்லத்தருமமாகும். என்க.

(வி. ஸா.) “தானுடத்தன் றசையாடு” என்ற முதுமொழிக்கேற்ப
முதற்கு - ஆன்மகோடிகளாடுமென்பார், நடத்தைக்காட்டி யெவ்வயிரை
உடப்பிக்கு உலத்தோய் என்றனர். திருமந்திரம், “தேவர் சுரர் நரர் சித்தர்
வத்தியாதார், ஆலர்களாடின் முப்பத்திலுமார், தாபதர் சத்தர் சமை
புருசாசாரம், பாயையமாடிடுமெம்மிறையாடலே” என்றதனாற் காண்க. கட
முடக்கத் தின்னர் அதனை மண்ணெனக் கூறினும் அது உடைவதற்கு
முடிபுப் பண்ணையாதல்போல, உடல் விழுந்தபின் அதனைப்பொய்யெனக்
கூட்டும் அத் விழுந்தற்கு முந்தியும் பொய்யேயாம் என்றனர். (கூஉ)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம

னவே சும்மா

தானரு நிலையெனவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ

தமியனேற்கு

மோனரு வாசியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான்

முனைத்துத் தோன்றி

மானதமார்க் கப்புரிந்திங் கலைந்தேனே பார்த்தேனே

வஞ்சனேனே.

(தி. ன்.) நான் எனவும் - நானென்றும், நீ எனவும் - நீயென்றும்!
இருதன்மை நாடாமல் - இருவகையாகப் பிரித்துணராமல், நடுவே - இடை
வாக, சும்மாதான் - மவுனமாய், அமரும் - இருக்கின்ற, நிலை - இதுவேறு
நிலையாகிய இதுவே, சத்தியம் சத்தியம்என - உண்மை உண்மை என்று,
சீ. தேவர், தமியனேற்கு - தமியேனுக்கு, மோனரு ஆகியும் - மவுன
ருருவாகிய, கைகாட்டினையே - (வந்து) கையமைத்தி காட்டினையே, அங்
காடாட்டியம்) திரும்பவும் - மறுபடியும், நான் முனைத்துத் தோன்றி -
நான் வெளிவந்து, மானதமார்க்கம் - மனம்போனவழியே, புரிந்து - செய்தி
இக்கு - இவ்விடத்து, அலைந்தேனே - திரிந்தேனே, பார்த்தேனே - பரவி
னனே, உஞ்சனேன் - பாவியேனாதலினால், என்க.

(வி. ஸா.) முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் முனைப்புத் தோன்றாது
கேட்கையாகிய சமநிலையே சும்மாவிருக்கும் நிலையெனக் கூறினாயினும்
பிரபத்தவசன்மத்தால் தன்மையில் சுத்தரம்பாராட்டி முனைப்புண்டாய
தெய்வனார், ஒழிவிலோடுக்கம் “கிரியைக்கிளைத்து வந்து கேட்பவர்க்கும்
அம்மா, திரியச்சகம் விளைத்தசீமான் - குருவன்றிச், சந்தேபதைப்பத்தரினு
ஞ்சகம்படைக்கச், சுற்றாநும்காலனுமாய்காண்” என்றதனாற் காண்க.

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுற்றந் தண்ணருள் வடிவஞ் சார்தம்
மின்பயமான வண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி

என்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையப கரிக்கவந்த
சின்மய மகண்டா காரந் தகிணு திக்க மூர்த்தம்.

(இ - ள்.) தகிணுதிக்கமூர்த்தம்-தட்சணமூர்த்தமானது, தன்மயம் - தன்மயமும், சுபாவம்-சுபாவமும், சுத்தம்-சுத்தமும், தண்அருள் வடிவம் - குளிர்ந்த அருளுருவமும், சாந்தம் - சாந்தமும், மின்மயமான - மின்னருவான, அண்டவெளி-அண்டவெளியில், உருவான-உருவாகிசின்ற, பூர்த்தி நிறைவும், என்மயம் - என்னுருவத்தினை, எனக்குக்காட்டாத - எனக்குத் தோன்றாதபடி, என்னை-என்னை, அபகரிக்கவந்த-விழுங்கவந்த, சின்மயம்-ருானருபமும், அகண்டாகாரம் - அகண்டாகாரமும் ஆம், என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருளும் முதல்வன் வியாபகத்தடங்கலின் தன்மயம் என்றும், சுயம்புவாயிருத்தலின் சுபாவம் என்றும், அமலனாதலின் சுத்தம் என்றும், கருணாகரனாதலின் தண்ணருள் வடிவம் என்றும், அனுக்கிரகமூர்த்தியாதலின் சாந்தம் என்றும் சிதாகாயனாதலின் வெளியுருவான பூர்த்தியென்றும், அடியாரையவனாகிக்கொள்வனாதலின் அபகரிக்கவந்த சின்மயம் என்றும், அனவிடப்படாநாதலின் அகண்டாகாரம் எனவும் கூறினர்.

(நடுசு)

சிற்ற ரூர்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தால்

மற்ற ரும்பென மலரென்பேரறி வாகிக்

கற்ற ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்

முற்ற ரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப்பான்.

(இ-ள்.) சிற்றரூபு அன்ன - சிறியமலரின் அரும்பினையொத்த, சிற்றறிவாளனே - சிறிய அறிவியுடையவனே, தெளிந்தால் - தெளிவான அறிவினை ஆசாரியமூர்த்தியால் அடைந்தால், மற்று அரும்பு என-முன்னரும்பினும் வேறுபட்ட பெரிய அரும்பினைப்போலவும், பேர் அறிவு ஆகி விசாலமான அறிவியுடையவனாகி, கற்று-கற்கவேண்டிய நூல்களைக்கற்று, அருட்பிய கேள்வியால்-உண்டாகிய கேள்வியினாலே, மதித்திட-யாவரும் மதிக்கும்படி, கதிச்சீர் முற்றும் அரும்பிய - நற்கதிக்குரிய சிறந்த குணங்களெல்லாம் அடைந்து, மெனசி ஆய்-மவுனநிலையுடையவனாகி, பரத்திடை-மோட்சநிலத்தில், முளைப்பான்-போய்ச்சேருவன் என்க.

(வி - ரை.) அவத்தையுடன் கூடிய பெத்தனெருவனே ஞான நூல்களினாராய்ச்சியாலும், ஆசாரியமூர்த்தியின் அனுக்கிரகத்தாலும் நானுக்குகாள் பக்குவமடைந்து சிவத்துடன் கூடிய பெத்தனாகி வானவென்பது கருத்து, உபதேசமாலே, 'பார்த்தான் பரிசித்தான் பாவியென்சென்னியிசைச், சேர்த்தான் நிருவடியைச்சிந்தித்தா னேத்துரைத்தா, நஞ்சு கலையுமடைவினுறுத்தொழித்தா, நென்செய்தே நென்றுரைக்கேனியான்' என்றதனாற் காண்க.

(நடுசு)

மயக்கு சிந்தனை தெனிலென விருநெறி வகுப்புநல்

நயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யென்னல் வழக்கே

இயக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற வினிதாம்
பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெப்தல் பண்போ.

(இ - ன்.) மயக்கு ஐந்தனை (என) - மயக்கப்பட்டமனமெனவும், தெளிவு என - தெளிந்த மனமெனவும், இருநெறி-இரண்டுமார்க்கத்தின், வகுப்பால்-பிரிவினால், நயக்கும் - விரும்பப்பட்ட, ஒன்றன்பால் - ஒருவகையினிடத்த, ஒன்று இல்லையெனல்-ஒன்றுஇல்லையென்று சொல்லுதல், நல்லதென - எல்லவழக்கேயாம், இயக்கம்உற்றிடம் - சஞ்சரிக்கின்ற, மயக்கத்தின் - மயக்கத்தினும், தெளிவுறல் - தெளிவடைதல், இனிதுஆம் - இனிதும், பயக்கவல்லதி-பயன்படுதல் வல்லதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, தெளிவுடைவர்க்கு - தெளிவினையுடையவர்க்கு, எய்தல் - மயக்கம்வந்து பொருந்ததல், பண்போ - குணமோ என்க.

(வி-ரை.) பற்றுத் தருமத்தினையுடைய மனமானது எதனை நாகுமோ அதன் வயத்தால் சகசமாகலின், மயக்கத்தின் வழிமயங்கியமனமாகவும், அறிவின் வழிதெளிந்த மனமாகவுயிருத்தலான் தெளிவுடையாருடைத்து அதற்கு சேர் விரோதப்பொருளாகிய மயக்கமுண்டாதல் பொருத்தமன் (நடுகூ.) சென்பதாம்.

அருள்வடிவேழு மூர்த்த
மவைகள்சோ பாந மென்றே
கருதிசொல் வியவாற் ருலே
தொழுந்தெய்வ மெல்லா மொன்றே
மருளெனக் கில்லை முன்பின்
வருநெறிக் கிவ்வ முக்குத்
தெருளின்முன் னிலையா முன்னீசர்
சேர்ந்தியான் நெளிகிற் றேனே.

(இ-ன்.) அருள்வடிவு - தேவரீர் அருளுருவமானது, ஏழுமூர்த்தம் - ஏழுருவங்களாகும், அவைகள்-அத்தமூர்த்தங்கள், சோபானம்என்று - தேவரீரையடைவதற்குப் படிசென்ன, கருதி-வேதம், சொல்லிய - கட்டளையிட்ட, ஆற்றலே-தன்மையினாலே, தொழுந்தெய்வம் - எல்லாச்சமயத்தாராலும்தொழப்படுகின்ற கடவுள், ஒன்றே - ஒன்றேயாகும், முன்பின் வருநெறிக்கு-முன்னும் பின்னும் வந்ததும், போவதுமாகிய வழிக்கு, எனக்கு வருந் இல்லை-அடியேனுக்கு மயக்கமில்லை, தெருளின்-தெளிவாக, முன்னிலை ஆம் உன்னை - பிரத்தியட்சமாக விளங்குந் தேவரீரை, சேர்ந்து-அடைந்தி, இவ்வழக்கு-இந்தவழக்கினை, யான் தெளிகின்றேன்-நான் தெளிபா நன்றேன் என்க.

(வி-ரை.) சுத்தவித்தை, ஈச்சரம், சதாசிவம்,விந்து, நாதம்,சத்தி,சிவம் ஆகிய ஏழுருவங்களும்முதல்வனையடைதற்கேதுவாயுள்ளனவாயிருத்தலின் அருள்வடிவேழுமூர்த்தம்வைகள் சோபானம் என்றனர் இவ்வடிவங்களை

யதிட்டித்துக் கிருபை செய்பவன் அம்முதல்வனாகவே யிருந்தவின், தொழுந்தெய்வ மெல்லாமொன்றே என்றனர். காளத்தியந்தாதீ, “இவரோ முதற் றேவரொல்லார்க்கு மிக்காரிவரல்லவென்றிருக்க வேண்டாங்—கவறாதே, கா தலித்தொன்றேத்துதிரேற் காளத்தியாள்வாரீர், ராதரித்த தெய்வமேயாம்” என்றதனான் காண்க. (கடுஎ)

எத்தனைப் பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ
வெளியனேற் சிதுவரை யமைத்த
தத்தனை பெல்லா மறிந்தநீ யறிவை
யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ
சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே
சென்மமு மினியெனா லாற்றா
வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா
மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே.

(இ-ள்.) எளியனேற்கு-எளியனுக்கு இதுவரை - இச்சென்ம வரையில், அமைத்தது-அமைக்கப்பெற்றது, எத்தனை பிறப்போ - எத்தனைசென்மமோ, எத்தனை இறப்போ - எத்தனை மாணமோ, அத்தனை - அவ்வளவையும், எல் லாம் அறிந்த நீ - சர்வஞ்ஞானதேவரீர், அறிவை - அறிவாய், அறிவிவி - அறிவில்லாதவனாகிய நான், அறிகிலேன் - அறியுமாற்றவிலேன், அந்தோ - ஐயோ, சித்தமும் - மனமும், வாக்கும் - வாக்கும், தேகமும் - காயமும், நின வே - உன்னுடையனவே, சென்மமும் - பிறப்பும், இனி என்னால் ஆற்றா - இனி என்னால் சகிக்கமுடியாது, (ஆதலால்) இங்கு - இவ்விடத்து, என்னை - அடியேனே, நின் - தேவரீர், அடிசுடி ஆ - அடிமைக்குடியாக, வைத்திடு - வைத்தருளுவாய், மறைமுடி இருந்த - வேதத்தின் சிரசில் தங்கியிருந்த, வா ன்பொருளே - மேலானவஸ்துவே என்க.

(வி - ரா.) ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் எடுத்தபிறப்பினுக்கும் இறப்பினுக் கும் எண்ணிக்கையில்லையாகலின், எத்தனைபிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளியனேற்கு என்றனர். இனிச்சனனமாணங்களிற் படமுடியாதென்பார், இனியெனாலாற்றா என்றனர். பட்டினத்துக்கவாமிகள். “நெடுநா, எரிந் தும்பிறத்துமினேத்தனம்” எனவும், “யானினிப் பிறத்த லாற்றேன்” எனவும் வருவனவாற்றா லுணர்க. (கடுஅ)

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப
வந்தனைக் கொடுத்துநீ யாகா
தென்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னை
யிருவினை வாதனை யன்றோ
தீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச்
சிந்தையிற் பாவனை செய்யும்

நான் பொரு ளானே னல்லனல் லரசே
நானிற் திருப்பது நாட்டம்.

(தி.ன்.) வான் - மேலான, பொருள் ஆகி - பொருள் ஆகி, எங்கும் -
எங்கிலத்தம், திருப்ப - தேவரீர் இருக்கச்செய்தே, வந்து - தேவரீரை
பெய்தி, என்னை - அடியேனை, கொடுத்த - உனக்குக்கொடுத்து, நீ யாகாது -
சுட்டிடாமல், பொருள் போல - சடப்பொருள் போல, என்கிடக்கின்றேன்
என்கிடவா னின்றேன் - (இதற்குக்காரணம்) முன்னை - முன் சென்மத்திற்
செய்த, இருவினை-இருவினைகளின், வாதினை அன்றோ - வாதினையல்லவோ,
தீர்ப்பெருள் ஆன - பருகுதற்குரிய பொருளாகிய, அமிர்தமே - அமுதமே,
கண்ண-தேவரீரை, சிந்தையில் - மனத்தில், பாவனைசெய்யும் - பாவனைபண்
னாகிற, நான் - அடியேன், பொருள் ஆனேன் - ஒருபொருட்டன்மையா
யினேன், கல்ல கல் - மிகவும் நல்ல, அரசே - அரசே, நான் இறந்திருப்பது-
நான் சுந்தரமழந்திருப்பது, நாட்டம் - என்னால் விரும்பப் பெவது என்க.
(வி.அ.) ஆன்மாச் சித்துப்பொருளாயினும், தன் சுந்தரமழந்து முத
ல்வினை அடையாதவரையில் சடப்பொருளுக்குச் சமானமெனவும், அம்முதல்
வினை பாவனை செயின் ஒருபொருளாக மதிக்கத்தகுந்த சித்துப்பொருளாமெ
னவும், திக்கனமாகாததற்குத் தடையாயிருப்பது பிராரத்துவவினையே யென
வு. நான் என்னும் சுந்தரமழந்திருப்பதற்கே பிரியம் வைத்துள்ளா ரென
வந்தவரின் (கருக)

நாட்டமுன் றுடைய செந்திற மணியே

நடுவுறு நாயக விளக்கே

கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெனியநிற்க் குணமே

கோதிலா வமிர்தமே நின்னை

வாட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து

வாய்மடுத் தருந்தின் னாக்கே

பாட்டளி நறவ முண்டயார் தனுபோற்

பற்றயர் திருப்பதெந் நாளோ.

(தி.ன்.) நாட்டம் - நெத்திரங்கள், மூன்று உடைய - மூன்றாக வாய்ந்
த, செந்திற - செந்திறமுள்ள மாணிக்கமே, நடுவுறு - எல்லாப் பொருள்களுக்
குப் கவொக, நாயக விளக்கே - தலைமைவாய்ந்ததிபமே, கோட்டமில் - குற்
தமத்த, குணத்தோர்க்கு - நற்குணத்தினை வாய்ந்தவர்கட்கு, எளிய - எளிய
குத் கோன் றுகின்ற, நிற்க்குணமே - நிற்க்குணவஸ்துவே, கோது இல்லா
குற்றமில்லாத, அமிர்தமே - அமுதமே, நின்னை-தேவரீரை, வாட்டம் இல்-
லாதெல்லிலாத, நெஞ்சம் - மனம், கிண்ணம் ஆசேர்த்து - கிண்ணமாகப்
பொருத்தி, வாய்மடுத்து - வாய்வைத்து, அருந்தினன் - பருகினன், ஆங்கே -
அக்வாதே, பாட்டு அளி - இசைபாடுகின்ற வண்டுகள், நறவம் உண்டு - தே
லுண்டு, அயர்ந்ததபோல் - அயர்ந்தாற்போல், பற்று அயர்ந்து இருப்பது -
பற்றாதவன் இருப்பது என்னாலோ என்க.

(வி - ஸர.) அநிதர்சத்து உலகாவது, குணங்காளுயலமேகலமென
யும் அன்தொழிந்த உப்புநாளுய லலம் ஒருநலத்தினு முள்ளதச்சுரு
வின் கொட்டின் குணத்தோர் என்றனர். திருக்குறள். “குணநலஞ் சான்
தோர் உலகே பிறநல, மெற்கலத்துள்ளதாம் மன்று” என்றதனாற் காண்க.
அதனையொத்தனம் வாய்ந்தாரிடத்திலேயே முதல்வன் விளங்குவதை
வின், குணத்தோர்க்கெரிய நிற்குணமே என்றனர். நிற்குணமென்றத
னல் யாதொரு குணமில்லாதவன் அது, ஆன்மாக்கட்குள்ள மூலகைப்பட்ட
விபரீத குணங்கள் போலாது அருட்குணமுடையன் என்பதாம். (சுரு)

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே
யென்னுடை யன்பெனு தெறியாய்
கண்ணழக் கவிமீதன் கண்டநிர் தென்னக்
கலத்தெனை மேவிடக் கருகினை
மன்னிய வழியே யுன்னிகாண் பிறியா
வண்ணமென் மனமெனுங் கருகி
தன்னது வாதியத் தென்னுடைநக் கிடப்பத்
தண்ணருள் வாமது வேண்டும்.

(இ - ள்.) என்னுடை உயிரே - எனதுயிரே, என் உள்ளத்தி - என்
மனத்தினுளதாயி, அறிவே - உணர்வே, என்னுடை அன்பு எனும் - என
தன்பென்பிற், தெறியாய் - தெரியையுடையவனே, கண்ணல் - கருப்பஞ்
சாறும், முக்கனி - முப்பதற்குறும், தேன் - தேனும், கண்டும் - கற்கண்டும்,
அழிந்தும் - அழிதழும், என்ன - போல, என்னை - அடியேனே, கலந்து மே
விட - கூடிவர, கருகி - மன்னிய - வருபை நிலபெற்ற, உறவே - உறவே,
உன்னை - தேவர்களை, காண் - அடியேன், பிரியாவண்ணம் - பிரியாவகை, என்
வனது, மனம் என்றும் - மனமென்று சொல்லப்படுகிற, கருவி - சாதன
மானது, தன்னதுவழி - தன்னெதியை, அற்று - விட்டு, என்னுழை - என்னி
டத்து, கிடப்ப - தங்க, தண்ணருள் - தண்ணிய தேவரீரது அருள், வாமது
வேண்டும் - வாமெனக்குவேண்டும், என்க.

(வி - ஸர.) மனமானது பிரபஞ்சமுகமாய்ச் சதாவிருந்து கொண்டு
தன் வயத்து நில்லாமையால் முதல்வனுடைய டிவாழ்த்தன்மை யுண்டாக
வில்லை யெனவும், அம்மனமானது அத்தர்மமுகமாய் நின்று ஒரு வழிப்படி
முதல்வன் கலப்புண்டாதற் தடையிலையெனவும் பற்பிதவின், மனத்
தினை வயப்படுத்த வேண்டமென்பார், மனம் ..... என்னுழைக்கிடப்பத்
தண்ணருள் வாமது வேண்டுமென்றார். தீர்ச்சித்தபொருள் யடைதற்கேது
வான முக்கியசாதனமானது ஒவ்வொருவருக்கும் மனமேயாகலின், மன
மெனுங் கருவியென்றார். (சுரு)

எனக்கெனச்செயல்.

கலிலைத்துறை.

எனக்கெனச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
தனக்கெனத்தகு முடல்பொரு ளானியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரான்
கினைத்த தெப்படி யப்படி பருளுத னீதம்.

(தி-ன்.) எனக்கு என - என்றனக்கென்ன, வேறுசெயல் இல்லை-
தானிடமாக கொரு செய்கையில்லை, யாவும்-எல்லாம், இங்கு - இவ்வி-
டத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நின்தனக்கு-தேவரீருக்கே, எனத்தகும் - உரியன
கெனச் சொல்லத்தகும், (ஆகையால்) உடல் - (அடியேன்) உடலினையும்,
பொருள்-பொருளினையும், ஆவியும்-உயிரினையும், தந்தேன் - தேவரீருக்குக்
கொடுத்தேன். மனத்தி அகத்து உள்ள-அடியேன் மனத்தின் கண்ணுள்ள,
அழுக்கு எல்லாம் - கனங்கமனைத்தினையும், மாற்றி - நீக்கி, எம்பிரான் -
எமது பெருமானே, கீ-தேவரீர், நினைத்தது-கருதினது, எப்படி-எவ்வா-
றே, அப்படி-அவ்வாறே, அருளுதல் - கருபைசெய்தல், நீதம் - நீதியா-
தும், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா சுதந்தர வீனனாகலின், எனக்கெனச்செயல் வே-
றில்லை என்றனர். பட்டினத்துக்கூவாமிகள். “என்செயலாவதியாதொன்று
கிலையினித் தெய்வமே, யுன்செயலே யென்றுணரப்பெற்றேன்.” என-
வும், சிவநாசகீர்த்தியார். “நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றுன் செயலேயெ-
ன்ற, கினைப்பார்க்கு வினைகளெல்லா நீங்குந்தானே,” எனவும் வருவனவற்-
குந் காண்க. (சுஉஉ)

உளவ நிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினைந் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடும் புகலுவேன் தக்கோய்.

(தி-ன்.) உளவு அறிந்து-(நானசாத்திரங்களின்) இருதயம் தேர்ந்து,
எலாம் நின்செயல் ஆம் என - எல்லாமுன்செயலேயென, உணர்ந்தோர்-
க்கு-அறித்தவர்க்கு, அளவு இல்-அளவில்லாத, ஆனந்தம் - இன்பத்தினை,
அளித்தனை - கொடுத்தனை, அறிவு இல்லா-அறிவற்ற, புன்மை - அற்பத்
தன்மையும், களவு - திருட்டுத்தனமுமுள்ள, நாயினைற்கு - நாயேனுக்கு,
கிவ்வண்ணம்-இவ்வாறு, அமைத்தனை-அமைத்தாய், கருத்து - மனமானது,
தளரும் தன்மை - தளர்ச்சியடையுந் தன்மையை, தக்கோய் - தகுதியுடை-
யோனே, இங்கு - இவ்விடத்து, ஆரொடு புகலுவேன் - ஆரோடுசொல்-
லுவேன். என்க.

(வி - ரை.) உளவறிந்து என்றது ஆன்மா முதல்வனை யடைதற்கேதுவாயுள்ள உண்மைகளை நன்கு விளக்குவதாகிய ஞானசாத்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதலாம். எலாநின் செயலாமென வுணர்ந்தோர்க் களவிலானந் கூமளித்தனையெனவறிந்து சகல சுதந்தரங்களையுமுடைய முதல்வனையடுக்க முதல்வன் அவனைத்தன் வயமாக்கிக் காப்பாற்றவே யானந்தத்திற்குள்ளாவனென்பதாம், சீவஞானசித்தியார், சலமிலைய ஞானத்தாற்றனையடைந்தார் தம்மைத்தானாக்கித்தலைவனவர்தாஞ் செய்வனை தன்னா, னைமுடனே பிறர்செய்வனை யூட்டி யொழிப்பானாற் நனுகாமல் வினையவரை நாடிக்காப்பன்." என்றதனாற் காண்க.

(௩௬௩)

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா வேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோப்
பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ராரென வாழ்த்துவர் நெறியால்.

(இ-ன்.) என்னை - அடியேனை, இன்ன வண்ணம் என்று - இன்ன தன்மையை யுடையனென்று, அறிகிலா - அறிந்துகொள்ளக் கூடாத, வேழை - எளியேன், தன்னைத்தான் அறிந்திட-தன்னைத்தான் தெரிந்துகொள்ளாமாறு, அருள்புரிதியேல் - அருள்செய்வையாயின், தக்கோய் - தகுதியான தன்மையை யுடையோனே, பின்னை - பிறகு, நின்றன்-தேவரீர்து, அருள்பெற்ற-கிருபைபெற்ற, மாதவம்-மகத்தாகிய விரதாதிதவங்களைமுடித்த, பெரியோர்-அறிஞர்கள், நெறியால் - முறையால், நின்னை - தேவரீரை, நிகர் - நிகர்வார், ஆர்என - யாவரென்று, வாழ்த்துவர்-புகழ்வார்கள், என்க.

(வி-ரை.) “அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங்கள்” என்றதற்கேற்பமுதல்வன் நெறிவித்தாலல்லாமல் தன்னைத்தானே யறிந்து கொள்ளுந் தன்மை ஆன்மாவிற்கின்மையின், என்னைத்தானின்ன வண்ணமென்றறிகிலாவேழை என்றனர், பெரியோர்நின்னைத்தானிகராரென வாழ்த்துவர்நெறியால் என்றதனால் அறிவிலாச்சிறியர் முதல்வனுக்குச் சமத்துவமாக வேறுதெய்வங்கூறுவரென்பதாம். அநுணைக்கலம்பகம். “ஓதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தனென வோதியமெற்பமதியீர்” என்றதனாற் காண்க.

(௩௬௪)

ஏத மின்றித்தன் னடியினைக் கன்புதா னீட்டும்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக்காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பா நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய்.

(இ-ன்.) ஏதம்-குற்றம், இன்றி-இல்லாமல், தன்-தேவரீர், அடியினைக்கு - இருதிருவடிகட்கு, அன்பு-அன்பினை, ஈட்டும் - செய்கின்ற, காதல் - ஆசையினைவாய்ந்த அன்பர்கட்கு, கதிநிலை-முத்திநிலையானது, ஈது எனக்காட்டும் - இதுவென்று காட்டுகின்ற, போத - அறிஞனே, நித்திய - சாக

சுருத தாயுமானசுவாமிசிகள் விருத்தியுரை.

வெணை, பண்ணிய - புண்ணியவானே, என் அரு - எண்ணுதற்கருமையா
தம்ப - புணை - புணைக்கட்டு, நாத - இறைவனே. தம்பர - தம்பரனே,
நான் - தடியேன், எவ்வாறு - எவ்விதம், உய்குவேன் - பிழைப்பேன், நவி
ராய் - சொல்வாய் என்க.

(வி.ரை.) தன்பாலன்புடையார்கட்கே முதல்வன் கருணைசெய்வானெ
ன்பவர், அன்புதானிடும் காதலன்பர்க்குக் கதிநிலையிதெனக்காட்டும் போ
தன், என்றனர், நீருமநீதிரும். "அன்புறுசிந்தையின்மேலெழுமவ்வொளியி
ன்புறுகண்ணியொடேறவிசைந்தன, துன்புறு கண்ணியைந்தாடுந் துடக்க
ந்துண்புறுசிந்தையை நாடுமினீரே." என்றதனாற் காண்க. (ந.சுரு)

வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரப்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கும்
நீத நிர்க்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன்.

(தி.ன்.) வேதம் - வேதமென்பது, எத்தனை - எத்தனை, அத்தனை
அத்தனை, சிரத்தினும் - வேதங்களின் முடிகளிலும், விளங்கும் - பிரகாசியா
னின்ற, பாத - திருவடிகளை யுடையவனே, நித்திய - நித்தியமானவனே,
பரப்பர - பரம்பரனே, நிரந்தர - சாக்ஸவதமானவனே, பரம - மேலானவனே,
நாத - காயகனே, தற்பர - தற்பரனே, சிற்பரவடிவமாய் - ஞானவடிவாகி
நடிக்கும் - நடக்கின்ற, நீத - நீதியுடையவனே, நிர்க்குண - நிர்க்குணனே,
நினை அன்றி - தேவரீரையல்லது, ஒன்றும் - வேறொன்றையும், நான் -
அடியேன், நினையேன் - சுருதேன். என்க.

(வி.ரை.) அனேக வேதங்களினாலே நான் அறியப்பட்டேன், வேதா
ந்தஞ்செய்தவனு நான், வேதத்தை அறிந்தவனுநான் என்னுன் சுருத்தினே,
கைவலியோபநிடதம் "வேதாதரேகைஹமேவவேதயோ வேதாந்தஞத்
வேத விதேவசாஹம்." என்றதனால், வேதமெத்தனையத்தனை சிரத்தினும்
விளங்கும் பாத என்றனர். (ந.சுரு)

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காம்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாசவுஞ்செறிந்தால்
அறியுந் தன்மையிற் காருணை யறிவின லறிந்தோர்
சிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய்.

(தி.ன்.) நெறிகள் தாம் - மார்க்கங்கள், பலபலவும் ஆய் - அனேக
மாய், அந்தந்த நெறிக்கு ஆய் - அந்தந்தமார்க்கங்களுக்கு இணங்கிய, செறி
யும் தெய்வமும் - பொருந்திய தெய்வங்களும், பலபல ஆகவும். அநேகமாக
வும், செந்தால் - (தேவரீர்) நிறைந்திருப்பின், இங்கு - இவ்வுலகில், உன்
னை - தேவரீரை, அறியும் - தெரிந்துகொள்ளும், தன்மை - விதத்தினர், ஆர் -
யார், அறிவினல் - லவேகத்தினால், அறிந்தோர் - (தேவரீரைத்) தெரிந்தோர்

ன்மை-நீங்கும் வகை, இல்லா வகை - இல்லாதபடி, கலக்கின்ற -
பால் வெளிப்படுகின்ற, பெரியோய் - பெரியோனே, என்க.

ரை.) உலகின்கண்ணே சமயங்கள் பலவும், அச்சமயங்களாற் பிரதி
படுகின்ற தெய்வங்கள் பலவுமாகவிருக்கினும், அங்கக்கே யிருந்து
ரான் னுந் தேவர்களும் தேவசவாமியாகிய முதல்வனுடைய அதிகா
திட்டிக்கப்பெற்றவர்களாகவிருப்பார்களாகலின், நெறிகடாம்பல
கந்த நெறிக்காம் செயுந்தெய்வமும் பலபலவாகவுசெறிந்தாலென்ற
னானத்தியாதி. “எங்கும் வாழ்தெய்வமெல்லா மிறைவனானையி
5, மங்குநாஞ் செய்யுஞ் செய்திக் காணவைப் பாலளிப்பன் என
காண்க. (சுரு. ௭)

பரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கும்
ரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தவைக் குறுதி
ருவ தெத்தனை யமைத்தனை யமைத்தருள் வளர்க்கும்
ரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமே னமைத்தாய்.

-ன்.) பெரிய - பெரியனவாகிய, அண்டங்கள் - அண்டங்கள், எத்
மைத்து - எத்தனைவகுத்து, அதில்-அவ்வண்டத்துள், பிறங்கும் -
கின்ற, உரிய-உரியனவாகிய, பல்உயிர்-பலவகைப்பட்ட உயிர்கள்,
அமைத்து-எத்தனைவகுத்து, அவைக்கு உறுதி வருவ-அவைகட்டு
பயப்பனவாகிய பொருள்கள், எத்தனை அமைத்தனை-எத்தனைவகுத்
மைத்து-இவ்வாறு வகுத்து, அருள்வளர்க்கும் - அவற்றினிடத்து
யையப் பெருக்குகின்ற, அரியதத்துவ - அரிதாகிய வுண்மைப்பொ
எனக்கு-அடிடேனுக்கு, இந்தவண்ணம் - இந்தப்பிரகாரம், ஏன் அ
ய் - ஏன் அமைத்தனை, என்க.

ரை.) சகல அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களி னுயிர்களையும்
ர்கட்டு வேண்டிய அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னுநால்வகைப்
ர்களையும் முதல்வனே அமைத்துக் காத்தனுக்கிரகித்து வருவனெ
பெரியவண்டங்களுத்தனை.....வளர்க்கு மரியதத்துவ என்றனர்.

நணம தேனுநின் காரணந் தன்னையே கருதி
-ணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றும்
நணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தைநிற்க் குணமா
ணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார்.

உ-ன்.) கணமதேனும் - க்ஷணகாலமாயினும், நின் - தேவாரூது, கா
ன்னையே-சர்வத்திற்கும்காரணமாயிருக்குந் தன்மையினையே, கருத்
மனத்தினில், உணரும் - அறிகிற, மாதவர்க்கு - பெரிய தவத்தினர்
ஆனந்தம்-இன்பத்தினை, உதவினை-கொடுத்தனை, ஒன்றும் - சிறிதும்,
இல்லாத - நற்குணமில்லாத, பொய்வஞ்சகனுக்கு - பொய் வஞ்
கையேனுக்கு, எந்தையே - பிதாவே, நிற்குண - நிற்குணனே, மா-
பாண, மணம் - வாசனை, உலாம் - தங்கிய, மலர்-தாமரைமலர்போன்

சுருதி நாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ற, பாதம்-திருவடிகளை, தரிசின்-கொடுத்தனையாயின், உண்ணை - தேவரீரை, மறுப்பர் - தடுக்கவல்லவர்கள், யார்-யாவர், என்க.

(வி-ரை.) கண்ணதேனு நின் காரணந்தன்னையே கருதி உணருமாதவர் என்றதனால் மகத்தாகிய தவத்தினை யுடையவர்களேனும் முதல்வனுடைய வுண்மையினையறிதல் துல்லபமெனவும், அத்தகையர் ஒருகணங்கருதினும் ஆனந்தமுதவுவரென்னின் யாவரும் அறிதல் கூடாதெனவும் சொல்லியவாறாயிற்று, மலர்ப்பதந்தரின் யாருணைமறுப்பார் என்றதனால் மாதவர்க்கு அருள் செய்ததுபோல் மாதவயில்லாத அடியேனுக்கும் அருள்செய்தால்சுதந்தரரான வுண்ணைத்தடுப்பவராரென்பதாம், கோணைசுலமலை. 'கண்மணக்கொடியனுக்கென் னீ துணிமலைபிறவி தவிர்த்தனையென நிற்குளிபவரி லையெனக்கிரங்காய்.' என்றதனாற் காண்க. (கூசு.க)

கண்ணன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த
தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர் கின்பமாயிருக்கும்
நன்ன லத்தநின் னற்பதற் துணையென நம்பச்

சொன்ன வார்க்கெனு லாங்கைம்மா நிலையென் சொல்வேன்.

(இ - ன்.) கண்ணன்-கரும்பின்சாறும், முக்கனி-முக்கனிகளும், கண்டு - கற்கண்டும், தேன் - தேனும், சருக்கரை-சர்க்கரையும், கலந்தது என்ன - கலந்தாற்போல, முத்தியில் - முத்திரிலையில், கலந்தவர்க்கு - கூடினவர்க ட்கு, இன்பமாயிருக்கும் - சுகரூபமாயிருக்கின்ற, நல்-கிறந்த, நலத்த - அழகையுடைய, தின்-தேவரீரது, நல்பதம்-நல்லதிருவடியே, துணைஎன-துணையென்றுநம்பும்படி, சொன்னவர்கட்கு - சொல்லிய அறிஞர்கட்கு, என் னால் ஆம் - என்னாற்செய்ய வியல்வதாகிய, கைம்மாறு - பிரதியுபகாரம் இல்லை - (எக்காலத்தும்) இல்லை, என் சொல்வேன் - அவ்வறிஞன் பெருமையினை என்னென்று கூறுவேன், என்க.

(வி - ரை.) கரும்பின் சாறுமுதலிய சுவைப்பொருள்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்தவழியுளதாகிய சுவை இவ்வியல்பிற்றெனப் பிரித்தறிய வாராமையோல, இறைவனு முயிரின் கணங்கணங்கலந்தவழி இவ்வியல்பிற் றெனப்பிரித்தறிய வாராது ஆனந்தசொரூபமாய் நிற்பன ஆகலான், கண்ணன் முக்கனி கண்டு தேன் சருக்கரை கலந்ததென்ன முத்திஎன்றனர். சிவஞானசித்தியார். "கரும்பைத்தேனைப்பாலைக் கனியமுதைக்கண்டைக்கட்டியையொத்திருப்பன் முத்தியிற் கலந்தே." என்றதனாற் காண்க. (கூ.எ.0)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ் சகத்தில்
பந்த மாமென்றே யருமறை வாயினாற் பகர்ந்த
எந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி விருத்தின்
சிந்தை தான்மெனநிற் தெவ்வண முய்வணஞ் செப்பாய்.

மூலமும் உரையும்.

சங்க

(இ-ள்.) தந்தை - பிதா, தாய் - மாதா, தமர்-உறவினர், மகவு - புத்திரன், என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற, அவையெலாம் - அவைகளெல்லாம், சகத்தில் - உலகில், பந்தம் ஆம் என்றே - தனையாகுமென்றே, அருமறை - அரியவேதங்களை யருளிச்செய்த, வாயினால் - திருவாக்கால், பகர்ந்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, எந்தை - எமது தந்தையாகிய, நீ - தேவரீர், என்னை - அடியேனை, இன்னம் - இன்னமும், அ-அந்த, அல்லலில்-துன்பத்தில், இருத்தின் - அழுத்தினால், சிந்தை - மனம், தெளிந்து - தெளிந்து, உய்வண்ணம் - உய்யும்வகை, எவ்வண்ணம் - எவ்வகை, செப்பாய்-சொல்லுவாய் - என்க.

(வி - ரை.) தாய்தந்தை முதலாயினர் மாட்டுவைத்த பேரன்பினால் முதல்வனை மறந்து பிரபஞ்சமாய் வாழ்பவர்கட்கு அவ்வன்பே பந்தமாய் விமோசலின், தந்தை தாய் தமர் மகவெனுமையெலாஞ்சகத்தில் பந்தமாம் என்றனர். உபதேசகாண்டம். மக்களை நிதியைப் பேதைமகளிரை மருங்குழுந்த, வொக்கலை நோக்கியே மாந்துறுகதிநோற்கலாராய், மிக்கழிநர சுத்தாமூவர்மென்சிறு பறவைகண்டந்தோ, கக்கவெஞ்சுழிஞக் கண்டைகொண்டு விண்டு யலாதன்றே. ” என்றதனாற் காண்க. (க-ஏக)

துய்யன் தண்ணருள் வடிவின் பொறுமையாற் றுலங்கும்
மெய்ய நென்றுனை யையனே யடைந்தனன் மெத்த
நொய்ய னுண்ணிய வறிவில னென்றைநூ ழுக்கும்
பொய்ய நென்றனைப் புறம்விடி நென்செய்வேன் புகலாய்

(இ-ள்.) துய்யன் - பரிசுத்தன், தன் - குளிர்ந்த அருள் - அருண்மயமான, வடிவின் - உருவாயிருப்பவன், பொறுமையால் - பொறுமையுடனே, துலங்கும் - விளங்குகின்ற, மெய்யன் - மெய்ம்மையான், என்று - என் துணிந்து, ஐயனே - இறைவனே, உன்னை-தேவரீரை, அடைந்தனன் - அடைந்தேன், மெத்த - மிகவும், நொய்யன் - அற்பன், துண்ணிய-துட்பமாகிய, அறிவு இலன் - அறிவில்லாதவன், ஒன்றை - ஒன்றினை, நூறு ஆக்கும் - நூறுகவிருத்திசெய்கின்ற, பொய்யன்-பொய்மையன், என்று-என்றறிந்து, என்னை - அடியேனை, புறம்விடி - புறமேவிட்டுவிட்டால், என்றறிந்து, என்னை - அடியேனை, புறம்விடி - புறமே விட்டுவிட்டால், என்செய்வேன் - என்செய்க்கடவேன், புகலாய் - சொல்வாய் என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மா எக்காலத்தும் தனக்கெனவோர் சுதந்தரமின்றிவாழ்பவனாகலின் அவனே யொன்றைப்பற்றிடற்குக் காலத்திரயத்துக் கூடாதாகையால் சகல சுதந்தரமும் வாய்ந்த முதல்வனே வலிய கைபற்றியாண்டு கொள்ளவேண்டுமென்பார் புறம் விடினென் செய்வேன் புகலாய் என்றனர். பொய்மையினையிறக்கையாக உடையவனாகலின் ஒருபொய்யினை பிறர் நம்பும்படி தாபிக்கக்கருதி அனேகமான பொய்களைச்சொல்லவேண்டியிருத்தலின், ஒன்றை நூறுக்கும் பொய்யன் என்றனர். (க-ஏஉ)

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்க் கிரட்கொ ழுறுதி
என்ற தாயென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய

தாயுமானகவாயிகள் விருத்தியுரை.

தீவ்ற தாய்கிலை நின்றிடு மறிஞவென் னெஞ்சம்
மன்ற தாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன்.

(இ-ள்.) ஒன்றதாய் - ஒன்றாகி; பலஆய் - பலவாகி, உயிர்த்திரட்டு
பலவாய் - ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம், உறுதி என்றதாய் - ஆதாரமாய், என்
தாய் - தாய்மையாய் - சித்தியமாய், எவற்றினும் - எவ்வகைப்பட்ட பொருள்க
ளினும், திசையென்றதாய் - சலந்துவாழுவதாய், நிலைநின்றிடும் - சாசுவத
மாகத்தெற்கும், அறிஞ - முற்றறிவினையுடையவனே, என்நெஞ்சம் - அடியே
ன் மனம், மன்றதாய் - சபையாகக்கொண்டு, இன்ப உருக்கொடுக்கவடிவு
தாக்கி, நடித்திடின் - நடிப்பையாயின், வாழ்வேன் - பிழைப்பேன் என்க.

(வி. னா.) “இவங்குமுயிருடலனைத்துமீசன்கோயில்” என்றதற்கேற்
பு, ஆன்மக்களின் மனத்தினை முதல்வன் அனாதைதொட்டுக்கோயிலாக்கொ
ண்டிருக்கினும் மலத்தடிப்புள்ள வரையில் மறைந்தும் மலவொதுக்கத்தில்
வெளிப்படும் வனங்குவனாகலினாலும், அங்கனம் வெளிப்பட்ட காலத்தி
லேயே திருவருள்பெற்றுய்தற் கிடமாகலினாலும், தன்னிடத்துவெளிப்பட
வேண்டுமென்பார், நெஞ்சமன் ததாயின்பவருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வே
ன் என்றனர். (நளநா)

தனிமி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கனிமி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய்.

(இ-ள்.) தனிஇருந்து - தனித்திருந்து, அருள் - அருட்டன்மையான
சகசமேபொருத்திட - சகசநிலையையுடையதென்திட, தமியேற்கு-தமியேனு
க்கு, தனி-தனிமேல், இரங்குதல் - இருபைசெய்தல், கடன் - தேவரீர்கட
னுக்கும், இதுசமயம் - (அதற்கு) இதுசமயமாய், என் இதயக்கனிவும் - என்
நுடைய இதயத்தின் கனிவும், அப்படியாயினது - அவ்வாறேயாயிற்று,
இதலால் - ஆகையால். கருணைப்புனித-கருணைமூர்த்தியாகிய பரிசுத்தனே,
நீ. தேவரீர், அறியாதது ஒன்று - அறியாததொரு, உள்ளதோ-பொருளு
ண்டோ, புகலாய் - சொல்வாய். என்க.

(வி. னா.) சகசநிலையையுடையதென்திட மோனசமாதியாகும். அதாவது
சகா தந்தர்முகமாகலிருந்து ஆனந்தாதிதத்திலமுத்தியிருப்பதாம். திருமந்தி
ரம் “ஒன்றிசின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபர, மொன்றிரின் றுள்ளே
யுணர்ந்தேன் சிவசுதி, யொன்றிரின் றுள்ளே யுணர்ந்தேனுணர்விலினை, யொ
ன்றிசின் றே பலபூழிகண்டேன்.” என்றதற்குண்கன்க. அவாயெழுந்த கா
லத்திலகைப்பூர்த்தி செய்து வைக்கின் அதுபலிக்குமாகலின், இதயக்கனிவு
மப்படியாயின இரங்குதல் கடனிது சமயமென்றனர். (நளநா)

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப்
பொருந்த நானல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநான் பொருந்தா
திருந்த நான்வெகு தீவினை யிழைத்தநா ளென்றால்
அருந்த வாவுண்ப் பொருந்துநா ளெந்தநா ளடிமை.

(இ-ள்.) திருந்து - திருத்தமாகிய, சீர் - சிறப்படைந்த, அடித்தாமரைக்கு - திருவடித்தாமரைகளுக்கு, அன்புதான் செய்யப் பொருந்தும் நான் - அன்புசெய்யப் பொருந்தியநான், நல்ல - நன்மையான, புண்ணியம் - புண்ணியமுண்டாதற்கேதுவாகிய, நான்-நக் னுளாகும், பொருந்தாது இருந்த - அன்புபவையா இருந்த, நான்-நானானது, வெகு-அனேகமாக, தீவினை-பாவங்களை, இழைத்தநான்-செய்தநாளாகும், என்றால் - என்று சொல்லுமிடத்து, அருந்தவா - தருமையான தவசொருபனே, அடிமை - அடியேன், உன்னை - தேவரீரை, பொருந்துநான்-அடையுநான், எந்தநான் - எந்தநாளோ, என்க

(வி - ரை.) முதல்வன்றிருவடியினை மனத்தின்கண்ணே சிந்தித்தமாதிரத்தில் ஐம்புலன்வழியே செல்லவொட்டாமற்றடுத்து இருவியைத்தொழிலினைமுமார்ந்தி உண்மையினையறிவிக்குந் தன்மைபயப் பயப்பிக்குமாதலால் சேடித்தாமரைக்கன்புதான் செய்யப் பொருந்து நாணல்புண்ணியஞ்செய்ய நான் என்றனர் திருமந்திரம். “வைத்தேனடிக்கண் மனத்தினுள்ளே நான், பொய்த்தேயெரியும் புலன்வழிபோலாம், லெய்த்தேனுமலுமிருவினைமாற்றிட்டு, மெய்த்தேனறிந்தே வைவதைத்தினந்தமே.” என்றதனாக்கண்க.

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய

தென்னுந் தன்மைபா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி

மன்னுந் தண்ணருந் வடிவமே புனக்கன்பு வைத்தும்

தன்னு மின்னலேன் பானெனு மகந்தையேன் சொல்லாய்.

(இ - ள்.) பின்னும் (ஆய்) - பிற்காலத்து முள்ளதாகி, முன்னும் ஆய் - முற்காலத்தமுள்ளதாகி, நடுவுமாய் - இடையேயுள்ளதாகி, யாவினும் - எல்லாப்பொருள்களினும், பெரியதுஎன்னும் - பெரியபொருள்என்றசொல்லப்படுகிறதாகி, எவ்வுயிர்த்திரளையும் - ஆன்பகோடிகளையெல்லாம், இயக்கி - அசைவித்து, மன்னும் - நிலபெற்றுள்ள, தன் - குளிர்ந்த, அருள்வடிவமே அருளுருவமே, உனக்கு - தேவரீரிடத்து, அன்பும் வைத்தம் - அன்புசெய்தும், தன்னும் - மிகுதியான, இன்னல் ஏன் - துன்பமயாதுக்கு, யான் என்னும் - நானென்னும், அகந்தை ஏன் - அகங்காரம் யாதுக்கு, சொல்லாய் - கூறாய், என்க.

(வி - ரை) அன்புவைத்தும் இன்னலேன் அகந்தையேன் என்றதென்னையோவெனின்? முதல்வனைமுன்னிலையாக்கொண்டு அவன்பாலன்புபாராட்டிவருமளவும்பிரார்த்துவவாசனைத்தாக்கிஇன்னல்முதலியஒரோவழியுண்டாமென்பதாம் அன்பினுக்கு முதல்வனுக்கும் பேதமில்லையெனத் தேர்ந்து அம்முதல்வனைத்தன்னுள்ளேயத்துவிதமாசுக்கண்டு அனுபவிப்பதற்சேதுவாயுள்ள அன்புவினைந்தவழி பிரார்த்துவவாசனை தாக்காது இன்னல் முதலியவும் வினையாவென்பதாம். (எகசு)

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யாம்

உன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முரையாய்

முன்னை வல்வினை வேரந் முடித்தென்று முடியாத்
தன்னைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடும் தக்கோய்.

(இ - ள்.) முன்னை - பூர்வசென்மங்களிற்செய்த, வல்வினை - வலியபா
தத்தின், வேர்அற - மூலமொழிய, முடித்து - பண்ணி, என்றும் - எக்காலத்
தம், முடியா-கெடாத, தன்னை - உன்னை, தன் அடியார்க்கு - உன்னடியார்
கட்கு, அருள் புரிந்திடும் - அருள் செய்கின்ற, தக்கோய் - நடுவானவனே,
மன்னையின் - மின்னையெய்தத், பொய்வாழ்க்கையே - பொய்வாழ்வியை
யே, சிலையென - நிலையென்று, மெய்யும் - உண்மையாகிய, உன்னை - உன்
னை, தன்மறந்து - நான்மறந்துவிட்டு, உய்வணம் - பிழைக்கும்வகை, எவ்வ
ண்ணம் - எவ்வகை, உரையாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - ரு.) சென்மார்தர வினைகளைப் பொழிக்க வல்லவன் முதல்வ
னென்பார், முன்னைவல்வினை வேரந்முடித்து என்றனர். தேவாரம் 'மேலை
ப்பண்டை வினையறுப்பான் பைக்கணைற்றார் பவியேற்றார் பத்தனை நல்லூ
ராரே' என்றதனால்கண்டோள்க, அந்நவனம் வினையை நீக்கியடியார்கட்கு
அருளுஞ்செய்வனானின் அடியார்க்கருள்புரிந்திடத்தக்கோய் என்றனர் தே
வாரம் "தன்னடியார்க்கருள்புரிந்ததாகவுந்தோன்றும்" என்றதனாகாண்க.

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சும்
உம்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணை நடிக்கின்ற யுன்றன்
அம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணையென வடிமை
நம்பி னேனிளிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய்.

(இ - ள்.) எம் - எம்முடைய, பராபர - பராபரனே, எம் - எம்முடைய
உயிர்த்துணைவ - உயிர்த்துணைவனே, என்று இறைஞ்சும் - என்று வணங்கு
கின்ற, உம்பர் - அவ்வுலகினர்க்கும், இம்பர்க்கும் - இவ்வுலகினர்க்கும், உள
க்கணை - அவர்மனத்தின்கண்ணே, நடிக்கின்றாய் - நடனஞ்செய்கின்றனை,
உன்றன் - தேவரீருடைய, அம் - அழகிய, பொன் - பொன்போன்ற, மா -
பெருமைபொருந்திய, மலர்-தாமரைபோன்ற, பதத்தையே-திருவடியையே
துணைஎன - துணையென்று, அடிமை - அடியேன், நம்பினைன் - நம்பியிருக்
கின்றேன், இனிபுரப்பது-இனிக்காத்தருள்வது, எக்காலமோ - எந்தக்கால
மோ, நவிலாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - ரு.) தேவாரம். "விண்ணுளாரும் விரும்பப்படுவர், மண்ணுளாரு
மதிக்கப்படுவர், எண்ணினூர்பொழில் சூழிடைமருதினை, நண்ணி ஏரை நண்
ணவியைநாசமே." என்றதனால் இருவகை யுலகத்தினரும் முதல்வனை விரு
ம்பிமதித்தவாழவே அவர்கள் வினையை போக்குவான் அம்முதல்வன் அவர்
மனத்தின்கண்ணிற்ரியமையாதுவாழ்வானாகவின் உம்பரிம்பர்க்குமுளக்கணை
நடிக்கின்றாய் என்றனர். (எகஅ)

பாடியாடியின் றிரங்கியின் பதமலர் முடிமேல்
சூடி வாழ்த்தன ர் லரின் னடியார்யான் ரொழும்பன்.

நாடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்மென நம்பித்

தேடி னேன்வெறுந் தீமைபே யென்னினிச் செய்வேன்.

(இ-ள்.) பாடி - பாடியும், ஆடி - ஆடியும், நின்று இரங்கி - நின்றழுது, நின் - தேவரீரது, பதமலர் - திருவடிமலரை, முடிமேல் சூடி - சிரசிற்றரித்து, நின்னடியர் - உன்னடியார், அமல-பரிசுத்தனே, வாழ்ந்தனர்-ரித்திய வாழ்வையடைந்தார்கள், தொழும்பன்யான்-தொண்டனாகிய நான், இந்த உலகத்தைநாடி-இவ்வுலகினைவிரும்பி, மெய் என நம்பி - உண்மையென்று நம்பி, வெறுந்தீமையே-அநேகபாவத்தினையே, தேடினேன்-சப்பாதித்துக் கொண்டேன், இனி என்செய்வேன் - இனிமேலென்செய்குவேன், என்க.

(வி-ரை.) அடியார்கள் ஆனந்தமேலீட்டால் முதல்வன்சநிதானத்தில் ஆடியும்பாடியும் அகங்கசிந்துருகித்திருவடியிற்பணிவார்களாகையால், பாடியாடிநின்றிரங்கி நின்பதமலர் முடிமேல் சூடிவாழ்ந்தனர் என்றனர். திருவாசகம், “பாடவேண்டுநான்போற்றி நின்னையே பாடி னைந்து நைந்துருகிநெக்குநெக்,காடவேண்டுநான்போற்றி யம்பலத்தாடுநின் கழற்போதுநாயினேன், கூடவேண்டுநான்போற்றி யிப்புழுக்கூடுநீக்கெனைப் போற்றிபொய்யெலாம், வீடவேண்டுநான்போற்றி வீடுதந்தருளுபோற்றி நின்மெய்யர் மெய்யனே,” என்றதனாற் காண்க. இத்தகையகாரியங்களிற் றுனென்றுஞ்செய்யாது பிரபஞ்சமூலாகவிருந்து கெட்டேனென்பார், உலகத்தை மெய்யென நம்பித்தேடினேன் வெறுந்தீமையேன் என்றனர். (எஃக)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டும்

அளவு பாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா

உளவி லேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்தினுன் னடிமை

வளரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன்.

(இ-ள்.) களவு - திருட்டு, வஞ்சனை - கபடம், காமம் - விருப்பம், என்ற - என்ற, இவை எல்லாம் - இவைகளையெல்லாம், காட்டும்-காட்டும், அளவு - அளவினையுடைய, மாயை - மாயையினை, இங்கு - இவ்விடத்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அமைத்தனர் - வைத்தவர், ஆர் - யாவர், ஐயா - ஐயனே, உளவிலே - இரகசியத்திலே, உள்ளவாறு - உள்ளபடி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உணர்த்தின் - தெரிவிக்கின், உன் அடிமை-தேவரீரின் அடிமையேன், மதிதளர்வு - அறிவுதளர்ச்சி, இன்றி - இல்லாமல், வளரும்-விருத்தியடைகின்ற, மாமதிபோல்-பெரியசந்திரன்போல, வாழ்வேன்-வாழ்ந்திருப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) பொல்லாங்குசெய்தலும், பொய்சொல்லுதலும், கண்டதை மறந்துமயங்கிவருகிறதும், காமவாசையால்மூர்ச்சிக்கிறதும், ஆசையுண்டாயதனையிலையாக வொளித்தலும், உயிருக்கிருதிவருமென்று அச்சப்பட்டுத்திரிகையும் மாயையின்ருணங்களாதலால், களவுவஞ்சனை காமமென்றிவை யெனாக்காட்டிக் அளவுமானையென்றனர். ஆன்மாக்கட்குமானையொத்தியிஷ்

உம் ஆகத்துகமாகவந்ததில்லையெனவும் குறிப்பிப்பார், மாயையிங்காரெனக் கமைத்தனர் என்றார். மாயையின் மயக்கத்தால் நானூக்குநான் அறிவுதேய பிறைபோலாகின்றதெனக்குறிப்பிப்பார், உலவிலேயெனக்குள்ளவாறுணர்த் தினுன்னடிமை வளருமாதிரிபோன் மதிதளர்வின் றிவாழ்வேன் என்றனர்.

வான்நாடக வான்வர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக்கண்பின்றி முற்றும்
தின னாயகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய்.

(இ-ள்.) வானநாயக-வின்னுலகத்திலேவனே, வானவர் நாயக-தேவர் கட்டுத் தலைவனே, வளம் கூர் - வளமிருந்த, ஞான நாயக - ஞானஜிபனே, நான்மறை - நான்குவேதங்கட்கும், நாயக - முதல்வனே, நலம் சேர் - நன்மைபொருத்திய, மோனநாயக - மெனனநிலைக்கிறவனே, நின் - தேவரீர், அடிக்கு - திருவடிக்கு, அன்பு இன்றி - அன்புசெய்தலில்லாமல், முற்றும் - முழுதும், தினனாய் - ஏழையாகி, அகம் வாடவோ - மனநேரவவோ, என் செய்வேன் - என்செய்யவல்லேன், செப்பாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - னா.) “விஸ்வாத்மகம் ஸதஸுதம் தமகந்தமீஸம் விஸ்யேஸ்வரம் பரமகாரணம்பரமேயம் விஸ்சாதிபம் பரமகாரண கார்யஹீநம் சித்தம்” எனவும், தேவரீர், “தேவநாயகன் வேதியர்நாயகன், மாதிராயகன் மாதவராயகன், ஆகிராயகனாதிசைநாயகன், பூதநாயகன்புண்ணியமூர்த்தியே” எனவும் முதல்வனைச் சுருதிகள் கூறுகின்ற காமியன், வானமுதலான யாவற்றிற்கும் நாயகனெயென்றனர். (எசக)

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விநையே
பாத கக்கருங் கண்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத சத்தனா யாதினு மிச்சைமேற் றேறும்
வாதனைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன்

(இ-ள்.) ஏதம் - குற்றம், அற்றவர்க்கு - நீங்கினவர்கட்கு, இன்பமே - சுகத்தினையே, பொழிகின்ற - சொரிகின்ற, இநையே - இறைவனே, பாதகம் - பாவவுருவாகிய, கருங்கல் - கருங்கல்லினைப்போன்ற மனம் - மனமானது, கோயிலா-ஆலயமாக, பரிந்து - விரும்பி, சூத - வஞ்சனைக்கிடமான, அசத்தனாய் - மனத்தினனாய், யாதினும் - எப்பொருளினிடத்தும், இச்சைமேல் தோன்றும் - விருப்பமிருதியாகத் தோன்றுகின்ற, வாதனைக்கு-துன்பத்திற்கு, இடம் ஆயினேன்-இடமாயிருக்கின்றேன், எவ்வண்ணம் வாழ்வேன் - எவ்விதம்வாழ்வேன், என்க.

(வி-னா.) ஏதமாகிய சிற்றின்பத்திற்கே மனத்தினை யிடமாகிவைத்துக்கொண்டிருந்தார் அச்சிற்றின்பத்தினால் வினையும் பிரயோசனம் உபயோகமில்லையெனக்கருதியுமாத் திரத்தே அம்மனத்தின்கண்ணேபேரின்பம்

விளையுமாகலின், ஏதமற்றவர்க்கின்பமே பொழிகின்றவினையே என்றனர்
இத்தகையபேரின்பத்தினுக்கு இடக்கொடாது குதுமுதலிய தர்க்குணங்க
ட்கேயிடமாயிருத்தல்பற்றி மனத்தினைக் கருங்கன்மனம் என்றனர் (எசுஉ)

தெளிவோ உகையோ வறிகலா னறிவிலான் சிறிதும்
அளியி லாணிவன் றிருவருட் கயலென வறிந் தோ
எளிய னுக்கினை யென்செய்வே நென்செய்வே நெல்லா
வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா யாவுமா முரலோய்.

(இ-ள்.) எல்லா ஒளியும் ஆய் - பிரகாசத்தடன் கூடிய எவ்வகைப்
பொருளுமாகி, நிறை - எங்கும் நிறைந்த, வெளியும் ஆய் - வெளியுமாகி,
யாவும் ஆய்-மற்றையவெல்லாப்பொருளுமாகின்ற, உரலோய்-அறிவனே,
தெளிவொடு - மனத்தேற்றத்தோடு, ஈகையோ-கொடையோ அறிகிலான்-
தெரிகிலான், அறிவு இலான் - அறிவில்லாதவன், சிறிதும் - கொஞ்சமும்
அளியிலான் - கிருபையில்லாதவன், இவன் - இத்தகையன், திருவருட்டு-
திருவருளினுக்கு, அயல்வன் - புறம்புனன், அறிந்தோ - உணர்ந்தோ, எளி
யன் - ஆக்கினை - எழுமையாக்கினை, என்செய்வேன் என்செய்வேன் - என்செ
யக்கடவேன் என்செயக்கடவேன். என்க.

(வி-ரை.) திருவருளினுக்குப் பாத்திரமுடையார் தெளிவும், ஈகையும்
அளியும், அறிவும் உடையராயிருத்தல் வேண்டுகாலின் அத்தகையசெயல்
சிறிது மில்லாதவனாகலின் திருவருளைக் கூட்டிவையாது கழித்தனையென்
பார், தெளியோ.....எளியனுக்கினை யென்றனர். ஈண்டுஎளியனென்றது
திருவருட்செல்ல மடையாதவன் என்றபடியாம். (எசுங)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பார் கருத்துள்
நண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்தநா ணணுகும்
மண்ணும் விண்ணு ற்றுள்ளன பூதமு மாறும்
பெண்ணு மாணு மாயல்லவாய் நிற்கின்ற பெரியோய்.

(இ-ள்.) மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஆகாயமும், மற்றள்ளன்-
இவற்றிற்கு அன்னியமாயுள்ளனவாகிய, பூதமும்-(தீபுனல் காற்றுமுதலிய)
பூதங்களும், மாற-சீங்காத, பெண்ணும் - பெண்ணும், ஆணும் ஆய் - ஆணு
மாகி, அல்ல ஆய்நிற்கின்ற-புவையல்லவா மாகிநிற்கிற, பெரியோய்-பெரி
யோனே, கண்ணின்உள் - கண்ணுக்குள்ளே, மணிஎன்ன - மணியென்று
சொல்லும்படி, தொழும் - வணங்குகின்ற, அன்பர்கருத்துள்-அன்பர்மனத்
தின்கண்ணே, நண்ணுகின்ற-பொருந்துகின்ற, நின் அருள்-தேவரீர் திருவ
ருளானது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எந்தநாள் - எக்காலத்தில், நணுகும்-
பொருந்தும். என்க.

(வி-ரை.) மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் முதலியவும் மற்றையவும்
முதல்வனேஎன்பார், மண்ணும்.....பெரியோய் என்றனர். தேவாரம், “நீர்

ய்ய வேண்மொகலின், அருள்பெற்றவர்க்கேவலாயெளியேன் வாய்ந்தபேர
ன்பு வளர்க்கவுங்கருணை நீவளர்ப்பாய் என்றனர். சீவஞ்ஞசித்தியார். “திங்
கண்முடியாரடியோமென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடையோரே,
என்றதனாற்காண்க.

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமிழேன்
மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில் வீழேன்
ஒக்க ருய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்டுடனே (தேன்
துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே நென் செய்வான் றுணிந்

(இ-ள்.) தக்க - தருதியினையுடைய, நின் - தேவரீரது, அருள்-திருவ
ருளைப் பற்றிய, கேள்வியோ சிறிது இன்றி - கேள்வியோ சிறிதுமில்லாமல்
தமியேன் - தமியனேன், மிக்கதெய்வமே - மேற்பட்டதெய்வமே, நின் -
தேவரீரது, இன்பவெள்ளத்தில்-ஆனந்தக்கடலில், வீழேன்-மூழ்காதவனுயி
னேன், ஒக்கல் - சுற்றத்தினர், தாய்தந்தை - தாய்தந்தையர் மகவு - புதல்
வன், என்னும் - என்கின்ற, பாசக்கட்டுடனே - பாசத்தனையுடன், துக்கவெ
ள்ளத்தில் - துன்பசாகரத்தில், ஆழ்கின்றேன்-மூழ்காநின்றேன், என்செய்
வான் துணிந்தேன் - என்ன செய்யத்துணிந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) திருவருட் சம்பந்தமான கேள்வியிலையேல் சிந்தித்தலும்
தெளிதலுமுண்டாகாதாகலினாலும், அவையுண்டாகாதாகவே துக்கசாகர
நீத்தலும் ஆனந்தசாகரமடைதலும் கிட்டாதாகலினாலும், இதுபற்றியே
“கேள்விமுயல்” என மூதாட்டியாருங் கூறியிருத்தலினாலும், நின்னருட்
கேள்வியோசிறிதின்றி எனவும், இன்பவெள்ளத்தில் வீழேன் எனவும், துக்
கவெள்ளத்திலாழ்கின்றேன் எனவுங்கூறினர். (எசுசு)

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் சுருள்வதே தருமம்
அவம்பு ரிந்திடார்க் காணந்த லுபிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொ டத்துவத் திரையெறி கடலெனு நலத்தோய்.

(இ-ள்.) அவம் - வீணாகாரியங்களை, புரிந்திடார்க்கு - செய்யாதார்
க்கு, ஆனந்த அமிரத்தஞ்சை-ஆனந்தாமிருத்தினை, அளிக்க-கொடுக்க, நவங்
கொள் - புதுமையைவாய்ந்த, கத்துவம் - தத்துவமாகிய, திரை எறி - அலை
களைவீசுகின்ற, கடல் என்றும் - சமூத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட, நலத்
தோய் - நன்மையினையுடையோனே பவம்புரிந்திடும்-பாவத்தினைச்செய்கி
ன்ற, பாவியேற்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, அருள்நிலை-திருவருணிலை,
பதிய - உண்டாக, தவஞ்செய்யும்படி - தவத்தைப்புரியும்வண்ணர், தயை
செய்தருள்வதே - தயைசெய்தருளுந்லை, தருமம்-தருமமாகும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன்றிருவருள் அடையவேண்டின் எல்லாவிரதங்க
ளுள்ளும் தவம்சிறந்ததாகலின், தவசெய்யும்படி தயவுசெய்தருள்வதேதருமம்

சசஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

என்றார். காஞ்சிப்புரணம். “தவமே மேலானநெறியாகுந்தவமே சிவனாந்த
கடவுளாய்விடும். தவமே துறக்கமடைவிற்கும் தவமே நானத்தேவாக்குந், தவ
மேவொத்தினைசக்கினைவந் சார்ங்கனயனுமாக்குவிக்குந், தவமேகிடைப்
பிடுகெட்டாத தண்டோவென்று சாற்றினனாள்.” என்றதனற்காண்க.

உற்றுணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் னுணியே
மற்று கின்றன ரெந்தைகின் னடியர்ப்பான் பானி
முற்று மாயமாஞ் சுகத்தையே மெய்யென முதறான்
அற்றி ருத்திடத் தொழில்செய்வான் றனை சிக ரானேன்.

(தி-ள்) சிங் - தேவீருடைய, அடியர் - அடியார்கள், உற்றுணர்ந்து-
கூர்ந்துநின்று, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், நீ அவ்வது - தேவீரால்
உதவி, தில்லை என்று-அன்னியமாக வேறு பொருளில்லையென்று, எந்தை-
எந்தையே, உன்னையே - தேவீரையே, பற்று கின்றனர் - அடைகின்றனர்,
மான்-தமையன், பாலி - பாலி, முற்றும் - முழுவதும், மாயம் ஆம்-காரிய
த்தாற் பெய்யாகிய, சுகத்தையே - உலகத்தினையே, மெய்என - சத்திய
மென, முதல்வந்தான் அற்று இருத்திட-முதலேயற்றொழிய, தொழில்செய்
வாந்தன்ன - தொழில்செய்பவனை, சிகர் ஆனேன் - சிகரப்பவனானேன்,
என்க.

(வி - கா) “எல்லாமுலகமுமானுப்நீயே” என்றதேவாரச்சுருதியின்
உண்மையுணர்ந்த பெரியோர்கள் தேவீரையே நாடுகின்றனர். அவ்வுண்
மையினை மதியாத பாலியாவடியே னிருத்தலின் தேவீரை நாடாது அச
த்தியப்பொருள்செய்திலாழ்த்து கிடக்கின்றேனென்றதாம். (எசஅ)

ம ண ட ல த் தி ன்.

அழகிர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை

யகோலெனவும் வாரணாதி

அண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ

தானம் போல

எண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள் வெளியி

லிலக வைத்துக்

கொண்டிநின்ற வற்புத்தை யெவராலு நிச்சயிக்கக்

கூடா வொன்றை.

(இ-ள்.) மண்டலத்தின் மிசை - உலகத்தின்மீது, ஒருவன் செய்த-
ஒருவன் காட்டிய, வித்தை - வித்தையானது, அகோ எனவும் - ஆச்சரிய
மெனவும், வாரணாதி - கோழிமுதலியவற்றின், அண்டமவை-முட்டைகளை,
அடுக்கடுக்காய்- அடுக்கடுக்காய், அந்தரத்தில் - ஆகாயத்தில், நிறுத்தும்-

வைக்கின்ற, அவதானம்போல் - சாமர்த்தியம்போல், எந்தரும்-எண்ணிக்
கையிலமர்ந்த, நல் - சிறந்த, அகிலாண்டகோடியை - கோடிக்கணக்கான
உலகங்கள், தன்-தன்னுடைய, அருள்வெளியில்-சிதாஆகாயத்தில், இலக-
பிரகாசிக்கும்படி, வைத்துக்கொண்டுநின்ற - அடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்
கிற, அற்புதத்தை - அதிசயப்பொருளை, நிச்சயிக்ககூடா-இத்தகையதென
துணியக்கூடாத, ஒன்றை - ஒப்பற்றதனை என்க,

(வி - ரை) இந்திரசாலவித்தைகாட்டுவானொருவன் அநேகமான மூட்
டைகள் ஒன்றின்மேலொன்றாகவாகாயவெளியினிற்றுகாட்டுவதுபோல
முதல்வன்பல்லாயிரவண்டங்களும்கூடியத்திலடுக்கடுக்காய்வைத்துள்ளா
னென்பதாம் கடலினிடத்துள்ளமணற்கூட்டங்கள்போல அண்டங்கள் எண்
ணிலவிருத்தலின் அண்டகோடி என்றனர். திருமந்திரம், “பெறுபகிரண்டம்
பேதித்தவண்டமெநிகடலேழின்மணவளவாகப்பொறியொளிபொன்னணி
யென்னவிளங்கிச், செறியுமண்டாசனத்தேவர்பிரானே” என்றதனார்காண்க
முதல்வன்சர்வவியாபியாகலின்பல்லாயிரவண்டங்களும் அவனுள் வியாப்பி
யமாகுமென்பர், அகிலாண்டகோடியைத்தண்ணருள் வெளியிலகவைத்து
என்றனர். இது முதலெட்டுச்செய்யுள்வரையிற் குளகம், என்னை? “குளகம்
பலபாட்டொருவினை கொள்ளும். அகோ என்பது வியப்பிடைச்சொல்.

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம்

யோக பூமி

நின்றுதெளிந் தவற்பேசா மெளனநியாயத்தைநிறை

நிறைவைத் தன்னை

யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்

யசலமாகி

யென்றுமுள்ள விற்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத

வியற்கை தன்னை.

(இ - ள்) ஒன்றுஇரண்டுகூடிய - ஒன்றாகவும் இரண்டாகவும், விவகரிக்கு
ம்-விவகாரஞ்செய்யும், விவகாரம்-விவகாரத்தினை, கடந்து-ஒழிந்து, ஏழாம்
யோகபூமி-ஏழாவது போகபூமியில், நின்று-தங்கி, தெளிந்தவர்-அறிவோர்க்
கு, பேசா-பேசாமையான, மெளனநியாயத்தை-மவுனநீதியினை, நிறைநிறை
வை-முழுநிறைவினை, தன்னைஅன்றி-தன்னையல்லது, ஒருபொருளுமில்லாத
தாக எப்பொருட்கும்-எல்லாப்பொருள்களுக்கும், தான்முதல்-தானேமுதற்
பொருளாகி, அசலமாகி - சலியாததாகி, என்றும்உள்ள-எக்காலத்தும்நிலை
பெற்ற, இன்பத்தை - ஆநந்தத்தை, என்க.

(வி - ரை.) ஏகான்மவாதியைப்போல் ஒன்றென்றும், பேதவாதியைப்
போல் இரண்டென்றும்கூறாது போதத்தையொழித்துமவுனந்தமாயிருக்
கவேண்டுமென்பார் ஒன்றிரண்டாய்விவகரிக்கும்விவகாரங்கடந்து என்றார்

மூலமொருங்கும் 'எகமிரண்டென்றும்சும்மாவிருவென்றுசொன்னான்' என்றதனாற்சாண்க். யோகபூமிகல் ஏழாவனசபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி சத்தவாபத்தி; அசஞ்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியகைஎன்பனவாம் இவை மூன்றையே துற்சங்கவற்சிதர்களும், ஞானசாதத்திரம்பயின்றவர்களும் மூவேட மாதீத்தவர்களும், ஞானவுணர்ச்சியடைந்தவர்களும், தவம்புரிந்தவர்களும், திருபுடியற்றவர்களும் சிவமார்தன்மையடைந்தவர்களும்டையும் பூமிகளாம்

பதமுன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்

பரிசு காட்டி

சதமாகி விராலம்ப சாக்ஷியதா யாரம்பத்

தன்மை யாகி

விதமியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளை ிகீண்டெழுந்து

விவல மாகி

மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை

மெனன வாழ்வை

(இ-ங்) பதம் மூன்றும் - முப்பதங்களுையும், கடந்தவர்க்கு - தாண்டின ர்க்கு, மேலான-மேன்மையாகிய, ஞானபதம்-ஞானமாகியபதத்தின்பரிசுகா ட்டி-தன்மையினைக்காட்டி, சதம் ஆகி-சாக்ஷதமாகி, விராலம்ப-பற்றுக்கோ டிலவாத, சாட்சியதாய்-சாட்சியுதமாகி, ஆரம்பத்தன்மைஆகி- ஆதிபார்தன் மையுடையதாகி, விதம் யாவும் கடந்து - எல்லாவிதங்களையுந்தாண்டி, அவி த்தை என்னும் - அஞ்ஞானமென்னும், இருளை-அந்தகாரத்தினை, கீண்டெ-பி ண்த்த, எழுத்து - எழுத்து, விவலம்ஆகி - மலாகிதமாகி, மதம்ஆறும்- ஆறச மயங்களும், காணாத - காணக்கூடாத, ஆனந்தசாகரத்தை - இன்பக்கடலை, மெனனவாழ்வை - மவுனவாழ்க்கையை, என்ச.

(வி - ரை) சரியை, கிரியை, யோக முதலியவற்றால் அடைதற்கேது வாயுள்ள சிவசாலோக, சிவசாமீப, சிவசாரூபமாகியமுப்பதங்களுையடைதற் குக்காரணமாய தன்மையினைப் பெற்றவர்கட்கே ஞானம்சித்திக்குமாகலின் பதமுன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப் பரிசுகாட்டி என்றனர் சுத் தாத் தவித்சித்தாந்தசன்மார்க்கர் அறியத்தகுந்தமுதல்வனது உண்மைநிலை யினைச் சோபானமார்க்கத்தர் அறியாநாகலின் மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை என்றனர். (எருக)

வாழ்வனைத்தந் துந்தனில்ப மாகடலை நல்லமிர்தை *

மணியைப் பொன்னைத்

தாழ்வமெவன் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவிதவின்பச்

சுரத் தன்னைச்

சூழ்பெரும்ப ரொளியையெளி டார்த்தப ரவெளியை

சுதத்தை மாறு

தேவூலகுங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமா

மியற்கை தன்னை.

(இ-ள்.) வாழ்வு அனைத்தும் - எல்லாவாழ்வுகளையும், தந்த - அருளிய, இன்பக்கடலை - ஆனந்தசாகரத்தினை, நல்-சிறந்த, அமிர்தை-அமுதத்தினை, மணியை-மாணிக்கத்தினை, பொன்னை-சுவர்ணத்தினை, தாழ்வுஅற-இழிவற்ற, என்-அடியேனது, உள்ளத்து-மனத்தினிடத்து, இருந்த-எழுந்தருளியிருந்த, தத்துவத்தை - உண்மைப்பொருளை, அத்துவித சாரம் தன்னை-அத்துவித சாரத்தினை, சூழ் - வளைந்த, பெரும்பேர்ஒளியை-மிகவும் பெரிதாகிய ஒளியினை, ஒளிபரந்த - ஒளிபரவிய, பரவொளியை-பரமாகாயத்தினை, இன்பச்சுகத்தை - பேரானந்தத்தை, மாறாது - நீங்காது, எழுவலகத்திலும்வியாடித்து, இன்று ஆய்-இன்றாகி, நாளேஆய்-நாளையாகி, என்றும்ஆய்-என்றுமாகின்ற, இயற்கைதன்னை - இயற்கையினை, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மகோடிகள் அவரவர்களசெய்த சன்மத்திற் கேற்ப அவரவர்கள் போகக்கூற அவரவர்கட்குக்கட்டிவைப்பான் முதல்வனையாகலின், வாழ்வனைத்துத்தந்த விற்பமாகடலை என்றனர். சுத்தாத்துவிதசித்தார்த்தத்தின் அனுபவமாயுள்ள ஞேயப்பொருள் முதல்வனையாகலின் அத்துவிதசாரத்தை என்றனர். இன்றைக்கிருந்து நாளேக்கில்லாததன்மையினை வாய்ந்த ஆன்மாக்களைப் போலல்லாது என்று முள்ளவன் முதல்வனாகலின், இன்றாய் நாளையாய் என்று மாபியற்கை தன்னை யென்றனர். (எடுஉ)

தன்னையறிந்தவர் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுந்

சமத்தை லோகம்

மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொருபானந் தச்சுடரை

வேத மாதி

யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோடிகளிடைய

விடைய ருத

பொன்னைவிரித் திடுமூலகத் தும்பருமும் பரும்பரவும்

புனித மெய்யை.

(இ-ள்.) தன்னையறிந்தவர்-தன்னையுணர்ந்தவர், தம்மை-தங்களை, தான் ஆக செய்தருளும்-தானாகச்செய்தருளுகின்ற, சமத்தை-சமயநிலையை, லோகம்-உலகத்தின், மின்னை-மின்னலை, நிகர்த்திட - ஒத்து (அழியவும்) அழியா-கெடாத, சொருபானந்த சுடரை - சொருபானந்தசோதியை, வேதம்ஆதி-வேதமுதலியவை, என்னை அறிவுஅறிதுஎன்ன-என்னையறிதல் அறிதாமென்னவும், சமயகோடிகள்-பலசமயங்களும், இடைய-(காணுது) பின்வாங்கவும், இடையருத-விட்டுநீங்காத, பொன்னைவிரித்திடுமூலகத்து-பொன்னுலகத்தின், உம்பரும்-தேவர்களும், இம்பரும்-மனிதர்களும், பரவும்-துதிக்கின்ற, புனிதமெய்யை-திருவருள் மேனிபுடையதை என்க.

(வி-ரை.) தன்னைத்தன்னுடைய தேகத்தினுக்கன்னிய மென்பதனையறிந்த ஆன்மத்தரிசனஞ்செய்தவரே சிவதரிசனத்திக்கு யோக்கியர்களாய் அவர்கள் சுவானு பூதியாகிய ஞேயத்தமுத்திமுதல்வனுடனென்றுபேவாராத

சுரு 2 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

உல்த் தன்னையறிந்தவர்தம்மைத்தானாகச் செய்தருளும் சமத்தை என்றனர். "செய்யாக்கொணையாண்ட" என்றபெரியோர்கருத்து மிதுவேயாம் முதல் உன் வேதாதிகனாலும், சமயங்களாலும் அறிதற்கரிய அகனனாய்விவங்கு பவனாய்நம்பத்தியால் வழிபடுவார்கட்கு அருட்டிருமெனிகொண்டே சகனனாய் விளங்குவனாகலின். வேதமாதியுனிதமெய்யை என்றனர். (௭௭௩)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்ப்

பாச சாலம்

விரவிசிற விரசித்திரத்தை யைக்யபதத் தினிதிருந்த

விவேகந் தன்னை

நிரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறிபார்க

னிதயம் வேதச்

சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத

சுகாகா சத்தை.

(இ-ள்.) பரவு அரிய-துதித்தற்கரிய, பரமசிவமாய்-பரமசிவமாகி, அது எனல்தும்-அது எனற்கேதுவாகி, நான்எனல்ஆய்-நான்என்பதற்கேதுவாகி, பாசசாலம்-பாசக்கூட்டத்தால், விரவி நின்ற-காரியப்பட்டுள்ள, விசித்திர ததை-விசித்திர ரூபத்தினை, ஐக்யபதத்து-கலப்பில், இனிது இருந்த-இன்ப மயமாயிருந்த, விவேகம் தன்னை-ஞானசொரூபத்தினை, இரவுபகல்-இராப் பகல், இன்பு மறப்பு - நினைப்புமறைப்புக்கள், என்னும்-என்று சொல்லப் பகிசிற, தொந்தம்-தொடர்பினை, அறியார்கள்-அறியாதவர்களுடைய, இத யமே-இருதயமே, வேதச்சிரம் - வேதமுடிவென்று, வாழ்-அதனிடத்துவிள க்குகின்ற பராபரதை-பராபரவஸ்துவினை, ஆனந்தம் நீங்காத-இன்பபரிமைந் த, சுகாகாசத்தை - ஞானகாயத்தினை. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன்யாரும்றிதற்கரியவனையிருப்பினும்அதுஎனச்சுட்டி யறிதற்கேதுவாயுள்ள முன்னிலையினு, நானெனச்சொல்லுதற்கேது வாயுள் ள தன்மையினும் மயாகாரியமான பிரபஞ்ச சொரூபமெனற்கேது வாயுள் ள பட்டக்கையினும் விளங்குவனென்பதாம். (௭௭௪)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன

மறியே மென்னும்

சித்தியத்தை கிராமயத்தை நிற்க்குணத்தைத் தன்னருளா

னினைவுக் குள்ளே

வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாக வெந்நாளும்

வளர்த்துக் காக்குஞ்

சித்தினைமாத் தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத்

தெய்வந் தன்னை.

(இ-ள்.) அத்துவிதஅனுபவத்தை-அத்துவிதானுபவப்பெற்றுநா, அனந் தமறை - அனந்தமான வேதங்கள், இன்னம் இன்னம்-இன்னும் இன்னும்,அ திதேம் என்னும்-அறியோமென்னற் குறிய, சித்தியத்தை-என்றுமுள்ளதை,

நிராமயத்தை-நோயில்லாததை, நிர்க்குணத்தை-குணமின்மையினை, தன் அருளால்-தன்னுடையவருளினாலே, நினைவுக்குள்ளே-கருத்தினிடத்தே, வைத்துவைத்துப்பார்ப்பவரை - அனவரதம் நோக்குபவரை, தான் ஆக - தானே யாகும்படி, எந்நாளும் வளர்த்து-எந்நாளும் விருத்தியடைவித்து, காக்கும்-காக்கின்ற, சித்தினை-சிற்பொருளை, மா-பெரிய, தூ-பரிசுத்தமாகிய, வெளியை-ஆகாயத்தினை, தன்மயம் ஆம்-தன்மயமாகிய, ஆனந்தத் தெய்வந்தன்னை-இன்பம் அருளும் தெய்வத்தை. என்க.

(வி-ரை.) சகலசமயாதித சுத்தாத்துவித சித்தாந்தசெல்வர்கள் அனுபவிக்கும்பொருள் என்பார் அத்து வித அனுபவத்தை என்றனர். முதல்வன்யா மாணும் எட்டிதற்கரிய இயல்பினனாயினும் அருளைமுன்னிட்டு அறியும் சித்தாந்த செல்வர்கள் தரிசித்தற்கு அவர்கள் மனத்தின்கண்ணே விளங்கித் தோன்றி அவர்களைத்தன் மயமாக்கிக் கொள்வான் என்பார் நித்தியத்தைக் காக்குஞ் சித்தினை என்றனர். (எடுகு)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக

சமாதி யாகப்

பொன்னிலே பணிபோலும் ம!யைதரு மனமேயுன்

புரைசுடர்ந்தா

யென்னிலே யான்பிழைப்பே நெனக்கினியா நுன்போல்வா

ரில்லை யில்லை

யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ

ருறவு மாவாய்.

(இ-ள்.) தன்னிலே-தன்றேகத்தினிடத்திலே, தானாக-தேகத்தினுக்கு அன்னியமாம் தான் ஆன்மசொருபமாயிருப்பதாக, நினைத்து - (விசாரித்து) எண்ணி, கனிந்து-(மனங்) கசிந்து, அவிழ்ந்து - (மனம்) வெளியாகி, சுகசமாதி ஆக-சுகத்தைவினாக்காரின்றசமாதியுண்டாக, பொன்னிலே - பொன்னிறை காரியப்பட்ட, பணிபோலும்-ஆபரணம்போலும், மாயைதரும்-மாயா காரியமாக விளையும், மனமே-நெஞ்சே, உன்-உனது, புரைகள்-குற்றங்கள், தீர்த்ததாய் என்னின்-நீங்கினையாயின், யான் பிழைப்பேன்-யான் உய்வேன், இனி-இனி, எனக்கு-எனக்கு, உன்போல்வார்-உன்னைப்போல சகாயம் செய்வார், யார்-யாவர், இல்லை இல்லை-ஒருவரும்இல்லை இல்லை, உன்னிலோ-எண்ணிப்பார்த்தாலோ, திரு அருளுக்கு-திருவருளுக்கு, ஒப்பு ஆவாய்-சமாணமாவாய்-என் உயிர்க்கு - என்னுடைய உயிரினுக்கு, ஓர் உறவும்-ஒப்பற்ற உறவும், ஆவாயென்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவாகிய தான் உபாதிரகிதனாய் எல்லாவற்றையும் தன்னிற் கண்டு தவங்கூடி முதல்வனைநினைந்து மனங்கசிந்து சுக மனுபவித்தலே சமாதியாகலின், நினைத்து கனிந்தவிழ்ந்து சுகசமாதியாகவென்றனர் திருமந்திரம்: “காரியமானவுபாபதியைத்தான்கடர், தாரியகாரணமேழுத்தன்

சூதிர தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பாஜந வாரிய காரணமாய்த்தவத்திடைத், தாரியல்தற்பாஞ்சேர்தல் சமாதி
யே என்றதனாக்காண்க. தட்டானொருவன் பொன்னினைப்பணியாகக்காரி
யப்படுத்தியதுபோலமுதல்வன் மாயையினைமனமாகக்காரியப்படுத்தினானுத
வன், பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதருமனமே என்றனர், பிரபஞ்சத்தி
ன் கண்ணே சுகல திமைகளும் விளைதற்குக் காரணம் மனமாயிருத்தலினாலு
ம் அத்தகைய மனத்தில் திமைமாத்திரம் விளையாதிருக்கின் ஆன்மா அடை
யவேண்டியசாம்பிராச்சியத்தினையடைந்து விடு மாகலின்மனமே ஆவாய்
எனப்புகழ்த்தார். (எடுசு)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதியேனுமுனை

யொழிந்து தள்ளந்

சுறவுமரி தரிதன்றோ விகபரமு முன்னையன்றி

யாவ துண்டோ

வறிதினுன்னே யசத்தென்னல் வழக்கென்று சத்தெனவும்

வாழ்த்து வேனென்

சுறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மதே யத்தினிரீ

செல்லல் வேண்டும்.

(இ-ன்.) உற-மிகவும், உடலைஎடுத்தவரில்-பிறந்தவர்களில். பிரமாதியே
னும்-பிரமாதியானாலும், உன்னை ஒழிந்து-(மனமே) உன்னையீக்கி, தள்ளற்கு-
காலக்கழித்தற்கு, அறவும்-மிகவும், அரிது அரிது அன்றோ-அருமையாகுமல்
வவா, இகபரமும்-இகபரசித்திகளும், உன்னை அன்றி-உன்னையல்லது, ஆவது
உண்டோ-கடைகூடுவதுளதோ, வரிதில்-வீணே' உன்னை அசத்துஎன்னல் -
உன்னை அசத்தென்று சொல்லுதல், வழக்கு அன்று-விவகாரமல்ல, சத்து என
வ்வாழ்த்துவேன்-சத்தென்றும் வாழ்த்தாநிற்பேன், என்சிறுமைகெட-என்
னுடனே தாழ்வுநீக்க, பெருமையின்-பெருமையின், நின் சென்மதே யத்து-உன்
சன்ம பூமிக்கு, இனிச் செல்லல் வேண்டும்-இனிநீபோதல் வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) மனமானது அசத்தேயாயினும், பிரமாதிதேவர்களும் மனம்
காரணமாகவே தாங்கள்போக மனுபவித்து வருகின்றனராகலினாலும், இக
பரசித்திகளையடைய வேண்டுமாயினும் மனமே காரணமாயிருத்தலினாலும்
அம்மனத்தினை அசத்தெனக் கூறுதற்கேலாது சத்தெனக் கூறுதற்கே யிட
முண்டென்பார், உறவுடலை.....சத்தென வாழ்த்துவேன் என்றனர். பிரமாதி
என்றதனால் விண்டுமுதலியோரையுக்காட்டிக், எல்லாவிபரீதங்கட்கும் கார
ணமாயிருப்பது மனமாகலின் அது இறந்துபடவேண்டுமென்பார், என்சிறு
மைகெட.....செல்லல் வேண்டும் என்றனர். (எடுசு)

வேண்டியநா ளென்றோடும் பழகியநீ யெனைப்பிரிந்த

விசாரத் தாலே

மாண்கிடக் கினுமந்த வெல்லையையும் பூரணமா

வணக்கஞ் செய்வே

ஞாண்டகுரு மெளனிதன் ஞ ஸியானெனதற் றவனருஞ
 ஞவேன் பூவிற
 காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன்னுலென்
 கவலை தீர்வேன்.

(இ-ள்) வேண்டியநான் - அநேகநாளாக, என்னோடும் - என்னுடனே,
 பழகியநீ - பழகியிருந்தநீ, என்னைப்பிரிந்த - என்னைவிட்டு நீங்கிய, விசாரத்
 தாலே-துன்பத்தினாலே, மாண்டுகிடக்கினும் - நீமடிந்துஇருந்தாலும், அந்த
 எல்லையையும்-அந்தஇடத்தினையும், பூரணமாய்-பூர்த்தியாய், வணக்கஞ்செய்
 வேன் - வணக்காரிற்பேன், ஆண்ட- (நீ யொழித்து போனதினால்) என்னை
 யாண்டருளின, குருமௌனிதன்னால் - மௌநகுருவினால், யான் எனது
 அற்று - யான் எனது என்பது நீக்கி, அவன் அருள் - அக்குருவின் திரு
 வருளே, நான்-ஆவேன் - நாளுகிவிடுவேன், பூவில்- உலகத்தில், காணத்தக்க-
 காணும்படி, என்சித்தி - அட்டசித்திகளும், முத்தி - மோட்சமும், எனக்கு
 உண்டாம் - எனக்குளதாகும், உன்னால் - உன்னாலே, என்கவலைதீர்வேன் -
 என் வியசனமொழிவேன். என்க.

(வி-ரை) கோடானுகோடி சன்மங்கடோறும் தன்னுடனிருந்து சகல
 போகங்களையும் கூட்டிவைத்த மனமானது இச்சென்மத்தினீங்கவே அதற்
 குபசாரமாக வணங்குவேன்என்பார், வணக்கஞ்செய்வேன்என்றனர் மாயா
 காரியமாகிய மனநீங்கவே தன்னையாண்டுகொண்ட சற்குருவினால் உபதே
 சத்தால் அகங்கார மமகாரமற்று சகலசித்திகளையு மடைவே னென்பார்,
 ஆண்டகுரு.....உண்டாம் என்றனர், (எருஅ)

தீராத வென்செனன வழக்கெல்லாம் திருமிந்தச்
 செனனத் தோடே
 யாரேனு மறிவரிய சேவன்முத்தி யுண்டாகு
 மைய வைமோ
 காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை
 காட்டப் போமோ
 பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை
 பகர லாமோ.

(இ-ள்) தீராத - நீங்காத, என்செனன வழக்குஎல்லாம் - என்சென்
 மத்திலுண்டாகிய விவகாரங்களியாவும், இந்த செனனத்தோடேதீரும்-இச்
 சென்மத்திலேயே நீங்கிவிடும், யாரேனும்-எவராயினும், அறிவு அறிய-
 அறிதலருகையாகிய, சேவன் முத்தியுண்டாகும்-சேவன் முத்திநிலைமையுமுண்
 டாகும், ஐய - ஐயா, ஐயோ-அத்தோ, காரேனும் - மேகத்தையானாலும்,
 கற்பகப் பூங்காவேனும்-கற்பகப் பூஞ்சோலையேயானாலும், உனக்கு - (மன
 மாகிய) உனக்கு, உவமை - ஒப்புப்பொருளாக, காட்டப்போமோ-எடுத்துச்
 சொல்லப்படுமோ, பார் ஆதியாக - பூமிமுதலாகவுள்ள, ஏழுமண்டலத்தில்-

சத்தலோகங்களில், நின்மகிமை - உன்பெருமையை, பகரலாமோ-சொல்லு தந்தியையுமோ, என்க.

(வி - னை.) மனங்காரணமாகவே பலசென்மங்கள் உண்டாயின வாக வினாலும், அது இப்போது நீங்கவே பிறப்புக்குக் காரணமொழிந்து சேவன் முத்திகலை உண்டானதாகவினாலும், தீராதவென்செனனம்.....உண்டா கும் என்றனர் மனம்போலநிமிடத்திற்குள் பலகோடி காலங்களை வினாவிக் கும் பதார்த்தம் வேறொன்று உலகிலில்லை என்பார், காரேனும்.....பக ரலாமோ என்றனர்.

(எருக)

பாயப்புலி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படியகில மாயைப் பெரும்படைக் கேயிலக் காவெனை வைத்தனையோ கீயெப் படிவகுத் தாலுநன் நேரின் பெருங்கருணை தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே.

(தி-ன்)பாய்-பாய்கின்ற,அப்புலிமுன்னம்-அப்புலியினுக்கெதிரில்மான்- மாணது, கன்றைக்காட்டும்படி-தன்கன்றினைக்காட்டுதல்போல, அகிலமா யை-பிரபஞ்சமாயையான,பெரும்படைக்கே-பெரிய ஆயுதத்தினுக்கே,இலகு ஆ-இலட்சியமாக என்னை-அடியேனை, வைத்தனையோ-வைத்திட்டாயோ,நீ- தேவரீர், எப்படி-எவ்விதமாக, வகுத்தாலும்-வகைப்படுத்தினாலும், நன்றே- கல்லதே, நின் - தேவரீரது, பெருங்கருணை-பெரிய வருளை, அடியார்க்கு- அடியவர்க்கு,தாய்ஒத்து-தாயினைநிகர்த்துஅருள்-கருணைபுரிக்கின்றசச்சிதா னந்த-சத்தசித்தஆனந்த சொருபமாகிய,தற்பரமே தற்பரவஸ்துவே என்க.

(வி-ரை) அதிக கொடுமை யோடுங்கூடிய புலிமுன் மான்கன்று எதிர் பட்ட காலத்துத்தப்பாது அழியுமாயோல, அதிககாலத்தோடுங்கூடியமாயா காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தின்முன் ஆன்மாஎதிர்ப்பட்ட காலத்துத்தப்பாது மயக்கி தன்பமையுமென்பது நிச்சயமாக எனை இங்ஙனஞ்செய்தல் தரும மாயோவென்பார், பாயப்புலி வைத்தனையோ என்றார். புலியெதிர்த்த கால த்து மாணதுதன்கன்றினைக்காட்டித் தான்மறைதல் வழக்கமாகவினாலும் இவ்வாறெடுத்துகாட்டினார், நன்மையே செய்யினும் தீமையே செய்யினும் அதனின்பாரமென்பார் எப்படிவகுத்தாலுநன்றே என்றனர். தீருவர்க்கும். அன்றேயென்னுவிழு முடலுமுடமையெல்லாமுக், குன்றே யனையா யென் னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, வின்றோரிடையுறெனக்குண் டோ வெண்டோன் முக்கணம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் காணே விதற்கு நாயகமே,, என்றதனாண்க.

தற்பர மாஞ்சிற பரமாகி மன்றற் சனிநடித்தா நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதொன் னெஞ்சுகமாங் கற்பரத் தாங்கு கரைந்திட வாறெத்த கயட்சிநல்கும் பொற்பர முயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே.

(இ-ள்.) அம்போருகன் - மலரோனும், மால் - விண்டுவும், பணி - வணங்கத்தக்க, நீதர் - நீதியையுடையவர், தற்பரம் ஆம் - தற்பரமாகிய, சிற்பரம்ஆகி - சிற்பரமாகி, மன்றம் தன்னில் - அம்பலத்தினில், நடித்து நிற்பர் - திருக்கூத்தினைச்செய்து எழுந்தருளுவர், (அத்தகையர்) என் - அடியேனது, நெஞ்சகமாம் - மனமாகிய, கல் - கல்லானது, பார்த்தாங்கு - பாவினாற்போல, கரைந்திட - உருகிட, வான்ஓத்த - மேன்மையாகிய, காட்சி - காட்சியினை, நல்கும் - கொடுக்கும், பொற்பு - அழகாகிய, அரம் ஆய் - அரமாகி, என்வினை - அடியேன் தீவினையாகிய, கருந்தாதை - இரு ம்பினை, பொடிசெய்தது - பொடியாக்கினது, என்க.

(வி-ரை) இவ்வாசிரியர்முன்னர் வண்டுளபமணிமார்பன் மனைவியொடு ம்புதல்வனொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும் என்றதற்கேற்ப அம் போருகன் மால்பணி என்றனர். முதல்வன்சாட்சியினைக்காண்டல் மாத்திரத்தானே கன்மனமுங்கரைந்து கருந்தாதையொத்தவினையு நீங்குமாகலின் கருந்தாதைப் பொடிசெய்ததே என்றனர். (எசுக)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவடிக்கே
கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின் றுடிக் கசிந்துருகி
உய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலி யூரத்தனே.

(இ-ள்.) புலியூர் - சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அத்தனே - தந்தையே, செய்யும் தவம் - செய்தற்குரிய தவமானது, சற்றும் இல்லாத- சிறிதுமில்லாத, நான் - அடியேன், உன் - தேவரீரது, திருவடிக்கு - திருப் பாதங்களுக்கு, கொய்யும் - பறிக்கப்படுகின்ற, புதுமலர் - அன்று பூத்தம லரை, இட்டு - டிரித்து, மெய்யன்பர்-சிவனடியார், குழாத்துடனே - திருக் கூட்டத்துடனே (கலந்து) கையும் - கரங்களையும், சிரமிசை கூப்பி - சிர சின்மீது அஞ்சலித்து, நின்று - நின்று, ஆடி - கூத்தாடி, கசிந்து - மனங்கசி ந்து, உருகி - மெய்யுருகி, உய்யும்படிக்கு - பிழைக்கும்படிக்கு, அருள் செய் வது - கிருபைபாலிப்பது, என்றோ - எந்நாளோ, என்க.

(வி - ரை) புதுமலர் இடுதல், அடியாருடன் கூடுதல், கைகுவித்தல், கூத்தாடுதல், மனங்கசிதல், மெய்யுருகுதல் முதலிய சிவனடியார்கள் கின்றி யமையாது அமைந்த இலக்கணங்களாம். இக்கருத்துப்பற்றியே திருவாசகத் தில். “ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலையென்பருகிப், பாடுகின்றி லை பதைப்பதுஞ் செய்கிலபாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலைது ணையிலிபிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதேறாமலிலை செய்வதொன்ற றியேனே.” எனக்கூறியதுஉமாம். (எசுஉ)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகிநின்ற

சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவாம்

சுருதி தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை

எத்தனை நாள்கெல்லு மோமன மேகண்டிறைஞ்சுதற்கே.

(தி - ன்.) மனமே - நெஞ்சமே, அத்தனை - (எனது) அப்பனை, சிற்றம்
மலனை - சிதாகயத்து நடிப்பவனை, என் - அடியேனுடைய, உயிர் ஆகி
கின்ற - உயிராகியேழுந்தருளிய, சுத்தனை - பரிசுத்தமுடையவனை, சுத்த
மெனி ஆனவனை - வெறுவெளியானவனை, சுகவடிவு ஆம் - சுகசொருபமா
கிய, சித்தனை - நித்தியமானவனை, நித்தம் - எக்காலத்தும், நிராதாரமாகிய -
ஆதாரமற்றிருக்கின்ற, நின்மலனை - மலமில்லாதவனை, கண்டு - கண்ணுரத்த
சித்த, திறைஞ்சுவதற்கு - வணங்குதற்கு, எத்தனைநாள் - எத்தனைகாலம்,
செல்லுமோ - கழியுமோ, (சொல்வாயாக) என்க.

(வி - ரை.) எத்தனைநாள் செல்லுமோ மனமே கண்டிறைஞ்சுதற்கே
என்றதனால் இதுகாறும் இவர்கண்டதும் இறைஞ்சினதும் நடத்தின்பாலே
யாகி யினிச்சொருபத்தினை நாடிக்காணவேண்டுமெனவும் விரும்பினாராயி
ந்தும். நடத்தமும், சொருபமுமாகியவிரண்டும் முதல்வனுக்குறிய அநாதி நித்
தியாகிய இலக்கணமேயாயினும் நடத்தம் துவித்ததையும், சொருபம் அத்
துவித்தினையும் விளக்கலின் இரண்டாவதனையும் நாடினர். (எசுந)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி

லண்டார்புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்கு மசனிதன்னைக்

கொண்டாடி னுர்முனங் கூத்தாடு மத்தன் தன் கோலமெல்லாம்

விண்டாலம்மாவொன்றுங்காணுதுவெட்டவெறுவெளியே.

(தி - ன்.) கண்டார் - (முதல்வனாகிய) தன்னையுள்ளபடி தரிசித்தார், உள
த்தினில் - மனங்களில், கால் ஊன்றி - அடியிட்டு, கருணைபெய்யும் - கரு
ணைமழையினைப் பொழிகின்ற, முகில் - மேகமாம், அண்டார் - பகைவர்களு
டைய, புரத்துக்கும் - திரிபுரங்கட்கும், அன்பர் - சிவனடியார், வினைக்கு -
வினையினுக்கும், அசனி - இடியாம், தன்னை - (முதல்வனாகிய) தன்னை,
கொண்டாடினர் - தோத்தரித்தார், முன்னம் (அவர்கட்கு) எதிரில், கூத்தா
டும் - நிர்த்தனஞ்செய்யும், மத்தன் - உண்மத்தன், கோலம் எல்லாம் - (அம்மு
தல்வன்) திருக்கோலங்களையெல்லாம், விண்டால் - சொல்லலாமென்றால்,
ஒன்றும் - சிறிதும், காணுது - காணப்படாது, வெட்டவெறுவெளியே - (காண
ப்பவெது) சிதாகாயமேயாம், அம்மா - ஆச்சரியம், என்க.

(வி - ரை) அடியார்க்குக் கருணைசெய்வானும், அவர்வினைகளைப் போக்
குவானும், அவர்கள் முன்பிரத்தியட்ச மாவானுமாகிய முதல்வன் உண்மை
யினைவிசாரிக்குமிடத்து எவற்றினையுங் கடந்து நின்ற சிதாகாய சொருபனை
ன்பர், கோலமெல்லாம் விண்டாலம்மா வொன்றுங்காணுது வெட்டவெறு
வெளியே என்றனர். திருமந்திரம். “பெருநிலமாயண்டமாயண்டத்தப்பாற்,
நருநிலமாயின்ற கொள்கையனீசன், பெருநிலமாய்நின்று தாங்கியதாளோ
னருநிலமாய்பிறை வாதிப்பிரானே.” என்றதனாற் காண்க. (எசுச)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினையா
வொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின் றுலாவுவன்கா
ணளியாருங்கொன்றைச் சடையாடவம்புலி யாடக்கங்கைத்
துளியாட மன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) வெளியானநீ - சிதாகாயரூபமாக விளங்குந்தேவரீர், என் - அடியேனுடைய, மனவெளியூடு - மனாகாயத்தின்கண்ணே, விரவின் - கலந்தால், ஐயா - ஐயனே, ஒளி ஆரும் - ஒளிபொருந்திய, கண்ணும் - விழியும், இரவியும் - சூரியனும், போல-போல, நின்று - தங்கி, உலாவுவன் - உலாவுவேன், அளியூரும் - வண்டுகள்நிறைந்த, கொன்றை - கொன்றைமரலையினேத்தரித்த, சடைஆட - சடாபாரம் அசையவும், அம்புலிஆட - அச்சடையின் கண்ணேமெள்ள சந்திரன் அசையவும், கங்கை - கங்கையின், துளியூட - நீர்த்துளி அசையவும், மன்றுள் - சிற்சபையில், நடமாடும் - ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய்யும், முக்கண் - மூன்று விழிகளையுடைய, சுடர்க்கொழுந்தே-அக்கினிப் பிழம்பே, என்க.

(வி - ரை.) மனவெளியூடு விரவலாவது, ஆன்மாவினிடத்தில் திரோதான சத்தியால் தடையுற்றிருந்த முதல்வன் வெளிப்பட்ட அவசரமேயாம், அங்ஙனம் வெளிப்பட்டகாலத்து ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் கண்ணும் இரவியும்போல அத்துவிதமாகவிளங்குவாராகலின், கண்ணுமிரவியும் போனின் றுலாவுவன் என்றனர், அது அபேதத்தன்மையினை விளக்கியவாறாயிற்று. இதனால் பொற்பணிபோல பேதங்கூறுவார் மதமறுக்கப்பட்ட. என்னை? பொன்னுக்குபணிக்கு மாற்று ஒன்றாறற்போல எல்லார்க்குஞ் சுகதுக்கங்கள் ஒத்தல்வேண்டுமாகலின்.

(எசுரு)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி
லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப் புணை தந் தருள்வதென்றே
வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெருமானென் றிறைஞ்சிவிண்ணோர்
தொழுந்தாதை யேவெண்பொடிபூத்தமேனீச்சுகப்பொருளே.

(இ-ள்.) விண்ணோர் - தேவர்கள், எழுந்து - எழுந்துநின்று, எம்பெருமான் - எமதுபெருமானே, ஆதரவுசெய் - ஆதரவினையுண்டாக்கு, என்று - என்னத்தோத்தரித்து. இறைஞ்சினொழும் - வணங்கித் தொழுதற்கேற்ற, தாதையே - தந்தையே, வெண்பொடிபூத்த - திருவெண்ணிறுண்டாய - மேனி - திருமேனியினவாய்ந்த, சுகப்பொருளே - ஆனந்தசொரூபமே, கொழு - செழிய, தாதுஉறை - மகரத்தம்பொருந்திய, மலர்க்கோதையர், மலரைச்சூடிய மாதர்களுடைய, மோகம் - ஆசையாகிய, குரைகடலில் - ஆரவாரத்துடன்கூடிய சமுத்திரத்தில், அழுந்தாதவண்ணம் - அழிமுதாபடி, நின் பாதப்புணை - தேவரீர் திருவடியாகிய மரக்கலத்தினை, தந்தருள்வது - கொடுத்தருள்வது, என்றோ - எக்காலமோ (அறிகிலென்) என்க.

(வி-ரை.) உலகர் மரக்கலத்தினைக்கொண்டு சமுத்திரத்தினைக் கடப்பதுபோல, சிவனடியார் இறைவனடியினைக் கொண்டு மோகக்கடலைக் கடப்பாகலின், முதல்வன் பாதத்தினைப் புணையாகவும், மோகத்தினைக்கடலாகவும் கூறிவைத்தனர். திருக்குறள். “பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவர் நீந்தாரிறைவனமசேராதார்” என்றதும் இக்கருத்துக்கொண்டேயாம். இதனால் இறைவனடியினை மடையாதார்க்கு மோகக்கடல் கடத்தலருமைபா மென்பதாயிற்று. (எசுசு)

சுகமாகு ஞானர் திருமேனி யாநல்ல தொண்டர் தங்க ளாகமே பொற்கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று ளாடியகற் பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச் செகமாயை யானவ ருங்கோடை நீங்குந் திறமியே.

(இ - ள்.) சுகமே - சுகோதயம் விளைதற்கேதுவாகிய, ஞானம் - ஞானமே, திருமேனி ஆம் - திருமேனியாக்கொண்ட, நல்லதொண்டர் தங்கள் - சிவந்தவடியார்களுடைய, அகமே - மனமே, பொற்கோயில் எனமகிழ்ந்து - அழகிய கோயிலாகக்கொண்டு சந்தோஷித்து, மன்றுள் - சிற்றம்பலத்தில் ஆடிய - கூத்தாடின, கற்பகமே - கற்பகவிருட்சமே, உன் - தேவரீருடைய, பொன் - அழகிய, அடிநிழல் - திருவடிநிழலை, கண்டால் அன்றி - தரிசித்தால் அல்லது, பாவிக்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, இந்த செகமாயை ஆன - இப்பிரபஞ்ச மாயையாகிய, அருங்கோடை - நீக்குதற்கரிய கோடையானது, சீங்கும் திறம் இல்லை - நீக்கும்வகையில்லை, என்க.

(வி-ரை.) உலகர் கோடையினாலுண்டாகிய வெப்பத்தினைத் தணித்துக்கொள்ளற்கு மரநிழலைத்தேடியடைதல்போல, சிவனடியார் மாயையாலுண்டாகிய தீமையினரீக்கிக் கொள்ளற்கு முதல்வன் திருவடியினை நாடுவராகலின், மாயையினைக் கோடையாகவும், இறைவன் அடிநிழலினை மரநிழலாகவும் கூறினர். இதனால் இறைவனடியினைமடையாதார்க்குப் பிரபஞ்சமாயை சீங்கும்வகையில்லை யென்பதாயிற்று. (எசுஎ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே தூங்காமற் தூங்கினல் லாதே பெனக்குச் சுகமுமுண்டோ வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப் பாங்கா நடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே.

(இ.ள்.) ஓங்காரம் ஆம் - பிரணவசொருபமாகிய, ஐந்து எழுத்தால் - பஞ்சாக்கரத்தால், புவனத்தை - புவனங்களை, உண்டுபண்ணி - உண்டாக்கி, பாங்குஆ - முறைபாக, நடத்தும் - அவைகளை நடத்துகின்ற, பொருளே - வஸ்த்துவே, அகண்டபரசிவமே - அகண்டாகாரபரசிவமே, நீங்காது - நீங்காமல், உயிருக்கு - ஆன்மாக்களுக்கு, உயிராகி - ஆன்மாவாகி, நின்ற - தங்கிய, நினை - தேவரீரை, அறிந்து - உணர்ந்து, தூங்காமல் தூங்கி - தூங்கா

மல்தூங்கினாலன்றி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, சுருகும் உண்டோ - ஆனந்த முண்டாருமோ, என்க.

(வி-ரை) உச்சாரணமத்திரத்தால் பாசத்தினின்றிந்தாண்டி யுயரச் செய்கின்றமையால் ஓம் என்று கூறப்படும். ஓம் என்றுச்சரிக்கப்படும்போது நாதமாயும், ஓம்என்று எழுதும்போது விந்துவாயும், அகர உகர மகர மூன்றும் விந்துநாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுக்கடியபோது ஐந்தெழுத்தாயும் விளங்கும், இதுதூலபஞ்சாட்சரமாம். சூட்சுமபஞ்சாட்சரம் - “ந - ம - சி - வ - ய” என்பதேயாம். தூலபஞ்சாட்சரமாகியபிரணவம் வேறுதுணைவேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவதுபோல, சூட்சுமபஞ்சாட்சரம் வேறென்றி ஓசிரயமில்லாமலுச்சரிக்கப்படும். எங்ஙனமெனின் ஓம் என்பது சேராதவொருமந்திரமுமில்லை ஒமென்பது உயிரும் ஏனைமந்திரமுடல்களுமாம். “ஓம் - ந - மோ - நா - ரா - ய - ன் - ய” என்பதில் ஓம் என்பதனைக்கின் அஷ்டாக்ஷரிபோய் சடாட்சரியாம், ஓம்என்பது சேராதபோது அம்மந்திரம் அவலமாம். இப்படியே எந்தமந்திரத்தையும் படிக்கவேண்டும். இந்தியதி பஞ்சாட்சரத்திற்குமாத்திரங் கிடையாது. இதில் பிரணவஞ்சேர்த்தால் பஞ்சாட்சரமென்பதுபோய் சடாட்சரமாகச் சொல்லவேண்டியவரும். ஆகையினாலேயே ஓம்என்பதுசேராமலே பஞ்சாட்சரம் சீவித்தும், ஓம்என்பது சேர்ந்தே ஏனையமந்திரங்கள் சீவித்தும் இயங்கலால், பஞ்சாட்சர மந்திரம் சீவித்தமந்திரமென்றும், ஏனையதேவதாபரமான மந்திரங்கள் பிரணவம்சேராதபோது சடமந்திரங்களென்றுக்கூறப்படும். பிரணவத்திற்கும் பஞ்சாட்சரத்திற்கும் இத்தகையசமத்துவ அபேதசம்பந்தங்கண்டே ஓங்காரமாகைந்தெழுத்து என்றனர். (எசுஅ)

சிவமாதிரான்முகக்கோவந்தமா! மறைசெப்புகின்ற

நவமாயிலங்கியவொன்றேபிரண்டற்றநன்மைபெரு

தவமேதருமைம்புலப்பொறிக்கேயென்னறிவுபொல்லாப்

பவமேவினைக்கவென்றோவெளிமானென்பபாய்ந்ததுவே.

(இ - ன்.) சிவம் - சிவபெருமானே, ஆதி - முதற்பொருள், (என்று) நான்முகக்கோ - பிரமன். வந்த - கற்றுக்கொண்ட, மாமறை - பெரியவேதங்கள், செப்புகின்ற - சொல்லுகின்ற, நவம் ஆய் - புதுமையுடையதாய், இவங்கிய - விளங்காநின்ற, ஒன்றே - ஒப்பற்றபொருளே, இரண்டு அற்ற - அத்துவிதசம்பந்தமாயுள்ள, நன்மை பெருது - நலத்தினையடையாமல், அவமேதரும் - பயனற்றதனையே கொடுக்கும், ஐம்புலப்பொறிக்கே - பஞ்சேந்திரியங்களில், என் அறிவு - என்மனமானது, பொல்லா - கொடிதாகிய, பவமேவினைக்க என்றோ - பிறவியையே வினைவித்தற்கென்று தானோ, வெளிமானென - வெளிமானிப்போல, பாய்ந்தது - தாவிக்குதித்தது. என்க.

(வி - ரை.) அநிவசி கோபநீடதம். “சிவன்கோத்யயஸ்வலிவக: ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ்யமாப்தாதாவலிவா” சிவசங்கரஞ்சிவஞ்ஞானமற்றெல்லாவற்றையும் விட்டுத்தியானிக்கத்தக்கவன் எனக்கறினமையின், சிவமாதிரான்

சுரு.2 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பாண்டுகோ வந்தமாமறை செப்புகின்ற நவமாய் என்றனர். மாண்டுகே
யோயிட்டை. “ஸ்வம்ஸார்தமத்வைதம்” எனக்கூறினமையின், ஒன்றே யிர
ண்டதே என்றமென்றனர். ஈண்டு இரண்டற்றது என்றது அத்வைதம்-
வெளியின் என்பது தாவதற் றெழுழிலிலே வல்லவொருமான், (எசுசு)

ஆறெத்திலங்குசமயங்களாறுக்குமாழ்கடலாய்
விறிய்பரத்தபரமானவானந்தவெள்ளமொன்று
தேறித்தெளிந்துநிலைபெற்றமாதவர்சித்தத்திலே

முறிப்பார்த்தண்டகோடியெல்லாநின்றலாவியதே.
(தி - ங்.) ஆறு - நதிகளை, ஒத்திலங்கு - ஒத்துவிளங்குகின்ற, சமயங்
களெழுத்து - அநுசமயங்களுக்கும், ஆழ்கடலாய் - ஆழந்தகடலுக்கு நிகராய்,
விறியர்த்த - விஞ்சியபரவிய, பரமான - மேலான, ஆனந்தவெள்ளம் ஒன்று -
ஆனந்தப்பெருக்கொன்று, தேறித்தெளிந்து - தெள்ளிதிற்றெளிந்து, நிலைபெ
ற்ற - நிலையினையடைந்த, மாதவர் - தவத்தனர், சித்தத்திலே - இருதயத்தி
லே, உயி - சித்தது, பரத்து - பரவி, அண்டகோடியெல்லாம் - அண்டகோ
டிகளெல்லாம், தன்று உலாவியது - நின்றலாவியதித்தது, என்க.

(வி - ரை.) நதிகள் சமுத்திரத்தினை யடைவதுபோலச் சமயங்கள் முத
ல்வனையடைந்தேதுவாகவுள்ளனவென்பார், ஆறெத்திலங்கு சமயங்களா
றுக்கு மாழ்கடலாய் என்றனர். ஈண்டுச் சமயங்களாறுக்கும் என்றதனால்
அச்சமயங்களைமாத்திரம் கொள்ளவேண்டும். என்னை? சிலநதிகள் சமுத்தி
ரத்தினில் சங்கமமாகாமல் இடைவழியிலே நின்றவிடுமாறுபோல மற்றைய
முக்கூற்றப் புறச்சமயங்கள் முதல்வனையடைதற்கு ஏதுவாகாதிருத்தலின
லென்க. (எள0)

நடக்கினுமோடினுநிற்கினும்வேறொருநாட்டமின்றி
கிடக்கினுஞ்செவ்விதிருக்கினுநல்லருட்கேள்வியிலே
தொடக்குமென்னெஞ்சமனமற்றபூரணத்தொட்டிக்குளே
முடக்குவன்யான் பரமா நந்தநித்திரைமூடிடுமே.

(தி - ங்.) நடக்கினும் - நடந்தாலும், ஓடினும் - ஓடினாலும், நிற்கினும் -
நின்றாலும், வேறொரு நாட்டம் - அந்நியசிந்தை, இன்றி - இல்லாமல், கிடக்
கினும் - கிடந்தாலும், செவ்விது - சுகமாக, இருக்கினும் - இருந்தாலும், நல் -
உத்தமமான, அருட்கேள்வியில் - திருவருட் சம்பந்தமான விசாரணையில்,
என் - எவ்வேனுடைய, நெஞ்சம் - மனமானது, தொடக்கும் - கட்டுப்பட்
டக்கிடக்கும், யான் - அடியேன், மனமற்ற - மனமிறந்த, பூரணத்தொட்டிக்
குள்ளே - வியாபகத்தொட்டியில், முடக்குவன் - அடங்குவேன், பரமானந்த -
சிவானந்தமாகிய, நித்திரை - யோகநித்திரை, மூடிடும் - அடியேனை மூடிச்
சொள்ளும், என்க.

(வி - ரை.) உண்மையடியவர்கள் எக்காலத்தும் முதல்வனைச் சிந்தித்து
க்கொண்டிருப்பார்களின், நடக்கினும்.....நல்லருட்கேள்வியில் தொடக்

கும் என்றனர். திருக்கருவையந்தாதி, “இருக்கினு நிற்கும்போது மிரவுகண்
யிலும்போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்தியுண்டுக்கும்
போதும், முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை முயங்கிறெஞ்சழியும்போதும், திருக்க
ளாவுடையநம்பா சிந்தையுன்பாலதாமே.” என்றனர். (ஏஎக)

எண்ணுதெண்ணியநெஞ்செதுயரொழியென்னிரண்டு
கண்ணையுறங்குறங்கென்னுணை முக்கட்கருணைப்பிரான்
தண்ணார்கருணை மெளநத்தினுன்முத்திசாதிக்கலா
நண்ணுதெதான்நிலையெல்லா நலமுநமக்குளவே.

(இ-ள்) எண்ணுதது - எண்ணத்தகாததனை - எண்ணிய - நினைத்த, நெ
ஞ்சே - மனமே, துயர் - நினைது துன்பத்தினை, ஒழி-நீக்குவாயாக, என் - என்
னுடைய, இரண்டுகண்ணே - இரண்டுகண்களே - உறங்குக - [சுகமாக] உற
ங்குவீர்களாக, என் ஆணை - என்மீது ஆணை, முக்கண் - திரிநேந்திரதாரியா
கிய, கருணைப்பிரான் - காருண்ணியமூர்த்தியினது. தன்ஆர் - தன்மையினை
வாய்ந்த, கருணை - கருணையினால் (உண்டாகும்) மௌனத்தினால் - மோன
நிலையினால், முத்திசாதிக்கலாம் - முத்தியினையடையலாம், நண்ணுதது - [இனி
நமக்கு] கிடையாதபொருள், ஒன்றுஇல்லை - சிறிதுமில்லை, எல்லாநலமும் -
எல்லாநன்மைகளும், நமக்குஉள - (இனி) நமக்குண்டாகும், என்க.

(வி - ரை.) “மோனமென்பது ஞானவரம்பு” என்றதற்கேற்ப ஒருவ
னுக்கு மோனநிலை கைகடவுரவே ஞானங்கைவல்யமாம். ஞானங்கைவல்ய
மாகவே முதல்வன் தன்னுள்வெளிப்படுவன், வெளிப்படவே முத்திநிலைசித்
திக்குமென்பார், மௌனத்தினால் முத்திசாதிக்கலாமென்றனர் திருக்கனிற்
சுப்படியார், “அன்றிவருமைப்புலனு :நீயுமசையாம், னின்றபடிநிற்கமுன்னி
ற்குஞ்சென்று, கருதுவதன்முன்னங்கருத்தழியப்பாபு, மொருமகடன்கேள்
வனுனக்கு.” என்றதற்காண்க. (ஏஎஉ)

நானென்றொருமுதலுண்டென்றநான்நிலைநாணவென்னுட்
டானென்றொருமுதல்பூரணமாகத்தலைப்பட்டொப்பி
லானந்தந்தென்னநிலைஎல்லாமுண்டவசநல்கி
மோனந்தனைவினைத்தாலினியாதுமொழிகுவதே.

(இ-ள்) நான்என்று - நான்என்று, ஒருமுதல் - ஒருமுதன்மை யான
பொருள், உண்டுஎன்ற - உண்டெனஅகங்கரித்துத்திரிந்த, நான் - அடியேன்,
தலைநாண - வெட்கமடைய, என்னுள் - என்மனத்தின்கண்ணே, தான்என்று -
தான்என்று, ஒருமுதல் - ஒரு (ஒப்பற்ற) முதற்பொருள், பூரணமாகத் தலைப்
பட்டு-வியாபகமுற்று, ஒப்பில் - சமத்துவமில்லாத. ஆநந்தம் தந்து - சிவான
ந்தத்தைக்கொடுத்து, என் அறிவைபெல்லாம் - என்னறிவு முழுவதின்மையும்,
உண்டு - வியாப்பியமாகக்கொண்டு, அவசம்நல்கி - பாவசங்கொடுத்து, மோ

சுசுசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

னத்தனை - மெளனநிலையினே, விளைத்தால் - உண்டாக்குவதானால். இனியாது
மொழிசுவது - இனியென்சொல்வது, என்க.

(வி - ரை.) நானென்றொருமுதலுண்டென்றநான் என்பது அறிவிலா
மையாகக்கிடந்தநாளாகும். அங்ஙனமிருந்தாக்கென்பது வலியுட்கொண்
டானென்பார், என்னுட்டானென்றொருமுதல் பூரணமாகத் தலைப்பட்டு என்
றனர், திருவாசகம் “அறிவிலாமையன்றேகண்ட தாண்டநா ளறிவிலேவல்
லேனவருளீசனே.” என்றதனற்காண்க. “அறிவிலேவல்லனே” என்றதறி
ப்பு யாதுமொழிசுவதேயென்றதாம். (என்க)

தநீனத்தவஞ்சுற்றுமில்லாதநா னுண்மைநானறிந்து
மோனம்பொருளெனக்கண்டிடச்சற்குருமோனனுமாய்த்
தினன்றனக்கிங்கிரங்கினையேயினிச்சிந்தைதக்கென்று
மானந்தத்தானல்லவோபரமேசச்சிதானந்தமே.

(இ - ன்) தானம் - கொடை, தவம் - தவம், சற்றும் இல்லாத - சிறிதுமி
ல்லாத, நான் - அடியேன், உண்மைதானறிந்து - யதார்த்தத்தைத் தேர்ந்து,
மோனம் - மவுனநிலையே, பொருள்என - (சத்தியம்) பொருளென, கண்டிட -
தேர்ந்துகொள்ள, சற்குருமோனனுமாய் - மவுனசற்குருவாகி, தினன்றன
க்கு - எனியேனுக்கு, இங்கு - இவ்விடத்து, இரங்கினையே - இரங்கியருளி
னையே, இனி-இனி, சிந்தைக்கு - மனத்திற்கு, என்றும் - எக்காலமும், ஆன
ந்தத்தான் அல்லவோ - இன்பமன்றோ, பரமே - மேலானவனே, சச்சிதான
ந்தமே - உண்மையறிவானந்தப்பொருளே, என்க.

(வி - ரை.) நன்மைசிறிதுமில்லாத வெளியேனிடத்துவலியவந்து ஆட்
கொண்டு உண்மையறிவித்துக்காத்தனை பென்பார், தானஞ் தவஞ் சற்றுமில்
லாத.....இரங்கினையென்றனர். திருவாசகம் “வினையிலே கிடந்தேனைப்
புகுத்துநின்றுபோது நான்வினைக்கேடெனென்பாப்போல, வினையனென்று
ன்னையறிவித்தேனையாட்கொண்டெம்பிரானானே” என்றதனற்காண்க.

எனக்கோர்குதந்தரமில்லையப்பாவெனக்கெய்ப்பில்வைப்பாய்
மனக்கோதகற்றும்பரம்பொருளையென்னைவாழ்வித்திட
நினக்கேபரநின்னைநீங்காதபூரணநீங்கருணை
தனக்கேபரமினிச்சும்மாவிருக்கத்தகுமென்றுமே.

(இ - ன்.) அப்பா - அப்பனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஓர்சுத்தரம்
இல்லை - யாதொருசுத்தரமுமில்லையாகும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, எய்ப்
பில் - இளைப்பில், வைப்புஆய் - நித்சேபமாகி, மனக்கோது - மனக்கிலேசத்
தினை, அகற்றும் - நீக்கும், பரம்பொருளே - மேலானவஸ்துவே, என்னை
அடியேனை, வாழ்வித்திடல் - வாழ்விப்பது, நினக்கே - நேவரீருக்கே, பரம் -
கடமையாகும், (அன்றியும்) நின்னை - தேவரீரை, நீங்காத - பிரியாத, பூர்ண
ம் - பூரணமாகிய, நீங்கருணைதனக்கே - பெருங்கருணைக்கே, பரம் - கடமை

யாரும், (அன்றியும்) நின்னை - தேவாரை, நீங்காத - பிரியாத, பூரணம் - பூரணமாகிய, நீள் கருணைதனக்கே - பெருங்கருணைக்கே, பரம் - கடமையாரும், (இதுவாய்ந்தால்) இனி - இனிமேல், சும்மா இருக்க - (அடியேன்,) மவுனமுற்றிருக்க, தகும் என்றுமே - எக்காலமுந்தகும், என்க.

(வி - ரை.) எனக்கோர் சுதந்தரமில்லை என்றதனால் ஆன்மா எக்காலத்தும் பாதந்தரனையன்றி சுதந்தரனல்லவென்றும் முதல்வனே சுதந்தரனென்றும் ஏற்படும். என்னை? ஆன்மா அறிவிக்க வறிதலானும், அறிந்தவை மறத்தலானும் அறிந்திடுந் தன்னையுந் தானறியாமையானுமாம். சிவஞானசித்தியாஃ. “அறிந்திடுமான்மாவொன்றை யொன்றிலுலறிதலானு, மறிந்தவை மறத்தலானும் மறிவிக்கவறிதலானு, மறிந்திடுந் தன்னையுந் தானறியாமையானுந் தானே, யறிந்திடுமறிவனன்றி மறிவிக்கவறிவனன்றே.” என்றதனாற்காண்க.

இடம்பெறுவீடுமின்னர்சேய்சுகமுடிருநிதியு
முடம்பைவிட்டாருயிர்போம்போதுகடியுடனவருமோ
மடம்பெறுமாயைமனமேயினியிங்குவாமெளனி
திடம்பெறவைத்தமெளனஞ்சகாயந்தெரிந்துகொள்ளே.

(இ - ள்.) இடம்பெறு - விசாலமான, வீடும் - இடமும், மின்னார் - மாதர்கள், சேய் - புத்திரர், சுகமும் - உலகமும், இருநிதியும் - அபாரமான திரவியமும், (இவையனைத்தும்) ஆர் - அருமையான, உயிர் - உயிரானது, உடம்பை விட்டு - தேகத்தினைநீங்கி, போம்போது - போம்காலத்தில், கூடி - ஒருங்கு சேர்ந்து, உடனவருமோ - (நம்முடன்) வருமோ, மடம் பெறு - அறியாமையாய்ந்த, மாயை - மாயாக்காரியமாகிய, மனமே - நெஞ்சே, இனி - இனிமேல், இங்குவா - என்சமீபத்தில்வருக, மவுனி - மவுனஞ், திடம்பெற வைத்த - பலமாகவமைத்த, மெளனம் - மவுனநிலையே, சகாயம் - நமக்குள்போதும் உதவியாகும், தெரிந்துகொள் - உணர்வாயாக, என்க.

(வி - ரை.) பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே நம்மதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தயாவும் நீங்கப்பெற்று ஆன்மாவொன்றே களித்து இவ்வுலகினை விட்டு நீங்குமென்பார், இடம்பெறுவீடும்.....உடனவருமோ என்றனர். பட்டினத்தாஃ. “மனையாளும்க்களும் வாழ்வுந்தனமுந் தன்வாசனமட்டே, யினமான சுற்றமயானமட்டே வழிக்கேதுதுணை,” என்றதனாற்காண்க. மோனமாகியதவமே ஆன்மாவிற்குத் தக்க துணை வென்பார், மெளனஞ்சகாயது தெரிந்துகொள்ளே என்றனர். கூ. “தினையாமள வெள்ளவாகினு முன்பு செய்த தவந், தினையாளவென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே.” என்றதனாற்காண்க. (என்க)

நாற்றச்சடலத்தையொன்பதுவாசனடைமனையைச்
சோற்றுப்பசையினைமும்மலபாண்டத்தொடக்கறையை

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பாற்றுப்பெருக்கன்னகன்மப்பெருக்கையட்கிருமிச்
சேற்றைத்துணையென்றநாய்க்குமுண்டோகதிகேவதுவே.

(தி - ன்.) நாமம் - தூர்க்கந்தம்; வீசத்தருந்த, சடலத்தை - உடலினை, ஒன்பதுவாகல் - ஒன்பது துவாரங்களையுடைய, நடைமனையை - நடக்கும் விடமுனை, சோற்றுப்பசையினை - சாத்தாலாகிய பசையினை, மும்மலபாண் பட்டொடக்கு - மூன்றுமலங்கணிகைந்த பாண்டமாகிய தொடக்கினையுடைய அலகை - சிறு வீட்டினை, ஆற்றுப்பெருக்கு அன்ன-நதியின்பெருக்கினை மொத்த, கன்மப்பெருக்கை - கரும் வெள்ளத்தினை; அடர் - நெருங்கிய, குருதி - புழுக்களையுடைய, சேற்றை - சேற்றினை, துணை என்ற - சகாயமென்ற நெண்ணியிருந்த, நாய்க்கும் - நாயினேற்கும், கதிகேவது - கதியையடைவது, உண்டோ - உண்டோ, என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாத்நாங்கிக்கொண்டிருக்கும் உடலானது எந்தவகை விழு பிடியோசனமுள்ள தல்லவென்பார், நாமச்சடலத்தை.....உண்டோகதி கேவதுவே என்றதனாகாண்க. பட்டினத்தார். “ஊற்றைச் சாத்தையா பாசக்கொட்டிலையுன் பொதிந்த, பீற்றற் றுருத்தியைச் சோற்றித் தேற்றையைப்பேசரிய, காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத் தைச் சாதல்செய்தே, யேற்றுத்திரிந்துவிட்டே னிறைவாகச்சி யேகம் பனை” என்றதனாகாண்க.

பொய்யாருலகநிலையல்லகானற்புனலெனவே
மெய்யாவறிந்தென்னவென்னுலிதனைவிடப்படுமோ
லகயான்மொனனந்தெரிந்தேகல்லானிழற்கண்ணிருந்த
லையாவப்பாவென்னரசேமுக்கண்ணுடையாரமுதே.

(இ - ன்.) பொய் ஆர் - பொய்நிறைந்த, உலகம் - இவ்வுலகமானது, நிலை அல்ல - நிலையுடையதானதன்று, கானல் புனல் - கானற்சலம்போன் றிருப்பதாம், என - என்று, மெய்யு - உண்மையாக, அறிந்துஎன்ன - தெரிந்துகொண்டதனது லென்னபிரயோசனம், என்னால் - அடியேனால், இதனை விடப்படுமோ - இவ்வுலகை நீங்கக்கூடுமோ, கையால் - (சின்முத்திரை) கையால், மவுனத்தெரிந்து - மவுனநிலையோர்ந்து, கல்லால் நிழல்கண் - கல்லாலவிருட் சத்தின் நிழலில், இருந்த - எழுந்தருளியிருந்த, ஐயா - ஐயனே, அப்பா - அப்பனை, என் அரசே - என்னரசே, முக்கண்ணுடை - மூன்றுகண்களையுடைய, ஆர் அமுதே - அரிய அமுதே, என்க.

(வி - ரை) பலசென்மங்களாக இவ்வுலகவாழ்வினை யதுபவித்து வந்த தன்மையால் திடலென இவ்வுலகினை வெறுத்தற்கேவா தென்பார், பொய் யாருலகம்.....விடப்படுமோ என்றனர். பட்டினத்தார், “ விடப்படுமோ விப்பிர பஞ்சவாழ்க்கையை ” என்றதனாகாண்க.

(எஎஅ)

ஆராவமுதெனமோனம்வகித்துக்கல்லானிழற்கீழ்ப்
பேராதுநால்வருடன்வாழ்முக்கண்ணுடைப்பேரரசே
நீராயுருகவுள்ளன்புதந்தேசுகநிட்டையைநீ
தாராவிடினென்பெருமூச்சுத்தானத்தனஞ்சயனே.

(இ - ள்.) ஆரா - தெவிட்டாத, அமுது என - அமுதம்போல, மோனம்
வகித்து - மவுனமுத்திரையைத் தாங்கி, கல்லால் - கல்லால் விருட்சத்தின்,
நிழற்கீழ் - நீழலிலே, பேராது - நீங்காமல், நால்வருடன் - சனகாதி முனிவர்
நால்வர்களுடன், வாழ் - வாழ்கின்ற, முக்கண்உடை - மூன்று கண்களினையு
டைய, பேர் அரசே - பெரிய அரசனே, நீராய் - நீரின்தன்மையாய், உருக -
உருகும்வண்ணம், உள் அன்பு - மனத்திலன்பினை, தந்து - கொடுத்து, சுக -
ஆநந்தமயமாகிய, நிட்டையை - நிட்டையினை, நீ - தேவரீர், தாராவிடில் -
கொடாவிடில், என் - அடியேனுடைய, பெருமூச்சுத்தான் - நெட்டுயிர்ப்புத்
தான், அத்தனஞ்சயனே - தனஞ்சயன் என்னும் அக்காற்றேயாகும், என்க.

(வி - ரை.) தசவாயுக்குள் தனஞ்சயனென்ப தொன்று. இது உயிரீங்
கியபின் தலையினைக்கிழித்துச் செல்வது, சுகநிஷ்டையாவது சிவராஜ
யோகமாம். இந்நிஷ்டையே சிவஞானத்திற் கங்கமாம். அல்லாத நிஷ்டை
ஹடயோகமென்னப்படும். இந்நிஷ்டையிற் சிறிது பிழைத்தால் தேகத்
தில் யாதாமொரு பாரிசத்தில் கிழிப்புண்டு உயிரீங்குமாம். இக்கருத்துப்
பற்றியே சுக நிட்டையை நீ தாராவிடினென் பெருமூச்சுத்தானத்தனஞ்
சயனே என்றனர். (என்க.)

வாயுண்டுவாழ்த்தமெனஞ்செய்போதுமெனவருட்
டாயுண்டிசேயென்னவென்னைப்புரக்கச்சதானந்தமா
நீயுண்டுநின்னைச்சரண்புகநானுண்டென்னெஞ்சமையா
தீயுண்டிருந்தமெழுகலவோகதிசேர்வதற்கே.

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே, வாழ்த்த - தேவரீரை வாழ்த்திடற்கு, வாய்உ
ண்டு - வாயுள்ளது, மெனனம் செய்போது - மெனனநிலைகடும்போது, மெனன
அருள் - (அதனைக்கூட்டி முடிப்பிக்க) மோனசொருபமாகிய திருவருளென்
னும், தாய் உண்டு - தாயுண்டு, சேய் என்ன - பிள்ளையைப் போல, என்னை -
அடியேனை, புரக்க - காப்பாற்ற, சதானந்தம்ஆம் - நித்தியானந்த மாகிய, நீ -
தேவரீர், உண்டு - உண்டு, நின்னை - தேவரீரை, சரண்புக - அடைக்கலமாக
வடைய, நான்உண்டு - அடியேனுண்டு, கதிசேர்வதற்கு - மோட்சமடையும்
பொருட்டு, என் - அடியேன், நெஞ்சம் - மனமானது, தீயுண்டிருந்த - தீயினால்
காச்சிய, மெழுகு அல்லவோ - மெழுகாமல்லவோ, என்க.

(வி - ரை.) மோட்சத்தை யடைவதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாதனங்களைப்
பூர்த்திசெய்துகொள்ளுநத்கான கருவிகளும், அக்கருவினைக் கொண்டு
அதுபவித்தற்கேதுவாயுள்ள ஆன்மாவும், அவ்வான்மா வடைய வேண்டிய

சக அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

உயிர் தருதற்கு முதல்வனும் குறைவறவமையவே மனம் வயப்படுத்
கென்ன தடையென்பதாம். (எஅ௦)

கல்லாலெறிந்துங்கைவில்லாலடித்துங்கனிமதூர்ச்
சொல்லாற்றுதித்துநற்பச்சிலை தூவிபுந்தொண்டரின
மெல்லாம்பிழைத்தனரன்பற்றநானினியேதுசெய்வேன்
சொல்லாவிரதியர்நேர்நின்றமுக்கட்குருமணியே.

(தி - ன்.) கொல்லாவிரதியர் - சிவனடியார்கள், நேர்நின்ற - (முன்னில்)
பிரதிபட்சமாக வெழுந்தருளிய, முக்கண் - மூன்றுகண்களையுடைய, குரு
மணியே - நிறம்பாய்ந்தமாணிக்கமே, கல்லால் - சுற்களினால், எறிந்தும் - வீசி
யும், கைவில்லால் - கையிலேந்திய வில்லினால், அடித்தும் - மோதியும், கனி -
முக்கணியோன்ற, மதூரம் - மதூரம்பொருந்திய, சொல்லால் - சொற்களினால்,
துதித்தும் - தோத்தரித்தும், நல் - பரிசுத்தமான, பச்சிலை-பசுமையான பத்தி
ரக்கலை, தூவியும் - சாத்தியும், தொண்டர் இனம் - அடியவர்கூட்டம், எல்
லாம் - எல்லாரும், பிழைத்தனர்-பிழைத்தனர்கள், அன்புஅற்ற-அன்பில்லாத,
மான் - அமையேன், இனி - இனிமேல், ஏதுசெய்வேன் - என்னதொண்டினைச்
செய்துபிழைக்கக்கூடவேன், என்க.

(வி - ரை.) கொல்லாவிரதியராவார் சைவர், நேர்நின்ற முக்கட்குருமணி
மே என்றதனால் முதல்வன் சைவருக்கே முன்னின்று அதுக்கிரகஞ் செய்வ
தென்பதாம். எனவே அசைவர்கட்குக் காலத்திரயத்தும் முதல்வன்
அதுக்கிரகம் எவ்விதத்திலும் செய்யானென்பது சத்தியம். கல்லால் எறிந்
தவர் சாக்கியநாயனார், கைவில்லாலடித்தவர் அருச்சுனன், கனிமதூர்ச்
சொல்லாற்றுதித்தவர் நால்வர் முதலாயினோர், நற்பச்சிலை தூவினோர்
பிரகீர்பாதர் முதலியோர். நண்டு மதூர்ச்சொல் என்றதுதமிழ் மொழி
யினை, மெல்லோசை யின்பமியல்பாக வியைந்திருத்தலினனுமென்க. இது
உடமொழிக் கின்றோவெனின் இன்றும். ஏன்னை? அது உரப்பியும் எடுத்
தும் களைத்தும் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித்திரிபெய்துதலின்.
இவ்வண்மை தென்மொழி யென்றதானும் விளங்கும். தென் - மதூரமான
இசை. (எஅ௧)

முன்னிலைச்சுட்டொழிநெஞ்சேநின்போதமுனைக்கிலையோ
பின்னிலைச்சன்மம்பிறக்குங்கண்டாயிர்தப்பேய்த்தனமேன்
முன்னிலையேநில்லுதானேதனிச்சச்சிதானந்தமா
நன்னிலைவாய்க்குமென்சித்தியுங்காணுநமதல்லவே.

(தி - ன்.) நெஞ்சே - மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு - முன்னிலைச் சுட்டினை,
ஒழி - நீக்குவாயாக, நின் - உன்னுடைய, போதம் - அறிவானது, முனைக்
கில் - தலைதூக்கில், ஐயோ - அந்தோ, பின்னிலை - பிறகே, சன்மம் - பிறப்பு,
பிறக்கும் - உண்டாகும், இந்த - இத்தகைய, பேய்த்தனம் - பேய்த்தன்மை

என் - ஏற்றுக்கு, தன்னிலையேநில் - தனது உண்மை நிலையிற்றினே நிற்பாய், தானே - வலிய, தனி - ஒப்பற்ற, சச்சிதானந்தமாம் - உண்மையறிவானந்தமாகிய, நல்லிலையாய்க்கும் - நன் நிலையாவது உண்டாகும், என்சித்தியும் - எட்டுவகைச்சித்திகளும், காணும் - பலிக்கும், நமதல்லவே - (முன்னிலையாகக் காணப்படும் பொருளைத்துத்) நம்முடைய துல்லவாம், என்க.

(வி - ரை.) பகிர்முகத்திற் காணப்படும்போகங்களில் அறிவைச் செலுத்தில் அவ்வறிவின்வழியே அவாவுண்டாகி அவ்வவாவியை யனுபவித்தற்பொருட்டுப் பிறப்புண்டாம் ஆகலின் எவ்வகையினும் துவிதபாவியை யின்றி வாழுதலினாலேயே முதல்வன் கருணையும் அணிமாதிரி சித்திகளுமுண்டாமென்பதாம். இதனால் என்றும் சுட்டற்று நிற்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. ஞானமனைமலை, “என்னுனை மாணவகா வீதென்று சுட்டாதே, பன்னுந்ருண்மை தனைப்பாராதே, — நின்னாலே, யொன்றிலது வொன்றாதங் குன்றினையொன்றாயே, வொன்றமிரண்டல்லாத வொன்று.” என்றதனற்காண்க.

(எஅஉ)

சொல்லான்மொளனமென்றேசொல்லிச்சொல்லிக்கொண்ட
தல்லான்மனமறப்பூரணநிட்டையிலாழ்ந்ததுண்டோ
கல்லாதமூடனினியென்செய்வென்சுகற்காரணமாம்
வல்லாளானமொளனசதானந்தமாகடலே.

(இ - ள்.) சுகற்காரணமும் - உலகத்திற்குக் காரணமாகிய, வல்லாளன் ஆன - வல்லவனாகிய, மொளனசதானந்த - மவுனத்தினால் நித்தியானந்தமாகிய, மாகடலே - பெருஞ்சமுத்திரமே, சொல்லால் - சொல்லினால், மவுனம் மவுனம் என்றே - நான்மவுனமாகவுள்ளேன் என, சொல்லி - பேசி, சொல்லிக் கொண்டதல்லால் - சொல்லிக்கொண்டதே யல்லாமல், மனம்அற - மனம்ஒடுங்க, பூரணநிட்டையில் - பரிபூரண நிட்டையினில், ஆழ்ந்தது உண்டோ - அழுந்தியதுஉண்டோ, கல்லாத மூடன் - (அதற்கேற்ற கல்வியினைக்) கல்லாதமூடனாகிய நான். இனி - இனிமேல், என்செய்வென் - என்செயக்கடவேன், என்க.

(வி - ரை.) பகிர்முகமாயுள்ள பிரபஞ்சபோகங்களிற் சிறிது மறிவை செலுத்தாது பஞ்சேந்திரிய சேஷ்டையற்று அந்தர்முகமாகவிருந்துமுதல்வனை யனுசந்தானஞ்செய்து வரும் மொளனஞானிகளைப்போ டடியேனிராது, வாயொன்றினையே மூடிக்கொண்டு காலங்கழிக்கு நானும் மவுனியென வடிக்கடி கூறிவருகின்றேனென்பதாம்.

(எஅங்)

ஆரணமாகமமெல்லாமுரைத்தவருண்மொளன
காரணமூலங்கல்லாவுட்கேயுண்டுக்காணப்பெற்றார்
பாரணங்கோடுசுமுனெஞ்சமாகியபாதரச
மாரணமாய்விடுமென்சித்திமுத்தியும்வாய்த்திடுமே.

(தி - ங்.) ஆரணம் - வேதங்கள், ஆகமம் - ஆகமங்கள் ஆகிய, எல்லாம், எல்லாக் காலமும், உரைத்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, அருள் - கிருபையுள்ள, மௌனம் - மவுனநிலையையுடைய, காரண - (எல்லாவற்றிற்கும்) ஆதாரமான, மூலம் - முதற்பொருள், கல்லால் அடிக்கே - கல்லால் விருட்சத்தின் கீழே, உண்டு - உளது, (அப்பொருளைக்) காணப்பெற்றால் - காணக்கிடைத்தால், டர் - சிவத்தொடும், அணங்கு - மாதரொடும், சுழல் - சுழலாநின்ற. நெஞ்சம் ஆசை - மனமாகிய, பாதரசம் - பாதரசமானது, மாரணம் ஆய்விடும் - மடிந் தொழியும், என்சித்தி - எட்டுவகைச்சித்திகளும், முத்தியும் - மோட்சமும், உத்திரம் - கிடைக்கும், என்க.

(வி - னா.) திருமந்திரம். “வேதமோடாகம மெய்யா மிறைவனுல்” என்றதற்கெற்ப. ஆரணமாகம மெல்லா முரைத்த என்றனர். பாதரசம் போல நிலையுறுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் மனமொருமைப்பட மவுனநிலை சாதிக்கவேண்டுமாயின் மவுனமூர்த்தியினையே வழிபட்டாலல் லாது சித்தியுடையதாம். அம் மௌன மூர்த்தியாவார் கல்லாடிக்கீ திருத்த தட்சணமூர்த்தியேயாம். இம்மவுனங் கைகாடிவரவே சித்தியும் முத்தியும் வாய்ந்திடென்க. (எஅச)

சித்தமவுனிவடபான்மவுனிநந்தீபகுண்ட
சத்தமவுனியெனுமவருக்குந்தொழும்புசெய்து
சத்தமவுனமுதல் மூன்றுமௌனமுந்தான் படைத்தே
னித்தமவுனமல்லாறியேன் மற்றைநிடைகளே.

(தி - ங்.) சித்தமவுனி - சித்தமவுனி, வடபால்மவுனி-வடபால்மவுனி, நம் தீபகுண்ட சத்தமவுனி - நமது தீபகுண்ட சத்தமவுனி, எனும் - என்று சொல் லப்படுகிற, மவருக்கும் - மூன்றுபேர்க்கும், தொழும்பு - தொண்டு, செய்து - இயற்றி, சத்தமவுனமுதல் - சத்தமவுன முதலாகிய, மூன்று மவுனமும் - மூன்றுமவுனங்கலையும், தான் படைத்தேன் - தான் பெற்றேன், நித்தம் - எக்கா லத்தம், மவுனம் - மௌனம், அல்லால் - அல்லாமல், மற்றை - வேறாகிய, நிடைகள் - யோகநிஷ்டைகளினே, அறியேன் நான் - அறிந்தேனில்லை, என்க.

(வி - னா.) வடபால்மவுனி, சித்தமவுனி, தீபகுண்ட மவுனியென அன் வங்கொண்டு வடபால்மவுனியாவார் தட்சணமூர்த்தியெனவும், சித்தமவு னியாவார் தன்னேத்துத்தாண்டு கொண்டமௌன முனியெனவும், தீப குண்ட சத்தமவுனியாவார்-மண்டலகுண்ட வேதிகையிட்டுத்தனக்கு மந்தி ரோமதேசஞ்செய்த தீட்சாகுருவெனவுங்கொள்க. சத்தமவுனமுதல்மூன்று என்றத வாக்கு மவுனம், மனமவுனம், காயமவுனமாம், இவைமுறையே பொறிமவுனம், காணமவுனம், காஷ்டமவுனம் எனவும் சொல்லப்படும்.(எஅரு)

கண்டேனின தருளவ்ருளாய்நின்று காண்பதெல்லா
முண்டேயதுவநின தாக்கினே னுவட்டா தவின்ப
மொண்டேயருந்தியினைப்பாறினேனல்லமுத்திபெற்றுக்
கொண்டேன்பராபரமேயெனக்கேதுங்குறைவில்லையே.

(இ - ள்.) நினது - தேவரீருடைய, அருள் - திருவருளினே, கண்டேன் - தரிசித்துக்கொண்டேன், அவ்வுருளாய் - அதனருள்மயமாய், நினது - இருந்து, காண்பது - காணுவது, எல்லாம் - யாவும், உண்டே - உளதே, அதுவும் - அங்ஙனங்காணுந்தன்மையும், நினது - தேவரீரதுவாக, ஆக்கினேன் - அர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டேன், உவட்டாத - தெவிட்டாத, இன்பம் - ஆனந்தத்தை, மொண்டு - முகத்து, அருந்தி - உண்டு, இளைப்பு - மெலிவியை, ஆறினேன் - தீர்த்தேன், நல்ல - உண்மையான, முத்திபெற்றுக்கொண்டேன் - மோட்சத்தினை யடைந்தேன், பராபரமே - பராபரப்பொருளே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, இனி - இனிமேல், ஏதுங்குறைவு - சிறிதும் குறைவு, இல்லை - இல்லை, என்க.

(வி - ரை.) முத்திபெற்றுக்கொண்டேன் என்பது சீவன் முத்தனயினேன் என்பதாம். சீவன் முத்தராவார் திருவருண்மயமா யிருந்து அதுபவிக்கும் போகமனைத்தையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து வாழ்வாராகலின், நினதாக்கினேன் என்றனர். (எ அசு)

மேற்கொண்டவாயுவுங்கீழ்ப்படமூலத்துவந்தழலைச்
சூற்கொண்டமேகமெனவூமைநின்றுசொரிவதையென்
னாற்கண்டதன்றுமொனோபதேசியளிக்கையினிப்
பாற்கண்டுகொண்டனன்மேலேயமிர்தம்பருகுவனே.

(இ - ள்.) மேற்கொண்ட - மேல்நோக்கிச் செல்லுகின்ற, வாயுவும் - காற்றும், கீழ்ப்பட - கீழாக, மூலத்து - மூலாதாரத்திலுள்ள, வெந்தழலை - வெவ்வியஅக்கினியை, சூல்கொண்ட - கருப்பம்வாய்ந்த, மேகம்என - மேகம்போல, ஊமைநின்று - மவுனமந்திரம்நிலையுற்று, சொரிவதை - பொழிதலை, என்னால் - அடியேனால்தான், கண்டதன்று - தெரிந்துகொண்டதல்ல, மொனோபதேசி - மொனனகுரு, அளிக்கையின் - கிருபை பாலித்தலினால், இப்பால் - இவ்விடத்தில், கண்டுகொண்டனன் - தெரிந்து கொண்டனன், மேலே - இனிமேல், அமிர்தம் - சந்திர மண்டலத்திலுள்ள - அமுதத்தினை, பருகுவன் - உண்பேன், என்க.

(வி - ரை.) வாயுவானது பூரியாநிற்கவும், மூலாதாரத்தில் அக்கினியுண்டாகவும், அசுபை யருளைச் சொரியவும் வினாவதாகிய யோகானுபவம் தனது மவுனகுருதேசிகர் அருள்கிடைக்காதவரையில் தெரிந்துகொண்டேனில்லையென்பார், என்னாற்கண்டதன்று என்றனர். இவ்வனுபவநிலையினை அனுபவத்திற் காணவே பிராணவாயுவினைக்கும்பித்தலால் காலனால் மூண்டு சந்திரமண்டலத்தைத்தாக்க அதினின்றும் இளகிவழியும் அமிர்தப்பிரவா

சத்தியைப்பெண் வருகிறேனென்பார், அமிர்தம் பருகுவேன் என்றனர். சத்தியைப்பெண் யென்றது அசபை. இது வைகரிவாக்கால் விளக்கத்தக்க கண்டம். அனுபவத்தாலியத் தக்கது. முன்னரும் எழுதியுள்ளாம். சுத்த சத்தியித தேத்தார்த்தவாதிக செல்வரையடுத்து உபதேச மூலமாகத்தெரிந்து கொள்ளுதல் மரபாம். திருமந்திரம். “பொன்னுமைந்திரம் புகலவு மொன்றுது. பொன்னுமைந்திரம் பொறிகிஞ்சுகத்தாகும், பொன்னுமைந்திரம் யாகவன்பெறுக்கிற், பொன்னுமை உல்லார்க்குடம்புபொற்பாதமே.” (எஅஎ) என்றதனுட்காண்க.

சொல்லாற்றொடர்பொருளாற்றொடராப்பாஞ்சோதிநின்னை உல்லாநர்கண்டவழிகண்டிலேன்சுகமாரக்கத்திலுஞ் செல்லாதென்சிறந்தைநடுவேகிடந்துதிகைத்துவிம்மி யல்லானதும்பகலானதும்வாய்விட்டாற்றுவனே.

(தி - ன்.) சொல்லால் - வார்த்தையாலும், தொடர் - வார்த்தை சம்பந்தமாகவிளக்கி, பொருளால் - பொருளினாலும், தொடரா - சம்பந்தமுறாத, பாஞ்சோதி - பாஞ்சோதியே, நின்னை - தேவரீரை, வல்லாளர் - அறிஞர்கள், கண்டவழி - தரிசித்தவகை, கண்டிலேன் - தெரிந்தேனில்லை, சுகமாரக்கத்திலும் - பிரபஞ்சவழியிலும், என் - அடியேன், சிறந்தை - மனமானது, செல்லாதாபாது, நடுவே - இரண்டிற்கு மத்தியிலே, கிடந்து தங்கி, திகைத்து மயங்கி, விம்மி - விம்மி, அல்லானதும் - இருள் காலத்திலும், பகலானதும் - பகல்காலத்திலும், வாய்விட்டு - வாய்திறந்து, அரற்றுவன் - அலறுவேன், என்றார்.

(வி - ரை.) மனமானது யாதாமொன்றினைப் பற்றி யிருத்தலே சுபாவம். அந்தமனமாவும் பிரபஞ்சகாரியத்தினை நோக்கி அது நிலையுறு பொருளெனத் தெளிந்தமையின் அவ்வழியில் பற்றுநீங்கியது. மேல் முதல் உண்பற்றினை காடமுயன்றாலோ பற்றும்வழிக்குச் சாதனம் தெரியவில்லை. ஆகலின் இருவழியிலுமாதாரம் கிட்டலின்றி யலைந்து மயங்கித் துக்கமுறவே நென்பார், வழிகண்டிலேன்.....வாய்விட்டாற்றுவனே என்றார். (எஅஅ)

அறிபாதவெண்ணையறிவாயுநீயென்றகம்புறமும்
சிறியாதறிவித்தபேரறிவாஞ்சுத்தப்பேரொளியோ
குறியாதவானந்தக்கோவோவமுதருள்குண்டலியோ
சிறியேன்படுந்துயர்கண்டுகல்லானிழல்சேர்ந்ததுவே.

(தி - ன்.) சிறியேன் - அற்பகுதியானான், படுத்துயர்-அனுபவிக்கும் துன்பத்தினை, கண்டு - பார்த்து, கல்லால்நிழல் - கல்லாலினிழை, சேர்ந்தது - எழுந்தருளியது, அறியாத - எவராலும் அறியக்கூடாத. என்னை - அடியேனை, அறிவாயும் - அறிகின்றவனும், நீ என்று - தேவரீர்என்று, அகம் - உள்ளும்

புறமும் - வெளியும், பிரியாது - நீங்காதிருந்து, அறிவித்த - தெரிவித்த, பேர் அறிவாம் - பெரியவறிவாகிய, சுத்த பேரொளியோ - அருட்பெருஞ்சோதியோ, குறியாத - எண்ணக்கூடாத, ஆனந்தக்கோவோ - இன்பத் தலைவனோ, அமுது அருள் - அருள்அமுதினையருளுகின்ற, குண்டலியோ - குண்டலிசத்தியோ, என்க.

(வி - ரை) கல்லாலின் கீழ் எழுந்தருளிய தட்சணமூர்த்தி சர்வவியாபக னுள்ள தனிப்பெருஞ்சோதியோ? ஆனந்தசொருபனாய் வந்த குரு மூர்த்தியாகிய தலைவனோ? சிவசிந்தத்தியோ? என்பார், பே ரொளியோ கோவோ குண்டலியோ என்றனர். என்றதனால் ஆசாரியர் அனுக்கிரகத்தினால் திருவருட் சத்திபதிய அதுகாரணமாக முதல்வன் தட்சண மூர்த்தியாகக் காட்சிகொடுத்தருளினு னென்பதாம், (எசுசு)

எல்லாமுதவுமுனையொன்றிற் பாவனையேனுஞ்செய்து
புல்லாயினுமொருபச்சிலையாயினும் போட்டிறைஞ்சி
நில்லேனல்லோகநெறியுஞ்செயேனருணீதியொன்றுங்
கல்லேனெவ்வாறுபரமேபாகதிகாண்பதுவே.

(இ - ள்.) பரமே - பரம்பொருளே, எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், உதவும் - கொடுக்கும், உன்னை - தேவரீரை, ஒன்றில் - விகிரகத்தில், பாவனையேனுஞ்செய்து - பாவனையாகிலும்பண்ணி, புல்லாயினும் - புல்லையாயினும், ஒரு பச்சிலையாயினும் - ஒரு பசுமையான இலையை யாயினும், போட்டு - தூவி, இறைஞ்சி - வணங்கி, நில்லேன் - நில்லேன், நல் - சிறந்த, யோகநெறியும் - யோகமார்க்கத்தையும், செய்யேன் - அனுட்டியேன், அருள் - திருவருட்சம்பந்தமான, நீதி ஒன்றும் - தருமதூல் ஒன்றையாயினும், கல்லேன் - கற்றிலேன், எவ்வாறு - (இத்தகைய நான்) எவ்வகை, பரகதி - முத்திரிலையை, காண்பது - கண்டுகொள்வது, என்க.

(வி - ரை.) சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமாகிய சாதனங்கள் நான்கினுனொன்றேனும் செய்திலே னென்பார், பச்சிலையாயினும் போட்டிறைஞ்சேன், யோகநெறியுஞ்செயேன், அருணீதியொன்றுங்கல்லேன் என்றனர், ஈண்டுச்சரியையும் கிரியையும் ஒன்றுவைத்துப் பூசையிற்கூறினர், முதல்வனைச்சுருதியினைத்தும் சர்வபரதன் எனவிதந்து கூறுகின்றமையின், எல்லாமுதவும் என்றனர். (எசு1)

ஒன்றுந்தெரிந்திடவில்லையென்னுள்ளத்தொருவவெனக்
கென்றுந்தெரிந்தவியைவையகேளிரவும்பகலும்
குன்றுங்குழியும்வனமுமலையுங்குராகடலு
மன்றுமனையுமனமாதிகத்துவமாயையுமே.

(தி - ஷ்.) என் - அடியேனுடைய, உள்ளத்து மனதின்கண்ணேவிள
புத்தி, ஒருவ - ஒப்பற்றவனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒன்றும் - (மாயை-
க்கு அன்னியமாக) ஒருபொருளும், தெரிந்திடவில்லை - தோன்றவில்லை,
என்றும் - எக்காலத்தும், தெரிந்த - (அடியேனுக்கு) தெரிந்திருப்பன,
இவை - (அடியிற்றுகிற) இவைகளேயாம், அவைகேள் - அவற்றைக்
தேடாயாக, இரவுப்பகலும் - இராக்காலமும் பகற்காலமும், குன்றும் -
பெருமையும், குழியும் - குளமும், வனமும் - காடும், மலையும் பெருமலையும்,
நீரம் - சத்திச்சிற்ற, கடலும் - சமுத்திரமும், மன்றும் - அம்பலமும், மனை
யும் - வீதம், பனம்ஆதி - மனமுதலிய, தத்துவம் - தத்துவத் தொகுதியா
கிய, மாயையுமே - மாயாகாரியங்களுமேயாம், என்க.

(வி - ஷா.) மனத்திற்கு எக்காலத்தும் விருத்தி பகிர்முகத்திலேயே
வெளவப், அச்சனம் பகிர்முகத்தில் தோன்றுவன வெல்லாம் தனுகாண
மனவக்களையெனவும் அவையாவும் அசத்தமாயா காரியமேயா மென
வும் ஆகியின் திவற்றிற்கெல்லா மன்னியமாய் மனத்திற்குத் தோன்றுவன
வென்றமில்லையெனவும் கூறினர். இதனால் அங்ஙனம் மனத்தினிசச் செ
ழுவாது அந்தர் முகத்திலே நிறுத்தி மாயைக்கன்னியமாகிய உண்மையி
ன் பறித்து கொள்ளவேண்டுமென்பதாம். (எகக)

பழுதுண்டுபாவையர்மோகனிகாரப்பரவையிடை
சுழுகின்றபாவிக்குந்தன்றாட்புணையவியந்தளித்தான்
சுழுகின்றவன்பருளங்கனிகூர்த்துலங்குமன்று
சுழுகின்றவானந்தக்கூத்தனைன்கண்மணியென்னப்பனே,

(தி - ஷ்.) தொழுகின்ற - வணங்குகின்ற, அன்பர் - அடியார்களுடைய,
உள்ளம் மனமானது, கனிகூர - சந்தோஷிக்க, துலங்கும் விளங்குகின்ற,
மன்றும் - சபையின் கண்ணே, எழுகின்ற - நடக்கின்ற, ஆனந்தக்கூத்தன் -
ஆனந்தசித்தனன், என்கண்மணி - அடியேன் கண்மணியை யொப்பவன்,
என்புபடல் - அடியேன்தந்தை (ஆகியமுதல்வன்), பழுதுண்டு - துன்பமு
த்த, பாவையர் - மாதர்களுடைய, மோகவிகாரம் - காமவிகார மென்னும்
பாவையிடை - சமுத்திரத்தில், விழுகின்ற - அழுந்துகின்ற, பாவிக்கும் -
மாயிடுவானுக்கும், உன் - தன்னுடைய, தான் - திருவடிவாகிய, புணையை -
மார்க்கவத்தினை, வியந்து - அதிசயித்து, அளித்தான் - தந்தான், என்க.

(வி - ஷா.) காமந்தகாரமாகிய கடலில்முழங்கிடந்த தன்னை முதல்
வன் வலியவந்தாண்டு கொண்டனன் என்றனர். திருவாசகம். பொருந்து
மிப்பிறப்பிவை நினையாது பொங்களை புகன்றுபோய்க், கருங்குழலினர்
கண்களாலேவண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத், திருந்துசேவடிச் சிலம்பவை
சிலம்பிடத் திருவொடுமகலாதே, யருந்துணைவரையாண்டு கொண்டருளிய
உற்புகம்பேனே," என்றதனாகாண்க. (எகஉ)

அழுக்கார்தநெஞ்சுடையேனுக்கையாநின்னருள்வழங்கி
னிழுக்காகுமென்றெண்ணியோவிரங்காதவியல்புகண்டாய்
முழுக்காதலாகிவிழிநீர்பெருக்கியமுத்தரெனுங்
குழுக்காணநின்றுநடமாடுந்தில்லைக்கொழுஞ்சுடரே.

(இ-ள்.) முழுக்காதல் ஆகி - பூரண அன்புள்ளவர்களாகி, விழிநீர் - கண்ணீர், பெருக்கிய - சிந்திய, முத்தர் எனும் - சீவன்முத்தர் என்கின்ற, குழு - கூட்டம், காண - சேவிக்க, நின்று - எழுந்தருளி, நடம் ஆடும் - நடனஞ்செய்கின்ற, தில்லை - சிதம்பரத்தில், கொழுஞ்சுடரே, செழுவிவ்வொளியே, ஐயா - ஐயனே, அழுக்கு - வஞ்சகம், ஆர்த்த - நிறைந்த, நெஞ்சு உடையேனுக்கு - மனமுடையேனுக்கு, நின்னருள் - தேவரீர் திருவருளை, வழங்கின் - தரின், இழுக்கு ஆகும் என்று - குற்றமாகுமென்று, எண்ணியோ - நினைத்தோ, இரங்காத இயல்பு - (அடியெனிடத்து) தேவரீர் இரக்கம் செய்யாத தன்மை என்க.

(வி-ரை.) மலபரிபாக மடைந்தபின்னரே திருவருள் பதிவது சகஜமாகலின், அங்ஙனம் பாகமுரூப எளியன்பால் தேவரீர் திருவருள் விளையுமோ எனுங்குறிப்பினையடக்கி, அழுக்கார்த்த நெஞ்சுடையேனுக்கையாநின்னருள் வழங்கி நிழுக்காகு மென்றெண்ணியோ விரங்காத வியல்பு என்றனர். (எசுரு)

ஆலம்படைத்தவிழியார்கண்மால்கொண்டவர்செயிர்த்த
சாலம்படைத்துத்தளர்த்தனையென்னுந்தண்ணருள்கூர்
கோலம்படைத்துக்கல்லாடிக்கீழ்வருங்கோவுக்கன்பரங்
காலம்படைக்கத்தவம்படையாதென்கொல்கன்னெஞ்சமே.

(இ - ள்.) கல்நெஞ்சமே - கருங்கல்லினையொத்த மனதே, ஆலம்படைத்த - விடம்பொருந்திய, விழியார்கள் - கண்களையுடைய மாதர்கள் மேல், மால்கொண்டு - மோகங்கொண்டு, அவர்செய் - அம்மாதர் காட்டுகின்ற, இந்ந்ரசாலம்படைத்து - இந்திரசாலத்தினுக்குள்ளாகி, தளர்த்தனையே - தளர்ச்சியுற்றனையே, என்றும் - எந்நாளும் தண்ணருள்கூர் - குளிர்ச்சியாகிய அருள்மிகுந்த, கோலம்படைத்து - திருவருவுடன் விளங்கி, கல்லால் - கல்லாலவிருட்சத்தின், அடிக்கீழ் - அடியில், வையும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, கோவுக்கு - இறைவனுக்கு, அன்புஆம் - அன்பு பாராட்டும்படியான, காலம்படைக்க - காலமுண்டாக, தவம்படையாத்து - தவஞ்செய்யாமைக்குக்காரணம், என் - யாது, என்க.

(வி - ரை.) ஈடேறுதற்குச் சிறிதுமேது இல்லாத வீடத்தினை யொத்த மூர்தரிற் சிக்கியழிதற்கே நினைக்கின்றாயல்லது மனமே ! ஈடேறு தற்கேதுவாயுள்ள முதல்வன்றிருவடியை நாடிப்பிழைப்பதற்கு வேண்டிய தவத்தில் முயல்வதென்னென யென்றனர். (எசுசு)

சும்மாவிருக்கச்சுகஞ்சுகமென்றுசுருதியெல்லா
மம்மாநிரந்தரஞ்சொல்லவுங்கேட்டுமெறிநின்றியே
பெம்மான்மவுனிமொழியையுந்தப்பியென்பேதைமையால்
வெம்மாயக்காட்டிலலைந்தேனந்தோவென்விதிவசமே.

(இ - ன்.) அம்மா - அம்மா, சும்மாஇருக்க - மௌனமாக விருக்கின், சுகம் சுகம் என்று - சுகம்விளையும் சுகம்விளையும் என்று, சுருதி எல்லாம் - மனதெல்லாம், நிரந்தரம் - எக்காலமும், சொல்லவும் - சொல்லாநிற்க உம், கேட்டும் - (அவ்வுண்மையினை) கேட்டிருந்தும், அறிவு இன்றியே - உணர்வெல்லாமலே, பெம்மான் - எமதுபெருமானாகிய, மௌனி - மௌன குருவன், மொழியையும் - உபதேசத்தையும், தப்பி - தவறி, என் - அடியே னானே, பேதைமையால் - அறிவினத்தால், வெம் - வெவ்விய, மாயக் காட் டில் - உஞ்சுஅடவியில், அலைந்தேன் - திரிந்தேன், அந்தோ - ஐயோ, என் - அமமெனதுடைய, விதிவசமே - இது தலைவிதியேயாம், என்க.

(வி - ரை.) ஒருவழியாகவே மறைகளும் மவுனகுருவும் சும்மாவிருக்கின் சுகம் கிடைக்குமென எங்காளுஞ்சொல்லிவரவும் அதற்கு மாறாக விவகாரத் திலேயே மலைத்து கொண்டிருப்பது கர்மத்தின்வழியென்பதாம், “பாரா தே திண்டாதே பத்தியுற மெய்ப்பொருளை, நேராகப் பூண்டி நினையாதே - போத, போதமற்று திட்டையற்றுப் பூரணமாமுண்மைதனி, வேதமற்றுச் சும்மாவிரு.” என்றதனற் காண்க. (எகரு)

நினமேசெலச்செலவாழ்நாளுநீங்கச்செகத்திருள்சொற்
பனமேபெனவெளிகண்டேயிருக்கவும்பாசபந்த
நினமேதுணையென்றிருந்தோநமன்வரினென்செய்குவோ
மனமேநம்போலவுண்டோசுத்தமூடரில்வையகத்தே

(இ - ன்.) மனமே - நெஞ்சே, நுனம் - ஒவ்வொரு நாளும், செலச் செல - கழிபக்கழிய, வாழ்நாளும்நீங்க - ஆயுளும் ஒழிய, செகத்து - பிரபஞ் சத்த, இருள் - இருளானது, சொற்பனமே என - கனவேனன, வெளி - வெளிப்படையாக, கண்டேயிருக்கவும் - பார்த்திருந்தும், பாசபந்த இனமே. பாசக்கட்டமே, துணைஎன்று - உதவியென்று, இருந்தோம் - எண்ணி வாழ்த்தோம், நமன்வரின் - எமன்எதிரிடில், என்செய்குவோம் - ஏது சமா தானம் சொல்லுவோம், நம்போல - நம்மைப்போல, சுத்தமூடர் - முழு மூடர், த்வ்வையகத்துஉண்டோ - இவ்வுலகத்தில் உண்டோ, என்க.

(வி - ரை.) மூடராவார் பதிஞானத்தினை யறியாது பசுபாச ஞானங் கினமே சத்திபமெனக் கருதிக்காலங்கழித்து வருவாராகலின் இத்தகையர் தங்கள் வாழ்நாள்முடிவில் அடைவது இயமலோகமேயன்றிவேறில்லையென்

பது நிச்சயமெனக்கருதி நமன்வரினென் செய்குவோமெனவும், நம்போல வுண்டோ சுத்தமூடர் எனவுங்குறினர். (எசுசு)

கடலெத்தனைமலையெத்தனையத்தனைகன்மமதற்
குடலெத்தனையத்தனைகடனுண்மணலொக்குமிந்தச்
சடலத்தைநான்விடுமுன்னேயுனைவந்துசாரவிருட்
படலத்தைமாற்றப்பபடாதோநிறைந்தபராபரமே.

(இ-ள்.) நிறைந்த - எங்கும்வியாபகமாயுள்ள, பராபரமே - பராபரமே - கடல் - சமுத்திரங்கள், எத்தனை - எத்தனை, மலை - பருவதங்கள், எத்தனை, எத்தனை, அத்தனை - அவ்வளவினையுடையது, கன்மம் - கன்மமாகும், அத் தற்கு - அக்கன்மத்திற்குத்தகுந்தபடி, உடல் - சரீரங்கள், எத்தனை - எத்தனை, அத்தனை - அவ்வளவினை, கடல் - கடலேயுள்ள, நுண் - நுண்ணிய, மணலை - மணலினை, ஒக்கும் - ஒத்திருக்கும், (ஆதலால்) இந்தச்சடலத்தை - இச்சரீரத்தினை, நான் - அடியேன், விடுமுன்னே - விட்டுவிட்கு முன்னமே, உன்னையவந்துசார - தேவாரைவந்து அடையும்படி, இருள் படலத்தை - ஆணவவிருத்தியை, மாற்றப்பபடாதோ - நீக்கப்பபடாதோ, என்க.

(வி - ரா.) கன்மம் பிரவாகத்தியாகலின், கடலின்பரப்பினையும், மலை யினுயரத்தினையும் ஒப்பாக்க்குறினர். சன்னங்கடோறு மெடுத்த உடல்க ட்குக் கணக்கில்லையாகலின், கடனுண்மணலொக்குமென்றனர். கன்மமுண் டாதற்கும் அக்கன்மத்தாலனேக வுடல்களை யெடுத்தற்கும் காரணமாயிருப் பது மூலமல்லமாகிய ஆணவமல்லமாகலின், இருட்பலத்தை மாற்றப்பபடா தோ என்றனர். (எசுஎ)

நினையுநினையுநினையன்றியில்லைநினைத்திடுங்கால்
வினையென்றொருமுதனின்னையல்லாதுவினைவதுண்டோ
தனையுந்தெளிந்துநனைச்சாரந்தோர்களுள்ளச்செந்தாமரையா
மனையும்பொன்மன்றமுநின்றாடுஞ்சோதிமணிவிளக்கே.

(இ - ள்.) தனையும்தெளிந்து - நங்கள் உண்மைத் தன்மையினையும் தெளிந்து, உன்னை - தேவாரை, சாரந்தோர்கள் - விரும்பினோர்களுடைய, உள்ளம் - மனமாகிய, செந்தாமரை ஆம்மனையும் - செவ்விய தாமரையாகிய வீட்டினிடத்தும், பொன் மன்றமும் - பொன்னம்பலத்தினிடத்தும்; நின்று - எழுந்தருளி, ஆடும் - நிர்த்தனம் செய்யும், சோதி - பிரகாசம் பொருந்திய, மணிவிளக்கே - இரத்தினதீபமே, நினையும் - நினைக்கின்ற. நினைவும் - எண்ணமும், நினைஅன்றி - தேவாரையன்றி, இல்லை - நினைப் பதில்லை, நினைத்திடுங்கால் - எண்ணுமிடத்து, வினைஎன்ற - வினை என்று சொல்லப்படுகிற, ஒருமுதல் - ஒருமுதலாகிய கன்மப்பொருள், நின்னைஅல் லாது - தேவாரையல்லாது, வினைவதுண்டோ - உண்டாவதுண்டோ, என்க.

சௌ அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி - ரை.) ஆன்மாக்கள் ஈட்டியகன்மங்கட்குத் தக்கபடி கூட்டி முடிப் பவன் முதல்வன யன்றி வேறின்மையாலும், கன்மத்திற்குத் தக்க படியே நினைவு வுண்டாகு மாகையாலும், கன்மம் சடமாகையாலும், நினைவும் நினை வும் விளையும் முதல்வனையல்லாதில்ல யென்றனர். “அறிவானுந்தானே யறிவிப்பான்ருனே” என்ற அம்மை திருவாக்கு மிக்கருத்தினையே விளக்குவ தாம். (எகஅ)

உள்ளத்தை யுமிங்கெனையுநின் கையினிலொப்புவித்துங்
கள்ளத்தை தச்செய்யும்வினையால் வருந்தக்கணக்குமுண்டோ
பள்ளத்தில்வீழும்புனல்போற்படிந்துன்பரமவின்ப
வெள்ளத்தின்முழ்கினர்க்கேயெளிதாந்தில்லைவித்தகனே.

(இ - ள்.) பள்ளத்தில் - தாழ்ந்த நிலத்தில், வீழும் - பாய்ந்து ஒடுகின்ற, புனல்போல் - நீர்போல், படிந்து - அமைந்து, உன் - தேவரீரது, பரம - மேலான, இன்பவெள்ளத்தில் - ஆனந்தசாகரத்தில், முழ்கினர்க்கே - திளைத்தவர்கட்கே, எளிதுஆம் - எளிமையாகின்ற, தில்லைவித்தகனே - சிதம்பரத்தில்மேவிய ஞானமயனே, உள்ளத்தையும் - எனது மனத்தையும், இங்கு - இவ்விடத்து, என்னையும் - அடியேனையும்; நின் - தேவரீரது, கையில் - இடத்தில், ஒப்புவித்தும் - ஒப்புவித்தும் (இன்னமும்) கள்ளத் தை - வஞ்சனையை, செய்யும் - புரிகின்ற, வினையால் - கர்மத்தினால், வருந்த - துன்பமடைய, கணக்கும் - உண்டோ - கணக்குமுளதோ, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு - என்னென்பது உயிரையும், உள்ளத்தை யென்பது உடலினையும் குறிக்கவே பொருளினையும் கூட்டிக்கொள்ளுக. உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையும் முதல்வன்பால் ஒப்புவித்துத் தனக்கென யாதோ ருசுதந்தாமங் கொள்ளாது வாழ்கையில் அம்மூன்றினால் விளையும் நயநஷ்ட மனைத்து முதல்வனுக்கேயென்பார், வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ என்றனர். (எகக)

கள்ளம்பொருந்துமடநெஞ்சமேகொடுங்காலர்வந்தா
லுள்ளன்பவர்கட்குண்டோவில்லையெயுலகின்றவன்னை
வள்ளம்பொருந்துமலரடிகாணமன்றாடுமின்ப
வெள்ளச்செம்பா தப்புணையெயல்லாற்கதிவேறில்லையே.

(இ - ள்.) கள்ளம் - வஞ்சம், பொருந்தும் - பொருந்திய, மடம் - அறி யாமையைவாய்ந்த, நெஞ்சமே - மனமே, கொடும் - கொடிய, காலர் - யம படர், வந்தால் - நேர்த்தால், அவர்கட்கு - அவர்களுக்கு, உள்ளன்பு - மன நெகிழ்ச்சி, உண்டோ - உளதோ, இல்லையே - (சிறிதும்) இல்லையே, உலகு பிரபஞ்சத்தினை, ஈன்ற - பெருதுபெற்ற, அன்னை - தாய், வள்ளம் - கிண் ணத்தினைப்போல, பொருந்தும் - பொருந்தித்தோன்றுகின்ற, மலர் - தாமரைமலரைப்போன்ற, அடி - திருவடியை, காண - தரிசிக்கும்படி, மன்று -

அம்பலத்தில், ஆடும் - நடிக்கின்ற, இன்பவெள்ளம் - ஆனந்தக்கடலாகிய இறைவனது, செம்பாதம் - சேவடியாகிய, புணையெயல்லால் - தெப்பமே யன்றி, வேறுகதி யில்லை - வேறுபுகலிடம் இல்லை, என்க.

(வி - ரை) பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துதற்கு இறைவனடியே புணையெனக் கொள்ளாதார் பாரபட்சம் பாராட்டாத இயமனிடம் சாருதலேவேண்டுமென்பதாம், ஆனந்த சிற்சபேசன் அதியற்புத மகா நடனத்தினை நேரே காணத்தக்க தன்மை அம்மையாருக் கேயாகலின், மலரடி காண மன்றாடும் என்றனர். (அ௦௦)

தன்மயமான சுபாவத்தின்மொள்ளத்தலைப்படுங்கால்
மின்மயமானசுகம்பாதுரைத்தென்னைவெனியிலுய்த்த
சின்மயமுத்திரைக்கையேமெய்யாகத்தெளிந்தெருஞ்சே
நின்மயமென்மயமெல்லாநிறைந்தநிராமயமே.

(இ - ன்) தன்மயம் ஆன - (ஆன்மாவாகிய) எனது வியாபகமான, சுபாவத்தில் - இயற்கையில், மெள்ள - அடைவாக, தலைப்படுங்கால் - உணருமிடத்து, மின்மயம் ஆன - மின்னலின் தன்மையை யமைந்த, சுகம் - உலகம், யாதுஉரைத்துஎன் - என்சொல்லியென்ன, வெளியில்உய்த்த - விளக்கமாகத்தந்த, சின்மய முத்திரைக்கையே - மவுன முத்திரையுடன் கூடிய திருக்காமே, மெய்ஆக - சத்தியமாக, தெளிந்தெருஞ்சே - தெரிந்துகொண்டமனமே, நின்மயம் - தேவரீர்வியாபகமும், என்மயம் - அடியேன் வியாபகமும், எல்லாம் - இரண்டும், நிறைந்த, எங்கும் பூரணமான, நிராமயமே - நிராமயமேயாம், என்க.

(வி - ரை) ஆன்மாவினைத் தடத்தவிலக்கணத்தில் வைத்து ஆராயும் வழி முதலவனுக்கு அன்னியமாகக் கண்டபொருளாய்த் தோன்றிடினும் உண்மைவடிவாகிய சொரூபவிலக்கணத்தில் வைத்து ஆராயும்வழி பரான்மாவாகிய சித்தின் வியாபகம்போலேயே ஆன்மாவாகிய சித்தும் வியாபகப் பொருளேபாமென்பார், நின்மயமென்மயம் என்றனர் (அ௦௧)

ஆயுங்கலைபுஞ்சுருதியுங்காண்டற்கரியவுனைத்
தோயும்படிக்குக்கருணைசெய்வாய்சுகவான்பொருளே
தாயும்பிதாவுந்தமருங்குருவுந்தனிமுதலு
நீயும்பரையுமென்றேறுணர்ந்தேனிதுரிச்சயமே.

(இ - ன்) ஆயும் - ஆராயப்படுகிற, கலையும் - பலதல்களும், சுருதியும். மறைகளும், காண்டற்கு - பிரத்தியட்சமாகக் காண்டற்கு, அரிய - அருமையாகிய, உன்னை - தேவரீரை, தோயும்படிக்கு - அடையும்படிக்கு, கருணை செய்வாய் - கிருபையுரிவாய், சுக - ஆனந்த ரூபமாகிய, வான் - மேலான பொருளே - பொருளே, தாயும் - அன்னையும், பிதாவும் - தந்தையும், தம்

௪௮0 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கும் - சுற்றத்தினரும், குருவும் - ஆசாரியனும், தனி - ஒப்பற்ற, முதலும் - முதற்பொருளும், நீயும் பரையும் - தேவாரும் நினது சத்தியும், என்றே - என்றே, உணர்ந்தேன் - தெரிந்தேன், இது நிச்சயமே - இதுசத்தியமே, என்க.

(வி-ரை.) “வேதங்கள் ஐயாவெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே” என்ற சுருதிக்கேற்ப, காண்டந்கரியவுனை என்றனர். “அப்பனீயம்மை யையனுநீ யன்புடைய மாமனு மாமியநீ” என்றதற்கேற்பத் தாயும் பிதாவும் தமருங் குருவர் தனிமுதலு நீயும் பரையு மென்றனர். (அ௨௨)

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபய மென்று

சொல்லுஞ்சொ லின்னர் தெரிந்ததன் றோதுதிப் பார்கண்மனக் கல்லும் கரைக்கு மொனுவனது கருணை யென்பார்

செல்லும் பொழுதல்ல வோசெல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே

(இ - ள்.) துதிப்பார்கள் - தோத்திரிப்பவர்களுடைய, மனக்கல்லும் - நெஞ்சமாகிய கல்லினையும், கரைக்கும் - உருகச்செய்கின்ற, மொனா - மவுன குருவே, அல்லும் பகலும் - இரவும் பகலும், உனக்கே - தேவாரீருக்கே, அபயம் அபயம் - அடைக்கலம் அடைக்கலம், என்று - என்று, சொல்லும் சொல் - கூப்பிடும்வார்த்தை, இன்னம் - இன்னமும், தெரிந்தது - (நினது காதினுக்கு) எட்டியது, அன்றோ - இல்லையோ, உனது - தேவாரீருடைய கருணை - கிருபையானது, என்பால் - அடியேனிடத்து, செல்லும் - அடையும், பொழுதல்லவோ - காலத்தன்றோ, அந்த சிற்சுகத்து - அந்தஞானந்தத்தில், செல்லுவேன் - புகுவேன், என்க.

(வி-ரை.) “அவனருளாலே யனன்றான்வணங்கி” என்றதற்கேற்ப முதல்வனது கருணை ஆன்மாவினிடத்தில் சென்றால்வது இவனுக்கியற்கையாக சுகாதந்தம் - வினோபாதாகலின், உனது கருணையென்பார், செல்லும் பொழுதல்லவோ செல்லுவேனந்தச் சிற்சுகத்தே என்றனர். (அ௨௩)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே

யல்லாற் புகவிடம் வேறுமுண் டோவதுவே நிலையா

நில்லாயுன் னாற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் னீணிலத்திற்

பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே.

(இ-ள்) எல்லாம் - யாவும், சிவன்செயல் என்று - முதல்வன் செயலே யென்று, அறிந்தால் - தெரிந்தால், அவன் - அம்முதல்வனது, இன் - இனிமையான, அருளே அல்லால் - திருவருளேயன்றி, புகல் இடம் - அடைக்கலமடைதற்குரிய இடம், வேறும் உண்டோ - மற்றுண்டோ. அதுவே, நிலை ஆநிலையம் - அதுவே நிலையாக நிற்கக்கடவாய், (அந்தமனம் நிற்பையாயின்) தமிழேற்கு - தமிழேனுக்கு, உன்னால் - தேவாரீரால், கதி-நல்லகதி, உண்டு - உனது, இ - இந்த, நீள் - பெரிய, நிலத்தில் - உலகில், பொல்லா

மயக்கத்தில் - தீமையாகிய மயக்கத்தினில், ஆழ்ந்து - அழுத்தினதால், ஆவது - உண்டாகிய பிரயோசனம், என்ன - யாது, நெஞ்சமே - மனமே, புகல் - சொல்வாயாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாக்கள் தூலருக்கும் தேகங்களிலும் இத்திரியங்களிலும் முதல்வனையன்றி யென்றையறியவும் ஒரு கிரியைபண்ணவு மறியார்கள். முதல்வனும் நேரே ஆன்மாக்களிடத்திலே பொருந்தி நின்று அவர்கள் ளவர்கள் பண்ணுங்கன்மங்களெல்லாம் அறிந்தத்தக்கன்மங்களுக்கீடாக ஆன்மாக்களைப் பிரவிருத்தி பண்ணுவித்தெவ்விடத்தும் பிரிவறக்கூடி நிற்பான், இவ்வான்மாக்கள் ஞானக்கிரியைகளாணவத்தினாலே மறைந்து நின்று பிரகாசிக்கும்போ தந்த முதல்வனையன்றிப் பிரகாசியாது. ஆகலின் எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றனர். “சிவஞானசித்தியா” எவ்விடத்து மிறைய டியை யின்றி யமைந்தொன்றை யறிந்தியற்றிடாவயிர்க ளீசன்றானுஞ், செவ்விதினி னுளம்புகுந்து செய்தியெலாமுணர்ந்து சேட்டிப்பித்தெங்கு மாய்ச் செறிந்து நிற்பன்” என்றதனாற் காண்க, இவ்வுண்மையினை யறிந்தானொருவனுக்கு அவ்விறைவனைவிட்டுத் தனித்து நிற்கல் ஓரிடத்தினுமில் லையென்பார், புகலிடம் வேறுமுண்டொ என்றனர். ஷ சித்தியா. “அர னடியை யகன்று நிற்பதெங்கேயாமே” என்றதனாற் காண்க. (அப்ச)

ஒளியேயொளியினுணர்வேயுணர்வினுவகைபொங்குங்
களியேகளிக்குங்கருத்தேகருத்தைக்கவளங்கொண்ட
வெளியேவெளியின்வினைசுகமேசுகர்வீறுகண்டுந்
தெளியேன்றெளிந்தவரைப்போற்றிடேனென்னசெய்குவனே.

(இ - ன்) ஒளியே - பிரகாசமே, ஒளியின் - அந்தப் பிரகாசத்தினுடைய உணர்வே - அறிவே, உணர்வின் - ஆன்மாவின் அறிவினிடத்து, உவகை - விருப்பம், பொங்கும் - மிகுகின்ற, களியே - களிப்பே, களிக்கும் - ஆனந்திக்கும், கருத்தே - கருத்தே, கருத்தை - ஆன்மாக்களின் கருத்தினை, கவ ளங்கொண்ட - விழுங்கின, வெளியே - சிதாகாயமே, வெளியின் - அச்சி தாகாயத்தின், விளை - உண்டாகிற, சுகமே - இன்பமே, சுகர் - சுகவிருடி யினது, வீறு - பெருமையினை, கண்டும் - (தூல்களில்) படித்தும், தெளியேன் - தெளிந்திலேன், தெளிந்தவரை - (உண்மை) தெளிந்தவரை, போற் றிடேன் வணங்கேன், என்னசெய்குவன் - யாது செய்குவேன், என்க.

(வி - ரை.) சுகர் என்னும் இருடியானவர் வியாசருக்குக் கிருதாசியென் னும் அப்சரஸ்திரீயிடத்துப் பிறந்தபுத்திரனார். கிளிரூபத்தோடிகருந்த கிரு தாசியிடத்தே பிறந்தமையின் இவர்க்குரொணப்பட்டார். இவர்பிறந்த வுட னே தத்துவஞானியானார். இவர் அரம்பையென்னும் தெய்வப்பெண் தன் னோடு சேருமாறு தன்னாலியன்றவாறெல்லாம் காதல் காட்டியும் சித்தம் சலியாத சுத்த வைராக்கிய முடையவர். முனிவருள் பெண்போகத்தில் மய

சுஅஉ

தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

புறவார். இவர் மகிமையினை யறிந்திருந்தும் தெளிவடைந்திலேன் என்
புறவார். இவர் மகிமையினை யறிந்திருந்தும் தெளிவடைந்திலேன் என் (அ)ரு

மறக்கின்றதன்மைபிறத்தலொப்பாகும்மனம்தொன்றிற்
பிறக்கின்றதன்மைபிறத்தலொப்பாகுமிப்பேய்ப்பிறவி
இறக்கின்றவெல்லைக்களவில்லையேயிந்தச்சன்மவல்லல்
துறக்கின்றநாளொந்தநாள்பரமேநின்றொழும்பனுக்கே.

(தி - ன்.) பரமே - பரம்பொருளே, மறக்கின்றதன்மை - (ஆன்மாக்கள்)
மறந்துநீங்கி, இறத்தல் ஒப்பாகும் - இறத்தலுக்கு நிகராகும், மனம் -
மனமாய், ஒன்றில் - ஒருபொருளினிடத்து, பிறக்கின்றதன்மை - பற்றுந்
தன்மை, மறத்தல் ஒப்பாகும் - பிறத்தலுக்கு நிகராகும், இ - இந்த, பேய் -
பெய் - பேய்ப்பிழைகள், இறக்கின்ற - கழிகின்ற, எல்லைக்கு - அளவிற்கு,
தெய்விலையே - வரம்பில்லையே, இந்தச்சன்மம் - இப்பிறவியால் விளையும்,
தெய்வம் - துன்பத்தை, துறக்கின்ற - விட்டுவிடும், நாள் - காலம், நின் -
நினைவுருபாய், தொழும்பனுக்கு - தொண்டனுக்கு, எந்தநாள் - எக்காலம்,
மறக்க.

(வி - ன்.) உலகத்தில் மனமானது ஒவ்வொருகணந்தோறும் ஒருபொரு
ளைப் பற்றுவதும் உடனே மறத்தலும் ஆகியதன்மை அம்மனம் பிறத்த
லுக்கும் இறத்தலுக்குஞ் சமானமாகிறது. இங்ஙனம் மனத்திற்கு உண்டாம்
கோலானோடே சினைப்பு மறப்புக்களைப்போல ஆன்மாவிற்கும் எண்ணில
மாதிரி சென்மச்சுண்டாய் வருகின்றதாகலின் இத்தகைய பிறவிகளை யொ
ழித்தல் சென்மஞ்ஞாள் என்றாளென்பார், இந்தச்சன்மவல்லல் துறக்கின்ற நா
ளெந்தநாள் என்றனர். (அ)ரு

காட்டியவந்தக்கரன்முமாயைபிக்காயமென்று

கூட்டியகோலமுநானுனியங்கத்துறைபிதனு

ஒட்டியபான்மனக்கெற்றோரறிவற்றநானிவற்றைக்

கூட்டினொட்டியையேபரமேநல்லகத்திதுவே.

(தி - ன்.) பரமே - பரம்பொருளே, காட்டிய - விளக்கிய, அந்தக் கரன்
மும் - மனமாதிகரணங்களும், மாயை - அசுத்தமாயாகாரியமாகிய, இக்கா
யம் என்ற - இச்சரீரமென்று, கூட்டிய - பெயர்கூட்டப்பெற்ற, கோலமும் -
கூலமும், பான் - புலவிதமாக, இயங்க - இயங்காநிற்க, துறை இதனுள் -
பற்றுந் துறைகொடியுடைய இதற்குள்ளே, நாட்டிய - நிலைக்கச்செய்து, நான் -
நானே, தனக்கு என்று - தனக்கென்ன, ஓர் அறிவு - ஒருசுதந்தர அறிவு,
அந்த - நிலை, நான் - நான் (ஆகவிருக்கின்றேன்) இவற்றை - இத்து
வற்றை, கூட்ட - சேர்த்து நின்று ஆட்டினையே - இருந்து ஆட்டுவித்த
னையே, இது - இது, கல்லகத்தே - நல்லகத்தேயாகும், என்க,

(வி-ரை.) சூத்திரதாரியொருவன் சடமாகிய பதுமைகளை யாட்டுவிப்பதுபோல் சுதந்திரமற்ற ஆண்மாக்களினே மாயாகாரியங்களிற் கூட்டியாட்டுவிப்பது தருமமோ என்பார், பாமே நல்ல கூத்திதவே என்றனர். இதனால் சுதந்திரமற்ற ஆண்மாவினையும் சடமாகிய கண்மத்தினையும் கூட்டிப்போகத்தை அனுபவிக்கச் செய்வான் முதல்வனே யென்றாயிற்று. (அ-எ)

பொல்லாதமாமிர்க்கடமனமேயெனைப்போலடுத்த

வெல்லாற்றையுட்பற்றிக்கொண்டனையென்னேதின்மடமா

நில்லா யருள்வெளிநீநானிற் பேனாருணிட்டுடையாரு

சொல்லாற்பதிந்துபரிபூரணந்தந்தோய்குவனே.

(இ-ள்;) பொல்லாத - துன்பங்களுக்கேதுவாகிய, மா - பெரிய, மாக்
கடமனமே - குறங்குபோன்ற நெஞ்சமே, என்னைப்போல் - என்னை நீபற்
றிக் கொண்டாற்போல், அடுத்த - என்னைச்சூழ்ந் திருக்கின்ற, எல்லாவற்
றையும் - சகலபொருள்களையும், பற்றிக்கொண்டனையே - தாவியிருக்கின்
றனையே, என்னை - இதுவேன்ன, நீ - நீ, அருள்வெளி - சிதாகாயத்தில்,
நின்மயம் ஆ - தன்மயமாக, நிலைய - நிற்றக்கடவாய், (அங்கனம் நின்
ருல்) நான் - நான், அருள்நிட்டை - திருவருள்நிட்டையினை, ஒரு சொல்
லால் - ஒருசொல்லினால், பதிந்து - பதியப்பெற்று, நிற்பேன் - இருப்பேன்,
பரிபூரணைத் தம்-பரிபூரணசகத்தில், தோய்குவன் - மூழ்குவேன், என்க.

(வி - னா.) மனதிற்குரியசெயல் எக்காலமும் ஒன்றினைப்பற்றிக்கொண்டிருந்தலே தருமமாயிருத்தலின், ஆன்மாவிலேயும் ஆன்மாவினைச் சூழ்ந்த மாயாகாரியங்களைப் பற்றுவுதுபோல் அவற்றைவிட்டுச் சிதாகாயத்தினைப் பற்றுமேயாகில் நிஷ்டைகூழிப் பரிபூரணசுகமுண்டாகுதற் கேதுவாகுமென்பதாம்.

(அ - அ)

வாராய்நெஞ்சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம்யாவையும்வைத் துக்கட்டிங்

காராயடிக்கடிசற்றுகின்றபுன்னவலமதிக்

கோராயிரம்புத்திசொன்னுமோர்கிலையோகெடுவாய்

பாராயணக்கொல்லுவேன்வெல்லுவேனருட்பாங்குகொண்டே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே, வாராய் - வருவாயாக, உன்றன் - உனக்கு இயற்கையாகவுள்ள, துன்மார்க்கம் - தீமைகள், யாவையும் - எல்லாவற்றையும், வைத்துக்கட்டு - ஒருபுறத்தேவை, இங்கு - இவ்விடத்தினின்று, ஆராய் - ஆராய்வாயாக, அழக்கடி - எந்நேரமும், சுற்றுகின்றாய் - (உலகமெங்கும்) சுழலுகின்றாய், உன் - உன்னுடைய, அவலமதிக்கு - சபலபுத்திக்கு, ஓர் ஆயிரம் - அனேகமான, புத்திசொன்னாலும் - புத்திகளைப் போதித்திடலும், ஓர் கிலை - ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை, ஒ கெவாய் - ஆ கெட்டுப் போவாய், பாராய் - ஆலோசித்துப்பார்ப்பாயாக, உன்னை - உன்னை, அருள் -

சுஅசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

திருவருளென்னும், பாங்குகொண்டு - ஆயுதங்கொண்டு, கொல்லுவேன் - அழி
செயல், வெல்லுவேன் - தலையெடாதபடிசெய்வேன், என்க.

(வி - னா.) முதல்வன்மற் றிருவருள் பெருதகாலத்து மனம்போன
கழிவே அறிவசென்று பல அவதிக்குள்ளாகிச் சஞ்சலப்படவேண்டுமென
யும், திருவருள் பூரணமாயடைந்தகாலத்து அத்திருவருளின் மயமாய் அறி
வுபெற உணர்த்தின் செயல் சிறிதுமன்றி யொடுங்கிவிடுமென்பதாம், (அ0க)

மாதத்திலேயொருதிங்களுண்டாகிமடிவதைநின்
யோதத்திலேசற்றும்வைத்திலையேவெறும்புன்மைநெஞ்சே
வேதத்திலேதர்க்கவாதத்திலேவிளங்காதுவிந்து
யாதத்திலையடங்காதந்தவான்பொருளுடிக்கொள்ளே.

(தி - னா.) வெறும் புன்மை - மிக இழிவாகிய, நெஞ்சே-மனதே, மாதத்
திலே - ஒவ்வொருமாதத்திலேயும், - ஒரு திங்கள் - ஒவ்வொரு சந்திரன், உண்
மாத - தோன்றி, மடிவதை - மறைந்துவிடுவதை, நின் - உனது, போதத்
திலே - அறிவிடத்து, சற்றும் - சிறிதும், வைத்திலையே - எண்ணிலை
யே, வேதத்திலே - மறைகளினாலேயும், தர்க்கவாதத்திலே - தருக்கவாதங்
களுலேயும், விளங்காது - விளங்காமலும், விந்து - விந்துவிலும், நாதம் -
நாதத்திலும், அடங்காது - அடங்காமலும், (இருக்கின்றன) அந்த வான்
பொருள் - அந்தமேலானபொருளை, நாடிக்கொள் - ஆராய்ந்து பற்றிக்
கொள்ளாமாக, என்க:

(வி - னா.) மாதங்கடோறும் தோன்றிமறையும் எண்ணிலவானசந்திரன்
சுடையோல, காலந்தோறும் தேகங்கள் தோன்றி மறைவது பிரத்தியட்ச
மாகவின் இதனையெண்ணிப் பார்த்தாயில்லையென்பார், போதத்திலே சற்
றும் வைத்திலே என்றனர், “வேதங்களையா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற
துண்ணியனே” என்றதனால் வேதத்திலே விளங்காதவனென்றும், குறை
யிலா அறிவினாலுங் கூறொணாதாகி நின்றவிறைவனார்” என்றதனால் தர்க்க
வாதத்திலே விளங்காதவனென்றுங் கூறினார், நாதவிந்துக்கள் சுத்தமாயா
காணிக்காக்கையினாலும் அந்த மாயையினைக் கடந்தவன் முதல்வனாகையி
னாலும் விந்து நாதத்திலே யடங்காது எனவுங் கூறினர். (அக 1)

எங்கும்விபாபித்துணர்வாயுனக்கென்னிதயத்துள்ளே
தங்குந்துயரந்தேரியாதவண்ணந் தடைசெய்ததார்
அங்கங்குழைந்துள்ளருகுமன்பாளர்க்கணைகடந்து
பொங்குங்சருணைக்கடலேசம் பூரணபோதத்தனே;

(இ - ன்.) அங்கம் - சரீரம், குழைந்து - இளகி, உள் - மனமானது
குகும் - உருகும், அன்பாளர்க்கு - அடியவர்க்கு, அணைகடந்து - வரம்புக

டந்து, பொங்கும் - பொங்குகின்ற, கருணைக்கடலே - கருணைமுத்திரமே, சம்பூரண - பரிபூரண, போதத்தனை - ஞானசொருபனே, எங்கும் வியாபித்து - எவ்விடத்து நிறைந்து, உணர்வாய் - உணர்கின்றாய், (அவ்வனமாக) என் - அடியேன், இதயம் - மனத்தில், தங்கும் - நிலைபெறும், துயரம் - துன்பம், தெரியாதவண்ணம் - தெரியாதவகை, தடைசெய்தது ஆர் - மறைத்தது யார், என்க.

(வி-ரை.) சர்வவியாபகனாகிய முத்தல்வன் எங்கும்நிறைந்திருப்பதுபோல ஆன்மாவினிடத்தும் பூரணமாகவிருந்தும் ஆணவமலத்தடையால் அவ்வியாபகத்துண்மையினை ஆன்மாவறிந்து கொள்வதற்குத்தடையாகவும் ஏற்பட்டுள்ளதென்பதனைக் குறிப்பாற் றெரிவிப்பான், தெரியாதவண்ணம் தடைசெய்ததார் என்றனர். (அக்க)

வையகமாதர்சுகத்தையும்பொன்னையுமாயைமல
மெய்யையுமெய்யென்றுநின்னடியார்தம்விவேகத்தையு
மைமயில்வீட்டையுமெய்நூலையும்பொய்யதாகவெண்ணும்
பொய்யர்தநட்பைவிடுவதென்றோபரிபூரணமே.

(இ - ள்.) பரிபூரணமே - சருவவியாபியாயுள்ள வஸ்துவே, வையகம் - உலகில், மாதர்-பெண்டிர்கள், சுகத்தையும் - இன்பத்தையும், பொன்னையும் - பொருளையும், மாயை - மாயாகாரியமாகிய, மலம் - அழுக்குள்ள, மெய்யையும் - தேகத்தினையும், மெய்யென்று - சத்தியமென்று, நின் - தேவரீருடைய, அடியார்தம் - அடியார்களுடைய, விவேகத்தையும் - விவேகத்தினையும், ஐயம்இல் - சந்தேகமில்லாத, வீட்டையும் - பரமுத்தியையும், மெய்நூலையும் - உண்மைநூல்களையும், பொய்யதாக - பொய்யாக, எண்ணும் - நினைக்கின்ற, பொய்யர்தம் - பொய்யர்களுடைய, நட்பை - சினேகிதத்தை, விடுவது - நீங்குவது, என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி - ரை.) பெண், பொன், உடல் மூன்றும் இகத்தில் ஏகதேசசுகத்தினைக் கொடுப்பதற்கேதுவாகவிருந்தும் மறுமைக்குச் சிறிதும் பிரயோசனமில்லாத அனித்தியமானவற்றைச் சத்தியமெனக் கருதிவாழ்ந்தேன் என்றபார், வையகமாதர் சுகத்தையும் பொன்னையும் மாயைமல மெய்யையு மெய்யென்று, என்றனர், அடியார் தம்விவேகமாவது சிவனடியார்கள் தேர்த்த உண்மையறிவு, ஐயமில் வீடாவது சுத்தாத்துவிதமுத்தி, மெய் நூலாவது மெய்கண்டார் சொல்லிய சிவஞானபோதம். பொய்யர்தம் நட்பாவது பொய்கண்டார்களாகிய முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்களுடைய சினேகம்.

அனியுங்கனியொத்தருவினையானெந்தயர்வுறுவேன்

தெனியும்படிக்குப்பரிபாககாலமுஞ்சித்திக்குமோ

(இ.நீ.) ஒளியும் - பிரகாசமும், கருணையும் - கிருபையும், மாறாத - நீள்

சென்னை. (அகநா)

புடைமாய்புடையபடியின்றுபான்செய்ததொன்றிலேய்.

பெரிய அளவுக்குள்ளேயும் பரந்த அளவுக்குள்ளேயும் இருக்கிறார்கள். இதைப் போல தான் நம்முடைய உணர்வுகளும், எண்ணங்களும், மனப்பான்மைகளும், கருத்துகளும், கொள்கைகளும், நம்பிக்கைகளும், சான்றிதழ்களும், பட்டிகைகளும், ஊழியர்களின் செயல்பாடுகளும், முடிவெடுத்தல் முறைகளும், நிர்வாக முறைகளும், பொதுமக்கள் தொடர்பு முறைகளும், வசதி முறைகளும், பாதுகாப்பு முறைகளும், ஆகியவை எல்லாம் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட வேண்டும்.

படிமனத்தினிவசுபத. மதினநிலைய மெனநனசு. (அகச)

ஆடுங்கறங்குந்திரிகையும்போலவலைந்தலைந்து

காடுங்கரையுந்திரிவதல்கானின்கருணைவந்து

கூடும்படிக்குத்தவமுயலாதகொடியரெமன்

தேடும்பொழுதென்னசெய்வார்பரானந்தசிற்குடரே.

(இ - ள்.) பரானந்த - மேற்பட்ட இன்பத்தினைத்தரும், சிற்குடரே - ஞானதீபமே, ஆடும் - ஆகாயத்தில் பறக்கும், கறங்கும் - காற்றடிப்பையும், திரிகையும் போல-ருளாலன்சக்கரத்தினையும்போன்று, அலைந்து அலைந்து - திரிந்து திரிந்து, காடும் - காட்டினிடத்தும், கரையும் - புறியினிடத்தும், திரிவது - சஞ்சரிப்பது, அல்லால் - அல்லாமல், நின் - தேவாரூடைய, கருணை - கிருபை, வந்துகூடும்படிக்கு - வந்து அடையும்படிக்கு, தவம் - தவத்தை, முயலாத, செய்யாத, கொடியர் - கொடியோர், எமன் - நமன், தேடும்பொழுது - தேடுங்காலத்தில், என்னசெய்வார் - ஏதுசெய்யக்கடவார், என்க.

(வி - ரை.) முதல்வனுண்மையினை நன்கு சேர்ந்து அவன்பா லன்புகொண்டிசிவத்தலங்களிலிருந்து சிவபூசையாதி தவங்களை யனுட்டியாது காடுமுதலியவற்றிற்குசென்று திரிந்து உண்மைதேருது. தவஞ்செய்து வாணனை விளைகக்கழித்து வருபவர்தம் ஆயுள்முடிவில் அந்தகனுலகினையே சத்தியமாக அடைவரென்பதாம். (அகடு)

கற்றும்பலபலகேள்விகள்கேட்டுங்கறங்குகனவே

சுற்றுந்தொழில்சுற்றுச்சுற்றின்பத்தாடுசுழலினென்னுங்

குற்றங்குறைந்துகுணமேலிடும்ன்பர்கூட்டத்தையே

முற்றுந்துணையெனநம்புகண்டாய்சுத்தமுடநெஞ்சே.

(இ - ள்.) சுத்தமுடநெஞ்சே - மிகவும் மூடமனமே, கற்றும் - பலதூல்களைப்படித்தும், பலபலகேள்விகள் கேட்டும் - பற்பல கேள்விகளைக்கேட்டும், கறங்கு என - காற்றடிப்பைப் போல, சுற்றும் தொழில் - திரியும்தொழிலினை, சுற்று - தேர்ந்து, சுற்றின்பத்தாடு - உலகவின்பத்தில், சுழலின் - ஆலையின், என்னும் - என்னவிரயோசனம், குற்றங்குறைந்து - குற்றமின்றி, குணம்மேலிடும் - நற்குணம் அதிகரிக்கின்ற, அன்பர்கூட்டத்தை - சிவனடியார்கள் அங்கத்தினையே, முற்றுந்துணையென - முழுவதுந்துணையென்று, நம்பு - நம்புவாயாக, என்க.

(வி - ரை.) கற்றும் பல பல கேள்விகள்கேட்டும் என்றதனால் சிந்தித்தலையும் தெளிதலையும் கூட்டிக். இந்நான்கின் வழியே நின்ற பெரியோர்களும் அச்சாதனங்கட்கு இடையூறுவாராது அவற்றாலாய சாத்தியத்தினையுடைவேண்டாமாயின், சாதுசங்கமாடுப சிவனடியார் கூட்டுறவே அத்தியாவசிய மென்பதாம், பட்டினத்தார் அடியாருறவு மரணபூசை நேசமுதன்புமன்றிப்படி மீதில்வேறு பயனுளதோ, என்றதனாற் காண்க. (அகடு)

34-அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

நீயெனானேனவேறில்லையென்னுநினைவருநத்
செயெனமோனகுருவாகிவந்துதடுத்தடிமைச்
செயெனக்காத்தனையேபரமேநின்றிருவருளுக்
செயெனசெய்யுங்கைம்மாறுளதோசுத்தவேழையனே.

(தி.ஞ.) பரமே - பரம்பொருளே, நீஎன - நீயென்றும், நான்என - நா
னென்றும், செயதில்லை என்னும் - அன்னியமாயில்லை யென்னும், நினைவு -
நினைவானது, அருள் - அடியேனுக்கு உண்டாக, தாய்என - தாயினைப்
பொருள்மோனகுருவாகி வந்து - எழுந்தருளி, தடுத்து -
நினைந்து விரைத்தினின்றும், தடுத்து, அடிமை - அடிமையாகிய நான்,
செயென - (தேவரீருடைய) குழந்தையென, காத்தனையே - காத்தருளி
யென, நீ - தேவரீருடைய, திருவருளுக்கு - திருவருட்கு, சுத்த ஏழை
யான் - மிகவுமெனியன், செய்யும் கைம்மாறு - செய்தற்குரிய பிரதியுபகா
ரம், உனனே - உண்டோ, என - (உளதாயின்) கட்டளை யிடுவாயாக,
என்ச.

(வி.ரை.) முதல்வன் மெளனகுருவாய்த் திருக்கோலங்கொண்டு எழு
ந்தருளியுந் தனக்கு உண்மையாகிய சித்தார்த்தமகாவாக்கியத்தினை யுபதே
சிக்குமவன் பரமான்மாவிடத்தில் தனக்குத்துவிதபாவனையே தோன்றிக்
கொண்டிருந்த தெனவும், உபதேசித்தபின்னர் அனுபவத்தில் அத்துவித
பாவனை சேர்ந்ததெனவும் கூறுவார், நீயென நானென வேறில்லை என்னு
நினைவருள் என்றனர். (அகஎ)

ஆத்திரம்வந்தவர்போலையாமலரோகதிட
சாத்திரந்தந்தென்னையெண்ணிபோலுங்கருணைவைத்திம்
மாத்திரமுன்னின்றுணர்த்தினையேமொனாவினிரான்
சாத்திரஞ்சொன்னபடியியமாதியுஞ்சாதிப்பனே.

(தி.ஸ்.) மெனா - மெனனகுருவே, ஆத்திரம் - மிகுந்த அவசரம்,
வந்தவர்போல் - அடைந்தவர்போல, அலையாமல் - திரியாமல், அரோகம் -
நோயின்மையாகிய, திடகாத்திரம் - வலிவாணசாரம், தந்து - கொடுத்து,
நான்னை - அடியேனை, அண்ணிபோலும் - தாயைப்போலும், கருணைவைத்து -
க்குறையசெய்து, இம்மாத்திரம் - இம்மட்டாயினும், முன் நின்று - பிரத்திய
புத்திரன், உணர்த்தினையே - தெரிவித்தனையே, இனி - இனிமேல், நான் -
நாமயேன், சாத்திரஞ்சொன்னபடி - சாத்திரம் சொன்ன வண்ணம், இயமா
திடம் - தியமமுதலிய எண்வகை யோகவுறுப்புக்களையும், சாதிப்பன் - செய்து
முடிப்பேன், என்க.

(வி.ரை.) முதல்வன் மெளனகுருவாகி யெழுந்தருளி அத்தியாவசிய
மாக அடைபடுவேண்டிய சாத்தியத்தினுக்கேதுவாயுள்ள சாதனங்க ளின்ன
கொச்சொல்லிவைத்தனராகலின் அச்சாதனங்களை விளக்குவதாகிய சாஸ்
திரங்கையாராய்ந்து அதன்வழிநிற்பேன் என்பார், சாத்திரஞ்சொன்னபடி
யியமாதிபுஞ் சாதிப்பனே என்றனர். (அகஅ)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசை வேண்பா.

உடல்பொய்யுறவாயி னுண்மைபுற வாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோனனொரு சொல்லே யுண்மைநன்றப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.

(இ-ள்.) உடல்-தேகமே, பொய்யுறவாயின் - நமக்குப்பொய்யுறவா
னால், உண்மை உறவு-மெய்ப்ப்மையாகிய சுற்றம், ஆகக்கடவார்ஆர்-உண்டா
குபவர்யாவர், தண்-தண்ணிய, அருளே-திருவருளே, கண்டாய்-பார்த்தாய்,
திடமுடனே-உறுதியுடன், உற்றுப்பார்-நோக்கிப்பார், மோனன்-மௌன
குருவின், ஒருசொல்லே (சித்தாந்தமகாவாக்கியமாகிய) ஒரு மொழியே,
உண்மை-சத்தியமாம், நன்றுஆக - நன்றாக, பற்றிப்பார் - பற்றிப்பார்ப்பா
யாக, மற்ற எல்லாம்-மற்றவைகளெல்லாம், பாழ்-பொய்யாம், என்க.

(வி-ரை.) பிறந்தநாள் முதல் இறக்கும் நான்வரையில் உடனிருந்து
சுடதுக்கங்களை யநுபவித்துவந்து நீங்காதிருந்த உடலும் பொய்யாகி
விடும். நாலடியார். யாக்கையைப்பாப்புடைத்தாப் பெற்றவர்தாம்பெற்ற,
யாக்கையாலாயபயன்கொள்க - யாக்கை, மலையாமெஞ்சுபோற் றேன்றி
மற்றாக்கே, நிலையாது நீத்துவிடும். ” என்றதனாற்காண்க. ஆனால் என்றும்
மெய்யாகியிருந்து உபகரித்துவருவது முதல்வன் றிருவருளும் அம்முதல்
வன் கருணைத்திருவருவான மவுனகுரு உபதேசித்த சித்தாந்த மகாவாக்
கியமுமாம். சித்தாந்த மகாவாக்கிய மின்னதென்பது முன்னர் விளக்கப்
பட்டிருக்கிறது. (அகக)

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்

சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக

நிற்குந் திருவருளி நெஞ்சேயா நிற்பதல்லால்

கற்குநெறி யாதினிமேற் காண்,

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, பார்ஆதி - பிருதிவிமுதலிய, பூதம் எல்
லாம்-பூதங்கள் யாவும், பார்க்குங்கால்-ஆராயுமிடத்து, அப்பரத்தின் - அந்
தப்பரம் பொருளின், சீர்ஆக - சிறந்தவடிவாக, நிற்கும்திறம் - இருக்கும்
விதத்தினை, கண்டாய்-தெரிந்தாய், (ஆதலால்) யாம்-நாம், நேராகநிற்கும்-
ஒழுங்காகநிற்கின்ற. திருவருளில்-திருவருணியிலே, நிற்பது அல்லால்-
இருப்பதல்லாமல், இனிமேல்-இனிமேல், கற்கும்நெறி-தெரிந்துக்கொள்
ளும்வழி, யாது - யாதுளது, என்க.

(வி - ரை.) பிரத்தியட்சமாக நம்மாற்பார்க்கப்படும் பிருதிவி முத
லிய பூதமனைத்துமுதல்வன் றிருமேனியே யென்னு முண்மையினைத்
தெரிந்து கொள்ளுவோமகில், நாம் முதல்வன் றிருவருணியினிற்

சக0 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

உன் தி உன்னியமாகத் தெரிந்துக் கொள்ளுவதற்கொன்றுமில்லை யென்ப
உ-ம். ஆதிமேந்ததனால் பிருதிவியுடன் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் சூரி
மன் சந்திரன் ஆன்மா முதலிய கூட்டுக. இவையே முதல்வனுக்கு அட்ட
திருமேனியாம். (அஉ0)

மேய்யான தன்மை விளங்கினால் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ - வையாவே
மன்னுந் தாசையின்னம் வந்ததல்ல-வுன்னடிமை
யென்னுந் தபெய்துமா நென்-

(இ - ள்.) ஐயாவே - ஐயனே, மேய்யான தன்மை - உண்மையான
தன்மை, விளங்கினால் - விளங்குமேயானால், யார்க்கு எனும்-எத்தகையர்க்
கேனும், பொய்யான தன்மை-பொய்யாகிய தன்மை, பொருந்துமோ-உண்
டாருமோ, மன்னும்-நிலையுற்ற, நிராசை-ஆசையின்மை, இன்னம் வந்தது
கூடல்-இன்றாயும் வரவில்லை, (அங்ஙனமாயின்) உன்-தேவரீருடைய,
மன்னும்-அடிமை என்று சொல்லும்படியான, நிலை-நிலையானது,
மெய்துமா-தான்-தடையும்விதம் எங்ஙனம், என்க.

(வி - னா.) மேய்யான தன்மையாவது மெய்கண்டஞான சாத்திரங்
களைப் பிரதிபாதிக்கப்படும் முதல்வனுடைய உண்மை. பொய்யான
தன்மையாவது பொய்கண்டார்களாகிய முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்கள்
பதவிகளாலும் பாசதூல்களாலும் சாதிக்கப்படுகிற பொய்மை. பசு
பசுக்கள்க். அடா உற்றவர்க்கே பதிஞான முண்டாக அப்பதியருண்மேனி
கொண்ட உத்த அடிமையாகக்கொள்வானென்பார், உன்னடிமை யென்னு
ந் தபெய்து மாநென் என்றனர். (அஉக)

அநியாமை மேலிட்டறிவின்றி நிற்குங்
குறிபெற்கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
யெனர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
நேபெனக்கோர் நாம மிட்ட தே.

(இ - ள்.) அநியாமை-அஞ்ஞானம், மேலிட்ட-அதிகரித்து, அறிவு
இன்றி-ஞானமின்றி, நிற்கும்-வாமும், குறியேற்கு-இலட்சியமுடைய அடி
பெறுக்கு, அறிவு என்றகோலம்-அறிவுடையவனென்ற உருவம், வறிதே
யென-பிஞ்ஞகம், தே-தேவரீர், உணர்த்த-உள்ளத்தினின்றறிவிக்க, நான்-அடி
மேல், உணரும் - எல்லாவற்றையும் அறியும், நேசத்தாலோ - அன்பின
லன்றோ, எனக்கு-அடியேனுக்கு, அறிவு என்று - அறிவுடையவனென்று,
நான்-நான் - ஒரு பெயர், இட்டது-ஏற்பட்டது, என்க.

(வி - னா.) முதல்வன் ஆன்மாக்களின் சகலாவத்தையிலே கலாதி
தத்துவங்களில் தத்துவதேவதாபாரம்பரியமாய்வந்து மறைந்து நின்ற
அவைகளைச்செலுத்தி அவரவர்ப்ருவத்திற்குதக்கபடிபோதிக்க ஆன்மாக்க

கள் உணர்தலின் நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தால் என்றனர். இதனால் ஆன்மாக்கள் எக்காலத்தும் சுதந்தர வினரெனவும் முதல்வனெக்காலத்தும் சுதந்தரனெனவு மேற்பட்டது. (அஉஉ)

ஏதுக்குச் சம்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்

போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய் - வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினா யேயுன் புந்தியென்ன; போதமென்ன போ.

(இ-ள்.) மனமே-நெஞ்சமே. ஏதுக்கு-என்னகாரணத்திற்காக (அலைகிறது), சம்மா இரு என்று - மவுனங்கூடியிரு என்ன, உனக்குபோதித்த-உனக்குய பலகால் உபதேசித்த, உண்மை-உண்மை நிலையினை, எங்கே - எவ்வழியிலே, போகவிட்டாய்-போகவிட்டனை, வாதுக்கு-விண்தர்க்கத்திற்கு, வந்து எதிர்த்த-வந்து எதிர்கொண்ட, மல்லரைப்போல்-மல்லரைப்போல, வாதாடினாயே-வம்புசெய்தனையே, உன்-உனது, புந்தியென்ன-புந்தியிருந்தபடியென்ன, போதம் என்ன-அறிவுவிருந்தவகைதானென்ன, போ - (எனைவிட்டு) ஒழிவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) மனவாக்குக் காயங்களால் பிரபஞ்சமுதமாக உண்டாகும் செயல்களையற்று அந்தர்முகமாக விருந்து முதல்வனைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் மவுனநிலையே எல்லாநிலைகளேக்காட்டிலும் உன்னத நிலையென்பார், ஏதுக்குச்சம்மாவிருமனமே என்றனர். பஞ்சரீக்காவந்தாதி, “பாடுதும் பஞ்சாக்கரவனை யென்று படர்தலொடும், கூடுவதன்னவன் பாதமதுவந்து கூடுதலு, நீடுவதின்ப மனவாக்குக்காய நிகழ்செயலற், ரோடுவவாளாங்கிருப்பதல்லாற் பின்னையொன்றில்லையே.” என்றதனற் காண்க. (அஉஉ)

சுகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற்றுக்க

சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ சோரா - திகபரத்தும்

விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதக்

கட்டுக்கு ளாவதென்றோ காண்.

(இ-ள்.) சுகம் அனைத்தும்-உலகமுழுதும் பொய்யென உணர்ந்தால்-அசத்தெனத்தெரிந்தால், துக்கம்-துன்பம், சுகம்-இன்பம், அனைத்தும்-எல்லாம், பொய்யன்றோ - பொய்யாகமுடியுமல்லவா, சோராது-தளராமல், திகபரத்தும் - திகபரங்களிலும், விட்டுப்பிரியாத - விட்டுநீங்காத, மேலான-மேலாகிய, அத்துவிதம்-அத்துவிதமென்கிற, கட்டுக்குள் ஆவது-கட்டுக்குட்படுவது, என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு பொய் என்பது திரிவு :—அதாவது எந்நாளும் ஒருபடித்தாயிராமல் காரணகாரியப் பட்டுக்கொண்டேயிருத்தல், பொய்யென்றதனால் அநித்யமெனக்கொள்ளற்க-பிரபஞ்சம் இங்ஙனம் நிகழ்தலின்சுகமனைத்தும்பொய் என்றனர். இவ்வுண்மை தோன்றவே இச்சுக சம்

சுருத தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொய்யாப் பந்தவரும் இன்பதுன்பங்களும் பொய்யாய் முடிவுமாகலின்
நக்க காமபோத்தம்பொய்யன்றோ என்றனர். ஆன்மாவுடன் பரமானமா
பந்தவந்தம் சத்தவிதமாக விளங்கியுள்ளானெனவும், இம்மையில் அத்
தன்மை விளங்காதபடிதிரோதானத்தால் தடைப்பட்டிருப்பதெனவும்,
சத்திரோதானம் அருளாக விளங்கிய காலத்து அத்துவித உண்மை
தோன்றமெனவும், அதுவேமுத்தியா! மெனவும் மெய்கண்ட சாத்திரம்
விளக்கலின், திகழர்த்தம் விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதம் என்ற
நான் சத்தவித உண்மைமுன்னர் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அஉச)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென்
சொற்கண்டா தேனெனநான் சொல்லுவேன் - விற்கண்ட
வான மதிகாண மௌனிமவு னத்தளித்த
நானமதி ஆறுமமீர் தம்.

(தி - ங்.) வில்கண்ட-பிரகாசம்பொருந்திய, வானமதி-உயர்ந்த சந்
திமண்டலத்தை, காண-தரிசிக்கும்படி, மௌனி-மவுனகுரு, மௌனத்து
கனிந்தமென நிலையில் உபதேசித்த, நானமதில் - அம்மண்டலத்தில்,
வானம்-சரக்கின்ற, அமீர்தம் - அமுதமானது, கற்கண்டோ - கற்கண்டு
தானோ, தேனோ-தேன்னுனோ, கனிரசமோ-முக்கனிகளின் சாறுதானோ,
பாலோ-பால்தானோ, என்சொற்கு அடியேன் வார்த்தைக்கு, அண்டாது-
எட்டாது, எது என-இவற்றுள் எத்தன்மைத்தென, நான் சொல்லுவேன்-
நான்நித்த சொல்லவல்லேன், என்க.

(வி - ரா.) மூலாதாரத்தில் கீழ்நோக்கிய முகமாய்க்கண்களைமுகிழ்த்
தக் குண்டலி சத்தியினைக் கும்பித்தபிராணவாயுவால் அக்கினிமண்டலத்
தினை மூட்டமெழுப்பி மூலாதாரமுதல் ஆக்கினையீடுக ஆறுதாரங்களிடத்
தப் சென்றல் சத்திரமண்டலத்தினின்றும் அமுதப்பிரவாகம்சிந்த அதனை
மடுத்த மீற்றிருப்பர் தவயோகிகளாதலினால், அத்தகைய தன்மையை
வானமூபவக்கும்படிசெய்தனரென்பார், வானமதிகாணமௌனிமௌனத்
தத்ததான மதிநூறுமமீர் தம் என்றனர். (அஉரு)

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமரு அற்பவநோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாய் பிறப்பிறப்புப் போம்.

(தி - ங்.) கேட்டலுடன் - சிவவணத்துடன், சிந்தித்தல் - மனனம்,
கேடு இல்லாத - தீமையில்லாத, மெய்த்தெளிவால் - உண்மையாகிய நிதித்
திவானம் இவைகளால், வாட்டம் அரு - தளர்ச்சி நீங்காத, உற்பவநோய்-
பிறவிப் பிணி, மாறுமோ-ஒழியுமோ, நாட்டம் உற்று-இலட்சியம்கைவத்து,
மெய் ஆன - உண்மையான, நிட்டையினை - நிஷ்டையினை, மேவினர்க்கு

அன்றோ-அடைந்தவர்கட்கல்லவோ, பொய் ஆம்-பொய்யாகிய, பிறப்பு இறப்பு போம்-சுன்ன மரண மொழியும், என்க.

(வி - ரை.) நிட்டை யென்னும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய சாத்தியத்தினை யடைவதற்குக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், தெளிதலும் சோபானமான சா தனங்களாகலின் இம்முன்றிலேயே திருப்தியடையாது நான்காவதினே யும் அத்தியாவசியமாக அனுட்டிக்கவேண்டு மென்பார், மெய்யான நிட் டையினை மேலினர்கட்கன்றோ தான் பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப்போம் எ ன்றனர். இதனால் நிட்டைகூடவே வேண்டுதல்வேண்டாமை விளையாதே னவும் அவை விளையாதாகவே பிறப்பிறப் பொழியு மெனவும் பெறப்பட் டது. (அஉசு)

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா

பேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ - நேயானு

பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த

நீதியையே போர்மனமே நீ.

(இ - ள்) மனமே-நெஞ்சமே, மாயா சகத்தை-மாயா காரியரூபமாகிய உலகத்தினை, மதியாதார்-சத்தியமாக மதியாதவர்கள், மண்முதலாய்-ஆன பிருதிவி முதலாயுள்ள, தத்துவத்தில்-தத்துவங்களில், எய்துவரோ-பொரு ந்துவார்களோ, நேயம்-அன்பான, அனுபூதிநிலை-சிவானுபூதி நிலையினில், நிற்க - இருக்க, பொருந்துவர்கள் - இருப்பார்கள், (ஆதலால்) அன்னவர் தம்-அத்தகையார், நீதியையே-நீதியினையே, நீ-நீ, ஓர்-அறிவாயாக, என்க.

(வி - ரை.) அசத்தமாயா காரியரூபப் பிரபஞ்சத்தினுலனுபவிக்கப் படும் போக மனைத்தும் பிரதி பந்தத்திற்கேதுவே யல்லாமல் நிவர்த்தி யடைவதற்குக் கூடாதாகலின் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சிவானுபூதியினை யனுபவிக்கும் சந்மார்க்க நெறியினர்களாகிய வைதிக சைவர்கள் வழியே நிற்கவேண்டுமென்பார், நேயானு பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்களன்ன வர்த நீதியையே யோர்மனமே யென்றனர். (அஉஎ)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்தா லாங்கே

மிகவளரவந்தவருண் மெய்யே - யகநெகிழ்ப்

பாரீரொருசொற் படியே யனுபவத்தைச்

சேரீ ரதுவே திறம்.

(இ - ள்.) இகமுழுதும் - இவ்வுலக மனைத்தும், பொய் எனவே-நிலை யல்லன வெனவே, எய்ந்து-பொருந்தி, உணர்ந்தால் - தெரிந்துக்கொண் டால், ஆங்கே-அக்கணமே, மிக வளரவந்த-அதிக பெருக்கத்தினையடைய வேற்பட்ட, அருள்-திருவருள், மெய்யே - (அடைவது) உண்மையேயாம், அகம்-மனமானது, நெகிழ - கசிய, பாரீர்-பாருங்கள், ஒரு சொல்படியே - ஒரு மொழிப்படியே, அனுபவத்தை சேரீர் - சிவானுபவத்தினைச் சே ருங்கள், அதுவே-அங்கனம் செய்தலே, திறம்-உறுதியாகும், என்க.

சகசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய ஒரு சொல்லினையனுசந்தானஞ் செய்துவரின் அசுத்தமாயாகாரிய ரூபப் பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக விளையும் மருளானது நீங்க அருளானது கைவல்லியமா மென்பார், ஒரு சொற்படியே யனுபவத்தைச் சேரீரது வேதிறம் என்றனர். (அஉஅ)

ஆரணங்களாகமங்க ளியாவுமே யானந்த
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங் - காரணத்தை
யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தல் யுண்மையினைப்
பாராயோ நெஞ்சே பகர்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே-மனமே, ஆரணங்கள்-வேதங்கள், ஆகமங்கள் - சிவாகமங்கள் (ஆகிய) யாவும் - எல்லாக்கலைகளும், ஆனந்த பூரணமே-சுக நிறைவினையே, உண்மைப்பொருள் என்னும் - சத்தியப் பொருளென்று உரைத்திடும், காரணத்தை-இவ்வேதுவினை, ஓராயோ-ஆராய்ச்சி செய்யா யோ, உள்ளுள்ளே - உள்ளத்திலேயே, உற்றுணர்ந்து - நோக்கியறிந்து, அவ்வுண்மையினை-அம்மெய்யினை, பாராயோ - பார்த்திடாயோ, பகர்-சொல்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) யாவுமே என்றதனால் ஆரணங்கள் ஆகமங்களுடன் புராண விதிகாசங்களாயுங் கூட்டுக. ஆனந்த பூரண மென்பது ஆனந்த சொருபி யாகிச் சர்வவியாபியாயுள்ள சிவபெருமானை வேதாதிகூலயனைத்தும் சிவ பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளென அறுதியிட்டுக் கூறுதலின் ஆரணங்களாகமங்க ளியாவுமே யானந்த பூரணமே யுண்மைப் பொருள் என்றனர். இதுபற்றியே கருதி “ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநாம்” என்று விதந்தோதியது அன்றியும் “அஸ்ருஜத்ஸர்வ சாஸ்த்ராணி மஹாதேவோ மஹேஸ்வர” என்று பாரதம் சுநீதிபரீவம் கூறியது. (அஉக)

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்ப்பேசி
யாராயலைந்தீர் நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியினை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல்.

(இ - ள்.) நேராய் - நேராக, அம்மௌன நிலை-அந்த மவுனநிலையில், நில்லாமல்-நிற்காமல், வாய்ப்பேசி-வாயினாற் பேசிக்கொண்டு, நீர் - நீங்கள், ஆராய் அலைந்தீர்-யாராகவேண்ணி யலைந்தீர்கள். ஆ - ஐயோ, கெடுவீர்-கெட்டுப்போவீர்கள், தேரீர்-ஆராயுங்கள், திரை-அலை, உந்து-பொருந்தி, இரையும்-ஒலிக்கும், நதி-கங்கையினை வாய்ந்த, சென்னியினை-சிரசினினை, நாவால் - நாவினால், கரையும் - சொல்லும், (அங்ஙனம் செய்தால்) மனக் கல்-கல்போன்ற நெஞ்சமானது, கரையும் - உருகும், என்க.

(வி - ரை.) சர்வ மங்கள் விக்கிரகரூபனாய் விளங்கும் கங்காதர மூர்த்தியை நாளும் மனத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு பஞ்சேந்திரியங்

மொடுக்கி மவுனநிலையிலிருந்து வாழாமல் வாசாகைங்கரியமாகப்
நானைக்கழித்தல் அப்பிரயோசன மென்பதாம். (அந்.௦)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ்

சொற்பனங்கண்டாயுண்மைசொன்னேனான் - கற்பனையொன்
றில்லாவிடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானேர் கவி.

(இ - ள்.) அற்ப மனமே - இழிவாகிய நெஞ்சே, அகிலவாழ்வு, உலக
வு, அத்தனையும் - எல்லாம், சொற்பனம் - கனவாகும், நான் - நான்,
மை சொன்னேன் - சத்தியம் பகர்ந்தேன், கற்பனை - அன்னியபாவனை,
ய இல்லா இடத்து - சிறிதுமில்லாத இடத்தில், எனை - என்னை, சும்மா
த்திருக்க - மவுனங்கூடியிருக்க, நீ - நீ, ஓர்கவி - ஓர் கவியினை, கல்லாய் -
வக்கொள்வாயாக, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டுக்கற்பனை யில்லாவிடமாவது - துவைத பாவனையற்ற
; கவியாவது உபதேசமொழி, கனப்பொருள் முடிவுபெறுதலின்றி இ
யே மறைந்துபோதல் போல காரணகாரியங்களால் பிரபஞ்சந்தோன்
றைதலின் அகிலவாழ்வத்தனையுஞ் சொற்பன மென்றனர். அன்னிய
னையான துவைத நிலையுள்ளனவும் மவுனம் கூடாதாகலின், கற்பனை
ன்றில்லா விடத்தே யெனைச் சும்மா வைத்திருக்கவென்றனர். ஆகவி
வுன்னியபாவனையான மவுனநிலை கூடுதற்கு உபதேசமொழி அத்தி
யசிய மென்பார், கல்லாய் நீ தானேர் கவி, என்றனர். (அந்.௧)

எதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற் - நீதுநெறி
செல்லுமோசெல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி.

(இ - ள்.) எதும் - யாதும், திருவருளின் - திருவருளினுடைய, இச்
ஆம் என்று என்று - சங்கற்பமேயாகுமென எண்ணி எண்ணி, எப்
தும் பொருந்தும் - எக்காலமும் அமைந்திருக்கின்ற, புனிதர்பால் - சுத்
தனிடத்து, நீதுநெறி - தீமையாகிய விதம், செல்லுமோ செல்வதோ,
ல்லாதே - (எந்நாளும்) செல்லாதே, செல்லும் இடம் - (விடயங்கள்)
வடதற்குரிய (புனிதர்கள்) இடமானது, இன்பமலால் - ஆனந்தமேயன்றி,
தத்தொனி - வேதவொலி, சொல்லுமோ - (இன்பத்திற்கண்ணியமாக)
றென்றுண்டென்ச் சொல்லுமோ, என்க.

(வி - ரை.) சிவன் செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேர்த்துள்ள சித்
ந்த செல்வரிடத்து விடய பஞ்சக மாதிய சேராவெனவும் அவர்கள்
ரானந்த சொரூபராகவே நாளும் விளங்குவரெனவும் வேதமறுதியிட்
கூறுமென்பதாம். (அந்.௨)

சுருள் தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்
சொல்லேறப் பாழ்த்த தொனைச்செவிகொண் - டல்லேறு
கஞ்சனென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ தற்பரமே
வஞ்சனல்லே னீயே மதி.

(இ-ள்) தற்பரனே-கடவுளே, கல்லேறும்-கல்லெறிதலையும், சில்லே
றும்-ஒட்டெறிதலையும், கட்டியேறும்-மண்ணுங்கட்டி யெறிதலையும், போல-
ஒத்திருக்கின்ற, சொல் - பற்பல சொற்கள், ஏற-கேட்ட, பாழ்த்த-பாழா
ன, சொனைச்செவிகொண்டு - செவித்தொனை வாய்ந்து, அல் - ஏறு - அஞ்
ளானமெனும். கஞ்சன் என - மனத்தை யுடையனென்ன, நிற்க வைத்
தாய் - (அடியேன்) சிலப்பித்தாய், நீதியோ - (இது தேவரீருக்கு) நீதியா
குமோ, கஞ்சன் அல்லென் - (அடியேன்) வஞ்சகனல்லவே, நீயே மதி -
தேவரீரே மதித்தறிவீ ரென்க.

(வி-ரை) முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தினர்களும் தங்கள் தங்கள் சமய
கொண்டுகளுக்கிடாக தருக்க விரோதமான வாக்கியங்களைப்பலகா லெ
டுத்தபடிச் சேட்டகாது என்பார், சொல்லேறப்பாழ்த்த தொனைச்செவி
கொண்டார். சத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவசமயத்தினர் அருங்
கொண்டைக்கேற்ற உண்மைச் சொற்களைக் கேளாதபடி வைத்தல் நல
மோ என்பார், நீதியோ என்றனர். (அ.க.ந.)

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றஞ் சாதியினு-லெப்படியுந்
தேறிந் துவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
பாருமிடத் தத்துவித மாம்.

(இ - ள்) ஆரணநூல்-வேதம், சொன்னபடி-சொன்ன பிரகாரம், அப்
பொருளும் - அந்தப்பரமான்மாவும், ஆன்மாவும்-ஆன்மாவும், சாதியினுல்.
மப்பினுல், தப்பு இல்லா-தவறுதலில்லாத, சித்து ஒன்று ஆம்-சித்தாகிய
ஒருகளைப் பொருளேயாம், எப்படியும்-எவ்வகையினும், தேரின்-(பெத்த
தகையிலே) ஆராயின், துவிதம் - (ஆன்மாவும் பரான்மாவும்) துவைதமாக
வினங்கும், சிவாகமமே - சிவாகமமொன்றே, சொல்லும்-(அறுதியிட்டுக்)
கூறும், இவ்விடை-சகசசிஷ்டையினை, ஆரும் இடத்து - கூடுங்காலத்து, அ
தத்துவிதமாம்-(அவ்வான்மாவும் பரான்மாவும்) அத்து விதமாகும், என்க.

(வி-ரை) ஆன்மாவும் பரான்மாவும் சித்தாகிய பொருள்களையாகினு
ம் ஆன்மா நூல்கித்தெனவும் பரான்மா ருக்குமசித்தெனவும் கொள்க. எ
ன்னோ ஆன்மாவிற்குத் தன்னறிவு நிகழ்ச்சிக்கு வறிவிக்க வறிதலாகிய வி
யஞ்சகத்தை யின்றியமையாமையானும், பரான்மா தனக்கென் வெொரு
வியஞ்சகம் வேண்டாது தானேயறியுந்தன்மையுடைமையானுமாம். சீவஞா
ன சித்தியார். “அறிவிக்க வறிதலானு மழிவின்றி நின்றலானும், குறிபெற்ற

சித்துஞ் சத்துங் கூறுவ துயிருக்கீச், நெறிரித்த முத்த சத்த சித்தென
நிற்பனென்றும், பிறிவிப்பன் மலங்கொல்லாம் பின்னுயிர்க்கருளி னாலே ”
என்றதனாற் காண்க. இதனால் சித்தொன்றே இரண்டாகுமென்னும் ஏ
காண்மவாதம் மறுக்கப்பட்டது. ஆன்மாக்களுடன் எக்காலத்துப் முதல்
வன் அத்துவிதமாக விருக்கினும் பெத்த தசையில் விசாரிக்கின்ற மலத்
தடையால் துவிதமாகவே விளங்குவனாகலின் தேரிற்றுவிதமென்றனர்.
மலத்தடை நீங்கிய காலத்து முத்ததசையில் அத்துவிதமாகவிருப்பனென்
பார், ரிட்டையாரு மிடத் தத்துவிதமாமென்றனர். ஆகமத்திற்கூறும் நிஷ்
டையே உண்மை யிலக்கணத்துடன் கூடியதென்பார், தேற்றேகாரர்
தந்து சிவாகமமே சொல்லு நிஷ்டை யென்றனர். (அருடு)

வேத முதலாய் விளங்கும் சிவவடிவாம்

போத நிலையிற் பொருந்தாம-லேதமிழு

மோகாதியல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்

தேகாதி மெய்யோ தெளி.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, வேதமுதலாய் - வேதமுதலாகி, விளங்
கும்-விளங்குகின்ற, சிவவடிவம் ஆம்-சிவசொருபமாகிய, போத நிலையில்-
ஞான நிலையில், பொருந்தாமல்-பொருந்திராமல், ஏதம் மிகும்-குற்றமதி
கரிக்கின்ற, மோகாதி-மோகமுதலிய, அல்லலிலே-துன்பங்களிலே, மூழ்
கினையே-அழுந்தினையே, இத்தேகாதி-இத்தத் தேகாதிகள், மெய்யோ-
மெய்யாகுமோ, தெளி-தெளிவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) வேதங்களும், ஆகமங்களும், புராணங்களும், சாஸ்திரங்க
ளும், இதிகாசங்களும் ஆகிய கலைகளைத்தும் சிவபெருமானொருவனையே
பேசுதலின், வேதமுதலாய் விளங்கும் சிவவடிவாம் என்றனர். மற்றைய
தேவர்களையும் அவ்வேதமாதிரி கூறுவதென்னையெனின் அம்முதல்வனின்
அதிகாரசத்தியினை அத்தேவர்கள் தாங்கி விளங்களின் அவர்களையும் உப
சாரமாக அலங்கார பிரசம்சை செய்து தேவர்களெனக்கூறும். (அருள்)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை

தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான்-காக்குமுயி

ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெனதென்

றித்தனைக்கும் பேசவிட மில்.

(இ-ள்.) நோக்கற்கு-காண்டலுக்கு, அரிதுஆன-அருமையான, நுண்
ணிய-நுட்பமாகிய, வான்-மேலான, மோனநிலை-மவுனநிலையினை, தாக்கற்கு-
அடைதற்கு, உபாயம்-தந்திரத்தினை, சமைத்த விதித்த, பிரான்-பெரு
மான், காக்கும்-இரட்சிக்கும், உயிர்-ஆன்மகோடிகள், அத்தனைக்கும்-எல்
லாவற்றிற்கும், நான்-அடியேன், அடிமை ஆதலினால்-அடிமையாகையால்,
யான் எனது என்று-நான் என்னது என்று, இத்தனைக்கும் - இவ்வளவிற்
கும், பேச-பேசுதற்கு, இடம் இல்-இடமில்லை, என்க.

சகஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(தி-மவு) மவுன நிலையினையுபதேசித்த பெருமானால் ஆதரிக்கப் பட்டிருக்கும் ஆன்மாக்களனைவருக்கும் அடிமைபூண்டொழுக்கவே தற்போத யுத்தமென்பால் துக்கங்கார மமகார முளைத்தற்கு ஏதுவொன்று மில்லை மென்பார், மானை தென்றித்தனைக்கும்பேசவிடமில் என்றனர். (அந௭)

இவ்வுமற சில்லென் றுணர்த்தியநம். மோனகுரு
கற் றுணைத்தா ணீடுழி தாம்வாழ்க-வென்றென்றே
திக்கனைத்துக் கைகுவிக்குஞ் சின்மயரார் தன்மையர்க்கே
சகக்குவரு மின்பக் கனி.

(தி-சு) ஒன்றும் அற - ஒருவிகற்பமுமில்லாமல், நில் என்று - நிற்வி கற்பமாக விரு என்றி, உணர்த்திய-உபதேசித்த, மோனகுரு-தன்மவுன குருவினுடைய, துணைத்தாள் - இரண்டுகிருவடிகள், நீடுழி-நெடுங்காலம், உத்தம-தக்க-உதாக, என்றுஎன்றே-என்றுவாழ்த்தியே, திக்குஅனைத் துக்கத்திசையினும், கைகுவிக்கும்-அஞ்சலிசெய்யும், சின்மயராம்-ஞானிக ளாகிய தன்மையர்க்கே-தன்மையுடையவர்கட்கே, இன்பக்கனி-சுகக்கனி யாகது, சகக்குவரும் - கைக்குக்கிடைக்கும், என்க.

(வி-ரை) ஆசாரியரிடத்துச் சிறந்த பக்தியுடையவராய் அவரை கல்வலத்தும் வாழ்த்தியம்வார்களிடத்திலேயே முதல்வன் விளங்குவது கச்சமென்பார், கைக்குவருமின்பக்கனி என்றனர். “கற்றவர்க ளுண் னாவன” என ஆளுடையவாஃ அருளிச்செய்ததற்கேற்ப முதல்வனை இவ்வாசிரியரும் கனி என்றனர். (அந௮)

மனத்தாலும் வாக்காலும் மன்னவொண் ணாமோன
வினத்தாரே நல்ல வினத்தார்-கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திரெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண்.

(தி-சு) மனத்தாலும் - மனத்தினாலும், வாக்காலும்-வாக்கினாலும், மன்னவொண்ணுநிலைக்கக்கூடாத, மோனம்-மவுன நிலையினுடைய, இனத் தாரே-கூட்டத்தினரே, நல்ல இனத்தார் - நல்ல கூட்டத்தினர், கனத்த- விசேஷமான, புகழ்-கீர்த்தியினை, கொண்டவரும்-அடைந்தவரும், அன்ன வரே-கத்தன்மையினரே, கூறு அரிய - சொல்லுதற்கரிய, முத்திரெறி- மோட்சமார்க்கத்தினை, கண்டவரும்-அனுபவித்தவரும், அன்னவரே-அத் தன்மையரே, என்க.

(வி-ரை) மோனவினத்தராவார் மௌனஞானிகளெனப்படுவர். இம் மௌனானம் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவர்கட்கே சித்திக்கும். இவரே சன்மார்க்கராவர் ஆகலின் நல்ல இனத்தார் என்றனர். இவரேநற் கீர்த்திகூடையவராகலின்புகழ்க்கொண்டவர் என்றனர். இவரேசுத்தாத்து

விதானுபவத்திற்குரியவராகலின், முத்திரெறி கண்டவரு மன்னவரே காண் என்றனர். (அடக)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப் [வுன்
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை - நண்ணிட
சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளியாவே
றித்தனைக்கு மாதரவு மில்.

(இ-ள்.) கண் ஒளியே-கண்ணுக்குள் ஒளியே, மோனக்கரும்பே-மெனன
க்கரும்பே, கவலையறப்பண்-சஞ்சலமில்லாது செய்கின்ற, ஒளிக்கும்-ஒளியி
னுக்கும், உள் ஒளியாம்-உள்ளே விளங்குகின்ற ஒளியாகும், பான்மையினை-
தன்மையினை, நண்ணிட-அடைந்திட, உன் - தேவரீரது, சித்தம்-மனமா
னது, இரங்கிலது என்-இரங்காததென்னையோ, சித்தம்-என்மனம், தெளி
யா-தெளியாதிருக்கின்ற, இத்தனைக்கும்-இவ்வளவினுக்கும், வேறு ஆதரவு-
வேறுவிதமான ஆதாரம், இல்-இல்லை, என்க.

(வி-ரை.) என்னிடத்திலிருந்து நிகழும் செயலனைத்திற்குப் காரணம்
தேவரீரேயாகவிரும்பவும், உம்மையன்றி வேறு விதமான வாதாரமில்லா
திருக்கவும், உம்மிடத்து அடியேன் சித்தமிரங்கும்படி செய்வது உமது
பாலதாயிருக்கவும், எனக்கு மனநெகிழ்ச்சி விளையாததற்குக் காரணம்
யாதென்பார், சித்தமிரங்கிலதென் என்றனர். (அசு0)

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்குங்-குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய்.

(இ-ள்.) அறியாமை-அறியாமையினை, சாரின் - பொருத்தினால், அது
ஆய் - அவ்வறியாமையேயாக, அறிவு ஆம் - அறிவுமயமாகிய, நெறி ஆன
போது-நெறியினைச் சார்ந்தபோது, அது ஆய்நிற்கும் - அவ்வறிவாகவே
யிருக்கும்: குறியால்-(இத்தகைய) தன்மையால், சத்து அசத்து-சதசத்
தென்று, அருள் உணர்த்த-திருவருள் அறிவிக்க, தான் உணராதின்ற-
தான் அறியாதின்ற, விதம் உற்று - விதத்தினைப்பொருத்தி, அறிவெனும்
பேர்-அறிவென்கின்றபேர், மெய் - மெய்யாகும், என்க.

(வி-ரை.) சத்து அசத்தினை அறியாது, அசத்து சத்தினை அறியாது,
சத்தினையும் அசத்தினையும் அறிவது சதசத்துஆம். சத்து சிவம், அசத்து
பிரபஞ்சம். சதசத்து ஆன்மாளனப்படும். சிவஞானசித்தியார் "சத்தசத்தநி
வதான் மாத்தான் சத்துமசத்துமன்று, நித்தனாய்ச்சத சத்தாகிநின்றிடுமிர
ண்டின்பாலும்" என்றதொற் காண்க. இதனால் ஆன்மா பரான்மாவின் பரி
ணாமென்பார், மதமும், ஆன்மாபரான்மாவிடத்தில் விவர்த்தமாகத்தோன்

3000 தாயுமானியை
பெய்தது. இதனும் மறுக்கப்பட்டன. ஷே சித்தியார் “அறிவிக்கவந்த
தாயுமானியைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு, “அருளுணர்த்தத்தா னுணராவின்றவிதமுற்று,
(அசக)
தாயுமானியை.

தமெனப்படும். அம்முனிவர்கள் தவத்தைமாற்ற முதல்வன் திகம்பரராய்ப் பிரமகபாலந்தாங்கி யேர்க்கச்சென்ற கோலம்பிட்சாடன மூர்த்தமெனப்படும். தேவியாரது திருவிரல் வியர்வினாலுண்டாகிய கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படியிசைத்துவருகையில் அதுவீறுகுன்றமுதல்வன் தனதுவேணியிலணிந்த காரணத்தால் கங்காதரமூர்த்தியெனப்படும். ஆகலின் புலியினதருடையான்பலியிரந்துபரிப்பான் புனல்சேர்முடியான் என்றனர். (அசுங்)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும்பகலு மரற்றுவதென்-னல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க ணுமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மானமுறை.

(இ-ள்.) சொல்லுக்கு - வாக்கினுக்கு, அடங்கா - எட்டாத, சுகப்பொருளை-இன்பமயமான முதல்வனை, நாமெனவே - ஆன்மாக்களாகிய நாமே என்று, அல்லும்-இரவிலும், பகலும்-பகலிலும், அரற்றுவது பிதற்றுவது, என்-என்ன, நல்ல-நல்ல, சிவஞானமயம்-சிவஞானமயத்தினை, பெற்றோர்கள்-அடைந்த அன்பர்கள், நாமில்லை-முதல்வனுக்கு அன்யமாக நாம் நிற்பதில்லை, என்பர்-என்றுசொல்லுவர், அந்தோ-ஐயோ மோனமயமான-மவுனத்தன்மையான, முறை-முறைமையிதுவேயாகும், என்க.

(வி ரை) அனாதியே சுகசொருபமாயுள்ள முதல்வனை அனாதியே துக்க ரூபமாயுள்ள ஆன்மாக்களெனக்கூறி இரவும் பகலும் அழுவதென் என்பார், அரற்றுவதென் என்றனர். இங்ஙனம் கூறித்திரிவார் பதிஞானம் சிறிதும் கைவரப்பெறாத பசுஞானிகளே யாவார். சீவஞானசீந்தியார் “காதலினான் பிரமமென்னு ஞானங் கருதுபசுஞானம்” என்றதனாற் காண்க. இதனால் ஏகான்மவாதிகள் மறுக்கப்பட்டனர். அனாதியுடனின்ற வாணவ மலத்தைவிட்டு நீங்கி முதல்வனுடன் கூடுமாயின் அம்முறைபற்றி முதல்வனையு மொரோவழிவிட்டு நீங்கப் பெறும்போலு மென்னு மவ்வாதிகளைநோக்கி அதுகூடாமைக்கு ஞானமயம் பெற்றோர்களுமில்லை யென்பர் என்றனர்-சீவஞானசீந்தியார் “அரண்மனையகன்று நிற்பதென்கேயாமே” என்றதனாற்காண்க. இதனால் சிவ சமவாதிகள் மறுக்கப்பட்டனர். ( )

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார்-வையகத்தோர்
சாற்றிரிதென் தேசற்றார் தன்னையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி- னான்.

(இ-ள்.) ஐயா-ஐயனே அருணகிரி அருணகிரிநாதனெனுந் திருப்பெயரினைவாய்ந்த, அப்பா என் அப்பனே, உனைப்போல-உன்னைப்போல மெய்யாக - உண்மையாக, வோர்சொல்-ஒருமொழியினை, விளம்பினர் யார்-சொன்னவராவார், வையகத்தோர்-உலகத்தவர்கள் சாற்று அரிதுஎன்று-

202 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சொல்லுதல் அருமையாகுமென்று, ஏசுற்றுர்-இளைத்துப்போனார்கள், தன்னைமாய்-தன்னைத்தானே நிகர்த்தவனே, முக்கண் எந்தை-திரிநேத்திர தாயியாகிய எமதுஎந்தை, நூற்றிசைக்கும்-எத்திசையினுக்கும், கைகாட்டி நான்-மூத்திரைக்கை காட்டினார்.

(வி-ரை.) சனகாதியர்நால்வருக்குக் கல்லாலவிருட்சத்தின்கீழிருந்து முதல்வன் உபதேசித்த மவுனமொழியினை, முருகக்கடவுள் அருணகிரிநாதருக்கு உபதேசிக்க அவரந்த வுண்மையினைத்தானுளிச்செய்த கந்தானுபூதியில் "சேம்மான் மகளைத் திருடுந்திருடன், பெம்மான் முருகன் பிற மானிரவான், சம்மாலிரு சொல்லற வென்றலுமே, யம்மா பொருளொன் மயந்திலனே" எனக்கூறிலைத்த வருமையினைநோக்கி, ஐயாவருணகிரி உபதேசனைப்போல மெய்யாகவோர் சொல் விளம்பினர் யார் என்றனர். கந்தானுபூதியில் பொருளொன்று மறிந்திலனே என்றது பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தனக்கன்னியமாகத்தோன்றும் மாயாகாரியங்களினைத்தும் பெருமான் சம்மாலிருவென்றவுடன் தோன்றவில்லை யென்பதாம். (அசுஇ)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிலைத்தா லாவதுண்டோ

தீதற்ற காயமும்ச் செய்கையே-போதமாய்

தற்பரல்லா லிச்சகத்தி னேராரக் ணேர்ந்திடினுந்

தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம்.

(இ-ள்.) காது-துளை, அற்றுப்போன - அற்றுப்போன, முறி-எழுதோலையை, கட்டிலைத்தால்-கட்டிலைத்ததினால், ஆவதுண்டோ-பிரயோசனமுண்டோ, அதுபோல்-அதுபோலவே, தீது அற்ற-நோய் முதலியவில்லாத, காயமும்-தேகமும். அச்செய்கையே-அத்தன்மைத்தே (ஆகையால்) போதமாட்டினாவடிவமாய், நிற்பர் அல்லால்-இருப்பரல்லாமல், இச்சகத்தி-இவ்வகில், நேரார்கள் - பொருந்தார்கள், நேர்ந்திடினும் - ஒருகால் பொருந்தினும், தற்பரமாக் கண்டிருப்பர்-தற்பர சொருபமாகவேபார்த்திடுவர், என்க.

(வி-ரை.) கட்டாகவுள்ள காதற்ற வோலைகளை எடுத்தாளுதற் கெங்கன முபயோகப்படாவோ அங்ஙனம் சிரவண ஞானமடையப் பெறுத சரீரங்களும் பிரயோசனமில்லை யென்பதாம்: போதமயமாய் நிற்பவர் சீவன் மூத்தர்கள். தற்பரமாக் கண்டிருப்பவர் எல்லாவற்றையும் சிவமாகப் பாப்பவர்கள். (அசுசு)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினன்

கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே-னுள்ளத்தி

லில்லனென்று லன்னவன்று நெங்கும் வியாபகத்தா

னல்லனென்றுஞ் சொல்லவழக் காம்.

(இ-ள்.) வெள்ளம்-கங்கையானது குலாவு-பொருந்திய,சடை-சடாபாரத்தினைபடைய, வெள்ளக் கருணையினன்-கருணைமுத்திரமான முதல்வன் கள்ளம்-சபடம், குலாவு-பொருந்திய, வஞ்சம் - வஞ்சனையையுடைய

களன்னேன்-கள்வனாகிய என்னுடைய, உள்ளத்தில் - மனதில், இல்லன் என்றால்-இல்லையென்றால், அன்னவன்தான்-அம்முதல்வன்தான், எங்கும்-எவ்விடத்தும், வியாபகத்தான் அல்லன் என்றும்-சர்வவியாபியல்லனென்றும், சொல்ல-கூறுதற்கு, வழக்கு ஆம்-நியாயமாகும், என்க.

(வி-ரை.) வஞ்சகத்தினையுடைய மனதின்கண்ணே முதல்வனிரானென்றால் அவன் சர்வவியாபகத்திற்குப் பழுதுண்டாமென்பதாம். இங்ஙனம் கூறவே மனத்திற் கண்ணே வஞ்சமுள்ளவனும் முதல்வன் தோன்றாதபடி திரோதான சத்தியால் மறைக்கப்படுமெனவும், வஞ்சகமொழிந்து சுத்தமுறவே அருட்சத்தியால் வியாபகம் விளங்குமெனவு மாயிற்று. (அசௌ)

தத்துவப் பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்தவருண் மோன வள்ளலையே-நித்தமன்பு
பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புந்
காணத் துடிக்குமிரு கண்.

(இ-ள்.) தத்துவப்பேயோடே - தத்துவங்களாகிய பேய்களுடனே, தலையடித்துக்கொள்ளாமல்-தலைமோதிக்கொள்ளாதபடி, அருள் வைத்த, கிருபைபாலித்த, மௌன வள்ளலையே - மவுனோபதேசஞ்செய்தவள்ளலையே, நித்தம்-பிரதிதினம், அன்புபூண-அன்புஉண்டாக. நெஞ்சு-மனமானது, கருதும்-தியானிக்கும், போற்ற-அஞ்சலிக்க, கரம்எழும்பும்-கையெடுக்கும் இருகண்-இரண்டுநேத்திரங்களும், காண-தரிசிக்க, துடிக்கும்-பதைக்கும், என்க.

(வி-ரை.) அநித்தியமான தத்துவங்களுடன்தொடக்குண்டு பிரபஞ்ச முகமாக விருந்து அவதிப்படாமல்அந்தர் முகமாக விருந்து ஆனந்தாதித்ததினை யனுபவிக்க அஜபாமந்திரத்தினை யுபதேசித்த ஆசாரியரை நினைக்குந்தோறும் தியானிக்கவும், சும்பிடவும், தரிசிக்கவும் மனம், கைகள், கண்கள் முந்துகின்றனவென்பதாம். (அசௌ)

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நானொருவ
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவனோ
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில்

(இ-ள்.) தொல்லைவினைக்கு-பழமையானவினைக்கு, ஈடாய் - சரியாக, சுழல்கின்ற-திரிகின்ற, நான் ஒருவன்-ஒருவனாகிய நான், எல்லையிலா-அளவில்லாத, நின்-தேவரீருடைய, கருணை-கிருபையை, எய்துவனோ-அடைவனோ, வல்லவன் ஆம்-எல்லாம்வல்லவனாகிய, மோனகுருவே-மவுனகுருவே, முழுதினையும்-எல்லாவற்றையும், தான் உணர்ந்த-தானே தெரிந்து கொண்ட, ஞானகுருவே-ஞானத்தினையுடைய ஆசாரியனே, நவில்-சொல்வாயாக, என்க.

தொகுப்பு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

(வி-ரை.) ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் உலகத்தின்கண்ணே தனது கரண படைபொருளாகிய யனுபவிக்கையில் அவற்றில் கட்டுண்டு, அவற்றின் உழிபே காரியங்களை யனுபவித்து வருவதற்குக்காரணம் அவரவர்கள் முத்திய ஜனமங்களைச் செய்த கர்மங்களையன்றி வேறில்லையாகலின், தொல்லைநிகழ்க்கிடாப் சமூகத்தின் என்மனர். இத்தகையனுக்கு இருவினை பொய்யாய்க்குமோ என்பார், நின்கருணையெய்துவனோ என்மனர். (1)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுலகுந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே-பீன் றவன்னை
தன்னைப்போ லன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ
மூன்னைப்போ லுண்டோ வுரை.

(இ-ள்.) மூன்றுகண்ணு - மூன்றுநேத்திரங்களை யுடையவனே, முத் தொழிலா-முத்தொழிலையுடையவனே, மும்முதலா-மூன்றுமூர்த்திகளாயு ள்ளவனே, மூவுலகும்தோன்ற - மூன்று உலகங்களும்தோன்ற, கருணை பொழி-கருணைபெய்கின்ற, தோன்றலே - பெரியோனே, ஈன்ற அன்னை- பெற்றதாய், தன்னைப்போல்-தன்னைப்போல, அன்பு தழைத்தோய்-அன் னையவனே, உன்னைப்போல்-தேவரீருக்குச் சமானமாக, ஒருதெய்வம் உண்டோ-ஒருகடவுளுளதோ, உரை-சொல்லுவாய், என்க.

(வி-ரை.) திரிநேத்திரதாரியாகிய முதல்வன் பிரம் விஷ்ணு ருத்திர னாய் மதிமீட்டிக்கொண்டு முத்தொழிலுலகில் நடத்திவருகின்றனென் னார், மூன்றுகண்ணு.....தோன்றலே என்மனர். சீவஞானசித்தியார், தே வரீரோருவனென்பர் திருவுருச் சிவனைத்தேவர்மூவராய் நின்றதோரார், என்மதனாற்காண்க. சிவபிரானுக்குமேலாக மற்றோர் காரியகாரணமில்லை யாமென்றும். அவருக்கே மேலானவரும் ஒப்பானவருமில்லை யென்றும் கருதிக்கூறுதலின் ஒருதெய்வம் உன்னைப்போலுண்டோ வுரை என்மனர். கவேதாசுவதரோபரிஷதம் நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்சலித்யதே, நதத்மசாப் யதிகச்ச திருச்யதே” என்மதனாற் காண்க. (அரு0)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளன்னைவைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்து பூரணமாயோசித்து
நின்றதல்லான் மோனா நிருவிதர்ப் நிட்டைநிலை
பென்றுவரு மோவறியே னே.

(இ-ள்.) மோனா-மவுனகுருவே, நேசிக்கும்-விரும்புகின்ற, சிந்தை-மன மானது, நினைவுக்குள்-எண்ணத்தில், உன்னை-தேவரீரை, வைத்து-எழுந்த ருளச்செய்து, பூசிக்கும் ஏத்தும், தான்-தானே, நிறைந்து - நிறைவுற்று, பூரணமாய் - நன்றாக, யோசித்து ஆலோசித்து, நின்றது அல்லால்-நின் றதேயன்றி, நிருவிதர்ப் நிட்டை நிலை-நிருவிதர்ப் நிட்டை நிலையானது, என்றுவருமோ-எக்காலத்தெய்துமோ, அறியேன்-அறிகிலேன், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனை மனமானது தன்னிடத்தில் துவிதபாவனை யாகக்கொண்டு தியானிப்பதல்லாமல் அத்துவிதபாவனைசிறிதும் கொள்ள வில்லையென்பார், நிருவிகற்ப நிட்டநிலை யென்றுவருமோ வறியேனே என்றனர். நிருவிகற்ப நிட்டையாவது :—பெயர், சாதி, குணம், கண்மம் பொருள் முதலியவற்றைப் பகுத்தறிதலின்றிப் பொருளுண்மை மாத் திரையே அறியும் ஞான சித்தியாகும். (அடுக)

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்-குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக் குடல்வேண்டே னைபாவிவ் வாக்கையையே
யென்றைக்கும் வேண்டுமேனே யான்.

(இ-ள்.) ஐயா-ஐயனே, அறிவில் - அறிவுடனே, அறியாமை - அறி யாமையினே, அற்று-நீக்கி, அறிவாய் - அறிவேயுருவாகி, நின்று - இருந்து, பிறிவு அற - நீக்கமற, ஆனந்தமயம்பெற்று - ஆனந்தவடிவமடைந்து, குறி அவிழ்ந்தால் - எண்ணமொடுங்கினால், அன்றைக்கு-அக்காலத்தில், உடல் வேண்டேன்-சரீரவுற்பத்தி விரும்பேன், (அங்ஙன மில்லாதவிடத்து) என் னைக்கு - எக்காலத்தும், இவ்வாக்கையை - இச்சரீரத்தினையே, யான் வேண்டுமென் - நான் விரும்புவேன், என்க.

(வி-ரை.) அறிவினறியாமையற்று என்பது இருவகைப் பாசங்களை யும் நீக்கியிருத்தல் பிறிவறவானந்தமயம் என்பது அத்துவிதமாயிருந் தானந்தித்தல், குறியவிழ்தல் என்பது மனமொருமைப்படல், இம்மூன்று நேர்ந்த காலத்தில் உடல்வேண்டா மெனவும், நேராதகாலத்து அவை யுண்டா மளவும் உடல்வேண்டுமெனவும் கூறினராயிற்று. (அடுஉ)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப்-படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனா
னண்டநீ தானே யறி.

(இ-ள்.) உடலை-சரீரத்தினை, பழித்து-நிந்தித்து, இங்கு - இவ்விடத் தில், உணவும்-ஆகாரமும், கொடாமல் - தராமல், மெய்யை - சரீரத்தினை, விடவிடவே-விட்டுவிடவே, நாடுவரோ - விரும்புவரோ, (விரும்பார் ஆத லால்) படபடென - விரைவாக, இந்த உடல் - இந்தச் சரீரத்தினை, மெய் உணரா - உண்மையறியாத, பொய்யன் நான்-பொய்யனாகிய நான், வேண் டுவேன்-விரும்புவன், ஆண்ட-அடியேனை யாட்கொண்ட, நீதானே - தேவ ரீரே, அறி-அறிவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஞானமடைவதற்கு, இன்றியமையாக் காரணமாயிருப்பது சரீரமேயாகலின் சரீரத்தினுக்கு வேண்டிய உணவுமுதலியவற்றைக்காலத் திற்குத் தக்கபடி யூட்டிவளர்த்து வரவேண்டுமென்பது அத்தியாவசிய

௫௦௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மெய்யாய். சீருமத்தி. “உடம்பாரழியிலுயிராழிவர், திடம்படமெய்ஞ்
முயற்சி செய்வாட்டா, குடம்பைவளர்க்கு முபாயமறிந்தே, யுடம்பை
மயத்தெனயிர் உளர்த்தேனே.” என்றதனாற் காண்க, (அருங்)

அற்பாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த
கெத்யாய் மயங்கவுமேன் னிட்டாய்-நெறிமயங்கிக்
குன்மஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
சுத்தகெட்டாய் ருயருகே காண்.

(தி-க்.) ஐயாவே-ஐயனே, நீ - தேவரீர், என்னையும் - அடியேனையும்,
மெய்யாய்-அமர்த்தியோ, ஆண்டநீ-(அடியேனை) ஆண்டருளின தேவ
யுயர்ந்தவெறியாய் - (அடியேன்) அதிகவெறியாகி, மயங்கவும் - மயங்கி
விட்டாய். என்னிட்டாய். என்கைவிட்டாய், கன்றுகெட்டால்-கன்றானது ம
யத்தாய். அருகே சமீபத்திலுள்ள, தாய் - தாய்ப்பசுவானது, நெறி
மயத்தெனயிர், குன்றும்-குன்றுகளையும், செடியும் - செடிகளையும், குறு
குமோ - குறுகுமோ, என்க.

(வி-ரை.) காட்டினிடத்தே சிறிய கன்றானது வழிதவறிமறைந்துவி
ட்டபோது தாய்ப்பசு அங்குமிங்குமலைந்து திரிந்து கன்றுக்குட்டியைக்
சென்றெய்துத் தன் சுதந்தரஞ்செய்துகொள்ளுதல்போல, சுதந்தரமில்
லாததுமேன் வடதிகைசைவ செந்நெறிதவறிப் பிரபஞ்சத்திலுலையுங் கால
கத்தித் தேவரீர் வலியவந்தாண்டு கொள்ளவேண்டுமென்பதாம். (அருசு)

ஏதக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்கமோன வருட்டாயே-சோதியா
மன்ன சிருஷிகற்ப வானந்த நிட்டைபிலே
பின்னமற சில்லாத பின்.

(தி-க்.) ஐயனே-ஐயாவே, ஆதிக்கம்-உரிமைவாய்ந்த, மோனம்-மென்
ன சிலயின. அருள்-கொடுக்கின்ற, தாயே-அன்னையே, சோதியும்-பிரகா
சமாகிய, மன்ன-இறைவனே, நிருவிகற்பம் - நிருவிகற்பமாகிய, ஆனந்த -
சொகந்தம் (வீண்குவதற் கேதுவாகிய), நிட்டையிலே-நிட்டையினிலே,
மன்னம் அற-பிறிதவர, சில்லாதபின்-இராதபோது, ஏதக்கு-எதன்பொரு
ட்டில், உடல்சுமைகொண்டு - தேகமாகிய, சுமையினத்தாங்கி, ஏன் இருந்
தேன்-எதன்பொருட்டு வாழ்ந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) சரியை கிரியைகளை முறையே யனுட்டித்து அத்துவித சாயு
செய்யப்பெற்றிற்றுக்குக் காரணமான சிவஞானமடைதற் கேதுவாகிய சிவரா
தபோகத்தினப் பயிலாது வீணேதேகத்தினைத் தாங்கித்திரிதலினால் யா
தொரு பிரயோஜனமு மில்லையென்பதாம். பின்னமறநிறநல் அத்துவித
யாகவிருத்தல். (அருங்)

பின்னு முடற்சமைபாப் பேசும் வழக்கதன
லென்ன பல னுமுற் றிருந்தோமே-யன்னதன
லானந்தந் தானேதா னாகு மெம்மையனே
யேனிர்தத் துன்ப மினி.

(இ-ள்) எம் ஐயனே-எமது ஐயனே, பின்னும்-மேலும், உடல்-உடலி
னே, சமை ஆ-சமையாக, பேசும் - சொல்லும், வழக்கதனால் - வழக்கத்தி
னால், என்னபலன்-யாது பிரயோசனம், நாம் உற்றிருந்தோம்-நாமடைந்தி
ருந்தோம், அன்னதனால் - அவ்வுடலினால், ஆனந்தம் - சிவானந்தமானது,
தானேதான் ஆகும்-தன்னாலேயே விளையும், இனி - இனி, இர்த்தத்துன்பம்-
இத்தகைய விசாரமான துன்பமானது, ஏன்-ஏதுக்கு, என்க.

(வி-ரை) முதல்வனுக்கு இருப்பிடமாயும் வீட்டினுக்கேதுவாகிய சாத
னங்களில் முக்கியமு மாயுள்ள உடலையேனை நித்தியாது ஒம்பவேண்டு மெ
ன்பதாம், தீருமந்தாம். “உடம்பினேமுன்ன மிழுக்கென்றிருந்தே னுடம்பி
னுக்குள்ளே யுறுபொருள்கண்டே, னுடம்புளே யுத்தமன் கோயி ற்கொண்
டானென், னுடம்பினே யானிருந்தோம்புகின்றேனே” என்றதனாற் காண்க.

துன்பக் கடலிற் றுனைந்ததெல்லாந் திரந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன-வன்பிற்
கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே.

(இ-ள்) துன்பக்கடலில்-துக்கசாகரத்தில், துனைந்தது எல்லாம்-தினை
த்தது எல்லாம், திரந்தது-முடிந்தது, இன்பக்கடலில்-(இனி) சுகக்கடலில்,
இருமென்ன-இருப்பாயென மனத்திற்கு வற்புறுத்தி, அன்பினால் - அன்பி
னால், கரைந்து கரைந்து உருகி-கசிந்து கசிந்து உருகி, கண்ணருவி-கண்க
ளிடத்தே நீரினை, காட்ட-சிந்த, ஆனந்தம்-இன்பமானது, விரைந்துவரும்-
அதிசீக்கிர முண்டாம், என்க.

(வி-ரை) உலக வியாபாரமனைத்தும் துன்பமென வெண்ணிவெறுத்து
இன்பக்கடலிற்றினைத்துவாழ முதல்வனை யுன்னிக்கசிந்து கண்ணீருங்கம்
பலையுமாக நின்றால் சிவானந்தவிளைவு உண்டாகுமென்பதாம். (அருள்)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றுக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த-நிரந்தரமு
நின்னையே சித்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனாக
னென்னை முழுதுங்கொடுத்தே னே.

(இ-ள்.) மோன-மௌனசிரியனே, கரைந்து கரைந்து-உருகி உருகி,
உருகி-கசிந்து, கண்ணீர் ஆருக-கண்ணீர் ஆறுபோலப் பெருக, விரைந்து-
விரைவாக, நிருவிகற்பம்-ஞானநிஷ்டை, எய்த-அடைய, நிரந்தரமும் - எப்

௫௦அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

போதும், நினைனையே - நீதேவரீரையே, சிந்திக்க-நினைக்க, நீகொடுத்தாய் - தேவரீர் அருளினை, நான் - அடியேன், என்னை - எனியேனை, முழுதும் - முற்றும், கொடுத்தேன்-தத்தம்செய்தனன், என்க.

(வி-ரை,) சிவ சிந்தனையாக வெக்காலமுமிருந்து சிவராஜயோகத்திலே நிலைபெற்றிருக்கும்படி ஆசிரியன் அனுக்கிரகித்த மாத்திரத்தில் சீவச தந்தரங் கழன்று சிவபோதமுற்றுவாழ்ந்தே நென்பதாம். (அடுஅ)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாம்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே-பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே.

(இ-ள்.) கல்நெஞ்சே-கன்மனமே, அல்லும் பகலும், இரவும் பகலும், பேரன்புடனே-அதிக அன்பு பாராட்டி, தானிருந்தால்-தானிருந்துகொண்டிருந்தால், கல்லும்-கருங்கல்லும், உருகாதோ-உருகிப்போகாதோ, பொல்லாத-தீமையான, தப்புவழி-விபரீதவழியினை, என்னினைந்தாய்-ஏன். எண்ணினை, சந்ததமும்-எக்காலமும், நீ - மனமாகிய நீ, இறந்த-ஒடுங்கிய, எப்பிலே-நிலையிலே, ஆனந்தம் - சுகம் உண்டு, என்க.

(வி-ரை,) மனமொடுங்கிய காலத்திலேயே சிவானந்தம் விளையு மெனவும், அங்குன மனமொடுங்குவதற்கு எக்காலத்திலும் அன்புடனிருத்தல் வேண்டுமெனவும் கூறாநிற்ப லீனே தீமையான வழியிற்செல்லுவதிற் பிரயோசனமில்லை யென்பதாம். (அடுக)

கொடுத்தேனே யென்னைக்கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீழிவாழ்ந்தே-யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்லல்
விறேனே யேழையடி யேன்.

(இ-ள்.) ஏழை-அறிவிற் குறைந்தவளுகிய, அடியேன் - அடியேனேன், கொடுத்தேன் என்னை-என்னைக்கொடுத்துவிட்டேன், கொடுத்தவுடன்-அங்குனம் கொடுத்தவுடனே, இன்பம்-இன்பத்தினை, மடுத்தேன் - உண்டேன், நீழி-பல்லாழி, வாழ்ந்து-வாழ்ந்திருந்து, அடுத்தேன்-அடுத்திருந்தேன், பெற்றேன்-பெறவேண்டியவற்றைப்பெற்றேன், பெற்று - அங்குனம்பெற்றபின், பிழைத்தேன்-உச்சீவித்தேன்; சன்மம்-பிறப்பாலுண்டாய், அல்லல்-துன்பத்தினை, இற்றேன்-ஒழிந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) கொடுத்தலாவது உடல்பொருளாவி மூன்றினையும் ஆசாரிய னிடத்தில் தத்தஞ்செய்து இருத்தல், இன்பமடுத்தலாவது அங்குனம்தத்தஞ்செய்துபின் இவன்செயல் யாவும் அவன்செயலாகநின்றவவதரத்துவிளையுமின்பம், நீழிவாழ்ந்தலாவது சுகலகேவலமற்றிருக்கை, அடுத்தலாவது திரு

வருவின, பெற்றேனே - பென்பது சிவானந்தத்தினே, பிழைத்தலாவது அடித்தது மனையாதிருத்தல், சன்மவல்லலத்தேனென்பது பிறவித்துன்ப மனையா திருத்தலாம்.

(அசு ௦)

பெற்றேன் பிறவமை பேசுமை யாமிருக்கக்
கற்றேன் மெனவுரைக்கக் காரியமேன்-சுற்றேனு
நீக்கற்ற வின் பதிலென்பதாழ்ந்து யோற்று
வாக்கற்றற் பேசுமோ வாய்.

(இ-ள்.) பிறவமை - அடிக்கடி பிறப்பின் வராமையை, பெற்றேன்-
உடைத்தேன், பேசுமையாமிருக்க-மனையாகவிருக்க, கற்றேன்-தெரிந்
துரைக்கலாம், சன்மவரைக்கலாவாய் மொழியால் யாருக்கு மெடுத்
துரைக்க, காரியமேன் பிறவேறுகாமென்ன, சுற்றேனும்-சிறிதேனும், நீக்
கற்றாயிரியற்ற, இன்பநிலையிடைத்தநிலை, பொருத்தி-அடைத்து, எசற்று,
பழியற்று, வாக்கு அற்றுல் பெயர் கற்று விட்டால், வாப்பேசுமோ-வாயா
னது சொல்லிக்கொண்டதுவோ, மன்ன.

(வி-ரை.) - பிறவமை பெற்றேன் பேசுமையடைந்தேனெனவகரி
வாக்கற்றது அடிக்கடிவாக்குக் காரியப்படுதற்குச் சகலதத்துவங்களும்
காரியப்பட வேண்டுமாதலின் இதனாற் பெற்றதும் அடைந்ததும் இல்ல
யெனவேற்பபின், ஆதலின் அவ்வவகரிவாக்கும் சிகழா திருக்கவேண்டுமாக
லின் கருதியையடைய வேண்டுமென்பதாம்.

(அசு ௧)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரிந்தான்
பாலன் பதிக்கொன்றிப் பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பொருளை நாடாதாரக்
கென்னே நடக்கை விரி.

(இ-ள்.) காலந்தனை - இரவனை, உதைத்தான் - உதைத்தவனும்,
காமன் றனை-மன்கதனை, எரிந்தான்-எரித்தவனும், பாலன்-பாலனுடைய,
பதிக்கொன்றி-பரியினுக்கொத்தாழற்று, பால்கடலை - பாற்கடலை, ஞாலமெச்ச-
பூலோகமதிசயிக்க, பின்னே அப்பாலனுக்கு பின்னே, நடக்காவிட்டான்-
குறக்கும்படி செல்லவிட்டான்னுடைய முதல்வனுடைய, பொருளை-திரு
வருளை, நாடாதாரக்கு விரும்பாதவர்கட்டு, இனி-இனிமீது, என்-என்ன,
நடக்கை-நடைக்கைவுள்ளது, என்க.

(வி-ரை.) காலன் முனிபுரவராகிய மார்க்கண்டேயர் முதல்வன்திரு
வருட் பிரசாதம் பெற்று வானமுண்ணையினே யுரியாது அம்முனிலரின்
சிவபூசைக்கிடுக்கன் விளைத்த இயமனை யெட்டி யுதைத்தானென்பார்,
காலன்றனை யுதைத்தானெனவும், கால்வரின் பொருட்டு முதல்வன்
யோகிருத்தகாலத்த ஆகவியோகத்தினைக் கலைப்பான் தேவர் ஆண்டத
லால் வந்த மானின் புத்திரனாகிய மன்மதனைச் சாம்பலாக்கினுரென்பார்,
காமன்றனை யெரிந்தானெனவும், வியாக்கிர பாதர் புத்திரசாகிய உபமன்

னியு பகவானுக்குக் குழந்தைப் பருவத்தி லுண்டாகிய பசியைத் தணிப்
பான் பாற்கடலை யீந்தானென்பார், பாற்கடலை...நடக்கவிட்டானெனவும்
கூறினர். இத்தகைய முதல்வனை வணங்காதார் நடக்கை பிரயோசன
மில்லை யென்பார், இனியென்ன நடக்கை யென்றனர். (அசுஉ)

வீண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமீர்த்
வெள்ளமே யானந்த வெற்பே யெனத்தொழுவோ
ருள்ளமே ஞான வொளி.

(இ-ள்.) வீண்-ஆகாயத்திலுள்ள, அருவி - கங்கையாகிய பிரவாகம்,
மேல் மேல்-மேலும்மேலும், விளங்குவபோலே - பெருக்கெடுத்தோடுவது
போல, இரண்டு-இரண்டு கண்களிலும், அருவிவெள்ளமொடு - அருவிப்
பெருக்குடன், கைகூப்பி-அஞ்சலித்து, தண்ணமீர்தம்-குளிர்ச்சிபொருந்
தியு, வெள்ளமே-பிரவாகமே, ஆனந்தம்-ஆனந்த சொருபமாகிய, வெற்பே-
மலையே, எனத்தொழுவோர்-எனத்தோத்தரித்துவணங்குவோர், உள்ளமே-ஞான
மனமே, ஞான-ஞானமயமாகிய, ஒளி-சுடராம், என்க.

(வி-ரை.) கண்ணின் கண்ணே வெள்ளம் பெருகச்செய்தல் மனத்
தொழில், கைகூப்புதல் காயத்தொழில், வெள்ளமே வெற்பேயெனல் வாக்
குத் தொழில் ஆகவே மனவாக்குக் காயங்களால் வழிபடுவார் இருதயத்
தின் கண்ணேயே முதல்வன் விளங்குபவனென்பார், உள்ளமே-ஞான
வொளி என்றார். (அசுந)

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெருமைபினுன்
கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னுள்ளபடி
கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வசன
மெல்லாரு மீடேற வே.

(இ-ள்.) பிள்ளைமதி-பாலசந்திரனை தரித்த, செஞ்சடையான்-செவ்
விய சடையினையுடையவன், பேசா - (வேதாகமங்களால்) பேசற்கரிய,
பெருமையினுன்-பெருமையினையுடையவன், கள்-தேனானது, அவிழும்-சிற
தும் பூம்-அழகிய கொன்றைக் கண்ணியான்-கொன்றைமாலையுடையவ
னாகிய (முதல்வன்), கல்லாலின்-கல்லால் விருட்சத்தின், கீழிருந்து-நிழலி
லிருந்து, உள்ளபடி-சத்தியமாக, எல்லாரும்-யாவரும், ஈடேற-பிழைக்க,
ஓர்வசனம்-ஒருவசனத்தினை, கற்பித்தான்-கட்டியிட்டருளினான், என்க.

(வி-ரை.) ஓர்வசன மென்பது சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தினை. இது
முன்னர்க் காட்டியுள்ளாம். அவ்வசனம் முதல்வன் தட்சணமூர்த்தி
கோலங்கொண்டு சனகாதியர் நால்வருக்கு உபதேசஞ் செய்தருளினும்
அதுகொண்டு அந்நால்வரின் வழியே வந்த மெய்கண்ட சந்தானமியாருப்
தேறினரென்பார், எல்லாரு மீடேறவே யென்றனர். (அசுச)

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை-நல்லிகுந்த

நித்தான மோன நிலையின் றோவடிக்கே

பித்தானை ஹன்மேயப் பிறப்பி.

(தி-ன்.) மலம் மலுத்தவன்மை மலுத்த, சித்த ஆன-ஞான சொருபமான, விவானவின்மை விவான தலையிலேயுணர்ந்த வெழுத்த முதல்வனே, மலன் தன்மும் பற்றுதல் தீர்ப்பும்கறும், தாமே பொரு-தாமே (வலியவந்து) தாக்கவால், சித்தை மலங்க ஹன்மேயகமி, ஆவமந்து-சுழன்ற, அடிமை-அடிமை, தன்மேயவந்தது, றோவடிக்கே-நிருவடிக்கே, பித்தானை-பித்தேதன்மெழ்ந்தும், பித்தம் மலன்மலர், மண்மேயா-மண்டாகுமே, என்க.

(அ-னா.) பித்தாதன் முதல்கண் நிருவடியிலேயே, மண்டாகுமேயென மோன மோகத்திற்றுத்தல், அடிமை மண்டிதும்க்கே, மான முண்டாவ திங்கமென்பார், மண்மேயா-மலம் மலந்தனம், ஆனமே முதல்வனாயி றோவ மோன தாக்கதும் பித்தம் ஆனகம் மலன்மே மென்பதாம், நீருக்குவன் மலநகம் மலபுத்தல், மலம் மலந்தா, மிதவனையு சோதாரம் ” என்றத குறிப்பானக.

(அ-ன்.)

நிறைகுத்தா விவகவாறுமே நிர்யாம மோன

முலமாய்ந்தாப் பாதை முயல்வப் பிறைபணித்த

மிக்ககை லபாமல் வித்தகின்னே னெடுபனே

செக்கவன் மெனியனே சொப்பு.

(ஆ-ன்.) நிறைகுத்தம் (நி) நிறைந்த முலமானது, நிர் (மோன) நீரினே, கொறுமே - கொள்ளுமே, மோன - தன்மேய நிர்யாமமிய, மோனமுலத-மயான கலையினே, செக்கத்தாம் - தெரிந்தவர்கள், பாதை - (அதற்கன்னிய மாக) எதனே, முயல்வார் முயற்சிப்பார், பிறை-சுத்திர கலையினே, அணிந்த தரித்த, மிக்ககைமலன், மலையாமமே - மெனியந்நிரியில் எழுத்தருவி ம்ருக்கின்றவர்களை - ஹனத்தை மலந்தவனே, மெதியனே - பிராமணனே, செக்கத்தாமலக, அணி-வாய்த்த, மெனியனே-திருமேனியிலே யுண்டாயினே, செக்கத்தாமலுணாயக, என்க.

(வி-னா.) நிறைகுத்தம் மோனனைச் சொன்னாதுபோல மெனன மாலிய திருமணவிறைப் பெற்றவன் மெனென்றில் காட்டம் வையார் கள், ஆனமே முதல்கண் நிருவடிப் பெறுதலே சகல சமயத்திலும் பத்துகைத் தொன்றிலும் கலையுத்திரங்க வென்பதாம். (அ-னக)

ஆயங்கமழ மாதுடையாய் குலப் பண்டையுடையாய்

நிங்குனனி செஞ்சுடையாய் சேஷுடையாய்-மங்கையொரு

பாதுடையாய்செங்கட்பணியா யென்சென்னியின்மேற்

காதுடையாய் சீயே கதி.

(இ-ன்.) ஆக்கம்பரிசுத்தம் பொருத்திய, மழு-மழுவினையும், மான்-மாளினையும், உடையாய்-ஒத்தியிருப்பவனே, குலப்படை-மூலிலுயுத்ததை,

ருகஉ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

உடையாய்-கரத்துடையவனே. திங்கள்-சந்திரனை, அணி-தரித்த, செஞ் சடையாய்-செவ்விய சடாபாரத்தினை யுடையவனே, சேவுடையாய்-இடப வாகனத்தை யுடையவனே, மங்கை-பார்வதியாரை, ஒருபால்-ஒரு பக்கத் தில், உடையாய்-வைத்தவனே, செம் கண்-சிவந்த கண்களையுடைய, பணியாய்-பாம்பினை யுடையவனே, என்-அடியேனுடைய, சென்னியின்மேல்-சிரத்தின் மீது, காலுடையாய்-(வைத்த) திருவடியினை யுடையவனே, நீ யேகதி-நீயே (அடியேனுக்குப்) புகலிடம், என்க.

(வி-ரை.) சர்வசங்கார காலத்தில் முதல்வனைத்தவிர வேறொருபதார்த்தம் காலத்திரயத்து மில்லை யென்பது நிச்சயமாகலினும் அவனிடத்திலேயே யெல்லா மொடுங்கவேண்டு மாதலினும் அவனிடத்திருந்தே யெல்லாம் தோன்றவேண்டுமாகலினும் அவனே ஆன்மகோடிகட் கெல்லாம் அடைக்கல மென்பார், நீயே கதி யென்றனர். (அசுஎ)

இனிய கருணை முகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக்கட்டி-தனிமுதல்வ
னித்தன் பரம னிமலநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை.

(இ-ள்.) இனிய-இனிதான், கருணை-கருணை மழைபொழியும், முகில்-மேகம், எம்பிரான்-எமதுபிரான், முக்கண் - மூன்று கண்களுடன் கூடிய, கனி-பழம், அமிர்தவாரி-அமுதசாகரம், இன்பக்கட்டி-இன்பத்தினை வினைவிக்கும் கருப்புக்கட்டி, தனிமுதல்வன்-ஒப்பற்ற முதல்வன், நித்தன்-என்று முள்ளவன், பரமன் - மேலானவன், நிமலன்-நின்மலன், நிறைவாய்-எங்குமாய், நிறைந்த - பரவிய, சுத்தன் - பரிசுத்தன், (இத்தகையமுதல்வன்) நமக்கு-எங்கட்கு, என்றும்-எக்காலத்திலும், துணை-துணையாகும், என்க.

(வி-ரை.) பூதசம்பந்தமான மேகமும், கருப்புக்கட்டியும் முறையே மழைபொழிந்து உலகத்திற்குச் சுகத்தையும், வாய்க்குத் தித்திப்பையும் பயக்குமாறுபோல, முதல்வன் கருணையைப்பொழிந்து ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தையும், பேரின்பத்தையும் தருதலால் முகில் கட்டி என்றனர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஆன்மாக்கட்கு முதல்வன் தோன்றாத்துணையாக விருத்தலின் துணை என்றனர். (அசுஅ)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ மேயிருந்துன்
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனா மெளன சிவன்.

(இ-ள்.) ஞான-ஞானமயமாகிய, தினகரனாம்-சூரியனாம், மௌனசிவன் - மௌனநிலையினை வாய்ந்த பெருமான், நீதியாய்-நீதியையுடையவனாகி, கல்லாலின்-கல்லாலமரத்தின், நீழலின்-நீழல்பரவிய. கீழே-அடியிலே, இரு

ந்து எழுந்தருளியிருந்து, ஏதம் இல்-குற்றமில்லாத, சனகாதிஆய-சனகாதி களாகிய, தவத்தோர்க்கு-தபோதனர்க்கு, போதியா - போதித்த, உண்மை-யதார்த்தங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றினையும், போதித்தான்-உபதேசித்தான், என்க.

(வி-ரை.) பூதவிருளை உலகத்தின் கண்ணே நீக்கும்பெளதிக சூரியனைப்போல முதல்வனும் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள ஆணவ விருளை நீக்குதலின் ஞான சூரியனென்றனர். சனகாதியர் பொருட்டு முதல்வன் யோகத்திருந்து உண்மையினைக்காட்டினனாகலின் மௌன சிவனென்றனர். ()

தேகச் செயறானும் சிந்தையுடனே குழையில்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ-மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு.

(இ-ள்.) அப்பனே - (மனமாகிய) அப்பனே, தேகச்செயல்தானும்-சரீரச்செய்கையும், சிந்தையுடனே - உள்ளத்துடனே, குழையில் - கலந்து குழைந்து விடுமெயானால், யோகநிலை - நிஷ்டையானது, ஞானிகளுக்கு- ஞானிகளுக்கு, ஒப்புவதோ - ஒத்திருப்பதோ, (அவர்கள்) மோகநிலை - ஆசைநிலையாகிய, அல்லலிலே - துன்பத்திலே, வாழ்வாரோ - வாழ்ந்திருப்பாரோ, நீ அற்ற - நீயென்பதற்ற, எல்லையிலே-இடத்திலே, சும்மாஇரு-சும்மாவிருக்கக்கடவாய், என்க.

(வி-ரை.) யோகமென்பது ஞானமடைதற்குச் சோபான நிலையாகும். ஞானமோ மனவியாபாரம். பகிர்முகத்தில் உலகசம்பந்தமாகச் சிறிதுமின்றித் தேகப்பற்றற்றுமின்ற அவசரம் யோகம் ஆகலின் பெரியோர்யோகத்திலேயேகாலத்தினைக்கழிக்காதுஅதற்கப்பாற்செல்வர்அத்தகையருக்குப்பிரபஞ்சமோகமின்றி முன்னிலையற்று மௌனநிலையினிலிருப்பரென்பதாம்.

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே .
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா-தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ.

(இ-ள்.) கன்ம நிட்டா-கருமநிஷ்டையிலிருப்பவனே, சிறுபிள்ளாய்-சிறுவனே, நீ-நீ, சும்மாஇருக்க-மௌனமாகவிருக்க, சுகம் உதயம்-சுகோதய நிலை, ஆகுமே-உண்டாகுமே, இம்மாயாயோகம் - இப்பிரபஞ்சமாயாகாரியமாகியயோகம், இனி ஏன் அடா-இனிமேல் ஏதுக்கடா, தம்-தம்முடைய, அறிவின்-அறிவினுடைய, சுட்டாலே - சுட்டிதவினாலே, ஆகுமோ - (மேற் சொன்ன) சுகோதயம் விளையுமோ, சொல்லவேண்டாம் - வற்புறுத்த வேண்டா மென்க.

(வி-ரை.) உலக வியாபாரத்தின் கண்ணையிருந்து தனக்கன்னியமா யுள்ள பதார்த்தங்களிடத்திற் புத்தி செலுத்தி ஒவ்வொன்றினையும் சுட்டி

நகசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

யற்கிதவறிவு உள்ளவரையில் சுகோதயம் சிறிதும் விளையாதெனவும், இத் தகைய வியாபார மனைத்தையும் அறவேவிட்டு நிருவிகற்பமாயிருக்கு நிலை யிணையடைந்தவர்கட்கே சுகோதயம் உண்மையில் விளையுமென்பதாம். (1)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி நீயிலையோ
வாயற்றவனே மயங்காதே-போயற்
நிருந்தாலு நீபோகாயென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.

(இ-ள்.) நீ - நீ, அற்ற-இறந்த, அந்நிலையே-அந்த நிலையே, நிட்டை-
நிட்டையாகும், அதில்-அந்நிலையில், நீயிலையோ, நீ நின்றாயிலையோ, வாய்
அற்றவனே-மெனையே, மயங்காதே - மயங்கவேண்டாம், போய் - யோக
நிலையிற் போய், அற்று - மறந்து, இருந்தாலும் - நீ இருந்திடினும், நீ-மன
மாகிய நீ, என்றுமுள்ளாய் - எக்காலத்துமுள்ளாய், சும்மா-வீணாக, வருந்
தாதே - வருத்தமுறாதே, இன்பம் - இன்பமானது, உண்டு - எக்காலத்தி
லு முண்டு, வா-வருவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) நீயற்ற நிலையாவது மனவியாபாரமற்றவிடம். நீயிலையோ
வென்பது நிஷ்டைபுரியுங்காலத்து மனவியாபாரம் நிகழுதலில்லையென்றி
மனமில்லையோ வென்பதாம், வாயற்றவனென்பதும் வியாபாரமற்றிருத்த
லேயாம், நீ போகாயென்றது மறந்தகாலத்து மனமுண்டென்பதாம். ஆக
வின் எக்காலத்து மனமுண்டென்பது பெற்றும். மனமானது பாசத்தின்
காரியம். பாசமானது இம்மையில் உலகவின்பத்தை யூட்டுவதுபோல, மறு
மையிலும் பேரின்பத்தை யூட்டுதலின் எக்காலத்தும் பாசமுண்டு. “முத்தி
யிலு மூன்று முதலுமொழியக்கேள்” என்பதனாற்கான்க. (அஎஉ)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே-நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை.

(இ-ள்.) வாவாவென்று வாவாவென்று, இன்பம்-சுகத்தை, வரவழைக்
கும்-வருவிக்கின்ற, கண்ணீரோடு-கண்ணீருடன், ஆவா என்று அழுத - ஐ
யோ வென்றழுத, அப்பனே-அப்பா, நீ வாடா-நீவருவாயடா, எல்லாம் -
யாவும், நமக்கு எனவே-நமக்கென்றே, ஈந்தனையே-கொடுத்தனையே, ஈந்
தபடி-கொடுத்தபடி, நில்லாய் - நிற்பாயாக, அதுவே நிலை-அதுவே உனக்
கான நிலையாகும், என்க.

(வி-ரை.) சுகமயமாய் நின்றதற்கேற்ப ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுத்
தனக்குரிய பிரபஞ்ச சேட்டைமுற்று மறவே விட்டபின் மறுபடியும் அதி
ற்பழக விச்சித்தலைச்செய்யாது இன்ப மயமாகவே நிற்கவேண்டு மென்
பார், நில்லா யதுவே நிலை யென்றனர். (அஎங்)

நில்லாப்பொருளை நினையாதே நினையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே—கல்லாத
சிறதை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி.

(இ-ள்.) நில்லா-நிலையில்லனவாகிய, பொருளை-உலகப் பொருள்களை, நினையாதே-சின்தியாதே, நினை-உன்னை, உள்ளோர்-உள்ளிட்டார், சொல்லா-சொல்லத்தகாத, பொருள்திரளை-பொருள்கூட்டத்தை, சொல்லாதே-பேசாதே, கல்லாத-உண்மையினைக்கற்காத, சிறதை - மனம், குழைந்து-உருகி, சுகம்சேர-சுகமடைய, குரு அருளால்-ஆசாரியர் கருணையால், வந்த வழி-வந்த நெறியே, நல்லவழி சுகமான வழியாகும் என்க.

(வி-ரை.) அழிதற் பாலதாய உலகப்பொருள்க ளிடத்திலும், அவலமான வார்த்தைகளிலும் காலத்தினை வாளாக்கழியாது சுகத்தையடைய வேண்டுமாயின் ஆசாரியர் அனுக்கிரகித்த சன்மார்க்க வழியினையே யடைய வேண்டுமென்பதாம். (அஎச)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற்
பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர்—மொழியுனக்கே
யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும் பெருவெளியாம்
பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார்.

(இ - ள்.) வழி-(நல்ல) மார்க்கம், இது என்றும் - இதுவேயென்றும், அல்லாவழி - தீமையான மார்க்கம், இது என்றும் - இதுவேயென்றும், சொல்லின்-பிரஸ்தாபிக்கின், பழி பழியாம்-சூற்றமாகும், நல்-நல்ல அருளால்-கிருபையால், பார்த்து-நோக்கி, ஓர் மொழி-ஒரு வார்த்தையை, உனக்கு-உன்னைக்கு, எற்றிருக்க-உபதேசித்திருக்க, சொன்ன அன்றே-அவ்வுபதேசம் கேட்டவன்றே, எங்கும்-எவ்விடத்தும், பெருவெளியாம் - பெரிய வெளியாகும், பார்த்த-நோக்கிய, இடம் எல்லாம்-இடமுழுதும், நீ பார்-நீ மறுபடியும் பார்ப்பாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் அனுக்கிரகித்த மகா மந்திரத்தினை அனுசந்தானஞ்செய்த காலத்தே பேதபுத்தியினைத்து மொழிந்து யாவும் அபேதமாய்த்தோன்றி நிற்க மறுபடியும் பிரபஞ்சத்தின் முகமாகவிருந்து வியஷ்டி விசாரணையிற் றலை யிதெல் கூடாதென்பதாம், (அஎக)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்
லாருந் துறக்கை யரிதரிது—நேரே [போ]
மனத்துறவு மப்படியே மாணா விவற்றி
லுனக்கிசைந்த வாறென்றே யோர்.

நிக்சு தாயுமானசுவாமிகள் விருந்தியுரை.

(இ-ள்.) பாரணத்தும்-உலகமனைத்தும், பொய்யெனவே - நிலையல்ல வென்றே, பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் - பட்டினத்தடிகளைப்போல், ஆரும்-எத்தகையரும், துறக்கை-துறவடைதல், அரிது அரிது - மிகவருமையாகும், நேரே-நேராக, மனத்துறவும்-அகத்துறவும், அப்படியே - அங்ஙனமே யாகும், மாணு-மாணவகனே, இவற்றில் - இவ்விரண்டினுள், உனக்கு இசைந்த - உனக்குப் பொருத்தமாகிய, ஆறு ஒன்றே - வழியொன்றினையே, ஓர் - ஆராய்ந்து கொள்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு பட்டினமென்பது காவிரிப்பூம் பட்டினம். திருவெண்காடர் அளகேசனைப்போன்ற செல்வத்தினையும் அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப்போலும் கட்டழகினையும் துன்பமென்று அவற்றிற் பற்றேரணுவளவு மின்றித் துரிசறக்கைவிட்ட தவராஜ சிங்கமாகலின் துறக்கை யரிதரிது என்றனர். ‘ஒட்டுடன் பற்றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப் பட்டினத்தோ’ என அடியார் வணக்கத்திற்கூறியுள்ளதையுங்காண்க. இப்பெரியாரைப்போல எககாலத்தில் அகத்துறவும் புறத்துறவும் கொள்ளுதல் அரிதாகலின் இவற்றொன்றினைப் பற்றுக் வென்பார், இவற்றிலுணைக்கிசைந்த வாரொன்றே யோர் என்றனர்.

ஓராம லேயொருகா லுள்ளும ளுள்ளொளியைப்
பாராம ளுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான்.

(இ-ள்.) ஓராமல்-(ஒன்றினையும்) ஆராயாமலும், ஒருகால் - ஒருதரமாகிலும், உள்ளுமல்-(ஒன்றினையும்) நினையாமலும், உள்ளொளியை-மனவொளியினை, பாராமல் - எகதேசமாக நோக்காமல், உள்ளபடி-யதார்த்தமாக, பார்த்திருந்தால் - (சமட்டி ரூபமாக) நோக்கினால், ஆனந்த வெள்ளம் - சிவானந்த வெள்ளமானது, தத்தி-தாவி, கரைபுரண்டு-கரைகடந்து, எழுந்து-மேலெழும்பி, பத்துத்திசையும் - எத்திக்கினும், பரந்து - பரவி, வாராதோ - வராதோ, என்க.

(வி-ரை.) போதமானது அணுவளவுந்தோன்றது சுட்டதற்கு ஆனந்த வெள்ளம் தானே மேலிடு மென்பதாம். சிவானந்தமாவே. “ஆறுறுக் கப்பாலாமானந்தமாக்கடூர், னூறுறுநீந்தியணந்தாலும்-வேறுகியான்முழுகில் வற்றியிடம் யானொன்றும்செய்யாக்கா, னுன்முழுதுமேலிடுமேதான்” என்றதனாற்காண்க. (அள்ள)

தானான தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானாதி மாயை வழங்காதோ—ஞானுகேள்
உன்னுள்ளே தோன்ற வுறவாயி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு.

(இ-ள்.) தான் ஆன - தானென்னு மகங்காரமான, தன்மை வந்து. தன்மை யுண்டாக்கி, தாக்கினால் - விளைந்தால், அவ்விடத்தே - அவ்விடத்திற் றானே, வானாதி - ஆகாய முதலிய. மாயை - மாயா காரியங்கள், வழங்காதோ - விளையாதோ, ஞான - ஞானத்திற்குறியவனே, கேள் - கேட்பாயாக, உன்னுள் ளே - உனக்குள்ளே, தோன்ற - தோன்றாத, உறவு ஆகி - நான் உறவாகி, நின் றது என - நின்றது போல், என்னுள்ளே - எனக்குள்ளே, என்றும் - எக்காலத் தும், இரு - நீ இரு, என்க.

(வி-ரை.) தான் என்னுமகங்காரம் பிரதி புருஷநியதமாய் குலதன வித்தையாதிகளினாலே யெனக்குச் சமனொன்றும் யானென்றும் என்ன தென்று மபிமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு மோட்ச பரியந்தம் ஆன்மா வை நீங்காதே நிற்பதுமாய் சரீரத்துவ பிராணாதி வாயுக்களைச் சேட்டிப்ப தாயிருத்தலினால் தானான தன்மைவந்து தாக்கினால்.....வழங்காதோஎன் றனர். பவுஷ்டகரம “பரத்யாதம் நியதம் தச்சப்ர சித்தமகமாத்தமகம் மநா : பூர்ஷ்டமயஸ்தத்வம்யதயேவோ பஜாயத இதி” என்றதனாற் காண்க. (அஎஅ)

என்னைபுன்னை யின்னதிது வென்றோம் நிற்குநிலை
தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி—லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா யையனே
புள்ளத்தி னுள்ளே யுணர்.

(இ - ள்.) ஐயனே-ஐயனே, என்னை உன்னை - என்னையும் உன்னையும், இன்னதுஇதுஎன்றோம் - இன்னதிதுவென்று சுட்டாமல், நிற்கும்நிலைதன்னை-நிற்கும் நிலையினே, அருள் என்றதருணத்தில் - அருள் புரியவேண்டுமெ னும் சமயத்தில், அன்னை - தாயானவள், பெற்றபிள்ளைக்கும் - தான் பெற்ற பிள்ளைக்கும், சொல்லாத - சொல்லக்கூடாத, பெற்றி - தன்மையை, உள்ளத் தினுள்ளே - மனத்தினிடத்தே, உணர் - அறிவாயாக. என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவினுக்கு அன்னியமாக மனமொன்றுண்டொன்றும் மனத்திற்கு அன்னியமாய் ஆன்மாவொன்றுண்டென்றும் பேதபுத்திபாரா ட்டாது அபேதமாய் நின்ற அவசரத்து, திருவருள்தாக்கும் நிலைமையினைப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறவேலாததாய் தன்னுள்ளே மாத்திரம் சிந்திக்கும் தன்மையுடைத்தாம் என்க. (அஎஅ)

சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் மாமொனன்—றன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க வடநீழ்
விருப்பா னிருவிகற்பத்தே.

டுக அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) சொன்னவர்தாம்-பேசுபவர்தாம், நிட்டை—தொகுத்து - நிட்டை கூடி, இரார் - இருக்கமாட்டார்கள், நிட்டையிலே - யோசத்திலே, மன்னினவர்- நிலைபெற்றவர்கள், போதியார் - பிறரிடம்போசார், மா-பெரிய, மௌனன்-மவுனாகு, தன்னுள்-தன்னிடத்து, விருப்பாக-ஆசையாக, கைகாட்டி-சின்முத்திரைகாட்டி, மிக-மேலான், வடநீழல்-கல்லாலி னீழலிலே, நிருவிகற்பத்தே யிருப்பன்-நிருவிகற்ப சமாதியிலெழுந்தருளுவன், என்க.

(வி-ரை.) அந்தர் முகநிட்டையில் கைகூடியின்றி பெரியார் பகிர்முக விவகாரம் அஹுவனவுஞ் செய்யார். பகிர்முகவிவகாரத்தில் தலையிட்டுத்திரி பவர்கட்கு நிட்டை கைகூடிவராநென லறிகதென்பதாம். இதுர்க்குச்சாட்சி சனகாதியர் பொருட்டுக் கல்லாலடியில் உண்மைநிஷ்டைகூடியமுதல்வன் யாதொன்றுத் திருவாய் மலர்ந்தருளாது சின்முத்திரைக்கோலத்தால் வே ண்மயவற்றைக் குறிப்பித்தனர். (அஅ0)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சுந்தைநீ தேறாய் செகமனைத்தும்—வந்ததொடர்ப்
பாடுகெட வன்றோவோர் பாத்திரத்துக் காடல்லா
லாடுவதே னாட்டு மவன்.

(இ - ள்.) இந்தநிருவிகற்பத்து-இந்தநிருவிகற்ப சமாதியில், எந்தை - எம துபிதாவே, நிட்டை இருக்க-நிஷ்டைகூடியிருக்க, நீ சுந்தைதேறாய்-நீ அந்த நிஷ்டையின் அருமையினமனத்திற்றோய், செகம் அனைத்தும் - உலக மு முவதும், வந்த-விளைந்துள்ள, தொடர்ப்பாடு - கண்மத்தொடர்ச்சி, கெடஅன் றோ - நீங்கற் பொருட்டன்றோ, ஆட்டும் - பிரபஞ்சத்தின யாட்டுவிக்கும், அவன்-நிஷ்டைகூடியிருக்கும் முதல்வன், ஓர்பாத்திரத்துக்கு - ஒருவினையா ட்டிற்கு, ஆடம்-நடல்செய்தல், அல்லால் - அல்லாமல், ஆடுவதேன் - நடனஞ் செய்தலெதன் பொருட்டு, என்க.

(வி - ரை.) சுண்டு. எந்தையென்பன் தட்சணாமூர்த்தியினே, “ஆட்டுவித் தாலாரொருவராடாதாரே” என்றதற்கேற்ப உலகத்தை யாட்டுவிக்கு முத ல்வன் தட்சணாமூர்த்திகோலத்தினின்று நீங்கித்தானாடுவதெற்றுக்கெனின் உலகத்தில்கண்ம நசிக்கச்செய்யவேண்டியாடும் திருவினையாட்டேயாம். எங் கனமெனின், உயிரசையின் உடலசையுமாறுபோல, உயிருக்குயிராயுள்ள முதல்வனசையின் உயிரசையும், உயிரசையவே கண்மத்தை யதுபவிக்க நேரிடும். அங்ஙன மதுபவிக்கவே நாளுக்குநாள் கண்மநசியும் என்க. சுண் டு வினையாட்டென்பது பாரமற நின்றெளிதாகச் செய்வனென்பதாம். திரு வேப்பாவை “ஐயா நீ யாட்கொண்டருளும் வினையாட்டி செய்வார்களுய்யும் வகை யெல்லா யெய்க்கொழிந்தே” என்றதனாற் காண்க. (அஅக)

நாளவங்கள் போகாம னோடாறு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளின்கீழா ட்புகுந்தாய்—மீளவுண்ணைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
னாட்டானை யமில்லை யால்

(இ-ள்.) நான்-காலம், அவங்கள் - வீண்காரியங்கள், போகாமல்-கழி
யாமல், நான்தோறும்-எந்நாளும், நந்தமையே-நம்மையே, ஆளவந்தார்-ஆள
வந்த ஆசாரியனது, தாளின்கீழ்-திருவடியின்கீழ், ஆட்டபுகுந்தாய்-அடிமை
யாயினே, மீள-மறுபடியும், உன்னை-உன்றனை, காட்டாமல்-தோற்றுவிடா
மல், நிற்கும்-இருக்கும், கருத்து - கருத்தினை, அறிந்தால்-அறிந்தனையாயி
ன், நெஞ்சே-மனமே, நான்-யான், உன்-உன்னுடைய, ஆள்தான் - அடிமை
தான், ஐயம் இல்லை-சந்தேகமில்லை, என்க.

(வி-ரை) ஞானாசாரியனை வழிபட்டுய்ந்த பின்னர் பிரபஞ்சமுகமாக
மனத்தினைச் செலுத்தாது வாழுதலே மேலு மாசாரியனதுக்கிரக
முண்டாதற்கேது வுண்டாகு மென்பதாம். (அஅஉ)

யான்றா னெனலறவே யின்பநிட்டை பென்றருணைக்
கோன்றா னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ—தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணார்போ லாய்.

(இ-ள்.) யான் தான் எனல்-யான் என்பதும் தானென்பதும், அறவே-
அற்றொழிகையே, இன்பநிட்டை என்று-சுகநிஷ்டையென, அருணைக்கோ
ன் தான்-அருணகிரிநாதன்ருன், உரைத்தமொழி - கட்டளையிட்டமொழி,
கொள்ளாயோ-சிந்தியாயோ, தோன்றி-முன்தோன்றி, நெஞ்சே - மனமே-
என்-என்னுடைய, கலைகள்-ஆடைகள், சோர-சோரும்படி, அழுக்கடிக்கும்-
அழுக்கொழிய வடிக்கின்ற, வண்ணார்போலாய் - வண்ணரை யொத்து, நீ
இழுக்கடித்தாய்-நீ (என்னை) இழுக்கடித்தனை, என்க.

(வி-ரை) யான் என்பது அகங்காரம், தானென்பது மமகாரம் என்க.
இவை இரண்டு முள்ளளவும் பிரபஞ்சப்பற்றுவிடாதாகலின் இவையொழி
யுமளவும் சுகநிஷ்டைகக்கூடி வராதென்பதாம். (அஅங்)

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே—யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துமலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, இரண்டற்று-துவித பாவனை நீங்கி, நிற்கில்-
நின்றால், எங்கும் சிவமே-எவ்விடத்தும்சிவசொருபமாம், (அங்குனமாயின்)
சுகம்-இன்பமானது, தங்கும்-நிலைபெறும், நீசலியாதே-நீயசையாதே அங்
குஇங்கு என்று எண்ணாதே-அவ்விடமுண்டு இவ்விடமில்லையென்றும்நினை
யாதே, பாழில்-வீணை, இறந்து-மரணமடைந்தும், பிறந்து-உற்பத்தியாயும்,
உழல்பண்ணாதே-உழல்செய்யாதே, யான் - நான், உன்பரம் - உன்னு
டைய அடைக்கலம், என்க.

ரு.உ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) துவீதபாவனையற நிற்கில் எல்லாம் சிவமயமாகத் தோன்று .
மாகலின், எங்குஞ்சிவமே யிரண்டற்று நிற்கில் என்றனர். சிவத்தையன்றி
வேறுபொருளை யறியாத சீவன்முத்தர்கட்குத்தமக்குமுன்னே தோன்றும்
பிரபஞ்சபொருளைத்தும் சிவமாத் தோன்றுமென்பது அருபவமாகலின்
எங்கும் சிவமேயென்றனர். “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன்றன் னானே”
என்றதனாற் காண்க. அங்கிங்கென்பது துவீதபாவனையாகலின், அங்கிங்
கென்றெண்ணாதே என்றனர். ‘அங்கிங்கெனாதபடி’ யென்றதும் இக்கருத்
துப்பற்றியே யாம். (அஅச)

மெய்யைப்பொய்யென் றிடவுமெய்யணையாப்பொய்நெஞ்சே
பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போருமோ—வையமறத்
தன்மயத்தை மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த
மென்மயமு நின்மயமு மே.

(இ-ள்.) மெய்யை - மெய்யான்வற்றை, பொய்யென்றிடவும் - பொய்
யென்று சொல்லவும், மெய்யணையா - மெய்யையறியாத, பொய்நெஞ்சே-
பொய்யை யறுசரித்த மனமே, பொய்யைத்தான் - பொய்யினையே, மெய்
யெனவும் - மெய்யென்று சொல்லவும், போருமோ - தருமோ, ஐயம் அற-
சந்தேகமொழிய, தன்மயத்தை - தன்மயமான ஆன்ம நிச்சயத்தை, மெய்
யெனவே-உண்மையென்றே, சார்ந்தனையேல்-அடைவாயானால், என்மயமு
ம் என்னுருவமும், நின்மயமுமே-உன்னுருவுமே, ஆனந்தம்-சுகரூபம், என்க.

(வி-ரை.) காரியப் பாட்டாற் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தினைச் சத்திய
மெனவும், ஆனந்தாருபவமாகிய மோட்ச வின்பத்தினைப் பொய்யெனவும்
சூறித்திரியாது, ஆன்மாவின் உண்மைத் தன்மையினை விசாரித்து ஆனந்த
மயமா நீர்க் கணமு மம்மயமேயாமென்க. (அஅரு)

பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சார்தபதம்
வாங்காத வானந்த மாமழையு—நீங்காவாஞ்
சொல்லிவந்து மாண்டவர்போற் றாமென பூமியின
வில்லையென நின்ற விடம்.

(இ-ள்.) சொல் இறந்து-வாக்கி றந்து, மாண்டவர்போல்-இறந்தாரைப்
போல, து-சத்தமான, மெனனபூமியில்-மெனனபூமியில், நான் இல்லையெ
ன்-நான் என்னும் தற்போத மொழிய, நின்ற விடம் - நின்ற விடத்தில்,
பூங்காவன நிழலும் கற்பகத்தி நிழலும், புத்தமுதும்-புதியதேவாயிர்தமு
ம், சார்தபதம்-சார்தபதம், வாங்காத-நீங்காத, ஆனந்த - ஆனந்தமயமான,
மாமழையும், இன்பமழையும், நீங்கா ஆம்-நீங்காதிருப்பனவாகும், என்க.

(வி-ரை.) மவுன நிலையிலிருந்து தவமுஞற்றிய பெரியவர்கட்கு இந்தி
ராதியர் செல்வம் இலேசாகக் கிடைப்பதன்றி மோட்சசாம்பிராச்சியமுஞ்சி
த்திக்கு மென்பதாம். இவ்வுண்மை அகத்தியாதி முனிபுக்கவரிடத்திற்
காண்க.

இடங்கான நல்லபொரு ணின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவியனைத்து—முடனுதவ

மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு

தந்தாரேஞர் சொற்கொண்டு தான்.

(இ-ள்.) எனக்கு அடியேனுக்கு, இடம்-தங்கும் இடமானது, கானம்-காடாகவும், பொருள்-அனுபவிக்கும் பொருள், நல்ல இன்பம்-நற்சுகமாகவும், எவல்-எவலாளர்கள், அடங்கா-இலேசில் வசப்படாத, கருவி-தத்துவமாகவும், அனைத்தும்-இவை யனைத்தும், உடன் உதவும்-உடனே யருளுதற்காக, மந்தாரதாருவென-மந்தார விருட்சத்தினைப்போல், வந்து - எழுந்தருளி, மவுனகுரு - மவுனதேசிகன், ஓர் சொற்கொண்டு - ஒரு சொல்லினை யுபதேசித்து, தந்தான் - எல்லாவற்றையும் தந்தருளினான் என்க.

(வி-ரை.) பெத்தர்கள் உலகத்தில் வீடாகிய இடத்தினையும், பொன்னாகிய பொருளினையும், அடிமைகளாகிய எவலாளரையும் வைத்தனுபவிப்பதுபோல, முத்தனாகிய நான் ஆசாரியன் அனுக்கிரகத்தினால் காடாகிய இடத்தினையும், சுகமாகிய பொருளினையும், தம் வழிபட்ட தத்துவங்களாகிய எவலாளர்களையும் அடைந்தன நென்பதாம். (அஅஅ)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி

யானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே—மோனகுரு

சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிருமனமே

யின்ன மயக்கமுனக் கேன்.

(இ-ள்.) மனமே-நெஞ்சே, மோனகுரு-மவுனகுரு, சொன்ன-உபதேசித்த, ஒரு சொல்லால்-ஒரு சொல்லினால், தானம்-ஈகையும், தவம்-தவமும், ஞானம்-ஞானமும், சாற்று அரிய - சொல்லற்கரிய, சித்தி-அஷ்டமாசித்தியும், முத்தி-மோட்சமும், ஆனவை எல்லாம்-மற்றவை யெல்லாம், தாமே-வலிய, ஆகும் - சித்திக்கும், (ஆகலின்) சுகமாய் (இனி) சுகமாக, இரு - இருக்கக்கடவாய், இன்னமும் - இன்னமும், உனக்கு - உனக்கு, மயக்கமேன் - மயக்கம் யாதுக்கு, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த ஒருமொழியினை யனுசந்தானஞ்செய்து மவுன நிலையிலிருந்துவரின் இம்மையில் அனுபவிக்க வேண்டியனவும் மறுமையிலடைய வேண்டியனவும் எளிதிற் கைகூடு மென்பதாம். (அஅஅ)

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே

யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான்—சொன்னவொரு

சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தானெஞ் சேயுன்ன

லில்லை பிறப்பதெனக் கே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, உன்னை - ஆவியினையும், உடலை-தேகத்தினையும், உறுபொருள்-உரிய செல்வத்தினையும், தா என - தருவாயென வேற்றுக்கொண்டு, என்னை - அடியேனை, அடிமைக்கு - தொண்டனுக்கு, இருத்தினான் - வைத்துக்கொண்டவனாகிய ஆசாரியன், சொன்ன-உபதே

௫௨௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

செத்த, ஒருசொல்லு-ஒரு மொழியினை, மறவாமல்-இடைவிடாமல், தோய்ந் தால்-அனுசந்தானஞ்செய்து அதிலமுந்தினால், உன்னால்-உன்னாலே, எனக்கு-எனக்கு, பிறப்பது இல்லை - பிறத்தலில்லை. என்க,

(வி-ரை.) ஆசாரியன் அனுக்கிரகிக்கு முன்னமே உடல் பொருளாவி மூன்றினையும் தன் வயமாக்கிக்கொள்ளுதல் மரபாகலின், உன்னை யுடலை யறுப்பொருளைத் தாவெனவே என்றனர், தீருவார்க்கும். “அன்றே யென்ற யறுப்புமுடலு முடைமையெல்லாமும், குன்றே யனையா யென்னை யாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ” என்றதனாற் காண்க. ஆசாரியனுப தேசித்த உபதேச மொழியினை யனுசந்தானஞ் செய்துவரின் பிறப்புண் டாவதில்லை யென்பதாம். (அஅக)

எனக்கு முனக்குமுற வில்லை யெனத்தேர்ந்து
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை—தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனையோர்
காசா மதியேனுன் காண்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, எனக்கும்-எனக்கும், உனக்கும்-உனக்கும், உறவு இல்லை என-சம்பந்த மில்லையென, தேர்ந்து - தெரிந்து, நினைக்க-எ ன்னுதற்கு, அரிதான-அரிதாகிய, இன்பநிட்டை-தனை - சுகரிஷ்டையினை, ஆசான் மௌனி-மவுனகுருமூர்த்தியானவர், கொடுத்து அளித்தான்-அனு க்கிரகித்தருளினன், (ஆகலின்) உன்னை-உன்னை, நான்-யான், ஓர்காச ஆ-ஒரு காசக்குஞ் சமமாக, மதியேன்-மதிக்கமாட்டேன், என்க.

(வி-ரை.) மனமே புருடனன்றி மற்றில்லை யெனத்தீர்மானித்திருந் தோன் முன் ஆசாரிய நெழுந்தருளி வியாபகமாய்ச் சித்தாயுள்ள ஆன்மா விற்கும், சட்டுப்பொருளாய்ச் சடமாயுள்ள மனத்திற்குஞ் சம்பந்தமில்லை யென விளக்கினு ரென்பார், எனக்கு முனக்கு முறவில்லை என்றனர். சீத் தநீத தரிசனம், “என் மனத்தாலியானெந்தே னென்றுரைக்கப் பட்ட மையின்றன் மனத்தானன்று தனி” என்றதனாற் காண்க. இங்ஙன முண் மை தேர்த்தமையின் இனி மனத்தினைச் சிறிது மதிப்பதில்லை யென்பார், காசாமதியேனுன் என்றனர். (அக0)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற்—தேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடி வே.

(இ-ள்.) ஆனந்தம் - ஆனந்தமயனுள்ள, மோனகுரு - மவுன ஆசாரி யார், ஆம் எனவே - எனக்கு மவுனம் உண்டாமெனவே, என்னறிவில்-அடி யென் அறிவினிடத்து, மோனந் தனக்கு இசைய-மௌனத்திற் குறித்தா க, முற்றியதால்-எல்லாங் கைகூடி வந்ததனால், தேன் உந்து-தேன்போல

உருசிக்கின்ற, சொல்லெல்லாம்-வார்த்தை யனைத்தும், மோனம்-மோனமே யாயிற்று, தொழிலாகியும்-காரியங்களனைத்தும், மோனம்-மோனமேயாயிற்று, எல்லாம் மற்றெல்லாமும், நன்மோன வடிவே - நல்லமவுன வடிவே யாயிற்று, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரிய ரெழுந்தருளி மவுன முண்டாம்படி ஆசீர்வதித்த அளவிலே வைகரியாதி வாக்காற் காரியில்லையாயின. காயத்தானிகழுங் காரியமில்லையாயின. பிரபஞ்ச முகமாக நடக்குங் காரியமனைத்து மில்லையாயின வென்பதாம்.

(அகக)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விடத்து
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார்—பொல்லாத
நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோனகுரு வே.

(இ-ள்.) மோனகுருவே-மவுன குருவே, எல்லாமே, சகலமுமே, மோன நிறைவு-மவுனப்பூர்த்தியினை, எய்துதலால்-அடைதலினால், நல்லார்கண்-அறிஞர்கள், எவ்விடத்தும் - எவ்விடத்தினும், மோன நிலை-மவுன நிலையினையே, நாடினார் - விரும்பினார்கள், பொல்லாத நான் என - புல்லறிவினையுடைய நானே, இங்கு-இவ்விடத்து, ஒன்றை, ஒன்றினை, நடுவே-இடையிலே, முளைக்கவிட்டு-உண்டாக்கிக்கொண்டு, இங்கு-இவ்வுலகில், ஏன் அலைந்தேன்-யாதின்பொருட்டுத் திரிந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) உலகத்தின் கண்ணுள்ள அறிஞர்கள் பலரும் மவுனநிலையே சுகத்திற்கேது வெனத்தேர்ந்து அதனையே கைப்பற்றி வாழ்ந்துய், யான் மாத்திரம் அங்ஙன நாடாது முனைந்து அகங்கரித்து வாழாதலிற் சிறிதும் பயனில்லை யென்பதாம்.

(அகஉ)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது—வானாதி
நின்ற நிலையும் நெஞ்சப் பிறப்பும்து
வென்றறிந்தே னானந்த மே.

(இ-ள்.) மோனகுரு-மவுனதேசிகன், அளித்த உபதேசித்த, மோனமே-மவுன நிலையே, ஆனந்தம்-ஞானானந்தமாகும், (என்னெனின்) ஞானம்-ஞான சொருபமாயிருக்கிற, அருளும் அது-திருவருளுமது, நானும் அது-ஆன்மாவாகிய அடியேனும் அது, வானாதி-ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்கள், நின்ற நிலையும்-நிற்கின்ற இடமும், அது-அதுவே, நெஞ்சப்பிறப்பும் அது-மனமுண்டாதற் கேதுவாயிருப்பது மதுவே, என்று அறிந்தேன் - என்று ணர்ந்தேன், (இங்ஙனமுணர்ந்த பின்பு) ஆனந்தமே - எல்லா மானந்தமே யாம், என்க.

(வி-ரை.) மவுன தேசிகனெழுந்தருளி யுபதேசித்த பின்னர் திருவருளாகிய ஞானமும், அதையடைதற் கேதுவாகிய ஆன்மாவும், பஞ்சபூதநிலையும், மனோற்பத்தியும் சிவானந்தமயமாக விளங்கின வென்பதாம். (அகங்)

ருஉசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ஆழ்ந்த வறிவெல்லா மறிவன்றி யில்லை
 'மறிந்த மனமற்ற மவுனஞ்—செறிந்திடவே
 நாட்டினு னுநந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
 கூட்டினுன் மோன குரு.

(இ-ள்.) அறிந்த - என்னுலறிந்த, அறிவெல்லாம் - அறிவனைத்தும்,
 (என்னுடைய) அறிவன்றி இல்லை - அன்னியமாகவில்லை, மறிந்த - தடை
 பட்ட, மனமற்ற-மனமிறந்த, மவுனம்-மவுன நிலையானது, செறிந்திட-பொ
 ருத்த, மோனகுரு-மவுன தேசிகன், நாட்டினுன் - என்னிடம் நிலைபெறச்
 செய்தனன், ஆனந்த நாட்டில்-சிவானந்த வாழ்வில், வாழ்க்கை குடி - வா
 ழ்ந்திருக்குங் குடியாக, கூட்டினுன்-கூட்டிவைத்தான், என்க.

(வி-ரை.) மவுன தேசிகன் மவுனோபதேசஞ் செய்த பின்னர் பிரபஞ்
 சத்தின் கண்ணே பலவிடங்களிற் சென்று அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பொ
 ருள்க ளினைத்தையும் நோக்கி ஏகதேசமாக வறியுமறிவு வொழிந்து இருந்
 த விடத்திலேயே யிருந்தபடி எல்லாப்பொருள்களையும் சமஷ்டி ஞானத்
 தால் அறிவிற் காணும் தன்மையுண்டாயிற்றென்பதாம். (அகசு)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோன
 வுருகி யிழிப்பொருளு மொக்கத்—தருதியென
 வாங்கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங் கேட்டிடவு
 மீங்கொருவ ருண்டோ வினி.

(இ-ள்.) மோன - மவுனகுருவே, குரு ஆகி - தேவரீர் ஆசாரியராகி,
 தண்ணருளை-தண்ணியதிருவருளை, கூறுமுன்னே - அடியேனுக்கு உபதே
 சிக்கு முன்னரே, உரு-உடலினையும், நீடு உயிர் - நித்தியமான உயிரினையு
 ம், பொருளும் - பொருளினையும், ஒக்க-ஒருசேர, தருதி என - தந்திடுவா
 யென்ன, வாங்கினையே - பெற்றுக்கொண்டனையே, வேறும் - மற்றும்,
 உண்மையைத்திடவும் - உண்மையைப்போதிக்கவும், கேட்டிடவும் - கேட்
 கவும், ஈவ்ரு - இவ்விடத்தில், இனி ஒருவர் - வேறொருவர், உண்டோ-
 உளரோ, என்க.

(வி-ரை.) மவுனதேசிகன் மாணவனுடைய உடல்பொருள் ஆவி மூ
 ன்றினையும் கிரகித்துக்கொண்டு மவுனோபதேசஞ் செய்தபின்னர் சகல சு
 தர்தரமுமிழ்ந்து தனக்கென வொருசெயலும் இல்லாத மாணவனுக்கு
 வியாபாரம் சிந்தியில்லை யென்பதாம். (அகடு)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னுவி லிட்டா
 னனியிரத மாறுது நானுந்—தனியிருக்கப்
 பெற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றே மோனமல்லாற்
 கற்றிலே னேதுங் கதி.

(இனி.) இனிமேல் - கையாண்ட, கற்றுப்பெட்டவை - கொல்லக்கூடாதுமென்று, வன் - அடியாடென்று, மட - மடத்தில் இப்பொழுது - காலத்தில் வாழ்ந்தால், கனி - மிகவும், இரதம் - இரதமானது என்று - மிகவும், கா - காலம் - காலமும், துணிபிடுக்க - துணித்திருக்கையாகத், மெய் - மெய்மையாக, பெற்றிலேன் - அடைந்தேனெனில், மீட்ட - மீட்டதென்று, கற்றுத்தொண்ட - கற்றுத்தொண்டிலேயே, மோனம் - அல்லால் - கற்றுத்தொண்ட, கற்று - கற்று, கறி - கற்றுப்பெட்ட வாயுவை, கற்றிலேன் - கற்றிலாதினென்று, கற்று.

[illegible]

(2/10/20)

புதுக்கோட்டை நகரம் வட்டம் பொன்னாறுவற்றது
 புதுக்கோட்டை நகரம் வட்டம் பொன்னாறுவற்றது—பொன்னாறுவற்றது
 புதுக்கோட்டை நகரம் வட்டம் பொன்னாறுவற்றது
 புதுக்கோட்டை நகரம் வட்டம் பொன்னாறுவற்றது

(இங்) - என் னுமா-என்னவாயினு, எதுக்கும்-யாவற்றினுக்கும், நீசம்
மாஇரு - நீ மனசுமையிருப்பாயமாக, என் னுரைத்த - என்னக்கட்டளைபிட்ட,
குதுக்கோ-தந்திரத்திற்கோ, தோன்று-கண்ணுள் காணப்படாத, துணை
மாடி-துணைமாடி, போதந்தா-மயங்கித்தொடர், மீள்-தடுத்தகோ-இருத்ததற்கோ,
நீதி - (என்னையாவையினிக்கும்) பிரித்து, பிரியாமல் - வேறுக்காமல்,
கொன்றதற்கோ, (உயர்ப்பாசனக்கொணென்தும் - தலைமேடாதபடி) யடக்கிய
தற்கோ, போதநறி-போதநிறுக்கு மனையாளம், என்ரு.

(வி.அ.) ஸ்கந்தபாக்கரத் பேராசிரியர் தன்மையானது, பிரபஞ்ச வியாபாரத்திற் சித்திதும் சொல்லெனப் பட்டிருக்கும்படித் தந்திரமாய் மவுனோபதேசம் கர்மாவிகுக்கும்படிச் செய்த தன்மைக்கும், ஆய்வமைமயங்களில் மனத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய வினோகத்திற்கும், மாயாசாலத்தால் விகோத்தன யாகத்தையும் தவிரியொழிபடி யடக்கியெதற்கும் ஏதுவாக விருந்த தென்பதாம்.

(2467)

குறிப்பிற் குணமுடற்றக் கூடாந் கூட்டத்
தழிவிநிலார் தின் அவிட வாய்க்கே—பேரினறவுஞ்
காமம் விரகுத்திற் கங்குலொடுத்த மோனநின்பாற்
வகம்மா அகலொழிதல் காண்.

(இ-ம்.) குத்யம் அடைபாபமும், குணமும்-குணமும், அற-நீக்க, உடாநடவெதந்தரிய, உட்படத்து-சிவனடியார் உலகத்து, அறிவு அறி

௫௨௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வாய்-அறிவு மயமாய், நின்றுவிட-இருந்துவிட, ஆங்கே - அப்படி நின்ற அவசரத்தே, பிறிவு அறவும்-நீக்கமறவும், சும்மா இருத்தி-மவுனமாக விருக்கச் செய்து, சுகம்-இன்பத்தினை, கொடுத்த - தந்த, மோன - மவுன தேசிகனே, நிற்பால்-தேவரீர்பால், கைம்மாறு-(நான் செய்யவேண்டிய) பிரதியுபகாரம், நான் ஒழிதல்-நான் நீங்கியிருத்தலேயாம். என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு குறியென்றது முன்னிலைச்சுட்டு, குணமென்றது இராசத தாமதங்கள், கூடாதகூட்டம் என்றது-சிவனடியார், அறிவறிவாய் என்றது அந்தர்முக பாவனை, பிறிவு அற என்றது பெத்தநிலையொழிதல், இவையனைத்தையும் கூட்டிவைத்த ஆசாரியனுக்குச் செய்யுங்கைம்மாறு நான் என்னும் அகங்காரம் தலையெடாதபடி யிருத்தலேயாம். (அகஅ)

நான்ற நெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னாளை
வான்ற நெனநிறைய மாட்டாய்நீ-பூன்றாமல்
வைத்தமவு நத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம்.

(இ-ள்.) நான்தான் எனும் - நான் என்னு மகங்காரமும் தான் என்னும் மமகாரமுமாகிய, மயக்கம் - மயக்கமானது. நண்ணுங்கால்-பொருந்து மிடத்து, என் ஆனை-என்மீது ஆணையாக, வான்தான் என-ஆகாயத்தினைப் போல, நீ நிறையமாட்டாய்-(மனமே) நீ வியாபகமாய், ஊன்றாமல்-யாதினும் இலட்சியம் வையாமல், வைத்த-வைத்த, மவுனத்தாலே-மவுன நிலையாலே, மாயைமனம் - மாயாகாரியமாகிய மனம். இறந்து - ஒழிந்து, ஞான சுகம்-ஞானானந்தம், துய்த்துவிடும்-அனுபவமாகிவிடும், என்க.

(வி-ரை.) அகங்காரம் மமகாரங்களிற் கட்டுப்பட்டிருக்குங்காறும் ஏக தேசவறிவே யன்றி வியாபக வறிவு விளங்காதெனவும், சுட்டற்று நிற்கும் மவுன நிலையானது ஞானானந்தத்தை யுண்டாக்கு மென்பதாம். (1)

ஞானனெறிக் கேற்றகுரு நண்ணிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு-மானமொடு
தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு.

(இ-ள்.) என் சிந்தை-அடியேன் மனம், கோயில் என - திருக்கோயிலாக, வாழும் குரு - வாழ்கின்ற மவுனகுருவானவசே, ஞானநெறிக்கு-ஞானமார்க்கத்தினுக்கு, ஏற்றகுரு - தகுதியான குரு, நண் அரிய - அடைதற்கரிய, சித்திமுத்தி-இம்மை மறுமைப் பயன்களும், தானம் தருமம்-தான தருமங்களும், தழைத்த குரு-செழித்த குரு, மானமொடு - பெருமையுடன், தாய் எனவும் - தாய்போலவும், வந்து - எழுந்தருளிவந்து, என்னை-அடியேனை, தந்தகுரு - ஈன்றகுருவாம், என்க.

(வி-ரை.) சன்மார்க்கத்தினை யடைவதற்கு உபகரிக்கத் தகுந்தவரும் இம்மைக்கு வேண்டியனவும் மறுமைக்கு வேண்டியனவுமாகியவற்றை அனுக் கிரகிக்கத்தகுந்தவரும், நற்கருமங்களை வினைவிக்கச் செய்பவரும், தாயா கி வந்து ஆட்கொள்பவரும், சிந்தையிற் குடிக்கொண்டிருப்பவரும் மவுன தேசிகரேயாம். (கூ00)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்—சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு.

(இ-ள்.) நெஞ்சேமனமே, சித்தும் - அறிவுடன் - கூடியபொருளும், சடமும் - அறிவில்லாத பதார்த்தங்களும், சிவத்தைவிட - சிவபெருமானை விட, இல்லை யென்ற - விளக்கமுறுதலில்லையென்ற, நித்தன் - நித்தியனாகிய, பரமகுரு - பரமகுருவின், நேசத்தால் - அனுக்கிரகத்தினால், சுத்தநிலை பெற்றோம்-பரிசுத்தமான நிலையினையடைந்தோம், பெரும்பிறவி - பெரும் பிறப்பினை, சாராமல்-அடையாமல், மோனக்கரு - மவுன வித்தையை, கற் றோம்-தெரிந்துகொண்டோம். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய, சந்நிதியிலே பிரபஞ்சம் காரியப்படுமா கையாலும், ஆன்மாக்களனைத்தும் எவ்விடத்தும் வியாபகமாகிய முதல்வ னைது சிற்சத்தியால் வினைப்பயங்களை யறிந்தனுபவிக்கும் தன்மை யுண்டா தலினாலும், சித்தும் சடமும்சிவத்தைவிடவேறில்லையென்றனர். சீவஞான கீர்த்தியார், “ஆன்மாக்களனைத்து மெங்குஞ்செறிதரும் சிவன்றனாலேயறித றும்,” எனவும் “இறைவன்நன் சந்நிதிக்கணுலகின்றன் சேட்டை,” எனவு ம் வருதலாற் காண்க. இங்ஙனமாயின் முதல்வன் விகாரியாகாணவென பரிமாஞ்சுகன் வினவில், ஆகாண் - எங்னை? விகாரமாவது மாயா சம்பந்த மாகையால் முதல்வன் மாயையைப்பொருந்தான், மாயை சடமாகையால் பிரகாசத்தினிடத்து வந்தகாரரில்லாதுபோல நித்திய வியாபக சித்ஞபியா ணமுதல்வனிடத்தில் மாயைபொருந்தாதாகலின், ஆகில்ஆன்மாக்களறிவை பிரகாசிப்ப தெவ்வாறெனில்? தேகேந்திரியாதிகளையுடைய ஆன்மாக்களு க்கெல்லா மலகன்ம் பரிபாகானு குணமாகவறிவானது அயக்காந்த சந்நிதி யிலே அயத்துக்குச்சேட்டை யுண்டானதுபோல முதல்வன் சந்நிதி மாத் திரத்திலே பிரகாசிக்கும். சீவஞான போதம். “தத்விகாரி சிவச்சேந்த கார் தேதாயோவத்ஸதந்தசேத்” என்றதனாற் காண்க. (கூ0க)

ஏசற்றவத்திலே.

கோச்சுகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடமே
யூசற் சமுல்போ லுலகநெறி வாதண்பாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே

௫௨௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) பாழ்-வீணிலே பாடுபடுகின்ற, நெஞ்சே-மனமே, எசுஅற்ற-குற்றமில்லாத, அ நிலையே-அந்த மவுனநிலையிலேயே, எந்தை-எமது பிதா வாகிய (சிவம்), பரிபூரணமாய்-பரிபூரணமாகி, மாசு அற்ற-குற்றமில்லாத, ஆனந்தவாரி-சிவானந்த பெருக்கை, வழங்கிடும்-தந்தருளுவன், ஊசல் சுழல் போல்-ஊசற்கயிற்றின் நிலையில்லாமைபோல, உலகநெறி-பிரபஞ்ச மார்க்கத்தின், வாதினையால்-வாசனையினால், பல்காலும்-பலதரமும், பாசத்துள்-பாசத்தினாயுள். செல்லாதே-புகாதே.

(வி-ரை.) மவுனநிலையோடுகூடி வாழாநின்ற பெரியோர்கட்கு முதல்வனாற் சிவானந்தமுண்டா மென்பார், எசுஅற்ற.....வழங்கிடும் என்றனர் ஐயுடலோடுகூடும், 'கிரியைக்கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச்சுமமா, திரியசுகம் விளைத்தசீமான்' என்றதனாற்காண்க. சிவநானசித்தியார் "பாசமானானந்தாலும் படர்பசு நானந்தாலு மீசனையறிய வொண்ணாது." என்றதனாற் பாசத்துட் செல்லாத என்றனர் (௧௦௨)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ
தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ்சேயெனைப்போல்
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனதே, பாழாகி-வீணாகி, அண்டப்பரப்பை யெல்லாம்-உலக விலாசமனைத்தையும், வாய்மடுத்தும் - உட்கொண்டும், ஆழ்-ஆழ்ந்த. ஆழி இன்பத்து-ஆனந்தக் கடலில், அழுந்த மூழ்க, படியாயோ-கல்லாயோ, எந்தை-எமதுபிதா, அருந்தான்கீழ்-திருவருளாகிய திருவடியின்கீழ், தாழாயோ - வணங்காயோ, (அங்குனந்தாழின்) என்னைப்போல் - என்னைப்போல், வாழாது வாழ்ந்து-வாழாமல் வாழ்ந்து, அழியாவண்ணம் - அழியாமலிருக்க, இருப்பாய்-இருக்கக்கடவாய், என்க.

(வி-ரை.) இன்பமயமே முதல்வனாக விளங்குதலின் உலகமுனைவு சிறிதுத்தோற்றாதபடி சிவானந்தத்திற்றினைக்கின் முதல்வன் நிருவடி நிலையுண்டா மாதலின் இன்பத்தினையும் முதல்வன் நிருவருள் தாளினையும் டைந்தால் மோட்ச சாம்பிராச்சிய முண்டாமென்பதாம். சித்தந்த தரிசனம், "இன்பமயனீசனின் பம் விளைத்தலாற் சம்புவெனும் பேருந்தகும்," என்றதனாற் காண்க. (௧௦௩)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக்
குருப்பார்வையல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடமோ
வருட்பாய் நமக்காக வானவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே.

(இ-ள்.) இருப்பாய் - பொக்கிஷமாய், இருந்திட-உண்டாக, நமக்கு, நமக்கு, குருப்பார்வையில்லாமல்-குருகடாட்சம் விளையாமல், பேரின்ப

ரிக்கு-பேரானந்த வெளியை, கூட-அடைய, கிடைத்திடுமோ-கிட்டு
, நமக்காக - நம்பொருட்டு, அருட்பாய்-அருளைவிரித்து, ஆளவந்தார்-
கொள்ளவந்தவனது, பொன்னடக்கீழ் - அழகிய அடியின்கீழ், மருள்-
ர்வாய்ந்த, பேயர்போல் - பேயாற்பிடிபட்டாற்போல், இருக்க-இருக்க,
ஈம்-வஞ்சமேகுமுகொண்ட, நெஞ்சே-மனமே, வா-வருவாயாக, வென்க.
(வி-ரை.) ஈண்டு இன்பவெளியென்றது சிதம்பரமாகிய சிதாகாய
ரி, ஆசாரியர் அனுக்கிரகமின்றி யிதுகிட்டாதென்பார், குருப்பார்வை
யாமற் கூடக்கிடைத்திடுமோ என்றனர். இம்மைச்சுக மனுபவிக்கவே
மாயின் பிரகஸ்பதியாகிய குருவின்பார்வையும், மறுமைச்சுகமனுபவி
'வண்டுமாயின் முதல்வலுகிய குருவின்பார்வையும் வேண்டுமென்ப
. ஆளவந்தாரென்றது பிரபஞ்சப்பற்றத்தித்தானவந்த ஆசாரியர்,
ர்போலிருக்க வென்றது பிரபஞ்ச வாசனையற்றிருக்கை. (கூச)

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயிலேந்து
கொஞ்சமுற்று யுண்ணைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ
வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த மாகடற்கீழ்
நெஞ்சமே பென்போல நீயழுந்த வாராயோ.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே-மனமே, வஞ்சமோ-(நீ செய்வது) வஞ்சனையோ
லை), பண்டைஉள-பூர்வசென்மத்தால் நேர்ந்த, வாதனையால்-தொடர்
ரால், நீ அலைந்து-நீயுலகிலலைந்து, கொஞ்சம் - சிறுமையினை, உற்றாய்
டந்தாய், உண்ணை-உன்னிடத்தில், குறைசொல்ல - குற்றஞ்சொல்ல,
ம்-வாயும், உண்டோ-உளதோ, அஞ்சல் அஞ்சல் என்று-(இனி) பயப்ப
த என்ன, இரங்கும்-இரங்குகின்ற, ஆனந்தமாகடற்கீழ்-பேரானந்தக்
யில், என்போல - எண்ணப்போல, நீ அழுந்தவாராயோ - நீ மூழ்க
ராயோ, என்க.

(வி-ரை.) மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கு மிடத்துண்டான விசனம்,
சனனம், நரை, திரை, யமதண்டம் நரகவேதனையாகிய ஆதிதெய்வீக
நம், குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி முதலியவற்று
ரிடம் ஆதிபௌதீகங்களும்; சரீர வியாதியாலும், மிருகங்களாலும்,
சாங்கத்தாராலும், பேய்களாலும், கள்வராலும், மனிதராலுமுண்டா
தக்கம். பிறருடைய கல்வியும் செளந்தரியமும் செல்வமும்கண்டு
ருமைகொள்ளல், அபிமானங்கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச் செய்
கோபித்தல் முதலிய ஆதியான்மீகங்களும் பூர்வ சென்மார்த்தத்துப்
ரத்துவத்தினாலேயே விளையுமாகலின், பண்டையுள வாதனையால்
றனர். (கூடு)

வாரா வரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து
பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்கநிறை வாய்விடுமே.

(இ-ன்.) நெஞ்சே-மனமே, வாரா வரவாய்-வரத்தகாதவரவாகி, வட நிழல்கீழ்-(கைலையில்) கல்லால விருட்சத்தின் நிழலில், வீற்றிருந்த-எழுந்தருளியிருந்த, பூராயம்-(உண்மை) வரலாறு, நம்மை-நம்மை, புலப்படுத்த வேண்டி அன்றோ-தெரிவிக்கவேண்டியல்லவோ, அன்றி வேறில்லை. ஓராயோ-(மனமே) நீ இதனை யறியாயோ, உருகாயோ - உருகமாட்டாயோ, உற்றிருந்து பாராயோ - உற்றிருந்து நோக்காயோ, அவ்வுருவைப்பார்க்க-அத்திருவுருவினைத் தரிசிக்க, நிறைவாய்விடும்-(ஆனந்தம்) பூர்த்தியாகி விடும், என்க.

(வி-ரை.) கைலையில் கல்லாலினீழலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தட்சண மூர்த்தி அக்கைலையை விட்டு மவுனகுருவாய் நம்முன்வந்தது பதிபசு பாசவுண்மைகளைச் சங்கையறத்தெரிவித்து, பசுபாச சம்பந்தமான பிரபஞ்சமுக வாசனையை யறவே யொழித்து, பதிசம்பந்தமான உண்முக வாசனையால் விளைபேரின்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டியேயாம். இதனையே பூராய நம்மைப்புலப்படுத்தவேண்டி என்றனர். (க0சு)

வாயாதோ விற்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் பயிராய்ப் பிழையேனே
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடமே

(இ-ன்.) நெஞ்சே-மனமே, இன்பவெள்ளம்-சுகக்கடல், வாயாதோ-ததும்பாதோ, உன்வழியாக - நினது மூலமாக, வந்து - விளைந்து, பாயாதோ - பரவாதோ, நானும்-(அவ்விற்பவெள்ளத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்) நானும், பயிர்ஆய்-(அன்பென்னும்) பயிராக, பிழையேனே - பிழைக்கமாட்டேனே, ஓயாமல்-இடையறாமல், உன்னி-நினைத்து, உருகு-கரைவாயாக, அந்நிலைக்கே-அந்த நிலைக்கே, தாயான-தலைமையான, மோனன் அருள்-மவுனகுருவின் கிருபையானது, சந்திக்க-சந்திக்க, வந்திடம்-கிடைக்கும். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுருவ மின்பமயமாக விளங்குதலின் இடையறாத கரணங்கரைந்து கரைந்து நிற்பார்க்கு முதல்வனருள் கிடைக்குமென்பதாம். திருவருட்பயன் "இன்பதனையெய்துவார்க்கியுமவர்க்குருவ, மின்பகனமாதலினாலில்." என்றதனற காண்க. (க0எ)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னாலே
சந்ததநெஞ்சேபரத்திற சாரினின்ப முண்டாமே.

(இ-ன்.) நெஞ்சே - மனமே, வந்த-பிரபஞ்சத்தின்கண்வந்த, வரவை-வரலின்காரணத்தை, மறந்து-மறந்து, உலகு-ஆய் பிரபஞ்சமயமாக, வாழ்ந்து-இருந்து, கன்மபந்தம்-கன்மப்பிணிப்பு, உற-பொருந்த, உன்னைப்படிப்பிக்க-(இவ்வாறு) உன்னைக்கற்றுக்கொள்ள, கற்றவர் யார்-படித்தவர்யாவார்

உனக்கு இந்தமதி-உனக்கு இத்தகைய அறிவு, ஏன்-எற்றுக்கு, என்னுடைய புத்தியை, கேள்-கேட்பாயாக, என்னுலே-என்மூலமாக, தம்-எப்போதும், பரத்தில்-முதல்வனிடத்தில், சாரின்-அடைந்தால், பம்-உண்டாம்-சுகம் உண்டாகும். என்க.

(வி-ரை.) மனித சென்பம் ஏன் வந்தது? வந்ததனாலென்ன பிரசனம், இந்தச் சென்மத்தைக் கொண்டென் செய்வது? அவ்வனம் தாலடையும் பலனியாது? அப்பலனை யடைதற்குச் சாதனங்கள் யா அச்சாதனங்களாலடையும் சாத்தியமெத்தகையது முதலிய விசாரனும் செய்யாது மேலுமேலுஞ்சென்மமெடுத்தற் கேதுவாயுள்ள பந்தம் முந்திக்கிடப்பது பிரயோசனமில்லை யென்பதாம். (க)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
என்புநிலை யென்பா ரதுவுநிலை யன்றியுண்டோ
வுன்புலத்தை யோரினருட்கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ
தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்டருளே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே-மனமே, இன்பமயமாய் சுகசொருபமாகி, உல்லாம்-பிரபஞ்ச முழுவதும், பிழைப்பதற்கு-உய்வதற்கு, உன்-உன்னுடைய, அன்பு-அன்பானது, நிலை என்பார்-காரணமென்பார், அதுவும்-அந்த உயிரின் நிலையும், நினை அன்றி-உனக்கு அன்னியமாக, உண்டோ-உளவே உன்-உன்னுடைய, புலத்தை-அறிவை, ஓரின்-ஆராயின், அருட்கு-திருநாக்கு, ஒப்பு ஆவாய்-சமானமாவாய், நீ-நீ, தென்புலத்தாரோடு-பிதிர்நீர்களுடன், இருந்து-வாழ்ந்து, செய்பூசை-நான் செய்யும் பூசையினை, கொண்டருள்-ஏற்றுக்கொள்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) பற்றும் பதார்த்தங்களின் மயமாக விளங்குதல் மனத்திரிய தொழிலாகலின் மருளைப்பற்றில் அம்மருள் மயமாகவும், அருளைப்பற்றில் அவ்வருள் மயமாகவுமனமிருக்கு மாகலின் இத்தகையமனம் அருளையஞ் சார்தலையறவேவிட்டுப் பிரபஞ்சமுகமாக விருந்துவாளா அலைக்காத தென்புலத்தாரை அம்மனமடையின் அவரோடு சேர்த்து மனத்தையும்புலத்து வருவேனென்பதாம். அதாவது மனமிறந்துபட வேண்டுமென்பதாம்.

அருளேயோ ராலயமா' வானந்த மாயிருந்த
பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ
மருடர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருடர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ கானேனே.

(இ-ள்) நெஞ்சே-மனதே, அருளே - திருவருள்தானே, ஓர் ஆலயம்-ஆ-ஒரு கோயிலாக, ஆனந்தமாய் இருந்த-சுகசொருபமாகவிருந்த, பொருளோடு-முதல்வனுடன், யான் இருக்க-நான்வாழ், போய்ஒளித்து-போய்விருந்து, நீ-மனமாகியநீ, மருள் தீர்-மயக்கமற்ற, முயல்கோடோ-முயற்செய்தோ.

ரு ௩௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

ம்போ, வான்மலரோ-ஆகாயத்தாமரையோ, பேய்த்தேரரோ-காண்ற்சலமோ,
இருள்சீர-என்னுடைய அஞ்ஞானமொழிந்தவுடன், நீயுறைந்தது-நீபோய்த்
தங்கியது, எவ்விடமோ - எந்தவிடமோ, காணேன்-அறிந்திலேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா பிரபஞ்சரூபமாக விருக்குமளவும் மனமானதுகூட
விருத்து; இவ்வளவெனச்சுட்டுதற்கரிய வெண்ணிறந்த போகங்களைப்பூட்டி
ப்பம்பரம்போலாட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்து, ஆன்மா திருவருள் மயமா
னவுடன் இருத்த விடமென்னதென்று கொள்ளாதவகையொழிந்துவிட்ட
தென்பதாம். (கக௦)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே
யவ்விடத்தே யுண்ணெநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே
யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, எவ்விடத்தும் - எல்லாஇடத்தினும், பூர
ணம் ஆம்பரிபூரணமாயிருக்கின்ற, எந்தை பிரான்-என்றந்தையாகிய பெ
ருமானது, தன்-தண்ணிய, அருளே-திருவருளே, அவ்விடத்தே - அப்பரிபூர
ணத்தே, உன்னை-மனமாகிய உன்னை, ஆராயின்-விசாரிக்கின், கண்டிலனே-
கண்டேனில்லை, அவ்விடத்து-அப்பரிபூரணத்தில், மாயையிலே-மாயையி
லிடத்து, மாண்டனையோ-ஒடுங்கினையோ, அவ்விடமும்-அம்மாயையும், செ
வ்விடமே-தக்க இடமே, (ஆதலின்) நீயும்-மனமாகிய நீயும், செனனமற்று-
மறுபடியும் முளைத்தவின்றிவாழிய - அம்மாயையினின்றும் வாழக்கடவாய்
என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் அங்கிங் கெடுதபடி யெங்கும் பிரகாசமாயுள்ள
தன்மையை விசாரித்து உண்மைதேர்ந்து எல்லாஞ் சிவமயமாய் நோக்குமி
டத்து மனமுனைந்து தோன்றதாகலின் கண்டிலனெனவும், சீவன் முத்த
னிலையில் தத்துவங்களுக்குப் பிரபஞ்சமுகமாகச் சேட்டையின்றி யொடுங்
குங் காலத்து மனதிற்கு ஒடுக்கம் மாயையிலாகலின் மாயையிலே மாண்ட
னையோ எனவும்; இத்தகைய நிலையில் மனமுளைத்தற்கு ஏதுவில்லையாகலி
ன்செனனமற்று எனவும், இதுகாறும் தன்னைப் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணைய
லேத்துவந்தமனம் இனித்தன்னிடம்வருதற்கேது வில்லாமையாய்ப்போன
தால்வாழியவேயெனவும் கூறினர். (கக௧)

காடுங்கரையும்.

அறசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு
கால்விட்டோட வதன்பிறகே
யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ
வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா
யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
யருளைப் பெருதற் கன்புநிலை

தேடும் பருவ மிதுகண்டார்

சேர வாருஞ் சகத்திரே.

(இ ன்.) மனக்குரங்கு-மனமாகியகுரங்கானது, காடும்-காட்டினிடத் தும், கரையும்-மேட்டினிடத்தும், கால்விட்டு-கால்தறிக்கொண்டு, ஓட-க ண்டகண்ட இடங்கட்கு ஓடாநிற்க, அதன்பிறகே-அம்மனத்தின் பிறகே, ஆடும்-ஓடித்திரிகின்ற, தொழிலால்-தொழிலேமேற்கொள்ளுதலினால், பயன், ஒருபிரயோசனம், உளதோ-உண்டாகுமோ (இல்லை) ஒன்று ஆய்-ஒன்றாகி, பல ஆய்-பலவாகி, உயிர்க்கு உயிராய்-உயிருக்கு உயிராகி, ஆடும்-ஓடக்கின் று, கருணைப்பரஞ்சோதி-கருணைப்பரஞ்சுடரினது, அருளைப்பெறுதற்கு-தி ருவருளையடைதற்கு, அன்புநிலை-அன்பினிலையினே, தேடும்-தேடற்குறிய, பருவம்-சமயம், இது-இதுதான் (ஆதலால்,) சகத்திரே-உலகத்தினரே, சே ரவாரும்-சேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை.) தீருமந்திரம். “நான்பெற்ற வின்பம் பெருகவிவ்வயகம், வான்பற்றிநின்ற மறைப்பொருள் சொல்லவும், ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வு று மந்திரம், தான் பற்றப்பற்றத் தலைப்படுந்தானே.” என்றதற்கேற்ப சக த்திரேயென உலகத்தினரை விளித்துக்கூறுவாராயினர். நன்கொடுங்க ரையும் என்று உலகத்தினை நிமிடத்திற்கு நிமிடம்மனமானது உலகமனை த்துஞ் சென்று மீளுதலின்காடுங்கரையு மென்றனர். குரங்கானதுஒருமா த்தில்கிளைக்குக்கிளைத்தாவிக்கொண்டெஞ்சரித்தல்போல மனமானதுபிரப ஞ்சத்தில்ஒரு பதார்த்தத்தைவிட்டு ஒருபுதார்த்தத்தைத்தாவிக்கொண்டே யிருத்தல் சுபாவமாகலின் மனக்குரங்கு என்றனர், மனத்தின்வழியே புத் தியைச்செலுத்துவாரடையும் பிரயோசனஞ்சிறிதுமில்லை யாகலின், பிறகே யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ என்றனர்; “மனம்போனபோக்கெல்லா ம்போகவேண்டாம்” என்ற கருத்து மிதுவே. ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் பொருட்டன்மையால் கண்ணினருக்கன்போல முதல்வன் ஆன்மாக்களைக் காட்டிலும்வேறுமாயிருத்தலினாலும், ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் கலப்பின லுடலுயிர்போல் பரமான்மா அவ்வுயிர்களே யாயிருத்தலினாலும், ஆன்மாவு ம், பரமான்மாவும் கண்ணொளியினும்மபோதம்போல பரமான்மா உயிருக் குயிராதற்றன்மையாலும் முறையே ஒன்றாய்ப் பலவாயுயிர்க்குயிராய் என்ற னார், சீவனுன சித்தியார் “உலககெலாமாகிவேறாபு-னுமாய்” என்றதனாற் காண்க, ஆடுங்கருணைப் பரஞ்சோதி யென்றது தில்லைச்சிறும்பலத்தின் க ண்ணே ஆன்மாக்களிடத்தின்வைத்த கருணையிருதியால் ஆனந்தநிர்த்தனஞ் செய்யும்அருட்பரஞ்சோதி, அருளானதுதொடர்புபற்றிச்செல்லுமன்புமுதி ர்ந்தவழிஉளதாகலின் அருளைப்பெறுதற் கன்புநிலை என்றனர். தீருக்குயல், “அருளென்னு மன்பின் குழவு” என்றதனாற்காண்க. அன்புசெய்வாரையே ம் பிறவன் சிவனாகலின் அன்புநிலைதேடும் பருவமிது கண்டார் என்றனர். தீரு

௩௩௪ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மந்திரம் ”அன்புறுசிரந்தையின் மேலெழு மவ்வொளியின், புறுகண்ணியோ
 தேறலிசைந்தன், துன்புறு கண்ணியைத் தாடுந் துடக்க ந்று, நன்புறு சிரந்தை
 யை நாடுமி னீரே.” என்றதனாற் காண்க. இன்றைக்கிருப்பாரைநாளேக்கிரு
 ப்பரென்றெண்ணவுந் திடமில்லையே என்றதற்கேற்பநிலையாமையினைக்கரு
 திபருவமிது கண்டிர் என்றனர். (ககஉ)

சைவ சமய மேசமயஞ்
 சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
 கைவந் திடவே மன்றுள்வெளிக்
 காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
 பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி
 புருத வேண்டா முத்திதருந்
 தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
 சேர வாருஞ் சகத்திரே.

(இ-ள்.) சைவசமயமே-சைவ சமய மொன்றுமே, சமயம்-(உண்மை
 யான) சமயம், (என்னெனின்) சமயாதீதம்-அதீதசமயமாகிய அச்சைவசம
 யத்திலே விளங்கும், பழம்பொருளை-அனாதி நித்தியமாயுள்ள முதல்வனை,
 கைவந்திட-கைவசமாக, மன்றுள்-அம்பலத்தில், வெளிக்காட்டும்-வெளிப்
 படையாகக்காட்டாநிற்கும், இந்தக்கருத்தை-இந்த வுண்மையை, விட்டு-கை
 விட்டு, பொய்வந்து உழலும்-மொய்மேலிட்டெழலும், சமயநெறி-புறச்சமய
 மார்க்கங்களில், புருதவேண்டாம்-துழையவேண்டாம், முத்திதரும்-மோட்ச
 த்தைக் கொடுக்கின்ற, தெய்வச்சபையை-தெய்வ மெழுந்தருளியிருக்கும் ச
 பையை, காண்பதற்கு-தரிசித்தற்கு, சகத்திரே-உலகத்திரே, சேரவாரும்-ஒ
 ருசேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை.) சைவம் சிவசம்பந்த முடையது, சிவம்மங்களமெனவே, சை
 வமங்கள் முடைய தென்பதாம். இதனால் மற்றைத்தெய்வங்கள் அசிவமும்
 மற்றைச்சமயங்கள் அசைவமுமாம். புறத்தெய்வங்களும் புறமார்க்கங்களும்
 அம்மங்கள் மெனவே அத்தெய்வங்களாலும் சமயங்களாலும் ஒருபயனுமின்
 றேவெனின், அவ்வவற்றினேற்றங்களிற்படிப்பல னுண்டென்கைசைவசம
 யமே பெணத்தேற்றேகாரங்கொடுத்துக் கூறினமையின் சைவதரமானவுயர்
 ந்தமார்க்கங்கிடையாதென்பதுபோதரும். சமயாதீதவென்றதுமுன்னர்க்கு
 றியசைவத்தையே வலியுறுத்தி அதுஅதீதசமயமெனவலியுறுத்தப்பட்டது
 “அயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிகசைவமழகி
 தந்தோ” எனவும், “சந்தான கற்பகம்போல ருளைக்காட்டதக்கநெறியிந்
 நெறியேதான்சம்மார்கம்” எனவும் போந்த வாக்கியங்களே யிவ்வுண்மையி
 னைக் காட்டும். பழம்பொருள் என்றதுஅவ்வதீதமாகியஅச்சைவத்தாற் பெ
 றப்பட்ட நித்திய வுண்மைப்பொருள், திருவாசகம், முன்னைப் பழம்பொரு

ருமுன்னேப்பழம் பொருளே” என்றதனார்காண்க, சைவசமயத்தார் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவம் பழம் பொருளெனவே சிவம் என்றும் பிறவாத நித்தியப்பொருளெனவும் மற்றைய தேவர்கள் அடிக்கடி பிறக்கும் தன்மையினை வாய்ந்துள்ள புதுப் பொருள்களாகிய வனித்தியப் பொருள்களாம். சமயாதிதப்பொருள் என்றதனால் சைவசமயத்திலும் அதிகரித்த வேதார்த்த ஞானமென்று ஏகான்மவாதிகள் கூறுவர். “அது யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும்”, என்று கூறியவாக்கியத்தால் மறுக்கப்படுதலின் அங்ஙனங்கூறுதலடாது. அன்றியும் சைவமே பரமமாகிய தருமமாகவும் அதுவே முக்கியமாக அனுஷ்டிக்கப் பாலதாகவும் அச்சிவதருமத்திலேயே சாட்சாத் கரமாகவீடளிப்பவர் சிவபிரானேயாகவு மிருத்தலின் சமயாதிதப் பழம் பொருளென்றனர். வாயு சங்கீதை. “சைவோகி பரமோதர்மாஸ் ரேஷ்டானுஷ்டா நஸ்திதா” என்றதனார்காண்க. தரிசுபெயரிஷ்டத்தில் “சிதம்பர ந்ஹுரும்த்யே” என்றதனால் சிதம்பரம் ஹருத்யதம்மத்திய சேஷத்திரமென்று பிரகாசப்பட்டிருப்பதினாலும், “ஈஸ்வர சர்வபுத்தானம் இருதே சேஜ்ருந்நிஷ்டதி” என்றதனால் முதல்வன் சமஸ்த பிராணிகளுடைய இருதயத்திலிருக்கப்பட்டவனாகக் கீதைச் சொல்லுகையினாலும், “அஸ்மிக்ப்ர ஹ்மபுரே வேச்மதகரம் யதிதம்முநே, புண்டரீகந் துதந்ம்த்யே ஆகாசோத ஹரோஸ்திதத், ஸசிவஸ்ஸச் சிதானந்தஸ் ஸோந்வேஷ்டவ்யோ முமூட்சுபி” என்றதனால் சிதம்பரம் பிரமபுரம் இருத்புண்டரீகபுரம் தகராகாசபுரம் என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுச் சிவசச்சிதானந்த சப்தபந்திகளால் ஜ்ஞேய வஸ்து நிருபணம் செய்யப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியட்சமாகையால், மன்றுள் வெளிகாட்டும் என்றனர். முக்கூற்றுப்புற சமயங்களை யனுபவிப்போர் இன்றியமையாது அனுபவிக்கவேண்டிய மோட்சசாம்பிராச்சியத்தினை யடையா ராகலின், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி என்றனர். திருவாசகம் “இரு முச்சமயத்தொரு பேய்த்தேரினே, நீர்நசைதரவரு நெடுங்கண்மான்கணந், தவப்பெருவாயிடைப் பருகித்தளர் வொடுமவப் பெருந்தாம நீங்காதசைத் தன.” என்றதனார்காண்க. திருவாரூரிற் பிறந்தவர்க்கும், காசியிலிறந்தவர்க்கும், சிதம்பரத்திற் றரிசித்தவர்க்கு முத்தியென்பது பிரசித்தமாகலின் முத்தித்தருந் தெய்வச்சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். கேடயியிப்பூணம், “மெய்ம்மை நற்சரியைபத்தி விளங்கிய ஞானமேவா, வெம்மையொப்பவர்க்கு முத்தியிறையிலியாகவிட்ட, மும்மை நற்பதிகடம் பின் முளைத்தவர் முடிந்தோர் மூவாச்செடமலர்க்கழல் கண்டோர்கள் சிவத்தினைச் சேர்வரன்றே” என்றதனார்காண்க. செகத்தவரெல்லாம் வியட் டியால் அத்திலலை எல்லையினின்ற கடவுளையே “தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென் றெங்குந்தொடர்ந் தெதிர்வழக்கிடவு நின்றதெது” என்று வழக்குப் பேசலாலவரையே யவ்வழக்கறுத்தருளும் பொருட்டுச் சேரவாருமென் றழைத்தபடியாம். (ககரு)

காக முறவு கலந்துண்ணக்

கண்டிரகண்டா காரசிவ

௩௩௬ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

போக மென்னும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வருவாய்க் கிடைக்குதையோ
வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாருஞ் சகத்திரே.

(இ-ள்.) காகம்-காகமானது, உறவு கலந்து-தன் இனமாகிய காகங்க ளோடு கலந்து, உண்ண-புசிக்க, கண்டிர்-கண்டிர்கள், (ஆநலின்) அகண்ட ஆகாரம்-சர்வ வியாபகத்தை வாய்ந்த, சிவபோகம் என்னும்-சிவானுபவம் என்கின்ற, பேரின்பவெள்ளம்-பேரானந்தப் பெருக்கானது, பொங்கி-பொங்கி, ததும்பி-வழிந்து, பூரணமாய்-நிறைவாகி, ஏகஉருவாய்-ஏகஉருவமாகி, கிடக்குது-இருக்கின்றது, ஐயோ-அந்தோ, நாம்-நாம், இனி-இனிமேல், இன்புற்றிட-சுகமடைய, எடுத்ததேகம்-பிறந்த உடல், விழுமுன்-அழியுமுன் னே, புசிப்பதற்கு - அந்த இன்ப வெள்ளத்தினை உண்ணற்கு, சகத்திரே-உலகத்தினரே, சேரவாரும்-ஒரு சேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை.) அகண்ட பரிபூரணமாயோங்கி நிற்கின்ற பரமசிவமே பேரின்பமாகலின், அகண்டாகார சிவபோகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் என்றனர். சித்தனைவேண்பார். “எல்லாவுயிர்கட்கு மின்பங்கொடுத்தலா, எல்லாருஞ்சிவனையே யெண்ணலா-லெல்லாங், சிவனுருவேயாமாற் றெவிட்டாப் பேரின்பம் சிவனுருவமென்றுணர் விற்றேர்.” என்றதனாற் காண்க. அகண்டாகாரபரி பூரணமாய்ப்பொங்கித்ததும்பி யெங்குந்தானாய் நிறைந்தோங்கி நிற்கின்ற அப்பெரும் போகத்தினைப் பேரின்பானுவமாக வனுபவிப்பவர்க்கே முதல்வன்கலப்புண்டாமாதலின் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். சித்தம்பலநாடிக்.” எண்ணரிய பேரின்பமிப்போதுபோல முன்னு நண்ணியருத்தாமனுளவமேபோக்கினமே” எனவும், சிவபோகசாரம். “இற்றை வரைக்கரணத்தோடிணங்கி நின்றினையே, யற்றைவரைச் சென்மமெடுத்தனையே-யிற்றைவரைத், துன்பவெள்ளத்துள்ளே துளைந்தினையே யீதநலல் லின்பவெள்ளத்துள்ளேயிரு.” எனவும் வருவனற்றாற்காண்க. இப்போது எடுத்துள்ள தேகமானது, ஒருகாலத்தில் அழிவதுநிச்சயமாகலின் அங்குன மழிவதன்முன் பேரின்பத்தினை யனுபவிக்க வேண்டுமென்பார், எடுத்த தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். தனிகையாற்றுப் படை “பலவகைத்தொழிலும் பண்பு நவின்னு சிந்தைவழிச்செலுமைந்த நிலை பெற்றியுள்ளவினைத்திறத்தி யையாயாக்கையட்டி நீடின்றிரிபு நிலைநாடி” என்றதனாற்காண்க. ஒருபொருள் கிடைக்கின் அதனைத்தனியே யுண்ணாமல் தன்னினத்தை யழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டுண்ணும் காக போல சிவபோகத்தினை நாமெல்லாருங் கூடியுண்ண வாருங்கள் என்றாம்,

(ககச)

எடுத்தேதகம்.

கட்டளைக்கல்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ

யெனக்கொண் றில்லை யெனமோன நன்னெறி
கொடுத்த போதுகொ டுத்ததன் றோபினுங்

குளறி நானென்று கூத்தாட மாயையை

விடுத்த வாறுங்கண் ணீரொடு கம்பலை

விலகு மாறுமென் வேட்கைப் பர வாகத்தைத்
தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித்

தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

(இ-ள்.) எடுத்த - உலகின்கண்ணே பிறந்த, தேகம்-இந்த உடல், பொருள்-பொருள், ஆவி-உயிர், மூன்றும் - இம்மூன்றும், நீ-தேவரீர், எனக்குன்று இல்லையென-எனக்கென பொரு சுதந்தரமுமில்லையென,மோன நன்னெறி-மவுன நன்னிலையினை, கொடுத்தபோது-தந்தபோது, கொடுத்தது அன்றோ-மேற்படி மூன்றையும் நான் உமக்குக் கொடுத்துவிட்டதல்லவா, (அங்ஙனமாக) பினும்-மீட்டும்,நான் என்று-நானொருவன் சுதந்தரங் கொண்டுள்ளேன் என்று, குளறி-குழறி, கூத்தாட-கூத்தாடும்படி, மாயையை-மாயையினை, விடுத்தவாறும்-ஏவினவிதமும், கண்ணீரொடு-கண்ணீருடன், கம்பலை-அச்சம்,விலகுமாறும்-விலக்கினவிதமும்,என்-அடியேன், வேட்கை-ஆசையாகிய, பரவாகத்தை - வெள்ளத்தினை, தடுத்தவாறும்-தடைசெய்த விதமும், புகலாய் - சொல்வாயாக, சிரகிரியில்-திரிசிரபுரத்தில் (எழுந்தருளிய), தாயுமான-தாயுமான சுவாமி என்னும் திருப்பெயரை வாய்ந்த, தயாபர-கருணையிற் சிறந்த, மூர்த்தியே-முதல்வனே, என்க.

(வி ரை.) முதல்வன் குருமூர்த்திகோலங்கொண்டெழுந்தருளிவந்து உடல்பொருளாவி மூன்றினையுங் கைக்கொண்டு மவுனநிலையினைபுபதேசித்தபின்னரும் மாயாகாரியங்கள் அடிக்கடி தாக்குவ தென்னவென்பதாம். தீநவாசகம்-அந்தேயென்றனாவிடி முடலுமுடைமை யெல்லாமுங்,குன்றேயனையாயென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, வின்றோரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண்முக்க ணெம்மானே, நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோவிதற்குநாயகமே” என்றதனாற்காண்க. குருநாதன் றிருவருள் பெற்ற வழியும் பயிற்சிவயத்தால் தேகமுள்ளவும் மாயை ஏக தேசம் வந்து தாக்குக. எங்ஙனமெனின் நன்னீரானது கடனீருடனே யொன்றாய்த் தன்நன்மை கெட்டு மீண்டும் அந்த வாற்றாலே நெடுந்தூர மெதிர்த்தாலும் முன்புபோல நன்னீராகாமல் உப்புநீரேயானாற்போல ஞானத்தாலே திருவருளடைந்த சிவயோகிகளுக்கும் பிரார்த்தத்தாலே அனுபூதி திரியும்.

(குகடு)

௫௩அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின்
 னாலிற் சொன்ன முறையிய மாதிரான்
 ரோயும் வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந்
 தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமிபு நீகண்டா
 யோயுஞ் சன்ம மினியஞ்ச லஞ்சலென்
 றுலகங் கண்டு தொழுவோ ருருவிலே
 தாயுந் தந்தையு மாளேய் சிரகிரித்
 தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

(இ-ள்.) ரோயும்-வியாதியும், வெம்-கொடிய, கலிப்பேயும்-வறுமை யாகிய பிசாசும், தொடர-(அடியேனை) தொடருதலால், நின்-தேவரீ ரது. தூலில்-(சிவாகமமாகிய) தூலில், சொன்னமுறை - விதித்தபடி, இய மாதிரி-இயமமாகிகளை, நான்-அடியேன், தோயும் வண்ணம்-அனுபவிக்குமா ம, என்ன-அடியேனை, காக்கும்-(விடயங்களிற் செல்லாது) காக்கின்ற,காவ லும்-தனையம், தொழும்புகொள்ளும்-(என்னை) அடிமையாக்கொள்ளும், சுவாமிபம்-கடவுளும், நீ நீயே, சன்மம்-பிறவி, ஓயும்-ஒழிந்துபோம், இனி- இனி, அஞ்சல் அஞ்சல் என்று-அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லி,உல கம்-உலகத்தார், கண்டுதொழ-பார்த்து வணங்கும்படி, ஓர் உருவிலே-ஒரு உருவிற்குனே, தாயும் தந்தையும்-தாயும் தந்தையும், ஆளேய்-ஆனவனே, சிரகிரி-திரிசிரபுரத்தில், தாயுமான, தாயுமானவ ரென்னும், தயாபர-கரு ணைமீத சிறந்த, மூர்த்தியே-முதல்வனே, என்க.

(வி-ரை.) வாதபித்த சிலேட்டுமம் உடலுக்கும், வறுமையும் செல்வ மும் உயிருக்கும் அமைவது இயல்பாதலின் நோயும் வெங்கலிப்பேயும் என் றனர், கண்டுநீன்னாலென்றது சிவாகமத்தினே. என்னை? இயமமாகிகளைச் சாதனமாக்கொண்ட நிஷ்டையை 'சிவாகமமே சொல்லுநிஷ்டை' என இந் தூலாகிரியரே முன்னர் கூறியிருத்தலின். ஆளுடையவர்கள் "அப்பனீ யம் மைரீ யையப்பனுரீ" என்றதற்கேற்ப சுவாமியும் தாயும் தந்தையுமானேய் என்றனர். (கூகசு)

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கண்ணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப
 வசமெ லாங்குழைந் தானந்த மாகநல் லறிஞ்
 ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்ற ரென்செய்கோ வேழை
 சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதாமாச் சமைந்தோய்.

(இ-ள்.) முகம் எலாம்-முகம் முழுமையும், கண்ணீர் - கண்ணீராகிய, முத்து-முத்துக்கள், அரும்பிட - உதிர்ந்திட, செங்கை-செவ்வியகைகள், முகிழ்ப்ப-குவிக்க, அகம்எலாம்-மனமுழுவதும், குழைந்து-உருகி, ஆனந்த

மாக-இன்பமயமாக, நல் அறிஞர்-உத்தம அறிவாளிகள், இகம் எலாம்-இம் மைமுழுவதும், தவம் இழைக்கின்றார்-தவத்தினைச் செய்கின்றார்கள், ஏழை-எனியனேன், என்செய்கோ-என்னசெய்வேனோ, சகம் எலாம்-உலகமனைத் தையும், பெற - பெறுதற்காக, நல் அருள்-சிறந்த அருளே, உதரம் ஆ-திருவயிருக, சமைந்தோய்-பெற்றவனே, என்க.

(வி-ரை.) தவமாவது சிவத்தைச் சிந்தித்துக் கண்ணீர் வார்த்தலும், அஞ்சலித்தலும், மனங்குழைதலுமாக விருத்தலன்றித் தன்னைமறந்து அறிவிழந்து நின்றல்லவென்பார், முகமெலாம்.....இழைக்கின்றார் என்றனர், “சிவஞ்சத்திதன்னையீன்றும் சத்திதான் சிவத்தை மீன்று முவந்திருவருஞ் சேர்திருவுருவியினைத்து மீன்றும்” எனச் சீவஞான சித்தி கூறுதற்கேற்பச் சகமெலாம்பெற நல்லருளுதரமாச் சமைந்தோய் என்றனர். (கக௭)

திடமுறவே.

கோச்சகக்கலப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக் கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தோ னானை வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லந் [னோ படமுடியா தென்னாவிப் பற்றே பராபரமே.

(இ-ள்.) திடம் உற - திடம் பொருந்த, நின் - தேவரீரது, அருளை-திருவருளினே, சேர்த்து-கூட்டி, என்னை-அடியேனே, காத்து ஆன-காத்து இரட்சிக்க, உனக்கு-தேவரீருக்கு, கடன் என்று-கடமையென்று, எண்ணி-நினைத்து, நின்னை-தேவரீரை, கைகுவித்தோன்-கைகூப்பி வணங்கினோன், நான் அலனோ - அடியேன் அல்லவோ, அடைவுகெட்ட - முறைகெட்ட, பாழ்-பாழான, மாயை-மாயையென்னும், ஆழியிலே-சமுத்திரத்திலே படிந்து, இன்னம்-இன்னமும், அல்லப்பட - துன்பமடைய, முடியாது-முடியாது, என் - அடியேன், ஆவி-உயிருக்கு, பற்றே - ஆதாரமே, பராபரமே-பராபரமே, என்க.

(வி-ரை.) இடையறாத அன்போடு சிவத்தைப்பொருந்தி அதீதத்தையடையும் இச்சையுடையார் அச்சத்தாவத்தை நிலையையாய் நித்பர். ஒரோ வழி தடாகத்திற் கல்லெறியும்போது பாசியானது நீங்கி அஃதில்லாத போது பாசி பரவுமாறுபோல. மாயையானது சிவத்தை யுணரும்போது நீங்கி அதனையுணராத சமயம் பார்த்து வந்து மாயை தலைப்படும் என்னும் குறிப்பினை விளக்குவார், நின்னைக்கைகுவித்த வெனக்கு மாயையல்லவிற்பட முடியாதென்றனர்.

(ககஅ)

ஆராமை சுண்டிக் கருட்குருவாய் நீயொருகால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ

நீசு 0 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பூராய மாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பராதி வைத்த பதியே பராபரமே.

(இ-ள்.) ஆராம கண்டு-அடியேன் அறியாமையை நோக்கி, இங்கு-
இவ்விடத்தில், அருட்குருவாய்-அருட்குருவாகி, நீ-தேவரீர், ஒருகால்-ஒருத-
ரம், வாயாயோ-வருவாயோ, வந்து-அங்குமாம் வந்து, வருத்தம் எல்லாம்-
எல்லாத்தன்பத்தினையும், தீராயோ-நீக்காயோ, பூராயமாக-விசித்திரமாக,
அருட்பூரணத்தில்-திருவருள் நிறைவில், அண்ட முதல்-உலகத்திற்கு முத-
லாகிய, பார் ஆதி-பிருதிவி முதலாய பஞ்ச பூதங்களை, வைத்த - வருத்து
வைத்த, பதியே-இறைவனே, பராபரமே-பராபரனே, என்க.

(வி-ரை.) உலகினுக்குக் காரணமாயுள்ள பஞ்சபூத மனைத்தும் சட-
மாகவினாலும் அவைதானே - காரியப்படாவாகலினாலும் முதல்வன்றிருவ-
ருட் பிரேரகத்தால் அவன் சந்நிதானத்தில் தொழில் அடைந்து பலவகை-
யில் நிலைபற்று விளங்கலின் அருட்பூரணத்திலண்ட முதற்பராதி வைத்த
பதியே பராபரமே யென்றனர். (ககக)

வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு ளானா ரழக்காற்றோ
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே.

(இ-ள்.) வாழாது-(அறித்தியவாழ்வினுக்கு ஏதுவாக) வாழாமல் வாழ-
(நித்தியவாழ்வினுக்கு) ஏதுவாகவாழ, உனைவந்து-தேவரீரிடம்வந்து, அ-
டைத்தோர்-அடைக்கலமென வடைந்தோர், எல்லாரும்-யாவரும், ஆழ்-ஆ-
ழமாகிய, ஆழிஎன்ன-கடலென்ன, அருள் ஆனார்-அருள் வடிவமானார்கள்,
அழக்காற்றோடு-பொருமைபுடன் கூடிய, ஏழாய்-அறிவிலி, என-என்று,
உலகம் ஏசம் - உலகம்பழித்தற்குரிய, நான் ஒருவன் - நானொருவனும்,
இனி-இனிமேல், பாழ் ஆகவாறு-பாழாந்தன்மையடையாதபடி, நீ-தேவ-
ரீர், என்-எனியேன், முகம்பார்-முகம்பார்த்திரங்கு, பராபரமே,—என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு வாழாது வாழுவென்றது தற்போதநினைவால் அழி-
தற்கேதுவாகிய வாழ்வினில் நடவாது, அருள் முனைவால் என்றும் நிலைபு-
ற்று வாழ்தற்கேதுவான தன்மையினையடைதல். இத்தகையவறிஞரே
திருவருண்மையாய் நிற்பரெனவும் இங்ஙனம் நின்றவரே முதல்வன் திரு-
வடியை மடைதற்குரியராவரெனவும் அழக்காற்றுடன் வாழ்பவர் ஒருகா-
லும் அடையாரெனவும் குறிப்பித்தனர். (கஉ0)

உள்ளத்தினுள்ளேயொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக்கருணை யையான்காணுந்தரமாமோ

மேல்குறியுள்ளதொரு பகுதியைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும்
பகுதியைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும்.

[illegible][illegible]

வினா எண் 104: கீழ்க்கண்டவற்றை எழுதித் தருவதில் தாமதம் இல்லை.

பாவிக்குணமின நவனுந்கள் பழைநதநார்க்கஞ்சலென்பாய்
 பழைநதநவன்களை விற்பழனிற் பேர்ப்பேரலெனொன்றைப்
 பாவிக்கமாட்டென்பதினோமராய்மே.

(இ-ள்.) காவீ-தடாகத்திலுள்ள, கமலமலர் - நாமலாமலரில், வண்
கனக-வணக்கமாவது, துவண்டி துவண்டி - வாடி வாடி, ஆவிக்குள்-உயிரி
லுக்குள்-பிளா, மந்த-மலத்திருக்கின்ற, மலக்கு - மலர்மேல், அன்புவைத்
தாய்க்கு-அன்புவைத்த அடியார்க்கு, அஞ்சல்-அஞ்சாது, என்பாய் - என்
போய், பூமிக்குள்-மரம்பணிதற்கு, கான்கடைடயில் - சிதந்தகடைடில், புல்
லித்போர்போல - புல்லிற்போலப்போல, முன்றை-(மண்ணையன்றி) வேறு
பொருள், பாடிக்கமலத்தே-தப்பாவனை செய்யமாட்டேன், பதியே-இறை
யினை, மதாபாசே-என்க.

(வினா.) தஞ்சாவூர் மயமாணியுள்ளார்க்கே எவ்விதத்தால் முதல்வன் அண்டெய்வரெனப்பார், அன்புமகத்தார்ச் சூளுலென்பாய் என்றனர். திருமக்கம் "தன்பிடுதல்பாய் புறத்தாறுபடையுளான், முன்பினுள்ளான் முனரிடர்க்கும் பிராவிரி, என் பினுள்ளானுரிய மருமருமபொரு, அன்பினு ள்ளார்க்கேவென்துணையாமே." என்றதனாற் காண்க திருவடக்கம். "மற்ற மொத்தெய்வம் தன்னை யுண்டென பிணைத்தெய்வம்பொன்ற, சுற்றிலாதவரைக் கண்டாமை மகிழ்வுகொடுத்த" என்றதற்கேற்ப, ஒன்றைப்பாவிக்கமாட்டே ன்மதியே பார்ப்பதே என்றனர். (கஉஉ)

(522)

ருச2 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

விண்ணுறு வெற்பின்விழுந்தாங் கெனமார்பிற்
கண்ணுறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ
தண்ணுறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணுறு மின்பப் பதியே பரபரமே.

(இ-ள்.) விண்ணுறு-ஆகாயகங்கை, வெற்பில் - மலையில், விழுந்தாங்
கென-விழுந்தாற்போல், மார்பில் - அடியேன் மார்பின்மீது. கண் ஆறு-
கண்ணீராகியதையை, பாய்ச்சிடும்-பாய்ச்சிடுகின்ற. என்-என்னுடைய, கா
தல்-ஆசையாகிய, வெள்ளம்-பெருக்கை, கண்டிலையோ - பார்த்திலையோ,
தண்ணுளர்ச்சியே, நானு-மிகுகின்ற, சாந்தபதம்-சாந்தமானபதத்தையுடைய,
தற்பரமே - தற்பரமே, நால்வேதப்பண் - நான்குவேதப்பண்களுள்ளும்,
நாதம்-பிரகாசிக்கின்ற, இன்பம்-சுகசொருபமாகிய, பதியே - இறைவனே,
பரபரமே—, என்க.

(வி-ரை.) “இடையருதுருகவருமழைபோலிரங்கியே யிருவிழிகணீர்
நிறைப்ப அன்பினால் மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்கனே அமிர்தசஞ்சீவி என’
இத்துவாசிரியர்முனம் கூறியுளதற்கேற்கவீண்டும் விண்ணுறுவெற்பின்
விழுந்தாங்கென மார்பிற் கண்ணுறுபாய்ச்சிடுமென்காதல் வெள்ளங்கண்
டிலையோ என்றார். திருவாக்கம் “அழுதாலுண்ணைப் பெறலாமே” என்றத
ஞர்காண்க. (கஉங)

கூடியநிள்சீரடியார்கூட்டமென்றோவாய்க்குமென
வாடியவென்னெஞ்சமுகவாட்டமுநீகண்டிலையோ
தேடியநிள்சீரருளைத்திக்களைத்துங்கைகுவித்துப்
பாடியநான்கண்டாய்பதியேபரபரமே.

(இ-ள்.) கூடிய - ஒருங்குசேர்ந்த, நின்-தேவரீரது, சீர் - சிறப்பினை
வாய்த்த, அடியார்-சிவனடியார்களது, கூட்டம்-சங்கமானது, என்று - எக்
காவத்து, வாய்க்குமோனென-கிடைக்குமோவென்று, வாடியமனம் வாடின,
என்-அடியேனது, நெஞ்சம்-மனத்தையும், முகவாட்டம் - முகவாட்டத்தி
னையும், நீ-தேவரீர், கண்டிலையோ-பார்த்திலையோ, தேடிய-அன்பர்களா
ல் தேடப்பட்ட, நின்சீர்-தேவரீரது சிறந்த, அருளை-அருளைக்குறித்து, தி
க்கு அனைத்தும்-திசையனைத்தும், கைகுவித்து-அஞ்சலித்து, பாடிய நான்-
துதித்துக்கொண்டிருக்கு நான், கண்டாய் - தெரிவாய், பதியே - இறைவ
னே, பரபரமே—, என்க.

(வி-ரை.) சிவபத்தர்மாட்டன்புடையாய் மனஞ்சொற் செய்கைகளால்
அவாவழி நிற்பார்க்கு உலகிய லுணர்வுமாறிச் சிவானு பூதியுணர்வேமேம்
பட்டுக்கழுமாகலின், கூடியநிள் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
என்றனர். பாடுவார்கட்குப் பரமன் திருவருள் பாலிப்பது நிச்சயமாகலின்
கைகுவித்து பாடிய நான்கண்டாய் என்றனர். தேவரீரம் “வாயாரத்தன்
னடியே பாடுக்தொண்டர் இனத்தகத்தார்” என்றதனற் காண்க. (கஉச)

தெஞ்சத்தினுடையினை வாய்வினைவழி
மஞ்சலென வாய்முனைதாவித்துணையே
சஞ்சலமாற்றினைவரிமற்றொங்குபசாசம்புகன்று
பஞ்சரிக்ககாணுப்பதியைப்பாபமே

(இ-ள்.) தெஞ்சத்தினுடைய - அடியேன் மனத்தினுள்ளே, சினைவுஆய்-
வினைவாகி, வினைவாகும் - ஆத்தனைவினாற்றும், அஞ்சல் - வாய்ப்பாடாதே
யென்னவிஞ்சுது, வாயும் - வாயுதின்ற, மனதுவழியேனது, ஆவித்துணை-
வாயிற்றுணையாயி, நீயே - தேவரீரே, சஞ்சலம் - அடியேன் மனேசலனத்
தை, மாற்றினை - நீக்கிதும், விரிவினல் - இவ்வினல், தாய்க்கு - தாய் போன்ற
வுனக்கு, உபசாரம் உபசாரம் - உத்தமம், அகன்று - சொல்லி, பஞ்சரிக்க - கெ
ஞ்ச, வாய் - ஆர் - வாய்ப்பு, பதியை - தலைவினை, பாபமே - , என்க.

(வி-மை.) மூத்தவனின் அடியேன் மனத்தினும் தினைவினக் தகவியி
ஞ்சுது வினையாய் மூத்தவனதுவினையெனின், தெஞ்சத்தினுடையினைவாய்
வினைவாய் மஞ்சலென வாய்முனைதாவித்துணையே - என்பது. தேவரீரே
“வாய்வினைமனத்தானே மனத்துணைந்து கருத்தானே - கருத்தறிந்து முடிப்
பான்றனவே” என்றதனும் - என்க.

(கஉரு)

புத்திகெறியாகவுண்ப்போற்றிப்பலகா
முத்திகெறிவேண்டாதமுடனெனுகெடுவென்
சித்திகெறிக்கென் கடனென்றிரடியார்க்கேவல்செயும்
பத்திகெறிக்கெனுமுதம்பார்வோபாபமே.

(இ-ள்.) புத்திகெறியாக - புத்தியின் அறிவாக, உன்னை - தேவரீரே,
பலகாலம் - பலதாமும், போற்றி - அறிந்து, முத்திகெறி - முத்திமாரக்கத்தை,
வேண்டாத - விரும்பாத, முடனென் - முடனுமியான், ஆ - ஆயோ, கெடு
வேன் - கெடுவேன், சித்திகெறிக்கு - சித்திமாரக்கத்திக்கு, என் - கடனென் -
என்செய்கென், சி - சிறத்த, அடியார்க்கு - தேவரீரடியார்க்கு, எவல் - செ
யும் - பலவிசெய்ததற்குரிய, பத்திகெறிக்கெனும் - பத்திமாரக்கம் உண்டாதற்
கெனும், நீ - தேவரீர், முதம்பார் - என் முத்தினைப்பார்ப்பாயாக, பாபமே - , என்க.

(வி-மை.) அன்புப்பணி செய்வெனவே யானாக்கி விட்டுவிட்டா, வின்
பரிசை தானேவல் தெய்தும் பாபமே, என் இவ்வாசிரியரே பின்னர்கூறி
யிருப்பதற்கெற்பு, அடியார்க்கு எவல்செய்கின்ற பத்தி மாரக்க மாத்திர
முண்டாகுமேல் இன்பவிலைக்கேதுவாயி, சித்திகெறியும் முத்திகெறியு
முண்டாதற்குத்தட்டில்லை பெயனக்கறினர்.

(கஉரு)

கண்டறியேன்கேட்டறியேன்காட்டுகிளையேயிதயன்
கொண்டறியேன்முத்திகுறிக்குத்தாமுமுண்டோ

ருசச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

தொண்டறியாப்பேதைமையேன் சொல்லேனின் றொன்மை
பண்டறிவாய்நீயே பகராய்பராபரமே. [யெல்லாம்]

(இ-ள்.) கண்டறியேன்-(பிரத்தியட்சமாக) பார்த்தறிந்திலேன், கே
ப்டறியேன் - (காதிலுல்) கேட்டறிந்திலேன், காட்டும் நினைவே - (எல்லா
வற்றையும் ஆன்மாவிற்கு) அறிவிக்கும் தேவரீரையே, இதயங்கொண்டு-
மனத்திலவைத்து, அறியேன்-அறிந்திலேன், முத்திருநிக்கும்-(இத்தகைய
வடயேனுக்கு) முத்தியை நினைக்கும், தரமும்-யோக்கியதையும், உண்டோ-
உனதோ, தொண்டு அறியா-அடிமைத்திறமறியாத, பேதைமையேன்-அறி
வின்மையையடையேன், நின் - தேவரீரது, தொன்மையெல்லாம்-பழமை
யனைத்துத், சொல்லேன்-சொல்லறியேன், பண்டு அறிவாய்-(எனக்குள்ள
விடப்பத்தையெல்லாம்) முன்பேயறிவாயாகிய, நீயே - தேவரீரே பகராய்-
சொல்லாய், பராபரமே—, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது சர்வமங்கள சுகள சொருபத்தினையாவது,
அவனது அனந்த குணங்களையாவது, அவனது அகண்டவியாபக சச்சிதா
னந்த சித்தங்களத்தன்மையினையாவது, முறையே கண்டும் கேட்டும் தியா
னித்து பிராதவனுக்கு முத்தியெங்ஙனம் சித்திக்குமென்பதாம். ஈண்டு
தொண்டு என்பது சரியையாதி சாதனங்கள். தொன்மையாவது, முன்
னைப்பதும் பொருட்டும் முன்னிப் பழம் பொருளாயிருக்கும் பழமை. ()

த ன் னே.

தன்னை யறியத்தன தருளாற்றா னுணர்த்து
மன்னைப் பொருளென வேவாழாமற்பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப்புலியை மடப்பூவையரைமெய்யெனவே
என்னைக்கவர்ந்திழுத்திட்டென்ன பலன்கண்டாயே.

(இ-ள்.) தன்னை-(முதல்வனாகிய) தன்னை, அறிய - உணர, தனது-
முதல்வனது, அருளால்-திருவருளினால், தான்-(முதல்வனாகிய) தான், உண
ர்த்தும்-உணர்த்துகின்ற, மன்னை - இறைவனை, பொருள் என-உறுதிப்
பொருளென, வாழாமல்-வாழாமல், பாழ் நெஞ்சே-பாழ் மனமே, பொன்
னை-பொருளினையும், புலியை - சிலத்தினையும், மடப்பூவையரை - இளமை
பொருத்திய மாதரையும், மெய்யென-மெய்யென்று கொண்டு, என்னை அடி
யேனை, கவர்ந்து-பற்றி, இழுத்திட்டி-இழுத்திட்டி, என்ன பலன்-என்ன
பயனை, கண்டாய்-அனுபவித்தாய், என்க.

(வி-ரை.) காடி முதலியவற்றுள் யான் யார் என்னைத்தெடியு மறிகிலே
னென்று இவ்வாறுதேர்கின்ற தேர்ச்சியறிவின் கண்ணே இதனைத்தெளிவி
ப்பதோரறிவுவெறுண்டென ஆராய்ந்துநோக்கி, அவ்வாறு நாடுங்கால்விளங்
கித்தோன்ருவதாய்முதல்வனது திருவடிஞானத்தால்முதல்வனையுணர்வாரா

கலின், தன்னை யறியத் தனதருளாற்றாணுனர்த்து என்றனர். பொன்னு
லும், புலியாலும் பூவையராலும் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையென்
பார், பொன்னை-என்னை பலன்கண்டாய் என்றனர். பட்டினத்தாள்: “மண்
பெண் பொன்னுசை மயக்கத்தி லேவிழுந்து. கண்கெட்ட மாடதுபோல்,
கலங்கினேன் பூரணமே.” என்றதனாற் காண்க. (சுஉஅ)

ஆக் கு வை.

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) மாயையாவும் - மாயைக ளெல்லாவற்றையும், ஆக்குவை-
உண்டாக்குவாய், அவற்றை-அம்மாயையை, நொடியினில்-நொடிப் பொழு
தினில், மாள-ஒழிய, நீக்குவை-நீக்கிடுவை, நீக்கம் இல்லா-நீங்குதலில்லாத,
நினைப்பொடு-நினைப்புடன், மறப்பும் - மறப்பையும், மாற்றி-ஒழித்து, போக்
கொடு வரவும்- போக்குடன் வரவும், இன்றி-இல்லாமல், புனிதம்-பரிசுத்த
மாகிய, நல்ல-சிறந்த, அருள்-அருண்மயமாகிய, ஆனந்தம் ஆனந்தத்தை,
தாக்கவும்-அடையவும், செய்வாய் அன்றோ-செய்பவன் நீ யல்லவா, சச்சி
தானந்த வாழ்வே-சச்சிதானந்த சொரூபனே, என்க.

(வி - ரை.) ஆக்குவை யென்றதனால் சிருட்டியும், நீக்குவை யென்றத
னால் சங்காரமும், ஆனந்தந்தாக்கவும் செய்வாயென்றதனால் அதுக்கிரக
மும் கூறியவாற்றால், திதியும், திரோபவமும் கூட்டிக்கொள்ளுக. ஆகப்
பஞ்ச கிருத்தியத்தினையும் முதல்வனே செய்பவனென்பதாம். திருவாசகம்
போற்றி எல்லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம், போற்றி யெல்லா
வுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள், போற்றி யெல்லா வுயிர்க்கு மீருமினை
யடிகள் போற்றிமா னுண்முகனுங் காணாத புண்டரிகம், போற்றியா
முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள். என்றதனாற் காண்க. (சுஉக)

கற்புறு சிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறோ
ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுந்
தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவரின் னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) கற்பு-கற்பானது, உறு-மிகுந்த, சிந்தை-மனத்தினையுடைய,
மாதர்-மாதர்கள், கணவரை (தமது)கணவரை, அன்றி-நாடுதலன்றி, வேறு-
அந்நியமாகிய, ஓர்-ஒரு, இல்புறத்தவரை, அயல்வீட்டாரை. நாடார்-நாடார்
கள், (அதுபோல)யாங்களுந்-நாங்களும், இன்பவாழ்வும்-சுகவாழ்க்கையை

திசை தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பம், தற்பொறி ஆக-தன்செல்வமாக, நல்கும்-தந்தருளுகின்ற, தலைவ-முதல்
உனே, என்னலது-உன்னையன்றி, ஓர் தெய்வம்-மற்றொரு தெய்வத்தை,
பொற்புற-பொலிவடைதற் பொருட்டு, கருதோம்-நாடோம், பூரணனந்த
காழ்வே-பரிபூரணனந்த வின்பவாழ்தலை யுடையவனே, என்க.

(வி-ரை.) மாதர்கள் தங்கள் கணவரை நாடாமல் தங்கள் கணவனுக்குச்
சமமாகவாவது உயர்வாகவாவது எண்ணி அந்நிய புருடரை நாடின கற்
பிழந்து நகத்தையடைவர். அதுபோன்று சைவர்கள் தம்முதல்வனாகிய
சிவபெருமானை நாடாமல் சிவபெருமானுக்குச் சமத்துவமாகவாவது உயர்
வாகவாவது அன்னியதேவர்களை நாடின் துன்பத்தினை யடைவரென்ப
தாம். அதாவது முதல்வனுக்கு மேற்பட்ட தேவரொருவருமில்லை யென
வும், சர்வவியாபகனுள்ள அவனை விட்டு வேறு நாடுபவர்கள் இறப்பினும்
பிறப்பினும் அடைவரென்பதாம். கீருமந்திரம் “சிவனோடொக்குந் தெய்
வர் தேகனுமில்லை, யவனோடொப்பாரிங்கி யாவருமில்லை, புவனங்கடந்
தந்து பொன்னொளிமின்னுந், தவளச்சடைமுடித்தா மரையானே.”
எனவும், “கற்றுங் கழுதைகள் போலுங் கலதிகள், சுத்த சிவனெங்கும்
தோய்வுற்று நிற்கின்றான், குற்றந் தெரியாதார் குணங்கொண்டு கோதாட்
டார், பித்தேறிநாளும் பிறந்திறப்பாரே.” எனவும் வருவனவற்றற் காண்க.

முருந்திள நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய்
கிருத்தமிர் தென வருந்தி வெறியாட்டுக்காளாய் நாளு
மிருந்தலோ காய தப்பே ரினத்தனா யிருந்த வேழை
பொருந்தவுங் கதிமே லுண்டோ பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) முருந்து - மயிலிறகினடிபோன்ற, இளநகையார்-சிறியபல்வ
ரிசையையுடைய மாதரது, பாரம் - பெரிய, முலைமுகம் - முலைமுகட்டை,
தழுவி-தழுவிக்கொண்டு, செவ்வாய்-செவந்த அதரத்தினை, விருந்து-விருந்
தாகக் கொடுக்கப்பட்ட, அமிர்துனன-தேவாமிர்தம்போலக்கருதி, அருந்தி-
பானம் பண்ணி, வெறியாட்டுக்கு-வெறியாடலுக்கு, ஆள்-ஆய்-ஆளாகி, நா
ளும் இருந்த-நாடாதுமிருந்த, லோகாயதப்பேர்-உலோகாயதம் என்னும்
பேர்முண்ட, இனத்தனாய் இருந்த-கூட்டத்தையிருந்த, ஏழை-அறிவிலியா
கியான், மேல்கதிபொருந்தவும்-இனியொருகால் நற்கதியடையவும், உண்
டோ-விரகுண்டோ, பூரணந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) உலோகாயதமாவது:-“காண்டலளவையொன்றே பிரமாண
ம், காணப்படுங் கிலம், கீர், தீ, வளி என நான்கே தத்துவங்கள். இவை நித்
தம் பொருள்கள் இவற்றின் கூட்டமே உடம்பு, பாகடையும் சுண்ணாம்புங்
கூடிய வழிச் செவ்வண்ணம் பிறக்குமாறுபோல இவற்றின் கூட்டரவின்
ஒருணர் வுண்டாம், அவ்வுணர்வு உடம்பு வளரவளரும், தேயத்தேயும் ஆக
வின் உடம்பிற்கு வேறே உயிரென்பதும் பொய், உடம்பிற்கு இன்ப துண்
பங்கள் இயல்பாயுள்ளன, இவற்றிற்குக் காரணம் வினையென்பது பொய்,

மயிலேச்சித்திரித்தாரையும் குயிலைக் கூவுவித்தாரையும் காணாமையிற் கடவுளுண்டென்பதும் பொய், இம்மையின் மங்கைப் பருவத்து மகளிரோடு மணந்து உண் டெடுத்து வாழ்வதே துறக்கவின்பம், அது பொருது பகைவரால் நோயால் வறுமையால் நூல்களால் பிறவாற்றால் வருந்துவதே நிரயத்துன்பம், வேறேதுறக்கநிரய முளதென்பதும் பொய். நான்குபுத்தக்கூட்டரவிற் பிராணவாயு ஒன்றுநீங்கில் உணர்விழந்து உடம்புநாசமாம், அதுவே வீடுபேறு, வேறே வீடுபேறுண்டென்பதும் பொய். இவ்வுண்மைபுணராத மடவோர் மறுமையுண்டெனக் கொண்டு, தங்கள் பட்டினி முதலியவற்றால் வருந்துவர், கற்பு முதலிய சங்கேதநூல்கள் மதுகையின்றி மதியுடையோராற் செய்யப்பட்டன. தேவதலம் தண்ணீர்ப்பந்தல் கூவல் பொய்கை சோலை முதலியன செய்தலை உயர்த்துக்கூறும் நூல்கள் வழிச்செல்வோராற்கூறப்பட்டன. ஆதலான் இவற்றைக் கைவிட்டு உழவு பசுக்காவல் வாணிபம் செங்கோன்முறைமை முதலியனவாக ஆன்றோர் காட்டிய நெறியினின்று இம்மையின்பக்களை நுகர்ந்து வாழ்தல் உறுதிப்பயன் என்பதாம்” (இது தீராலிட மகாபாடியத்திற் கண்டது.) (கூடக)

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட்படலம் போர்த்த பாதகச் சிந்தை பெற்ற பதகனுன் பாத நீழ
லாதர வடைய வுள்ளன் பருள்கிலை யாயின் மற்றியார்
போதனை செய்ய வல்லார் பூரண னந்த வாழ்வே

(இ-ள்.) தீது எலாம்-தீமைகள் எல்லாம், ஒன்று ஆம்வன்மை-ஒன்றாகக்கூடியிருந்தாற்போன்று, செறிந்து-பொருந்தி, இருள்படலம்-(அஞ்ஞானமாகிய) இருட்போர்வையை, போர்த்த-மூடப்பெற்ற, பாதகச்சிந்தை பெற்ற-பாபச்சிந்தையுள்ள, பதகன் - பாபியாகியநான், உன் பாதநீழல்-உன் திருவடி நீழலை, ஆதரவு அடைய-ஆதாரமாகவடைய, உள்ளன்பு-உள்ளன்பை, அருள்கிலையாயின்-தந்தருளாயானால், போதனைசெய்யவல்லார்-(என்பாவல் தொலைய) போதிக்கவல்லவர்கள், மற்றுயார்-வேறுயாவர், பூரணனந்தவாழ்வே, என்க.

(வி-ரை.) தெவராய் ‘இருளாயவுள்ளத்தினிருளைநீக்கி யிடர்பாவங் கெடுத்தேழையெனையுய்த, தெருளாத சிந்தைதனைத் தெருட்டித்தன் போற் சிவலோகநெறியானே யறியச்சிந்தை தந்தவருளானே” எனப்பெரியார் கூறியிருத்தலுக்கேற்பப் பவசிந்தையுடையவனேனும் அப்பாவத்தினை யொழித்து முன்னிடத்து அன்புவினையச் செய்யாயின் எங்ஙனமுய்வேன என்பதாம். (கூடஉ)

நாதனை நாதா தித நண்பனை நடுவாய் நின்ற
நீதனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றால்
வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மணந்துன் மார்க்க
போதனை செய்த னன்றோ பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) நாதனை-இறைவனை, நாதஅதித-நாதத்தத்துவங்களுக்கு மெட்டாத, நண்பனை-துணைவனை, நடுவாய்நின்ற-நடுகிலையிருந்த, நீதிதனை-நீதி

௩௪௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

மானே, கலந்து நிற்க - சுடநிற்க, நெஞ்சமே - மனமே; நீ வாவென்றால் - நீவருகவென்றால், மனம் - என்மனமானது, வாதனைபெருக்கி—உலகவாசனையைப்பெருக்கச்செய்து, என்னை-அடியேனை, வசம்செய்து - வசிகரித்து, துன்மார்க்க போதனைசெய்தல் - தீமையானவுபதேசத்தைச்செய்தல், நன்றே-நன்மையோ, பரிபூரணந்த வாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் மனத்தின்வழி தன்னை நடத்தின் இருவினைக் குள்ளாகவும், தன்வழி மனத்தை நடத்தின் இருவினையொப்புக்குள்ளாகவும் ஆவன் ஆகலின் என் மனம் நினை யடைய என்வழி வராது என்னை யிழுத்துத் தீ நெறியைச் சேரச்செய்தல் அழகோ வென்றனர். **பூபுலிங்க லீலை** “கெடுக்க வல்லதுங் கெட்டவர் தங்களை-எடுக்க வல்லது மிம்மன மென்றதை-அடக்க வல்லவனைய பவக்கடல்-கடக்க வல்லவனாவன் கடித ரோ.” என்றதனாற் காண்க

(கருந்)

எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக் காசை பண்ணியென் னறிவையெல்லாம்பாழாக்கியெனைப்பாழாக்குந் திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற் புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) எண்ணிய-நான் நினைத்த, எண்ணம் எல்லாம்-நினைவனைத்தையும், இறப்புமேல்-மரணத்தினுக்குமேல் வருவதாகிய, பிறப்புக்கு-பிறப்பினுக்கு, ஆசைபண்ணி-விருப்பமாகச்செய்து, என்-அடியேனது, அறிவையெல்லாம் அறிவு முழுதினையும், பாழாக்கி-பாழ் படுத்தி, என்னை-என்னையும், பாழ் ஆக்கும்-பாழாக்குகின்ற, திண்ணிய வினையை-வல்லினைையை, கொன்று-கெடுத்து, சிறியனை-சிறியனை, உய்யக்கொண்டால் - உய்விக்க ஏற்றுக்கொண்டால், புண்ணியம்-அப்புண்ணியம், நினக்கே அன்றோ-உனக்கே யல்லவா, பூரணந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) எல்லா வகையான கேட்டிற்கும் வினையே காரணமாக விருத்தலின் அவ்வினையை யொழித்தாலல்லது முதல்வன் மனத்தின் கண்ணே விளங்கா நென்பார், வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற் புண்ணிய நினக்கே யன்றோ என்றனர் - தீநுமந்தியும், “வினைகடந்தாருள்ளத் துள்ளொளிமேலித், தனை யடைந்தார்க்கெல்லாந் தத்துவமாய் நிற்ப, நெனையடிமைகொண்ட வேந்திழையீசன், கணவனைக்காண வனா தியுமாமே.” என்றதனாற் காண்க.

(கருந்)

பத்திரீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ் சித்திரீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன முத்திரீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான புத்திரீ யெனக்கொண் டுண்டோ பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) பத்திரீ - பத்திரூபமா யிருப்பவனு நீயே, பத்திக்கு ஆன-பத்தியினுக்கு ஆன, பலனும் நீ-பிரயோஜன ரூபன யிருப்பவனு நீயே, பல ஆ சொல்லும் - பலவகையாய் சொல்லப்படுகின்ற, சித்திரீ-சித்தர்களுநீயே, சித்தர் - சித்தருடைய, சித்தித்திரமும்-சித்தி வகைகளும், நீ - நீயே,

திறம் ஆர் - உறுதியாகிய, மோனமுத்தி நீ - மௌன முத்தியு நீயே, முத் திக்கு ஆன - முத்தியை யுதவுவதற் குரிய, முதலும் நீ-முதல்வனு நீயே, முதன்மையான-முதன்மையாகிய, புத்திரீ-அறிவுநீயே, எனக்குஒன்று உண் டோ-எனக்கென ஒரு பொரு ளுளதோ, பூரணனந்தவாழ்வே— என்க.

(வி-ரை.) அறிவானும், அறிவிப்பானும், அறிவா யறிகின்றவனும், அறிகின்ற மெய்ப்பொருளும் முதல்வனே யாகி ஆன்மாவினுக்கு உபகரி த்து நிற்றலின் அவ்வான்மசம்பந்தமாக விளையும் பத்திமுதலிய வனைத்தும் முதல்வனே யென்பார், எனக்கொன்றுண்டோ என்றனர். அப்புத்தி நீரு வந்தாதி “அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் ருனே, யறிவா யறிகின்றான் ருனே-யறிகின்ற, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாச, மப்பொ ருளுந் தானேயவன்” என்றதனாற் காண்க.

(கூடகி)

தாயினு மினிய நினைச்சரணை வடைந்த நாயேன்
பேயினுங் கடைய னுகிப் பிதற்றுதல் செய்த னன்றோ
தீயிடை மெழுகாய்நொந்தேன் நெளிவிலேன் வீணே காலம்
போயின தாற்று கில்லேன் பூரண னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) தாயினும்-தாயைக்காட்டிலும், இனிய-இனியானு, நினை- தேவரீரை, சரண் என-அடைக்கலமாக, அடைந்த - அடைந்த, நாயேன்- நாயினேன், பேயினும்-பேயைக்காட்டிலும், கடையன் ஆகி-இழிந்தவனாகி, பிதற்றுதல் செய்து-பிதற்றுவது, நன்றோ-நன்மையோ, தீயிடை-செந்தழ வில்,மெழுகு ஆய்-மெழுகுபோல, நொந்தேன்-உருகினேன், நெளிவிலேன்- தெளிவிலாதேன். காலம்-காலம், வீணேபோயினது-பயனற் றெழிந்தது, ஆற்றகில்லேன் - தரிக்ககில்லேன். பூரணனந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) தாயானவள் தன் புத்திரனுக்கு அவ்வவ் வயங்களில் உட லில் உண்டாகும் நோயைப் போக்கி உடலைத் தோற்றுவன், முதல்வனே “பிணியுடைய வடியாரைத் தீர்ப்பார்போலும்” என்றதனாற்கேற்ப உடலே யையொழிப்பதுடன், “பண்டைவினையறுப்பார்” என்றபடி ஆன்மாவினுக் குள்ள வீணேநோயினையும் நீக்குவானாகலின், தாயினு மினியன் என்றனர். தேவாரம், “தாயினுநல்ல சங்கரனுக்கன்பர், ஆயவுள்ளத் தமுதருந்தப்பெ ரார், பேயர்பேய்முலையுண் டியிர்போக்கிய, மாயன்மாயத்துட்பட்டமனத்த ரே.” என்றதனாற் காண்க. தேவாரம், “பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நா னே” என்றதற்கேற்ப, வீணேகாலம் போயின தாற்றகில்லேன் என்றனர்.

மலைவளர்காதலி.

பன்னிரு சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கண் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பசுவுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம்
படரெனுந் திமிரமனுகாக்

நடு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் ருளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமே
னதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்தவொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தைதீர்த்தேன்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதுகுத னன்றங்கையே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெனுமையே.

(இ-ள்.) நதி - பற்பல நதிகளையும், உண்ட-தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட, கடல்என-சமுத்திரமென்ன, சமயத்தை-பல சமயங்களையும், உண்ட-தன்னிடம்வைத்த, பரம்-மேலான, ஞான - ஞான சொரூபமாகிய, ஆனந்த ஓசியே-ஆனந்த சுடரே, நாதாந்த ரூபமே-நாததத்துவத்தினைக்கடந்தஉருவே, வேதாந்த மோனமே-வேதமுடியில் விளங்கும் மெளன நிலையே, நானெனும்-கான் என்று சொல்லப்படுகிற, அகந்தை தீர்த்து - அகங்காரத்தை யொழித்து- என்-அடியேனது, மதி-அறிவை, உண்ட-விழுங்கிய, மதிஆன-அறிவுருவமாகிய, மதிவதன-பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகரான முகத்தினை வாய்ந்த, வல்லியே-கொடிபோல்வாளே, மதுகுதனன்-நாரணனுக்கு, தங்கையே-தக்கையே, வரைராஜனுக்கு - மலையரையனுக்கு, இருகண்மணியாய் இரண்டு கண்மணிபோல, உதித்த-அவதாரஞ் செய்த, மலைவளர்-இமயமலையினிடம் வளர்ந்த, காதலிப்பெண்-(தாய்தந்தையர்) விரும்பத்தக்க புத்திரியாகிய உமையே-இறைவியே, கறை-விஷம், உண்ட-உட்கொண்ட, கண்டர்பால்-கண்டரிடத்து அமர்ந்த, அம்மை-அன்னையே, நின்தாளில்-உன் திருவடியினிடத்தில், கருத்துவொன்றும்-நினைப்பொன்றும், உண்டாகுமேல் - உளதாயின், பதிஉண்டு-இடமுண்டு-நிதிஉண்டு-செல்வமுண்டு, புத்திரர்கள் புதல்வர்களும், மித்திரர்கள்-நண்பர்களும், பக்கம்-உறவினரும்-உண்டு-உண்டு, எக்காலமும்-எப்போதும், பவிசுஉண்டு-திறமை உண்டு, தவிசுஉண்டு-ச்சயனமுண்டு, திட்டாந்தமாக-திருட்டாந்தமாக, யமபடர்-யமதுதர், எனும்-என்கிற, தியிரம்-இருள், அணுகா-அணுகாத, கதி உண்டு-மோட்சமுண்டு, ஞானம் ஆம்-ஞானமாகிய, சதிர் உண்டு-சூரியனுண்டு, சதிர் உண்டு-திறமை உண்டு, காயசித்திகளும் உண்டு-தேகத்தை நீடித்த காலம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியான தன்மையுமுண்டு, என்.

(வி-ரை.) பதியுண்டு-எனப்பொதுப்படக் கூறின மையின் மண்ணுலகத்தின் கண்ணேவேண்டியஇடமேயல்லாமல், விண்ணுலகத்தின் கண்ணேவேண்டியஇடமும் உண்டாமெனவும், நிதியுண்டு என்றதனால் மண்ணுலகில்

வேண்டிய செல்வமே யல்லாமல் விண்ணுலகினுள் சங்கரிதி பதுமரிதி உண்டாமெனவும், புத்திரர்களுண்டெனவேபழிபிறங் காப்பண்புடை மக்களும் பித்திரர்களுண்டெனவே உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கேயிடுக்க ண்களைபவராய நப்பினரும், பக்கமுண்டெனவேசுற்றத்தாரே யன்றியாவ ரும்தன்பால் பட்சமாயிருப்பாரெனவும், பவிசுண்டெனவே திறமையேயன் றிநல்வாழ்வு முண்டெனவும், தவிசுண்டெனவே சுகசயனமேயன்றி அரசு சிங்காசனமுங்கிடைக்கு மெனவும், யம்படரணுகா கதியுண்டென்றதனால் ய ம்படரணுகும் பதமுத்திகளைக்கடந்த திருக்கையே கிடைக்குமெனவும், ஞானக்கதிருண்டெனலால் ஞானவானாகப் பிரகாசிப்பதுடன்பயிர்க்கதிரு முண்டெனவும், சதுருண்டெனவே திறமையடைவதுடன்தன்முன்னே ச பைகூடிச்செய்யும் நடனமுண்டெனவும், காயசித்தியெனவேநீடித்தகாலமு டன் சகல சித்திகளு முண்டாமென்பதாம். பற்பல நதிகளும் வந்தடைத ற்கு இடங்கொடுத்திருப்பதாய கடலென்ன பல்சமயங்கட்கும் இடமாயுள் ள சித்தாந்த சமயத்தின் கண்ணே விளங்கும் ஞானவொளியாகலின், ஆன ந்த ஒளியேனவும் அபரஞானமனைத்திற்குங் காரணமாயுள்ள நாதத்ததுவ மானது சத்தியாகிய தான்குடிவையை யதிட்டித்ததனாலேயே விளைபுமாகலி ன்நாதாந்தருபமே எனவும், உபநிடதங்களினால் கொண்டாடப்பெகிறபொ ருளாகலின் வேதாந்த மோனமே யெனவும், அறிவு ரூபமாக வொன்று வி ணங்கிக்கொண்டிருத்தலின் மதியான வல்லியேயெனவும் கூறினர். திருமா ல் மதுவென்பவனைக் கொன்றவராகலின் மதுகுதன னென்றனர். தேவை நகரி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தேவியார் திருப்பெயர் மலைவளர்காதலி.

தெட்டிலே வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே

சிற்றிடையிலே நடையிலே

சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே

சிறுபிறை நுதற்கீற்றிலே

பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த

பொடியிலே யடியிலேமேற்

பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே

புந்திதனை நுழையவிட்டு

நெட்டிலே யலையாம லறிவிலே பொறையிலே

நின்னடியர் கூட்டத்திலே

நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான

ஞாயத்தி லேயுனிருதான்

மட்டிலே மனதுசெல நினதருளு மருள்வையோ

வளமருவு தேவையரசே

வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை

வளர்காத லிப்பெணுமையே.

குருட தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) வனம் மருவு - வனம்பொருந்திய, தேவை அரசே - தேவை உச்சரிப்பே, வரராஜனுக்கிரு கண்மணியாயுதித்த மலைவளர் காதலிப் பெணுமையே-1, வலியமடமாதர்-வன்மையாகிய மடப்பத்தை யுடைய மாதாத தெட்டிலே-வஞ்சகத்திலும், வாயின் வெட்டிலே-வாயின் வெட்டுவாத்தையிலும், சிற்றிடையிலே-சிறிய இடையிலும், நடையிலே-நடையிலும், சேலுத்த-சேலமின்போன்ற. விழியிலே-கண்களிலும், பாஷுத்த-பால் போன்ற, மொழியிலே-இன்சொல்லும், சிறுபிறை-சிறுபிறைபோன்ற, சுதவீத்திலே-செற்றிவகிரிலும், பொட்டிலே-அந்நெற்றியிலிட்ட பொட்டிலும், தவர்கட்டுப் பட்டிலே-அவரணிந்திருக்கும்பட்டாடையிலும், புணைகந்த பொடியிலே-பூசப்பட்ட பரிமளப் பொடியிலும், அடியிலே-பாதங்களிலும், மேல் மேலிடத்து, பூரித்த-இறுமார்த, மூலயிலே-மூலைகளிலும், நிற்கின்ற நிலையிலே-நிற்கின்ற நிலையிலும், புந்தினை நுழையவிட்டு-புத்தியைப் புகவிட்டு, செட்டிலே-மனம்போன போக்கிலே, அலையாமல்-உழலாமல், அறிவிலே-ஞானமார்க்கத்திலும், பொறையிலே-பொறுமையிலே, நின் அடியர் கூட்டத்திலே-உன் தொண்டர் குழாத்திலும், நிலபெற்ற அன்பிலே-நிலபெற்ற அன்பிலும், மலைவஅற்ற-மயக்கமற்ற, மெய்ஞ்ஞான ஞேயத்திலே-உண்மையான ஞேயத்திலும், உன் இருதாள்மட்டிலே-உன்இரண்டு திருவடியினாலிலும், மனதுசெல-அடியேன்மனஞ் செல்லும்படி, நினது அருளும்-உன்னருளையும், அருள்வையோ-தந்தருள்வையோ, என்க.

(வி-ஊ.) காமக்கிழத்தியர்களின் அங்கமுதலியவற்றில் மோகம்வைத்த வினால் அனேகமான கெடுதிவிளைவு மென்பார், அவர்கள் நெட்டிலே அலையாதபடி இனதருள மருள்வையோ என்றனர். பட்டினத்தார். “காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென்கண்ணென்திரே, மாதென்றுசொல்லவருமாயைதன்னை மறலிவிட்ட, தாதென்றெண்ணுமற் றுகமென்னுநாமித்தந் புத்தியை, யேதென்றெடுத்துரைப்பே னிறைவா கச்சியேகம்பனை. என்றதனார்காண்க. ஆகலின் அத்தகைய மாயாமோகத்தினை விட்டுஅடியர் கூட்ட முதலியவற்றை நோக்கவரின் பயனுளதாகுமாகலின், மனதுசெலி னதருளமருள்வையோ என்றனர். பட்டினத்தார். அடியாருறவுமான்பூசை சேசும மன்புமன்றிப், படிமீதில் வேறுபயனுளதோ” என்றதனாற் காண்க. தெட்டென்பது காமுகரை மயக்கும்எத்து, வலியமடமாதர் என்பதற்கு வலியவந்தணையும் மடமாதரொனினும் பொருந்தும் என்றே? அத்தகையரால் விளைவு மின்பத்திற்கு இடையூறு கோரிடல் இல்லையாகலின். திருப்புகழ். “புதயலெடுத்ததனம்போலே யிருமுலையாலே வலியவணைந்த சுகம் போலேயொரு” என்றதனார்காண்க. வெட்டென்பது அன்பின்மிகுதியால் கடுமைக் குறிப்பாகப் பேசும் சொல், சிற்றிடையென்பது இல்லையெனச் சாதித்தற் கேதுவாகவுள்ள சிறுமையினின்றுதி மெல்லையுடையது. நிருக்கேவையா. “பொட்டணி யானுதல் போயிறும்போய் போலிடையென.” என்றதனாற் காண்க. நடையானது அன்னப்பேட்டினை, ஊ. “மருவளர் மாலையார் வல்லியினெல்கி

யனநடை” என்றதனும் காண்க. சேலொத்த விழியென்றது கயல்போல
மிளிருங்கண், திருப்புந். “இலகியிருகுழை கிழிகயல் விழியினும்” என்ற
தனற்காண்க. பாலொத்த மொழியாவது, பாலின்சுவைபோலும் சுவை வாய்
ந்தமொழி. திருவாசகம். “பாலுறு தேன்வரயப் படிநீ கடைதிறவாய்” என்ற
தனற்காண்க. சிறுபிறை துதலாவது, பூர்வபட்சத்து அட்டமிச்சந்திரன்போ
ன்றது. பொட்டாவது ஆடவரை வசிகரித்தற்பொருட்டு நெற்றியிலிடுந் தில
கம். விற்றலிடுதோது, “சிக்காப்புள் - ஒட்டுக்குள் ளாவதுபோ லுள்ளபணக்
காரர்களுன், பொட்டுக்குள் ளாகவென்று பொட்டிட்டான்” என்றதனும்
காண்க. பூரித்த மூலையென்றது, காமுகர் கண்களைக் கவர்வதாய்க் கச்சினு
ளடங்காது விம்மிப் புடைத்திறுமாந்துற் றிருக்கு நிலை. திருக்கோவையார்.
“புலியூரம் பலவர்க்குற்ற பத்தியர் போலப்பணைத் திறுமாந்த பபோதரத்து”
எனவும், காளிமுத்து. “வனக்கொத்தளவஞ் சிபூஞ்சோலைத் தஞ்சிவளருமிரு,
தனக்குன்றுசெய்யுந் தொழில்சொல்லவோ தமியேனைக்கண்டால், கணக்கும்
புளிக்கும் பூரிக்கும் பாரிக்குங் கண்கறுக்குஞ், சினக்குந் தனக்குமெனக்கு
முண்டாக்குந் தினஞ் சண்டையே” எனவும், அரிச்சந்திரபுராணம் “இருப்
பைவிட்டயனார் நெடிதுநாட்டவஞ்செய் திருகையுஞ் சிந்தையும் வருந்திச்,
செருப்பயின்றிறந்த மதனைக்குட்டத் திருமுடி வேண்டுமென்றியா?ன,
மருப்பையும் கும்பஸ்தலத்தையும் படைத்துத் தெளிந்தயின் படைத்த புள
கித்புரண மூலையான்” எனவும், கல்லாடம். “கல்லாக்கயவர்க் கருநூற்
கிளாமறை சொல்லினர். தோமெனத்துணைமூல பெருத்தன” எனவும்
வருவனவற்றும் காண்க.

(கருஅ)

பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
பொய்யென் நெனைக்காட்டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறு மில்லாத
போதபூ ரணவெளிக்கு
ளேதுமற நில்லென்று பாயமா வைத்துநினை
வெல்லாஞ் செய்வல்லசித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
யெளியேன் மறந்துய்வனே
வேதமுத லானகல் லாகமத் தன்மையை
விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடார்க்கும்
வீறுவா தம்புகலும்வாய்
வாதனோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
மாமருந்துக் கமிர்தமே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத விப்பெணுமையே.

(தி-ன்.) வேதம் முதலான - வேதமுதலாகிய, நல்லாகமத் தன்மை
 உடைய - சிறந்த ஆகமத்தன்மையினே, விளக்கும்-விளக்கிக் காட்டுகின்ற, உட்
 கண் தில்லார்க்கும் - அகக்கண்ணில்லாதார்க்கும், மிக்க - மேலான, நின் மகி
 மையை - உன்பெருமையை, கேளாத - கேட்காத, செவிடர்க்கும் - செவிடர்
 க்கும், விதுவாதம் - விஞ்சியவாதம், புகலும் - பேசும், வாய்-வாயையுடைய,
 வாத நோயான்க்கும் - வாதநோயாளிகட்கும், எட்டாத - எட்டப்படாத, முக்
 கன் உடை - மூன்றுகண்களையுடைய, மாமருந்துக்கு - பெரிய அமிர்ந்ததுக்கு,
 அமிர்ந்தே - அமிழ்தாயிருப்பவனே, வரைராஜனுக்கிருகண்மணியா யுதித்தமலை
 உன்காதலிப்பெணுமையே—, பூதமுதலாக, பிருதிவியாதிபூதமுதலாக, நாத
 உட்பத்தமும் - நாததத்துவம் வரைக்கும், பொய் என்று - பொய்யாமென்று, என்
 னோக்காட்டி - என்னையறிவுறுத்தி, என்போதத்தின் நடுவாகி - என்னறிவி
 ளிடையாகி, அடிபிறும் இல்லாத - ஆதியந்தங்களில்லாத, போதபூரண வெ
 ளித்தம்-ஞானபூரணமாகிய சிதாகாயத்தில், ஏதும் அறநில் என்று - ஒன்று
 உறநிப்பென்று, உபாயமாவைத்து - உபாயமாகவைத்து, நினைவு எல்லாம்-
 எண்ணங்களையெல்லாம், செய்வல்ல - பலிக்கச்செய்யவல்ல, சித்தாம் - ஞான
 மாகிய, தின்பவுருவைத்தந்த-சுகவடிவைத்தந்தருளிய, அன்னையே - தாயே,
 கன்னையே - உன்னையே, எளியேன் - ஏழையேன், மறந்து உய்வனோ - மறந்
 தும்தவனோ, என்க.

(வி-ரை.) பிருதிவி தத்துவமுதல் நாத தத்துவம் வரையில் உள்ள
 விரித்த நாமல்லவெனவும் நமக்கு அன்னியமெனவும் அவையனைத்தும்
 பொய்யெனவும் அவைக்கண்ணியமாக நானுண்டெனவும் காட்டினாயென்பார்,
 பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்யென்றேனைக்காட்டி என்றனர்.
 சிவாராதிச்சிவமே, “மண்ணாதி நாதவரையுரு நாமன் நெனமதியா, நண்
 னுவறிவுரு நாமெனக்கண்டு மெய்ஞ்ஞானத்தினு, லுண்ணாடியொன்றிரண்
 டென்னு துறங்குவதன்றியுன்னைக், கண்ணாலறியப்படுமோ கச்சியேகம்
 மனை.” என்றதனாற் காண்க. அறிவினையுணர்ந்து அறிவின்மயமாகி நின்ற
 நிலையேயே பேரின்பசுகம் விளையுமாகலின், அங்ஙனம் செய்தாயென்பார்,
 போதத்தினே.....இன்பவுருவைத்தந்த வன்னையே என்றனர். ஞானசாகர
 வேராபா, “தன்னையறியத் தனக்கறிவாய் நின்றறிவு, தன்னையறிந்து தனித்
 தடக்கித் - தன்னறிவு, மன்னறிவேயாகி” வலத்தழியநின்றவிடி, வந்நிலையே
 சுத்த நிலாம்.” என்றதனாற் காண்க. நல்லாகமம் என்றதனால ஆகமம் சிற
 ப்பதுவெனவும் வேதம் பொது நூலெனவுமாம், உட்கண் என்பது ஞானக்
 கண், ஞானக்கண்ணில்லார்க்கு எட்டாத முக்கண்ணுடைமாமருந்து என்ற
 தனால், உணக்கண்ணாகிய பசுவறிவானும், அப்பசுவைப் பந்திக்கும் பாசவறி
 வானும் காணப்படாதவெனனவும், ஞானக்கண்ணாகிய திருவடி ஞானத்தாலே
 காணத்தக்கவெனனவுமாம். சிவஞானபோதம், “உணக்கண்பாச முண
 ராப்பதியை - ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தைநாடி” என்றதனாற்காண்க. ஞானக்
 கண் என்பதற்குத் திருவடி ஞானமென்பது ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள்
 கருத்து.

மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கலமெனவு
 மெய்யெலா முள்ளுடைந்து
 வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
 வேதனைக ளுறவேதனுந்
 துடியிட்ட வெவ்வினையை யேவினான் பாவிநான்
 றொடரிட்ட தொழில்களெல்லாந்
 துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட் டாயதுன்
 றொண்டர்பணி செய்வதென்றோ
 வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாருரி
 லரிவையோர் பரவைவாபி
 லம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
 ளடியிது முடியிதென
 வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
 வளமருவு தேவையரசே
 வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) அடியிட்ட - பழமையாகிய, செந்தமிழின் - செவ்வியதமிழின், அருமையிட்டு - அருமையைக்குறித்து, ஆரூரில் - திருவாரூரின் கண்ணே, அரிவை - அரிவையாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பரவை - பரவையென்னும் அருமைத் திருநாமமுடையாரது, வாயில் - தலைவாயிலாகிய, அம்மட்டும் - அத்தலைவாயில் வரைக்கும், அடியிட்ட - திருவடிகளைவைத்து, நடைநடந்தருள் - நடைநடந்தருளிய, அடிகள் - இறைவரது, அடிநது - மூலமாகிய திருவடியிது, முடிநது - திருமுடியாகிய ஈறுஇது, என - என்று, வடியிட்ட - தெளிவித்த, மறை - வேதங்களை, பேசு - பேசுகின்ற, பச்சிளங்கிள்ளையே - பச்சிளங்கிளியே, வளமருவு தேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை வளர்காத லிப்பெணுமையே - மிடியிட்ட - வறுமையாகிய, வாழ்க்கையால் - வாழ்க்கையினால், உப்பு இட்ட - உப்புவைத்த, கலம்எனவும் - மட்கலம்போலவும், மெய்யெலாம் - சரீரமனைத்தும், உள்உடைந்து - உள்ளுடைந்து. வீறிட்ட - மிகுந்த, செல்வர் - செல்வரது, தலைவாசல் - தலைவாயிலே, வாசமாய் - வாசமாகக்கொண்டு, வேதனைகள்உற - துன்பங்களையடைய, வேதனும் - பிரமணும், துடியிட்ட - பதைத்தற்குரிய, வெவ்வினையை - வெவ்வினைகளை, ஏவினான் - ஏவிவிட்டான், பாவினான் - பாவியாகியநான், தொடரிட்ட - தொடங்கின, தொழில்கள் எல்லாம் - தொழில்கள் அனைத்தும், துண்டிட்ட - துண்டிக்கப்பட்ட, சாண்கும்பியின் - பொருட்டாயது - சாணவயிற்றி னளவாயினவே, (இதுகடந்து) உன் தொண்டர் - உன்னடியார், பணி - பணிகளை, செய்வதுஎன்றோ - செய்வதெக்காலமோ, என்க.

363 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி-ரை.) உப்பிட்ட பாண்டமானது மேலுக்கு நன்கு தோன்றினும் உன்னை யுறுத்துப்பொடியா யுதிர நிற்பதுபோல, உடலும் மேலுக்கு நன்கு தோன்றினும் உன்னை துக்கமுதலியவற்றால் சிதைத்திருக்கு மென்பார், உப்பிட்ட கலமென்றனர். பட்டினத்தார், “ஊரை யிறைக்கின்ற உப்பிருந்த பாண்டத்தை” என்றதனாற் காண்க. ஷட “செல்வரைப் பின்சென்று சங்க டப்பெசுத் தினந்தினமும், பல்லினைக்காட்டிப் பரிதவியாமல்” என்றதற் கேற்ப, வீறிட்ட செல்வர்தம் தலைவாயில் வாசமாய் வேதனையுற என்றனர். உலகலொவ்வொருவரும் செய்யுமுயற்சி யனைத்தும் வாயிற்றின் பொருட்டாக வின், தொழில்களெல்லாம் துண்டிட்ட சாண்கும்பியின் பொருட்டாயது என் றனர். பட்டினத்தார், “சிந்தைகெட்டுச் - சாணும் வளர்க்கவடியென் - படுந் துய்ச்சந்நல்லவே, என்றனர். செந்தமிழி நருமையிட்டு என்பது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாட்டின் அருமையினைக் குறித்த என்றபடி. பரவையாயில் அம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிகள் என்றதி, பரவையாருடைய ஊடலைத் தவிர்க்கப் பேயும் உறங்கும் அர்த்த சாத்திரியில் ஆளுடைய நம்பியின் பொருட்டுத் தூதுசென்ற திருவாரூர்த் தியாகராஜப் பெருமானே. திருவிளையாடற்புராணம். “பரவைதன் புலவிதீர்ப் பான் கழுதுகண் படுக்கும்பானா, எரிவினிற் ஹதுகொண்டோ னிணையடி முடிமேல்வைப்பாம்” என்றதனாற் காண்க. (கூச0)

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
புரந்தகி தீரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சந்தரி சகஸ்ரதள
புட்பமிசை வீற்றி ருக்கு
நாரணி மநாதீத நாயகி குணாதீத
நாதாந்த சத்தி யென்றுன்
ஞமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
நானுச்ச ரிக்கவசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புசுழ
வகிலாண்ட கோடியீன்ற
வண்ணையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
மானந்த ரூபமயிலே
வாரணிபு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெனுமையே.

(தி-ன்.) ஆர் - ஆத்திமலை, அணி - அணிந்த, சடை - சடையினை
புடைய, கடவுள் - சிவபெருமான், ஆரணி-வேதமுதல்வி, எனப்புசுழ - என்று

துதிக்க, அகிலாண்டகோடி - அண்டகோடிகள் எல்லாவற்றையும், ஈன்ற - பெற்றருளிய, அன்னையே - தாயே, பின்னையும் - (பெற்றருளிய) பின்னும், கண்ணியென - கன்னிகையென, மறைபேசும் - வேதங்கள் துதிக்கின்ற, ஆந்தரூப மயிலே - சுகரூபமாகிய மயில்போல்வாளே, வார் அணியும் - கச்சையலங்கரிக்கின்ற, இருகொங்கை - இரண்டு தனங்களை யுடைய, மாதர் மாதர்கள், மகிழ் - மகிழும்படியான. கங்கை - கங்கையினால், புகழ் - புகழப்பெற்ற, வளமருவுதேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்த மலைவளர்காதலிப்பெணுமையே, பூரணி - பூரணியென்றும், புராதனி-புராதனியென்றும், சுமங்கலை - சுமங்கலையென்றும், சுதந்தரி-சுதந்தரியென்றும், புராத்கி-புராத்கியென்றும், திரியம்பகி-திரியம்பகியென்றும், எழில்-அழகுவாய்ந்த, புங்கவி - புங்கவியென்றும், விளங்கும் - விளங்குகின்ற. சிவசங்கரி - சிவசங்கரியென்றும், சகஸ்ர தள - ஆயிரத்தளங்களுள்ள, புட்பமிசை - புட்பத்தின்மீது, வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளியிருக்கும், நாரணி-நாரணியென்றும், மநாதீதநாயகி - மனதுக்கெட்டாத இறைவியென்றும், குணதீதம் - குணங்கடந்த, நாதாந்தசத்தி - நாதாந்த சத்தியென்றும், உன்ராமமே - உனது திருநாமங்களையே, உச்சரித்திடும் - உச்சரிக்கின்ற, அடியார் - சிவனடியார், நாமமே - திருப்பெயர்களையே, நான் - அடியேன், உச்சரிக்க - செபிக்க, வசமோ - வசமாமோ, என்க.

(வி - ரை) சிவஞானசித்தியார், “அருளதுசத்தியா குமரன்மனக்கருளை யின்றித், தெருள்சிவ மில்லையந்தச் சிவமின்றிச்சத்தியில்லை” எனவும், “எத்திறனின்றானேசனத்திறமவரு நிற்பன்.” எனவும் வருவனவற்றால், பூரணி முதலிய திருநாமங்கள் முதல்வனைப்பற்றி முதல்விக்கு முனவதனால் இவ்வாறு கூறினர். சர்வவியாபியாய் விளங்கலின், பூரணியெனவும், முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம்பொருளாய் விளங்குபவளாகலின் புராதனியெனவுங் கூறினர். எல்லாத் தேவர்கட்கும் எல்லாதூல்களிலேயும் மரணம் கேட்கப்படுகையால் அவர்கள் மனைவிமாரணவரும் ஒவ்வோர் காலங்களில் அமலங்கலையாவாரென்பது நிச்சயம். அங்ஙனம் முதல்வனுக்கு மரணம் கேட்கப்படாமையாலும் அநாதிரித்தியனை அருமறைகளையாவும் அறுதியிட்டுக் கூறுதலினாலும் அவன்மனைவியினைச் சுமங்கலைஎன்றனர், சௌந்தரியல்கரி. “வேதாஞ்சகன்மால் புரந்தான் வேகசண்ட குபேரனே, டாதிவெண்டிசைபாலர் பொன்றவுமாதி யந்தமிலாததோர்; நாதர்பொன்றிலரே துண்மங்கலநாணுறுத்திறமாதலால், நீதழந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே. “என்றதனால் காண்க, தன்வயத்தியாகலின் சுதந்தரியெனவும், திரிபுரநாசனியாகலின் புராத்கி யெனவும், சுகத்தைபுண்டாக்குபவளாகலின் சங்கரி யெனவும், ஆறுதாரங்களைக்கடந்த சிரத்திலே ஆயிரமிதழுடனே கூடியிருக்கும் தாமரையினடுவே வீற்றிருக்கின்றவளாகலின் பஷ்பமிசை வீற்றிருக்கும் நாரணியெனவும், பாசஞானத்திற் கெட்டாதவளாகலின் மநாதீத நாயகியெனவும், அசுத்த மாயாசம்பந்தமான குணங்களைக் கடந்து நாத தத்துவத்திற்கு மேற்பட்டு விளங்குதலின் குணதீத நாதாந்த சத்தியெனவும் கூறி

௧௧௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

என். கண்டு முதல்வியை நாரணி என்றதனால் முதல்வனுக்கு நாராயண நாமம் பெறப்பட்டது, இந்த நாராயணனும் விண்டிலிற் குறியெனவும், முதல்வனுக்குக் காரணக்குறிபெனவும் நியாயவாயிலா பெடுத்துக்கூறியன்கு திராவிடமாமுயத்தில் விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் பாண்டிக்காண்க. முதல்வன் சர்வான்மாக்களையும் தோற்றுவித்தாட்டியுறக்கி யதக்கொடுத்து நிற்கையால், அகிலாண்டகோடியின்ற அன்னையே என்ற னர். சிவநுனிசித்தியார், 'பேசரியவியிரையெலாம் பெற்றுநோக்கிப் பெரும் யோகாவையளித்துப் பிறப்பினையுமொழித்திட், டாசகலுமடியருளத் தப்ப னுடனிருக்குமன்னே,' என்றதனாற் காண்க. இங்ஙனம் உலகமனைத்தையும் பெறுது பெற்றெடுத்த முதல்விபைக் கன்னிஎன்றது என்னையோவெனின் னை 'சிவஞ் சத்தி தன்னே யின்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தையின்றி, முவந்திரு வரும் புணர்ந்திங் குலகுயிரெல்லாமின்றும், பவன் பிரமசாரியாகும் பான் மொழி கன்னியாகுந், தவந்தருளுனத்தோர்க்கித்தன்மைதான்றெரியு மன்றே.' என்றதனாற் காண்க. (சுசக)

பாகமோ பெறவுணைப் பாடவறியேன்மல

பரிபாகம் வரவுமனநிற்

பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்

பானியேன் பாபரூப

தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்

சிந்தியேன் பேரின்பமோ

சேரவென் றுற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்

சிந்திக்கு தென்செய்குவேன்

மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ

முற்றுமாற் சரியமோதான்

முறையிட்டெனைக் கொள்ளு நிதியமோ தேடவெனின்

மூசவரி வண்முபோல

மாகமோ டவும்வல்ல நெனையாள வல்லையோ

வளவருவு தேவையரசே

வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை

வார்காத விப்பெனுமையே.

(தி - ன்.) உன்னை - உன்னை, பாகம் பெற - நயமுற, பாட அறியேன் -

பாட அறிந்திலேன், மலபரிபாகம் வரவும் - மலபரிபாக முண்டாதற்கும், மன

தில் - என் மனதினில், பண்புமோ - நற்குணமோ, சற்றும் இலை - சிறிதுமில்,

நியமமோ செய்திட - நியமம் பண்ணவென்றாலோ, பானியேன் - பாவியாகிய

நெனது, பாபரூப - பாவ வடிவாகிய, தேகமோ - உடலோ, திடம் இல்லை -

வலிவு இல்லை, ஞானமோ - ஞானத்தை பென்றாலோ, கனவிலும் - கனவிலும்,

சிந்தியேன் - நினைவேன், பேரின்பம் - பேரானந்தத்தை, சேரவென்றாலோ -

அடைபவென்றாலோ, கள்ளமனதும் - வஞ்சமனமும், மெத்தவும் - மிகவும்

சிந்திக்குது - ஆலோசித்திற்று, என்செய்குவேன் - நான் என்னசெய்யக் கடவேன், மோகமோ - மோகமாத்திரமோ, மதமோ - மதமாத்திரமோ, குரோதமோ - குரோதமாத்திரமோ, லோபமோ-லோபமாத்திரமோ, முற்றும் மாற்சரியமோ-முற்றுப்பெற்ற மாற்சரியந்தானோ, (இவையனைத்தும்) முறியிட்டு - முறியோலை யெழுதிக்கொண்டு, எனைக்கொள்ளும் - என்னை யடிமையாகக் கொள்ளும், நிதியமோ - (இவற்றினினடுவே) பொருளை, தேடவேனின்-தேடவேன்றாலோ, மூச - (மலர்களின்) மொய்க்கும், வரிவண்டுபோல - கீற்றமைந்த வண்டுபோல, மாகம் ஓடவும் வல்லன் - (பூமியிலேயன்றி) ஆகாயத்தில் ஓடவும் வல்லேன், எனை - (இத்தகையனாகிய) அடியேனை; ஆளவல்லையோ - ஆட்கொள்ள வல்லையோ, வளமருவுதேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்த மலைவளர்காதலிப் பெணுமையே—, என்க.

(வி - ரை.) பாகமென்றது சொன்னயம், தொடைநயம், பொருணய முதலியவற்றை; செந்தமிழ்பாட்டினைக்கேட்டுப்பயனளிப்பவன் பரமசிவனாதலால் பாடவறியேன் என்றனர். தேவாரம். “பாடுவார் பாடலுக்குவப்பாய் போற்றி” எனவும், “பாட்டுக்கு மாட்டுக்கும் பண்பாபோற்றி” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. மலபரிபாகமாவது ஆன்மாவினுக்கு இருவினையொப்பு வந்தவழி பாசம் விலகுதல். இப்பாகத்திற்குமனம் சாத்துவித நிலையிலிருக்க வேண்டுமாகலின் மனத்திற் பண்புமோ சற்றுமிலை என்றனர். நியமமுதலிய கூடிய யோகத்தினில் நிலைபெற வதுசரித்தற்குத் திடம் வேண்டுமாகலின் திடமில்லை யென்றனர். ஞானமொன்றிருப்பதாக எக்காலத்து நினைத்திலேன் என்பார், ஞானமோகனவிலு நினைவேன் என்றனர். இவற்றால் முறையே ஞானத்திற் சரியையாவது, ஞானத்திற் கிரியையாவது ஞானத்தில் யோகமாவது ஞானத்தில் ஞானமாவது முடித்திலே நென்றதாயிற்று. மோகம், மதம், குரோதம், லோபம், மாற்சரியமென்றதனால் காமத்தினையும் கூட்டுக. அறுவகை விகாரங்களிற் கட்டுப்பட்டுச் செல்வத்தின் பொருட்டு எத்திசையுந் தேடியலையு மென்றனக்கு அருள்கிட்டுமோ என்பார், மோகமோ.....ஆளவல்லையோ என்றனர். மேற்சொன்ன அறுவகை விகாரங்களுடன் இடும்பை அருயை யிரண்டினையும் கூட்டி எண்வகையாகக் கூறுவாருமுள். (கூசஉ)

தாளேறு தூசுபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்

தொக்கினுட் சிக்கிநாளுஞ்

சுழலேறு காற்றினிடையழலேறு பஞ்செனச்

சூறையிட்டிறையெல்லா

நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி

னட்பேற வுள்ளுடைந்து

நயனங்க ளாற்றதோ ருரேறு போலவே

நானிலந் தனிலையவோ

நிகு ௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன்வென்று
 விரையேறு மாலைசூடி
 விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
 வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்
 வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
 மனதுக் கிசைந்தமயிலே
 வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்காத விப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) வேள் ஏறு - மன்மதன், ஏறிநடத்தும், தந்தியை - (இருளாகிய) யானையை, கனதந்தியுடன் - பருத்த யானைகளுடன், வென்று-ஜயித்து, விரையேறு - வாசனையிருத்த, மாலை - மலர்மாலைகளை, சூடி - தரித்து, விண்ணாகாயத்தில், ஏறு - சஞ்சரிக்கின்ற, மேகங்கள் - மேகங்கள், வெற்பு ஏறி - மலையேறி, மறைவுற - ஒளித்துக்கொள்ள, வெருட்டிய - பயமுறுத்திய, கருங்கூந்தலாய் - கருமையான கூந்தலையுடையவளே, வாள் ஏறு - வாளின்றன்மையை யொத்த - கண்ணியே - திருக்கண்களையுடையவளே, விடை ஏறும் - இடபம் ஊரும், எம்பிரான் - எம்மெருமானுடைய, மனதுக்கு - மனதினுக்கு, இசைந்த - ஒத்த, மயிலே - மயில்-போன்ற சாயையுடையாளே, வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை வளர்காதவிப்பெணுமையே—, தூள் ஏறு - (அழுக்கெனும்) அணுக்களைடந்த, தூசுபோல - வஸ்திரம்போல, வினை ஏறு - கன்மஞ்சேர்ந்த, மெய்எனும் - சரீரமென்கின்ற, தொக்கினுள் - தோற்பையுள்ளே, சிக்கி - அகப்பட்டு, நாளும் - எந்நாளும், சுழல் ஏறு - சுழலினையுடைய, காற்றினிடை - காற்றிலகப்பட்ட, அழல் ஏறு - நெருப்புப்பட்ட, பஞ்சு என் - பஞ்சுபோல, அறிவை எல்லாம் - என்னறிவை முற்றும், சூறையிட்டு - சூறையாடி, நாள் ஏற நாள்ஏற - நாங்கள் செல்லச்செல்ல, வார்த்திகம் எனும்-மூப்பு என்கிற, கூற்றின்-யமனது, நட்புஏற - சினேகமுண்டாக, உள்ளுடைந்து - மணங்கலங்கி, நயனங்கள் - நேத்திரங்கள், அற்ற - இழந்ததாகிய, ஓர் - ஒரு, ஊர் ஏறுபோலவே - ஊர்ப்பன்றிபோலவே, நான் - யான்,நிலந்தனில் - உலகினில், அலையவோ - திரிய (உனக்குத் திருவுளந்தானே.) என்க.

(வி - ரை.) வெண்மையான வஸ்திரத்தில் சிறிது சிறிதாக அழுக்கேறுவதுபோல், ஆன்மாக்களெடுக்கப்பட்டதேகந்தோறும் சிறிது சிறிதாகக் கன்மமடைந்து அறிவைமயக்கிப் புண்ணிப்பாவங்கட்குள் சிக்கும்படிச் செய்து அதனால் பல சென்மங்கொண்டு அலையும்புடிகோருதலாயிற்றென்பார், தானேறு .....அலையவோஎன்றனர் துத்துவினக்கம் “பிணைந்தவக்கன்மம் பெருகியவாசை யணுநுகர்தற், கணைந்தனகன்மமிருவகைத்தாமறம் பாவமென்பதணந்து மணந்துதன் சார்பினிற் றேன்றுமன் சந்நிதியா, லுணர்ந்தவர் வித்தும் விளைவு மொப்பாமென வோதுவரோ” என்றதனற்காண்க, எந்தவயதினு இயமன்வருவது உலகவியல்பாயினும் இவ்வண்மை யறிஞருக்கேயன்றி

அஞ்ஞானிகட்குத் தோன்றாது. மூப்படைந்தபின் மறலிவருவனென்பது எத்தகையரும் அறிந்து எதிர்பார்ப்பது சகசமாகலின், நாளேற நாளேற வார்த்திகமெனும் கூற்றினட்பேற என்றனர். கூந்தலின் கருமையினை நோக்க இருளும் யானையும் மேகமும் கொண்டகருமை நிகரல்லவென்பார், வென்று வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய் என்றனர்.

(கூசுந்)

பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரிய மாம்பேய்கள்
புந்திமுதலான பேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்களென்ன
போதத்தை யூழித்து
வேதனைவ ளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன்
விதித்தானி வல்லலெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மெளன்மந் த்ராதிக்ய
வித்தையை வியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்டவெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே
ஞானவா னந்தமயிலே
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு முணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ - ள்.) நாதவடிவாகிய - நாதரூபமாகிய, மகாமந்த்ர ரூபியே - மகாமந்திர ரூபமானவனே. நாதாந்த - நாதாந்தமாகிய, வெட்டவெளியே - வெறுவெளியே, நற்சமயமான - சைவசமயமான, பயிர் - பயிர், தழையவரு - செழிக்கவருகின்ற, மேகமே - மேகமே, ஞான ஆனந்த - ஞானானந்தங்கனையுடைய, மயிலே - மயிலே, வாதம் இடு - குதர்க்கம்செய்கின்ற, பரசமயம் யாவுக்கும்-இதரசமயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், உணர்வு அறிய - அறிதலருமையாகிய, மகிமைபெறு - மேன்மைபெற்ற, பெரியபொருளே - பெரியவஸ்துவே, வரைராஜ னுக்கிருகண்மணியா யுதித்தமலை வளர்காதலிப் பெணுமையே. பூதமொடு - பூதங்களுடன், பழகிவளர் - பழகிவளர்கின்ற, இந்திரியம் ஆம் - இந்திரியங்களாகிய, பேய்கள் - பேய்கள், புந்திமுதலான-புத்திமுதலாகிய, பேய்கள்.பேய்கள், போராடு - போராடுகின்ற, கோபாதி - கோபமுதலாகிய, ராக்ஷசப்பேய்கள் - (ஆகியவிலைவகள்) என்போதத்தை - என்னறிவை, ஊடு அழித்து - உள்ளழித்து, வேதனை - துன்பத்தினை, வளர்த்திட - விருத்திசெய்யும்படி, சதுர்வேத வஞ்சன் - நான்மறைப்பிரமன், விதித்தான் - வகுத்தான், இவ்வல்லல் எல்லாம் - இத்தன்பங்கள் எல்லாம், வீழும்படிக்கு - கெடும்படிக்கு, உனது -

சுரு2 தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

உன்னுடைய, மௌனமந்தரம் - மவுனமந்திரமாகிய, ஆதித்யவிச்சையை-மேன்மைபான வித்தையை, வியந்து - மனமகிழ்ந்து, அருள்வையோ - அருளிச்செய்வையோ, என்க.

(வி.ரை.) பேப்பியுண்டா நெருவன் அப்பேயின் வயப்பட்டு அப்பேயின் செயலனைத்தும் தனது செயலாய்த் தனக்கென வொருசுதந்தரமுமின்றி வாழுதல்போல, தத்துவத்துட் கட்டுப்பட்ட ஆன்மாவானது தத்துவத்தின் வயப்பட்டு அத்தத்துவத்தின் செயலனைத்தும் தன்னுடைய செயலாய்த் தனக்கென வொரு செயலின்றி வாழுத லனுபவமாகவிருத்தலின், அத்தத்துவத்தின் கூறுகிய இந்திரியங்களையும், புந்திமுதலானவற்றையும், கோபாதிகளையும் பேய்களென்றனர். இத்தத்துவப்பேய்களுடன் மொத்தூண்டலைவதற்குக் காரணம் பிறப்பாகவினாலும், அப்பிறப்புக்குக்காரணம் பிரமஞ்ஜலினாலும் சதர்வேதவஞ்சன் விதித்தான் என்றனர். வித்தையென்றது ஈண்டு ஸ்ரீவித்தையை அதாவது திரிபுரசக்கரத்தினை. இதுவருமாறு. ஈன்கு புறத்தும் வாயில்விட்ட மூன்று சதுரமிட்டு, அதனடுவே மூன்று வட்டமிட்டு, அதனடுவேசூழப் பதினொற்தழிட்டு, அதனடுவே சூழ எட்டிதழிட்டு, அதனடுவே வொருவட்டமிட்டு, அதனடுவே ஒன்பதுரேகை ஒன்றுக் கொன்றளவுபெற வெழுதித்துடைக்கும் இரேகை யளவறிந்து துடைக்க. துடைத்தவன் ஒன்பதுரேகையும், ஞாயிறு திங்கன் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி சனி இராகு கேது என வொன்பது கோளின் பெயரும் முறையே பெறும். அவற்றுள் ஞாயிற்றைச் சனியுடனும், திங்களைக் கேதுவுடனும் வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும் கூட்ட நார்பத்து மூன்றுகோணமாகவிருக்கும், இம்முறையே யெழுதுவது சங்கராக்கிரமம். ஓர் முக்கோணம் அதற்கு மேல் என் கோணமும், அதற்குமேல் பதின் கோணமும், அதற்குமேல் மற் றொருபதின் கோணமும், அதற்குமேல் பதினொருகோணமும், அதற்குமேல் வட்டமும், எட்டிதழும், அதற்குமேல் பதினொற்தழும், அதற்குமேல் மூன்று வட்டமும், அதற்குமேல் மூன்று சதுரமும், ஆகமுறையே யெழுதுவது சிருட்டிக்கிரமம், விந்துவை முக்கோணத்தில் எழுதுவது கௌளமதம். முக் கோணத்தின் கீழாக ஓர் சதுரமிருக்கும். அதனடுவே விந்துவை யெழுதுவது சமயமதம். விந்துசுவன் வடிவும், முக்கோணம் சத்தி வடிவுமாம். இவ்வாறு எழுதிய வத்துவும் முக்கோணமும் சந்திரகண்ட மென்றும், எண்கோணமும் திரண்டு பத்து கோணங்களும், பதினொன்று கோணமும் அக்கினி கண்ட மென்றும், அதற்குமேலிருக்கிற நாலுவகையுஞ் சூரியகண்டமெனவும் பெயர் பெறும். இங்ஙனம் பெறுதலின் திரிபுர சக்கரமெனப்படும். ஆகவே மகாதேவீக்குத் திரிபுர சுந்தரி யெனப் பெயராயிற்று. மகா மந்த்ரரூபி யென்றது பஞ்சதசாட்சரி ரூபியா யிருத்தலை, வருமாறு சிவத்தினுடைய வெழுத்தும், சத்தியினுடைய வெழுத்தும், மன்மதனுடைய வெழுத்தும், பூமியினுடைய வெழுத்தும், சூரியனுடையவெழுத்தும், சந்திரனுடைய வெழுத்தும், எமனுடைய வெழுத்தும், திருமாலுடையவெழுத்தும் ஆகியவிறற்றைவிளங்

கவுரைப்பின் கூறிய விவை மூன்று கண்டமு முரியதாகப் பெறும், இறுதி
மாயையினுடைய வெழுத்தொன்றையும் மும்முறையாக வமைத்துப் பதி
னேந்தாகப் பொருந்துகின்றது பஞ்சதசட்சரியாம். இவற்றின் விரிவை
உபதேச முறையாலுணர்க, (கூசச)

அதிலாண்ட நாயகி.

சந்த விருத்தம்.

வட்ட மிட்டொளிர்பி ராணவாயுவெனு

நிகளமோ நுகம னஞ்செயு

மனமெ னும்பெரிய மத்த யானையைபென்

வசம டக்கின்மு மண்டலத்

திட்ட முற்றவள ராஜ யோகமிவன்

யோக மென்றறிஞர் புகழுவே

யேழை யேனுலகி னீடு வாழ்வனினி

யிங்கி தற்குமனு மானமோ

பட்ட வர்த்தனர் பராவு சக்ரதர

பாக்ய மானசுக யோகமும்

பார காவிய கவித்வ நான்மறை

பராய ணஞ்செய்மதி யூகமு

மட்ட சித்தியுந லன்ப ருக்கருள

விருது கட்டியபொ னன்னமே

அண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழமகி

லாண்ட நாயகியெ னம்மையே.

(இ - ள்.) வட்டமிட்டு - சுழன்று, ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, பிராணவாயு
எனும் - பிராணவாயு வென்கிற, நிகளமோடு - விலங்குடன், கமனம் செய்யும்.
நடக்கின்ற, மனம் எனும் - மனமென்கிற, பெரிய மத்தயானையை - பெரிய
மதயானையை, என்வசம் - அடியேன்வசம், அடக்கின் - அடங்கும்படிச் செய்
தால், மும்மண்டலத்து - மூன்றுலகங்களிலும், இட்டமுற்ற - விரும்பத் தகுதி
யான, வளம் - வளம்பொருந்திய, ராஜயோகம் - ராஜயோகமே, இவன் யோகம்
என்று - இவனது யோகமென்று, அறிஞர் புகழ் - அறிஞர் புகழும்படி, ஏழை
யேன் - எளியேன், உலகில் நீடுவாழ்வன் - உலகில் நெடுங்காலம் வாழ்வேன்,
இனி - இனி, இங்கு - இவ்விடத்து, இதற்கும் - இதற்கும், அனுமானமோ -
அனுமானந்தானே, பட்டவர்த்தனர் - அரசர்கள், பராவு-துதிக்கத்தக்க, சக்ர
தர - சக்ரவர்த்தித்துவமென்கிற, பாக்யமான - பாக்கியமாகிய, சுகயோகமும் .
சுபயோகத்தையும், பாரகாவிய - பெருங்காவிய, கவித்வம்-கவித்வத்தையும்,
நான்மறை - நான்கு வேதங்களை, பராயணஞ்செய் - பாராயணம் செய்யும்படி
யான, மதியூகமும் - மதிநுட்பத்தையும், அட்டமாசித்தியும்-அட்டமாசித்திகளை

யம், நல் அன்பருக்கு - நல்ல - அடியார்கட்கு, அருள் - செய்ய, விருதுகட்டிய-
யிருது கட்டிக்கொண்ட, பொன் அன்னமே-சுவர்ண அன்னம்போல்பவளே,
அண்டகோடி புகழ்-உலகனைத்தும் புகழ்கின்ற, காவை - திருவானைக்காவில்,
வாமும் - வாழ்கின்ற, அகிலாண்டநாயகி - அகிலாண்டநாயகி யென்னும், என்
ஆம்மையே . என் தாயே, என்க.

(வி - ரை) சிவராஜ யோகத்தினுக்கு முக்கிய சாதனம் மனவொடுக்க
மாகலினாலும், அம்மன வொடுக்கம் பிராண வாயுவியை யடக்குதலினாலும்
டாகு மாகலினாலும், மனமென்னும் யானைக்கு நிகளமா யிருப்பது பிராணவாயு
வென்றனர். இச் சாதனத்தினையே பிராணாயாம மென்பார். திருமந்திரம்,
“வற்றியிறச்சி யிருகாலும் பூரிக்கும், காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கறிவாரில்லை,
காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கறிவாளர்க்குக், கூற்றையுதைக்குங் குறியதுவாமே.
என்றதனாற் காண்க, யோகமென்பது. ஆனந்த விளைவிற்கு ஏதுவான சை
தனனிய ஆனம் ஒருமைப்பாடேயாம். பட்டினத்தீரார், “மாயநட்போரையு மா
யாமலமெனு மாதரையும், வீயவிட்டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யரு
ளார், தாயுடன் சென்று பின்ருதையைக்கூட்டிப் பின்ருயைமற்ற. தேயும்தே
நட்டைமென்ற நெழிற்கச்சி யேகம்பனே.” என்றதனாற்காண்க. சன்
மார்க்க சைவரணவரும் இலேசாக வருத்தமின்றிச் செய்யப்படுவதைப்பற்றி
இது ராஜயோகமென்றுவழங்கப்படுவதாயிற்று எனவே, சீவான்மாவின் கணுள்
ள அநியாமையினைச் சிறிது சிறிதாக அகற்றி அதனறிவை விளக்கி யிறைவ
னுடைய ஞானசத்தியிற் றேய்விக்கு முயற்சியே இராஜயோக மெனப்படும்,
சிவனைப்பக்குவப்படுத்தி ஆணவத்தை நீக்கி வருகின்ற இறைவனருட் சத்தி
யே அறிவும் ஆனந்தமுமாய் நின்று ஆன்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுக வாயிலாய்
அவற்றைச் சிறிது சிறிதாய் நுகர்வித்துப்பின் அக்கஞ்சுகமெல்லாம் முழுதும்
உருவி அதனைத்தன்வயப்படுத்திக்கொள்ளுமென்பதும் அங்ஙனம் உபசரித்து
வருகின்ற திருவருட் சத்தினியல்பை யறிந்து அதனுட்படிந்து பேரின்பானு
டவமெய்துதலே சிவராஜயோகப் பயன். இப்பய னுண்டாகவே யெல்லாப் பய
னுமுண்டாகி நித்திய வாழ்வை யடைவேனென்பார், உலகினீடு வாழ்வன்என்
றனர். கோடச்சுரத்தன்மையும். கவீச்சுரத்தன்மையும், யோகீச்சுரத்தன்மை
யும் தனது அன்பருக்கு முதல்வி யுகரித்து வருவது திண்ணமாகலின் அன்
பருக் கருவியிருது கட்டிய பொன்னன்னமே என்றனர். (கூசுடு)

பெரிய நாயகி விருத்தம்.

காற்றைப் பிடித்துமட் காகத் தடைத்தப்படி

கன்மப் புனற்கு ணுறுங்

கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்

காயத்து ளெனையிருத்திச்

கோற்றைக் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்

தருத்திக்குண் மதுவென்னவே

துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்

டோயநீ பாய்ச்சல்செய்து

நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை

நாட்டிப் புலப்பட்டியு

நமனான தீப்பூடு மணுகாமன் முன்னின்று

நாடுசிவ போகமான

பேற்றைப் பருந்தருளி யெனையாள வல்லையோ

பெரியவகி லாண்டகோடி

பெற்றநா யகிபெரிய கபிலைமா நகர்மருவு

பெரியநா யகியம்மையே.

(இ - ள்.) காற்றைப்பிடித்து - வாயுவினைப்பற்றி, மட்கரகத்து - மண் கலயத்தில், அடைத்தபடி - அடைத்ததுபோல, கண்மப்புனற்குள்-கருமாகிய நீரில், ஊறும் - ஊறிக்கொண்டிருக்கும், கடைகெட்ட - இழிந்த, நவவாயில் பெற்ற - ஒன்பதுவாயில்களை யுடைய, பசுமட்கலம் - பச்சைசுண்ணாம்பு பாத்திரம் போன்ற, காயத்துள் - தேகத்தினுள்ளே, எனை - அடியேனை, இருத்தி - இக்கக் செய்து, சோற்றை - அன்னத்தை, சுமத்தி - ஏற்றி, நீ-நீ, பந்தித்து - கட்டி, வைக்க - வைக்க, துருத்திக்குள் - துருத்தியி லடைத்துவைத்த, மது என்ன - கள்ளைப்போல், துள்ளித்துடித்து - துள்ளிப்பதைத்து, என்ன பேறு - என்னலாபம், பெற்றேன் - அடைந்தேன், (ஒன்றுமில்லையாதலால்,) நீ - நீ, அருள் - உன் திருவருளாகிய, தோயம் - நீரை, பாய்ச்சல் செய்து-பாய்ச்சி, நாற்றைப் பதித்தது என - நாறு பதித்தாற்போல, ஞானம் ஆம் - ஞானமாகிய, பயிரதனை - பயிரை, நாட்டி - நட்பு, புலம் - ஐம்புலன்களாகிய, பட்டியும் - பட்டிமாடுகளும், நமன் ஆன - யமன் என்று சொல்லப்படுகிற, தீப்பூடும் - தீப்பூடும், அணுகாமல் - சேராமல், முன்னின்று - எதிரில் நின்று, நாடுவிரும்புதற்குரிய, சிவபோகம்ஆன - சிவானுபவமாகிய, பேற்றை - பலனை, பருந்து அருளி-பருத்தருளி, எனை-அடியேனை, ஆளவல்லையோ-அருளவல்லையோ, பெரிய - பெரிதாகிய, அகிலாண்டகோடி - அகிலாண்டகோடிகளை, பெற்ற - பெருது பெற்ற, நாயகி - இறைவியே, பெரிய, - பெரிய, கபிலைமாநகர்-கபிலைமாநகரில், மருவு - எழுந்தருளி யிருக்கிற, பெரியநாயகி அம்மையே - பெரியநாயகியம்மையே, என்க.

(வி - ரை.) காற்றினுக்குச் சமானமான உயிரையும் மண்பாண்டத்திற்குச் சமானமான உடலையும் நம்பித் தோற்பையில் கள் பொங்குவதுபோல உலகில் வீணே குதித்தாடித் திரிவதில் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையெனவும், மனமாகிய கழனியில் அருளாகிய நீரினைப் பாச்சி, ஞானமாகிய பயிரை விளைவித்து புலன்களாகிய மாடுகள் மேய்ந்திடாமலும், எமனாகிய பூண்டு விளையாமலும் காத்துச் சிவபோகமாகிய நெல்லினைக் கொள்ளவேண்டுவதே பிரயோஜன மாமென்பதாம். சிவபோகமானது, சடசித்துக்க எரிண்டினு நின்று

வினக்குவதாகிய இதாகிதங்கட்கேற்ற சத்தாதி விஷயங்களில் எவ்விஷயம் வந்து தாக்கிலும் அவ்விஷயம் எதிரிட்டுப்பார்த்து இது மாயாகாரியமாகிய தனுக்ரணபுவனபோகங்களின் விகற்பமென்றும், அவ்விஷயங்களி னின்றும் வினக்குவதாகிய இதாகிதங்கள் கண்மத்தின் விகற்பமென்றும் கண்டு, அவ்விஷயங்களை அதுவதுவாகப் புதிக்குமான்மாவை நித்தியனயப்பூரணன யறிவா ம்ருக்கினும் தானுயொன்றையு மறிதற்கறிவில்லையென்னு முறைமையை உள்படி தரிசித்து, அவ்வான்மாவின் அறிவுக்கறிவாய்நின்று இவ்விஷய போகங்களை இடைவிடாமற் பாகுநிறிந்துணர்த்திரிந்திருந் திருவருளையு முள்ள படி தரிசித்து, அவ்வருளின் நிறை வெல்லாம் தன்வடிவாகவுடைய பூரண வன்பெணக் கண்டித்துக் குருமுர்த்தமா யெழுந்தருள மானுடச்சட்டை த ித்துவற் துபதேசித்த அனுக்கிரகத்தை உள்படி தரிசித்து, இவ்விடத்தில் வந்து பொருந்தப்பட்ட சத்தாதி விஷயங்களுையெல்லாம் அவ்வனுக்கிரகத்தி னால் பொருந்திப்பார்த்து, இவ்விஷயபோகங்களின் வழித்தாய்த் தீவினையைச் செய்விப்பதும் அனுக்கிரகமாகிய திருவருள் தானே நல்வினையைச் செய்விப்பதும் அந்திருவருள்தானே இந்நன்மை தீமைகளை யறிபும்படி புசிப்பாகிவந் த விஷயபேதங்களும் அவ்வனுக்கிரகமாகிய ஆன்மவர்க்கத் துக்கும் சடமாகிய பாசசாவட்களுக்கு மொன்றை யொன்றறியவும் ஒன்றையொன்று பொருக்கவும் ஒருசற்றுஞ் செயலில்லையென்னும் முறைமை உள்படி தரிசித்து அப்பொருளோடிசைவதுவேயாம், உண்மைநெறி விளக்கம். “எப்பொரு ள்வந்துற்றிடினு மப்பொருளுப்பார்த்தங், கெய்து முயிர்தனைக் கண்டிங் கவ்வுயிர்க்குமேனா, மொப்பிலருள் கண்டுசிவத்துண்மைகண்டிங், குற்றதெல்லா மகளுவே பற்றிறோக்கித், தப்பினைசெய்வதுமதுவே நினைப்புமதுதானே, த குமுணர்வு புசிப்புமது தானேயாகி யெப்பொருளுமைசவிலில்ல யெனவந்தப் பொருளோ, டிசைவதுவே சிவயோகமெனு மிறைவன் மெரழியே” என்றத னுற் காண்க.

(கூசக)

தந்தைதாய்

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கையாக்கை

சகமனைத்து மவுனியரு டழைத்தபோதே

யிர்திரசா லங்கனவு கானனீரா

யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே.

(இ - ன்.) தந்தைதாய் - பிதா மாதா, மகவு - பிள்ளை, மனை - மனைவி, வாழ்க்கை - (இவர்களுடன் கலந்துவாழும்) வாழ்வு, யாக்கை - சரீரம், சகம் - உலகம், அனைத்தும் - இவையனைத்தும், மௌனி - மவுன குருவினுடைய, அருள் - திருவருள், தழைத்தபோதே - உண்டாயினபோதே, இந்நிரசாலம் - தீர்திரசாலம், (ஆய்) கனவு-கனவாகவும், கானல்ரீர் ஆய்-கானற்சலம்போல வும், திருந்ததுவே . திருந்ததே, இவ்வியற்கை - இச்சபாவம், என்னே என்னை - யாதே யாதே, என்க.

(வி - ரை.) உயிர்க்குயிராய் அகண்டாகாரபரிபூர்ணமாகிய சர்வமுதன் மையுங் கொண்டிருக்கிற முதல்வன் ஞானமே திருமேனியாக்கொண்டு ஆசா

ரிய மூர்த்தமாயெழுந்தருளிவந்து, சுத்திரிபாதம் பதித்தபக்குவனுக்கு அனுக் கிரகம் செய்தமாத் திரத்தில். உற்றார் வெறுப்பும், உடல் வெறுப்பும், உலக வெறுப்புமுண்டாவது சகசமாகவின் அங்ஙனமே தனக்குண்டாயிற்றென்பா ர், மௌனியரு டழைத்தபோதே.....யிருந்ததுவே என்றனர். திருவருட் பயன். “ஆரறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும், பேரறிவான் வாராதபி ன்,” எனவும், ஞானசாகரவேண்டா. “ஏற்கும் புவியிடத்தி லிந்திரசாவங்கன வு, நீர்க்குமிழி பேய்த்தேர் நினைப்புமறப் - பார்க்குமது, போலநிலை நில்லாத பொய்வாழ்வை மெய்வாழ்வென், நேலநிலை நில்லாவாறென்” எனவும், “ஒழி ந்தபிறப்பெல்லாம் முடனாகிவேரூய்க், கழிந்தவர்களுெல்லயில்லை கண்டாய் - மொழிந்துலகிற், றந்தைததாய் தம்பிதமையன் புதல்வனென, வந்ததாலுள்ள வழக்கு.” எனவும் வருவனவற்றால் முறையேகாண்க.

(சுசஎ)

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால

மியாதிருந்தென் னெவைபோயென் னென்னை நீங்கா

வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி

யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்லாய்.

(இ - ள்.) என்னை - (ஆன்மாவாகிய) என்னையே, நான்கொடுக்க - நான் தேவரீருக்குத் தத்தஞ்செய்ய, ஒருப்பட்டகாலம் - சம்மதித்தகாலத்தில், யா து இருந்து என் - ஏது எனக்கிருந்து என்னபிரயோஜனம், ஏதுபோய்என் - ஏது என்னைவிட்டுப் போயினும் கஷ்டமென்ன, என்னைவிட்டு நீங்கா - எக் காலத்தும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத, அன்னைபோல் - தாயைப்போல், அருள் பொழியும் - அருண்மையைச் சொரிகின்ற, கருணைவாரி - கருணைமுத்திர மே, ஆனந்தப்பெருமுகிலே - இன்பப்பெருமேகமே, அரசே - அரசனே சொல்வாய் - சொல்வாயாக, என்க.

(வி - ரை. ஆன்மாவாகிய தன்னை ஆசிரியர்த் திருவடியில் சிவார்ப் பணம் செய்தபின்னர் அவ்வான்மாவினுக்கு இதுகாறும் இன்றியமையாது வேண்டுவனவாக விருந்த உடலும் பொருளும் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை யென்பார், என்னைநான் கொடுக்கவொருப்பட்ட காலமியாதிருந்தென்னெவை போயென்னென்றார், இருப்பது உடல், போவதுபொருள்.

(சுசஅ)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை

யறியாத சிறியேனானதனான் முத்திக்

கரைசேரும் படிக்குளருட் புணையைக் கூட்டுங்

கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன்.

(இ - ள்.) அரசே - அரசனே, நான் - யான், நின் - தேவரீரது, திருக் கருணை - திருவருளை, அல்லாது - அன்றி, ஒன்றை - வேறொருபொருளை, அறியாத - அறிந்துகொள்ளாத, சிறியேன் - சிறியனென், அதனால் - ஆதலால், முத்திகரை - முத்தியாகியகரையை, சேரும்படிக்கு - அடையும்வண்ணம், உன் - தேவரீருடைய, அருள் - திருவருளாகிய, புணையை - மரக்கலத்தை, கூ

சுருது தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை

புடும் - கிடைக்கச் செங்கின்ற, கைப்பிடியே - உன்னைப்பிடியே, கடைப்பி
டி - கரும் முடிக்கும் துணிவாக, கருத்துள் - மனத்தில், கண்டேன் -
பார்த்தேன், என்க.

(வி - ரை.) எவ்விதத்தானுந் திருவருளையொழியத் தனக்காயதோர்
தலைமையைக் காணாதபடியால், அத்திருவருளே தலைமையுடையதெனக் க
ண்டு அத்திருவருளே தாரமாகக்கொண்டு முதல்வன் திருவடியினையடைய
வேண்டுமென்பதாம். திருவருட்பயன். “அருளிற்பெரிய தகிலத்து வேண்டு
ம், பொருளிற்றலையிலதுபோல்” எனவும், “அருளொடுகூடி யரன்பாலொன்
று, யருளே மறத்தன்பின்னறியகிலேன்” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க ( )

கண்டேனிக் கென்னையுமென் றனையு நீங்காக்

கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்

கண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ள வேண்டாம்

கண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றோ.

(தி - ன்.) இங்கு - இவ்விடத்தில், என்னையும் - அடியேனையும், கண்
டேன் - பார்த்தேன், என்றனையும் - என்னையும், நீங்கா - நீங்காத, கருணையு
ம் - கருணையினையும், நின் தன்மையும் - தேவரீரையும், நான் - அடியேன், கண்
டேன் கண்டேன் - பார்த்தேன் பார்த்தேன், (ஆனால்) விண்டேன் என்று -
இவ்வுண்மையினை வெளிப்படச் சொன்னேனென்று, என்னை - அடியேனை,
புறம்பு ஆ - வெளியாக, தள்ளவேண்டாம் - தள்ளவேண்டாம், விண்டதும் -
(இங்ஙனம்) நான் சொன்னதும், நின் - தேவரீரது, அருட்களிப்பின் - திருவ
ருட்களிப்பாலாகிய, வியப்பால், அதியசத்தால், அன்றோ - அல்லவோ, என்க.

(வி - ரை.) திருவருட்பிரகாசத்திற் பிரிவறக்கலத்து நின்று அப் பிர
காசத்தின் வலிமையைக்கொண்டு யாவையினும் வியாபித்திருக்கின்றவனாகிய
வான்மா தன்னையும் தலைவனையும் இடைநின்ற திருவருளையும் சுட்டாது
அனுபவிப்பனாகலின் ஆன்மதரிசனமும் திருவருட்டரிசனமும், சிவதரிசன
மும் கண்டேனென்றனர், திருவிடைமருதூர் ழும்மணிநீர்கோவை “ஞான
காட்டம் பெற்றனன் பெற்றபின், நிற்பெருந்தன்மையுங்கண்டேன் காண்
பது, மென்னையுங்கண்டேன் பிறரையுங்கண்டேன், நின்னிலையினைத்தினுங்
கண்டேனென்னை நின்னைக்காணாமாந்தர், தன்னையுங்காணத் தன்மையோ
ரே” என்றதனாக்காண்க. “கண்டவர்விண்டவர்” என்றதற்கேற்ப இங்ங
னம் கண்ட அருணிலையைப்பிறிரியச் சொல்வது கூடாதாயினும், நான்
பெற்றவென்பம் பெறுகவிலவையகம்” என்றபடி அருண்மேலீட்டாலுரைத்
தனரென்பார், விண்டது நின்னருள் என்றனர். (கூடு)

ஒவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்

சூயிரையெல்லாம் வம்மினென வுலட்டா விற்பத்

தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி

சேர்த்தனையேற்குறைவாமோ செகவிலாசம்,

(இ - ள்.) ஓ என்ற - ஓ வென்று கொண்டாடத்தக்க, சுத்தவெளி - வெறுவெளி, ஒன்றே நின்று - ஒன்றின்கண்ணேநின்று, இங்கு - இவ்விடத்து ள்ள, உயிரைபெல்லாம் - உயிர்களுையெல்லாம், வம்மின் என - வாருங்கென் றழைத்து, உவட்டா இன்பம் - தெவிட்டாத ஆனந்தத்தைத் தருகின்ற, தே என்ற - தெய்வமென்று சொல்லப்படுகின்ற, நீ - தேவரீர், கலந்து கலந்து - கூடிக் கூடி. முத்திசேர்த்தனையேல் - மோட்சத்தில் சேர்த்தனையாயின், செ கவிலாசம் - பிரபஞ்சலீலை, குறைவு ஆமோ - குறைவுபடுமோ, என்க.

(வி - ரா.) பஞ்சகிருத்தியர் கிரமமாக நடக்கவும் பக்குவப்பட்ட ஆன் மாக்கள்மாத்திரம் முத்தியிற் கலக்கவும் அல்லாதவர்கள் உலகில் இறப்பிற் பிறப்பிற் கட்டுப்பட்டழிவவும் நடந்துவரும் ஒருபெரு நியதித் தத்துவத்தை மாற்றி வககாலத்தில் ஆன்மாக்களினவரையும் முத்தியங்கரைசேர்க்கில் என் ன கெடுதி விளையுமென்பார், குறைவாமோவென்றனர். உலகத்திண்டாட்டத் தை நோக்கி யிங்னங் கருணைமிகுதியாற் கூறினாரேனும், நியதித் தத்துவ மாறுபடாது என்பது நிச்சயம்.

(கூடுக)

சேகத்தையெல்லா மணுவனவுஞ் சிதரா வண்ணஞ்

சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை யெல்லா

மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச் செய்யும்

வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம்.

(இ - ள்.) சேகத்தை எல்லாம், உலகமனைத்தையும், அணுவளவும் - அணுமாத்திரமும், சிதராவண்ணம் - கெடாவகை, அணுவில் - பரமானுவி டத்து, வைப்பை - ஒடுக்குவை, அணுத்திரளை எல்லாம் - பரமானுத்திரளை யெல்லாம், மகத்துவமா - ஆச்சரியமுண்டாக, பிரமாண்டம் ஆக - பெரியச கமாக, செய்யும் - உண்டாக்கும், வல்லவா - வல்லவனே, எல்லாம் - யாவும், நீ - தேவரீர், நினைந்த ஆறே - சங்கற்பித்தபடியே, என்க.

(வி - ரா.) சர்வசங்கரகாலத்தில் பிரபஞ்சமனைத்தையும் ஒடுக்குகிற காலத்தில் மாயகாரணத்தை யடையுமுன்னின்ற அவசரம் அணுவளவாக நி ற்குமகையாலும், மறுபடியும் மாறுபடுகிறகாலத்தில் அவ்வணு காரணமா கப் பிரபஞ்சமாக விரியுமகலினாலும் இங்னம் காரிய காரணப்படுகிற காலத்து ஒருசிறிதும் இல்லவது வாராமலும், உள்ளது போகாமலும் நியதியாக நட ப்பதுமுதல்வன் சங்கற்பத்தின்படியே யாகலான், வல்லவா நீ நினைந்தவா றே யெல்லாம் என்றனர்.

(கூடுஉ)

சொல்லாலே வாய்த்துடிப்ப தல்லா நெஞ்சந்

துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்

கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சங் கல்லான் முக்கட்

கனியேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ.

(இ - ள்.) சொல்லாலே - சொற்களினாலே, வாய்த்துடிப்பதல்லால் - வாய்ப்பதைத்திடவதல்லால், நெஞ்சம் - மனதும், துடித்து - பதைத்து, இருகண்-

இரண்டெண்+ள், நீர் அருவி - நீர் அருவியினைப்போல, சொரிய - பொழிய, தேம்பி - வாடி, கல்லால் - கல்லால் விருட்சத்தின் கீழிருக்கின்ற, முக்கண் கணியே - திரிதேத்திரதாரியாயுள்ள கணியே, கல்லால் ஏய் இருந்த - கல்போல் சமைக்கப்பட்டிருந்த, நெஞ்சம் - மனமும், நெஞ்சு - நெகிழ்ந்து, உருகிடவும் - உருகவும், காண்பேனோ - காண்பேனோ, என்க.

(வி - ரை.) மடமடெனப் பற்பலப்பாக்களை யெடுத்துக்கூறி வாசனை உரியமாக எல்லாவனுபவமும் அனுபவித்தாரைப்போலப் பேசுவதன்றி, உன்னையி கண்ணீருங்கம்பலையுமாகின்று மனநெகிழ்ந்து நில்லென் என்பார், உருகிடவும் காண்பேன் கொல்லோ என்றனர். (கூடுந்)

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை

பெறுப்பேதை யறிவாளோ பேரா னந்த

முற்றவட்கே கண்ணீர்கம் பழையுண்டாகு

முருதவரே கன்னெஞ்ச முடைய ராவார்.

(தி - ன்.) பெற்றவட்கே - (பிள்ளை) பெற்றவட்கே, அந்தவருத்தம் - அந்த (சுருவயிர்க்கு) துன்பம், தெரியும் - தெரியும், பிள்ளைபெறுப்பேதை - பிள்ளைபெறுத பேதைப்பெண், அறிவாளோ - (அந்தவருத்தம்) அறிவாளோ, (அறியான் அதுபோல்) பேரா னந்தம் - பெரிய சிவானந்தம், உற்றவர்க்கே - அனுபவிப்பவர்க்கே, கண்ணீர் - கண்ணீரும், கம்பலை - நடுக்கமும், உண்டாகும் - உளவாகும், உருதவரே - (ஆனந்தம்) அடையாதவரே, கல் - கல் போன்ற, நெஞ்சம் - மனதை, உடையர் ஆவார் - உடையவர்களாவார்கள், என்க.

(வி - ரை.) பிள்ளைபெற்றவட்குப் பெறுதற் கேதுவாகி இருந்த காரியா னுபவ நினைக்குத்தோறும் தோன்றும். அதுபோன்று, சிவானந்தம் பெற்ற வர்க்கு அவ்வானந்தம் விளைவதற் கேதுவாகியிருந்த சிவானுபவத் தோன்று ம், பிள்ளைப்பெற்றி னுண்மை மலடி யறியாதவாறுபோலக் கன்னெஞ்ச முடையர் சிவானுபவப் பேற்றினை யறியார், “அகத்தி லழகு முகத்தே விளங்கும்” என்றபழமொழியின்படி மனநெகிழ்ச்சி விளையின் முகத்தின்கண்ணே கண்ணீர் முதலிய விளையும், கன்னெஞ்ச முடையார்க்கு அங்ஙனம் யாதொன் றும் சிகழா தென்பதாம். (கூடுச)

ஆவாவென் றழுதுதொழுங் கைய ராகி

யப்பனே யானந்த வடிகளேநீ

வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணை யெந்தாய்

வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறு நீயே.

(தி - ன்.) ஆவா என்று - ஜயோவென்று, அழுது - புலம்பி, தொழும் - உணங்குகின்ற, கையர் ஆகி - கரங்களை யுடையவராகி, அப்பனே - ஐயனே,

த அடிகளே - இன்பத்தை விளைவிக்கும் சுவாமியே, நீ - தேவரீர், வா
வன்று - வாவாவென் தழைத்தவர்கட்கு, அருளும் - அருள்செய்கின்ற, க
- கருணையை யுடைய, எந்தாய் - என்றாயே, நீ - தேவரீர், வன்னெஞ்
- வலியநெஞ்சினை யுடையவர்கட்கு, இரங்குவது - இரங்கியருள்வது,
று - எவ்விதம், என்க.

வி - னா.) “அமுதாலுன்னைப் பெறலாமோ” என்ற தீநூலாசகத்தின்
ஆவாவென் தழுததொழுந் கையராகி, எனவும், “வஞ்சர் நெஞ்சினில்
” என்ற தேவாத்தீநீபடி வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவ தெவ்வாறு நீயே
ங்கூறினர். இதனால் மனத்தின்கண் அன்புடையார்க் கன்றி வன்பு
ரர்க்கு முதல்வன் வெளிப்படாநென்பதாயிற்று. (கருரு)

நீயேயிங் செனியேற்குந் தாக மோக

நினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே
பேயேற்குந் தனக்கெனவோ ரன்பு முண்டோ

பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய்.

இ - ன்.) நினைவு ஊடே - (அடியேன்) நினைவின் கண்ணே. நின்று
வ, உணர்த்தி - அறிவுறுத்தி, நிகழ்த்தலாலே - நடத்துகையாலே, எளி
- எளியேனுக்கும், தாகமோகம் - தாகமோகரூபமா யுள்ளவன், நீ
தேவரீரே, பேயேற்கும் - பேயனேனுக்கும், தனக்கு என - தனக்
/, ஓர் அன்பும் - ஒரு அன்பும், உண்டோ - உளதோ, பெம்மானே -
ரனே, இன்னும் - இன்னமும், அன்பு - அன்பானது, பெருகப்பாராய் -
செய்வாய், என்க.

பி - னா.) ஆன்மாவுடன் இரண்டறக் கலந்து நின்று அவர்கள் கண்
தத். தக்கபடி நியதி தவறாதபடி சகல போகங்களையும் ஊட்டிவை
முதல்வனையாகவின் சிறிதும் சுதந்தரமில்லாத வெளியேனுக்கு
மன்பு பெருகப் பாராய் - என்றனர். (கருரு)

பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா

பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்

பாராயோ வின்னமொரு காலா னாலு

மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ.

பி - ன்.) என் - அடியேனுடைய, துயரம் எல்லாம் - துன்ப மனைத்
பாராயோ - (ஒழிக்கப்) பார்க்கமாட்டாயோ, ஐயா - ஐயனே, பகரு
- (நான்) சொல்வதற்கு முன்னே, தெரியாதோ - தேவரீருக்குத்
தோ, பாவியேன்முன்-பாவியாகியஎன்னெதிரில், இன்னம் ஒருகால்-
தரம், வாராயோ - வரமாட்டாயோ, மலர் - தாமரை மலர்போன்ற,
ருவடிகள், என் - அடியேனுடைய, சென்னிமிசை - கிரசின்மேல்,
டாயோ - சூட்டாயோ, என்க.

சூ.௨ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி - ஐ.) முதல்வன் சர்வஞ்ஞாதலின் பகருமுன்னே தெரியா தொ ன்நனார். முதல்வன் மவுனமூர்த்தியாக வெழுந்தருளி வந்து அனுக்கி யகித்த திருவடி தீட்சை முன்னமே செய்துள்ளாராகலின் இன்னமொருகா ளானது மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்திடாயோ என்றனர். திருப்பெ ருந்துறையிலே குருந்த மரத்தடியிலே முதல்வன் குருமூர்த்தமா யெழுந்தரு ளி மூன் தோன்றித் திருவடி தீட்சை யளித்திருந்தும், ‘எனக்கின்று முன்க ளில் காட்டிமீட்கவும் மறுவில் வானனே’ என மணிவாசகப் பெருமான் கே ட்ருக்கொண்டபடி இவ்வாசிரியரும் கூறினர். (கூரு)

வைத்திடுங்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில்

வைத்தனைத்துக்கொண்டு கையால் வளைத்துக் கட்டிச்

சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு

தியக்கமற விற்பசுகஞ் சேர்வதென்றே.

(தி - ங்.) வைத்திடும் - (அங்ஙனம் என் சிரமீது) வைக்கின்ற, காலே பிடித்து - திருவடிகளைப் பிடித்து, கண்ணில் - கண்களிலும், மார்பில் - மார் பிலும், வைத்து - வைத்து, அனைத்துக்கொண்டு - தழுவிக்கொண்டு, கையா ல் - கரங்களால், வளைத்துக் கட்டி - வளைத்துக்கட்டி, சித்தமிசை - நெஞ்சி னில், பச இருத்தி - பொருந்தவிருத்தி, பிடித்துக்கொண்டு - பற்றிக்கொண் டு, திடக்கம் - அற - மயக்கமில்லாமல், இன்பசுகம் - பேரின்ப சுகத்தை, சேர்வது என்றே - அடைவது எக்காலமோ, என்க.

(வி - ஐ.) அரியபல தவங்கிடந்து பெற்ற பிள்ளையினைத் தாயானவ ன் அனைத்து ஆலிங்கஞ்செய்து முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து இன்பசுக ம டையதுபோல, பல ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய வசத்தினுற் கிடைத்த வரிய திருவடியை அங்ஙனம் செய்து ஆனந்திப்ப தெந்நாளென்பார், இன்ப சுகம் சேர்வ தென்றே என்றனர். (கூருஅ)

சேராமம் சிற்றினத்தைப் பிரிந்தெந் நாளுந்

திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேரா வண்ண

மாமாக நானலைந்தே நரசே நீதா

னறிந்திருந்து மாயையிலே நழுந்தவைத்தாய்.

(தி - ங்.) சிற்றினத்தை - சிற்றினத்தவர்களை, சேராமல் - கலவாமல், பிரித்து - அவரினின்றி நீங்கி, எந்நாளும் - எப்போதும், திருவடி - தேவரீர் திருவடியை யடைந்த, பேரினத்துடனே - பேரினத்தருடனே, சேராவண் ணம் - கூடாதபடி, ஆர் ஆக - அடியேனை யாரென நினைத்துக்கொண்டு, நா ன் அலைந்தேன் - நான் திரிந்தேன், அரசே - அரசனே, நீர்தான் - தேவரீர் தாய், அறிந்திருந்தும் - இவ்வண்மை யறிந்திருந்தும், ஏன் - யாதுக்கு, மாயை யில் - மாயையிலே, அழுந்தவைத்தாய் - மூழ்கவைத்தாய், என்க.

(வி - ஐ.) உலகத்தினர் சிற்றினத்தவ ரெனவும் பேரினத்தவரென ஆம் இருவகைப்படுவர், சிற்றினத்தவராவார் பெத்தார். பேரினத்தவராவார் மு

சுத்தர். பெத்தர் பகிர்முக விசாரணையோடு கூடியவர் முத்தர் அத்தர்முக விசாரணையோடு கூடியவர். ஆகலின் முன்னவரினின்று நீங்கிப்பின்னவரோடு கலந்து வாழவேண்டுவது அவசியமேயாயினும் அங்ஙனஞ் செய்யாதிருந்தே னென்பார், நானிலந்தே னென்றனர். இதற்குக்காரணம் மாயை யென்பார், மாயையிலே நழுந்தவைத்தாய் என்றனர். (கூடுகூ)

வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை

வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு

சித்த மிசைப்புருந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ

சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையா வண்ணம்.

(இ - ள்.) வைத்த - சேகரித்து வைத்த, பொருள் - பொருளும், உடலும் - உடலும், ஆவி - ஆவியும், மூன்றும் - ஆகிய மூன்றும், நின் - தேவரீரது - கைவசம் - கையடையென்று, யான் - அடியேன், கொடுக்க - தத்தஞ்செய்ய, வாங்கிக்கொண்டு - தேவரீர் ஏற்றுக்கொண்டு, சித்தமிசை - என்மனத்தில், புருந்ததுதான் - பிரவேசித்ததுதான், மெய்யோ - உண்மையோ, பொய்யோ - அபத்தமோ, இங்கு - இவ்விடத்தில், திகையாவண்ணம் - மயங்காவண்ணம், சிறியேற்கு - சிறியேனுக்கு, உளவு உரையாய் - உளவினை உரைப்பாயாக என்க.

(வி - ரா.) எனது பொருள் எனது உடல் எனது உயிர் என்று சுதந்தரம் பாராட்டிக்கொண்டு வாழமுளவும், முதல்வன் வெளிப்படா னாகலினாலும், தற்சுதந்தா மிழந்து முப்பொருளையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்த பின்னரே முதல்வன் வெளிப்படுவ னாகலினாலும், வாங்கிக்கொண்டு சித்தமிசைப் புருந்திருந்த முதல்வன் வெளியாயின வவசரமாம். இது சிவன் முத்தநிலை. இந்நிலையாடைந்தும் பழைய பிரார்த்துவ வாசனை யொரோவழி வந்து தாக்குதலின் புருந்தது தான் மெய்யோ பொய்யோ என்றனர். (கூகூ)

திகையாதோ வெந்நாளும் பேரா நந்தத்

தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி

வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டு டுத்து

வாழ்ந்தேன னிரண்டுகான் மாடு போலே.

(இ - ள்.) திகையாதோ - என் னனமானது மயங்காதோ, எந்நாளும் - எக்காலமும், பேரானந்த - பேரின்பமாகிட, தென் அமுதம் - தெளிந்த அமுதத்தை, உதவாமல் - கொடாமல், திவலை - சிறிது, காட்டி - காட்டி, வகையாக - வகைகவகையாக, அலக்கழித்தாய் - அலையவைத்தாய், இரண்டுகால் - இரண்டு கால்களையுடைய, மாடுபோல் - மாடுபோலே, உண்டு உடுத்தி - உண்டும் உடுத்தும், வாழ்ந்தேன் நான்-நான் வாழ்ந்தேன், என்க.

(வி - ரா.) ஆகாயத்தில் மின்னல் அடிக்கடி காட்டி மறைந்தால்போல் ஒவ்வோ ரமயத்துத் திருவருள் தோன்றித் தோன்றி மறைதலின் திவலை

காட்டினவும், பூரணமாயென்றுத் திருவருள் விளங்காமையின் திகையாதோ எனவும், திருவருளைக் கிரகிக்கும் அறிவிருந்தும் கிரகிக்காமையால் மாடு போல வாழ்ந்தேன் எனவுங் கூறினர். (கூசுங்)

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னுடை
வைத்தகன தனமேடை மாட கூடம்
வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடைவிடாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) மாடு - மாடு, மக்கள் - பிள்ளைகள், சிற்றிடையார் - மாநர்கள், செம்பொன் - உயர்ந்த பொன், ஆடை - வஸ்திரம், வைத்த - சேகரித்துவைத்த, கனதனம் - பெருந் திரவியம், மேடை - உபரிக்கையோடுங் கூடிய, மாடகூடம் - மாளிகை சாலைகள், வீடும் - இவை யனைத்தும் விட்டோடுகின்ற, என்பால் - என்னிடத்து, தொடர்ச்சியோ - தொன்று தொட்டு வருந் தொடர்ச்சியையுடை மனவோ, இடைவிடாமல் - இடையீடின்றி, மிக்க கதி-மேன்மைப்பட்ட கதி யாகிய, வீடு அன்றோ - மோட்ச மல்லவோ, விளங்கல்வேண்டும் - உண்டாக வேண்டும், என்க.

(வி - ளா.) மாடு, மக்கள், ஆடை, தனம், வீடு அனைத்தும் உலகவாழ் வாசலின் இவையனைத்தும் பொய்யென்பார், வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ எனவும், சிவபோகமே மெய்யென்பார், மிக்ககதிவீடன்றோ எனவும் கூறினர். சிவபோகசாய் “மின்போலத் தோன்றி விடுமூலக வாழ்வனைத்து, மென்போ லி கடிமென் றெண்ணுவார் - தன்போக, மில்லார் சிவபோக மென்று மருந் தவொர். நல்லாற் திரமிது வென்றார்” என்றதனாற் காண்க (கூசுஉ)

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே போதகமே விமலவாழ்வே
களங்காகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப்பேறே.

(இ - ள்.) விளங்க - தெரியும்படி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உள்ளுள் ளே - மனத்தினுள்ளே, விளங்காநின்ற - பிரகாசியாநின்ற, வேதகமே - வேத வித்தே, போதகமே - ஞானவித்தே, விமலவாழ்வே - நின்மலவாழ்வே, களங்காகித் தப்பொருளே - மாசுற்றமூர்த்தியே, என்னை-அடியேனை, நீங்கா - பிரியாத, கண்ணுதலே - நெற்றிக்கண்ணனே, நாதாந்தம்-நாதத்தத்துவத்தின் முடிவில், காட்சி - தரிசனமருளுகின்ற, பேறே-இலாபமே, என்க.

(வி - ளா.) வேதவித்தாயும், ஞானவித்தாயும், மலரகிதமாயும், நாதாந் தத்தின் கண்ணேவிளங்குவதாயுள்ள நிவக்களவடிவினையினும் ஆன்மாக்க ளின் அனுக்கிரகமாக சுகளவடிவனையென்பார், கண்ணுதலே என்றனர். முதல் வன் உயிருக்குயிராய் விளங்குபவனாகலின் விளங்க வெனக்குள்ளே விளங்கா நின்றென்றனர், ‘நீராயுருக்கியென்றொருயிராய்நின்றானே’ என்றதனாற் காண்க.

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
 ஞாதுருவே ஞானமே ஞேய மேநல்
 வேதமே வேதமுடி வான மோன
 வித்தேயிங்கென்னை யினி விட்டிடாதே.

(இ-ள்.) நாதமே - நாதரூபமே, நாதாந்த - நாதமுடிவாகிய, வெளியே -
 சிதாகாமமே, சுத்த - பரிசுத்தமான, ஞாதுருவே - ஆன்மாவே, ஞான்மே - ஞா
 னமே, ஞேயமே - சிவமே, நல்வேதமே - சிறந்த வேதமே, வேதமுடிவான -
 வேதாந்தமாகிய, மோனவித்தே - மவுன நிலையே, இங்கு - இவ்விடத்து. என்
 னை - அடியேனே, இனி - இனிமேல், விட்டிடாதே - கைவிடாதே, என்க.

(வி-ரை.) ஞாதுருவேன்பது காண்பான், ஞானமென்பது காட்சி, ஞே
 யமென்பது காணப்படுபொருள், இவற்றைத்திரிபுடி என்பர். பரமஞானங்
 க்கம். “அறியுமல் வறிவுதானாய் விக்ருமறி வோடொன்றி, லறிவொடானந்த
 மாகி யதீதமாய் கின்றதன்றே” என்றதனால் ஞாதுருவே ஞானமே ஞேயமே
 என்றனர்.

(கூசுச)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னீழ்மணி லொருநால் வர்க்குங்
 கடவுணீ யுணர்த்துவதுங் கைகாட் டென்றும்
 சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
 துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றோ.

(இ - ள்.) கல்லாலின்-கல்லாலவிருட்சத்தின், நிழல் தன்னில் - நிழலில்,
 ஒருநால்வர்க்கும் - சனகாதிகளாகிய நால்வர்க்கும், கடவுள் - முதல்வனாகிய
 தேவரீர், உணர்த்துவது - உபதேசிப்பதும், கைகாட்டு என்றால் - கைக்குறிப்
 பே யாமாயின், சொல்லாலே - அது சொல்லினாலே, சொல்லப்படுமோ - சொல்
 லத்தகுந்ததோ, சொல்லுந்தன்மை - சொல்லுந்தன்மையானது, துரும்புபற்றி -
 துரும்புபற்றி, துணிபேயன்றோ - துணிவினை நிகர்த்ததல்லவா, என்க.

(வி-ரை.) திருக்கயிலையிலே கல்லாலடியிலே முதல்வன் தட்சணாமூர்
 த்தி கோலங்கொண்டு சனகர், சனர்க்குமாரர், சனந்தனர், சனாதரர், நால்வ
 ருக்கும் மோன நிலையினைச் சின்றுத்திரையாற் காட்டி விளக்கினராகலின்
 அவ்வண்மையினை வைகரி வாக்கால் விளக்குவது கூடாதென்பார். சொல்லா
 லே சொலப்படுமோ என்றனர். மரக்கலங்கொண்டு கடல்கடப்பார் கரை
 யேறுவர், துரும்பைப்பற்றிக் கடல் கடப்பார் கரை ஏறலின்றிக் கடலிலழுந்
 திவிடுவர். அதுபோல சின் முத்தியாயி னுண்மை யறிந்தவர் பிறவிக்கடல்
 கடந்து முத்தியங் கரையேறுவர். சொல்லாலே சொல்லித் திரிபவர் பிறவியி
 லழுந்துவர் என்பதாம்.

(கூசுரு)

அன்றோ வா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
 யத்தனையும் வெவ்வேறு யாற்ற நேரே
 நின்றாயே நினைப்பெறுமா மெவ்வா ருங்கே
 நின்னருள்கொண் டறிவதல்லா நெறிவே றுண்டோ.

லாமல், செறி - அறியும்வழி, வேறுதலாட்டே. (அ.நா.பு. 1.1.10)
(வி-ரை.) முக்கூற்றிப் புறச்சமயத்தவர்களும் உண்மைச்சமய மின்ன
தென வறிபாது தங்கள்தங்கள் கண்மத்துக் கீடாக வெய்வொரு சமயத்தி
னாக் கற்பித்துக்கொண்டு அச்சமயத்திற் பிரதிபாதிக்கபடுந் தெய்வமே தெய
வமெனச் சாதிப்பது பிதற்றுகாரென்பார். வெய்வொருபற்ற என்றனர். அந்
தனமரற்றினும் அவரவர் கொண்ட கொள்கை அதிகாரி பேதத்தால் உண்டா
யினையயின் அத்தகையினர்கட்கும் அவரவர் கருத்தின்படி முதல்வனே விள
க்கியருள்வ னென்பார், நேரே நின்றாயே என்றனர், 'சமயகோடிகளெலாந்
தச்செய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வனதூவாசிரியர் முன்னங்குறிவைத்ததும் இக்கருத்துப்பற்றியேயென்க.
அத்தகையினரும் அவரவர்கொள்கைகளை முதல்வன ருள்கொண்டே அறிவ
ரென்பார், அருள் கொண்டறி வதல்லானெறி வேறுமுண்டோ என்றனர். திரு
வாசகம், 'அவனருளாலே யவன்றான் வணங்கி' என்றதனார்காண்க. (சூசக)

கோதை யொரு கூறுடையாய் கூறும் கூறும்.

(வி - னா.) பிரபஞ்ச காரியத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது மாயையாகையினாலும், அம்மாயை சடமாகலின் தானே காரியப்படாதாகலினாலும் இதனைக் காரியப்படுத்துபவன் முதல்வனாகலினாலும், நினைவேயன்றி யகிலம் வேறே என்றனர். பிரபஞ்சக் கூறுகளாகிய பஞ்சபூதங்கட்கு முதல்வன் நிமித்தகாரணமாகலின் நில நீர் தீக்கால்வானுநீ யவாத குறியாது என்றனர். இங்ஙனமே ஆன்மாக்களும் முதல்வன் ஆட்டுவிக்க ஆடுகின்ற தன்மையுடன் கூடியிருத்தலின் மாங்கள் வேறே என்றனர் திருவாசகர். "நிலம் நீர் நெருப்புயிர் நீன் விசுப்பு நிலாப்பகலோன், புலனாபமைந்தனோடென்வகையாப்புணர்ந்து நின் முன்." என்றதனாற் காண்க. (கூகா)

கூறாய வைம்பூதச் சமையைத் தாங்கிக்

குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்னே

மாறாத கவலையுடன் சுழல வென்னை

வைத்தனையே பரமேனின் மகிமை நன்றே.

(இ. ள்.) கூறுஆய - கூறுகளையுடையனவாகிய, ஐம்பூதம்-பஞ்சபூதங்களாலாக்கப்பட்ட, சமையை - தேகசமையை, தாங்கி-சுமந்து, குணமிலா-நற்குணமில்லாத, மனம் எனும் - மனம் என்கின்ற, பேய் - பேய்ப்பிடித்த, குரங்கின்பின்னே - குரங்கின் பின்னொடர், மாறாத-நீங்காத, கவலையுடன், கவலையோடு, சுழல-சுழலும்படி, என்னை - அடியேனே, வைத்தனையே-வைத்தாயே, பரமே - பரம்பொருளே, நின்-தேவரீரது, மகிமை-பெருமை, நன்று-அழகியது, என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சீகரிக்கப்பட்ட பஞ்சபூதத்தினைக் கூறாய ஐம்பூதமென்றார் அதாவது பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச்செய்து அவைகளின் பாதியை நன் நான்காகப் பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இதராமிசத்திற் கூட்டிப் பஞ்சீகரணப் படுத்த ஸ்தூலபூத பௌதிகங்களாம். மனமானது நிமிடத்திற் குரிமிடம் மாறிமாறிப் பிரபஞ்சமுழுவதும் சுழன்றுகொண்டிலவதனால், இயற்கையிலேயே சேட்டையுடன் கூடிய குரங்கானது பேயாற்பிடியுண்டா லென்ன நிலையினையொக்கும் மனமென்றனர். (கசுஅ)

நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங் குண் டிடா

நானாகி நீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே

யின்றெனக்கு வெளியானு லெல்லாம் வல்ல

விறைவாரின் னடியருட னிருந்து வாழ்வேன்.

(இ - ள்.) நன்றெனவும்-நன்மையென்றும், தீது எனவும்-தீமையென்றும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, இங்கு-இவ்வுலகில், உண்டோ - உளதோ, நீ - நீ, நான் ஆகி-நானாயிருந்த, நியாயம்-நியாயமானது, இன்று-இப்பொழுது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, சற்று - சிறிது, வெளியானுல் - தெரிந்தால், எல்லாம் வல்ல - எல்லாம் செய்யவல்ல, இறைவா - இறைவனே, நின்-தேவரீரது, அடியருடன் - அடியாரோடு, இருந்து-கூடியிருந்து, வாழ்வேன்-சுகவியாவேன், என்க.

(வி-ரை.) நன்மையும் தீமையும் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி நிகழுமாகலினாலும், அக் கன்மஞ்சடமாகலினாலும் அக்கன்மத்தினை முதல்வனே காரியப்படுத்துவனாகலினாலும், நன்றெனவுந் தீதெனவுமெனக் கிங்குண்டோ என்றனர். நானாகி நீயிருந்த நியாயம் என்றது சுத்தாத்துவிதபாவனை. அதாவது உடம்பே நானென்றும் அதுநீக்கிய வழிப்பிரமம்நானென்றும் இங்ஙனம் விபரீதமாக வுணர்கின்ற உயிரானது சுட்டுணர்வுட்பட்டவப்பாசமுமன்று, சுட்டுணர் விறந்துகின்ற வப்பதிப்பொருளுமன்று, இரண்டற்கும்வேறெனக்கண்டுவேறுகிய பாசத்தை மேற்கூறியவாற்றுவொருவி, வுணப்பதிப்பொ

௧௭௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை

ருள் வேரூயினும் வியாப்பிய வியாபகபாவகத்தாற் கண்ணொளியும்நூயிற் றினொளியும்போல வேற்றமை சிறிதுந்தோன்றாதவாறுஒற்றித்துநிறற்ற்ரு ரியதனது தொண்டினையும் இறைவன் கலப்பினையும் நோக்கிநின்ற,கரு டோகம் பாவனை யொருவன் செய்யப்பெறுமாயின்,அக்கருடனம்மாந்திரி கனுக்குவேராதலின்றி யத்துவிதமாய்த்தோன்றி விடத்தை நீக்கித்தெளிவு செய்யுமாறுபோல, முதல்வனு மிவனில் வேராதலின்றி அத்துவிதமாய்த் தோன்றி மலங்களை நீக்கிச் சுத்தனாகச்செய்தல் வேதாந்தமகாவக்கியத்தி ற்கும் இதுவே பொருளாகக் கொள்க. நானுகி நீ விருந்த நியாயம்என்பதற் கு ஆன்மாவைப் பரமான்மாவாகத் தெளிந்துகொண்ட நியாயம் எனப்பொ ருள்கோடல் பொருந்தாதோ எனின்,அது “யாங்களே கடவுளென்றிபொ தகத்தவரும்”எனவும், “சொல்லுக்கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவேய ல்லம்பகலுமரற்றுவதென்” எனவும் இவ்வாசிரியரே முன்னங்கூறி அப் பொருளைமறுத்திருத்தலினாலும். “வழித்தலைவான்சுழல்கின்றேனுனைப் போலெனைப் பாலிக்கமாட்டேன்” எனக்கட்டளையிட்டிருத்தலினாலும் அவ்வுரைபொருந்தாது. அன்றியு இச்செய்யுளிலேயே அடியருடனிருந்து வாழ்வேன்என்றவாக்கியமு மப்பொருளை மறுக்கும். (கூசக)

வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவு மிரண்டாப் பேசும்

வையகத்தார் கற்பனையா மயக்க மான

பாழ்வலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய் வாழப்

பரமேனின் னுனந்தப் பார்வை யெங்கே.

(இ-ள்.) வாழ்வு எனவும் - வாழ்வென்றும், தாழ்வு எனவும் - தாழ் வென்றும்,இரண்டு ஆ-இருவிதமாக, பேசும்-விவகரிக்கின்ற, வையகத்தார்- உலகத்தாருடைய, கற்பனை ஆம்-கற்பனை யென்கிற, மயக்கம் ஆன-மயக்க மாகிய, பாழ்வலையை-பாழாகியவலையினை, கிழித்து-சிதைத்து, உதறி-உத றிவிட்டு, செயல்போய்வாழ்-செயலற்று வாழ்தற்கு,பரமே-பரம்பொருளே, நின்-உனது, ஆனந்தப்பார்வை - ஆனந்தநோக்கம், எங்கே-எங்கே, என்க

(வி-ரை.) வாழ்வால் வருவது விருப்பும்தாழ்வால்வருவதுவெறுப்புமா கலினாலும் இவ்விருப்பு வெறுப்பு மேலைச் சென்மத்திற்குவித்தாய்முடியுமா கலினாலும் வாழ்வினையும் தாழ்வினையும் பெரியோர் சமமாகப்பார்ப்பாராக லின் இவைகற்பனையெனவும்,இவற்றினிடத்துச் சமபுத்திபாராட்ட வேண் டமென்பார்,கிழித்துதறி யெனவும் கூறினர். சிவஞான சித்தியார், “மேலைக் குவித்துமாகி வினாந்தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்துவருமாபோலநாம்செய்யும் வினைகளெல்லாம், மேலத்தான் பலமாய்ச் செய்யுமிதமகிதுங்கட்கெல்லா, மூலத்ததாகி யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே” என்றதனாற் காண்க.

எங்கேயெங் கேயருளென் றெமையி ரந்தா

னேழையிவ னெனவு மெண்ணி யிச்சை கூரு

மங்கேயங் கேயெளிவந் தென்னை யாண்ட

வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்து போனேன்.

(இ-ள்.) ஏழை இவன் - ஏழையாகிய இவன், அருள் - திருவருள், எங்கே எங்கே என்று - எவ்விடத்து எவ்விடத்து என்று, எம்மை இரந்தான் எனவும்-எம்மையாசித்தானெனவும், எண்ணி-நினைந்து, இச்சை கூடும்-யான் விரும்புகின்ற, அங்கே அங்கே-அவ்வவ்விடங்களிலே, எளிவந்து-எளிதில் வந்து, என்னையாண்ட - அடியேனே யாட்கொண்ட, ஆர் அமுதே - அரிய வமுதமே, உனை - தேவாரை, காண்பான்-தரிசிக்கும் பொருட்டு, அலந்து போனேன் - துன்பப்பட்டுப் போனேன் என்க.

(வி-ரை.) உபதேசமலை “நாடுக ராலயங்க ணுகமுழையெங்கெங்குந் தேடியுண்ணைந்த திகைத்தலறி” என்றதற்கேற்ப ஆசாரியன் திருவருள் அடையவேண்டுமெனு மவாவுடையார் பலவிடங்களு நாடிச் செல்வராகலின் எங்கெங்கே யருளென்று.....அலந்துபோனேன் என்றனர். அங்கு நாடவே ஆசாரியன் அங்கங்கேவந்து ஆட்கொண்டனரென்பார், அங்கங் கேயெளிவந்தென்னை யாண்ட என்றனர், (சுஎக)

போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா விங்ஙன்
பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்கி னேனென்
ஞானநா யகனேநின் மோன ஞான
நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நானெந் நாளோ.

(இ-ள்.) போன நாட்டு - சென்றநாள்களைக் குறித்து, இரங்குவதே-இரங்கலே, தொழில்-ஆ-தொழிலாக, இங்ஙனம்-இவ்வாறு, பொருந்தும் நாள்-அத்தனையும்-பொருந்திய யெல்லாநாள்களையும், போக்கினேன்-கழித்தேன், என்-அடியேனது, ஞானநாயகனே-ஞானத்தலைவனே, நின்-தேவாரது, மோன-மவுனமான, ஞானநாட்டம்-ஞானநோக்கத்தை, உற்று-அடைந்து, வாழ்ந்திருக்கும்நான்-வாழ்ந்திருக்கும் நான், எந்நாளோ-எந்நாளோ, என்க.

(வி - ரை.) பதிபகபாசவிளக்கம், “உலகநெருப்பைக் கடந்தொழியா ஞானவுததிமடுப்பேனே” என்றபடி இனித்திருவருள் எப்போதுகிட்டுமோ வென வெண்ணி யெண்ணியிரங்க வேண்டுமென்பார், ஞானநாட்ட முற்று வாழ்ந்திருக்குநா னெந்நாளோஎனவும் சென்றகாலத்தைப்பற்றியெண்ணி யிரங்கலிற் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை என்பார், போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா எனவும் கூறினர். பட்டினத்தார் “போனத்தை மீளநினைக்கின் றனை யெண்ணுத்தியதே” என்றதனற் காண்க. (சுஎஉ)

நாட்பட்ட கமலமென்ன விதய மேவு
நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரி மார்கண்
வாட்பட்ட காயமிந்தக் காயமென்றோ
வன்கூற்று முயிர் பிடிக்க வரும் நீதி.

(இ - ள்.) நாட்பட்ட-அன்றலர்ந்த, கமலம் என்ன-தாமரைமலர்போல வெண்ணி, இதயம்-மனதில், மேவும்-பொருந்திய, நறுதேனே - நறுவியதேனே, துன்மார்க்கம்-தீயநெறியுள்ள, நாரிமார்-மாதர்களுடைய, கண்-கண்க

௩௮௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

னாகிய, வாள்பட்ட-வானாயுதம் தாக்கிய, காயம்-சரீரம், இந்தக்காயம்-இச் சரீரம், வல்குற்றும்-கொடிய இயமனும், உயிர்-உயிரினை, பிடிக்கவரும்-கவரவருகிற, அந்தி-அந்திரியாயம், என்றோ-எக்காலமோ, என்க.

(வி.ரை.) பட்டினத்தாரீ-“பெண்ணுகி வந்தொரு மாயப் பிசாசம்பிடித் திட் டென்னைக், கண்ணால் வெருட்டி முலையால் மயக்கிக் கடிதடத்துப் புண்ணுங் குழியிடைத் தள்ளியென் போதப் பொருள்பறிக்க வெண்ணுது னைமற் தேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே.” என்றதனால் துன்மார்க்க நாரி மார்கள் என்றனர். மாதர்கள் தம் வாயாற் பேசிக் கிரகிக்கவேண்டியவனை த்றையும் கண்ணாலேயே கிரகித்துக் கொள்ளுவராகலின் கண்ணை யெடுத்துக் கூறினர் திருக்குறளி, “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்க, னென்ன பயனுமில்” என்றதனாற் காண்க. அக்கண் வானையொத்து புருடர்க்கு அதிகத்தீங்கு செய்தலின், கண்வாடப்பட்டகாயம் என்றனர், திருவருட்பா, “பாட்டையார் - எண்வானெனிலஞ்சி யேகுகின்ற யேந்திழையார், கண்வாளுப்பக் கனிந்தனையே.” என்றதனாற் காண்க. (கௌட)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்கே
நித்தியரா மவர்களுங்கே நெறிதப் பாத
சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே
தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்பதானால்.

(இ - ன்-) தற்பர - தற்பரனே, நீ-தேவாரே, பின்னும் ஒன்றை - வேறொரு அண்டத்தினை, சமைப்பது ஆனால் - சமைப்பதாயின், நீதியெங்கே. இப்போது வழங்குவரும் நியாய மெங்கே, மறை எங்கே-வேதங்கள் எங்கே மண்விண் எங்கே - பூவுலகம் விண்ணுலகம்எங்கே, நித்தியர் ஆம்-நித்தியர்களாகிய, அவர்களுங்கே-அவர்களுங்கே, நெறிதப்பாத - ஒழுக்கம்தவறாத, சாதி எங்கே-சாதியெங்கே, ஒழுக்கம் எங்கே - ஆசாரம் எங்கே, யாங்கள் எங்கே - நான்கள் எங்கே, என்க.

(வி - ரை.) இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்தில் சகல போகங்களும் முதல் வன் ஆனைமாத்திரமா நிகழுமெனவும், இவைகளில் சித்தமின்றி வேறொரு உலகத்தினை யுண்டாக்கி விடுவானாயின் இவ்வுலகம் பாழாய்விடுதலிற்றடையல்ல யாகலின் சர்வமும் அவன் சித்தத்தின் வழிநடக்குமென்பதாம். பட்டினத்தாரீ. “தெய்வச்சிதம்பரதேவாவான் சித்தத்திரும்பிவிட்டால், பொய்வைத்த சொப்பனமாமன்னர் வாழ்வும் புவிபுமெங்கே, மெய்வைத்தசெல்வமெல் கேமண்ட லீகர்தம் மேடையெங்கே, கைவைத்த நாடகசாலையெங்கேயிதகண்மயக்கே” என்றதனாற் காண்க. (கௌட)

ஆனாலும் யானெனதிங் கற்ற வெல்லை
யதுபோது மதுகதிதா னல்லவென்று
போனாலும் யான்போவ னல்லான் மோனப்
புண்ணியனை வேறுமொரு பொருளை நாடேன்.

(இ-ள்.) ஆனாலும் - ஆயினும், இங்கு-இவ்விடத்து, யான் எனது - யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரம், அற்ற எல்லே ஒழிந்தஇடம், அதுபோதும்-அதுவே போதுமானது, அது-அத்தகையஇடம், கதிதான் அல்லஎன்று - மோட்சம் அல்லவென்று, போனாலும்-நீங்கினாலும், யான் - அடியேன், போவன் அல்லால் - அந்தநிலையிலேயே போவனல்லது, மோனபுண்ணியனே - மவுனத்தை யுணர்த்தும் புண்ணியருபனே, வேறும்-அதற்கன்னியமாக, ஒருபொருளை-வேறுபொருளை, நாடேன்-விரும்பேன். என்க.

(வி - ரை.) யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலைக்கண்கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை யறுத்துள்ள ஒருவன் யாவன் அவன் மெய்யுணர்வோனாகிய யுயர்ந்தவுலகம் பெறுவானாகவின் அந்தநிலையே போது மென்பார், ஆனாலும்யானெனதிங் கற்ற வெல்ல யதுபோதும் என்றனர். க்ருக்துநள். “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாணோர்க், குயர்ந்த வுலகம்புகும்” என்றதனாற் காண்க. (கூஎடு)

பொருளேநின் பூரணமே விட்ட காலம்

போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ

விருடானுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ

வின்பமுண்டோ தன்பமுண்டோ யாமங் குண்டோ.

(இ - ள்.) பொருளே-பரம்பொருளே, நின்பூரணம் - தேவரீரதுதிருவருளின் நிறைவு, மேலிட்டகாலம் - அடியேனுக்கதிகரித்தகாலத்தில், போக்குவரவு உண்டோ - போக்கு வரவுகள் உளதோ-தற்போதம் உண்டோ - முனைவுஉளதோ, இருந்தான் உளதோ - அந்தகாரமுண்டோ, அல்லால் - அன்றி, வெளிதான் உண்டோ - ஒளிதானுளதோ, இன்பம்' உண்டோ-சுகமுளதோ, தன்பமுண்டோ - துக்கமுளதோ, யாம் அங்கு உண்டோ - நாங்கள் அவ்விடத்துளமோ (ஒன்றுந் தோன்றது). என்க.

(வி - ரை.) சூரியனுடையஒளியில் கண்ணானது இரண்டறக்கலந்துநின்றபோது உலகந்தோன்றாதவாறுபோல, அகண்டாகாரபரிபூரணமாய் உயிர்க்குயிராய் நிற்கின்ற முதல்வனது திருவருளில் ஆன்மா விரண்டறக்கலந்துநின்றபோது ஒன்றுந் தோன்றாதென்பார், நின் பூரணமே விட்டகாலம் போக்குவரவாதியனவுண்டோ என்றனர். பதிபகபாசுவிகீகம். “ஆதவன் நன்னைப் பார்த்திட்டகிலத்தைப்பார்த்தபோது, வாதவனொளிமே விட்டேயகிலந் தோன்றாதவாபோற், சேதனச்சிவத்தை நோக்கிச்செகத்தினை நோக்குங்காலச், சேதனச்சிவமேவிட்டுச் செகமெலா மறைந்துபோமே.” என்றதனாற் காண்க. (கூஎக)

உண்டோநீ படைத்தவுயிர்த் திரளி லென்போ

லொருபாவி தேகாதி யுலகப் பொய்யாக்

கண்டேயு மெள்ளளவுத் துறவு மின்றிக்

காசினிக்கு. ள்ளிலைந்தவரார் காட்டாய் தேவே.

நாஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ - ள்.) நீ - தேவரீர், படைத்த - உண்டாக்கின - உயிர்த்திரளில் - ஆன்மகோடியுள், என்போல்-எண்ணப்போல, ஒரு பாவி-ஒருபாவி, உண்டோ-உள்ளோ, தேகாதி-தேகமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட, உலகம்-உலகமானது, பொய்-ஆ-பொய்யாயிருக்க, கண்டேயும்-தெரிந்தும் என்அளவு-எள்ளத்தனையாகிய, துறவும் இன்றி - துறவும் இல்லாமல், காசினிக்குள்-உலகத்துள் - அலைந்தவர் - உழன்றவர்கள், ஆர் - யாவர், காட்டாய் - காட்டுவாய், தேவே - கடவுளே, என்க.

(வி - ரை.) பிரபஞ்சமனைத்தும் எந்நாளும்ஒருபடித்தாக நிலையுறுதலின்றி நாளும் நாளும் காரியப்பட்டு வருதலைப் பிரத்தியட்சமாக வனுபவித்து வந்தும் அவற்றில் வெறுப்புண்டாகி அக்காரியப்பாட்டால் விளையும் சுகதுக்கங்களினின்று நீங்கித்தனித்துவாமுதலின்றி மேலும் மேலும் அக்காரியப்பாட்டினையனுபவிப்பா னுழலுகின்றே னென்பார், துறவு மின்றிக்காசினிக்கு எலெந்தவரார் என்றனர். (கௌ)

தேவரெலாந் தொழச்சிவந்த செந்தான் முக்கட்
செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச் செவிக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொன் முற்று மோதான்.

(இ - ள்.) தேவரெலாம் - பிரமாதி தேவரனைவரும், தொழ - வந்து வணங்குதலால், சிவந்த - செவந்த, செந்தான் - செவ்விய திருவடிகளையும் முக்கண் - திரிநேத்திரங்களையு முடைய, செங்கரும்பே - செம்மையாகிய கரும்பே, மொழிக்குமொழி - சொல்லுக்குச்சொல், தித்திப்புஆக-உருசியாக, மூவர்சொல்லும் - மூவர்பாடிய, தமிழ் - தமிழ்ப்பாடல்களை, கேட்கும் - கேட்கும், திருச்செவிக்கு - திருச்செவிகளுக்கு, மூடனேன்-மூடனாகிய நான், புலம்பியசொல் - புலம்பிய சொற்கள், முற்றுமோ - ஏற்கப்பெறுவனவோ, என்க.

(வி - ரை.) திருக்கயிலையிலே திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ கண்ட பரசிவன் நிருவடியில், பிரமாதி தேவர்கள் தினமும் வந்துபணியுந்தோறும் அவர்கள் திருமுடி படுதலினால் அத்திருவடி சிவந்திருக்குமென்பார், சிவந்தசெந்தான் என்றனர் - மூவராவார் ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடையவரசு, ஆளுடைய நம்பி, எனப்படுவார். சிந்தைக்கினிதாயும் செவிக்கினிதாயும் வாய்க்கினிதாயும் தேன்பால் தீங்கன்னல்அதுமுதலிய வொப்பவினித்து எவரையும் சிவானந்தமயமாக்குதலின், மொழிக்கு மொழித்தித்திப்பாக என்றனர். ஈண்டுதமிழ் என்றது திருக்கடைக்காப்பு, திருப்பாட்டு, தேவாரமாகிய மூன்றையும். இவற்றில்முதல்வனுக்கு அதிகப் பிரியமென்பார், தமிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கேஎன்றனர். “மூவர்தமிழ்க்குருகரன்” எனவும், “ஒழித்திடும்பவப்பகைவிரைந்துள்ளமே யாது மூதுணர்வோர்முற், பழிச்சபாடலை யாற்சுவை விடர்க்கிளம்பாவைய குரரபோலும்.” எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கௌ)

முற்றுமோ வெனக்கினியா னந்த வாழ்வு
முதறிவுக் கினியாய்நின் முளரித் தாளிற்
பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோ வையோ
பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்தி லாயோ.

(இ-ள்.) எனக்கு - அடியேனுக்கு, இனி - இனி, ஆனந்த வாழ்வு-சுக வாழ்வு, முற்றுமோ-கிட்டமோ, முதறிவுக்கு-பேரறிவிற்கு, இனியாய் -இனி மையானவனே, நின் - தேவரீரது, முளரி-தாமரை மலர்போன்ற, தாளில்- திருவடிகளில், பற்றுமோ-விருப்பமோ, சற்றும்இல்லை-சிறி துமில்லை, ஐயோ ஐயோ-அந்தோ அந்தோ, பாவிபடு-பாவியேன் அனுபவிக்கின்ற, கண்கலக் கம்-கண் கலக்கத்தை, பார்த்திலாயோ-பார்த்திலாயோ, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவடித்தாமரை மலரில் பற்றிலாதா ருக்கு ஆனந்தவாழ்வு உண்டாதலில்லையாகலின், சற்றும்பற்றிலாதவனுக்கு எங்குனங்கிடைக்குமென்ப பரிதபித்துச் சொல்வார் ஐயோ ஐயோ வென் றனர்.

(க௭க)

பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைகாட்டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ

(இ-ள்.) பார்த்தன-கண்ணுற்கண்டன எல்லாப்பொருளும், அழியும்- அழியாநிற்கும், அதனால்-ஆகையினால், சுட்டிப்பாராதே-சுட்டிப்பார்த்திடா தே, பரமே - பரம்பொருளே, மோனமூர்த்திவடிவாய்-மவுனகுருவடிவாகி, உணர்த்தும்-அறிவுறுத்திய, கைகாட்டிம் உண்மை-கைகாட்டலின் உண்மை யானது, முற்றி - முற்றுப்பெற்று, எனது - அடியேனது, அல்லல்வினை-து ன்பத்திற்கேதுவாகிய கருமங்கள், முடிவது - முடிவு பெறுவது, என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவாற் சுட்டியறியப்படும் பொருளுனைத்தும் அசத்திய முமாய் நிலைநில்லாததுமாயிருத்தலின், பார்த்தனவெல்லா மழியும் என்ற னர். சுட்டுப்பொருள்களில் ஒருசாரனவேயன்றி அனைத்து மசத்தாதலில் லையெனுந் தார்க்கிகரை நோக்கிச் சுட்டுப் பொருளுனைத்தும் அசத்தென்ப துபற்றி எல்லாமென்றனர், சிவஞானசீத்தியார். “அசித்தாம் சுட்டி யுணர் பொருளான வெல்லாம்” என்றதனற் காண்க. ஆகலின் இச்சுட்டுப் பொரு ள்களைத்தற்போத முன்னிட்டிப் பாராமல் திருவருளை முன்னிட்டிப் பார்த் தல்வேண்டுமென்பார், பாராதே பார்த்திருக்க என்றனர். முதல்வன் சகனீ கரித்துவந்து குருவடிவாகிச் சின் முத்திரைகாட்டியாட்கொண்டாலல்லது வினையொழியாதென்பார், அல்லல் வினைமுடிவதென்றோ என்றனர். (க௭௦)

என்றுநீ யன்றுளம்யா மென்ப தென்னை
யிதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவனீ யெமைப் படைக்கும்
பொற்புடையா யென்னினது பொருந்திடாதே.

செ.அ.ச தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(இ-ள்.) நீ - தேவரீர், என்று உளை - என்று உள்ளாய், அன்று - அக் காலத்தி, யாம்-யாங்களும், உளம் - உள்ளோம், என்பது - என்று சொல்வது, என்னை - என்ன, 'இதுநிற்க-இதுகிடக்க, எல்லாந்தாம்-எல்லாப்பொருள்களுமே, இல்லையென்றே-இல்லையாமாதே, பொன்றிடச்செய்-அழித்திடச் செய்தலில், வல்லவன் - வல்லவனாகிய, நீ-நீயே, எம்மைப் படைக்கும். எங்களைப்படைக்கின்ற, பொற்பு உடையாய்-பொலிவினையுடையாய், என்னின்-என்றால், அதுபொருந்திடாதே - அதுபொருந்திடாதோ, என்க.

(வி-ரை.) என்று பதியுண்டோ அன்றே ஆன்மாவுளராகி எக்காலத்தும் பதியும் பசுக்களும் அனாதி ரித்தியராய் விளங்கலின், என்றுளை நீ யன்மனம் யாம் என்றனர். தீருமநீரீரம். "பதிபசுபாசமெனப் பகர்மூன்றில், பதியினைப்போலப் பசுபாசமனாதி." என்றதனாற்சான்றக. இக்கருத்தினையே இவ்வாசிரியர் முன்னமும், 'என்று நீ யன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ' என்றனர். இங்ஙனமாயின், பொன்றிடச் செய்வல்லவனென்றும் படைக்கும் பொற்புடையானென்றும் சங்காரத்தையும் சிருட்டியையும்சொல்லுவானேனெனின், சங்காரமாவது கன்மத்தினு லலைப்புண்ணு மான்மாக்களையொடுக்கி யிளைப்பாற்றுகை. அங்ஙனமொடுங்கிய காலத்து மலத்தோடு மொடுங்கினராகலின் அம்மல நீங்குகைப் பொருட்டாகத் தனுசுரணபுவன போகங் னோடுங் கூட்டுதல் சிருஷ்டி. இங்ஙனங் கூறுக்கால் பதி பசு பாசம் அனாதி யென்று கூறி சங்காரமும் சிருட்டியும் சொல்வது முரண்படுமென்பார், பொருந்திடாதே என்றனர். இதனால் ஏகான்மவாதிகளும் சூனியோபதானவாதிகளும் மறுக்கப்பட்டனர். (ச.அ.ச)

பொருந்துசக மனைத்தினையும். பொய் பொய் யென்று
புகன்றபடி மெய்யென்றே போதருபத்
திருந்தபடி யென்றிருப்பதன்றே யன்றே
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக் காலம்.

(இ-ள்.) பொருந்து - பொருந்திய, சகமனைத்தினையும் - உலகமுழுவதினையும், பொய்பொய் என்று-அறித்தியமென்று, புகன்றபடி- தீர்மானித்தபடி, மெய் என்றே- (அங்ஙனம் பொய்யென்றதே) சத்தியமென்றே, போதருபத்து-ஞானருபத்துடன், இருந்தபடி-இருந்தவண்ணம், என்றுஇருப்பது-எக்காலமிருப்பது, அன்றேயன்றே-அக்காலத்திலல்லவோ, எம்பெருமான்-எமது பெருமானே, யான் - நான், கவலை - துன்பம், எய்தாக்காலம் - அடையாதகாலம், என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு சகம்என்பது பஞ்சபூதக்கூட்டத்தை, பூமி நீர் தீ வளி வானமிவைகள். ஆகாயமுதலாக வொன்றி னென்றாகத்தோன்றிக்காரியப்பட்டு நின்றுதிக்குமுறையால், சகமனைத்தினையும் பொய் பொய் என்றனர் ஈண்டு பொய்என்றதற்குச்சூரிய மெனக்கொள்ளாதுதிரிவிடனப்பொருள் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளாக்கால்ஆசிரியர்கருத்தினுக்குமாறு பட்டு, "கருதுகாரணமுண்டாகக் காரியமுள்ளதாகி, வருதலாலநாதியையும்

என்னுஞ் சருதியுடன் முரணும். சகம் எக்காலத்தும் நிலையுறுதலின் திக் காரண காரியப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் எனு மெய்யினையுணர்ந்தவரே கவலையற் றிருப் பாரென்பார், கவலை யெய்தாக்காலம் என்றனர். (கூஅஉ)

காலமே காலமொரு மூன்றுங் காட்டுங்

காரணமே காரணகா ரியங்க ளில்லாக்

கோலமே யெனைவாவா வென்று கூவிக்

குறைவறநின் னருள் கொடுத்தாற் குறைவோ சொல்லாய்.

(இ - ன்.) காலமே - காலமே. காலம் ஒரு மூன்றுங்காட்டும் - முக்கா லங்களையும் காட்டுகின்ற, காரணமோ - காரணமே, காரண காரியங்கள் - கா ரண காரியங்கள், இல்லா - அற்ற, கோலமே - உருவமே, என்னை - என்னை, வா வா என்று - வா வா என்றழைத்து, குறைவு அற, குறைவு நீங்க, நின் அருள் - நினது அருளினைக்கொடுத்தால், குறைவோ - குறைவாமோ, சொல் வாய் - சொல்லுவாய், என்க.

(வி - ரை.) காலமானது சடமாய், அநேகமாய், நித்தியமாய் முதல்வ னது.சனனி, ரோதயித்ரி, ஆரணி பென்னும் சத்திகளால் அதிட்டிக்கப்பட்டுச் சிருட்டி முதலிய கிருத்தியங்களுக்குத் துணைக்காரணமாக விருக்கவும், முதல்வனை யீண்டுக்காலமே என்றதென்னையெனின், உலகமெல்லாவ் காலத் த்தாற் றேன்றி நின்று அழிந்து காரியப்படுமுகவின் அக்காலமவற்றைக் காரியப்படுத்துங்கால் எல்லாப்பொருட்டும் தான் ஆதாரமாய்த் தனக்கோரா தாரமின்றிநிற்றல்போல, முதல்வன் நிராதாரமாய் நின்றே காரியப்படுத்த லின் ஒருவாற்றானுவமையில் வைத்துக்காலமே என்றனர். சடரூபபுகிய கா லம் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு ஆம்படி முதல்வன் காரியப்படுத்தலின், கால மொரு மூன்றுங்காட்டும் காரணமே என்றனர். இதனை "காலமே கடவு ளாகக் கண்டனம்" என்னும் காலவாதிமதம் மறுக்கப்பட்டது. காரணகாரி யப்படுதல் சடத்துக்கேயன்றி சித்துக்கன்மையின், காரணகாரியங்களில்லாக் காலகோலமே என்றனர். (கூஅரு)

சொல்லாயதகுதி யெல்லாங் கடந்துநின்ற

சொருபானந் தச்சுடரே தொண்டனேனைக்

கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்தநன்றே

கரணமுடனாறுறவுகலக்க மாட்டேன்.

(இ - ன்.) சொல் ஆய - சொற்களால் ஆகிய, தொகுதி எல்லாம் - கூ ட்டமெல்லாவற்றையும், கடந்து நின்ற - தாண்டி நின்ற, சொருபானந்தச் சுடரே - ஆனந்த சொருபமாகியசோதியே, தொண்டனேனை - அடிமையா கிய என்னை, கல்லாகப் படைத்தாலும் - கல்லாகப்படைத்திடினும், மெத்த நன்றே - மிகவும் நல்லதே, நான் - நான், கரணமுடன் - கரணங்களுடன், உறவு - சினைகம், கலக்கமாட்டேன் - செய்யேன், என்க.

நி அசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

(வி - ரை.) சொற்கூட்டமனைத்தும் பாச சாலமாகவினாலும், முதல் வன் பாசஞானத்தா லறியப்படாதவனாகவினாலும், சொல்லாய தொகுதியெ ல்லாங்கடந்து நின்ற என்றனர். கல் முதலிய பதார்த்தங்கட்குக் கரண மில்லையாகவாலும், காரணமில்லையாகவே, பிரபஞ்சசேஷ்டை வினையாதாக வினாலும், வினையாதாகவே துன்பம் இன்பம் உண்டாகதாகவினாலும், உண் டாகாதாகவே பிறப்பு இறப்பு ஏற்படாதாகவினாலும், கல்லாகப்படைத்தாலும் மெத்தநன்றே என்றனர், படைத்தாலும் என்றதனால் அங்ஙனம்படையாது மானுடப்பிறப்பாய்ப் படைத்ததே சிறப்பெனலுமாம். பிறத்ததனாலாய பய னடையாதாவினால் கல்லாகப் படைத்தாலுநன்றே எனக்குறிப்பிட்டனர்.

கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞானதீரர்

கடவுளுனைக் காணவே காயமாதி

புலங்காணார் நானொருவன் ஞானம்பேசிப்

பொய்க்குடு காத்ததென்ன புதுமை கண்டாய்,

(இ - ள்.) கலங்காத - கலக்கமுறாத, நெஞ்சு உடைய - மனத்தையு டைய, ஞானதீரர் - ஞானதீரர்கள், கடவுள் - கடவுளே, உன்னைக்காணவே - தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டே, காயம் ஆதி - உடல் முதலானவைகளி ன், புலங்காணார் - இடங்காணாதவர்களானார்கள், நான் ஒருவன் - யானொருத் தன், ஞானம்பேசி - வாசாஞானம் பிதற்றி, பொய்க்குடு - பொய்யுடலை, காத்தது - காத்திருந்தது, என்ன புதுமை - என்ன அதிசயம், கண்டாய் - கண்டாய், என்க.

(வி - ரை.) முத்தர்களாகிய ஞானிகள் சிவமயமாயிருத்தலின் அவர் கட்கும் பிரபஞ்சத்தோன்றாதென்பார், ஞானதீரர் புலங்காணார் என்றனர். "பதிபசுபாச விஷக்கம்" சேதன சிவத்தைநோக்கிச் செகத்தினை நோக்குங் காலேச்சேதனச் சிவமேலிட்டுச் செகமெலாமறைந்துபோமே." என்றதனற் காண்க. நான் பேசும் ஞானம் உடலைக்காத்தற் பொருட்டேயன்றி வேறல்ல வென்பார், நானொருவன் ஞானம்பேசிப் பொய்க்குடு காத்தது என்றனர்.

கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லாமுன்று

கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசிந்துள்ளன்பார்

தொண்டாடித் தொண்டனன்றோ கருணைநீங்காச்

சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதிநாதா.

(இ - ள்.) யான் - அடியேன், படும்பாடு - படுத்துன்பத்தை, எல்லாம் - எல்லாம், மூன்று கண்ணிருந்தும் - மூன்று கண்கள் தேவரீரிருக்கிருந்தும், கண்டிலையோ - பார்த்திலையோ. தெரியாதோ - தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ, கசிந்து - உருகி, உள் அன்பு ஆர் - உள்ளன்பு நிறைந்த, தொண்டர் - தொ ண்டர்களுக்கு, அடித்தொண்டன் - திருவடித்தொண்டன். அன்றோ - அல் லவோ, கருணை நீங்கா - கிருபை நீங்காத, சுத்த பரிபூரணம் ஆம் - சுத்த பரிபூரணமாகிய, சோதிநாதா - ஒளிவாய்ந்த இறைவனே, என்க.

(வி - ரை.) இரண்டு கண்களையுடைய யாரும் பசுக்களே யாவர், மூன்று கண்களையுடைய வொருவனேபதி. அங்ஙனமாகவும் என்னுன்பத் தினையறியாததென்னை யென்பார், கண்டிலையோ தெரியாதோ என்றனர். நான் உண்மை அடியார் பரம்பரையில் வந்தவனென்பார், தொண்டரடித் தொண்டனன்றோ என்றார்.

(கூஅசு)

சோதியாயிருட் பிழம்பைச் சூறையாடுந்

தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்நாளும்
வாதியாநின்ற வினைப்பகையை வென்ற

வாழ்வே பிங்குனைப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன்.

(இ - ள்.) சோதியாய் - ஒளியாகி, இருள் பிழம்பை - இருட்கூட்டத்தை, சூறையாடும் - கொள்ளுகொள்ளும், தூவெளியே - பரிசுத்தமான சிதாகாயமே, எனை - அடியேனே, தொடர்ந்து தொடர்ந்து - பற்றிப் பற்றி, எந்நாளும், எக்காலமும், வாதியாநின்ற - வருத்தாநின்ற, வினைப்பகையை - கன்ம சத்துருவை, வென்ற - செய்த, வாழ்வே - பெருவாழ்வே, உனைப் பிரிந்து - உன்னைவிட்டு, இங்கு மயங்குகின்றேன் - இவ்விடத்து மயங்கா நின்றேன், என்க.

(இ - ள்.) முதல்வன் அருட்பெருஞ்சோதியாகலின் அவன் முன்னர் இருளனைத்துந் தலையெடாதாகலினாலும், அவன் திருவருளைக்கத்தின் முன்னர் வினையனைத்தும்நீக்கிப்போகாமாகலினாலும், இருட்பிழம்பைச் சூறையாடுந் தூவெளியே எனவும், வினைப்பகையை வென்றவாழ்வே எனவும் கூறினர்,

மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதைகாட்டி

வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வேநானென்

செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதேயென்று

செங்கைகுவிப்பே னல்லாற் செயல் வேறில்லை

(இ - ள்.) மயக்குறும் - மயக்கத்தைச் செய்யாநின்ற, என் - அடியேன், மனம் - மனமானது. அணுகா - பொருந்தாத, பாதை - வழியை, காட்டி - காட்டி, வல் - கொடிய, வினையை - கன்மத்தினை, பறித்தனையே - நீக்கினையே, வாழ்வே - வாழ்வே, நான் - அடியேன், என்செயக்கடவேன் - என்ன செய்யக்கடவேன், செயல் எல்லாம் - செய்கைகள் எல்லாம், நினதே என்று - உன்னதேயாம் என்று, செங்கைகுவிப்பேன் - செவ்விய கரங்களைக் குவிப்பேன், அல்லால் - அன்றி, செயல் - செய்கை. வேறு இல்லை - மற்றொன்றில்லை, என்க.

(வி - ரை.) சீவன் முத்தர்கள் செயலனைத்தும் தனதாகக்கொண்டு முதல்வன் அவர்கட்கு வேண்டியவற்றைப் புரிவனாகலின், செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே என்று செங்கைகுவிப்பேன் என்றனர். தேவாரம்

௫௮௮ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

“யாதேசெயினு நாமல்லோ நீயெனீ, லாதே செய்யுமளவில் பெருமையன்,
மாதேவாகிய வாழ்மூர் மருகனார், போதேயென்று புருத்தும் பொய்கொலோ”
என்றதனற்காண்க. (௬௮௮)

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புருந்துபார்க்கின்

விளங்குபரம் பொருளேநின் வினையாட்டல்லான்

மாறுபடுங் கருத்திலை முடிவின்மோன

வாரிதியினதித் திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா

(இ - ள்.) வேறுபடும் - முரண்படும், சமயம் எல்லாம் - எல்லாச் சமயங்களும், புருந்து - விசாரித்து, பார்க்கின் - ஆராயின், விளங்கு - அச்சமயங்களில் விளங்கும், பரம்பொருளே - பெரிய பொருளே, நின் - தேவரீரது, வினையாட்டல்லால் - திருவினையாடலையல்லாமல், மாறுபடும் - வித்தியாசப்படும், கருத்து இல்லை - கருத்து இல்லையாகும், முடிவுஇல் - முடிவற்ற, மோனவாரிதியில் - மவுனசாகரத்தில், நதி திரள்போல் - நதிக்கூட்டங்கள் போல், வயங்கிற்று, விளங்கிற்று, என்க.

(வி - ரை.) ஒரு சமயம் சொன்னபடி மற்றொருசமயம் சொல்லாது எல்லாச்சமயங்களின் கொள்கைகளும் வேறுபட்டுக் கிடத்தலின், வேறுபடும் எனவும், சமயங்கள் இருபத்து நான்கு வகைப்பட்டுக்கிடத்தலின் சமயமெல்லாம் எனவும், “யாதொரு தெய்வங்கொண்டரத் தெய்வமாகியாங்கே மா தொருபகனார்தாம் வருவர்” என்றதற்கேற்ப, எல்லாச்சமயங்களிலும் விளங்குபவன் முதல்வனே - யாகுவின், விளங்கு பரம்பொருளே எனவும், ஆன்மாக்களின் கண்மத்திற்குத் தகுந்தபடி முதல்வனே சமயங்கள் வகுத்துவைத்தானென்பார், வினையாட்டல்லால் மாறுபடுங்கருத்திலை எனவும், எல்லா நதிக்கும் சுருத்திரமிடங் கொடுத்திருப்பதுபோல, எல்லாச் சமயம் கட்டும் முதல்வனிடங் கொடுத்திருக்கின்றமையின், வாரிதியினதித்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மாவெனவும் கூறினார். (௬௮௯)

அம்மாவீத்தி சயந்தானன்றோ வன்றோ

வகண்டநிலையாக்கி பெண்ணையறிவாம் வண்ணஞ்

சம்மாவேயிருக்க வைத்தாயையா வாங்கே

சுகமயமாயிருப் பதல்லாற் சொல்வானென்னே.

(இ - ள்.) அம்மா - ஆச்சரியம், ஈது - இது, அதிசயந்தான் அன்றோ அன்றோ - அதிசயமல்லவோ அல்லவோ, அகண்ட நிலை ஆக்கி - வியாபகநிலையினை விளைவித்து, என்னை - அடியேனே, அறிவுஆம் வண்ணம் - அறிவு மயமாகும்வண்ணம், சம்மாவே இருக்கவைத்தாய் - சம்மாவேயிருக்கும்படிவைத்தனே, ஆங்கே - அவ்விடத்தே, சுகமயமாய் இருப்பது அல்லால் - சுகசொருபமாக விருப்பது அல்லாமல், சொல்வான் - வேறு - சொல்லுதலுக்குரியதாயது, என்க.

(வி - ரை.) சுட்டுணர்வினோடு ஏகதேசப்பட்டுக்கிடந்த ஆன்மாவின்னுக்குப் பரிபூரணநிலைத்து சும்மாவிருக்கவைத்தான் என்பார். அகண்டநிலைத்து சும்மாயிருக்கவைத்தாய் என்றனர். ஞானமணிமாலே. “போதமற்று நிட்டையற்றுப் பூரணமாமுண்மைதனி, லேதமற்றுச் சும்மாவிரு.” என்றதனாகாண்க. சும்மாவிருக்கும் நிலை சுகமயமேயன்றி வேறல்ல வென்பார், சுகமயமாயிருப்பதல்லாற் சொல்வானென்னே என்றனர். சிவபோகசாரம். “விம்மாதிருந்து விகற்பமறவொன்றாகிச் சும்மாவிருக்கச்சுகம்,” என்றதனாகாண்க.

(௯௯)

என்னே நான்பிறந்துமூல வந்தவாறிங்

கெனக்கெனவோர் செயலிலையே யேழையேன்பான்

முன்னேசெய்வினை யெனவும் பின்னேவந்து

மூளும்வினையெனவும் வரமுறையே நெந்தாய்.

(இ - ள்.) இங்கு - இவ்விடத்து, நான் பிறந்து-நான் உதித்து, உழல - உழலும்படி, வந்த ஆறு - வந்தவழி, என் - யாது, எனக்கு என - எனக்கென்று, ஓர் செயல் இலையோ - ஒருசெயலுமில்லையோ, ஏழையேன்பால் - ஏழையாகிய என்னிடத்து, முன்செய்வினை எனவும் - பிரார்த்துவ வினையெனவும், பின்னேவந்து - மத்தியில்வந்து, மூளும் வினை எனவும் - ஆகாமியவினை எனவும், வர - சொல்லப்பட்டு வருகைக்கு, முறை ஏன் - முறைமையாது, எந்தாய் - எந்தையே, என்க.

(வி - ரை.) சிவஞான சித்தியார், “நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றன் செயலெயென்று, நினைப்பார்க்கு வினைகளுள்லா நீங்குந்தானே,” என்றதற்கேற்ப, எல்லாம் நினைசெயலென்று சுதந்தரமற்று வாழமுடியேற்குப் பிரார்த்துவ மனுபவிக்கவும், ஆகாமியம் வந்தேற்றவும் அவைகட்கேற்றபடி செனன மாணப்பட்டொழுவும், வந்தவாறென்னை யென்பதாம்.

(௯௯௧)

தாயானதண்ணருளை நிரம்பவைத்துத்

தமியேனைப் புவாமற் தள்ளித்தள்ளிப்

போயானதென் கொலையாவேக தேசப்

பூரணத்துக் குண்டோதான்புகலல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) தாய் ஆன் - எனக்குத்தாயாகிய, தண் அருளை - தண்ணிய திருவருளை, நிரம்பவைத்து - நிறையவைத்து, தமியேனை - அடியேனை, புவாமல் - காவாமல், தள்ளித் தள்ளிப்போய் - தள்ளித்தள்ளிவைத்ததனால், ஆனது - உண்டான பிரயோசனம், என் கொல் - யாது, ஐயா - ஐயனே, பூரணத்துக்கு - உனது பரிபூரணத்திற்கு, ஏகதேசம் உண்டோ - ஏகதேசம் உளதோ, புகலல்வேண்டும் - சொல்லவேண்டும், என்க.

(வி - ரை.) சிவஞான சித்தியார். “எல்லாமீசனிடத்தினு மீசனெல்லாவிடத்தினு நிறைந்த வந்நிலை.” என்றதற்கேற்ப, சராசரமயமாகிய ஆன்

மாக்கனெல்லாம் முதல்வனிடத்தும், அம்முதல்வன் மாயாதி தனு வினிலுயிர்
க்துய்யாயும் வியாபித்து நிற்றலால், என்னேவேறே தன்னிவைத்தற்கு நீ
எகதேசப்பட்ட பொருளோ வென்பார், எகதேசம் பூரணத்துக்குண்டோ
என்றனர். (கூகூஉ)

புகலரியநின் விளையாட்டென்னே யெந்தாய்
புன்மையறிவுடைய வெண்ணைப் பொருளாப்பண்ணி
யிகல்வினைக்கு மலமாயைகன் மத்துடே
யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்கமீதோ.

(இ - ன்.) புகல் அரிய - எடுத்துப்பேசுதற்கரிய, நின் விளையாட்டு -
உன் திருவிளையாடல், என்னே - யாதோ, எந்தாய் - எந்தையே, புன்மை -
அற்பமாகிய, அறிவு உடைய - அறிவினைவாய்ந்த, எண்ணை - அழியேனை,
பொருள் ஆ பண்ணி - ஒரு பொருளாகமதித்து, இகல் வினைக்கும் - போர்
வினைக்கும், மலமாயைகன் மத்துடே - பலமாயா கன்மங்களினிடையே, இ
டர் உறவும் - துன்பம் அடையவும், செய்தனையே - பண்ணினையே, இரக்கம் -
(ஆன்மாக்களின் மீதுவைத்த) இரக்கமானது, ஈதோ - இது தானோ, என்க.

(வி - ரை.) சிற்றறிவுஞ் சிறிதொழிலுமுடைய என்மாட்டுக் கருணை
வையாது மலம் மாயை கன்மம் முதலியவற்றிற் கட்டுப்பட்டுத் திண்டாடச்
செய்யும் திருவிளையாடல் நினைது கிருபைக்கு நலமோஎன்பார், இரக்கமீதோ
என்றனர். (கூகூங்)

இரக்கமொடு பொறையீத லறிவாசார
மில்லேனான் லோர்களீட்டங் கண்டாற்
காக்குமியல் புடையேன்பாழ் நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோ வல்லுருக்கோ கரியகல்லோ.

(இ - ன்.) இரக்கமொடு - இரக்கத்துடன், பொறை-பொறுமை, ஈதல் -
கொடை, அறிவு - ஞானம், ஆசாரம் - ஒழுக்கம், இல்லேன் - இல்லாதவனு
கிய, நான் - நான், நல்லோர்கள் - சிவனடியார்கள், ஈட்டம் - திருக்கூட்டத்
தினை, கண்டால் - தரிசித்தால், காக்கும் - ஒளிக்கின்ற, இயல்பு உடையேன் -
இயற்கையுடையேன், பாழ் நெஞ்சம் - என்னுடைய பாழ்மனமானது, எந்
தாய் - எந்தையே, கருந்தாதோ - இரும்போ, வல்லுருக்கோ - வலிய உருக்
குத்தானோ, கரியகல்லோ - கருங்கல்லோ, என்க.

(வி - ரை.) சந்மார்க்க நெறியினின்றவர்கட்கு இரக்கம், பொறுமை
கொடை, ஞானம், ஆசாரம், நல்லோர் கூட்டுறவு அத்தியாவசியம் வேண்டு
மேனவும். இவைவியல்லாதவனுடைய மனம் இரும்பு, எஃகு, கருங்கல் முத
லியவற்றை பொக்குமெனவும் கூறினர். (கூகூச)

* ப ர ர ப ர க் க ண் ணி .

சீரானுந்தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பராரதியாண்ட பதியே பராரமே.

(பொழிப்புரை.) சிறப்புவாய்ந்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திரு
வருளென்னும் பூமி முதலாக நிலவுலக முதலாய்பூமிகளை யாண்டருளியதலை
வனே பராரமே.

திருவருளாம் பூமியென்றது முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் ஆதாரபூதமா
யுள்ள சிவசத்தியினை. (க)

கண்ணாரக்கண்டோர் கருப்பொருள் காணாமலருள்
விண்ணாடிருந்த விற்பவெற்பே பராரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைக்) கண்ணாரத் தரிசித்தோர்கள் பிறப்பென்
னும் உண்மையினை அடையாமல் வாழும்படிசெய்தருள் சிதாகாயத்தில் எழு
ந்தருளியிருந்த வானந்தமலையே. (உ)

சிறுத்தவெல்லா மென்சிறுதை யறிந்தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராரமே.

பொ - ரை. (அடியேன்) நினைத்த வெல்லாவற்றையும் என் கருத்தறி
ந்து அருள் செய்யும்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த வருள்மழையே. (ஈ)

ஆராவமுதே யரசேயானந்த வெள்ளப்
போரேறேமோனப் பெருக்கே பராரமே.

பொ - ரை. தெவிட்டாத வமுதமே, தலைவனே, சுகப்பெருக்கேரடும்
பெரியநதியே, மவுனவெள்ளமே. (ஊ)

ஆரறிவாரென்ன வனந்தமறையோலமிடும்

பேரறிவே யின்பப்பெருக்கே பராரமே.

பொ - ரை. தேவரீரைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லவரயாரென்ன அ
னேகமானவேதங்கள் முழங்குகின்ற பெரியஞானமே ஆனந்த வெள்ளமே.

உரையிறந்த வன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த விற்பக் கடலே பராரமே.

பொ - ரை. மவுனமுற்ற வடியார் மனத்தினிடத்தே பெருஞ்சோதி
யாய் வளர்ந்து அளவற்றுநின்ற சுகக்கடலே.

* இக்கண்ணிகளில்வரும் அரியவிஷயங்கள் பெரும்பாலும் முன்னமு
ள்ள விருத்தப்பாக்களில் வந்திருத்தலினாலும், அவ்வரிய விஷயங்களைப் பிர
மாணவாயிலாக ஆங்காங்கே நன்குவிளக்கியிருத்தலினாலும், மீண்டும் விசே
ஷங்களெழுதாமல் அத்தியாவசியமான விஷயங்களமத்திரம் பொழிப்புரை
யுள் சிவவாழ்ந்துள்ள குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எத்திக்குந்தானாகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்கு மானந்தத்தேனே பராபரமே.

பொ - ரை. எத்திசையினும் வியாபகமுற்று அடியேனிருதயத்திலுள்
சிறந்து சுகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கு மின்பத்தேனே. (எ)

திக்கொடுகிழ் மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக்கனியே பராபரமே.

பொ - ரை. எட்டுத்திசைகளுடனே பூமியினும் ஆகாயத்தினும் வியா
பித்திருக்கும் தேவரீர் திருவருளுண்மை யினைத்தெரிந்த (ஞானிகள்) உள்
ளங்கை நெல்லிக்கனியே. (அ)

முத்தேபவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தேயென் னுள்ளத்தெளிவே பராபரமே.

பொ - ரை. முத்தே, பவளமே, பசுமைதங்கிய பொன்னொளியே, அறி
வே அடியேன்மனத்தெளிவே.

கண்ணைகருத்தே யென்கற்பகமே சுண்ணிறைந்த
விண்ணே யானந்தவியப்பே பராபரமே.

பொ - ரை. பகிர்முக விஷயங்களைக் கிரகிக்கும் நேந்திரமே, அந்தர்
முக விஷயங்களைக் கிரகிக்கும் மனமே, விரும்பினவற்றைத் தந்தருளும்கற்
பக விருட்சமே, தரிசிக்கத்தகுந்த சிதாகாயமே, ஆனந்த முதவுமாச்சரியப்
பொருளே. (க)

வாக்காய்மனதாய் மனவாக்கிறந்த வர்பாற்
ருக்காதேதாக்குந் தனியே பராபரமே.

பொ - ரை. வாக்காகி மனமாகி சொல்லும் நினைவுங்கடந்த ஞானிக
ளிடத்து முற்பட்டு விளங்காது அசத்தில்விளங்கும் ஒப்பற்ற வஸ்துவே. (கக)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றவொரு
வார்த்தை சொல்லவந்தமனுவே பராபரமே.

பொ - ரை. கண்டவிடமெல்லாம் சிதாகாயமாகத் தரிசிக்க ஒரு சித்
தார்த் மகாவாக்கியத்தை வுபதேசிக்கவெழுந்தருளிய மந்திரவடிவே. (கஉ)

வானந்தமண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப் பார்க்கவெனக்
கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே.

பொ - ரை. ஆகாயத்தின்மேலும் பூமியின்கீழும் தேவரீர் வியாபகத்
தினேனோக்கி நோக்கித் தரிசிக்க அடியேனுக்கின்பமருளிய வரசனே. (கக)

அன்பைப்பெருக்கி யெனதாருயிரைக் காக்கவந்த
வின்பப் பெருக்கேயிறையே பராபரமே.

பொ - ரை. (என்பால்) அன்பினை விளைவித்து அடியேன்து அருமை
பான வயிரினைவாதரிக்க வெழுந்தருளிய வானந்தவெள்ளமே தலைவனே. (கச)

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்துக்
கானபணி யான வணியே பராபரமே.

பொ - ரை. சிதாகாயமனைத்தினையும் தன்னுள்ளேவைத்த மவுன நிலை
யாகிய வழகிய பெட்டியினிடத்து வைக்கத்தகுந்த பூஷணமே. (கரு)

ஒடு மிருதிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க்
ணடும் பொருளான நட்பே பராபரமே

பொ - ரை. ஒட்டினையும் பெரிய திரவியத்தினையும் சமத்துவமாகப்
பார்க்கத்தகுந்த ஞானிகள் நாடத்தகுந்த பொருளாகிய நண்பே. (கசு)

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
முத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே.

பொ - ரை. மனத்தின்கண்ணே யுதிக்குமெண்ணமும், அவ்வெண்ண
த்தின்படி செய்யும்செய்கையும் தேவரீரே (கனமத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரே
ரேபிப்பவர் என்று) வாழ்கின்ற ஞானிகளுக்குத் தகுதியான சுற்றமே. (கௌ)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போற்றியெனும்
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே.

பொ - ரை. ஞானக்கொழுந்தாக விளங்கும் புண்ணியவான்கள் போற்
றிசய போற்றியென்று தோத்தரித்து, (சித்தாந்தப்பொருளைத் தெரிந்தி
டற்கு அப்பொருளடங்கியிருக்கும்) வேதாந்த வீட்டிலேற்றிய தீபமே. (கஅ)

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே.

பொ - ரை. மோட்சமடவளாகத்தில் விளங்குகின்ற தேவரீர் திருவ
டித்தாமரையினை வணங்குகின்ற அன்பர் நிமித்தமே சித்தாந்தம் (என்னு
மிராஜ) வீதியி லெழுந்தருளிவருகின்ற தெய்வமே. (கக)

நீனந் தருமுடல மென்னதியா நென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை, இழிவினை யுண்டாக்குகின்ற சரீரத்தினை என்ன தென
வும் யானெனவும் மமகாரம் அகங்காரத்துடன் பேசும் பேச்சொழிய (தேவ
ரீர்) சுகத்தினை விரும்பியது (கிடைக்கப்பெறுது) துன்பமடைந்தேன். (உ௦)

என்புருகி நெஞ்ச மிளகிக் கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய் நிற்கவலந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. எலும்பு நெக்குருகி, மனங்கரைந்து, உருகியுருகி (தேவ
ரீர்) அன்புமயமாக நிற்கவெண்ணி (யதுபெறுது) துன்பமடைந்தேன். (உ௧)

சுத்த வறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தி னல்லாலென்
சித்தந் தெளியாதென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கலக்கமற்ற அறிவுருவாகி யானந்தத்தை யடைந்தால்
லாமல் அடியேன் மனம் தெளிவடையாது. இதற்கியான் என் செய்யக்
கடவேன்? (உஉ)

மாற வனுபூதி வாய்க்கினல்லா லென்மயக்கந்
தேறாதென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. வேறுபடாத சுவானுபவம் பெற்றால்லாமல் என் மன
மயக்கம் தெளியாது. இதற்குயான் என் செய்க்கடவேன் சிவமே. (உ௩)

தாகமறிந் தின்பரிட்டை தாராயே லாகெடுவேன்
றேகம் விழுந்திடினென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனுக்குண்டாகியிருக்கிற) அவாவினைத் (தேவரீர்)
தெரிந்து சுகநிஷ்டையினைக் கொடாயாயின் ஆகெடுவேன்! உடல் நழுவி
விடில் பின்னர் யான் என்செய்வேன். (உ௪)

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகிலேன் போற்றி
செப்புவதல் லால்வேறென் செய்வேன் பராபரமே. [பென்று

பொ - ரை. என்மந்தையே! அடியேனுக்கு உன்னிடத்துதவும் திராவி
யமே (பிறப்பாலாகிய துன்பத்தினை) சகிக்கிலேன். (இதனை நீக்கிக்கொ
ள்ள தேவரீருக்குத் துதி சொல்லுவதல்லாமல் வேறுவகையாக யானென்
செய்ய வல்வேன்! (உ௫)

உற்றறியு மென்னறிவு முட்கருவி போற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந் தந்திலையே யையாபராபரமே.

பொ - ரை. புறக்கருவிகள் மூலமாகப் பொருந்தியறியு மென்னறிவும்
உட்கருவிகளாகிய அந்தக் கரணங்களைப்போல வொளிமழுங்கியும் (இன்னம்)
அடியேனுக்குச் சுகமளித்தாயில்லையே ஐயனே. (உ௬)

சொல்லா லடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
னல்லாலென் றுக மறுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (மவுனநிலையினு வறிவதல்லாமல்) சொல்லாற் சொல்லு
தற்கரிய ஆனந்த சாகரத்தில் வாய்வைத்துண்டாலன்றி அடியேனுக்குண்
டாயிருக்கிற மோட்சவிச்சை நீங்குமோ. (உ௭)

பாராயோ வென்னைமுகம்பார்த்தொருகா லென்கவலை
திராயேர் வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (குருமூர்த்தி கோலங்கொண் டெழுந்தருளியவந்து) என்
னைப் பிரத்தியட்சமாகப் பாராயோ (அங்கனம்) ஒருகால் பார்த்த அடி
யேன் துன்பத்தை நீக்காயோ திருவாய் மலர்ந்தருளுவாய். (உ௮)

ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயானந்த வெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன்கவலை யென்னை விட்டொழியாதோ அடியேன்
மனத்தில் சகானந்தவெள்ளம் பெருகாதோ ஐயனே யருளிச்செய்வாய். (௨௯)

ஓகோ உனைப்பிரிந்தா ருள்ளங் கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே

பொ - ரை. ஓகோ ! தேவாரைப் பிரிந்தவடியர்மனம் நெருப்பிலிட்ட
பாகோ அன்றி நெருப்பிலிட்ட மெழுகோ வருளிச்செய்வாய் (௩௦)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்னருளைப்
பார்த்தவனா எனெனைமுகம் பாராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேன் என்னுடைய) துண்ணியவறிவு முழுதினையும்
தேவரீருக்குக் கொள்ளையாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தேவரீர் திருவருளொன்
றினையே யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனான் ஆகலின் அடியேன்
முகம்பார்த்தருளவேண்டும். (௩௧)

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணை கவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ - ரை. பாற்கடலிலுதித்த வமுதமே, தேனே, என்னிருகண்ணே,
அடியேன் பிரபஞ்சக் கவலையானது இனியனுபவித்த முடியாது ஆகலின்
அடியேன் முகத்தினைத் தேவரீர் பார்த்தருளவேண்டும். (௩௨)

உள்ள மறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தனிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனுடன் தேவரீர் எந்நாளும் பிரிவறநிற்பவராத
லால்) அடியேன் மனக்கருத்தை யுணர்வாய், அடியேன் துன்பமுணர்ந்தலை
யுணர்வாய் ஆகலின் தேவரீர் அடியேனை யேற்றருளாது தள்ளிவிடுவவராயின்
அறிவிலியாகிய நான் மிக வருந்துவேன். (௩௩)

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (சுதந்தரமற்ற) இளமையான கன்றினிமித்தம் ஈன்றணி
மையையுடைய பசு இயற்கைக்கருணையினால் மனமுருகி யிரங்குதல்போல
கருணையுருவாய்ந்த பிதாவே என்பொருட் டிரங்கி யருள்வாய். (௩௪)

எண்ணுதவெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணியேழைநெஞ்சம்
புண்ணுகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே.

பொ - ரை. (கிட்டுதற்கரிய பலவற்றைச் சிந்தித்து மனத்தில்) எண்
ணக்கூடாத வெண்ணங்களை யெல்லாம் எண்ணியெண்ணி யேழையேனு
டைய மனமானது புண்படச்செய்தது இனிபோதும். (௩௫)

நகசு

தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை

ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு முன்னடிமை
பாழிற் திரிவதென்ன பாவம் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருடைய வடிமையாகிய நான் சமுத்திரத்தினிடைப்
பட்ட திரணம்போல, (சுவர்க்க நாகங்களாகிய) அங்குமிங்கும் (எண்ணரிய
பிழல்களில்) வினாலைவது என்ன பாவப்பயன். (நகசு)

கற்றவறி வாலுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்தாடிற்
குற்றமென்றன் நெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை, (பிரபஞ்சக்) கல்விகற்ற (சாமர்த்தியத்தினை முன்னிட்ட)
அறிவினால் அடியேன் தேவரீரைப் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டவன்போல நடித்
தால் அங்ஙன நடித்தல் குற்றமென்று அடியேன் மனமே வாதிக்கும். (நகசு)

ஐயோவுனைக்காண்பா னுசைகொண்ட தத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை, ஐயோ! தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு அடியேனுசை
கொண்டு (பாடுபட்ட) தெல்லாம் பொய்யாய் முடியுமோ தேவரீர் வெளிப்
பட்டதாகச் சொல்லவேண்டும். (நகஅ)

துன்பக்கண் ணீரிற் றுனைந்தேற்குன் னானந்த
னன்பக்கண் ணீர்வருவ தெந்நான் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக) துன்பத்தினால் வடிகின்ற கண்
ணிரிந்தடிந்த வடியேனுக்கு அந்தர்முகத்தில் தேவரீர் நிராகிரய சுகத்தினை
உண்டாகும் இன்பக்கண்ணீர் வடிகுவது எந்தநாளோ. (நகசு)

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றுயுளறு
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே.

பொ - ரை. வஞ்சனையையும் பொய்யினையும் மனத்துள்ளேவைத்துப்
பொருமையுடையேனாகித் தடுமாறுகின்ற வடியேனுக்கும் சன்மார்க்கம் சித்
திக்குமோ. (சுஅ)

பாசம்போய் நின்றவர்போற் பாராட்டி யானுலு
மோசம்போ னேனான் முறையோ பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்சப்பற்று நீங்கின ஞானிகள்போல அடியேனடித்து
என்றோம் மோசம்போய்விட்டேன் இது கிரமமோ! (சக)

நன்றறியேன் நீதறியே னுனென்று நின்றவன
ரென்றறியே னுனேழை யென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. நன்மை ஈதென்றறியேன் தீமை யீதெனவறியேன் நான்
என்னும் அகங்காரத்துடன் நின்றவனினுனென வறியேன், ஆகலின்
அடியேனறிவில்லாதவன் இதற்குக் காரணமென்னேயோ? (சஉ)

இன்று புதிதன்றே யெளியேன் படுத்துயர

மொன்றுமறி யாயோ வுரையாய் பராபரமே

பொ - ரை. எளியேன் அனுபவிக்கும் துன்பம் இந்தச்சன்மத்தில் நூதனமாகவந்ததன்றே பலசன்மத் தொடர்ச்சியன்றோ? இதனைத் தேவரீர் சிறிது முணர்ந்திலையோ சொல்லாய். (சக)

எத்தனைதான் சன்மமெடுத்தெத்தனைநா ன்பட்டதுய

ரத்தனைபு நீயறிந்த தன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் பலவுலகிலெடுத்த சென்மங்கள் எத்தனைகோடி அச்சென்மங்கள்தோறும் அடியேனுபவித்த துன்பங்களெவ்வளவு, அவற்றையெல்லாம் தேவரீர் நிந்ததல்லவோ? (சக)

இந்தநாட் சற்றுமிரங்கிலையேற் காலன் வரு

மந்தநாட் காக்கவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. இந்நாளில் சிறிது அடியேன்மீ திரக்கஞ்செய்திலையாயின் எமனெருங்குமக்காலத்தில் அடியேனைக் காத்தருளவல்லவார் (காலகாலகூடிய) தேவரீரே யாலோசிக்கவேண்டும். (சக)

உற்றுற்று நாடி புளமருண்ட பாவியைநீ

சற்றிரங்கியாள் தக்காதோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடிக்கடி உற்றுற்பார்த்துத் தேவரீர் தரிசனந்தராமையின் மனத்தின்கண்ணே மிகமருட்சியினைக்கொண்ட பாவியேனைச் சிறிதிரக்கஞ்செய்து தேவரீர் ஆளத்தகாதோ, (சக)

எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெணையகிற்

றள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. எள்ளளவேனும் தேவரீரைவிட வேறு துணையில்லாத அடியேனை மீட்டும் பிறவிமயக்கமாகிய பள்ளத்தில் தள்ளுதலினால் தேவரீருக்குண்டாம் பயன்யாது சொல்லாய். (சக)

பாடிப் படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ

தேடி யெனையடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேன் பொருட்டுச் சிறிதும் திருவருளினதேடிக்கொள்ளாது) பற்பல செய்யுள் சீலைப்பாடியும், பற்பல நூல்களைப்படித்தும், புகழ்ந்து நிற்கவோ அடியேனை யடிமையாகத் தேடிச்சேர்த்தாய். (சக)

சொன்னத்தைச்சொல்வதல்லாற் சொல்லறவென் சொல்லிற்றுதிக்கென்னத்தைச் சொல்வே னெளியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. முன்னோர்கள் சொல்லிவைத்தவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதல்லாமல் சொல்லற்ற மவுனநிலையைத் தேடிக்கொள்வதற்கு என் சொல்ல வல்லேன் ஏழையேன். (சக)

௫௯அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
 யல்லும் பகலுமெனக் காசைபராபரமே.

பொ - ரை. சொல்லாலேயும் அச்சொல்லின் பொருளாலேயும் விவக
 ரிப்பதைவிட்டு மௌனமுற்று வாழ்வதற்கே இரவும் பகலு மெனக்காசை
 யுண்டு. (௫)

நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
 காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சத்தை மறந்துநிற்கும்) நிருவிகற்பசமாதியி லன்பு
 உண்டேயல்லாமல் தேவரீர் அடிமைக்குவேறிவாசையுண்டோ இவ்வுண்மை
 தேவரீருணராததல்லவே. (௫௧)

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல் கண்டா
 லச்ச மிகவுடையே னையா பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனையற்பனென நினைத்தல்வேண்டாம், இப்பழைய
 பிரபஞ்சத்தில் உள்ளதுன்பங்களைக் கண்டால் அவைகட்கு மிகவு மஞ்சத
 லுடையே னையனே. (௫௨)

கண்ணவா ரேனுமுனைக் கைகுவிவா ராயினந்த
 மண்ணவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் நேத்திரங்கட்குச் சமானமானவராயினும் அவ
 ர்கள் தேவரீரைக் கைகூப்பி வணங்காராயின் அந்தமண்ணவார் சினேகத்தினே
 அடியே மொருபொருளாகமதிக்கேன். (௫௩)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
 வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே.

பொ - ரை. (யாதொரு சீவனையும் ஏதன்பொருட்டேனும்) கொல்லா
 திருக்குமோர் விரதமானது இவ்வுலகமுழுதும்பரவ ஆன்மகோடிகட்கெல்
 லாம் எடுத்துச்சொல்லுதற்கே அடியேனுக்கு விருப்பமுளது. (௫௪)

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெந்தையே நின்னருட்கே
 பித்தானென் மெத்தவுநான் பேதை பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன்றந்தையே, எவ்விதமான வுபாயத்தினால் பிழை
 த்திடுவேனோ (அறியேன்) தேவரீர் திருவருட்பேற்றுக்கே பித்தாகியிருக்
 கின்றேன். அடியேன் மிகவுமறிவிலேன். (௫௫)

வாயினுற் பேசா மௌனத்தை வைத்திருந்துந்
 தாயிலார் போனான் றளர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. வாயினுற் பேசக்கூடாததாகிய வொருமவுனநிலையை அடி
 பேனனுட்டித்தும், (தேவரீரனுக்கிரகமின்மையின்) தாயில்வாத புதல்வர்
 தளர்தல்போல அடியேன்றளர்ந்தேன். (௫௬)

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன் கண்ணா
வென்னகத்திற் றுய்போ விருக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. தாயில்லாத பிள்ளையினைப்போலத் துன்பமடைந்தேன்.
கண்ணாவடியேன் மனத்திலே தாயினைப்போ லெழுந்தருளியிருக்கும் பரா
பரமே. (௫௭)

உற்றுநினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றநொந்தே நெண்ணிமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனிலைமையினை) ஆராய்ந்து எண்ணிப்பார்த்தால்
துயரமானது மனத்தினுள்ளே நெருப்பினைப்போலப் பற்றியொரிதலால் நொ
ந்தேன், தேவரீர் என்னமுகம் பார்ப்பீராக. (௫௮)

பொய்யனிவ நென்றுமெள்ளப் போதிப்பார் சொற்கேட்டுக்
கைவிடவும் வேண்டாமெண் சண்ணே பராபரமே,

பொ - ரை. இவன் பொய்யனென்று (யாராவது தேவரீரிடத்து) பை
யப்போதிப்பவருடைய (கோட்) சொல்லினைச் செவியேற்றுத் தேவரீர் என்
னைக் கைவிடவேண்டாம். அடியேன் கண்போன்றவனே. (௫௯)

எண்ண மறிந்தே யினைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
வண்ணந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் எண்ணத்தினையறிந்து அடியேன், மெலிவினை
யுணர்ந்து ஏழையேன் உய்யுமாறு திருக்கருணை வைத்தல்வேண்டும் (௬௦)

நாட்டாதே யென்னையொன்றி னாட்டி யிதமகிதங்
காட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனை ஒருபொருளாக மதித்து (தேவரீர் மனத்தில்)
நாட்டவேண்டாம். அங்ஙனம் நாட்டி (என் கண்மத்திற்குத்தக்கபடி) நன்மை
திமைகளைக்கூட்டிவைக்கவேண்டாம் எல்லாவற்றிற்கும் (காரணம்) தேவரீரே.

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதே பராபரமே

பொ - ரை. தேவரீரையே தியானஞ்செய்துக்கொண்டு நினது திருவ
ருள் வியாபகத்திலேயே சஞ்சரிக்கின்றவடியேனை யின்னமும் தாய்வயிற்றி
லடைக்கவேண்டாம். (௬௧)

பரமுனக்கென் றெண்ணும் பழக்கமே மாறா
வரமெனக்குத் தந்தருளென் வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைக் காத்தருளுதல் தேவரீருக்கே கடனென்று
எண்ணிவாரும் பழக்கத்தினையே அழியாதவரமாக அடியேனுக்குத்தந்தருள்
வேண்டும் என்வாழ்வினுக்குக் காரணமாயுள்ளவனே. (௬௨)

வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனாகச்
சிந்திக்க நின்னதருள் செய்யாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை வணங்கி, மறவாமனினேத்தாலே கடமையாகக் கொண்டு தேவரீரையே சிந்திக்கத் திருவருள் செய்தருளவேண்டும். (௬௪)

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
றெய்வ வருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.

பொ - ரை. எத்தகைய சிற்றயிரினையும் என்னருமையான வுயிர்போன்று எண்ணி அவைகட்கிரங்குமாறு தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருவருளாகிய கருணை செய்தல்வேண்டும். (௬௫)

வெட்டவெளிப் பேதையன்பான் வேறுகப் டொன்றறியேன்
சிட்டருடன் சேரனந்த தெண்டம் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் வெளிப்படையான (நெஞ்சினவாய்ந்த) வறிவிலி வேறுகபட்டதன்மையையறியேன் (ஆகலின் அடியேனும்புயம் பொருட்டு) நினது அடியாருடன் சேர்த்தருளுக (அதன்பொருட்டு) தேவரீருக்கு அனேகமான தெண்டமிடுகிறேன். (௬௬)

இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இரவுப்பகலுமில்லாத (துரியாதீதத்திலே) ஏகாந்த சிவராஜயோகம் அடியேனுக்குண்டாகவும் அடியேன்மீது தேவரீர் திருக்கருணை வைத்தல்வேண்டும். (௬௭)

மால்காட்டிச் சிந்தை மயங்காம னின்றுககக்
கால்காட்டி வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனுக்குத் (திருவருள் கூட்டிவைப்பதுபோல்) ஆசைகாட்டி அந்நிலையினின்று நான் மயங்காவண்ணம் சுகாரம்பம்செய்த பின், பின்வாங்காதருள வேண்டும். (௬௮)

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணினான் றேன்றாத
வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் (எங்கும் வியாபித்திருத்தலினால் அவ்வியாபகத் துட்பட்ட) எவ்வகைப் பொருள்களும் தேளரீரே யென்று நினைத்து நான் என்னும் மகங்காரம் தலையெடாத இடத்தை எனக்கு அழியா நிலையாக்கி வைத்தருளவேண்டும். (௬௯)

சும்மா விருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே.

பொ - ரை. (புறக்காண அந்தக்காண வியாபாரங்களில்லாமல்) சும்மா விருப்பதே சுட்டுதலில்லாத பரிபூரண நிலையென் றெம்மாலறியப்படுதற் கெளிதாகுமோ. (௭௦)

முன்னொடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ணறநின்
றன்னொடுநா னிற்பதென்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீருடைய) முன், பின், இருபக்கம், முடி, அடி, நடு
என்னும் (இடங்களில் அடியேனிற்கும்) தன்மையற்று உன்னுடனே இரண்
டறக்கவந்து நிற்பது எந்நாளோசொல்வாய். (எக)

மைவ்வண்ணர் தீர்த்த மௌனிகொன்ன தெவ்வண்ண
மவ்வண்ண ரிட்டையருளாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அஞ்ஞான நீங்கப்பெற்ற மவுனகுரு (அடியேனுக்கு) உப
தேசித்த தெவ்விதமோ அவ்விதமான சிவயோக ரிட்டையினை யருள்செய்
வாய். (எஉ)

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வித்து ஆகாரமாகவல்லது (விருட்சமுதலிய) யாவும்விளை
தலுண்டோ (இல்லையதுபோல) தேவரீர் திருவருள் ஞானமின்றி (ஆன்ம
கோடிகளாகிய) எங்கடஞ்ச் செயலுண்டோ சொல்வாய். (எக)

ஆங்கார மற்றுன்னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. அகங்காரமொழிந்து தேவரீர் விஷயஞானரூபமான அன்
பருக்கே (பிரபஞ்ச வியாபாரத்துடன்) உறங்காமல் (அருள் வியாபாரத்து
டன்) உறங்கும் அத்தன்மை யோங்காநிற்கும். (எச)

சிரந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனம் கசிந்துகசிந்து ஞானமயமாகிய தேவரீர் திருவடிநீழ
லில் வந்தடைந்தவர்க்கே ஆனந்தநிலை கிடைக்கும். (எடு)

சொல்லாடா ஜுமரைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி
னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. வார்த்தை சொல்லுதற்குக் கூடாத ஜுமைகளைப்போலப்
பேச்சற்று (சிவோகம் பாவனையில்) தேவரீர் தன்மையடைந்தாலல்லது அடி
யேனுக்கு முத்திகிடைக்குமோ. (எசு)

பேச்சாகா மோனம் பிறவா முளைத்தென்றற்
காச்சாச்சு மேற்பயனுண்டாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. வார்த்தையற்ற மவுனநிலையானது உண்டாகி விளைந்த
தென்றற்கு (ஏது) ஆயிற்று ஆயிற்று. (ஆதலால்) இனியதன்பயனாகிய
முத்தியெனக்குண்டாமா. (எஎ)

தெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாந்
தொட்டிலுக்குட் சேய்போற் றுயின்றார் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஞானசாதனையில் மிகச்) சமர்த்தர் (என்றுலகத்தாரால்
சொல்லப்பட்ட தேவரீரது அன்பர் ஆணவ மலசம்பந்த மொழியப்பெற்று
அயர்ந்த ஒப்பற்ற பரிபூரணநிலையாகிய தொட்டிலிலே (சிவராஜயோகானு
பவ சித்திரையிலிருந்து) பாலர்போன்று துயின்றார்கள். (எஅ)

காட்ட வருளிருக்கக் காணு திருண்மலத்து
நாட்ட மெனக்குவர னன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீர் தரிசனத்தினைக்) காட்ட உன் திருவருளிருக்க
அதனை முன்னிட்டுக்காணுமல் இருளுருவமாகிய ஆணவாதிமலத்தின்கண்
னாட்டம் அடியேனுக்குளதாதல் நன்மையோ. (எக)

எத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய் பொறுக்கு
மத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. எந்தவிதமான குற்றத்தைப் பாலர்செய்தாலும் அதனைத்
தாயானவன் பொறுத்துக்கொள்ளுவன். தேவரீர் திருவருளும் (எம்போன்
ருர் குற்றம்பொறுத்தற்கு) அத்தன்மையல்லவோ. (எ0)

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னாலே யின்பமுண்டோ
சித்துருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. எத்தனைவிதமாக ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் (தேவரீரால்
எனக்குச் சுகமுளதேயன்றி) அடியேனால் எனக்குளதாவதோர் சுகமுளதோ
அறிவுருவமே சுகத்தையளிக்கின்ற பரமசிவமே, (அக)

மண்ணெலெவின் காட்டி மறைந்துமறை யாவருளைத்
தண்ணெடுகண் ணுகவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதல் ஆகாயம்முதலாக வுள்ள பிரபஞ்ச நிலையினைத்
தெரிவித்து, மறுபடியும் திரோதனத்தால் மறைந்து மறுபடியு மொவ்வொரு
கால் தோன்றிக்கொண்டிருக்கிற தேவரீர் திருவருளைக் கண்ணுடன் கூடிய
கண்ணொளிபோல எந்நான் (நீக்கமின்றிக்) காணப்பெறுவேன். (அஉ)

பஞ்சரித்து நின்னைப் பலகா விரந்ததெல்லா
மஞ்ச லெனும்பொருட்டே யன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனுடைய வெளிமைத் தன்மையைக்காட்டி, பல
காளுந் தேவரீரை அடியேன் யாசித்ததெல்லாம், அடியேனை யஞ்சாதேயெ
ன்று தேவரீர் சொல்லியருளல் பொருட்டேயல்லவோ. (அங)

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிரா
யங்கங் கிருப்பதுநீ யன்றோ பராபரமே,

பொ - ரை- எவ்விடத்து நோக்கினும் (அவ்வவ்விடங்களில்) எத்
தனகய உயிர்களிடத்தும் அவ்வவ்வுயிராயிருப்பது தேவரீரல்லவோ, (அச)

அனைத்துமாய் நின்றாயே யான்வேறே நின்னை
நினைக்குமா நெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பா - ரை. (சர்வவியாபகத் தன்மையினால்) எல்லாப் பொருள்களும்
ரோயாகி நின்றீரே, (அங்குனமாக) அடியேன் வேறாகநின்று தேவரீ
தியானிக்கும்வழி யெவ்வாறுசொல்வாய். (அரு)

நின்போதத் தாலே நினைப்பு மறப்புமென்ற
லென்போத மெங்கே யியம்பாய் பராபரமே.

பா - ரை. தேவரீருடைய திருவருட்பிரேரோபகத்தாலேயேநினைப்பு
முண்டாகுமென்றால் அடியேனுக்கென்ன, சுதந்தரமாகவறிவு யெங்
ளடாம் சொல்லாய். (அரு)

ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோடுமென மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே.

பா - ரை. ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு (அக்கணம்) மற்றொன்றை
தன்மையாய்ந்து பிரபஞ்சமுமுதும் தாவாநின்ற மனமானது, (தேவரீ
யாபகவுண்மைதேர்ந்து) எல்லாப்பொருள்களு நீயே யென்றறிந்த
எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரிக்கும். (அரு)

நகாமூர்த்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி

மூர்த்தமவர்க் கேசகமுண் டாகும் பராபரமே.

பா - ரை. (மரத்தினது) கொழுந்தில் வயிரமடங்கி யிருத்தல்போல
உள்ளன்பினிடத்தமுந்தி யிருப்பவர்க்கே ஆனந்தமுண்டாம். (அரு)

மற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேரூம் பராபரமே.

பா - ரை. கதிர்பிடிக்கும் பயிரினுக்கே விளையும்கொழுந்து (நன்கு
வது) போல பரிபக்குவமடையு மன்பருக்கே தேவரீர் திருவருள்
ம். (அரு)

யாகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம்பே ரன்பான

ரகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே.

பா - ரை. சிவராஜ யோகியர்கட்கே (இச்சென்மத்தில் ஞானமடை
, மிகுந்த அன்பினான மோட்சதாகமுள்ளவரும் முற்பிறப்பில்
சீயாகம் செய்துமுடித்தவராம். (அரு)

புல்லும் பகலு மறிவாகி நின்றவர்க்கே

புல்லும் பொருளுஞ் சமைகாண் பராபரமே.

பா - ரை. இரவும்பகலும் திருவருள்மயமாய் நின்றவர்கட்குச் சொல்
ன்பொருளும் அதிகாரமாம் (ஆதலின் மவுனமுற்றிருப்பார்கள். (அரு)

எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க் குணப்போற்றப்
பச்சிலையுங் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (வண்டின்) எச்சிலாய் விட்டதென்று பூவை நீக்கினோர்
உட்குத் தேவரீரை யருச்சித்துவணங்கப் பச்சிலையும் கிள்ளத்தகுதியாமோ
(புட்பத்தைக்கொண்டே மந்திரத்தாற் சுத்திசெய்து அருச்சிக்கவேண்டும்.) ( )

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே

யெந்தத் துறவினுநன் மெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் ஆகிய) அந்தக்கரணங்
கன் ஓடுங்கும்படி துறத்தலே எத்தகைய துறவினு நன்மையாம் எந்தையே.

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது

பின்னையொரு பற்றுமூண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) தன்னை இத்தகைய சொருபனென்
றுணர்ந்தால் பரமான்மாவின்மேற் பற்றுண்டாதலன்றி மற்றொருபற்றுமுள
தாமோ சொல்வாய். (௬௪)

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக்

குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. அன்பினால் (மனம்) உருகித் தமது கண்ணில் ஆற்றினைப்
போல நீரைப்பெருக்கின புண்ணியவான்கட்குத் தேவரீரையடைய வழிதா
னுண்டாமோ. (அத்தகையரே மோட்சமடைவர்). (௬௫)

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே

யுன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆன்மா வாகியுந் தன்னை விசாரித்துப் பின்னர்திருவருளை
ஆதாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு அத்திருவருண்மையாய் நின்றலே தேவரீ
ரைத் தெரிந்துகொள்ளற்குபாயமாம், (௬௬)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா

மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாக்விருந்து) படித்த கல்வியின் தேர்ச்சி
யினால் உண்மைநிலை யறியப்படுமோ. (முன்னிலைச்சட்டாக) காணப்படுவன
வெல்லாம் தோன்றாவிடத்தன்றோ (உண்மை) வெளியாகும். (௬௭)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னருளாம்

வண்மூடி நெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே.

பொ - ரை. கண்ணினைமூடித் (தியானித்தலினாலும்) கண்ணை விழித்
துத் (தியானித்தலினாலும்) உண்மையறியப்படுமோ, தேவரீர் திருவருண்
மையாய் ஆகாயமுமுவதுங் கண்டகாலத்து எல்லாவுண்மையும் தோன்றும்.

நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினென்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவருளானது அடியேன்மனத்தினை நேராகக்
கிரகித்துக்கொண்டால் அன்னிய பொருளொன்றினையும் காணேன் சிவான
ந்தத்தையும்டைவேன். (கக)

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்கு முன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை (என் சுதந்தரத்தால்) தரிசிக்கும் பொருட்டுப்
பாவனை செய்கின்ற பாவனை யானது ஆகாயத்தைக்காண விரும்பினென்
மலை யேறுதலை நிகர்க்கும், (திருவருளை முன்னிட்டே யறிதல்வேண்டும்.)

வாதனைவிட் டென்னருளின் மன்னிலல்லால் வேறுமொரு
சாதனைதா னுண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) வாதனையைநீங்கித் தேவரீர் திருவருளினிட
த்து அழுந்தினுல்லாமல் (வீடுபெற்றுக்கு) வேறுமொரு சாதனமும் வேண்
டுமோ சொல்லாய். (கக)

பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றுக நிற்பதருட்
டாரகத்தைப் பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதல் ஆகாயம் பரியந்தமுள்ளயாவும் காரியப்படுவ
தற்கு ஆதாரமாயிருப்பது தேவரீர் திருவருளாகிய வாதாரத்தினைப்பற்றி யல்
லவா சொல்லாய். (கபஉ)

விளக்குந் தகளியையும் வேறென்னார் நினைத்
துளக்கமறச் சீவனென்று சொல்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. தீபத்தினையும் (அத்தீபமெரிதற்குக் காரணமாயுள்ள)
அகலினையும் (ஆகுபெயராலொன்றாகக் கூறினும் உண்மையில்) வெவ்வே
றென்து (ஒன்றாகச்சொல்லு மூடர்களே) தேவரீரை (சீவனைக்காட்டிலும்
வேறான சீவனென்து) தேவரீர் அஞ்ஞானகலுஷித அவிவேகத்தாலே
சீவனையினென்று சொல்லுவார். (கபக)

பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு
மாராயுஞ் சீவனுநீ யாங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. பிருதிவிமுதலியவைகளைத் தேவரீராகச் சொல்லுமிடத்து
நானென வகங்கரித்தாராயும் சீவனும் நீயேயாகும். (தேவரீர் பிருதிவியாதி
அட்ட மூர்த்தமாக விளங்கலின் சீவனைச் சீவனென்றது உபசாரம். (கபச)

பொய்யைப்பொய் யென்றறியும் போதத்துக் காதரவுன்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை, காரியரூபமான பதார்த்தங்களைக் காரியரூபமே (காரண மன்று) எனவறியும் அறிவுக்கு ஆதரவாகவிரும்புது தேவரீர் மெய்யருளே யன்றோ சொல்வாயாக (திருவருளை முன்னிட்டே பிரபஞ்ச உண்மையினை யறிவேண்டுமென்பதாம்) (கஃடு)

வருவான் வந் தேனெனல்போன் மன்னியழி யுஞ்சுகத்தைத் தெரிவாக வில்லையென்ற தீரம் பராபரமே.

பொ - ரை. நிலையாகக் காணப்பட்டுக் (காரியரூபமாக) மாறுபடும் சக த்தைத் தெளிவாகக் (காரியரூபத்தா) லில்ல யென்றதீரம் இனிவருவானெ ருவன் துணிவுபற்றி வந்தேனென்றலையொக்கும். (கஃக)

மாயா சகமில்லையென் மற்றெனக்கோர் பற்றுமிலை நீயெநா எனென்று வந்து நிற்பேன் பராபரமே.

பொ. னை. மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சம் (எனக்குத்தோன்ற திருக் குமேல்) எனக்கு வேறுபற்று மிலையாம். (அப்பற்று இலையாகவே தேவரீ ரைப் பற்றிக்கொண்டு சிவோகம் பாவனையில்) நீயே நானென்று வந்து நிற்பேன். (கஃஎ)

வானுதி நீயெனவே வைத்தமறை யன்னையுநீ தானாகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (வியாபகத்தேநோக்கி) ஆகாய முதலியவற்றைத் தேவ ரீரேயென்று சொல்லிவைத்தவேதம் (அவ்வியாபகத்துட்பட்ட) அடியேனை யும் தேவரீராகவே சொல்லாதோ நீ சொல்வாய். (கஃஅ)

வெள்ளக் கருணைமத வேழமா நின்னருட்கென் கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே.

பொ - ரை. வெள்ளம்போலும் கருணையாகிய மதத்தினைப் பொழியா நின்ற யானையாகிய தேவரீர் திருவருளுக்கு அடியேன் வஞ்சகமாகிய மன மே கவளமாம், (கஃக)

வண்டாய்த் துவண்டு மெளன மலரணைமேற் கொண்டார்க்கோ விற்பங் கொடுபாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வண்டினைப்போலத் துவண்டு மவுனமாகிய பஷ்பமஞ்சத் திலுற்றவர்கட்குத்தானே தேவரீர் சுகம்கொடுப்பீர். (ஆம் ஏனை யர்க்குக் கொடுக்கமாட்டீர்.) (கஃக)

மாயைமுத லாம்வினை நீ மன்னுயிர் நீ மன்னுயிர்தோந் தாயுமறி வானதுநீயன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (சடமாகிய மாயையினைத் தேவரீர் காரியப்படுத்தலின்) மாயை முதலாகிய வினைக்கருவிகளுநீ, (தேவரீரறிவிக்க ஆன்மாக்களறிபவர் களாகலின்) அம்மாயைகளாம் ரெழுதிப்பட்டு நிலைபெற்றிருக்கு முயிர்களுநீ, (கண்மத்திற்குத் தக்கபடி வறிவிப்பவனையாகலின்) நிலைபெற்ற வுயிர்கள் மாயையைக்கடந்து தெளிந்த ஆராயுமறிவாயிருப்பது நீ யல்லவோ. (கஃக)

என்னறிவும் பாணுமென தென்பதுவு மாமிவைக
ணின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (எனக்கென யாதொரு சதந்தரமில்லாதிருத்தலின்)
என்னறிவும் நானும் எனதென்பதும் ஆகிய விவையாவும் (தேவரீர் பிரேரே
பணையாயிருத்தலின்) உன்னுடையளவே யாமன்றோ சொல்லாய். (ககஉ)

பாரறியாதண்டப் பரப்பறியா துன்பெருமை
யாரறிவார் நாளை வறிவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருளைமுன்னிட்டன்றி) மண்ணுலகத்தாரும் விண்
னுலகத்தாரு நின்னையறிந்தார்கள் (ஆயின்) தேவரீர் பெருமையை யாரறிய
வல்லார் (ஒருவருமில்ல அங்ஙனமாக) நாளை அறியவல்லேன். (கக௩)

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்

கொண்டநினை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. எல்லா அண்டங்களுக்குள்ளும் அவ்வண்டங்களைக் கட
ந்த வெளியிலும் (வியாபகம்) கொண்டிருக்கிற தேவரீரை யாரறிந்து கொ
ள்ளவல்லவர்கள். (கக௪)

ஒப்புயர்வொன் றின்றி யொலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ஒப்பும் உயர்வும் சொல்லக்கூடாத சத்தமற்ற மவுனநிலை
யாகிய விருத்தவடிவமான மரக்கலத்தினுக்கேற்ற மேலாகிய சரக்கு. (கக௫)

என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைப்போல் எளியவர்களும், தேவரீரைப்போல்
வலியவர்களும் எவ்வெவ் விடங்களி லாராய்ந்து டார்த்தாலும் உண்டோ
இல்லை. (கக௬)

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின் செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே.

பொ - ரை. விசாரிக்கின் அண்டபிண்ட விரிவெல்லாம் தேவரீரின்
செய்கையின் காரியமாகவே யிருக்கின்றன வேறொருவர்க்கும் ஒரு செயலு
மில்லை. (கக௭)

ஒன்றே பலவே யுருவே யருவேயோ

வென்றே யழைப்பதுன்னை யென்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. ஏகமே, அனேகமே, சுகளமே, நிட்களமே, ஒ வென்று
முறையிட்டத் தேவரீரையழைப்பது எந்நாளோ. (கக௮)

செப்புவதெல் லாஞ்செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநின்
னொப்பி றியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் (தேவரீரைப்பற்றி) பேசுவனயாவு முன்செய
மெனவும், தேவரீரைப்பற்றி அடியேன் சிந்திப்பன யாவும் உன் திபானமெ
னவும் ஆராய்ந்தறிந்துகொண்டேன். (ககக)

ஆரிருந்தென் னார்போயென் னரமுதா நின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. (மரணத்தினின்றும் காப்பாற்றக்கூடாத) ஆரிருந்தாலெ
ன்னலாய், ஆர்போனாலென்ன நஷ்டம் (ஒன்றுமில்லை மரணத்தினின்றும்
காப்பாற்றக்கூடிய) அரிய அமிர்தமாகிய உன் திருவருளின் பலமிருந்தால்
அடியேன் பிழைப்பேன் மங்களகரனே.

வஞ்சமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சி யுணையடைந்தே னையா பராபரமே.

பொ - ரை. (மரணத்திற் கேதுவாகிய) கபடத்தையுடைய இயமனது
வேதனைக்கும், வலியபிறவி வேதனைக்கும் (ஆற்றாது) அஞ்சி (அவைகளை நீக்
கிக்காக்கவல்ல) தேவரீரைத் தஞ்சுமடைந்தேன் ஐயனே. (கஉக)

எந்தப் படியுன் னிதய மிருந்ததெமக்
கந்தப் படிவருவ தன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவுள்ளம் (அடியேன் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி
எவ்வாறு யிருந்ததோ அவ்வாறாயன்றோ எமக்கு இன்பதூன்பங்களுண்டாவன.

எந்தெந்த நாளு மெனைப்பிரியாதென் னுயிராய்ச்
சிறதைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.

பொ - ரை. (இம்மை மறுமையாகிய) எக்காலத்தும் அடியேனைவிட்டு
நீங்காமல் என்னுயிர்க்குயிராய் என்மனத்தின்கண் குடியாகக்கொண்டிருந்த
அருட்டெய்வமே. (கஉரு)

அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே
நெஞ்சி லுணர்ந்து நிறைவே பராபரமே

பொ - ரை. தேவரீர்தொண்டனாகிய எனக்கு அப்போதைக்கப்போது
பயப்படாதே பயப்படாதேயென்று என்னிதயத்திலிருந்து அறிவிக்கின்ற
பரிபூர்ணமே. (கஉச)

என்னையுன்றன் கைக்களித்தார்யாவரென்னை யான்கொடுத்துப்
பின்னையுன்றற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைத் தேவரீர்கையிற் பிடித்துக்கொடுத்தவர் யா
வர். யானே வலியவடிமையாகிப்பிறகு தேவரீரால் நானடைந்த நன்மை
யினை மெடுத்துப்பேச வலியிலேன். (கஉரு)

வாய்பேசா லுமையென வைக்கவென்றோ நீமொளனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வாயினும் பேசுதற்கொண்ணாத ஆமையென்று சொல்லும் படி அடியேனை மவுனநிலையில் வைப்பதற்கென்றுதானோ, நீ மவுனத்தாயாகி வந்து உன்திருவருளை யெனக்குத்தந்தனை. (கஉசு)

தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக்
கென்னைக்கொண் டென்னபல நெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை அடியேனுக்கு ஆசாரியமாகத்தந்து, அடியேனைத் தடுத்தாண்டடிமையாகக்கொண்ட தேவரீர் திருவருளுக்கு என்னாலென்ன பயன்றதையே. (கஉஎ)

மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. மார்க்கண்ட முனிவர் பொருட்டுவந்த இயமன் (தேவரீர் திருவடியாலுதையுண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தமையாகிய) பட்டபாட்டினை ஆலோசித்துப்பார்த்தா லுன்னடியார்க்கென்ன பயமுண்டு. (கஉஅ)

சுட்டியுண ராமற் துரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. முன்னிலைச்சுட்டில்லாத துரியநிலையாகிய கிதாகாயத்தில் அடியேனை நிறுத்திய தேவரீரை (பேரறிஞரேயன்றிச்சிற்றறிஞனாகிய) நானோ புகழவல்லேன். (கஉக)

சூதொன்று மின்றியென்னைச் சும்மா விருக்கவைத்தா
யீதொன்றும் போதாதோ விற்பம் பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்ச முகமாக வஞ்சகஞ் சிறிது மில்லாமல் அடியேனை மவுனநிலையி லிருக்கும்படி வைத்தனை இன்பமடைதற் கீதொன்றுமே போதாதோ. (கஉ௦)

வாயொன்றும் பேசா மென்னியாய் வந்தாண்ட
தேயொன்றும் போதாதோ விற்பம் பராபரமே.

பொ - ரை. சந்தேனும் வாயொன்றும் பேசாத மவுன மூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்தாண்டதொன்றுமே வெனக்கின்பங்கொடுக்க வமையாதோ.

என்று மிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன்றும்போ தாதோ வுரையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலத்தும் என்னை (விடயங்களுக்காளாக்காமல்) நானிருந்தபடி எனக்கு ஆனந்தானுபவத்தைத் தந்ததாகிய வொன்றுமே யமையாதோ (மேலும் செய்யவேண்டிய உபகாரமேதுளது) சொல்லாய். (கஉஉ)

எண்டிசைகிழ் மேலான வெல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. எட்டுத்திக்குகளும், பூமி ஆகாயமும் எல்லாம் சிதாகாய
மாகக்கண்டவிடத்தில் (தேவரீருடன்) அடியேனையும் கண்டேன். (௧௩௩)

பித்தனையே தும்மறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் மெண்ட மிடுவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பித்தனும், (உலகமின்னதெனவறியாத) பேதையனுமாகிய
என்னை யாட்கொண்ட வுனக்கு (எவ்வளவுசெய்யினும் கைம்மாருகாத)
தெண்ட மெத்தனைச் சமர்ப்பிப்பேன். (௧௩௪)

தாயர்கர்ப்பத் தூடனமுந் தண்ணீருந் தந்தருளு
நேயவுனை யாரே நினையார் பராபரமே.

பொ - ரை. தாயின்வயிற்றுள் வாழுகிறகாலத்தும் அன்னத்தினையும்தண்
ணீரினையும் தந்தாண்டநேயனே தேவரீரை நினையாதவர் யாவரோ (ஒருவரு
மில்லை. (௧௩௫)

விரிந்த மனமொடுங்கும் வேளையினு னாகப்
பரந்த வருள்வாழி பதியே பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாகப்) பரந்தமனம் (அதோமுகமாகக் குவி
யுச்சமயத்து நானென்று முந்திவந்து பரந்தவுன் திருவருள் வாழக்கடவது
இதையவனே. (௧௩௬)

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (பகிர்முக விஷயங்களை) நினைத்தலொழித்து, நான் (என்
னும் அகங்காரமுனைவு) ஒழித்து (ஆனந்த நிறைந்து) ததும்ப இன்ப மழையி
னைச் சொரிந்தாய் ஆகவின் நீவாழக்கடவை. (௧௩௭)

தந்தேனே யோர்வசனந் தந்தபடிக்கின்பமுமாய்
வந்தேனே யென்றனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (சித்தாந்த மகா வாக்கியமாகிய) ஒருமொழியினை யுபதே
சித்தேனே (அங்ஙனம்) உபதேசித்தவண்ணமே இன்பவடிவாகி வந்தேனே
பென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினை ஆதலால் நீ வாழக்கடவை. (௧௩௮)

மண்ணும்விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக்
கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவருளைப் (பிரத்தியட்சமாக) தரிசிக்க மனத்
துள்ளே கண்டவர்களைத் தரிசித்தால் மண்ணுலகினரும் விண்ணுலகினரும்
வந்து வணங்காரோ. (௧௩௯)

என்றுங் கருணைபெற்ற விற்பத்தபோதனர் சொல்
சென்றசென்ற திக்களைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலத்தும் கருணையுடன் விளங்கிய சுகசொருபிகளாகிய தவமுடையோர் வாக்கானது எத்திசைகளிலுஞ் சென்று செல்வாக்குறும்.

ஆடுவதும் பாடுவது மானந்த மாகநின்னைத்
தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை. (தண்ணைமறந்து) நிர்த்தனம் செய்தலும், (அன்புமயமாக விருந்து) பாடுதலும், (தலங்கடோறும்) ஆனந்தமாகத் தேவரீரைத் தேடித்திரிதலும் தொண்டர்செய்கை. (கசக)

பொங்கியநின் மண்ணருளைப் புட்கலமாப் பெற்றறவர்கட்
கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ததும்பிவழியும் தேவரீர் தண்ணிய திருவருளைப் பூரண மாய்ப்பெற்றவர்கட்கு (பிரபஞ்ச சம்பந்தமான) சூரியன் கிழக்கிலுதித்தலை யொழித்து மற்றெந்தத்திக்கிலுதித்தால் தானென்ன சொல்வாய் (கசஉ)

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மைபென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை. (இயாதொன்றையும் விகற்பியாமல் நிருவிகற்பமாய்க்காண்கின்ற) பாலருடன், ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம் என்கிற நாலு காரியமூமில்லாத) பெயர், வைதாரையும் வாழ்த்தினாரையும் சுட்டியறியாத) பித்தர் இவர்களுடைய குணத்தையடைந்திருப்பதே ஒழுக்கமிருந்த ஞானிகளுடையசெய்கை. (கசக)

உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிநிர்புந்
தொண்டர் விளையாட்டே சுகங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. (அன்னபானுதிகளை) உண்டும், (ஆடைமுதலியவற்றை உடுத்தும், (ஆபரணதிகளை) பூண்டும் இப்பிரபஞ்சத்தார்போல இவ்விடத்துத் திரிகின்ற தொண்டரது விளையாட்டே அடிமைக்கு இனப்பந்தருவதாயிருக்கின்றது. (கசச)

கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்கு மொருவழியே யெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இரவும் பகலுநீங்கிச் சதோதய தரிசனமுடையார் கண்ட நெறியெவ்விடத்து மொரேநெறியாகும் எந்தையே. (கசரு)

காயநிலை யல்லவென்று காண்பா நுறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. சரீரமானது (எத்தனை காலமிருக்கினும்) நிலையற்றதென்று (அனுபவருபமாக) விசாரித்துப்பார்த்தவர்கள் நித்திரை செய்வாரோ? (செய்யார் மற்றென்செய்வரெனின்) பரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளே பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு தொடர்வர். (கசக)

அப்புழுப்பும் போன்ற வயிச்சயபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (நீரோடுசேர்ந்த உப்புத் தன்சுவை முழுவது மந்நீர்க்காக்
கித்தன்னோடுடாப்பச் சமன்செய்து நிற்குமாகலின்) நீரும் அதனுடன் கலந்த
உப்புப்போன்ற சாயுச்சியமேலான ஆனந்தத்தையுடையவர்கட்குச் சமமாகவு
வமித்துச்சொல்லுதற்கும் வாயுண்டோ (எனவே உயிரைச்சேர்ந்த முதல்
வனும் தனக்குரிய எண்குணங்களையு மவ்வயிரின்கட் பதிப்பித்துத் தன்னோ
டுடாப்பச்செய்து நிற்பனென்பதாம்.) (௧௪௭)

சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே.

பொ - ரை. மனந்தெளிந்து (சிவோகம்பாவனையில்) சிவமாந்தன்மையு
டைந்த பெரியாரெல்லார்க்கும் அடியேன் கொத்தடிமையான குடியாவேன்.

தம்முயிர்போ லெவ்வயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தம்முயிர்போலவே (அன்னிய) எவ்வயிருமாமென்றெண்
ணித்தன்னிய அருள்மிகுந்த செவ்விய நடையையுடையவருக்கு எக்காலத்
தில் எவல்செய்யக்கடவேன், (௧௪௯)

வின்னுக்கும்விண்ணகி மேவுமுனக் கியான்பூசை
பண்ணிநிற்கு மாறு பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (பூதசம்பந்தமான) ஆகாயத்திற்கும் காணமான) சிதா
காயமாகிப் பொருந்துகின்ற தேவரீருக்கு அடியேன் (அந்தரியாமி) பூசை
செய்து நிற்கும்வழியை எனக்குச் சொல்லியருளாய். (௧௫௦)

நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அந்தர்யாமி பூசையில்) என்மனமே கோயிலாகவும், எ
ன்சித்தனையே பரிமளதிரவியமாகவும், என்னன்பே திருமஞ்சனநீராகவும்
கொண்டு யான்செய்யும் பூசை யேற்றுக்கொள்ளவாராய். (௧௫௧)

கெட்டவழி யாணவப்பேய் கீழாக மேலான
கிட்டருளைப் பூசை செய்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. தீமையான நெறியிற்செலுத்தும் ஆணவமலப்பேய் (தன்
சத்தி) கெடமேம்பட்ட பெரியோர்கள் தேவரீரைப் பூசைசெய்வார்கள்.

காட்டிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தில்
மேலெழுப்பிற் தேகம் விழுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (மூக்கின்வழியாக வெளிவருகிற) வாயுவை உள்ளடக்கி மூலாதாரத்திலுள்ள நெருப்பினை (அவ்வாயுவினைக்கொண்டு ஆஞ்ஞையின்) மேலுள்ள சந்திரமண்டலத்தில் தாக்கும்படி யெழுப்பினால் இச்சரீரம் (பூமியின் பிணமாக) விழுமோ. (கருந்.)

பஞ்சசுத்தி செய்துநின்றனைப் பாவித்துப் பூசைசெய்தால் விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பூத சுத்தி, உடற் சுத்தி, திரவிய சுத்தி, ஆன்ம சுத்தி, மந்திரசுத்தி) ஆகிய பஞ்சசுத்திபண்ணித் தேவரீரைச் (சகலரூபமாக) பாவனை, செய்து (ஆகமவிதிப்படி) சிவபூசைசெய்தால் மேலாகியஞானம் பிரகாசக்கும். (கருசு)

அன்பர்ப்பணி செய்யவெனை யானாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பரிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே.

பொ - ரை. சிவனடியார்கட்குத் தொண்டுசெய அடியேனை அடிமை யாக்கிவிட்டால் சிவானந்தநிலை தானேவாய்த்துவிடும். (கருந்.)

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (யாத்திரைசெய்து ஆங்காங்குள்ள) சிவலிங்கப் பெருமானையும், புண்ணியதலத்தினையும், தீர்த்தத்தினையும்முறையே (தரிசிக்க) ஆரம் பித்து வருபவர்கட்கு ஒப்பற்ற சித்தாந்த மகாவாக்கியம் உபதேசித்தற்கு ஆசாரியரும்வந்து வாய்ப்பர். (கருசு)

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கன்போ லன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (நல்லவர்களாலே) விரும்பப்பட்டசரியை முதலாக மெய்ஞ்ஞான மிறுதியாக உள்ள நான்கும் சோபானமுறையில் (முறையே) அரும்பு, மலர், காய், கனிகளைப்போல் (ஒன்றற்கொன்றேதுவாக விளங்கும்) அல்லவா. (கருந்.)

நீானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வாசிவ
ஞானந் தனையணைய நல்லோர் பராபரமே

பொ - ரை. தானம், தவம், தருமம் என்பனவற்றை நல்லோர் சிவஞானத்தை யடையும்பொருட்டு எக்காலமும் செய்வார்கள். (சருஅ)

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற வாணவப்பேய்க்
கின்னல் வருவதெந்நா ளெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ஒருதரம்சொன்ன சொல்லினையே (கோபாவேசத்தால்) பலதரமுஞ்சொல்லிப் பதைக்கின்ற ஆணவமலமான பேய்க்குத் துன்பமுண்டாவது (அதாவது அடங்கிவிடுவது எக்காலமோ எந்தையே. (கருசு)

இன்றோ விருவினைவந் தேறியது நானென்றோ
வன்றோவினைந்ததன்றோ வாற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (நல்வினை தீவினையாகிய) இருவினைகள்வந்து எனக்குச்
சம்பவித்தது இன்றுதானே (அன்று) நான் எப்போது உளனாயினேனோ அப்
போதே யுண்டானதல்லவோ (ஆகலின்) இவ்வினைகளுக்கு நான் சகியேன்

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால் யான்முனமே
பண்ணவினை யேது பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங்கொன்றதற்கேற்ப) தே
வீரையன்றி எண்ணமுதிப்பதில்லையாயின் யான் முற்பிறப்புக்களில் பண்
னுதற்குக்கருமமேது சொல்லாய் (எனவே கருமத்திற்குத்தக்கபடி யெண்
ணமுதிப்பிப்பன்.) (கசுசு)

என்னையின்ன தென்றறிபா வேழைக்கு மாகெடுவேன்
முன்னவினை கூடன் முறையோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) என்னை இன்ன தன்மையனென்றுண
ராத ஏழைக்கும் அந்தோகெடுவேன் பூர்வகன்மம்வந்து பொருந்துதல் முறை
யாமோ. (கசுஉ)

அறியாநான் செய்வினையை யாரீ கூட்டுந்
குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அறியாமையால் அடியேன் செய்யுங்கருமங்களை ஐயனே
(எனக்கு) நீசேர்ப்பிக்கும்குறிப்பு எத்தகையது எனக்குளவுசொல்லக்கடவாய்.

என்னைக் கெடுக்க விசைந்த விருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்க தகாதோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைக் கெடுத்தற்குப்பொருந்திய இருவினைப் பிணி
யைக்கெடுத்தற்குத் தேவரீருக்குத்தகாதோ. (கசுசு)

பெல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவ
னில்லையெனி னெங்கே யிருக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சத்தினைக் காரியப்படுத்துவதில்) சாமர்த்தியத்
தினக்காட்டுகின்ற பெரியமாயையானது நான் (தேவரீரொடு இரண்டறக்
கலந்து) இல்லையாயின் யாருக்குத் (தனு கரண புவன போகங்களாய் விரிந்து)
தங்கும். (கசுரு)

முக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதித்
கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. முக்குணங்களைக்கொண்டு (பிரபஞ்சபோகங்கள்) யாவும்
உண்டாகும்படிச் செய்கின்ற பிரகிருதிக்கு (அத்தகைய) குணத்தினைக்கொடு
த்ததுயார் எந்தையே. (எனவேயது பிரகிருதிக்கியற்கை தருமம், (கசுசு)

ஆற்றப் படாதுதுன்ப மையவென்ற லென்மனது
தேற்றப் படாதினியென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. ஐயனே! (பிரபஞ்ச) துன்பம் என்னுற் சகிக்கப்படா திரு
க்கின்றது என்மனம் (எவராலும்) தெளிவிக்கப்படாததாயிருக்கின்றது இனி
யென்செய்யக்கடவேன். (கசுஎ)

பூராய மாய்மனதைப் போக்கவறி யாமலையோ
ஆராயலைந்தே நரசே பராபரமே,

பொ - ரை. கிரமமாய் (சிறிது சிறிதாக) மனதையடக்க வறியாமல்
ஐயோ அடியேன் என்னவென நினைத்து அலைந்தேனரசனே. (கசுஅ)

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கோபம்வராதபடி யப்பியாசித்தாலும், அட்டமாசித்திகளை
யடைந்தாலும் மனமொடுங்க வப்பியாசியாதவர்கட்கு (வீணாகப்) பேச்சிருந்
தென்ன லாபம். (கசுக)

வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பார்த்தமன
மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சண்டைசெய்ய வந்தெதிர்த்தமல்லர்களைப்போல, பாழா
கிய மனமானது (எதிரிகளில்லாமலே) என்னலாபமடையக் கூத்தாடுகின்ற
து எந்தையே. (கஎ௦)

சூதாடு வார்போற் றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி நென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. சூதாடுபவர்களைப்போல ஆட்டத்தில் தோற்புண்டான
போது வுண்டாகும் மனவாட்டம்போல மனந்தளர்ந்து வாதாடுவதற்கெ
ன்ன பயனுண்டாகும். (கஎக)

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்க்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (கொட்டினால் நெருப்புக்கொள்ளிபோல் எரியச்செய்வ
தாகிய) கொள்ளித்தேள்கொட்ட அதனால் துடிக்கின்ற பேய்ப்பிடித்த கு
ங்குபோல வஞ்சகத்தையுடைய மனமானது துள்ளுவது என்னகருதியோ.
வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்தார்
சிந்தை யிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே,

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாகச் சம்பவித்து) வருகின்ற விஷயங்களை
யும் அனுபவித்து முடிந்த விஷயங்களையும் (மனதில்) எண்ணிஎண்ணி கோ

ஐக்கொண்டிருந்தால் அம்மனமானது சுகதுக்கங்களில் பொருந்தும். (அங்
கனம் பொருந்தவே இறப்புப்பிறப்புக்களிற்படும் ஆகவே சென்றதைக் கருதா
மலும் சேர்வதை நினையாமலு மிருக்கவேண்டும். (கஎ௬)

ஏறுமயிர்ப் பாலமுணர் விர்தவிட யங்கணெருப்
பாதெனவு நன்றா வறிந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. ஏறிடக்கின்ற மயிரினுற்செய்த பாலம் அறிவென்றும்,
(ஐம்பொறிகளாலனுபவிக்கப்பட்ட) விடயங்கள் (அப்பாலத்தின் கீழோடும்
கெருப்பாறு என்றும் நன்றாகத்தொரிந்துகொண்டேன். (எனவே பிரபஞ்ச
நிலை மெக்காலத்தும் ஆபத்துடன் விளங்குவது.) (கஎ௭)

பொறிவழியே யேழை பொறியா யுழல்வதுநின்
னறிவின் விதித்தவிதியாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. ஐம்பொறிகள் வழியாகி அறிவற்றநான் அணுத்தன்மை
யடைந்து அலைவது தேவரீர் பேரறிவால் நியமித்த நியம மாகுமோ. (கஎ௮)

பாசசா லங்களெல்லாம் பற்றிவிட ஞான வைவாள்
விசநா ளெந்தநாள் விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை, பாசக்கூட்டங்களெல்லாம் பற்றற்று நீங்கும்படி ஞானமா
திர கூர்மையானவரீளக் கொண்டுவிசுகின்றநான் எந்தநாளோ சொல்லாய்.

எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட னல்லதென்று
சுந்தைசெய வந்ததிருஞ் செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. உலகதனிலெடுத்த, எந்தச்சரீரத்தினும் இப்போதெடுத்த
மானுடசரீரம் நலமானதென்று சித்திக்கவந்த என்றிறத்திற்குக்காரண
மின்னதென்று சொல்லாய். (கஎ௯)

பொய்யெல்லா மொன்றூப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே

பொ - ரை. நிலையற்றனவாகிய தத்துவங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகத்தி
ட்டி அவற்றைக்கொண்டு பொருத்திவைத்திருக்கிற நிலையற்றவுடலை மெய்
ப் பொருளென்றுசொன்னால் மெய்ப்பொரு ளாகிவிடுமோ. (கஎ௯)

மின்னையை பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே.

பொ - ரை. மின்னையோத்த பொய்யுடம்பை மெய்யென்று நம்பி
அத்தோ தேவரீரை மறந்தொழிதல் எனக்குநல்லமார்க்கமாகுமோ. (கஎ௯)

நித்தியமொ ன்றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற்
சித்தனைத்தான் னுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. என்றும்நிலைபெற்றிருக்கக்கூடாத நீர்க்குமிழியினையொத்த சரீரத்திற்கு இத்தகைய துக்கங்களுவாதலால் தகுதியோ. இஃதென்ன வந்தி. (கஅ௮)

தேகமிறு மென்றுசுடர் தேம்புவதென் னித்திரையி

னுரகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. தேகமழியுமென்று (உடலையேநம்பியிருக்கும்) சாமான்னி யர் துன்புறுவது யாதுக்கு? நித்திய சுழுத்தியில் உடலை ஆன்மாநீங்கியிருத்த லாகிய) நித்திரைகாலத்தில் நடக்குஞ்செய்தியை உய்த்துணர்ந்தால் பய முண்டாமோ. (நெமித்திய சுழுத்தியாகிய மரணமு ம்நவனமே யன்றோ.)

ஏதைச் சுமையா வெடுப்பா ரெடுத்தவுடற்

சேதமுறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே.

பொ - ரை. எடுத்த சரீர மழியுமாயின் பிறகு எந்தச்சரீரத்தைச் சுமை யாக வெடுப்பார்கள். அதன்பின் என்னகாரியம் செல்லும். (சரீரமுள்ள போதே வேறு சென்மமெடாதபடி செய்துகொள்ளவேண்டும்.) (கஅ௯)

தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சீவனென்றிந்

கார்ப்பா லெடுத்ததெவ ராலே பராபரமே.

பொ - ரை. தோலினுற் செய்த பதுமையாகிய விவ்வுடம்பு நாலுஆன் பாரமாகும் சீவனென்று இவ்வுலகில் ஆரவாரத்துடன் எடுக்கப்பட்டது யாவரால். (கண்மத்தால்.) (கஅ௯)

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன் காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென்றே நம்பி நம்பி எந்நாளும் என்காலத்தைக்கழித்து யாது பிரயோசனமடைந்தேன். (ஒன்றுமில்லை)

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின்

மெய்யருளின் மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. காரிய ரூபமாயுள்ள வுலகவாழ்வாகிய புலைச்சேரியின் வாசனையானது தேவரீரது மெய்யாகிய திருவருட்கடலில் மூழ்கினால் நீங்கிவிடும், (கஅ௯)

நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்

போலே கருவி நன்னூற் போதம் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆகாயத்தி லேறுதற்கு நூலேணியும் (அவ்வேணிசெய்து கொள்ளுவதற்காக) அந்நூலின் பொருட்டுப் பருத்தி மரமும்வைப்பவர் போல இலக்கண நூல்களையும், சாத்திரநூல்களையும்) கொண்டு (முத்தியடை யலாமென்பது) அமையும். (ஆகவே திருவருளின்றி முத்திகூடாது.)

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கு

மன்னுங்கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.

சாகு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொ - ரை. (உலகோபகாரமாக) நிலபெற்றுள்ள சாத்திரஞானநெறிகள் மிகவும் சிறியகுழந்தைகள் சமைத்த (உண்ணுவதற் குபயோகப்படாத மணற் சோற்றையொத்துப் பயனற்றனவேயாகும். (பரஞானத்தையடையாமல் காலமுழுவதும் அபரஞானத்திலேயே யழுந்திக் கிடத்தல்கூடாது)

வாசகஞா னத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வாசா கைங்கரியமாகப் பேசுகின்ற ஞானத்தால் சுகம் விளைபுமோ பாழாகிய வாக்கு வாதம் பண்ணிக்கொண்டு கிடப்பது என்றொழியுமோ அறியேன் தேவரீரே யருள் செய்யவேண்டும். (கஅஅ)

தேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளி

ஓட்டமின்றி வாய்பேச னன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. கேட்டதையே (கற்றுக்கொண்டு) அதனையே சொல்லுங் கிளியிள்ளிப்போல, தேவரீர் திருவருளில் விருப்பமின்றி (பிறர் சொன்னதைக் கற்றுக்கொண்டு அதனையே வாயாற் பேசுதல் நன்மையாமோ. (அனுபவம் வேண்டும்.) (கஅக)

வெளியா யருளில் விரவுமன்பர் தேக

மொளியாய்ப் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. சிதாகாய ரூபமாகித் தேவரீரத் திருவருளிற் கலக்கின்ற உன்னன்பர்களுடைய சரீரங்கள் (பூத) ஒளிபாகி விளங்கினது முளதோ (குஞ்சும மயத்தை யடைந்தார் தூலத்தன்மையில் விளங்கார்.) (கக)

காலமொரு மூன்றுங் கருத்திலுணர்ந் தாலுமதை

ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே.

பொ - ரை. நல்லோர்கள் முக்காலச் செய்திகளையுந் தமது கருத்தினால் அறித்திருப்பினும் அதனை (சாமான்னிய) உலகத்தாருக்குச் சொல்ல மாட்டார்கள். (கண்டவர் விண்டவர் விண்டவர் கண்டவர்.) (ககக)

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்

றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கொல்லாமையாகிய விரதமொன்றை மேற்கொண்டவர்களை நல்லமனிதர்கள், அவரையொழிந்த (கொல்லுந் தன்மைவாய்ந்த) மற்றையோர்கள் யாவரோ அவர்பேர் சொல்லவறியேன் (பொல்லாரெனக்கூறின் அத்தகையர் மனிதரென வேற்படுமாகலின் அங்ஙனமும் சொல்லவிசையாத. (ஆகவே காட்டில்வாழும் நாய்களினே யாவர்.) (ககஉ)

இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழிச்
செல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே.

மூலமும் உரையும்.

சா ௧௬

பொ - ரை. அழிதற்பாலனவாகிய காரியத்தையிச்சித்து மனம்போன வழியே போகாதிருத்தல் நல்லோர்களுடைய காரியம். (௧௬௩)

வ் துவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா நென்னார்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே.

பொ - ரை. ஞானநிலையினைக்கண்ட அறிஞர்கள் (எத்தகையசெல்வம்) வந்திடினும், (எத்தகையபொருள்) இழந்திடினும் அவற்றைப்பற்றி என்னது யான் என்று மமகரித்தும் அகங்கரித்தும் பேசார்கள். (௧௬௪)

ஆயிரஞ்சொன் னாலு மறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆயிரம் (விதமாக வெடுத்துப்பேசும் சாமர்த்தியமுடைமை) யிருக்கினும் விவேகமில்லாத வஞ்சகமனத்தையுடைய பேயருடன் சேர்ந்தால் அச்சேர்தல் குற்றமேயாம். (௧௬௫)

மாய மயக்கொழிந்தார் மன்றொன்றை நாடுவரோ
நேய வருணிலையி னிற்பார் பராபரமே.

பொ - ரை. மாயாகாரியங்களா (லுண்டாகிற பிரபஞ்சப் பொருள்களிடத்தானடாகின்ற) மயக்கத்தை நீங்கினவர்கள் வேறுபொருளை விரும்புவார்களோ, (விரும்பார்கள் மற்றென்னெனின்) அன்புமயமாகிய திருவருள் நிலையில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். (௧௬௬)

நித்திரையிற் செத்தபிண நெருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரதிதினமும்) உறங்குங்காலத்தில் செத்தபிணத்திற்குச் சமானமாயிருக்கிற சரீரத்தின்மேல் விருப்பம் வையாத சுத்த (மனத்தை) புடையவர்களே நல்லதுறவினர். (௧௬௭)

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ் சருமுளரோ காட்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரது திருவருட்கு எத்தகையமனமாயினும் உருகும், அவ்வாறு உருகாதகல்லை யொத்த வன்மனத்தினையுடையோரும் உளரோ ளளராகார், உளராயின் நீயே காட்டாய். (௧௬௮)

மந்தவறி வாகிவின்பம் வாயா திருந்தலைந்தார்
ந்நைதமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மந்தஞான முடையேனாகிச் சுகங்கிடையாமலிருந்து அலைவனாயின் என் மனந்திகையாதோ இத்திகைப்பை மாற்றுதற்கு நான் என்ன பாயஞ் செய்யக்கடவேன். (௧௬௯)

தேடினேன் றிக்கனைத்துந் தெண்டமிட்டேன் சிந்தைநைந்து
வாடினே நென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆசாரிய ரெவ்விடமெழுந்தருளியிருப்பரென) தேடினேன். (தேவரீரது சருவவியாபகத்தையெண்ணி) திசைக னெல்லாவற்றினும் வணங்கினேன். (காணப்பெறுது) மனநொந்து வாடினேன் (அவ்வாட்டக் தாதுண்டாகிய) என்மயக்கத்தை நீக்கியருளாய். (உ௦௦)

மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்றை
படிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரை விசாரியாதபடி தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவெ னது பாசமாகிய) சோம்பலென்னும் ஒரு பொருளைத் தடுத்தல்லவோ அடி யெனை மடிமைகொள்ளவேண்டும் அரசனே. (உ௦௧)

காலர்ப்பயந் தீரவின்பக் காற்கபய மென்றெழுந்த
மாலை வளர்த்தனையே வாழி பாராபரமே.

பொ - ரை. எமதுதார்களுடைய பயமானது ஒழியும்படி சுகத்தைக் கொடுக்கின்ற உன் திருவடிக்கு அபயம் என்று வாயாற்சொல்லி மனத்தின் கண் அதிகரித்தவாசையை விருத்தியடைவித்தனையே தேவரீர் வாழ்வீராக

நீர்ப்புற புதமாய்நீனை வருட்டகே நின்றழியப்
பார்ப்பதல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன் பராபரமே.

பொ - ரை. நீரின்குமிழினையொத்த (எனது) மனம் (தேவரீர்) திரு வருளின் பொருட்டுக்கரைய எண்ணுதல்லால் வேறொ (பிரபஞ்சப்பொருள் களுள்) ன்றையும் எண்ணேன். (உ௦௩)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லாமென் பார்வை பராபரமே.

பொ - ரை. நீர்க்குமிழினை யொத்த மனமானது சிதாகாயமாய்க் கரையஅடியேன் வேறுபொருளை நோக்குந்தோறும் எங்கும் அதேநோக்கமா (யிருக்கின்றேன்.) (உ௦௪)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னென்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனைன் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. சுழன்று, ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம்போல அன்புடனே தேவ ரீரை எவ்விடத்தும்தேடி (காணப்பெறுமையால்) ஓய்கின்றேன். வேறென் ன செய்க்கடவேன். (உ௦௫)

வேதாந்தச் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே.

பொ - ரை. வேதாந்தம் சித்தாந்தம் (இரண்டும் முறையே பொதுவாக வும் சிறப்பாகவும், வேதாந்தம் சித்தாந்தத்திற்குச் சோபானமாகவு யிருத்த லின்) வெவ்வேறென்னாதவர் தரிசித் தானந்தமடைதற்குரியநாதத்ததுவத்தின் முடிவில் விளங்குகின்ற மவுனசுகமே. (உ௦௬)

ஆனந்த மானநின்னையன்றியொன்றை யுன்னா
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே.

பொ - ரை. சிவானந்த சொரூபமான தேவரீரையல்லது வேறுபொ
ருளை நினை யாதமவுனநிலையே அடியேனுக்கு மோட்சம். (௨௦௭)

வதுக்கு முன்னேவிட வில்லையென்று லென்கருத்தைச்
சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (என்னால் நிகழும்) காரியமனைத்திற்கும் தேவரீரையன்
றிச் (சிறிதும் சுதந்தரமில்லாத) எனக்கு வேறுதுணையிலையென விஞ்ஞா
பனஞ் செய்துகொண்டால், என்மனதைச் சோதனைசெய்யவேண்டாம் நான்
சொல்லிவிட்டேன். (௨௦௮)

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்று
ரெத்தனைப்பே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. முத்திக்காலத்தும் சரீரத்தினிடத்தில் (அருவசித்தி, உரு
வசித்தி, அருகுருவசித்தி ஆகிய) மூன்று விதமாகிய சித்தியடைந்தவர் எத்
தனைபேரென்று அளவிட்டுச் சொல்லுவது எந்தையே. (௨௦௯)

நீயன்றி நானார் நினைவாரென் னெஞ்சுகமார்

தாயன்றிச் சூலமுண்டோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரையல்லது (ஆட்டுவித்தாலன்றி யாடக்கூடாத
செயலினைவாய்ந்த) நான் யார், (கன்மத்தினுக்குத் தகுந்தபடி எண்ணும்)
எண்ணம்யார், (சென்மாந்திர வினைக்குத்தக்கபடி சங்கற்பிக்கும்) என்மனம்
யார், தாயையன்றிச் சூலமுளதோ சொல்லுவாய். (௨௧௦)

அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிடீ

யெங்குமே நேனென்ற தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. தேகமே! உன்வடிவமாகி (பிரபஞ்சமுழுவதும் சிவசொ
ரூபமாகக்கண்ட) சுகமுனிவர் கூப்பிடீ யெவ்விடத்தும் ஏன் ஏன் என்று
மறுமொழிகொடுத்ததென்ன வாச்சரியம். (௨௧௧)

கொள்ளாவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டுசுழித் தார்த்
திழுத்தால், கள்ளமனக் கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே.

பொ - ரை. குளிர்ச்சிபொருந்திய உன் திருவருளாகிய பெரியவெள்ள
மானது மேற்கொண்டுசுழித்து ஒலித்து இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் வஞ்
சுகமனமாகிய மரக்கலமானது (அருட் பெருவெள்ளத்தி லழுந்திவிடுவதல்லது)
எவ்விடத்துத் தோன்றும். (௨௧௨)

எக்கலையுங் சுற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மதஞ் சொல்
வக்கணையா லின்பம் வருமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (இலக்கண விலக்கிய சம்பந்தமான) எத்தகைய தூல் கணம் (ஐயத்திரிபறக்) கற்று அவற்றின் பொருளைத்தும் நன்கு அறிந்திருக்கிறோமென்று (அகங்கரித்து) கேட்பவர் யாவருக்கும் தக்கசமாதானம் சொல்லுகின்ற விற்பன்னத்தால் சுகம்வாய்க்குமோ. (பதிநூல்களாகிய மெய்கண்ட தூல்களை வாசிக்கவேண்டுமென்பதாம்.) (உக௬)

கல்லெறியப் பாசி கலைந்து நன்னீர் காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன்றும் பராபரமே.

பொ - ரை. கல்லையெறிந்தால் மூடியிருந்த பாசியானது கலைந்து (அதனால் மூடப்பட்டிருந்த) நல்ல நீரானது தோன்றும். (அதுபோல) நல்லவர் களுடைய சொற்களின்பொருளை யாராய்ந்தறிந்தால் ஞானம்வந்து வாய்க்கும்.

நின்னையுணர்ந் தோர்கடமை நிந்தித்த பேயறிஞ்
ரென்னகதி பெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரே யுள்ளவாறுணர்ந்தவர்களாகிய (சிவனடியார்) களை நிந்தித்த பேயறிவுடையோர் என்ன துர்க்கதியாகிய (நரகத்தினை) யடைவரோ எந்தையே. (உக௭)

என்னதியா நென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே.

பொ - ரை. எனது யானென்னும்மகார அகங்காரங்களை யொழிந்த பெரியோர்கள் எவ்விடத்து நின்றுதரிசிக்கினும் (நீ சர்வவியாபியாகவின்) அவ்விடமெல்லாம் தேவரீர் சந்நிதியாகவே தோன்றும். தேவரீரே மகா தேவன். (உக௮)

சோற்றுத் துருத்திச் சமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
சாற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சோற்றை யடைத்துவைக்கும் தோற்பையாகிய சுமையினைநெடுநாள் வைத்திருக்கவெண்ணி (அடியோகஞ் சாதித்து) நேத்திரங்கள் மிதங்கப் பிராணவாயுவை (வெளியில் விடாதபடி) உள்ளடக்கித்திரிந்தேன். (கண்டதொன்றுமில்லை.) (உக௯)

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுறவாய்க்
கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. சாஸ்திர சம்பந்தமாகயாதா மொருபொருளைப் (பெரியோராகிய) ஒருவர் (சுருதி யுத்தியனுபவங்கட்குப்) பொருத்தமாகச் சொன்னால் அத்தகைய பெரியோர்கட்கு நெருங்கிய சுற்றமாய் வஞ்சகமில்லாமல் அன்போடு ஆனந்திப்பேன். (உக௧௦)

அறித்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வ தல்லாந்
நெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (யாதாமொருகற்பனை செய்யாமல்) தகுந்த வியற்கையாகச் (சாஸ்திர சம்பந்தமான) வொருபொருளை நான் (பிறருக்குச்) சொல்வதன்றிக் கற்பித்தவொன்றை யான் விரும்பிச்சொல்லேன். (உககூ)

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலையோ
துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை, (உண்மையினை விசாரித்துத்தேர்ந்து தெளிந்திருக்கிற) என்மனக்கருத்தையுணராமல் ஒருவர் ஒருவிஷயத்தினை (மனத்திற்) சங்கற்பித்துக்கொண்டு பேசினால் அந்தோ (அவர்களறியாமையை யெண்ணி) இளங்கன்றுபோலத் துள்ளித் துடிப்பேன். (உஉ௦)

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (உலகத்திலுள்ள) யாவரும் (கொணந்த) சுகம் அடைந்திருக்க நினைப்பதே யல்லாமல் நான் வேறுபொருளை நினைக்கவறியேன்.

முன்னுன்மெய்ஞ் ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே.

பொ - ரை. பூர்வகாலத்தில் உண்மைச் சிவஞானத்தைத்தேர்ந்த முனிவர்கள் தவத்தினைச் சேகரித்ததுபோல இக்காலத்தில் (யாவரும் சேகரித்தலைக் காணவேண்டுமென்று அடியேனுக்கு விருப்பமுண்டு. (உஉஉ)

கன்மமென்ப தெல்லாங் கரிசறவே மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை சார்ந்ததன்பர் தன்மை பராபரமே.

பொ - ரை. கர்மமென்று சொல்லப்பட்டயாவும் பற்றற்றமெய்ஞ்ஞானமாகிய தர்மநிலையை யடைந்தது அன்பர் குணம். (உஉ௩)

கண்டியிலா தென்னறிவின் கண்ணுடே காட்சிபெற
மண்டிய பேரொளி நீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. நித்திரையினின்று நீங்கிய என்னறிவினிடத்தே பிரத்தியட்சமாகவே விளங்கிய (அருட்) பெருஞ்சோதி நீயாகையால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உஉ௪)

நானுனதன்மை யென்றுநாடாம னுடவின்ப
வானுகி நின்றனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. நானென்கிற (சுதந்தரத்) தன்மையை எக்காலத்தும் விரும்பாமல் தேவரீரே (கதியென) விரும்ப இன்பச் சிதாகாயமாய் விளங்கினை யாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உஉ௫)

அகத்து டணுவணுவா யண்டமெல்லாந் தானாய்
மகத்தாகி நின்றனை நீ வாழி பராபரமே.

சுஉசு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொ - ரை. (சங்கரகாலத்தில்) அணுவுக்குள்ளேபரமானுவாகி, (திதி காலத்தில்) அண்டங்களெல்லாந் தானேயாகி, (சிருஷ்டி காலத்தில்) எல்லா வற்றையுங்கடந்த மகத்தாகிநின்றனையாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது.

காரமான் கர்ப்பவதைக் கண்ணாடு மென்கண்ணே

வாரம்வைத்துக் காத்தனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. இருளுக்கிருப்பிடமான கருப்பமாகிய வீட்டினும் என் னிடத்தே மன்புவைத்துக் காப்பாற்றினாய் ஆதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது.

புரந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப்போ ராடி

யிறந்தோருந் தம்ம்தென்பா ரென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. (பூமியை) யாண்டவர்கள் அதனைத் தமது தேசமென்பர் அப்பூமிக்குப் போர்செய்து மடிந்தவர்களும் அதனைத் தமது தேசமென்பர், (ஒருவருமிருந்து வாழ்ந்தாரில்லை) இது என்ன வறியாமையின் காரியம்.

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள்

வார்த்தையொன்றும் வாழியென்பர் வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (மகேச்சுர முகூர்த்தங்களாகிய இருபத்துநான்கு) மூர்த்தி கள் யாவரும்வாழ்க. (அடியேனைத்தடுத்தாட்கொண்ட) எங்கள் மௌன குருவாழ்க. (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) அருள்வார்த்தை என்றும் வாழ்க. சிவனடியார்களும் வாழ்க. (உஉசு)

சொல்லும் பொருளுந் தொடரா வருணிற்றைவிந்

செல்லும்படிக்கருணை செய்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருளை முன்னிட்டல்லாது) சொல்லாலும் அச்சொ ட்பொருளாலும் விசாரித்துணரக்கூடாத திருவருள் வியாபகத்தில் அடை யும்படிக்கு தேவரீர் அருள்செய்தனை. (உஉஊ)

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்திமுத்தி

பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (புனர்சிருஹ்டி காலமுதல்) இந்நாளளவுக்குள்ளே நினைத் தச்சரிய (அஷ்டமா) சித்திகளையும் (சித்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிகசைவ) முத்தியினையும் அடைந்தோர்கள் எத்தனைபேர் சொல்வாயாக. (அளவில.)

நாடு நகருநிசா னுட்டிய பாளயமு

மீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நாடும், நகரமும், அடையாளங்குறித்த படையும் முடிவு காலத்தில் பெருமையைக்கொடுக்குமோ எந்தையே. (உஉக)

தேடுந் திரவியமுஞ் சொந்தமணிப்பெட்டகமுங்

கூட வருந்துணையோ கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அதிகப்பிரயாசைப்பட்டு) சேகரிக்கிறதிரவியமும். சேர்த் தவைத்திருக்கின்ற இரத்தின நிறைந்த பெட்டியும் (சாங்காலத்தில்) கூடவ எத்தக்க துணைகளோ சொல்லாய். (உஉஉ)

தேடாத தேட்டினரே செங்கைத் துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. (இலகுவில்) தேடப்படாத திருவருட் செல்வத்தையடை
ந்தவர்களை (வாணிகருடைய) செவ்விய கையினிடத்துள்ள துலாக்கோல்
போல், (கேடுவந்தபோது துக்கமும், பெருக்கம் வந்தபோது களிப்புமடையா
மல்) மெலிவடையாக சமனிலையில் வாழ்வார்கள். (உருச)

நீராய்க் கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராததென்றே பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைக்காணாது) நீரைப்போலக் கசிந் துருகிப்பெரு
மூச்சுவிட்டுநின்ற என்னைக் கடைக்கண் பாராமைக்குக் காரணமென்னையோ
சொல்லாய். (உருடு)

உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன்று மன்றேதான்
கொள்ளைகொண்ட நீயென் குறைதீர் பராபரமே.

பொ - ரை. என்னிடத்துள்ள பொருள் உயிர் உடம்பு என்ற மூப்
பொருளையும் (தேவரீர் எதிரிட்ட) அந்நாளே கொள்ளைகொண்டநீ (அதற்கு
த்தகுதியாக) என்னுறைகளைத் தீர்க்கவேண்டும். (உருசு)

ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்த்தருளால்
வாழ்ந்தாயே பென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை, (தேவரீர் குருமூர்த்தியாகத் தரிசனந்தந்தகாலத்தில் அடி
யேனைநோக்கி) இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையாகிய கடலில் முழுகினையே இப்
போது பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி யுன்கருணையினால் வாழ்ந்தனையே
என்று திருவாய்மலர்த்தருளின யாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உருஎ)

தாரா வருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளில்
வாராயோ வென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (அந்நாளில்) தரக்கூடாத அருள் முழுதந்தந்து என்னை
யும் உன் திருவருளினால் வாராயோவென்று கூவினை ஆதலால் தேவரீர் வா
ழக்கடவது. (உருஅ)

ஆசையுன்மீ தல்லா லருளறிய வேறுமொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற் பராபரமே.

பொ - ரை- தேவரீருடைய திருவருட்பாங்கினால் உன்மீது ஆசைவைப்
்ப்பதல்லது (சத்தியமாக) உன் திருவருளறிய மற்றுமொருபொருளில் விருப்
பம் வையேன். (உருக)

ஆதியந்த நீருருவா யாண்டதல்லா னின்னையன்றிப்
போதனையு முண்டோ புகலாய் பராபரமே,

௬௨௬ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை

பொ - ரை. (அடியேனைத் தடுத்தாட்கொண்ட) ஆதியிலும், (தேவரீ ருக்கு அடிமையான) வேறுமொரு போதனையுமுளதோ சொல்லாம்.

தானாக வந்து தடுத்தாண் டெனைவின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானே பராபரமே.

பொ - ரை. வலியவந்து (கருணையே காரணமாக) அடியேனைத் தடுத் தாண்டு சிதாகாய ரூபியாக்கின சுகசொருபியே. (உசக)

பற்றற் றிருக்குநெறி பற்றிற் கடன்மலையுஞ்
சுற்ற நினைக்குமனஞ் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ - ரை, (பிரபஞ்சப் பொருளில்) தொடர்ப்பற்றிருக்கும் நன்னெறி யைத் தொடர்த்தால் என் மனமானது கடலினும் மலையினும் சுற்றித்திரிய டினைக்கின்றது சந்நிதியில் விண்ணப்பம். (உசஉ)

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றூர்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. (கருவிதூல்களை) படித்தலுமற்று, கேட்டலுமற்று (அநி த்திய பதார்த்தங்களில்) ஒன்றைப் பற்றுதலு மற்று, (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக) மனோவியாபாரமற்று நின்றவர்க் கல்லவோ ஆனந்தமுண்டாவது. (உசங)

சத்தாகி நின்றோர் சடங்க ளிலிங்கமென
வைத்தாரு முண்டோயென் வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை, (சிவமார் தன்மை யடைந்தபின்) நித்திய வருவமடைந் தவர் தமது உடல்களைப் (பட்டினத்துச் சுவாமிகளைப்போல) இலிங்க வரு வாகவைத்தவர்களும் (உலகில்) உளரோ என்வாழ்வே. (உசச)

சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூ ரம்போல் வயங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமானது நிருவிகற்ப சமாதியை யடையப் பெற்றோர்க ளுடைய சரீரங்கள் (மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைப்போல) தீபத்தி லிட்ட கர்ப்பூரம்போலப் பிரகாசிக்கும். (உசரு)

ஆதிகா லத்திலெனை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனி னென்கேநான் போவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனைத் தடுத்தாட் கொண்ட) பூர்வகாலத்திலே அடியேனையான் டருவரினையே, இப்பொழுது நீயகன்று போவேன்றால் நான் எங்கே போவேன். (உசசு)

நீவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ
தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியார்கள்) நாவினால் வழத்தப் பட்டுளவாகின்ற சொல்மலர்களோ பிரதிதினம் மலர்கின்ற அழகிய (நீர்ப்பூ, கோட்டுப்பூ, கோடிப்பூ ஆகிய) நால்வகைமலர்களோ உனக்கு இன்னவைவேண்டுமென்று சொல்வாய்.
(உச௭)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்பு வட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. கருப்பஞ் சாற்றைக் காச்சிய பாகு போன்றும், கருப்பு வெல்லம் போன்றும், கற்கண்டு போன்றும், இனியவழுதம் போன்றும் என்னகத்தின்கண் ணிருந்தாய்.
(உச௮)

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
வற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே.

பொ - ரை. சிற்பரமே தற்பரமே, தெய்வீகமான வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட வற்புதமே அன்பே யறிவே.
(உச௯)

அறிவிப்பாய் னீயென்றா லைம்புலங் கடந்தந்
நெறிநிற் பார்யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே,

பொ - ரை. மனத்திற்கண்ணே யிருந்து அறிவிப்பவன் நீயேயானால் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்று அந்தமேலான ஞானநெறியில் நிற்பவராய் வரோ நீயேசொல்வாய். (அவரவர்கள் கண்மத்திற்குத் தக்கபடிபறிவிப்பன்.)

அந்தக் கரணமெனு மாகாத பேய்க ளெனை
வந்துபிடித் தாட்ட வழக்கோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஒன்றைப் பற்றுகிறதும் நிச்சயிக்கிறதும் சிந்திக்கிறதும் அவமானம் கொள்ளுகிறதும் மனம் புத்தி சித்தமகங்காரங்களாதலின்) அந்தக்கரண மென்கிற பொல்லாத பேயர்கள் வந்து என்னைப் பிடித்தாட்ட வழக்குண்டோ.
(உ௬௧)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ வறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியேசெல்லாமல் அடியேனுக்கு (குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி) அந்தரங்க சேவையைக் கொடுத்த தெய்வீகமான ஞானமே சிவமே.
(உ௬௨)

அருளாகி நின்றசுக மாகாம லையோ
விருளாகி நிற்க வியல்போ பராபரமே.

(பொ - ரை.) அருள் வடிவமாயிருக்கிற ஆனந்த ரூபமாகாமல் அந்தோ (பிரபஞ்சசம்பந்தமான) இருளுருவாகி நிற்றல் எனக்குப் பொருத்தமாகுமோ,

சுடஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொருவன்

யுன்புறுத னன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. உன்னடியாரெல்லாரும் சிவானந்த சுகத்தை யனுபவிக்க வும் நானொருவனுமே துக்கத்தை யனுபவித்தல் உனக்கழுகுதானோ நீசொல்லாய் (பக்குவம்வந்த போதுண்டாம்.) (உருச)

சந்ததமு நின்கருணை சாற்றுவதல் லால்வேறு

சுந்தை யறியேனுன் சித்தம் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலமும் தேவரீர் (அடியன்மாட்டுள்ள) கருணையினை எடுத்துப் பேசுவதல்லது மற்றொருகாரியத்தைச் சிந்தையாலுஞ் சிந்தித்தறிமேன். (இதற்குமே லுன்றிருவுளம் எப்படியோ.) (உருடு)

நாலு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்

போனாலு முன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (சுந்தரங்கொண்டு) நான் நான் என்று கழறுகிற நோக்கத்தினால் தேவரீர் அடியேனை விட்டுநீங்கினும் நான் உன்னைவிட்டு நீங்கேன் (கீயேகதி.) (உருசு)

இக்காயம் பொய்யென்றோ ரீட்டத் துனக்கபயம்.

புக்காதா ருண்டோ புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இந்தச்சரீரம் அறித்தியமெனத் தேர்ந்த கூட்டத்துள் தேவரீருக் கபயமென வந்தடையாதாரு முளரோ சொல்லாய். (ஒருவருமில்லை.)

தானாதல் பூரணமே சாருமிட முண்மையிரும்

வானாதியுமொழுங்காய் மன்னும் பராபரமே.

பொ - ரை. உயிரினிடத்தும் ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களிடத்தும் கிரமமாக நிலைபெற்றிருக்கும் முதல்வனே தானாதலாகிய உன்பரிபூரண நிலையே அடியேன் தங்குமிடமாயுள்ளது. (உருஅ)

உன்னுமனங் கர்ப்பூர வுண்டைபோ லேகரைய

மின்னுமா னந்த விளக்கே பராபரமே.

பொ - ரை. (பரிபக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள்) நினைக்கின்ற மனமானது கர்ப்பூர உருண்டைபோலக் கரைந்து போம்படி மின்னுகின்ற ஆனந்த சிபமே. (உருசு)

நாட்பட்ட டைந்த நடுக்கமெல்லாந் தீரவுனக்

காட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைத் தரிசியாத காலத்தில்) நெடுநாளாயலைந்த நடுக்கங்கள் யாவும்நீங்க நான் உனக்கு ஆளாகியும் எனக்குத் துன்பங்கள் உண்டாகலாமா (இன்னம் பிரார்த்துவ மொழியவில்லை.) (உருஓ)

பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங் காதிருந்தா
லாவிக் குறுதுணையா ரையா பராபரமே.

பொ - ரை. பாவியாகிய நான் படுகின்ற கலக்கத்தைக்கண்டும் நீ யிரங்
காதிருந்தால் என்னுயிருக்கு உற்ற துணையாவார் யாவரோ ஐயனே.

நின்னிழைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்தாம

லென்னிழைவே பாவித்தே நென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் வியாபகத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நின்று
இன்பமனுபவியாமல் எனது வியாபகத்தையே (தேவரீர் வியாபகமாகமயங்கி)
எண்ணினேன் இது என்ன விபரீதபாவனே. (௨௬௨)

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டுமல்லா

லென்னைப் புறம்விடுத லென்னை பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரைச் சரணமடைந்தால் தேவரீர் அடியேனைக்காக்
க வேண்டுமல்லது என்னை அனியாயமாகப்) புறத்தில்விடுதல் என்ன அநீதி.

மாறாத துன்பமெல்லாங் வந்துரைத்தா னின்செவியி

லேறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நீங்கற்கரிய க்கங்களினைத்தையும் (தேவரீர்சந்நிதானத்தி
ல்) வந்து எடுத்துச்சொல்லினால் தேவரீர் திருச்செவியில் ஏறாதவிதமென்ன
சொல்வாய். (௨௬௪)

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ் செய்யவந்த

வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மிகுந்த ஞானத்தினருமை யனைத்தினையும் மிக்கதுன்ப
ரூபமாக்கவல்ல ஐம்புலன்களாகிய வேடர்கட்கும் சகிக்கேன். (௨௬௫)

கன்னங் கரியநிதக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்

கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னை பராபரமே.

பொ - ரை. அதிகவிரண்ட நிரத்தினவாய்ந்த காமமுதலிய அறுவ
கைப்பட்ட இராக்கதப்பேய்கட்கு அடியேனை இலக்காகவைத்தது என்ன
அநியாயம். (௨௬௬)

சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற

முத்திநெறி கேட்டன் முறைகாண் பராபரமே.

பொ - ரை. அவ்ந்தமாசித்தி முதலியவற்றையடைய (பெரியோரைய
டுத்துக் கேட்டுக்கொள்ளுதல் புகழடைய வேண்டியாகலான்) அது உலகமய
க்கம் முத்திமார்க்கத்தையடையக் கேட்டுக்கொள்ளுதலே தக்கமுறையாம்..

சிந்தை சிதையச் சிதையாத வானந்த

மெந்தவகை யாலேவந் தெய்தும் பராபரமே.

சூ.ந.௦ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொ - ரை. மனமடங்க அழியாத சிவானந்த மானது எந்தவகையாக
ச்செய்யுஞ் சாதனத்தால் எனக்குக் கிடைக்கும். (உசுஅ)

கூர்த்தவறி வாலறியக் கூடா தெனக்குரவன்

தேர்த்தபடி தானே திரிந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருளை முன்னிட்டல்லாமல்) நுண்ணிய (தம்போத
அறிவினால் அறியக்கூடாதென்று குருமூர்த்தி தெளிவித்தவண்ணமே தெரி
ந்து கொண்டேன். (உசுசு)

பத்த ருந்தும் பரமசுகம் யானருந்த

வெத்தனைநான் செல்லு மியம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சிவனடியார்கள் அனுபவித்துவருகின்ற மேலாகிய சிவா
னந்தசுகத்தை அடியேனனுபவிக்க எத்தனைநான் செல்லும்சொல்வாய்.

தீரத்தி னாற்றுறவு சேராம லிவ்வுலகற்

பாரத் தனம்பேசல் பண்போ பராபரமே.

பொ - ரை. (துணிந்த) தைரியத்தினால் துறவறத்தினை யடையாமல்
இவ்வுலகில் (அமுர்தி) வீரூப்புப் பேசிக்கொள்ளுதல் குணமாகுமோ.

இந்த வெளியினையுண் டேப்பமிடப் பேரறிவாத்

தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. இப்பூதாகயத்தின் உண்மைசண்டு விசாரித்துத் தள்ளிய
பெரிதாகிய ஞானாகயத்திற்றானே பகிரங்கமாகிச் சேர்ந்தேன். (உஎஉ)

உணர்ந்துமுனை நாடா துணர்ந்தவையே நாடி

யிணக்குறுமுன் னேழைமதா நென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. (சுகலத்தையும்) அறிவிக்கத்தகுந்த உன்னை நாடாமல் (எ
ன்னுணரப்பட்ட பிரபஞ்சப் பொருள்களையே) நாடி அவற்றிலமுந்தும் என்
னறி விருந்தவாறென்ன. (உஎங)

உண்டுபோ லின்றா முலகைத் திரமெனவுட்

கொண்டுநான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (காரிய ரூபத்தால்) இருப்பதுபோலத்தோன்றி (காரண
ரூபத்தால்) இல்லாதது போலத்தோன்றும் உலகத்தை நித்தியமெனக்கரு
தி நானடைந்தபயினைச் சொல்வாய். (உஎச)

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே

கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே,

பொ - ரை. எல்லாம் திருவருட்சம்மதப்படி நடக்குமென்று எண்ணித்
தேர்ந்தேன். அக்கணமே வஞ்சகமனமானது போனவழிகண்டிலேன். (மன
மொடுங்கிவிட்டது-) (உஎரு)

சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்

சுத்தமவுன மென்பாற் றேன்றிற் பராபரமே

பொ - ரை. எனதறிவினிடத்து (அடக்கமாகிய) சுத்த மவுனமுண்டா குமேல் என்மனமானது மவுனம் செய்வாக்களைத்தும் மவுனம். (உஎச)

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்குந்

கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே.

பொ - ரை. அளவில்லாத பலகோடிவகைப்பட்ட சீவராசிகளெவ்வள வோ அவ்வளவிலும் கண்ணின் (மணிபோலக்) கலந்திருந்திருவருட்கண்ணே.

எனக்கினியா ருன்போலு மில்லையென்றால் யானு

முனக்கினியா னாகா வுளவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரைப்போலும் அடியேனுக்கு இனியவர் இல்லையா யின் அடியேனும் தேவரீருக்கு இனியவனாகாத உளவுயாத. (உஎஅ)

அண்டபிண்டங் காணே நகமும்பு றமுமொன்றாக்

கண்டவென்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே.

பொ - ரை. உள்ளும்புறமும் ஒருதன்மையாகத் தரிசித்த என்னிடத் துநீ அத்துவிதமான தன்மை தெரிந்தகாலத்தில் அண்டபிண்டங்களின் தோற்றம் கண்டிலேன். (உஎக)

எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலுந்

சித்தமிரங் கிலையென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கோடிக்கணக்காக எத்தனைவிதமாயெடுத்து முறையிடி னும் தேவரீர்மனம் என்பால் இரங்கவில்லை இனியானென் செய்யக்கடவேன்.

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த

தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. பூர்வத்தில் (சநகாதியர் முதலாகிய) அந்த நால்வர்க்கும் ஆச்சரியமாகத் தேவரீர் உபதேசித்தருளிய (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழி எனக்குக்கிட்டுமோ. (உஅக)

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முனையே

செப்புவது முன்னிலையென் சீர்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. தந்தையெனவும், தாயெனவும், ஆசாரியனெனவும் தேவ ரீரையே பலவாறாகச்சொல்லுவது (அங்ஙனமெலாமிருக்கும்) உனது நிலை யினது சிறப்பாய் முடியும். (உஅஉ)

கட்டுந் கனமுமந்தக் காலர்வரும் போதெதிர்த்து

வெட்டுந் தளமோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சனக்கூட்டமும், பெருமையும் அந்தயமபடர்வருங்காலத் தில் அவர்களை (உனது திருவருள்வது) எதிர்த்து வெட்டுகின்றபடையாமோ

பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்

வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. வாய்விட்டுப்பேசாத மவுனநிலையினை யடைந்தாலன்றோ தேவரீர் அருளாகிய வாக்கினாலறியப்படாத நிலைகிடைக்கும். (௨௮௪)

கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழி யாகசித்தி

பெற்றாலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (உலக தூலனைத்தும்) கற்றாலும், (அவையனைத்தும்) கேட்டாலும், சரீரம் நசிக்காத சித்தியடைந்தாலும் (உன்னுடன் இரண்டறக்கலந்தனுபவிப்பதாகிய) சுகமுளதோ சொல்வாய். (௨௮௫)

கண்டவடி வெல்லாந் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ

லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. தான் தீண்டிய வருயாவற்றையுந் (தன்மயமாக) செய்கின்ற அஞ்சனம்போல அண்டங்கன்யாவையும் வியாபித்துள்ள திருவருளின் மேம்பாட்டால் அவை அவ்வருளுருவமே யல்லவோ. (௨௮௬)

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானொன்று னுன்பாவி

நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. என்செயலா (லாவது) சிறிதுமில்லையென நான் தேர்ந்தென்னரால் பாவியாகிய நான், உன்செயலாய் (எல்லாமுடியுமென என்மனம்) நில்லாத நினைவு என்னை. (௨௮௭)

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட்டா லன்றோ

மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. கொலையையும், களவையும், கள்ளுண்டிலையும், காமத்தையும், கோபத்தையும் விட்டாலல்லவோ உன்றிருவருள் மலையிலக்காகக் கிடைக்கும். (௨௮௮)

தன்னை யறியாது சகந்தானு யிருந்துவிட்டா

லுன்னை யறியவரு ளுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) தன்னை (இன்னதன்மையெனன விசாரித்து உணராமல் (பிரபஞ்சப் பொருள்களிற் பற்றுவைத்து) உலகமே தானாயிருந்துவிட்டால் தேவரீரையறிதற்குக்கருவியாகிய திருவருள் உண்டாகுமோ.

ஒன்றிரண்டென் றுன்னு வுணர்வு கொடுத்த னுள்ளபடி

யென்றுமென்னை வையா யிறையே பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும்) ஒன்று, (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் வெவ்வேறான) இரண்டு அன்று நினைபாத (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் எக்காலத்து மத்துவிதமாயிருப்பது என்றும்) அறிவைத்தந்து எக்காலத்தும் உள்ளபடி என்ன வைக்கவேண்டும். இறைவனே. (௨௯௦)

கருதுமடி யார்களுங் காணவெளி யாகுந்

தூரியநிறை வான சுகமே பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருள் முன்னிட்டு) நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய மனமானது தரிசிக்கும்படி சிதாகாயமாகின்ற தூரியபூமியில் நிறைந்திருக்கின்ற ஆனந்தமே. (உகக)

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்கனைத்துங்
கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம் பராபரமே.

பொ - ரை. பொய் நிறைந்த மனத்தினேன் (தேவரீர்) திருவருளின் மேன்மையறிந்து (சர்வவியாபகமாக நிற்பதிலால்) திசைகளெல்லாவற்றிலும் கை கூப்பி நிற்பது எந்தக்காலமோ. (உகஉ)

அத்துவித மான வயிக்கய வனுபவமே

சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

பொ-ரை.. அத்துவிதமான வயிக்கிய வனுபவமே சுத்தத்துவித நிலை. அந்நிலையின் பெருமையை யாவர் சொல்லவல்லார். (உகக)

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்

கெத்தனைபோ தித்துமென்னு மெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (மண்ணினாலேயே) கட்டுப்பட்ட சுவரைக் கழுவினால் மண் போய்விடுமோ (போகாது) அதுபோல. மாயையிற் கட்டுப்பட்டழல் வார் க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் (அந்தமாயை நீங்குமோ) ஆகலின் என்ன பிரயோசனம் எந்தையே. (உகச)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்னருளைக்

காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே பராபரமே.

பொ-ரை. (நாம்பினும் கட்டப்பட்டுள்ள) பொருத்துக்களற்றுச் சரீரம் அழிவதற்கு முன்னமே தேவரீர் திருவருளைக் காட்டத்தகாதோ என் கண்ணே. (உகரு)

சொல்லிற் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுதார்

நெல்லிற் பதற்போல நிற்பார் பராபரமே.

பொ - ரை. (சாத்திரங்களில் நிறைந்த) சொற்களில் (உலக சம்பந்தமான) பயனற்ற சொற்களைக்கீக்கி (பிரயோசனமான) சொற்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற) சித்தாந்தத்தை யறியாதவர் நெல்லிலுள்ள பதர்போலப் பயனற்றவர்களாய் நிற்பார். (உகசு)

அழுக்காற்று நெஞ்ச மழுங்கியபுன் மாக்க

ளிழுக்காற்று லின்பநல மெய்தார் பராபரமே.

பொ-ரை. (சன்மார்க்க சமயத்தினரை நோக்கி பொருமையால் மனம்வருந்திய முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்களாகிய). கீழ்மக்கள் தமது துன்மார்க்கத்தால் சுகமாகிய நன்மையை யடையார்கள். (௨௯௭)

தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சார்தருக்கு

போகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே.

பொ-ரை. தறுகாண புலனபோகங்களை (காரியத்தால் பொய்யென்று தெளிந்த உபசார்தர்களுக்கும் காமக் குரோத லோப மோக மதமாச்சரியம் உளவாமோ சொல்லாய். (௨௯௮)

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டாதோர்

போதனை நீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே.

பொ-ரை. சாதனங்களெல்லாம் தாமே நழுவிவிடத்தற்போதம் தலையெடுக்காதவகை ஒருபதேசம் எனக்கு நீ யருளிச்செய்வது எந்தக்காலமோ.

ஒன்றுமறி யாவிருளா முள்ளம் படைத்ததெனக்

கென்று கதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (ஞானசம்பந்தமான) ஒன்றையு முணராத (ஆணவ) விருளுருவமாகிய மனத்தையுடைய எனக்கு நற்கதி யுண்டாவது எந்தக் காலம் எந்தையே. (௩௦௦)

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றாறிப்

புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே.

பொ-ரை. (நினது அருட்கோலத்தினை) நினைக்குந்தோறும் என்னுள்ளே ஞானசுகமாய் ஊற்றுச்சுரந்து என்பத்தியில் தோன்றிய திருவருட் பொலிவே. (௩௦௧)

என்றுமடைந் தோர்கட் கிரங்கார் குறிப்பினைத்துங்

கன்றை யுதைகாவி கதைகாண் பராபரமே.

பொ-ரை. எக்காலத்தும் தம்மை (ஒரு பொருட்டாகமதித்து) ஆசிரயித்த (சிவனடியார்கட்கு மனங்கசிந் துதவிசெய்ய) இரங்காதவர்களுடைய நினைவெல்லாம் சமீபிக்கும் கன்றினை அணுகவொட்டாமல் உதைக்கின்ற பசுக்கூட்டத்தின் கதையை நிகர்க்கும். (௩௦௨)

குற்றங் குறையக் குணம் விடவருளை

யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே.

பொ-ரை. (நாளுக்குநாள்) பாவச்செய்கைகள் குறையப் புண்ணியச் செய்கைகள் மேவிட உன்றிருவருளை யடைந்தவரீகளே என் ஆன்மபந்து ஆவார்கள். (௩௦௩)

ஒருரையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்த நூல்கோடி.
பேருரையாற் பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே.

பொ-ரை. (சித்தார்தமகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழியால் கிடைக்கும் உண்மைப் பொருளின்பொருட்டு (மெய்கண்ட சாத்திரங் க்டு) சமானமற்ற அளவில்லாத (பொய்கண்ட) சாத்திரத் தொகுதிகளைப் பெரிய வுரைகளுடன் படித்தாலு மென்னபயனுண்டாம். (௩௦௪)

சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு னேசுமலு
மல்ல லொழிவதென்றைக் கையா பராபரமே.

பொ-ரை. (ஆன்மாக்கள் கன்மத்திற்குத் தகுந்தபடி) சொல்லப்பட்ட (மூக்கூற்று) சமயமார்க்கமாகிய சுற்றுக்குள் அகப்பட்டுச் சுழலாநின்ற துன்பமானது என்னைவிட்டு நீங்குவது என்று ஐயனே. (௩௦௫)

பிடித்ததையே தாபிக்கும் பேராணவத்தை
யடித்துத் துரத்தவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. (உண்மையினை விசாரிக்க முயலாமல்) தான் (கன்மத்திற்குத் தகுந்தபடி) கைப்பற்றினதையே (சத்திபமெனச் சாதித்துத்) திரப்படுத்துகின்ற பெரிய ஆணவத்தடிப்பை யடித்துத்துரத்த வல்லவாய்வார் ஒருவருமில்லை. (௩௦௬)

நேசந்தா னின்னை நினைக்கு நினைவுடையார்
ஆசைக் கடலி லழுந்தார் பராபரமே.

பொ - ரை. அன்பினால் தேவாரைத் தியானிக்கின்ற மனத்தையுடையவர் (பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய கடலில் அமிழார். (௩௦௭)

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொருசொல்
கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (நானொரு தீமைசெய்யாதிருக்கவும் எனக்குப் பந்தம் வந்து நேர்த்திருப்பது) (ஒருவன்) திருடாமலிருக்கவுந் கட்டுப்பட்ட காரியம் போலும் (அது) நான் (சித்தார்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழியைக் (குருவின் மூலமாக) அடையாத குற்றமல்லவோ கூறாய். (௩௦௮)

சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே.

பொ - ரை. போன இடமெல்லாம் திருவருளே ஆதாரமாகக்கொண்டு (சிவராஜயோகத்தால்) நின்றவர்க்கே ஆனந்தத்துக்குக் காரணமாகிய நிஷ்டையுள்ளது. (௩௦௯)

நீட்சி குறுகலில்லா நித்யசுகா ரம்பசக

சாக்ஷியா முன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே.

சாந்சு தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

பொ - ரை. (ஒருகாலத்தில்) வியாபித்தலும் (ஒருகாலத்தில்) சுருங்கலும் இல்லாத நித்தியமாகிய சுகத்தொடக்கத்திற்குக் காரணமாய் உலகத்திற்கு (நிமித்த) காரணமாயிருக்கிறஉன்னை வந்தடைந்தேன். (நக௦)

வானுதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
நானுகி நிற்பதெந்த நானோ பராபரமே.

பொ - ரை. சர்வவியாபகத்தன்மையால் ஆகாய முதலிய தத்துவங்களை (யதிட்டித்து) அவைகளாய் நிலைபெற்றுநின்ற சர்வகாரணனே (சிவோகம் பாவனையில்) நீயே நானுகிநிற்பது எந்தக் காலமோ. (நக௧)

காட்டகத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்.
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே.

பொ - ரை, கடைதலால் விறகினின்றும் (முன்னமே மறைந்திருந்த நெருப்புண்டானதுபோல நினைக்கின்ற நினைவில் (முன்னமே யத்துவிதமாக விருந்து) உண்டாகிய என்னுயிர்த்துணையே. (நக௨)

நித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்தரித்தஞ்
செத்தபிழைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை. (தற்போத) நித்திரைசெய்து தானே திருவருள் நினைவு மறந்தால் நாள்தோறும் எங்கள்செய்கை நித்தியமரணமாய் விட்டது.

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனம்
துன்புறுதல் வன்பிறிவித் துக்கம் பராபரமே.

பொ-ரை. (சிவராஜயோகமாகிய) சிவானந்த நிஷ்டை யடையாமல் மனமானது (பிரபஞ்ச சம்பந்தமான) யாதொருபொருளினும் சென்றழுந்தித் துக்கமடைதல் வலியபிறவித்துன்பம். (நக௩)

பொய்பகல மெய்யான போதநிலை கண்டோர்க்கோ
ரையமிலை யையமிலை யையா பராபரமே.

பொ-ரை. (காரிய ரூபமான பிரபஞ்சம்) பொய் நீங்கும்படி (திருவரு ளென்னும்) உண்மையாகிய ஞானநிலையைக் கண்டவர்களுக்கு (மோட்சம டைய) ஒரு சந்தேகமில்லை ஒரு சந்தேகமில்லை ஐயனே. (நக௪)

மந்திரத்தை யுன்னி மயங்கா தெனக்கினியோர்
தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே.

பொ-ரை. (வேதாதிகளால் கொண்டாடப்பெறாத) மந்திரத்தை நினைத்து மயங்காமல் இனியொரு உபாயத்தைக் கற்பிக்கத்தகாதோ.

விண்கருணை பூத்ததென மேவி யுயிர்க்குயிராய்த்
தன்கருணை தோன்றவரு டாய்நீ பராபரமே.

பொ-ரை. சிதாகாயமானது கருணையைப் பூத்தாற்போல உயிர்க் குயிராய்ப்பொருந்தி (ஆன்மாக்களின் இருதயாகாயத்தில்) தண்ணிய கிருபை தோன்ற அருள்செய்கின்றதாய் நீயே, (ந௭௭)

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்ற
னின்மயமா யெல்லா நிகழும் பராபரமே.

பொ-ரை, (சுதந்தரங்கொண்டு) ஆன்மாவாகிய தன்மயமாய் (பிரபஞ்சமிருப்பது என) நின்ற நிலையே (சுதந்தரமிழந்து ஆன்ம சொரூபமறிந்து) தன் சொந்தநிலையாக நின்றால், (அக்காலத்து அவ்வான்மாவைத் தேவரீரதிட்டித் துக்கொள்ள பின்பு நிகழ்வன வெல்லாம்) நின் தன்மையாக நடக்கும்.

எங்கி யிடைபுநெஞ்ச வேழையைநீ வாவென்றே
பாங்குபெறச் செய்வதுன்மேற் பாரம் பராபரமே.

பொ-ரை. (திருவருளடைதலின் பொருட்டு) ஏக்கத்தையடைந்து நைகின்ற மனத்தையுடைய எழுவேனை நீ வாவென்றழைத்துத் (திருவருளாகிய) பாங்கினைப் பெறச்செய்வது உன்மீதுள்ள பாரம். (ந௭௯)

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப்

பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (எங்களை யடிமையாக) ஆண்டுகொண்ட நின்னைவிட்டுப் பிரியாத அடிமைகள் நாங்கள் (அங்ஙனமாகவும்) நாங்கள் ஆணவமாகிய வக) ங்காரத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன கர்மமோ சொல்வாய். (இன்னந்தீவிர பக்குவம் வரவில்லையென்பதாம்) (ந௭௯)

எங்கணுநீ யென்றா லிருந்தபடி யெய்தாம

லங்குமிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்விடத்திலும் நீ (சர்வவியாபகமாய்) நிறைந்திருக்கின்ற யென்றால் இருந்தபடியே யுனையடையாமல் அங்குள்ளது இங்குள்ளது என்று (சுட்டி) அலையவொண்ணாமோ (ந௭௯)

சுற்குமது வுண்டு களித்ததல்லா னின்னருளி

னிற்ருமது தந்ததுண்டோ நீதான் பராபரமே.

பொ-ரை. கல்வியாகிய (அபர) ஞானத்தேனைப்பருகிக் களித்ததல் லாமல் நீதான் உன் திருவருளினிற்றலென்றும் (பாஞானத்) தேனைக்கொடுத்ததுண்டோ. (ந௭௯)

அண்டபகி ரண்டமறியாத நின்வடிவைக்

கண்டவரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே.

பொ-ரை. (திருவருளை முன்னிட்டு) அண்டபகிரண்டங்களில் உள்வரெல்லாம் அறியாத தேவரீர் திருவருவினைச் சேவித்தவடிபவரைச் சேவித்து அடியவரானால் மோட்சமுண்டாம். (ந௭௯)

௬௨அ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

கலக்கமுற நெஞ்சைக் கலக்கித் திரும்பத்
துலக்குபவ நீயலையோ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (கன்மத்திற்குத் தக்கபடி) கலக்கமடைய மனத்தைக் கல
ங்கப்பண்ணி மறுபடியும் (கன்மத்தொலை யொத்தவவசரத்து) தெளியப்
பண்ணுவோன் நீயல்லவோ சொல்லாய். (௩௨௨)

சிந்தையுமென் போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமும் என் அறிவினப்) போலச் செய்கையற்று ஒடுங்
கிவிட்டால் நேரிட்டதெல்லாம் உன் திருவருட் செயலாகவே பாவித்து
வாழ்த்திருப்பேன். (௩௨௩)

பந்தமெலாந் தீரப் புரஞ்சோதிநீ குருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. சிவபரஞ்சுடரே என் பிறவிப்பிணிப்பு அவிழும்படி தேவ
நீர் குருவடிவாய்வந்த திருமேனியை அடியேன் மறக்காட்டேன். (௩௨௪)

தானந்த மான சகச நிருவிகற்ப
வானந்த நிட்டையருளையா பராபரமே.

பொ - ரை. தன்னளவிலேயே முடிவடைந்த (தனக்கு மேலொன்று
மில்லாத) இயற்கையாம் விகாரமின்றி நின்ற சிவானந்த சிவயோக நிஷ்டை
யை அருள்செய்யவேண்டுகமையனே. (௩௨௫)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்தமாக வொரு
சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச) துன்பமெல்லா மொழியும்படி அடியேனுக்கு
இன்பமுண்டாக (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழியை யெனக்குக்
கிருபை செய்ததைப்பற்றி என்சொல்லிப் புகழ்வேன். (௩௨௬)

சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாய் நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக் கெண்ணையுநான் றந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமயக்கந் தீரும்படி (ஆக்கும்) சித்துருவாய் எழுந்தரு
ளிய தேவரீரை என்னிருதயத்தி லெழுந்தருளும்படி தந்த வுனக்குத் (தூல
சித்துருவாகிய) நான் என்னையும் (அடிமையாக்) கொடுத்தேன். (௩௨௭)

மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீ குருவாய்க்
சைகாட்ட வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆனவ) இருளுருவமாகிய மாயாமயக்கமொழிய தேவரீர்
ஆசாரியகோலங் கொண்டெழுந்தருளிவந்து (சின்முத்திராங்குசமாகக்) கை
காட்டவும் சொப்பனங்கண்டேன். (௩௨௮)

மால்லைவத்த சிந்தை மயக்கறுவென் சென்னிமிசைக்
கால்லைவக்க வுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக) ஆசைவைத்த மனமயக்கமற அடி
யேன் சிரமீது தேவரீர் திருவடி தீட்சை செய்யவும் சொப்பனங்கண்டேன்.

பிண்ணுன மாயையெல்லா மாண்டுவெளி யாகவிரு
கண்ணுர வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பிருதிவீ ரூபமாயுள்ள (பிரகிருதி) மாயையெல்லாம் என்
னிருதயத்திற் றேன்ருதவகை) சிதாகாயமாத் திரந்தோன்ற இரண்டுகண்க
ளாமக் கனவுகண்டேன். (௩௩௨)

பிண்ணீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்சமாயையாலே மயங்காமல் தேவரீர் (ஆசாரியகோ
லங்கொண்டுவந்து) திருக்கரத்தினால் அடியேன் கண்ணீரைத்துடைக்கவும்
நான் கனவுகண்டேன். (௩௩௩)

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றே

மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழவிட்டாய் பராபரமே

பொ - ரை. மெய்கண்டறியாத அறிவில்லாத மகாபாபியென்று தா
ளே (என்பாற்றேன்றது) மெள்ள மெள்ள கைசோரவிட்டனை. (௩௩௪)

எல்லா நினதுசெயலென்றெண்ணு மெண்ணமுநீ

அல்லா லெனக்குளதோ வையா பராபரமே.

பொ - ரை. கருவமும் தேவரீர் திருவருட்செயலெயென்று நினைக்கி
ன்ற நினைவும் (உன் திருவருள் விலாசத்தாலன்றி) எனக்கென்று ஒரு எண்
னமுண்டோ ஐயனே. (௩௩௫)

பந்த மயக்கிருப்ப பற்றொழிந்தே னென்றுளறு

மிந்தமயக்க மெனக்கேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பிறவிப்பிணிப்பின் மயக்கமிருந்துகொண்டிருக்க (பிரப
ஞ்ச) பற்று விட்டேனென்று உளறுகின்ற விம்மயக்கமெனக்கேன்.

காட்சியெல்லாங் கண்ணைவிடக் கண்டதுண்டோ யாதினுக்கு
மாட்சி யுனதருளே யன்றோபராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாக வனுபவிக்கப்படும்) காட்சியனைத்தும்
கண்ணைத்தவிர (வேறுவிதத்தால் பார்த்ததுண்டோ இல்லையதுபோல) எல்
லாவற்றினுக்கும் தேவரீரது திருவருளே தாரகமன்றே. (௩௩௬)

௬௪௦ தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

எட்டுத் திசையுமொன்று யின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறே பராபரமே.

பொ - ரை. எட்டுத்திக்குகளிலும் ஒரே வியாபகமாகி இன்பவடிவாய்
எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீரை நீங்கி (அடியேன் வாழுதற்கு) இடம் வே
றுனதோ. (௩௩௮)

பிரியா துயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமற வோங்குஞ்
செறிவே யறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாக்களைவிட்டுப்) பிரியாமல் (அவ்வான்மாக்களின்)
உயிர்க்குயிராகிவெற்ற வோங்கும் கலப்பே அறிவுமயமே சிவமே. (௩௩௯)

ஏதேது சொன்னாலு மெள்ளளவு நீயிரங்காச்
குதே தெனக்குளவு சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனுடைய குறைகளையெல்லாம்) என்னென்னவி
தமாகவெடுத்துச் சொன்னாலும், எள்ளளவும் தேவரீர் (என்மாட்டு) இரங்கா
கிருக்கும் கபடத்தன்மையாது அடியேனுக்குபாயம் சொல்லுவாய்.

கற்பனையாய் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்பலையும்
சொப்பனத்துங் காணெனென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை- (கற்பகல்வியின் சாமர்த்தியத்தால்) அலங்காரமாகப்பாடு
கின்றேன் (அல்லது அன்புமயமாகவிருந்து) கண்ணீரும் நடுக்கமும் என்
னிடத்துக் கண்டேனில்லை, என்வினையை யென்ன வெனச்சொல்லுகேன்.

வன்பொன்று நீங்கா மனதறப்ப பாருப்பே
ரன்பொன்றும் போதுமெனக் கையா பராபரமே.

பொ-ரை. கடினத்தன்மையொன்றினை நீங்கப்பெறுத எனது மன
மானது அடங்க, என்றும் மாறுபடாத பேரன் பொன்றமே எனக்குப் போ
தும் ஐயனே! (௩௪௦)

ஏதுந் தெரியா வெளியேனை வாவெனநின்
போதநிலை காட்டிற் பொருதோ பராபரமே.

பொ-ரை. (உண்மைத்தன்மை) யொருசிறிதும் தெரியாத எளியேனை
(தேவரீர் சந்திதானத்தால்) வாவென்றழைத்துத் தேவரீர் ஞானநிலைமையி
னைத் தரிசிப்பித்தால் அத்தன்மை அடியேனால் தாங்கமுடியாதோ? (௩௪௧)

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேற்குன் றெய்வவரு
டாரா திருக்கத் தகுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாகவுள்ள விடயங்கள்) எல்லாவற்றையும்
ஆராயாமல் தனித்திருக்குமெனக்குத் தேவரீரது தெய்வீகமான கிருபையி
னை புரியாதிருந்தால் அத்தன்மை தேவரீருக்குத் தகுதியாமோ (௩௪௨)

மோனந் தருஞான மூட்டி யெனக்குவட்டா

வானந்த வாழ்க்கை யருளாய் பராபரமே.

பொ-ரை. மவுனநிலையினைத் தருதற்கு (ஏதுவாகவுள்ள) ஞானத்தினை (அடியேனுக்கு) உதிப்பித்து அடியேனுக்குத் தெவிட்டாத சிவானந்தவாழ்வினை யருளவேண்டும்.

வாடுமுகங் கண்டென்னை வாடாம லேகாத்த

நீடுங் கருணை நிறைவே பராபரமே.

பொ-ரை. (தேவரீரைத் தரிசியாததினால்) வாடுகின்ற முகத்தினைப்பார்த்து அடியேனைவாடாதிருக்கும்படி காத்தருளிய பெருங்கருணைப் பூரணமே.

புந்தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார்

சிந்தையிறப் போனின் றியானம் பராபரமே.

பொ-ரை நம்புத்தியினைக்கொண்டு தேவரீர் திருவடியினை மனத்தினால் வணங்குகின்ற உண்மையடியார்கள் மனமொடுங்கிய விடத்திலோ உன்தியானம் (பலிப்பது.) (௩௪௭)

உனக்குவமை யார்க்கருணை யுள்ளவரும் வன்மைக்

கெனக்குவமை யானவரு மில்லை பராபரமே.

பொ-ரை. தேவரீருக்கு ஒப்பாகக்கருணை வாய்ந்தவரும், சுமனசுத்தத்தில் எனக்கு ஒப்பானவரும் இல்லை. (௩௪௮)

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து

நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (பெற்றெடுத்த அருமைத்) தாயார் இருந்தும் அவள்பிள்ளை (பசியால்) தளர்ச்சியினை யடைதல்போல, சர்வவியாபகமாகத் தேவரீரிருந்தும் (திருவருளினுக்கு) அடியேன் மனத்தளர்ச்சியுற்று நின்றேன்.

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாதேபோல் வாய்பேசிப்

பேயானூர்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வாயிருத்தலினாலேயே (யதன் மூலமாக மண்விழுந்து) கிணறுதூர்ந்து விடுமாறுபோல, வாயொன்றினாலேயே (பலபடப்) பிதற்றிப் பேய்க்குச் சமானமானவர்க்குச் சுகம்விளையுமோ அருள்வாய். (௩௫௦)

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச் செய்வனிந்தச்

சீவனுக்கார் போதந் தெரித்தார் பராபரமே.

பொ-ரை. பாவத்தொழில்களென்றால் சிறிதும் அச்சமின்றிச்செய்ய இந்தச் சீவனுக்கு ஆர் அறிவுபூட்டினார். (௩௫௧)

இன்ப நிருவிதம்ப மின்றேதா வன்றெனிலோ

துன்பம் பொறுப்பரிது சொன்னேன் பராபரமே.

பொ-ரை. சுகத்தினை (யடைதற்கேதுவாகவுள்ள) நிருவிகற்பசமாதியினைப்பிரிய இக்கணமே தந்தருள்வாய் அங்ஙனமின்றேல் (இப்பிரபஞ்சவிதர்பத்) துன்பம்பொறுத்தலெனக் கருமையாகும். (௩௫௨)

கற்குநிலை கற்றாற் கருவியவி மூதருளாய்

நிற்குநிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே.

பொ-ரை- (பிரபஞ்சத்தினுக்கேதுவாகக்) கற்கத்தகுந்த நிலையினைக் கற்றால் தத்துவங்கள் (தங்கள் செயலினின்றும்) விட்டுப்பிரியாது. அருளம் யமாய் நிற்கும் நிலையினைக் கற்றுக்கொள்வதே நீதியாகும். (௩௫௩)

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்மலமாய்ப்

பேச்சற் தவரே பிறவார் பராபரமே.

பொ - ரை(நெருப்பினில்) புடம் வைக்குந்தோறும் ஒளிவிடுகின்ற பொன்கட்டியினைப்போல, நிர்மலமாக (நாளுக்குநாள் வார்த்தை யொழித்து) மவுனம் பூண்டிருப்பவர்களே எக்காலத்தும் பிறவாதவராவர். (௩௫௪)

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தானேதா

னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை, (பிரபஞ்ச காரியங்களில்) பற்று நீங்கி, மனத்துடிப்பு நீங்கி (ஆன்மாவாகிய) தானே (பிரமமாகிய) தான் என்றும் (பசுஞான நீங்கி, (திருவருண்மயமாய்) இருப்பது எந்நான் எனக்கு அமைப்பாய். (௩௫௫)

உருவெளிதான் வாதஆ ருத்தமார்க்கல் லாவினமுங்

குருவழிநின் றார்க்குமுண்டோ கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை, தட்சணமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டது தான் திருவாத ஆரிலமர்த்தருளிய உத்தமராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகட்கு அல்லாமல் இனிமேலும் ஆசாரியரை வழிப்பட்டவர்கட்கு (அத்தகையதரிசனம்) கிடைக்குமோ சொல்லாய். (௩௫௬)

தேகம்பா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி

யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே

பொ - ரை. இத்தேகமானது (மூவகைச் சித்தியுள்) யாதேனும் ஒரு சித்தியையடையும்பொருட்டுச் சீவன் முத்தியினை யடைகின்ற மார்க்கமே சன் மார்க்கமையா பராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறி போற்சடல மோய வுயிர் முத்தி

யிலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே.

பொ - ரை. (தேகம் பூமியின்மேல் விழும்) பிரபஞ்ச வழக்கம்பேரலத் தேகநீங்க (அதினின்று நீங்கிய) உயிர்மோட்சத்தினை யடையுமெனல் பிறவிப்பிணியின் இயல்போ? (ஆம்) (௩௫௮)

பரமப் பரவெளியாய் பார்ப்பதல்லான் கற்றெவர்க்குந் திரமேது மில்லைன்றாத் தேர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (முதல்வனைச்) சுகளமாகவும், நிஷ்களமாகவும் தரிசிப்பதல்லது வேறுயாவார்க்கும் உறுதியில்லை (எனது நீடித்த அனுபவத்தில்). நன்றாகத்தெளிந்து கொண்டேன். (௩௮௬)

தேடுவே னின்னருளைத் தேடுமுன்னே மெய்தினட
மாடுவே னுனந்த மாவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருடைய திருவருளினைத் தேடாநிம்பேன் (அங்ஙனம்) தேடுமுன்னே (பூர்வபுண்ணிய வசத்தால்) (திருவருள் கிடைத்துவிடில்) (என்னைமறந்து ஆனந்தத்தால்) நடனமாடுவேன்! இன்பமயமாவேன்.

உள்ளங் குழைய வுடல்குழைய வுள்ளிருந்த
கள்ளங் குழையவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (தியானத்தால்) மனமுருகவும், (தரிசனத்தால்) சரீரமுருகவும், (அருளடைதலால்) மனத்திருந்தவஞ்ச நழுவவும் என்றைக்குத் (தேவரீரைக்) காணப்பெறுவேன். (௩௮௭)

பட்டப்பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளினெல்லாம்
வெட்டவெளி யாக விளங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (இருளாகிய கனங்கம் சிறிதூமில்லாமல்) பட்டப்பகல்போலப்பாழாகிய மனமொடுங்கிவிடின் (பிரபஞ்ச முகமாகவிரும்புவன) யாவும் சிதாசாயரூபமாக விளங்கும். (௩௮௮)

பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழஞ்சிந்தைமாளினென்னை
யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே.

பொ - ரை. ஆராயுமிடத்துப் பரமானு ரூபமாகக்கிடந்த பாழ்மனமானது ஒடுங்கி அடியேனை (உலகில்) யாவருக்கு உவமை சொல்லலாம் ஐயனே - (சிவஞானியென்னலாம்.) (௩௮௯)

பாட்டுக்கோ வன் ினுக்கோ பத்திக்கோ வன்பர்தங்க
ண்டிடுக்கெல் லாங்குறுகி நின்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சிவனடியார்களுடைய பாட்டுக்கு மாத்திரந்தானோ? அன்பினுக்கு மாத்திரந்தானோ? பத்திக்கு மாத்திரந்தானோ? அல்லது அவர்கள் ஏவலுக்கெல்லாம் சமீபித்து நின்றாய். (௩௯௦)

முத்தாந்த வித்தே முனைக்குநில மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே.

பொ - ரை. முத்தி முடிவினுக்குக் காரணமே (அம்முத்தி) யுண்டாதற்குப் பூமியாயுள்ள சித்தாந்த சமயத்திலே (விடங்கும்) சிறந்த பொருளே.

உன்ன வெளியா யுறங்காத பேருணர்வா
யென்னுவிக்குள்ளே யிருந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நினைத்தற்கரிய சிதாகாய சொருபமாய், சோர்வடை யாத பெரியவறிவு சொருபமாய் என்னுயிரிடத்தே யிருந்தாய். (ந.சு.சு.)

தீத்துவமல் லாமகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமா

நித்தமுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே.

பொ - ரை. தத்துவசம்பந்தமான காரியங்களையெல்லா மொடுக்கித் கொண்ட சிவஞானிகட்கு ஞானமயமாகிய சாசுவதனே, முத்தனே, பரி பூரணனே. (ந.சு.எ)

உள்ளக் கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளே யானந்த

வெள்ள மலர்க்கருணை வேண்டும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனத்தின்கண்ணே துடிப்புநீங்கி அம்மனத்திலே (பின் னர்விலேயும்) இன்பவெள்ளத்தில் மலர்கின்ற மலராகிய தேவரீர் கருணை யெ னக்குவேண்டும். (ந.சு.அ)

என்னைப் புரப்பதரு ணின்கடனா மென்கடனா

நின்னிற் பணியறவே நிற்கை பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனெக்காப்பது திருவருளின் கடமை அடியேனு டைய கடமை தேவரீர் திருப்பணியில் மிகுதியாகச் செய்துகிடப்பது.

தானேயா நன்னிலையைத் தந்தவரு ளானந்த

வானே மனாதித வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை- (சிவோகம்) பாவனையில்) சிவந்தானே யான நல்லநிலை யினைக்கொடுத்த ஆனந்த சிதா காயமே மனத்தினுக்கெட்டாத வாழ்வே.

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னிறைவைக்

கண்ணூரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதலிய பூதங்களெல்லாவற்றையும்) நினைது வியா பகத்துள்) தங்கும்படிவைத்திருந்த தேவரீர் வியாபகத்தன்மையினைப் பிரத் தியட்சமாகத் தரிசித்து ஆனந்தித்தேன். (ந.சு.க)

அறியாமை யீதென் றறிவித்த வன்றேதான்

பிரியா வருணிலையும் பெற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆணவமலத்தின் சொருபமாகிய) அறியாமையினையிது வென எனக்கு அறிவித்த அக்காலத்திலேயே (திரோதான சத்தியிலைது காறுமறைந்திருந்த) திருவருளினிலையும் வெளியாகவடைந்தேன்- (ந.சு.உ)

தீதெனவு நன்றெனவுந் தேர்ந்ததுநான் தேர்ந்தபடி

யேது நடக்கவொட்டா தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. இது தீமையெனவும் இது நன்மையெனவும் விசாரித்து உண்மை நான் கண்டு (பின்னர்) அவ்வழியில் நடக்கவொட்டாததற்குக் கார ணமென்ன. (திரோதானம் காரணம்.) (ந.சு.ந.)

கண்டவறி வகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்

கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே

பொ - ரை. (ஒவ்வொன்றினையும் சுட்டியறிகிற ஏகதேச) அறிவு (திருவருளடைந்தபின்னர்) அகண்டரூபமென்று உண்மையறிவிற் கண்டவர்க்கே முத்தியைக் கொடுப்பாய். (ந.எச)

நீராக வல்வினைநா நென்னும விற்பசுகப்

பேறும் படிக்கடிமை பெற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆணவமாகிய) வலியவினையின் (காரியங்கடெ) நான் என்று அகங்கரியாமல் சிவானந்த சுகமே பிரயோசனமாகும்படிக்குத் (தேவரிடத்து) அடிமைபூண்டேன். (ந.எரு)

பெற்ற ரனுபூதி பேசாத மோனநிலை

கற்ற ருனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (சிவானு பூதியினைச்) சுவானு பூதியாக அடைந்தவர்களும், பேசாத மவுனநிலையினைத் தெரிந்தார்க்கும் தேவாரீரைப் பிரியமாட்டார்கள். (ந.எசு)

நீயேநா நென்று நினைப்பு மறப்புமறத்

தாயே யனைவரு டந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவாரீரே (சிவோகம்பாவனையில்) நான் என்று (வெளிமுகமாக) நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாதொழியும்படி தாயினுடைய கிருபை போன்ற அருளினே எனக்குத்தந்தனை. (ந.எஎ)

சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்

னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசே பராபரமே.

பொ - ரை. சலனமில்லாமல் பிரபஞ்சமுழுவதும் (நீ அசைவித்தாலன்றியசையாதாகலின்) நீயே யென்றறிந்தனன் அடியேன் அஞ்சலியினை யும் ஏற்றுக்கொண்டருளவேண்டும் இறைவனே. (ந.எஅ)

பூதமுத னாதவரை பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்

காதலித்த விற்பக் கடலே பராபரமே.

பொ - ரை. பிருதிவி பூதமுதல் நாதம்வரையிலுள்ள (தத்துவக்காரியங்களெல்லாம்) திருவினை யுடையனவென்ற மெய்கண்ட (சந்தானத்தர்) எல்லாம் விரும்பிய ஆனந்த சாகரமே. (ந.எக)

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வெவ்வேறாய்ப்

போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. வாயாற் சொல்வதும் மனத்தானினைப்பதும் ஒரு தன்மையாகிய வார்த்தையெயல்லாமல் (ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்ட) தன்மையுடைய வார்த்தைப்பேசேன். (ந.அ0)

கூசு தாயுமான சுவாமிகள் விருத்தியுரை.

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காகெடுவேன்
தன்மையொன்றுந் தோயாத் தடையோ பராபரமே.

பொ - ரை, கடினசித்தமில்லாமல் எல்லாவற்றிலும் கிருபைவைத்
துத் திருவுளம் கொள்ளுபவர்களுக்கு அந்தோ கெடுவேன் (நினது அருட்)டன்
மை சிறிதும் (என்னிடத்தில்) பொருந்தாமை தடையாயிற்றே. (௩௮௧)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. சிவபத்தர்களும், சித்திபெற்றோர்களும், மலபரிபாகமுற்ற
வர்களும் வாழ்க, (திருவருட்) செங்கோல் பிடித்தவர்களும் வாழ்க, ஆசாரி
யன் வாழ்க. (௩௮௨)

கல்லாதே னுனாலுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்

சொல்லாலே நினைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (மெய்கண்ட நூல்களை) நான் கல்லாதவனேயாயிடினும்
(அம்மெய்நூல்களைப்) படித்துண்மை யுணர்ந்த சிவனடியார்கள் சொல்லை
யாதரவாகக்கொண்டு தேவரீரைப்பற்றினேன் (௩௮௩)

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்கொடுத்த

நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. மவுனமுற ஞானகுருவாய் வெளிவந்து இன்பமளித்த
(அத்தகைய) நல்லவர்க்கேநான் கொத்தடிமையானேன். (௩௮௪)

முத்திக்கு வித்தான மோனக்கரும்புவழி

தித்தித் திடவினைந்த தேனே பராபரமே.

பொ - ரை. மோட்சத்தினுக்கு ஆதாரமான மெனன நிலையென்றகரும்
பிணிடத்தில் இனிக்கும்படி யுண்டானதேனே. (௩௮௫)

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்று நிற்பதுவோ

சுத்த வருணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நித்திய சுழுத்தியும், (பிரபஞ்ச முகமாகச் செல்லும்) பாழா
கிய நினைவும் நீங்கியிருப்பதுதானே அதிபரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளி
னிலை தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளுவீராக. (ஆம்.) (௩௮௬)

மண்ணு மறிகடலு மற்றளவு மெல்லாமுன்

கண்ணி விருக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பூமியும், அலைகள் மடங்குகின்ற சுழுத்திரம், மற்றமு
ன்ன பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம் தேவரீர் திருவருளி னேக்கத்திலிருக்க
வும் நான் பார்த்தேன். (௩௮௭)

பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றனைநீ

யாட்டுகின்ற, தேதோ வறியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (தத்துவங்களில் என்னைக்) கட்டிவைத்து வஞ்சகமான பஞ்சேந்திரியங்களின்வழியே என்னை நீயாட்டுவிப்பதற்கு யாதுகாரணமோ வறியேன். (கண்மம் காரணம்.) (ந.அ.அ)

பொய்யுணர்வா யிந்தப்புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தே
னுய்யும் வகையுமுளதோ பராபரமே.

பொ - ரை. அறியாமையுடன் கூடிய புழுக்கணிற்றைந்த இந்த உடலைப் (பத்திரமாய்) வைத்திருந்தேன் (இனி) பிழைக்கும்வகை யுண்டோ. (ந.அ.க)

—o—

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுட னாதியளவாம லென்னறிவிற்

சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே.

பொ ரை. முடிவுடன் உற்பத்தி அளவிடற்குக் கூடாமல், அழகிய மேலான (அருட்) சோதிசொருபம் என்னறிவினிடத்திலே பிரகாசிக்குமோ (சொல்லாய்) பசங்கிளியே. (க)

அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லெல்லாந் சொல்லிச்

சுகமான நீ போய்ச் சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே.

பொ - ரை. என்னுடைய மனக்குகையின் கண்ணையிருக்கும் இறை வனுக்கு அடியேனுடைய துன்பங்களையெல்லாம் (எடுத்துச்) சொல்லக்கிளியாகிய நீ சென்று இன்பத்தைப் பெற்றுவந்து கொடுப்பாயாக. (உ)

ஆவிக்கு ளாவியெனு மற்புதனார் சிற்சுகந்தான்

பாவிக்குங் கிட்டுமோ சொல்லாய் நீ பைங்கிளியே

பொ - ரை. உயிருக்குள் உயிராக விளங்கும் (திருவருள் விலாசத் தால்மிக) அற்புதமூர்த்தியின் ஞானசுகமானது இந்தப்பாவியாகிய எனக் கும் கிடைக்குமோ நீ சொல்லாய். (ந)

ஆருமறி யாமலெனை யந்தரங்க மாகவந்து

சேரும் படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே.

பொ - ரை. ஒருவரு மறியாதவண்ணம் அதிரகசிய மாகவந்து என் னைச்சேர்ந்து அணையும்படி எனது நாயகனுக்குச் சொல்லிவருவாயாக. (ச)

ஆரூன கண்ணீர்க்கென் னங்கபங்க மானதையுந்

கூறாத தென்னோ குதலைமொழிப் பைங்கிளியே.

பொ - ரை. ஆற்றினைப்போலப் பெருகும் எனது கண்ணீரினுக்கு எனது தேகம் நனைந்து போனதையும் (எனது நாயகனிடத்துச்) சொல்லாத தென்னையோ மழலைச்சொல்லையுடையாய். (ஔ)

சுசஅ தாயுமானசுவாமிகள் விருத்தியுரை.

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்ணல்சுத்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானே பைங்களியே.

பொ - ரை. 'அழுக்கேறிய வாடையினையுடைய எமக்குச் சுகங்கொடுக்க (எனது நாயகனாகிய) தலைவன் (தான்தரித் திருத்தலைபோலச்) சுத்தமான ஆகாயமாகிய ஆடையை கொடுப்பனேசொல்லாய் (தன்னைப்போலத் திகம்பரனாக்கானே) (ச)

உன்னும லொன்றிரன்டென் றேராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய் நீ பைங்களியே.

பொ - ரை (எனக்கு அந்நியமாக) நினையாமல், சிவமொன்று (அத் தற்கு அந்நியமாக வொன்றுமில்ல யென்றாவது சிவமவேறு சிவன்வேறு ஒன் றற்கொன்று சம்பந்தமில்லாத) இரண்டு என்றாவது, ஆராயாமலும் மோட் சத்தினை யடைவதற்கேதுவாகிய சித்தாந்த நெறியினை உபதேசித்தவராகிய (எனது ஞான நாயகர்) மறுபடியும் என்னிடம் வரவும் ஒரு உபாயத்தை நீ சொல்லாய். (எ)

உருமிலார் பேருமிலா ருற்றார்பெ ற்றருடனே
யாருமிலா ரென்னை யறிவாரோ பைங்களியே.

பொ - ரை. தனக்கென ஒருரில்லாதவர், பேரில்லாதவர், சுற்றத் தினர் தாய்த்தையருடனே யாருமில்லாதவர் (இத்தகையினர்) என்னைக் குறித்து அறிவாரோ. (அ)

ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ள கத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்களியே.

பொ. ரை. (வெளிமுகப் பார்வையில்) ஒரு ஊரினை நாடாமல் (இருதயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் எனது நாயகனார் சிறப்புத்தன்மையினை (அந்தர்முகமாகப்) பார்த்தால் கிருபையினைச் செய்வாரோ. (க)

என்று விடியு மிறை வாவோ வென்றன்று
நின்ற நிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்களியே.

பொ - ரை. எக்காலத்து (என்னைச் சூழ்த்திருக்கும் ஆணவவிருள்) விடியும் ஒ தலைவனே ! என்று அடிக்கடி கூறிநின்ற நிலைமை யாவற்றையும் (எனது நாயகனுக்கு) நீ சொல்லாய். (சௌ)

எந்த மடலாடு மெழுதர விறைவடிவைச்
சிந்தை மடலாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்களியே.

பொ - ரை. எத்தகைய எட்டினும் எழுதக்கூடாத நாயகன் திருவுரு எனது உள்ளமாகிய எட்டினிலெழுதி (மனத்தில் சேர்ப்பேனோ.) (கக)

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த

திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. கண்ணுக்குள்ளே மணியினைப்போலக் (கலந்து) இன்பந் தந்து எனைநீங்கிய (எனது நாயகராகிய) வன்மனத்தையுடையவரும் இன் னம்வந்து சேருவாரோ. (கஉ)

ஓடார் மலர்கூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்

வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (எனது நாயகன் வரும்வரையில்) இதழ்களுடன் கூடிய மலர்களை முடியேன் (ஆகலின்) என்றலாவது திருவடியாகிய வாடாமலர் எம் சிரசுக்குக் கிடைக்குமோ. (உரு)

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற

நல்லோர் பொல்லாவெனையுநாடுவரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (கற்கவேண்டிய நூல்களைக்) கற்கமாட்டேன் (இருதயத் தினை) மலாச்செய்யேன் பழுத்தஅன்பே பூசையென்றதொன்ன நல்ல (சிவ னடியார்கள்) பொல்லாத வடியேனையு நாடுவாரோ. (கசு)

கண்டதனைக் கண்மீ கலக்கந் தவிரெனவே

விண்டபெரு மாணையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (முன்னிலையாகத்) தரிசித்தனை யறிவினிடத்திற் கண்டு மனக்கலக்கத்தை நீக்குவாயெனவே உபதேசித்து ஆசாரியனையும் அடியேன் இன்னமொருநா நானடைவேனோ. (கரு)

காணாத காட்சி கருத்துவந்து காணாமல்

வீணாள் கழித்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (தற்போதத்தால்) காணப்பெறாத திருவருட்டரிசனத்தை மனத்தின்கண்ணே யுவந்து தரிசியாமல் நாட்களை வீணாக்கழித்து மெலி வையடைவேனோ. (கசு)

காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்

வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. காந்தமானது இரும்பினைத் தன்வயமாகக் கிரகித்து இழு த்தாற்போலதிருவருண்மூர்த்தி எம்மை யடிமையாகக்கொண்டுகலப்பனோ.

காதலால்வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர்

போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (திருவருண்) மோகத்தால் (நான்) இளைத்ததும் பார்த்தா யல்லவா (ஆகலின்) எமதுதலைவர்வருகையால் இன்பத்தினையனுபவிப்பனோ.

சுரு0 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள்
பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. அன்பருடன் ஊந்துகொண்டு (அவர் போதிற்கும்) உண்
மை வார்த்தையை கவனியாமல் பலவடிகளை யேற்கின்ற பட்டிமாட்டினை
யொத்த அடியேனுக்கும் இன்பமுளதோ. (கக)

கிட்டேராய் நெஞ்சிற் கிளர்வார் தழுவவென்ற
னெட்டே ராவரவர் நேசமென்றே பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (நினைத்தவுடன்) சமீபத்திலுள்ள ஊரினராக என் மனத்
தேவிளங்குவார். தழுவவேண்டுமென முயற்சித்தால் நெடுந்தூரமான ஊ
ரினராவர். (எனது தலைவரது) நட்பிருந்தவாறென். (உ0)

சூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினு ரென்கவலை
யாறும் படிக்கு மனைவரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (தனக்கென) ஒருதன்மையும், குணமுமில்லாத கொள்
கையினையுடையதாகிய (பித்தர் போன்றார்) என்னுடைய காதற்றுன்பம்
தணியும்படி என்னைத் தழுவுவரோ. (உக)

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனே பைங்கிளியே.

பொ - ரை. தலைவர் மிகவும் சிறிய வயதுடைய எனது மனத்தினைக்
கவர்ந்து கொண்டார் (அங்ஙனமாக, மனத்தினை யவர்பால் வைத்துவிட்டு)
நான் மிகத்தனிமையாக விருந்து தவிப்பேனே. (உஉ)

சிந்தை மருவித் தெளிவித் தெனையாள
வந்தருந் நாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை எனது மனத்துடன் கலந்து அம்மனத்தினைத் தெளியச்
செய்து அடியேனை யாட்கொள்ள எழுந்தருளிவந்த குருநாதனுடைய திரு
வருள் (இனியொருதரம்) கிடைக்குமோ. (உக)

சொல்லிறந்து நின்ற சுகருபப் பெம்மாளை
யல்லும் பகலு மனைவேனே பைங்கிளியே.

பொ - ரை. சொல்லுக்கடங்காது சுகசொருபமாக வெழுந்தருளியிருக்
கும் தலைவனை இரவும் பகலும் பிரியாது தழுவிக்கொண்டிருப்பேனே. (0)

தற்போதத் தாலே தலை கீழ் தாகவைய
னற்போத வின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. தானென்ற (செருக்கின்) அறிவினாலேகான் தலைகீழாகநிற்
கத்தலைவனது நல்ல ஞானனந்தம் (என்மாலுண்டாக) நான்கள்செல்லுமோ.

தன்னை யறியுந் தருணம் தனிற் றலைவ

ரென்னையனை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (தலைவர்) தன்னைக் (கலக்க) நினைக்கும் சயமத்தில் அத் தலைவர் என்னைத் தழுவாத வண்ணம் எவ்விடத்தில் மறைந்து நின்றார்.

தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட் டின்னருளாம்

பாங்கியைச் சேர்த்தாரிறைக்குப் பண்போசொல் பைங்கிளியே.

பொ - ரை- சகிக்கடாத ஆசையினை யெல்லாம் (வலிய) கொடுத்து என்னைப்பிரிந்து தனது (அருட்சத்தியாகிய) தோழியினை யிணைந்தார். (இங்ஙன நடப்பது) இவருடைய பெருமைக்குக் குணமாகுமோ சொல்வாய்.

தாவியதோர் மர்க்கடமார் தன்மைவிட்டே யண்ணலிடத்

தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (மரத்தினுக்குமாம்) தாவுகின்ற வியற்கையுள்ள குரங்கி னையொத்துப் (பலபுருடரை யிச்சிக்கும் வேசிகளைப்போல பலதேவர்களை யிச்சிக்குந்தன்மை) யினின்றுநீங்கித் தலைவனிடத்துச் சித்திரம்போல (கற் புடைய நாயகியினையொத்து) அசைவறையடங்கிநிற்பின் (அப்போதாகிலும்) என்னை நினைப்பாரோ.

(உஅ)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங் கென்னையினிப்

பாரேறா தாண்டாணப் பற்றுவனே பைங்கிளியே.

பொ - ரை. நீங்கப்பெறுத பிறவிவழக்கினைத்தீர்த்து அடியேனை யினி ப்பூமியில்வாராதபடி ஆட்கொண்டவனை (இனி நான்சென்று) சார்வனே.

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றாங்காமற் றாங்கிறிற்கும்

பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே.

பொ - ரை, (பிரதிதினமும்) படுத்துத் தூங்கி எழுந்திருத்தலினாலே என்னப்பிரயோசனம் (தற்போதமுன்னிட்டுத்) தூங்காமல் (அருட்போதம் முன்னிட்டுத்) தூங்க இருக்கும் தன்மையினைக் கண்டாலல்லவோ (என்னி னைவனைத்) தரிசிப்பேன்.

(ரு0)

தொல்லைக் கலலை தொலைத்துத் தொலையாத

வெல்லையிலா விற்பமய மெய்துவனே பைங்கிளியே

பொ - ரை. (சென்னத்தோறும் தொடர்ந்துவருகின்ற) பழமையாகிய துன்பங்களைநீக்கி, அழியாத அளவுபடாத சுகசொருபத்தினை அடைவனே.

நன்னெஞ்சத்தன்பரெல்லாநாதரைச்சேர்ந்தின் பணைந்தார்

வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே.

பொ - ரை. இளகிய மனத்தினையுடைய அடியார்க் கெல்லாம் இறை வரையடைந்து சுகமடைந்தார்கள். வலியமனத்தினை யுடையனொதலாலே நான் வாழ்வை யிழந்துவிட்டேன்.

(ருஉ)

சுருட தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

நானே கருதின்வர நாடாச்சம் மாவிருந்தாழ்
ருனே யணைவரவர் தன்மையென்றோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. நீரின்மேலெழுந்த குமிழினைப்போல (நிலையில்லாத) தே
கம் இருக்கையிலேயே மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினைவடைய தெரிந்திடா
மல் மயங்குவேனோ. (௩௩)

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ்
சேர்க்கவறி யாமற் நிகைப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (எக்காலத்தும்) என்மனத்தே வாழ்வவர் அவரை அன்னி
யமாக நினைத்தால் தழுவமாட்டார். என்னிடத்தில் வஞ்சனையுடையவரு
மல்லர். அவரது கொள்கை என்னையோ (அன்னியமாகவே பாவித்தல்
வேண்டும்.) (௩௪)

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே நென்றணையார்
வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்க மென்றோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. என் மனத்தின்கண்ணே குடிக்கொண்டிருப்பவர். (அவரை
நான் வேறு) என்னில் (நான் வேறென்றுஎன்னைத் தழுவார் அவர்வஞ்ச
கமுடையாருமல்லர், அவரது போக்கு என்னையோ ? (பாவனைக்குத் தக்க
படி விளங்குவர். (௩௫)

பன்முத்தி ரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத் திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. பற்பலவகையாகத் தங்கள் முத்திரைகளைக்கொண்டிருக்
கும் புறச்சமயமானதும் நாசமாகக் கல்லால் விருட்சத்தினடியிலே எழு
ந்தருளியிருக்கிற சின்முத்திரையுடைய மேதா தட்சண மூர்த்தியினையடை
வேனோ. (௩௬)

பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லா மண்ணற் கியம்பிவா பைங்கிளியே.

பொ - ரை. பசுமையான விருட்சங்கள் நிறைந்த நாடுகளைத்தேடிப்பற
ந்து செல்லுகின்ற வளைப்போல (எனது தலைவனையுடைய நானும்) விரைகி
ன்றேன். ஆதலால் எனது ஆசையினைத்தும் எனது தலைவர்க்குச் சொல்லி
வருவாயாக. (௩௭)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறைய
ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனான் பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (ஆணவாதி) பாசபந்தங்களால் விளைந்த துன்பத்திற்குச்
(சிறிதும்) கவனியாமல் எமது தலைவர்மேல் நான்வைத்திருக்கிற (காதலா
ல்விளைந்த துன்பத்தினுக்குச் சகியேன். (௩௮)

பாராசை யற்றிறையைப் பற்றறநான் பற்றினின்ற
பூராய மெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பிரபஞ்ச வெறுப்படைந்து எனது தலைவனை வேறுபற்றுகளைத்தும் ஒழியப் பற்றிக்கொண்டு (அவன் வசமாய்) நின்றவராவற்றினையெல்லாம் (அவரிடம்) சொல்லிவா. (௩௬)

பேதைப் பருவத்தே பின்னொடர்ந்தென் பக்குவமுன்
சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்களியே.

பொ - ரை. என்னையான் அறியாப்பருவத்திலேயே என்பின்னொடர்ந்து என்னுடைய பக்குவத்தினையும் சோதினசெய்த என்றலைவரவந்து (இப்போது) அணைவரோ. (௪௦)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர்
செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனான் பைங்களியே.

பொ - ரை. பசமையுடன்கூடிய பயிரினை நாடுகின்ற உன்னிப்போல உலகங்களையெல்லாம் (பெருது) பெற்றெடுத்த பசியகொடிபோன்ற (இடையினையுடைய) பார்வதியாரைச் சேரும் செவ்விய பயிராகிய சிவபெருமானை நாடி நான் திகைத்தேன். (௪௧)

பொய்க்குடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மிறைவர்
மெய்க்குடு சென்று விளம்பிவா பைங்களியே.

பொ - ரை. (எமது தலைவனை யனுபவியாது) பொய்யாகிய சரீரத்தினைச் சுமந்து (வீணாகப்) புலம்பிகொண்டிருப்பேனோ. எமது தலைவருடைய சத்திய நிலையாகிய சந்திரதானத்தில் போய்ச்சொல்லிவா. (௪௨)

பொய்ப்பணிவேண்டேனைப்பொருட்படுத்தியண்ணலென்பான்
மெய்ப்பணிபுந் தந்தொருகான் மேவுவனோ பைங்களியே.

பொ - ரை. கபடமாக நடிக்கின்ற தொண்டினை விரும்பாத என்னை யொருபொருளாக மதித்து எமதுதலைவன் என்னிடத்துத் தமது உண்மைத் தொண்டினைப் பாவித்து மற்றொருதரம்வந்து என்னைக் கலப்பரோ.

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெ லாமுறங்குந்
கண்ணுறங்கே நெம்மிறைவர் காதலாற் பைங்களியே.

பொ - ரை- மண்ணுலகத்தினர் உறங்குவர். விண்ணுலகத்தினர் உறங்குவர், மற்றுமுள்ள உலகினரும் உறங்குவர். நான் மாத்திரம் என்றலைவர் மேல்வைத்த ஆசையினால் நித்திரைசெய்யேன். (௪௪)

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை
வெட்டவெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ பைங்களியே.

பொ - ரை. அளவிடக் கூடாத மயக்கமானதும் நீங்க என்றனைச் சிதாகாயமாகிய வீட்டினில் எனது தலைவன் கூடுவனோ. (௪௫)

மாலை வளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம்
பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னோ பைங்களியே.

௬௫௪ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. (சைவசமயத்தில்) ஆசையினை விருத்திசெய்து என்னை அவ்வாசைக்கு இருப்பிடமாகிய அச்சமயத்திலேயே வளரச்செய்து எனது தலைவர் (அன்னிய) பலசமயங்களாகிய பாலவனத்தில் மயங்கும்படிச்செய்த பூர்வபாவமென்னேயோ. (ச௬)

மெய்யினோய் மாற்றவுழ்த மெத்தவண்ணெடும் மண்ணறந்த
மையனோய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ னைக்கினியே.

பொ - ரை. உடலி லுண்டாகிய ரோயிரோமாற்றிக் கொள்வதற்கு (உலகில்) அனேகமான அவிழ்தங்கள் உண்டு. எம்முடைய தலைவர் வினைத் துள்ள காதனோயினைத் தீர்த்துக்கொள்ள மருந்துங் காணப்படுமோ (அவர் கலந்தாலல்லது தீராதது. (ச௭)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றப் வீண்சிறையா லல்லலுற்றாய்
பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கினியே.

பொ - ரை. பொருந்திய ஐவகையான நிறங்களைப்பெற்றிருக்கின்றும், வினாகக்கூண்டி லடைபட்டித் துன்பமுற்றாய். (இனிச் சிறையினின்று முன்னேவிட்டு விடுகின்றேன்) பாவியேன் இழிவாகிய தன்மையினை (எனது தலைவனிடம்) சொல்லிவருவாயாக. (ச௮)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க் கென்றுயறை
நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கினியே.

பொ - ரை. வீண்வார்த்தைகள் பேசாதிருக்கும்படி எனையடக்கியாண்ட (வென்றையகனுக்கு) எனது காதற்றையினை நீ வெளிப்படையாகவுரைக்கின் (அவருக்கு) நிசமாகுங்காண். (ச௯)

வாட்டப் படாத மவுனவிற்பந் கைபாலே

காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கினியே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச போகங்களில் கட்டுப்பட்டு) மெலிவடையாமைக்குக் காரணமாகிய மோனசுத்திரத்தினைச் சின்றுத்திரையாற் குறிப்பிற் காட்டிக்கொடுத்தவனை நானின்ன மொருதரம் தரிசிப்பேனோ. (௯௦)

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்

பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கினியே.

பொ - ரை. (அபக்குவக்காலத்தில்) வராமல் (பக்குவக்காலத்தில்) வ. . . கடைய வரவாக எழுந்தருளியவரும் மவுனகுருபரத்திக்கு) நான் அவர்ப. . . வைத்திருக்கும்) பேராசையினை யெல்லாம் நீசென்று சொல்லிவருவாயாக.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற்

பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கினியே.

பொ - ரை. தேவர்களிடத்துள்ள தேவாயிருதமானது எனக்கு வேப் பங்காயென்று சொல்லும்படி எமது தலைவன் காதலானது பண்ணிவிட்டது (இதனை நீ) கண்டறிந்தாயோ. (௫௮)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட் கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. ஆகாயத்தின் வியாபகத்துள்ளே காற்றானது வியாப்பிய மாகி வேற்றுமைதோன்றாதபடி நின்றாற்போல நான் இறைவனுடைய திரு வருளில் கலந்து இரண்டற ளுந்து வாழவும் காண்பேனோ. (௫௯)

விண்ணார் நிவ்வுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற மண்ணை விட்டிலென்னை வைத்ததென்றோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. ஆகாயத்தினை யளாவிய சந்திரிகை தவழ்கின்ற சந்திரம ண்டலமென்னு மேடையில். சிவனடியார்கள் யாவரும் (அமுதப்பிரவாக முண்டு) சுகித்திருக்க பூமியில் என்னைமாத்திரம் வைத்திருப்பதென்னமோ?

உள்ளத்தி: னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம் வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. என்னிருதயத்திலே அத்துவிதமாகக் கலந்து மறைந்திரு ந்து என் வஞ்சனையான காரியமனைத்தையும் இறைவர் அறிந்தால் (நானோ ன்றை மறைத்துச்) சொல்லுதற்கு ஒருவாயு முளதோ. (௬௦)

ஆகத்தை நீக்குமுன்னே யாவித் துணைவரைநான் ருகத்தின் வண்ணந் தழுவவனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. என்னுடலவிட்டு யான் நீங்குமுன்னரே என்னுயிர் துணைவராகிய (நாயகரை) எனக்குண்டாயிருக்கும் ஆசைப்படி நான் ஆலங் கனம்செய்து கொள்வனோ. (௬௧)

தானே சுபாவந் தலைப்படநின் ருன்னான வாண னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. தானே (எல்லாமென்கிற எகான்மவாத தற்போத்) சுபா வம் தலைப்பட்டு நின்றால் சிதாகாச சொருபமானவரும் என்னிடம் வந்தெழு ந்தருளுவாரோ. (௬௨)

கள்ளத் தலைவரவர் கைகாட்டிப் பேசாம லுள்ளத்தில் வந்த வுபாயமென்றோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (என்னிடத்துள்ள திரோதான சத்தியால்) மறைக்கப் பட்டுள்ள கள்ளநாயகர் தமது கைகளாற் சாடைகாட்டிப் பேசாமலே என் மனத்தின் கண்ணேவந்து தங்கிய தந்திரமென்னேயோ. (௬௩)

சுருக தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

எந்நாட் கண்ணி.

—0—

தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்த வேணி நிலவெறிப்ப மன்றாடுங்

கார்பூத்த கண்டனையான் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கங்கை, தங்கிய சடையின்கண்ணே சந்திரப்பிரகாசம் வீசு த்தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே ஆனந்த நிருத்தனம்செய்தருளும் கருமைநிறத் தங்கிய திருமிடற்றினையுடைய (நடராஜப்பிரபுவை) யான் தரிசிக்கு நான் எந்த நாளோ (அறியேன்.) (க)

பொன்னாரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்று

மென்னா ரமுதினல மிச்சிப்பதெந்நாளோ.

பொ - ரை. பொன்னம்பலத்தில் அழகிய நாகணவாயினே யொத்த (சிவகாம சந்தரியின்) விழிகளாகிய வண்டுகள் சுற்றுக்கொண் டிருக்கும் என்னுடைய அரிய அமுதம்போன்ற (நடராஜப் பிரபுவின்) யான் விரும் புவது எந்நாளோ. (உ)

நீக்கமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்மைத்

துாக்கிவைக்குந் தானைத் தொழுதிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மாயையினின்றும்) நீக்கி (ஆணவ) மலபந்தத்தினை யொழித்துத் தனது சந்நிதானத்தின் அம்பலத்திலே எம்மைச் சேர்ப்பிக்கும் குஞ்சிதபாதத்தை வணங்கிடு நாளெந்நாளோ. (ங)

கருமுகங்காட் டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம் வீசந்

திருமுகமே நோக்கித் திருக்கறுப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (இனிப்) பிறவிக்கு இடம்காட்டாமல் எக்காலமும் கர்ப்பூரணம் வீசானின்ற (நடராஜப்பிரபுவினது) திருமுக மண்டலத்தினையே தரிசித்து எனது குற்றத்தை யொழிப்ப தெந்நாளோ. (ச)

வெஞ்சேலெனும் விழியார்வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை

யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. விருப்பத்தினைத் தருகின்ற சேற்கண்டையென்னும் விழியினை வாய்ந்தவர்களாகிய மாதர்ஆசையாகிய விஷத்திற்குப்பயந்த (சிவனடியார்கள்) அஞ்சவேண்டாமென்னும் அபயாஸத்திற்கு அடைக்கலமென்ப தெந்நாளோ. (ரு)

ஆறு சமயத்து மதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்

வீறு பரைதிருத்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை, அறுவகைப்பட்ட சமயங்களில் (அவரவர்கள் கன்மத்திற் குத் தக்கபடி யுபசிக்கும்) அச்சமய தெய்வங்களாய் நின்று விளங்குகின்ற மேலான பராசத்தியினுடைய திருவடியை யடைவது எந்நாளோ. (சு)

பச்சைநிற மாய்ச்சிவந்த பாகம் கலந்துலகை

யிச்சையுட னீன்றானே யாங்காண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. மாகத் திறமுள்ளவளாய்ச், (சிவபெருமானுடைய) சிவந்த பாகத்தினைக் கலந்து உலகத்தினைக் கிருபையுடன் (பெருது) பெற்ற உமா தேவியை நாம் தரிசிப்பது எந்தநாளோ. (எ)

ஆதியந்தம் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்

போதவடி வாமடியைப் போற்றுநா நெந்நாளோ.

பொ - ரை. தோற்றமுமிறுதியுங்காணாத சர்வ வியாபகமாயிருந்து (ஆன்மகோடிகட்கு) அறிவுறுத்தும் ஞான சொரூபமாயிருக்கிற பராசத்தியினடியினை யேத்துவது எந்தநாளோ. (அ)

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும்

புங்கவெண்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கங்கையானது தங்கிய சடாடவியினை யுடைய சிவபெருமானைப் பிதாவென்றழைக்கும் உயர்வாகிய ஒற்றைவெண்கொம்பினையுடைய விநாயகக்கடவுளின் திருவடியை மனத்தில் வைப்பது எந்தநாளோ. (க)

அஞ்சமுகம் காட்டாம லாறுமுகம் காட்டவந்த

செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிறர்) பயப்படும்படியான (கோபக்குறியோடுங் கூடிய திருமுகத்தினைக் காட்டாமல் (யாவருக்கும் ஆறுதலையடையும்படியாக) ஆறுமுகங்களைக் காட்டவந்த (சிவசுப்ரமணியக்கடவுள்) செவ்விய அடைக் கலஸ்தானமாகிய திருவடியை மனத்தில் வைப்பது எந்தநாளோ. (க0)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றுள்சேர்ந்த

வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவாபராதம் விளைத்த தனது) பிதாவின் இரண்டு கால்களையும் வெட்டிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை யடைந்த எமது பிதாவாகிய சண்டேசுர நாயனருடைய இரண்டு திருவடிகட்கே ஆசையுறுவது எந்தநாளோ. (கக)

குருமரபின் வணக்கம்.

—(0)—

துய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்னவுண்மை

யையினைக்கல் லாலாசை யாமனைவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிசுத்தம்பொருந்திய கைத்தாமரைக்கொண்டு (வாயாற்) சொல்லாமல் (சின் முத்திரைக்குறிப்பால்) காட்டிய உண்மையாகிய தட்சணைபர்த்தியை (வேதசொரூபமாகிய) கல்லாலவீருட்சத்தின் கீழேமுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவனையாமடைவது எந்தநாளோ. (ச)

சுருஅ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனத்தினுக் கெட்டாத (சிவபெருமானை யடையத்தக்க)
ஞானனந்தத்தைக் கூட்டிவைக்கக்கூடிய நந்தியம்பெருமான் திருவடிக் கீழ்
அடிமையாயிருக்க நாமடைவது எந்தநாளோ. (உ)

எந்தை சனற்குமர னாதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்த தவத்தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. எமது பிதாவாகிய சனற்குமாரர் (சத்தியஞானதரிசினிகள்
பாஞ்சோதியார்) முதலாக எம்மை யாட்கொள்ளும் பொருட்டுவந்த தவமு
னிவர்களைத் தோத்தரிப்பது எந்தநாளோ. (ரு)

பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பொய்ச்சமயங்களிற் கூறியுள்ளவற்றை உண்மையென
மயங்கினாகிய முக்கூற்றைப் புறச்சமயத்தினரால் காணப்படாத சுத்தமென்
னும் அத்துவித (உண்மையையுணர்ந்த) மெய்கண்ட சிவத்தின் திருவருளைப்
பொருந்துவது எந்தநாளோ. (ச)

பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை

சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ.

பொ . ரை. (சிவஞான சித்தியார் எட்டாவது சூத்திரம் முப்பதாவது
திருச்செய்யுளின் முதல் இரண்டடியாகிய) பாதிவிருலே இவ்வுலகம் அப்பி
ரயோசனமெனத் தோன்றும்படி சுத்தாத்துவித ஞானத்தினைச் சாதித்து
நின்றவராகிய (சகலாகமபண்டிதரென்னும் அருணந்தி சிவாசாரியார்) திரு
வடியை வணங்குவது எந்தநாளோ. (ரு)

சிற்றம் பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்

கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிற்றம்பலத்திலே நிலைபெற்ற ஞானசொருபியாகிய தில்லை
நகர்க்கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியருக்கு ஆசாரியராகிய மறைஞான
சம்பந்த தேசிகரைத் தோத்தரிப்பது எந்தநாளோ. (சு)

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிக்

ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிபூரண திருவருள் ஞானத்திற்கு முதலாகிய கொற்ற
வன்குடி உமாபதிசிவத்தின் தேனிறைந்த தாமரை மலர்போலும் திருவடி
க்கு அன்புசெய்தலைப்பெற்று நாமிருப்பது எந்தநாளோ. (எ)

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டியெமை

யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப் தெந்நாளோ.

பொ - ரை. நாள்கள்வீணை கழிந்து போகாமல் (சுத்தாத்துவித சித் தாந்த) சன்மார்க்கத்தினைக் காட்டி எம்மை யடிமையாக்கொள்ள எழுந்தருளிய (மெய்கண்ட பரம்பரையில்வந்த) திருக்கோலங்கட்கு அன்புவைப்பது எந்த நாளோ.

(அ)

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி
தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. என்னுடைய அறிவினை (பஞ்சேந்திரியங்களின் வழிப் பிரபஞ்சமுகமாக விடாது) எனக்குள்ளே யடக்கி என்னைப்போலவே (மா னிட வருவங்கொண்டெழுந்தருளி) வந்த மவுனகுருவினுடைய திருவருள் வியாபகத்திலே அடியேன் வியாப்பியமாகும் நாளெந்நாளோ.

(க)

ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக்
கூறு மவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அவரவர்கள் கன்மத்தினுக்குத் தக்கபடி) அறுவகைப் பட்ட (அகச்) சமயங்களி லொன்றினைச்சாரின் அச்சமயத்தினுக்கேற்ற பல னுண்டாமென்று எமக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மவுனகுருவின் திருவரு ளினை அடையுநா ளெந்நாளோ.

(க0)

நில்லாம னின்றருளை நேரோபா ரென்றவொரு
சொல்லான் மவுனியரு டோற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தற்போத முன்னிட்டு) நில்லாமல் (அறிவுமயமாக) நின்று திருவருளைக் குறிப்பாக நோக்குவாயென்று (சித்தாந்தமகாவாக்கியமாகிய) ஒரு சொல்லினால் மவுனகுருவின் திருவருள் உண்டாகு நாளெந்நாளோ.

வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவு னத்தளித்த

மெய்திகழ்ந்தென் னல்லல் விடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு விளங்கும்) வைதிக சைவநெறியையுடைய மவுனகுரு மவுன நிலையினின் றுணர்ந்திய உண்மைப்பொருள் விளங்கித் துன்பமொழியும் நாளெந்நாளோ.

(கஊ)

வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளே

தாக்கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (பிரபஞ்ச முகமான) சொல்லும் (பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியேவிடும்) மனமும் இல்லாத மவுனகுரு மோன நிலையினின்றருளிய திருவருளொன்றே அடியேனிடத்துப் பதிந்தமாத் திரத்து அடியேன் துன் பமனைத்தும் நிலைகுலைதல் எந்நாளோ.

(கங)

அடியார் வணக்கம்.

——(௦)——

வெம்பந்தந் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந் தீனையுநாற் சாருநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை- வெவ்விய பிறவிக்கட்டினை யொழித்து உலகத்துச் சிவ
னடியார்களை ஆட்கொள்ளும் . (ஞான) அரசனாகிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி
சுவாமிகளின் திருவருளைத் துணையாகக்கொண்டு அடையுநாள் எந்நாளோ.

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுமு

வாரங்கொள் செய்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருவருளாகிய) அழகினைவாய்ந்த சிவபோகம் இவ்வுல
கில் இவருக்கேயன்று (உலகம் சொல்லும்படிசிவாலயத்தில் புல் முதலிய
வற்றைக் களையும் கருவியாகிய) உழவாரப்படை யேந்திய செவ்விய திருக்
கரத்தினை யுடையவராகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவடியினிடத்து
அன்பு வைப்பது எந்நாளோ. (உ)

பித்தரிதை யென்றறிந்து பேதைபாற் றாதனுப்பு

வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவனடியார்கள் சொல்லில் மயங்கும்) பித்தர் சிவபெரு
மானென்று தெரிந்து பரவை நாச்சியாரிடத்துத் தூதாக அனுப்பிவைத்த
தமிழிலே வல்லவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் உண்மைக்கீர்த்தியினை
ப்புகழ்ந்து பேசுவது எந்நாளோ. (ங)

போதலூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாகில்வென்ற

வாதலூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. உலகினர் யாரும் (சிதம்பர மென்னுந் திவ்விய கேடத்திர
மானது) ஞானமயமாகிய ஊரென்றறிய புறப்புறச் சமயத்தவராகிய பெளத்
தர்களை வாதத்தால் வெற்றியடைந்த திருவாதலூர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளின்
அன்பினியை இச்சிப்பது எந்நாளோ. (ச)

ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப்

பட்டினத்தார் பத்தரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) சம்பந்தத்துடன் ஆசையின்றி உலகத்தினின்
றும் சர்வசங்கப் பரித்தியாகமுற்று (ஞானச்) சம்பந்தையுடைய பட்டினத்துச்
சுவாமிகள் பத்தரகிரியார் (இவர்கள்) நிலையினை அறிவதெந்நாளோ. (ஊ)

கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய்பெனவே

விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா னெந்நாளோ

பொ - ரை. (கண்ணால்) கண்டதாகிய (காரியரூபம் பிரபஞ்சம்) திரி வினையுடையதென்றும் எங்கும் பரிபூரணமாயுள்ள சிவம் நித்திய மென வும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிவவாக்கியரின் திருவடி யடைய நான் எந்நாளோ. (சு)

சுக்கரவர்த்தி தவராச யோகி யெனு

மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. தபோதனர்களாகிய சிவராஜ யோகியர்களும் சுக்கரவர்த் தியாக விளங்கும் மேலான (அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுளொருவராகிய) திருமூல நாயனார் திருவருளினையடைய நானெந்நாளோ. (எ)

கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன

வெந்தை யருணாடி யிருக்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவசுப்ரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதத்தை யடைந்து கந்தரபூதி என்னும் சிவ்ய பிரபந்தத்தினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய எ மது பிதாவாகிய அருணகிரிநாதருடைய திருவருளினே நாடியிருக்கு நான் எந்நாளோ. (அ)

எண்ணரிய சித்த ரிமையோர் முதலான

பண்ணவர்கள் பத்தரருள் பாலிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (இதுகாறுங் கூறியவர்களேயன்றி) அளவிடற்கரிய ஞான சித்தர்கள் சிவானுக்கிரகம் பெற்ற தேவர்கள் முதலானமேலோர்கள்சிவப் த்தர்கள் (ஆகியஎல்லாரும்) அடியேன்மீது திருவருள் வழங்குதல் எந்நாளோ.

—0—

யாக் கையைப் பழித்தல்.

----- (௧) -----

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற்

புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சுக்கிலமும் உதிரநீரும், வழிகின்ற மலமும்! (இவை முத வியவற்றால்) நாற்றமெடுக்கின்ற உடலினுக்குள்ளே யிருந்து உலவிவரும் ஆ சையானது இதுவரையில் போதுமானது (இனியுன் திருவடி யையடைவது எந்நான்) என்று சொல்லுவது எந்நாளோ. (க)

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்

பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து நீரினிடத் துண்டாகும் குமிழினுக்குப் பூண்கட்டப்பட்டு நின்றாலும் இச்சுரமானது நில்லாது (இத் தகைய) உடலின்மேல் வைத்திருக்கிற ஆசையானது ஒழிவது எந்நாளோ

கூசுஉ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு

தேக்குவிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. காகம், நரி, செந்நாய், கழுகு (ஆகிய இவைகள் இடிகாட்டிலே) ஒருதினம் கூட்டம் கூடித்தின்று ஏப்பமிதெற் குரிய விருந்தாகவிருக்கின்ற சரீரத்தினைச் சீயென வெறுப்பது எந்நாளோ. (௩)

செங்கருமி யாதிசெத்த சென்ம பூமியினை

யிங்கெனுட லென்னுமிழ்க் கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. செவந்த புழுக்கள் முதலியன பிறப்பதற் கேதுவாகிய, பிறவியென்னும் பூமியினை (வெறுக்காமல்) இவ்வுலகில் என்னுடலென்று சொல்லிக்கொள்ளும் குற்றத்தினை நீங்குவது எந்நாளோ. (௪)

தத்துவர் தொண்ணூற்றறுவர் தாமாய் வாழிந்நாட்டைப்

பித்தன னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (கரணத்தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு அவற்றின் காரியமான தத்துவங்கள் முப்பது*) ஆகிய தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள் (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத்தகுந்தபடி) தாமாகவேயொன்று சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கும் இச்சரீரமாகிய நாட்டினைப்பித்தனாகியநான், நான் என்கிற (அகங்காரம்கொண்டு) பிதற்றுதலை யொழிவது எந்நாளோ.

ஊனென்றி நாத னுணர்த்துமதை விட்டறிவே

னென்ற பாவிதலை நாணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. முதல்வன் உடலின் (இருதயத்திலே அத்துவிதமாகப்) பொருந்தி (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி) அறிவிப்பதனை மறந்துவிட்டுச் (சுதந்தரமாக) நான் அறிவேன் என்று சொன்னபாவிதாகிய நான் தலை குனிவது எந்நாளோ. (௫)

வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்தர் சாலவுடல்

மாலைவியா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (சிருட்டி) வேலைபைத்தவிர (வேறு) வேலையில்லாத பிரமண்படைத்த இந்திரசாலம்போன்ற உடல் மாலைக்காலத்து மருட்டும் காரியம்போலும் விளைகின்ற மயக்கத்தினின்றும் நீங்குவது எந்நாளோ. (௬)

ஆழ்ந்து நினைக்கி னரோசிகமா மிவ்வுடலில்

வாழ்ந்துபெரும் பேற்றை மதிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கூர்ந்து ஆலோசித்துப் பார்க்கில் அருவருக்கத் தகுந்த இத்தேகத்தில் தங்கிப் பெறுதற்குரிய மோட்ச இலாபத்தினையடைய நினைக்குநாளெந்நாளோ. (௭)

* இத்தத்துவங்களின் விவரத்தினைச் சித்தாந்தக் கட்டளை என்னு.

நூலிற் காண்க. காரியப்பாட்டைச் சித்தாந்த வசன பூஷணத்திற் காண்க

மும்மலச்சே ருன முழுக்கும்பி பாகமெனு

மும்மலகா யத்து ளிகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு) மும்மலமாகிய சேற்
றிலுல் விளைந்த முழுக்கும்பீபாகம் என்னு நரகத்தினையொத்த மலச்சரீரத்
தில் வெறுப்பினை யடைவது எந்நாளோ.

(க)

நாற்றமிகக் காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்

சோற்றுத் துருத்தி சுமையென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. தூர்க்கந்தம் அதிகமாக வீசுகின்ற ஒன்பது துவாரங்களு
ள்ள வடித்தசாதத்தினையடைக்கும் தோற்பையினைப் பாரமெனச்சொல்லுவது
எந்நாளோ.

(க0)

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னூறுமலக் கேணி

யருவருப்பு வாழ்க்கையைக் கண்டஞ்சுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மேடுகெக்கில் அதிகச் செளந்தரியமான உடலாகிய) உரு
வமிருக்க அவ்வுடலினுள்ளே யுண்டாகின்ற மலமாகிய கிணறு இருந்து அரு
வருப்பினையுண்டாக்கும் வாழ்வினை விசாரித்துப்பயப்படுகின்றனாளோ.

மாதரைப் பழித்தல்.

—(0)—

மெய்வீச நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்மறைத்துப்

பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேகத்தினிடத்து உண்டாகின்ற நாற்ற மனைத்தையும் மஞ்
சுளப்பூசுநாற்ற முண்டாகாதபடி செய்து பொய்யினையே பேசும் வாயினை
யுடைய மாதர்கள் பொல்லாங்கினை நீங்குவது எந்நாளோ.

(க)

திண்டியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்

கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (புருடர்களின்) திடமான மனமென்னும் பட்சியகப்பட்டுக்
கொள்ளும்படி கூந்தலாகிய காட்டினில் (மாலையாகிய) விலையினைவைப்
போர்களாகிய (மாதர்களுடைய) தந்திரத்தினைக் கடக்கும்நாள்எந்நாளோ.

கண்டுகொழி பேசுமெனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக்

கொண்டுவிடு மாணர் பொய்க்குத்தொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கற்கண்டினைப்போலும் வார்த்தைசொல்லி (விடபுருட்க
ளின்) உள்ளக்கருத்தினைத் தெரிந்துகொண்டு அடிமையாக் கொண்டுவிடும்
மான்போன்ற விழியினையுடைய மாதர்சாலநடிப்பினை நீங்குவது எந்நாளோ.

சாசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

காமனை வா வென்றிருண்ட கண்வலையை வீசுமின்னார்.

நாம மறந் தருளை நண்ணுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. காமனை (யொத்த விட புருடரை) வாவென்று (சாடைகாட்டி) இருண்டகண்களாகியவலையிற் (சிக்கிக்கொள்ளும்படி) வீசுமின்னலை யொத்த மாதர் பெயரைமறந்து திருவருளினையடையுநா னெந்நாளோ.

கண்களில் வெண்பினை கரப்பக் கருமையிட்ட

பெண்கண் மயறப்பிப் பிழைக்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. கண்களில் (வடிகின்ற) வெண்மையான அழுக்கு மறைய கருமையான மையினைத் தீட்டிய பெண்கள் மயக்கத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைக்குநா னெந்நாளோ. (௫)

வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்து

தூங்குமதன் சோம்பைத் துடைக்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. விம்மிச் (சிலகாலத்திற்குப்பின்) தளர்ச்சியினையுற்றுநீங்கும் தனத்தினையாய்ந்த மாதர்மேலேபடுத்து (நித்திரைசெய்யும்காமசம்பந்தமான சோம்பலினை யொழிக்குநா னெந்நாளோ. (௬)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின் மாற்றம்

வைச்சிருக்குமாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, கச்சியினிற் கட்டுப்பட்ட தனத்தினையும் கரும்பின் சுலை போன்ற இனிமையான சொல்லினையும் வாய்ந்திருக்கும் மாதர்மயக்கத்தினை நீங்குவது எந்நாளோ. (௭)

பச்சென்ற கொங்கைப் பசுப்பியர்பா ழானமய

னச்சென் றறிந்தருளை நண்ணுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை, (யௌவர்ண வயதில்) பசுமையாகிய தனங்களால் (ஆவரை) மயக்குகின்ற மாதர்பாழாகியமயக்கம் விஷமென்றுணர்ந்து திருவளையடையுநா னெந்நாளோ. (௮)

உந்திச் சுழியா லுளத்தைச் சுழித்தகன

தந்தித் தனத்தார் தமைமறப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தங்கள்) நாபியாகிய நீர்ச்சுழியினால் (ஆடவர்) மனத்தினை சுழித்தழுத்தும், யானை மத்தகத்தினை யொத்த தனத்தினை வாய்ந்த மாதர்தலை மறந்துவிடுவ தெந்நாளோ. (௯)

தீட்டுவைத்த சேலைக்கொய் சுகத்திற் சிந்தையெல்லாங்

கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சரிகை, பட்டு முதலிய) கரைவைத்த புடவையின் (உச்சுத்தில்) (ஆடவர்களின்) மனதையெல்லாம் முடித்துவைக்கும் வஞ்சித் தில்வல்ல மாதர் கட்டினின்று நீங்குவது எந்நாளோ, (௧௦)

ஆழாழி யென்ன வளவுபடா வஞ்சநெஞ்சம்

பாழான மாதர்மயற் பற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆழமாகிய சமுத்திரம்போல அளவுகடந்த வஞ்சத்தினை வாய்ந்த நெஞ்சினையுடைய உபயோகமற்ற மாதர்மயக்கத்தினிங்குவது எந்நாளோ. (கக)

தூயபனித் திங்கள் சடுவதெனப் பித்தேற்று

மாய மடவார் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிசுத்தமான குளிர்ச்சியினையாய்ந்த சந்திரன் (தீயினைப் போலக்) சொளுத்துவதென்று (ஆடவர்கட்குக்காரம்) மயக்கத்தினை பூட்டும் வஞ்சகமாதர் மயக்கத்தினின்று நீங்குவது எந்நாளோ. (கஉ)

வழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோசமெனும்

பாழைக் கடந்து பயிராவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆடவர்களிடத்து) வறுமையைக்காட்டி மோசம்செய்யும் ஆபரணங்களை யணிந்த மாதரிடத்து இச்சையென்னும் பாழ் (நிலத்தினை) நீங்கித் (திருவருளாகிய பூமியில்) விருத்தியடைவ தெந்நாளோ. (கங)

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டிருந்

தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. வாய்திறந்து சல்லாப வார்த்தைகள் பேசிக் (காம) ஆசையாகிய கள்ளினைத் (தம்பால்) முகந்து (ஆடவர்கட்கு) ஊட்டும் விலைமாதர் கடைக்கண்ணிற் சிக்கிச் சமுலதலினின்றும் நீங்குவது எந்நாளோ. (கச)

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன்மாதர்

பொய்யினின்பின் நென்று பொருந்தாநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திரோபவத்தால் மறைந்திருந்த) சிவம் தேகத்தில் வெளிப்பட (அதினுடனிரண்டறக்) கலந்த பேரின்பம்போல, மருகுருடைய பொய்யினிடத்தில் இன்பமில்லை என்று அதிவிச்சியாத நாளெந்தாளோ. (கடு)

த த் து வ மு ற மை ,

— (0) —

ஐம்பூதத் தாலே யலக்கழிந்த தோஷமற

வெம்பூத நாதனரு ளெயதுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஐந்து பூதங்களாகிய உடலுடன்கூடி. (யுலகில்) அலைந்து வருந்தின துன்பமொழியச் சிவகணத்தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளின யடையுநா னெந்நாளோ. (ஐ)

சுத்தமுத லாம்புலனிற் சஞ்சரித்த கள்வரெனும்

பித்தர்பயந் தீர்ந்து பிழைக்குநா னெந்நாளோ

சூசூசூ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தமென்னும் ஐம்புலன்
களில் தங்கிய சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணமென்னும்
ஐம்பொறிகளாகிய கள்வர்கள் என்கின்ற பித்தர்களுடைய பயத்தினின்று
நீங்கி யுய்யுநா னெந்நாளோ. (உ)

நானும் பொறிவழியை நாடாத வண்ணமெமை
யானும் பொறியா லருள்வருவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எக்காலமும் ஐம்பொறிகளின்வழியே செல்லாதபிரகாரம்
எம்மைத்தடுத்தாட்கொள்ளும் பொலிவினால் திருவருள் புரிவ தெந்நாளோ. (ஓ)

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்

போக்காம லுண்மை பொருந்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்த மென்னுங்கள்
மேந்திரியங்களால் வீளைந்த மாயாகாரியங்களில் வீணைகாலத்தினைக்கழி
யாது சத்தியமாகிய (திருவருளினே) யடையுநா னெந்நாளோ. (சு)

மனமான வானரக்கைம் மாலையாக் காம

லெனையா ளடிகளாடி யெய்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனமென்று சொல்லும்படியான குரங்கினுடைய காத்தி
நினிடத்து அகப்பட்ட புட்பமாலையினைப்போல எனையாக்காமல் என்னை
யடிமையாக்கொண்டு ஆள்கின்ற பெருமானடியினை யடையுநா னெந்நாளோ.

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணமெனக்

காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (பிரபஞ்ச விஷயங்களில்) வேட்டையாடுகின்ற ஐம்புலப்
புலையர்கள் அடையாவகை மனமாகிய காட்டினைத் திருத்திப் (பலனாகிய)
முடிவினைக்காண்ப தெந்நாளோ. (சு)

உந்து பிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடா தெந்தையருள்

வந்து பிறக்க மனமிறப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (இருவினையால் வீளைகின்ற பிறப்பினிலும் இறப்பினி
லும் அடையாதவகை எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் திருவருள்வீளைய
மனம் இறந்துபடுவது எந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவிஞ் வாய்த்தேரை

யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. புத்தியென்று சொல்லும்படியான படப்பொறிகள்வாய்
ந்த யாம்பினது வாயிலகப்பட்ட தவளையை யொத்துவிடாமல் எமது பிதா
வாகிய சிவபெருமான் திருவருளோங்குநா னெந்நாளோ. (அ)

ஆங்கார மென்னுமத யானைவா யிற்கரும்பா

யேங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா னெந்நாளோ.

பொ -ரை. ஆங்காரமென்று சொல்லும்படியான மதம்வாய்ந்த யானை யினது வாயில்கிடைத்த கரும்பினையொத்து ஏக்கமடையாமல் எமது பிதா வாகிய சிவபெருமான் திருவருள் அடையுநா னெந்நாளோ. (க)

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்ந்தும்பாம் நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா னெந்நாளோ.

பொ -ரை. சித்தமென்று சொல்லும்படியான, துரையும் அலையும் கூடிய சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த தரும்புபோன்று பிரதிதினம் (உலகில்) அலை யாமல் திருவருளினது நிலையினில் நிற்குநா னெந்நாளோ. (கர)

வித்தியா தத்துவங்க ளெழும் வெருண்டோடச் சுத்தபர போதத்தைத் துய்க்குநா னெந்நாளோ.

பொ -ரை. வித்யாதத்துவங்களாகிய கலை, காலம், நியதி, வித்தை இராகம், புருடன், மாயை ஏழும் பயந்து நீங்க, பரிசுத்தம்பொருந்திய சிவ போகத்தினை அனுபவிக்கும் காலம் எந்நாளோ. (கக)

சுத்தவித்தை யேழுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத் தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாருநா னெந்நாளோ.

பொ -ரை. சுத்தவித்தையினை முதலாகக் கொண்டுதோன்றும் சுத்த வித்தை, மயேச்சுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்துவகைத் தத்து வங்களைக் கடந்து (சுத்த சிவத்தின்) திருவருள் அடையுநாள் எந்நாளோ. (க)

பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிவி லென்னறிவு செல்லாம னன்னெறியிற் சேருநா னெந்நாளோ.

பொ -ரை. தீமை வினைதற்கேதுவாகிய காமமென்னும் நீசத்தொழி லில் என்னுடைய அறிவானது பிரவேசியாமல் சன்மார்க்கத்தில் சேரும்நா னெந்நாளோ. (கங)

அடிகளாடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்ணங்

குடிக்கெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ.

பொ -ரை. சிவபெருமான் திருவடியின் கீழே குடியாகவிருந்து யாம் வாழாதபடி எமது குடியினைக்கெடுக்கும் பாழாகிய தரித்திரத்தின் கூறுபாட் டினை விட்டு நீங்குவது எந்நாளோ. (கச)

ஆனப் புறக்கருவி யாறுபத்து மற்றுளவும்

போனவழி யுங்கூடப் புன்முனைப்ப தெந்நாளோ.

பொ -ரை. காரியரூபமாயுள்ள புறத்தத்துவங்கள் அறுபதும், காரண ரூபமாயுள்ள முப்பத்தாறும் (ஆகத் தொண்ணூற்றாறும்) என்னைவிட்டு நீங்கிப் போயினபின் அவை மறுபடியும் என்னைக் கூடாதுபடி (அவையிறக்க) அவை மேல் புல் முளைத்துவிடுவது எந்நாளோ. (கரு)

அந்தகனுக் கெங்குமிரு ளானவா றுவறிவில் வந்தவிருள் வேலை வடிபுநா னெந்நாளோ.

கூடா தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. குருடனுக்கு (உலகமெல்லாம்) இருள்மயமா யிருப்பது போல, என்னுடைய அறிவின் கண்ணே (ஆணவமல சம்பந்தத்தால் விளைந்துள்ள) அஞ்ஞான மயமனை இருட்கடல் வற்றிப்போகும் நாள் எந்நாளோ.

புன்மலத்தைச் சேர்த்துமல போதம் பொருந்துதல்போல்

நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அற்ப (பிரபஞ்சகாரிய) மாயையினை யடைந்து தற்போதம் அடைதலினின்று நீங்கி, அதிபரிசுத்தமாகிய திருவருளினே யடைந்து ஆம்மாயாமல காரியங்களை நீங்குநாளெந்நாளோ. (கௌ)

சுண்டுகண்டுந் நெருக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வண்ணம்

பண்டைவினை வேலாப் பறிக்குநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சாத்திரங்களைப்) படித்தும் படித்தும் மனமொருவழி மடைமாது உண்டாகும் கலக்கமனைத்தும் நீங்குபவியம் (அக்கலகத்திற் காத்தராமாயுள்ள) பூர்வசென்மான் திர வினையின் மூலத்தினைக் களைபுரா ளெந்நாளோ. (கௌ)

பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்

கெங்கோன் கிரணவெயி லெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பூர்வ வினையாகிய பயிரானது மிகுந்த சாவியாயழிய எமக்கு எமது தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருட் கிரணமாகிய வெயிலானது காயும்நா ளெந்நாளோ. (கக)

குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்

வறுத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நினைத்தற் கேதுவாகிய (மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும்) வந்துசேருகின்ற தீவினையனைத்தும் (நெருப்பிலிட்டு) வறுத்த இவரீ முனையாதபடி திருவருளுண்டாவ தெந்நாளோ.

சஞ்சிதமே யாதி சமக்கான முச்சேறும்

வெந்தபொரி யாகவருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சஞ்சிதம், பிரார்த்தனம், ஆகாமியம் ஆகிய சர்க்கு ளாகிய மூவகைச்சேறும் உலர்ந்து போம்படியாக ஞானவொளியாகிய திருவருளுண்டாகுநா ளெந்நாளோ. (உச)

தேகமுத னுண்காத் திரண்டொன்றாய் நின்றிலகு

மோசமிகு மாயை முடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேகமுதலாகக் காணம், புவனம், போகம் ஆக நான்கும் விரிந்து சேர்ந்து (ஒன்றற்கொன்று அன்னியமென விசாரியாத தோடத்தால்) ஒற்றுமைப் பட்டதுபோல வொன்றாகி யிருப்பதற்கேதுவாகவுள்ள மோகத்தினை விளைவிக்கும் மாயை நீங்குங்காலம் எந்நாளோ. (உஉ)

சுத்தமுதலாத் தழைத்திங் கெமக்குணர்த்துஞ்

சுத்தமா மாயை தொடக்கறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. நாதங்காரணமாகவிரிந்து பரவியிருக்கிற (அபரஞானத் தினை) எமக்குத் தெரிவிக்கும் சுத்தமாயையின் சம்பந்தநீங்குவ தெந்நாளோ.

எம்மை வினையை யிறையையெம்பாற் காட்டாத

வம்மை திரோதை யகலுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (உடலுடன் கூடிய) பசுவாகிய எம்மையும், பாசமாகிய வினையையும், பதியாகிய இறைவனையும் தோன்றாதபடி மறைக்கின்ற தாயாகிய திரோதாய்சத்தி என்னை விட்டுநீங்கி (அருட்சத்தியாய்த் தோன்றுநாள்) எந்நாளோ. (உச)

நித்திரையாய் வந்து நினைவழிக்குங் கேவலமாஞ்

சுத்துருவை வெல்லுஞ் சமர்த்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சுழுத்தியினைப்போல (ஆணவமல) மடைந்து அறிவை மயக்கும் (ஆன்மா தத்துவங்கனொன்றையும் கூடாதிருப்பதாகிய) கேவலாவத்தையான சுத்துருவினைச் செயிக்கும் வல்லமையுண்டாவ தெந்நாளோ.

சீனனல்பின்ன லான சகலமெனுங் குப்பையிடை

முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநா னெந்நாளோ.

பொ ரை. (ஆன்மா தத்துவங்களுடனே கூடிக் காரியப்பட்டுப்) பின்னிக்கொண்டு கிடக்கிற சகலாவத்தை யென்னும் விஷய குப்பையில் மூலகாரணமாகிய சிவபெருமான் ஞானாக்கினியை மூட்டுவிப்பது எந்நாளோ,

மாயா விகார மலமொழிசுத் தாவத்தை

தோயா வருளைத் தொடருநா னெந்நாளோ.

பொ . ரை. மாயையினால் காரியப்பட்டு விரிந்துகிடக்கிறவற்றா லுண்டாம் கன்ம மலம் நீக்குவதற் கேதுவாகிய (ஆன்மா கேவல சகலமிரண்டும் தாக்காமல் பரமசகமாகிய) ஆனந்தத்தைப் பெற்றிருப்பதான சுத்தாவத்தையிலடைந்து திருவருளினைப் பின்பற்றிச் செல்லுநா னெந்நாளோ. (உஎ)

* த ன் னு ண் மை *

—(0)—

உடம்பறியு மென்னுமந்த ஆழமெல்லாந் தீரத்

திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. உடம்பே (எல்லாவற்றையும்) அறியும், (உடம்பிற் கண் னியமாக ஆன்மாவென்பதொன்று இல்லை) என்றும் (தேகான்ம வாதிகளின்) குன்றுபாடெல்லாம் ஒழிய (உடலுக்கண்ணியமாக ஆன்மாவென வொன்

* இக்கண்ணிகளிற் குறித்துள்ள மதவாதிகளின் உடன்பாட்டினைச் சித்தாந்த வசனபூஷணம் என்னும் சாத்திரத்திற் காண்க.

௬௭௦ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

றண் டென்றும்) உறுதியுண்டாகவே (ஆன்மாவாகிய) எம்மைக் காணும் (ஆன்ம தரிசனம்) பண்ணுவது எந்நாளோ. (க)

செம்மையறி வாலறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்து

யெம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (மெய்கண்ட சாத்திரங்களை விசாரிப்பதினாலுண்டான) செவ்விய அறிவைக்கொண்டு அறிந்து தேகமுதலாகிய தத்துவங்களுக்குள் பொருந்திய (ஆன்மாவாகிய) எம்மை நன்கு யாம் அறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (உ)

தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான்சுமந்த

சித்துருவா மெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (முக்கூற்றுத்) தத்துவங்களால் திரண்ட அறித்திய சட ரூபத்தினை இதிகாஹம் தாங்கினின்ற சித்துருவமாகிய எம்மைக் கண்டுகொள்வ தெந்நாளோ.

பஞ்சப் பொறியையுயி ரென்னுமந்தப் பஞ்சமறச்

செஞ்சுவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை, ஐம்பொறிகளை ஆன்மா என்னும் (இந்திரியவான்ம வாதிகளின்) அந்தச் சிறுமையானது ஒழிய (இவ்விந்திரியங்கட்கு அன்னியமாகச் செவ்வையாய் எம்மைக்காணுவ தெந்நாளோ. (ச)

அந்தக் கரணமுயி ராமென்ற வந்தரங்க

சிறதைக் கணத்தி லெம்மைத் தேர்ந்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (மன முதலாகிய) அந்தக் கரணங்கள் என்கிற (அந்த கரணன்முவாதிகளின்) அந்தரங்க சிறுதையானது ஒழிய (அக்கரணங்கட்கு அன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மை விசாரித்துணர்வது எந்நாளோ.

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா

லக்கணமே யெம்மை யறிந்து கொள்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை, முக்குணங்களையே; ஆன்மாவென்னும் (குணன்மாவாதி) அறிவின்மையை நீங்கித்திருவருளின முன்னிட்டு அக்கணமே முக்குணத் திற் கன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மையறிந்து கொள்வது எந்நாளோ.

காலையுயி ரென்னுங் கலாதிகள் சொற் கேளாமற்

சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்து கொள்வதெந்நாளோ.

பொ - ரை, (பிராண) வாயுவினை ஆன்மா வென்னும் (பிராணன்ம வாதிகளாகிய) மூதேவிகள் வார்த்தைக்குச் செவிகொடாமல் கிரமத்துடன் (பிராணனுக்கு அன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மை யுண்டெனத்தெளிந்து கொள்ளுவ தெந்நாளோ.

வான்கெடுத்துத் தேடு மதிகேடர் போலவெமை

நான்கெடுத்துத் தேடாம நன்கறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வியாபகமாயுள்ள) (ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு அதற்கன்னியமாக வொன்றினைத்தேடும் அறிவில்லார், (எல்லாவற்றையும் அறிதற்கேதுவாயுள்ள ஆன்மாவாகிய) எம்மை (யுறியாது) கெடுத்துக் கொண்டு (பிறவற்றை ஆன்மாவென) நாடாமல் (ஆன்ம சொருபத்தினை நன்கு தெரிந்து கொள்வ தெந்நாளோ.

(அ)

அருளியல்பு.

நானந் தருநா டிதுநமக்கு வேண்டாவென்

ருனந்த நாட்டி லவதரிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. அஞ்ஞானத்தை விளைவிப்பதற் கேதுவாயுள்ளது இவ்வுலகம் (இது இனி) எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்று (வெறுத்து) சிவானந்தம் விளைதற் கேதுவாகவுள்ள (திருவருளாகிய) நாட்டிலே பிறப்பது எந்நாளோ.

(க)

பொய்க்காட்சி யானபுவனத்தை விட்டருளா

மெய்க்காட்சி யாம்புவன மேவுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மாயையின் காரியத்தால் நிலபெறுதலின்றித்) திரிவோடுங்கூடிய காட்சியினைவாய்ந்த இவ்வுலகினை நீங்கித் திருவருளாம் உண்மைக்காட்சியினை விளைத்தற்கேதுவாகவுள்ள வுலகத்தினை யடையு நாளைந்நாளோ.

ஆதியந்தங் காட்டாம லம்பரம்போ னேநிறைந்த

திதி லருட்கடலைச் சேருநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆரம்பமும் முடிவும் தெரியாத பூதாகாயத்தினைப்போல (எங்கும் வியாபகமாக) நிறைந்த சூர்மயில்லாத திருவருட் சமுத்திரத்தில் திளைக்குநா னெந்நாளோ.

(ங)

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிலரும்

வெட்டவெளி விண்ணுற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எட்டுத்திக்குகள் கீழ்மேல் (ஆகிய பத்துத் திசைகளிலும்) பரந்திருக்கும் சிதாகாயமாகிய (சிவானந்த நதியில் என்னுடலும் திளைப்பது எந்நாளோ.

சூதான மென்று சுருதியெல்லா மோலமிடு

மீதான மானவெற்பை மேவுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. துண்ணிய இடமென்று வேதங்கள் எல்லாம் முறையிடுகின்ற மேலான இடமென்னும் (சுருணை) மலையையடையுநா னெந்நாளோ. ()

௬௭௨ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய்
வந்துபொழி கின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை, (அஞ்ஞானத்தால்) வெந்து (மோகத்தால்) வெடிக்கின்ற
என்மனவெம்மை நீங்கக் குளிர்ச்சிபொருந்திய திருவருளே சொருபமாகப்
பெய்கின்ற (கிருபை) மழை தரிசிப்ப தெந்நாளோ. (௬)

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றிச் சுயஞ்சோதிப்
பூரண தேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பௌதிக சம்பந்தமாயுள்ள) சூரிய சந்திரர்கள் உதயமாகாத
அருட்பெருஞ் சோதியைவாய்ந்த (திருவருணிதைந்த) பரிபூரணமாகிய நாட்
டின் கண்ணே தங்குவது எந்நாளோ. (௭)

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
டென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அஞ்ஞானத்தில்) புழங்குகின்ற மனவெப்பத்தினாலுண்
டாகிற கலக்கங்கள் முழுவதும் ஒழிய திருவருளாகிய தென்றற்காற்றுவந்து
மோதுகின்ற இதாகாயத்தில் சேருநாள் எந்நாளோ. (௮)

கட்டுமன் செங்கோல் சுடாவடிக்குங் கோலாக

வெட்ட வெளிப்பொருளே மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாக்களைக் கயிற்றினால்) கட்டுகின்ற எமனுடைய
செங்கோலானது (என்மீது செல்லாது) அவரது எருமைக்கடாவினை யோட்
டும் கோலாகும்படி சுதம்பர இதாகாய வெளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நடரா
ஜப் பிரபுவை அடையுநா ளெந்நாளோ. (௯)

சூலக் கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா

ளேலக்க மண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மிகுதியான (மாயாகாரியமான) கதவென்னும் தடை
யானது நீங்க எமது சிவபெருமான் (அருண்மயமான) திருவோலக்க மண்ட
பத்திலே திரிந்துகொண்டிருக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௦)

விண்ணவன்றா ளென்னும் விரிநிலா மண்டபத்தில்

தண்ணீ ரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவபெருமான் திருவடியென்னும் அருள் விரிந்த குளிர்ச்
சியான மண்டபத்தில் சிவானந்த நீருண்டு (பிறவித்) தளர்ச்சி நீங்குவது எந்
நாளோ. (௧௧)

வெய்யபுவி பார்த்து விழித்திருந்த வல்லலறத்

துய்ய வருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ.

பொ . ரை. அஞ்ஞானமாகிய உலகின் மாயா போகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து (அவற்றைக்) காத்துக்கொண்டிருந்த துன்பமொழிய அதிபரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளில் (ஆனந்த) நித்திரைசெய்யும் நா ளெந்நாளோ. (கஉ)

வெய்ய பிறவியெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல
வையனடி நீழ லணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கொடிய பிறப்பென்னும் வெப்பமனைத்தும் ஒழிய சிவ பெருமானுடைய திருவடி. நிழலைச் சேருநா ளெந்நாளோ. (கங)

வாதைப் பிறவி வளை கடலை நீந்தவையன்
பாதப் புணையிணையைப் பற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை, துன்பத்திற் கேதுவாயுள்ள பிறப்பென்னும்வளைந்த சமு த்திரத்தைத் தாண்ட, சிவபெருமானுடைய இருதிருவடியாகிய கப்பலினை அடையுநா ளெந்நாளோ. (கச)

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி
ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிறிதேனும்) அஞ்ஞான சம்பந்தமில்லாத உண்மையா ன சிவத்தை இப்பிறப்பிலேயே தரிசிக்க வெளிப்படையாகச் சிவஞானமெ ன்னும் அஞ்சனத்தை நானடைவது எந்நாளோ. (கஊ)

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தத்துவமுப்பத்தாறும்) கடந்த இடத்தில் எனது தந் தையாகிய சிவபெருமானின் நிறைந்த வியாபகத்தினை (தற்போதமுன்னிட டுச்) சேராமல் (திருவருளினை முன்னிட்டுச்) சேரும்நா ளெந்நாளோ. (கசு)

சுடத்துளுயிர் போலெமக்குத் தானுயிராய் ஞான
நடத்துமுறை கண்டுபணி நாம்விடுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பூத) உடலிலே உயிரைப்போல எமது ஆன்மாவிற்குள் பாமாண்மாவாகிச் சிவஞானத்தை யனுபவிக்கச் செய்கின்ற தன்மையை யுணர்ந்து (சீவச்) செயல்களை நீங்குவது எந்நாளோ. (கஏ)

எக்கனுமாந் துன்ப விருட்கடலை விட்டருளாம்
மிக்குகரை யேறி வெளிப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எவ்விடத்தும் சூழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிற துன்பமாகிய இருண்ட சமுத்திரத்தை நீங்கித் திருவருளாகிய மேற்பட்ட கரையிலேறி வெளிவருத லெந்நாளோ. (கஅ)

பொருளியல்பு.

—(0)—

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க்காண்பார்போன்மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கையில் விளக்கேந்திக் கொண்டு (அவ்வெளிச்சத்தின்) பின்னாற்சென்று (தனக்குவேண்டியபொருள்களைக்) காணுவாரைப்போல உண்மைஞானமென்னும் மெய்கண்ட தீபத்தினையேந்திக்கொண்டு அதன் பின்னேபோய் உண்மையான (சிவத்தினைத்) தரிசிப்ப தெந்நாளோ. (க)

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்படவுந் தானேமே
லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அனாதி நித்தியமாக விளங்கும்) அழிவில்லாதபசுத்தன்மையும் பாசத்தன்மையும் நீங்கவும் (இவ்விரண்டிற்கும்) மேலே நடிக்கும்படியான ஆனந்தப்பொருட்கு அன்பு பொருந்துவது எந்நாளோ. (உ)

ஆணவத்தை நீக்கி யறிவூடே யைவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆணவமலத்தினை யொழித்து அறிவினிடத்தே ஐந்துவிதமாகக் காணப்படுகிற (சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்) என்னும் அவஸ்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விடத்தில் தோன்றுகிற சிவத்தைக்காணுநா ளெந்நாளோ. (ங)

நீக்கப் பிரியா நினைக்கமறக் கக்கடாப்

போக்குவர வற்ற பொருளனைவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாவுடன் அன்னியமாக விருத்தலின்) நீக்கவும் நீங்காது, மனத்தினிடத்தே (அத்துவிதமாக விருத்தலின்) நினைக்கவும் மறக்கவும்கூடாது (சர்வவியாபகமாகவிருத்தலின்) போக்குவரவற்ற சிவம்வெளிப்பட்டுப் பொருந்துவது எந்நாளோ. (ச)

அண்டருக்குமெய்ப்பில்வைப்பா மாரமுதையென்னகத்திற்
கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேவர்களுக்கும் உற்றிடத்துதவும் பொருளாகிய அஃதே மையான தேவாமிர்த்தத்தை என்னிடத்தே தரிசித்துக்கொண்டு இருந்து களிக்கின்ற நாள் எந்நாளோ. (ஊ)

காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர

வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (கிரோதான சத்தியாகவிருந்து) பிரபஞ்சப் பொருள்களெல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கச்செய்கின்ற (அவ்வுருட் சத்தியினைக்கொ

ண்டே) மேலான வீட்டினு லனுபவிக்கப்படுகிற உண்மையான சிவத்தினை அடையுநா னெந்நாளோ.

(௬)

நானான தன்மை நமுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்

தானான வுண்மைதனைச் சாருநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. நான் என்ன (முன்னது நிற்கின்ற அகங்கார குணம் நமுவப்பெற்று எவ்வகைப்பட்ட சீவர்களுக்கும் ஆதாரம் தானே யாயிருக்கின்ற உண்மையான சிவத்தினை அடையும்நாள் எந்நாளோ.

(௭)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்

வந்தபொரு ளெம்மைபுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தற்போது) நினைப்பொழிந்து திருவருள் மயமாக நிற்கும் அறிஞரிடத்துவந்த சிவம் எங்கிலையும் வாழ்விக்கும்நாள் எந்நாளோ.

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா

யுள்ளவொன்னை யுள்ளபடி யோருநானெந்நாளோ

பொ - ரை, எள்ளினுக்குள்ளாக எண்ணெய் வியாபித்திருப்பதுபோல் (பிரபஞ்ச) மெங்கும் வியாபகமாயுள்ள சிவத்தினை யுள்ளபடி யறியும் நாள் எந்நாளோ.

(௮)

அருவருவ மெல்லா மகன்றதுவா யான

பொருளெமக்கு வந்து புலப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. அருவம் உருவம் (அருவருவம்) என்கிற எல்லாவற்றையும் கடந்து அதுவாகிய சிவம் எமக்கு புலப்படுவது எந்நாளோ.

(௯)

ஆரணமுங் காண வகண்டிதா காரபரி

பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அட்சரமாகிய பாசசாலங்கனாலாகிய) வேதங்களும் காணக்கூடாத அகண்டரூபமான பரிபூரணப்பொருளாகிய சிவம் வந்து எம்மைப் பொருந்துவது எந்நாளோ.

(௧௦)

சத்தொடுசித் தாகித் தயங்கிவா னந்தபரி

சுத்த வகண்டசிவந் தோன்றுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. சத்துடனே சித்துமாகி விளங்குகின்ற ஆனந்தமயமான பரிசுத்தத் தன்மையுள்ள அகண்ட சிவம் வெளிப்படும்நாள் எந்நாளோ.

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித்

தங்குந்தனிப்பொருளைச் சாருநானெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருவருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு) எவ்வெவ்விடங்களின்பார்த்தாலும் (பிரபஞ்சப்பொருளைத்தம்) சிவசொருபமாய் அண்ணனியமாகி நிலைபெற்றிருக்கின்ற ஒப்பற்ற சிவத்தினை அடையுநானெந்நாளோ.

(௧௧)

௬௭௬ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

அடிமுடிகாட் டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிச்
கடுவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தோற்றமீ றில்லாத பரிசுத்தமான சிதாகாயமாகுட்
(அருட்) சோதியான சிதம்பரம்வந்து என்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ. (கரு)

ஒன்றினையுங் காட்டா வுளத்திருளைச் சூறையிட்டு
நின்றபரஞ் சோதியுட னிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சப்பொருள்) ஒன்றினையும் காட்டாதமனத்தான
வமலத்தினை அடியோடே நீக்கி எழுந்தருளிய (அருட்) பரஞ்சோதியுடன்
(இரண்டறக்) கலக்கும்நான் எந்நாளோ. (கசு)

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி லூடறிவாய்
வந்தபொருளே பொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி ஏற்பட்ட) எந்
தெந்தச் சமயங்களுடனே கட்டுண்டிருந்தாலும் (அவரவர்கட்கு அவரவர்
கள்) கன்மத்திற் கிசைய அவர்களறிவுக்குத் தக்கபடி அறிவாய்த் தோ
ன்றும்பொருளே உண்மைப் (பொருளான) (சிவமாகத்) துணிந்து அதனை
இச்சிப்பது எந்நாளோ. (கசு)

எவ்வாறிந் குற்றுணர்ந்தார் யாவ ரவர்தமக்கே
யவ்வாறாய் நின்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எந்தவிதமாக இவ்விடத்திலிருந்து ஆராய்ந்தார் யாவரோ
அவர்கட்கு அவரவர்கள் விரும்பின விதமாகவிருந்துதோன்றிய பொருளாகிய
(சிவத்திற்கு) அன்புவைப்பதெந்நாளோ. (கசு)

பெண்ணு ணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின்
கண்ணுடே நின்றபொ ருளைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பெண் எனவு , ஆண் எனவும், அலியெனவும் சொல்லு
தற்கேலாதபடி என்னறிவின் கண்ணே உதித்த ஒருபொருளாகிய (சிவத்
தைத்) தரிசிக்குநா ளெந்நாளோ. (கசு)

நினைப்பு மறப்புமற நின்ற பரஞ்சோதி
தனைப்புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தற்போத) நினைவும், (அஞ்ஞானத்தால்) மறைப்பும்
அற்ற அவசரத்தில் எழுந்தருளிய (அருட்) பரஞ்சோதியினை வெளியாக
என்னறிவின் கண்ணே தரிசிப்பது எந்நாளோ. (கசு)

ஆனந்தவியல்பு.

—(௦)—

பேச்சுமூச் சில்லாத பேரின்ப வெள்ளமுற்று

நீச்சநிலை காணும னிற்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வைகரி வாக்கினால்) பேசுதற்கும், பிராணவாயுவினை விடுத்தும் கூடாதபடி பெரிய சுகவாரியையடைத்து (அதில்) நீந்த, ஆழந் தெரியாதபடி நிற்கின்றநான் எந்நாளோ.

(௧)

சித்தந் தெளிந்தோர் தெளிவிற் றெளிவான

சுத்த சுகக்கடலுட் டோபுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனமானது சனலப்படாதபடி யிருந்தோர் அவர்கள் அறிவினில் சுகமான பரிசுத்தம்பொருத்திய ஆனந்தச் சமுத்திரத்தில் திளைக்குநா னெந்நாளோ.

(௨)

சிற்றின்ப முண்தீழ் சிதையவனந் தங்கடல்போன்

முற்றின்ப வெள்ளமெமை முடுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. உலகசம்பந்தமான அற்ப ஆகையினை அனுபவித்தற்கேதுவாகிய ஊழ்வீனயானது கெடும்படி அளவற்ற சமுத்திரம்போலப்பெருகின்ற சிவானந்தப் பெருக்கு எம்மையழுந்தும்படி செய்யுநா னெந்நாளோ.

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தமக்குச்

சொல்லறியா ஆமர்கள்போற் சொல்லுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. அளவுகடந்த பெரிய சிவானந்தமயம்எங்ஙனமிருக்குமெனவினாவினார்க்கு (வைகரிவாக்காம்) சொல்லுதற்குக்கூடாது மவுனநிலையிலிருந்து (குறிப்பாகச்) சொல்லுநா னெந்நாளோ.

(௩)

அண்டரண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள்ளங்

கொண்டதெனப் பேரின்பங் கூடுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சர்வசங்காரகாலத்தில்) தேவர்களுடைய எண்ணில்லாத அண்டங்கள் முழுவதும் ஊழிவெள்ளம் கவர்த்து கொண்டதுபோலப் பெரிய சிவானந்தவெள்ளம் எம்மை அடையுநா னெந்நாளோ.

(௪)

ஆதியந்த மில்லாத வாதியனாதியெனுஞ்

சோதியின்பத் தூடே துளையுநா னெந்நாளோ

பொ - ரை. தோற்றமு மிறுதியுமில்லாதிருந்தும் (தலைமைநோக்கி ஆதியும், முடிவின்மைநோக்கி) அனாதியும் என்று சொல்லப்படுகின்ற (அருட்பெருஞ்) சோதியாகிய சுகத்தில் முழுநா னெந்நாளோ.

(௫)

சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான்

மேலான ஞானவிற்ப மேவுநா னெந்நாளோ.

௬௭அ தாபுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ. ரை. சாலோக முதலியன உற்றிற்குக் காரணமாயுள்ள சுகங்களைக்கடந்து எம்மிடத்து மேற்பட்ட சாயுச்சிய ஞானசுகம் அடையுநாளோ. (௭)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதிரிபென்னும்
பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவமார்த்தன்மை யுணர்ந்த பின்னரும் (ஞானச்சரியைக் கேதுவாகிய) சாலோக முதலியன உண்டென்னும் கருத்தினைத் தேர்ந்து சுகமடைவ தெந்நாளோ. (௮)

உள்ளத்தி னுள்ளேதா னுறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் தினைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனத்தினிடத்தே சுரக்கின்ற சிவானந்த சமுத்திரத்தில் தினைத்து (பிரபஞ்சமாயை யாலுண்டாகும்) வெப்பம் நீங்கப் பெறுவது எந்நாளோ. (௯)

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கரும்பினிரசத்துடன் மூவகைப்பட்ட பழங்களையும் கற்கண்டும் சுருக்கரையும் அளவியவாறு (சுவை)நிலைபெற்ற பேரின்பத்திற் கேதுவாயுள்ள அரிய அமுதத்தினை உண்ணுவது எந்நாளோ. (௧௦)

மண்ணுமுன்ற மயக்கமெல்லாந் தீர்ந்திடவும்
விண்ணு டெழுந்தசுக மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பிரபஞ்சமாயையிலே அலைந்த மயக்கமனைத்தும் நீங்கி விடும்படி சுகாகாயத்தின் கண்ணே தோன்றிய (சிவானந்த) சுகத்தையடை யுநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர்
வானமுத வாவி மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கானலின் நீரினை யொத்த பிறவியிற்பட் டுழலுவதாகிய பொய்ம்மையானது நீங்க மேலாகிய சிவானந்தாமிருத தடாசத்தில் முழுகுவது எந்நாளோ. (௧௨)

நீங்கரும்பென் றுலினியா தின்ற லினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. இனிய கரும்பென்று வாயாற்சொன்ன மாத்திரத்திலே தித்தியாது. மென்று தின்றாலினிய சுவையுண்டாம்போல அனுபவத்தில் பெரிய இன்பத்தினைத் தருகின்றநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய்யன்பரெல்லா
நண்ணியபே ரின்பசுக நாமனைவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. புண்ணியபாவங்கட்கு ஏதுவாகிய (சுகதுக்கங்களை) அ
டையாது (இருவினை யொப்புவாய்க்க) உண்மையடியாரெல்லாம் பொருந்
திய பேரானந்த சுகத்தினை நாம் பெறுவதெந்நாளோ. (கசு)

அ ன் பு நி லை மை .

—(0)—

தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போ லென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. தனக்குச்சம்பந்தமாயுள்ள சூரியனைக்கண்ட மாத்திரத்து,
தாமரையானது மலருவதுபோல என்னுடைய இருதயமானது திருவருளி
னைத் தரிசித்து ஞான முதயமாவது எந்நாளோ. (க)

வானமுகில் கண்ட மயூரபக்தி போலவையன்
ஞானநடங் கண்டு நடிக்குநா ளெந்நாளோ

பொ - ரை. ஆகாயத்திலுள்ள மேகத்தினைக்கண்ட மயிற்பறவைகள்
நடனம் செய்வதுபோல இறைவனாகிய (நடராஜப்பிரபுவின் ஞானக்கூத்
தினைத் தரிசித்து (ஆனந்தத்தால்) நான் ஆடுவது எந்நாளோ. (உ)

சந்திரனை நாடுஞ் சகோரபக்தி போலறிவில்
வந்தபரஞ் சோதியையாம் வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ

பொ - ரை. சந்திரனையே நாடிக்கொண்டிருக்கின்ற சகோரப்பறவையி
ளைப்போல் என்னுடைய அறிவின்கண்ணே தோன்றிய திருவருட்பரஞ்
சோதியினையாம் நேசிப்பது எந்நாளோ. (உ)

குத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம் பொன்றாட்டுஞ்
சித்தனையென் கண்ணாற் றெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. வஞ்சினையே வடிவாகிய தேசமென்னும்புற்றினிடத்து
க்குண்டலி சத்தியாகிய பாம்பொன்றினை யாட்டுவிக்கும் சித்தனாகிய சிவ
பெருமானை என்னுடைய கண்களால் தரிசிப்பது எந்நாளோ. (ச)

அந்தரத்தே நின்றாடு மானந்தங் கூத்தனுக்கென்
சிந்தை திறைகொடுத்துச் சேவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிதாகாய வெளியிலே எழுந்தருளியிருந்து நிர்த்தனம்செ
ய்யாநின்ற ஞானானந்தனாகிய நடராஜபிரபு வினுக்கு என்னுடைய மனத்தி
னைக் கப்பணமாகக்கொடுத்துச் சேவித்துக் கொண்டிருப்பது எந்நாளோ.

சுஅ0 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல் காரியமோ
வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (உலகத்திலே ஞானவானைப்போல நடிக்கின்ற) கள்ளன் இவனென்றுசொல்லிச் சாடையாகக் கைவிட்டு விடுதல் தேவரீருக்கு நியாமமா, (ஞானதான) வள்ளலேயென்று (முறையமிட்டு வருந்துகின்றநா ளெந்நாளோ. (சு)

விண்ணாடர் காண விமலா பரஞ்சோதி
யண்ணுவா வாவென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தெய்வலோகத்திலுள்ளவர்களாலும் காணப்படாத மல ரகிதனே (திருவருட்) பரஞ்சோதியே, தந்தையே (என்னையடிமையாக ஆட் கொள்) எழுந்தருளிவருவாயென்று மனம் வருந்துவது எந்நாளோ. (எ)

ஏதேது செய்தாலு மென்பணிபோய் நிற்பணியா
மாதேவா வென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நானென்னத் தொழில்களைச் செய்திடினும் என்னுடை யதொழிலனைத்தும் (எனக்குச் சுதந்தரமில்லாமற்) சென்று (தேவரீர் செய் விக்கின்ற) பணியாகவே முடிகிறது மாதேவனே என்று இரங்குவது எந்நாளோ. (அ)

பண்டுங்கா ணேனான் பழம்பொருளே யின்றுமுனைக்
கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பூர்வகாலத்தில் (ஆணவமலத் தடிப்பால்) நான் கண்டே னில்லை, பழமையான பொருளே, இக்காலத்திலும் (என் சுதந்தரமிழந்து உனக்கு அன்னன்னியமாக விருந்துகொண்டு) உன்னைக்கானேன் எனச் சொல்லி யஞ்சலிப்பது எந்நாளோ. (க)

பொங்கேத மான புழுக்கமெல்லாந் தீரவின்ப

மெங்கே யெங்கேயென் றிரங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மிகுதியான குற்றம் பொருந்திய மனத்துன்ப மனைத்தும் நீங்கச் சிவானந்தவின்பம் எப்போது கிடைக்குமோவென்று வருந்து நாள் எந்நாளோ. (க0)

கடலின்மடை கண்டதுபோற் கண்ணீராறாக

வுடல்வெதும்பி மூர்ச்சித் துருகுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சமுத்திரத்தின் மடையுடைந்தா லென்னக் கண்களினின் றும் நீர் ஆறுபோலப்பெருக வுடலானது வெதும்பி மூர்ச்சித்து மனமுருகும் நாள் எந்நாளோ. (க1)

புலந்தேன் முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
வலந்தேனென் தேங்கி யழுங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. முகமானது வாடினென் உடலானது சருகுபோல வாயி
னென். தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு அலமந்தேன் என்று இரங்கிவரு
ந்துநான் எந்நாளோ.

(கஉ)

புண்ணீர்மை யாளர் புலம்புமா போற்புலம்பிக்
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காட்டுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அற்பத் தன்மையோர் (பிரபஞ்சமுகமாகப்) புலம்புவது
போன்று (அருண்முகமாகக்) கண்ணீருடன் நடுக்கமும் (நின் சந்நிதானத்
தில்) காட்டுநான் எந்நாளோ.

(கஉ)

போற்றேனென் றுலுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங்
காற்றேனாற் றேனென் றறற்றுநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (காரியப்பாட்டால்) மித்தையாகிய பூமியானது சிலவெற்
றிடமாக பிரமஞனவன் தனது கைமுடங்கிக் கிடக்கவும் அடியேன் பிறப்
பின்பந்தம் ஒழிவது எந்நாளோ.

(கச)

பொய்முடங்கு பூமிசில போட்டலறப் பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கல்லினைப்போலக் கடிப சித்தத்தையுடைய வஞ்சனை
யுடையார்பால் சேர்ந்துறையாமல், சன்மார்க்கர்களுடன் அளவளாவி நான்
சஞ்சரிப்பது எந்நாளோ.

(கரு)

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்க்கை கோவாம
னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்நிரிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கல்லையொத்த வலிமைவாய்ந்த வஞ்சகர்களுடைய கை
கோத்துச் (சினேகியாமல்) நற்குணத்தவர்கள் கைகோத்துச் (சினேகித்துத்)
திரிவது எந்நாளோ.

(கசு)

துட்டனைமா மாயைச் சுழனீக்கி யந்தரமே

விட்டனைபோ வென்று வியக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. துஷ்டனாகிய என்னைப் (பிரகிருதி) யென்னும் மாயை
யினுடைய சுழலினின்றும் வெளிப்படுத்திச் சிதாகாயமாகிய (சிதம்பரத்தி
லே) விட்டாயோவென்று உன்னையியந்து பேசுநா ளெந்நாளோ.

(கஎ)

சு அ2 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

அன்பர் நெறி.

——(0)——

அத்துவா வெல்லா மடங்கச்சோ தித்தபடிச்
சித்துருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மந்திரம், பதம், அட்சரம், புவணம், தத்துவம், கலை)
ஆகிய ஆறு அத்துவாக்களையும் (ஆசாரியன் கலாசோக்யனையில்) சோதித்த
பின்னர் ஞான அறிவினைவாய்ந்தவாய் நின்ற (சித்தாந்திகளது) தெளிந்த
நிலையினை நான் தெரிந்துகொள்வது எந்நாளோ. (சு)

மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப்
பேச்சற்றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிராணாயாமத்தில்) பிராணவாயுவினை யடக்கி, மனசுங்
கற்பமின்றி, பேரறிவுவாய்ந்து, மவுனநிலையினின்றோர் அடைந்த (சுத்தாந்
துவிதமாகிய நிலையான) ஒப்பற்றமுத்தியினை நான் அடையுநாளெந்நாளோ.

கோட்டாலை யான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. துன்பத்திற் கேதுவாகிய (பிரகிருதிசம்பந்தமாகிய) முக்
குணத்தினின்று நீங்கிய குணஜீதர் தேடவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால்
தேடும் (சிவமாகிய) பொருள் நமக்குக்கிடைப்பது எந்நாளோ. (ந.)

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த
மடுத்தோ ரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பசுத்தன்மையை யழித்து அழிவில்லாத சிவானந்த முண்
டோர் அடைந்த (சிவமாகிய) பொருளையடைதற்பொருட்டு அதனிடத்தில்
நான் ஆசைவைப்பது எந்நாளோ. (சு)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம்மாயச்
சொற்கண்டா லோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கல்லைக்கண்டமாத்திரத்தில் பறக்கின்ற சாக்கையினைப்
போலத் திரிவாகிய மாயாசம்பந்தமான சொல்லினைக்கேட்ட மாத்திரத்தில்
நீங்கி விடுகின்ற அன்பர்களாகிய (சைவர்கள் திருவருட்) கலப்பினைத்தொரி
ந்து கொள்வது எந்நாளோ. (நி)

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட
சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேக சம்பந்தமான குலம், கல்வி யமைந்த ஆடம்பரமெல்
லாம் நீங்கிக்கொண்ட சைவசித்தர் ஒன்றிலும் சேராத திருவருட் செயலை
நான் தெரிவது எந்நாளோ. (சு)

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட் சுற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிறவிக்) குற்றத்தினை வினாவிக்கின்ற (மூக்கூற்றுச்) சம
யக்கெடுதிகளைக்கெடுத்துப் பிரபஞ்சமுனைவு அற்றவர்களுக்கு என்றும் அறு
தியிடப்பட்ட (சிவமாகிய) பொருளின்மேல் அன்புவைப்பது எந்நாளோ.

தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. வீண்தர்க்கம்பேசிப் பாழாகிற சமயகுதர்க்கங்களை யொ
ழிந்து நிற்போர்கண்ட (சைவ) மார்க்கத்தின் நேர்மையை யாம் அடைவது
எந்நாளோ.

(அ)

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை

யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. மேலாகிய வேதாந்தமுதல் மிகுந்த கலாந்தம் வரைக்கு
மாகவுள்ள ஆறுஅந்தங்களை யு முணர்ந்தோர்களுடைய (சிவ) உணர்ச்சியின்
பொருட்டு அன்புவைப்பது எந்நாளோ.

(க)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து

கொண்ட நெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற்கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பார்த்தவிட மெல்லாம் சிவமயமென்றறிந்து கொண்ட
மனத்தினையுடையவரது சிவநேசத்தை என் மனத்திற் கொண்டிருப்ப தெந்
நாளோ.

(க௦)

பாக்கியங்க ளெல்லாம் பழுத்து மனம்பழுத்தோர்

நோக்குந் திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவசாதன அநுபவ) பாக்கியமெல்லா மதுபவித்து மன
மடங்கினவர்கள் தரிசிக்கும் (சிதம்பரத்து) ஞானநிர்த்தனத்தினை (அடி
யேன்) தரிசிக்கும் நாளெந்த நாளோ.

(க௧)

எவ்வயிரும் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்

செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எத்தகைய உயிரினையும் தனது உயிரினைப்போலவேகினை
க்கின்ற (சைவர்களாகிய) தவத்தினர்கள் எல்ல வறிவினை விரும்பி அதன்
பொருட்டுச் சிந்தைவைப்பது எந்நாளோ.

(க௨)

சுஅசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

* அ ி ரு ரு ரை .

----- (0) -----

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சுறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய)
“இருநிலனாய்த் தீயாகி,, என்ற திருப்பாசுரத்தினது பெரிய (அஷ்டமூர்த்தி
யாகவிருக்கும்) நிலையினைக்கண்டு (திருவருணிலையினை) ப்பொருந்தி மவுன
நிலையினை யடைவது எந்தநாளோ. (க)

அற்றவர்கட் சுற்றசிவ னுமென்ற வத்துவித
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சகலாகம பண்டிதரென்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய
சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இருபாவிருபது என்னும் மெய்கண்ட
சாத்திரம் பதினான்கிலொன்றில்) “அற்றவர்க்கற்ற சிவனும்,, (முற்றத்துற
ந்தவர்கட்குப்பிரிவுற நின்ற பெருமான் என்றுபொருள்பயக்கச்) சொன்ன
சுத்தாத்துவித முடிந்த மெய்ம்மொழி யுண்மைதேறித் திருவருளிற்றினைக்
குநா ளெந்நாளோ. (உ)

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை
நானென்னு வுண்மைபெற்று நாமுணர்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திரு
நொடித்தான்மலைத்தேவாரத்தில்) “தானென்னைமுன்படைத்தான்,, என்று
கட்டளையிட்ட தகுதியான திருச்செய்யுளில் பிராகிருத தேகத்தினையும்சிவ
னையும் சிவதனுவாகவும் சிவமாந்தன்மையாகவும் செய்து வலியுருவ முத்
தியினைப்பயப்பித்த) பொருளை (யறிந்து) சுதந்தரம்கொள்ளாத உண்மைநி
லையைப் பெற்று யாம் திருவருளுணர்வ தெந்நாளோ.

என்னுடைய தோழனுமா யென்றதிருப் பாட்டி
னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவா
ருத்தேவாரத்தில்) “என்னுடைய தோழனுமாய்” என்று சொன்ன திருச்
செய்யுளில் (முதல்வன் சிவனடியாரிடத்திருந்துபகரிக்கும்) நன்மார்க்கத்
தைக்கண்டு சிவத்தொண்டு நாம் செய்வதெந்நாளோ. (ச)

உன்னிலுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயர்
தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

*பின் ஐந்துகண்ணிகளி லுள்ள அறிஞருரைகட்கு ஆசிரியர்கள் தெரியவில்லை

பொ - ரை. (திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய) “உன்னிலுன்னும்” என்று சொல்லிய (சுவானுபவ வினாவாகிய மேலான மொழியினால் என்னிருதயத்தில் நினைத்துச் சன்மார்க்கத்தை யடையும் நாள் எந்நாளோ.

(௫)

நினைப்பறவே தானினைந்தே நென்றநிலை நாடி

யனைத்துமா மப்பொருளி லாழநா ளெந்நாளோ

பொ - ரை. (மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தில்) “நினைப்பறவேதானினைந்தேன்” (திருவருளை முன்னிட்டறிந்தேன்) என்று சொல்லிய நிலையை நாடிச் சிவமயமாம் பொருளினிடத்து நன்றினைக்குநா ளெந்நாளோ.

(௬)

சென்றுசென் மேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றுகி

நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தில்) “சென்றுசென்மேயணுவாய் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றுகி நின்றுவிடும்” (ஆன்மபோத மடைவேகரைந்து சிவபோதந்தலைப்பட்டு இரண்டறக்கலந்து நிற்கும்) என்று சொல்லிய (சித்தாந்த) மார்க்கத்தில் யான்நிற்கும்நாள் எந்நாளோ.

(௭)

ஆகியந்த மில்லா வரியபரஞ் சோகியென்ற

நீதிமொழி கண்டதுவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மணிவாசகாருளிச்செய்த திருவெம்பாவையில்) “ஆகியந்தமில்லா” (அநாதரித்தியமாயுள்ள) அருமையாகிய (திருவருட்) பரஞ்சோதி என்றுசொல்லிய நியாய மொழிகண்டு (அப்பரஞ்சோதியில் இரண்டறக்கலந்து) நான் நிற்குநா ளெந்நாளோ,

(௮)

ஆருடனே சேரு மறிவென்ற வவ்வுரையைத்

தேரும் படிக்கருடான் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. “ஆருடனே சேருமறிவு” (ஆன்மாசார்போதன்) என்று சொல்லிய அச்சொற்பொருளைத் தெளியும்படிக்குத் திருவருளிற் சேர்வது எந்நாளோ.

(௯)

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே நென்ற

நெறியுடையான் சொல்லினிலை நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. “பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தேன்” (மாயா காரியரூபமாகியபொருட்களிற் பற்றின்றித் திருவருளையடைந்திருந்தேன்) என்று சொன்ன சைவநெறியுடையான் சொல்லில் நான் நிலைநிற்கும் நா ளெந்நாளோ.

(௧௦)

திரையற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைப்பற்றி யுற்றங் கொடுங்குநா ளெந்நாளோ.

கூ அகூ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. “திரையற்ற நீர்போற்றெளிய” (கண்மத்தால் தாக்குறாத மவுனநிலை) என்றுசொல்லித் தெரிவித்த சொல்லுப்பற்றிப்பொருந்தி (யத் திருவருள் மவுனத்து) நான் ஒடுங்கும்நான் எந்நாளோ. (கக)

அறியா வறிவி லவிழ்ந்தேற வென்ற

நெதியா முறையுணர்ந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. “அறிவாவறிவி லவிழ்ந்தேற” தற்போதவறிவினாலறியப் படாத சூக்குமசித்தில்திருவருள் விரியப்பெற்று ஞானநிலையடைய) என்று சொல்லிய நல்ல சிவநெறிக் கேதுவாகிய சொற்பொருளையறிந்து நான்நிற் குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருளின்

றுறுதிகொன்ன வுண்மையினை யோருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருவருணையில் முருகக்கடவுள் திருவருட் பிரசாதம்பெற்றெழுந்தருளிய அருணகிரி நாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழில்) “அறிவையறிவது பொருளென” (சித்ருபனையுள்ள சிவபெருமானைத் தெரிந்து கொள்வது விசேஷப்பொருள்) என்று உறுதியாய்ச்சொன்ன உண்மைநிலையைபாராய்த்தறிவது எந்நாளோ. (கஉ)

எனக்குணீ யென்று மியற்கையாப் பின்பு

முனக்குணு ளென்ற வுறுதிகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. “எனக்குணீயென்று மியற்கையாப்பின்புமுனக்குணன்” (மலமறைப்பில் ஆன்மாவில் பரமான்மா அத்துவிதமாக விருப்பன்) மலபக் குவத்தில் பரமான்மாவில் ஆன்மா அத்துவிதமாக விருப்பன் என்று சொன்ன உறுதிமொழியை யான் மனங்கொள்ளுவது எந்நாளோ. (கச)

நிற் கு நிலை .

பண்ணினிசை போலப் பரமன்பா னின்றதிற

மெண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பண்ணும் அதினின் வேறன்றா யெண்ணப்படும் இசையுப்போலமுதல்வனிடத்து (அத்துவிதமாக) விருந்ததிறத்தினையாலோசித்துத் திருவருள் வடிவாயிருக்குநாளெந்நாளோ. (க)

அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே

குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அறிதலும் அறியாமையுமாகியபாசஞானத்தினின்றநீங்கி எனது அறிவினிடத்தே (உபாசனைக்) குறியாக முதல்வனையறியும்பதியறிவுவந்து சேரும் நான் எந்நாளோ. (உ)

சொல்லான் மனத்தாற்றொடராச்சம் பூரணத்தி
னில்லா நிலையாய் நிலைநிற்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுத்தமாயாகாரிய வொலியாகிய) சொல்லிலெனும், (பிர
கிருதிகாரியமாகிய) மனத்தினெனும் எட்டவொண்ணாதபரிபூரண (திருவருள்)
நிலையினில் (சுத்தந்தரமாக) நிலலாது (திருவருள்) நிலையாய்நான் நிலைநிற்பது
எந்நாளோ. (ந.)

செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசுடங்கி நின்றிடல்போ
லங்கணனார் தாளி டடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சூரியனுக்கு முன்னே சந்திரன் (தனது திருவரு கெடா
மலே) ஒளிமாத்திர மழுங்கி நின்றிடல்போல முதல்வனது திருவடி நிழலில்
(ஆன்மாவாகிய நான்கெடாமல் போதமாத்திரங்கெட்டு) அடங்கிநிற்பது
எந்நாளோ. (ச.)

வானூ டடங்கும் வளிபோல விற்புருவாந்
கோனூ டடங்குந் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆகாயத்தில் (அத்துவிதமாக) அடங்குகின்ற காற்றினைப்
போல சுகரூபமாகியமுதல்வனிடத்திலே நான் (அத்துவிதமாக) அடங்கும்படி
யான குறிப்பையுணர்வது எந்நாளோ. (ரு.)

செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனார் பூரணத்தி
லப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சொல்லுதற்கரிய தண்ணிய கருணையுடன் கூடிய ஞான
னந்தத்தை வாய்ந்து முதல்வனது பரிபூரண நிலையில் நீரோடு சேர்ந்த உப்
புப்போல (அதாவது உப்புத்தன்சுவை முழுவது மங்கீர்க்காக்கித் தன்னே
டொப்பச் சமஞ்செய்து நிற்குமாபோல உயிரைச்சேர்ந்த விறைவனுக்குத்
தனக்குரிய எண்ணுணங்கே ம் உயிரின்கட் படிப்பித்துத் தன்னேடொப்பச்
செய்வதுபோல) நான் கலந்திருப்ப தெந்நாளோ. (ச.)

தூயவறி வான சுகரூப சோதிதன்பாற்
றியினிரும் பென்னத் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிசுத்த அறிவாகிய ஆனந்தரூபத்தையுடைய சோதியி
னிடத்தில் நெருப்பில் இரும்பு கலந்தாற்போல (அதாவது எரியிரும்பைக்கெ
டுத்தலின்றித்தன் வண்ணமாகக்கித் தன்வண்ணமாதற்குரித்ததாகாது இவ்
விரும்புடன் ரோன்றிநிற்கும் கறைமாத்திராந் செய்யுமதுபோல, இறைவனு
முயிரைத்தன் வண்ணமாகச் செய்து தன்வண்ண மாக்குதற்குரித்ததாகாத
அவ்வுயிரின்கணுடன்தோன்றி நிற்குமலமாத்திராந் கெடச்செயுமாறுபோல)
நான் விளங்குவது எந்நாளோ. (எ.)

தீதணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நான்கண்ட
சோதியுட னென்றித் துரிசறுவ தெந்நாளோ.

சு.அ.அ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. கெடுதியணுகாத கர்ப்பூரமுந் தீபமும்போல (அதாவது தீபத்தின் 'முன்னர் கர்ப்பூரக்கட்டிமறைந்ததுபோல அருட்சோதி முன்னர் தத்துவ வருவாய்ந்த தேசமறைந்தாலன்ன) சான் அகண்டவொளியுடனே பொருந்தி (மலக்குற்றத்தினின்று நீங்குநாளெந்நாளோ. (அ)

ஆராருங் காணாத வற்புதனார் பொற்படிக்கீழ்
நீரார் நிழல்போ விலாவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. எத்தகையருங் காணவொண்ணாத அற்புத மூர்த்தியின் அழகிய திருவடியின்கீழே நீரிலுற்றநிழல்போல நிலைபெறுநாளெந்நாளோ.

எட்டத் தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதியில்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஒருவராலேயும் அறிதற்கரிய எந்தை பெருமானுடைய திருவருட் சந்நிதியில் பகற்காலத்து விளக்கினைப்போல (அதாவது சூரிய னுடைய சந்நிதியில் தீபம் தனது உருகெடாது ஒளிமாத்திரம் மயங்கியது போல, முதல்வனது சந்நிதானத்தில் உயிரானது தனது முதல்கெடாது ஆன்மவறிவுமாத்திரம் மடங்குமாபோல) விளங்குவது எந்நாளோ. (க)

கருப்பு வட்டா வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்பு வட்டா வின்புருவை மேவா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கருப்பு வெல்லத்தினை வாயினுண்ணி அதன் சுவையைக் கண்டு பொருந்திய நாவினைப்போல விருப்பமாறாத சுகரூபத்தினை நான் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (கக)

து!ச்சப் புலனூற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக் சுதிர்ப்படிக மொவ்வுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அற்பமாகிய விஷயவிருப்பத்தினால் சுழலாமல் தண்ணிய திருவருளினாலே உச்சிக்காலத்துச்சூரியனுக் கெதிரிட்ட படிசத்தினை (அதாவது சார்ந்த தன்வண்ணமாகப் பிரகாசித்த படிசமானது பகற்காலத்தில் ஆகாய நிறத்தினைவாய்ந்ததுபோல சார்ந்தவண்ணமாகவிருந்த உயிரானது சுகல கேவலமற்றகாலத்தில் முதல்வன் உண்மை வாய்ந்ததுபோல) ஒத்திருக்குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

இம்மா நிலத்தி லிருந்தபடி யேயிருந்து
சும்மா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. இவ்வுலகத்தின்கண்ணே இருந்தபடியே (விஷயபோகக் களில் தாக்குறம்) லிருந்து மவுனநிலைகூடித் திருவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ.

தானவனூற் தன்மையெய்தித் தண்டமென வண்டமெங்கு
ஞானமத யானை நடத்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தான் முதல்வனாகிய தன்மையை யடைந்து உலகமெல்லாம் செல்வழியாகக்கொண்டு ஞானமாகிய மதயானையை நாண்டத்துநாளெந்நாளோ. (கசு)

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய் நின்ற சமத்து நிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகத்தில் ஆன்மாவும் பரமான்மாவும்) ஒன்று இரண்டு என்று சொல்லுதற்கேலாததாகி, (சுவாதுபூதிநிலையில்) ஒன்று இரண்டு உள்ளதாகி நின்ற சமநிலையைநா னேராயடைவது எந்நாளோ. (கரு)

பாச மகலாமற் பதியிற் கலவாமன்
மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அராதிரித்தியமாகிய) பாசம் கெடாமல் (முனைப்புமாத்திரங்கெட்டு) முதல்வனையாய்விடாமல் (அம்முதல்வனுடன்) சூற்றமில்லாது இரண்டறக்கலந்து அதுபவிக்கும் முத்தியினை அடையுநா னெந்நாளோ.

சிற்றறிவு நெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தேங்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்ம வறிவாகிய) சிற்றுணர்வு நாளுக்குநா ளடையே அழியப்பெற்று எம்முதல்வனது பேரறிவைப்பொருந்தி போதமுன்னிட்டு அறியாதபடி திருவருளே முன்னிட்டு அறிந்து நான் விருத்தி யடையும்நான் எந்நாளோ. (கன)

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினைவை யாமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாகக்) கல்வினால்களையும் அதுசம்பந்தமான ஆலோசனையையும்பொருந்தின் அறிவினுக்குக் சூற்றமுண்டாமென்று எமது தந்தையாகிய முதல்வனின் பேரறிவே யென்னுருவாக நான் பொருந்துநாளெந்நாளோ. (கஅ)

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. போதல்வருதல் (ஆகியசலன) மில்லாத ஆகாயம்போல நிறைந்த ஞான நிலையினை நீங்குதலில்லாமல் (இரண்டறக்) கலந்து போத நினைவற்றிருப்ப தெந்நாளோ. (கஆ)

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா னெந்நாளோ.

சூகூ0 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு

பொ - ரை. ஞாதுருவும், ஞேயமும், ஞானமும், (ஆகிய திரிபுடி) ஆக
வீருந்த அந்த வீணைநினைப்பினைநீங்கி யச்சிவமாந்தன்மையடைந்து வாழு
நாளெந்நாளோ.. (உ0)

வாடாதே நானாவாய் மாயாதே யெங்கேவை

நாடாதே நாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ.

பொ - ரை. (புறச்சமயம்சார்ந்து) வாடாமலும், (பிரபஞ்சபோக) நாளு
விதமாகக்கெடாமலும் எம்முதல்வனைத் (தற்போதமுன்னிட்டு) நாடாமல்
(அருட்போத) முன்னிட்டு நாடி நன்மைபெறுவது எந்நாளோ (உக)

ஆடலையே காட்டியென தாடலொழித் தாண்டான் பொற்

முடலேமேற் சூழித் தழைக்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (நடராஜப் பிரபுவின்) நிர்ந்தனத்தையே காட்டி எனது
மனசஞ்சலத்தினை நீக்கி யாண்டருளிய முதல்வனது திருவடியினை எனது
சுரசின்மேல் தரித்து ஓங்குநா ளெந்நாளோ. (உஉ)

மேலொடுகி ழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே

பாலொடுகிர் போற்கலந்து பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆதியும்குழ மில்லாத ஞான சொருபருடன் பாலுடன்
நீரானது கலந்து (அப்பாலினிறத்தைப்பெற்றுதுபோல்) நான் உயர்குணத்
தை யடைவது எந்நாளோ. (இது ஏகதேச உவமானம்.) (உ௩)

அறியாத தறிந்தெமையா எண்ணலைநா மாகக்

சூறியாத வண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ . ரை. எம்மையாண்டருளிய முதல்வனைத் (தற்போத முன்னி
ட்டு) அறியாமல் (திருவருளை முன்னிட்டு) அறிந்து, சுதந்தரமாகநினையாத
வண்ணம் (முதல்வன் நினைப்பிக்க) நினைக்கும்நா ளெந்நாளோ. (உ௪)

ஓராமன் மந்திரமு முன்னும னம்பரனைப்

பாராமற் பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பசுபாசசாத்திரங்களை) ஆராயாமலும், (பசு) மந்திரங்களை
நினையாமலும், நமது முதல்வனைத் (தற்போதமுன்னிட்டுப்) பாராமல், (அரு
ட்போத முன்னிட்டுப்) பார்த்துக் கலக்குநா ளெந்நாளோ. (உ௫)

ஊன்பற்று மென்னேடுறவுபற்றும் பூரணன்பால்

வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. உடலையே பற்றுகக்கொண்ட என்னுடனே உறவாடுகிற
பூரணனிடத்து ஆகாயத்தைப்பற்றுகிற கண்போலநான் (அத்துவிதமாகப்)
பொருந்தும்நான் எந்நாளோ. (உ௬)

ஆண்டான் மௌனி யளித்தவறி வாலறிவைத்
தூண்டாமற் றாண்டித் துலங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆண்டவனாகிய (எனது குரு) மௌனி கொடுத்தருளிய அறிவாகிய தூண்டுகோலால் என்னறிவாகிய தீபத்தினைத் (தற்போதத் தால்) தூண்டாமல் (அருளால்) தூண்டினான் விளங்குநான் எந்நாளோ. (1)

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆணவமேயாகாமலும் ஆணவத்திற் கன்னியமாகாம லும்) ஆணவத்துடன் இரண்டறக் கலந்தாற்போல, இறைவனையாகாம லும் இறைவனுக் கன்னியமாகாமலும் மெய்ஞ்ஞான விழைவனுடன் இர ண்டறக்கலக்கும் நாள் எந்நாளோ. (இது அத்துவித உண்மையினை நன்குவிளக்கியபடியாம்.) (உஅ)

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறி தப்பிற் கடுநரகென் மெந்நாளு

நன்மைதரு ஞானநெறி நானனைவ தெந்நாளோ.

பொ . ரை. (சிவசாதனங்களாகிய) கன்மவழி யனுஷ்டியாதவிடின் கடு மையான நரகமேகிடைக்குமென்று எக்காலமும் நன்மையினை விளைவிக்கின்ற (சிவசாதன) ஞானமார்க்கத்தினை நானடைவது எந்நாளோ. (க)

ஞானநெறி தானே நழுவிடினு முப்பதத்து

ளானமுத்தி நல்குமென வன்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவசாபுச்சியத்திற் கேதுவாகிய சிவ) ஞானமொன்று மே நழுவிவிட்டாலும், (மற்றயோகம், கிரியை, சரியையாகிய) மூன்று பா தங்களால் (சிவர்களுக்கிதமாகியசிவசாரூபம், சிவசாரீபம், சிவசாலோகம் (எ ன்னு) முத்திமுறையே கிடைக்குமென்று அவற்றிலன்புமிருவதுஎந்நாளோ.

பன்மார்க்க மான பலவடிப்பட்டேனுமொரு

சொன்மார்க்கங் கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (முக்கூற்றுப்) புறச்சமயங்களான பலதாக்குகள் அடை ந்தேனும் பின்னர் (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒரு சொல்வழியைக் கண்டு விளங்கும் (சித்தாந்த) சமயந்தெரிந்து விளங்குநாளெந்நாளோ. (1)

அத்துவித மென்ற வன்னியச்சொற் கண்டுணர்ந்து

சுத்த சிவத்தைத்தொடருநா ளெந்நாளோ.

சூகூ2 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்

பொ - ரை. அத்துவிதமென்று சொல்லப்படுகிற அன்னியமாகிய) வேறு சொல்லின் உண்மையினைக் க த்தைப்பற்றுநா ளெந்நாளோ.

கேட்டன்முத னுன்காலே தேடிவா நரற்பு வாட்டமற வெனக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளே.

பொ - ரை. கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட் னும் கெடுதிஇல்லாத சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்ச துன்பமற எனக்குக் கிடைக்குநா ளெந்நாளோ.

என்னதியா நென்பதற வெவ்விடமு மென் சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்ந

பொ - ரை. எனது (என்னும் மமகாரமும்) யாட மும்) அற்றொழியும்படி எவ்விடத்தினையும் எனது டு க்கண்டு நானிட்டை சாதிப்பது எந்நாளோ.

நாம்பிரம மென்றா னடுவேயொன் றுண்டாட றேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்ந

பொ - ரை. (ஏகாண்ம வாதிகளாகிய பசுஞானிக ன்றுசொன்னால் நடுவே (அகங்காரம் என்னும்) ஒன்று எல்லா மொன்றாய்நிலைந்து (சிவத்தோடிசண்டற) விள

முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார

சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளமென் கமுதலாக முற்றும் (வியாபகத்தால்) அகண்டரூப மென்பது எந்நாளோ. (இது அனுவதியென்னு மலங்க

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுந் வென்றி அவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ

பொ - ரை. எவ்வடிவமும் பூரணமாகிய எந்தைம சைந்த அவ்வுருவத்திற்குள்ளே நானொடுங்கும்நா ளெந்ந அனுவதியலங்காரம்.)

சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக

வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நானினைத்ததெல்லாம் சிவத்தினுடை கொண்டு அதனைத்துதித்துவாழ்த்தி வணங்குகிற நான் எந்ந

தாங்கியபார் விண்ணுதி தானேனா னுக்கினியா
யோங்குமி யோசவுணர் வுற்றிடுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆதிசேடனல்) சுமக்கப்பட்டபூமி மேலுலகு முதலியன தனக்குத்தானே ஞானுக்கினியாய்த் தழைகிற சிவயோக வுணர்ச்சியெனக் குப் பொருந்துநா னெந்நாளோ.

(கக)

ஆசனமூர்த் தங்க ளறவகண்டா காரசிவ

பூசைசெய வாசை பொருந்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஒன்பதுவகையான) ஆசனங்களும் (இருபத்தைந்து) மூர்த்தங்களும் தோன்றாது (நாமே தூங்கினவன் கைப்பாக்குப் போல) நமூவி விட அகண்டாகாரமாகியசிவபூசைசெய்ய எனக்கு விருப்பமுண்டா குநா னெந்நாளோ-

(கஉ)

அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை
நெஞ்சமுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வேதமூலமந்திரமாகிய) பஞ்சாட்சரத்தின் உண்மையாகிய அந்தச் (சிவமாகிய) பொருளைநான் என்மனத்திற் பதித்து அதனோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்குநா னெந்நாளோ.

(கங)

அவ்வயிர்போ லெவ்வயிரு மானபிரான் றன்னடிமை
யெவ்வயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அக்கரங்களை யியக்குதற்பொருட்டு அவற்றுடனிற்கும்) அகரம்போல (அறிவுசெயல்கள் விளங்குதற்பொருட்டு உயிர்களோடுங்) கலந்திருப்பவரான முதல்வன்றன் அடிமைகளே எல்லாவாண்ம கோடிகளென்று யாம் அவன் பணிவிடை செய்வது எந்நாளோ.

(கச)

தேசிகர்கோ னுன திறன்மவுனி நந்தமக்கு
வாசி கொடுக்க மகிழுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. குருராஜனுன வெற்றிபொருந்திய மெனனி நமக்குவாயு தாடிணக் கைகூடச் செய்யச்சந்தோஷிக்குநா னெந்நாளோ.

(கரு)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி

யருண்மயமென் மன்புற் றருள்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆசாரியன், சிவலிங்கம், சிவனடியார்களாகக் கொண்ட திருமேனிகள் அருள்வடிவே யென்று நிச்சயித்து அவற்றின் கணன்புமிருந் து திருவருளைப் பெறுவது எந்நாளோ-

(கசு)

சூகூ2 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. அத்துவிதமென்று சொல்லப்படுகின்ற (துவிதத்திற்கு அன்னியமாகிய) வேறு சொல்லின் உண்மையினைக் கண்டறிந்து சுத்த சிவ த்தைப்பற்றுநா ளெந்நாளோ.

கேட்டன்முத னுன்காலே கேடிலா நார்பதமும்

வாட்டமற வெனக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை ஆகிய நான்கா னும் கெடுதிலில்லாத சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சியமாகிய பதங்களுந் தன்பமற எனக்குக் கிடைக்குநா ளெந்நாளோ. (டு)

என்னதியா நென்பதற வெவ்விடமு மென்னுசான்

சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எனது (என்னும் மமகாரமும்) யான் (என்னு மகங்கார மும்) அற்றொழியுப்படி எவ்விடத்தினையும் எனது குருநாதன் சந்நிதியாக த்கண்டு நானிட்டை சாதிப்பது எந்நாளோ. (சு)

நாம்பிரம மென்று னடுவேயொன் றுண்டாமா

தேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஏகான்ம வாதிகளாகிய பசுரானிகள்) நாமே பிரமமெ ன்றுசொன்னால் நடுவே (அகங்காரம் என்னும்) ஒன்று உண்டாகுமாதலால் எல்லா மொன்றாய்நிறைந்து (சிவத்தோடிாண்டற) விளங்குவது எந்நாளோ.

முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார

சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளமென்னும்) மூன்றுலோ கமுதலாக முற்றும் (வியாபகத்தால்) அகண்டரூப சச்சிதானந்த சிவமே யென்பது எந்நாளோ. (இது அனுவதியென்னு மலங்காரம்.) (அ)

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த

அவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. எவ்வடிவமும் பூரணமாகிய எந்தையினுருவமே யென்றி சைந்த அவ்வுருவத்திற்குள்ளே நானொடுங்கும்நா ளெந்நாளோ. (இதுவும் அனுவதியலங்காரம்.) (க)

சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக

வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நானினைத்ததெல்லாம் சிவத்தினுடைய பூரண நிலையாக் கொண்டு அதனைத்துதித்துவாழ்த்தி வணங்குகிற நான் எந்நாளோ. (கூ)

தாங்கியபார் விண்ணாதி தானேஞா னுக்கினியா

யோங்குமி யோகவுணர் வுற்றிடுநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆதிசேடனால்) சுமக்கப்பட்டபூமி மேலுலகு முதலியன தனக்குத்தானே ஞாளுக்கினியாய்த் தழைகிற சிவயோக வுணர்ச்சியெனக் குப் பொருந்துநா னெந்நாளோ. (கக)

ஆசனமூர்த் தங்க ளாவகண்டா சாரசிவ

பூசைசெய வாசை பொருந்துநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஒன்பதுவகையான) ஆசனங்களும் (இருபத்தைந்தி) மூர்த்தங்களும் தோன்றாது (தாமே தூங்கினவன் கைப்பாக்குப் போல) நழுவி விட அகண்டாகாரமாகியசிவபூசைசெய்ய எனக்கு விருப்பமுண்டா குநா னெந்நாளோ- (கஉ)

அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை

நெஞ்சழுத்தி யொன்றுகி நிற்குநா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வேதமூலமந்திரமாகிய) பஞ்சாட்சரத்தின் உண்மையாகிய அந்தச் (சிவமாகிய) பொருளைநான் என்மனத்திற் பதித்து அதனோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்குநா னெந்நாளோ. (கங)

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் நன்னடிமை

யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அக்கரங்களை யியக்குதற்பொருட்டு அவற்றுடனிற்கும்) அகரம்போல (அறிவுசெயல்கள் விளங்குதற்பொருட்டு உயிர்களோடுங்) கலந்திருப்பவரான முதல்வன்மன் அடிமைகளே எல்லாவான்ம கோடிகளென்று யாம் அவன் பணிவிடை செய்வது எந்நாளோ. (கச)

தேசிகர்கோ னுன திறன்மவுனி நந்தமக்கு

வாசி கொடுக்க மகிழ்நா னெந்நாளோ.

பொ - ரை. குருராஜனுன வெற்றிபொருந்திய மேளனி நமக்குவாயு தாரணைக் கைகூடச் செய்யச்சந்தோஷிக்குநா னெந்நாளோ. (கடு)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி

யருண்மயமென் றன்புற் றருள்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆசாரியன், சிவலிங்கம், சிவனடியார்களாகக் கொண்ட திருமேனிகள் அருள்வடிவே யென்று நிச்சயித்து அவற்றின் கணன்புமிசூர்து திருவருளைப் பெறுவது எந்நாளோ- (கசு)

சூகூசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

காண்பேனே வென்கண்ணி.

—(1)—

சிந்திக்குந் தோறுந் தெவிட்டா வழுதேயென்
புந்திக்கு ணீதான் பொருந்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. நினைக்குந்தோறும் தெவிட்டாத அமிர்தமே என்புத்திக்
குள்ளே நீ வெளிப்படவும் காணப்பெறுவேனே. (க)

கேவலத்தி னான்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. கேவலாவத்தையிற் கிடந்து தாழ்வடையாத வண்ணம்
சுகத்தின யருளுகின்ற அருளிறையினிடத்தில் இரண்டறக்கலந்திடவும்
காணப்பெறுவேனே. (உ)

துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறை வேயுணைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனே.

பொ - ரை. துரியநிலையைக்கடந்த (துரியாதீதத்தில் விளங்கும்) ஒப்
பற்ற்பொருளே பரிசுத்த இதாகாயமாக நின்ற பெரும் பரிபூரணமே உன்
னை நான் பெறவும் காண்பேனே. (உ)

மாசற்ற வன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டசுமாத்
தேசற்ற மாமணிநின் தேசினையுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. குற்றமில்லாத அன்பர்மனமே நீங்கப்பெறாத பெட்டி
யாகக் கொண்டு (அதனிடத்து) ஒளிரிமிகுந்த மாணிக்கமாகிய நின்னுடைய
சோதியையும் காணப்பெறுவேனே. (ச)

மாயா விகார மலமகல வெந்தைபிரா
னையானு பூதி நிலைபெறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. மாயாவிகாரமாகிய மலமானது நீங்க எந்தைப்பெருமா
னுடைய சிவாநுபூதி நிலையினையடையவும் காண்பேனே. (ரு)

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே
மெய்யனினே மெய்யெனவே மெய்யுடனே காண்பேனே.

பொ - ரை. காரியவுலகும், வஞ்சகவுறவினரும், அநித்தியதேகமும்
நிலைற்றனவே (யெனத்தீர்மானித்து) மெய்யனே யுன்னை நித்தியனென்று
துணிந்துதிச்சீர்த்துடன் (சீவன் முத்திநிலையடைந்து) காணப்பெறுவேனே.

வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்

காலற்று வீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனே.

பொ - ரை. வாலறுந்துபோன காற்றடியென மாயாகாரியமாகிய
மனசஞ்சாரம் ஒழிந்துவிடவும் மூன்றுகண்களையுடைவனைய நான் காணப்
பெறுவேனே. (எ)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றுசுகங்
கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. அந்தர் முகத்தும் பகிர்முகத்தும் ஒருதன்மையாக விரு
ந்து சிவானந்தமனுபவிக்கும்படி இறைவனே நீ (அந்நிலைமை) கூட்டிடவும்
காணப்பெறுவேனே. (அ)

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்
ஆட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (திவருளினைக்) காட்டுகின்ற மூன்றுகண்களுடன் கூடி
ய கரும்பு போன்றவனே, பழம்போன்றவனே, (பிரபஞ்சமுகமாக விளையும்
எனது) ஆட்டமெல்லாவற்றையும் ஒவிக் நினைது ஆனந்த நிர்த்தனத்தையும்
(சித்தம்பரத்தின்கண்ணே) தரிசிப்பேனே. (க)

தூங்காமற் தூங்கிச் சுகப்பெருமா னின்னிறைவி
னீங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (சகலாவத்தையிலிருந்து) தூங்காமல் (நின்மலாவத்தையி
லிருந்து) தூங்கி ஆனந்த சொரூபனாகிய நினது பரிபூரண வியாபகத்திலு
புறம்பேயிராது இரண்டறக் கலந்து வாழவும் காணப்பெறுவேனே. (க௦)

வாதஆ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்

போதஆ ரேறேநின் பொன்னடியுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. திருவாதவூர்வந்த மணிவாசகப்பிரபுவை மிகுந்த கிருபை
யினால் நின்னுடன் இரண்டறக்கலந்து கொள்ளும்படிசெய்த ஞானதேயத்
திறைவனே நினதழகிய (குஞ்சித்) திருவடியினையும் காணப்பெறுவேனே.

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால

நாட்டமற வெந்தைசுத்த ஞானவெளி காண்பேனே.

பொ - ரை. கயிறு இல்லாமல் சுழல்கின்ற பம்பரத்தினைப்போலத்திரி
யும் உடற்கூட்டம் (பிரபஞ்ச) நாட்ட நீங்க எமது தந்தையின் சுத்தகீதம்ப
ராகாயத்தினைக் காணப்பெறுவேனே. (க௧)

மன்றாடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்

குன்றேநின் றுட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. பொன்னம்பலத்திலே நிர்த்தனம்செய்யும் வாழ்க்கையே
மரகதநிறம் பொருந்திய அம்பாள் சேர்ந்த மாணிக்கநிறம் வாய்ந்தமலையே
நின்திருவடியின்கீழே குடியாயிருக்கவும் காணப்பெறுவேனே. (க௨)

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டா லையவிந்த

வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (இப்பிரபஞ்சமானது) திரிபிண யுடையதெனத் தேர்ந்
தும் எம்மை அதனினின்று : விலகவொட்டாது ஐயனே இப்பிரபஞ்சத்தின்
கவர்ச்சியாகிய மயக்கத்தினை நீக்கிடவும் காணப்பெறுவேனே. (க௩)

சூசூசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

தாயினு நல்ல தயாளுவே நன்னை யுன்னித்

தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பேனே.

பொ - ரை. (பெற்றெடுத்த) தாயினைக்காட்டிலும் நல்ல தயாளுவே உன்னை நினைத்து நெருப்பிலிட்ட மெழுகினைப்போல வருகாநின்ற மனமெனக்குண்டாகவும் காணப்பெறவேனே. (கரு)

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வேழையன்யா

னின்செயலென் றுன்னு நிகோவு வரக் காண்பேனே.

பொ - ரை. (இவ்வுலகின்கண்ணே) நானென்ன புரிந்தாலும் என்ன வடைந்தாலும் எனது இறைவனே ஏழையாகிய நான் (அவை/யெல்லாம்) நினைந்து செயலேயென்று நினைக்கும் நினைவு உண்டாகக்காண்பேனே.

எள்ளத் தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி

யுள்ளத்து மெந்தை யுலாவிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. ஒரு எள்ளவும் (பிறவுயிரிடத்து) மனவிரக்கமில்லாத பாவியேன் மனத்தின்கண்ணே எமது தந்தை உலாவிடவும் காணப் பெறுவேனே. (கன)

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னாகெடுவே.

னெஞ்சகத்தி லையாநீ நோப்பெறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (உலகினடக்கும்) எல்லாவஞ்சகங்கட்கும் இருப்பிடமாயுள்ள வலிய வினையினையுடையேன் ஐயோ! எனது நெஞ்சினுள் ஐயனே நீ நேராக வரப்பெறவும் காண்பேனே. (கஅ)

தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவு மெந்தைபிரான்

மல்லற் கருணை வழங்கிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (தொன்று தொட்டுவரும்) பழமையாகிய பிறவித்துன்பம் கெட்டொழியவும், எமது பெருமான் மிகுந்த கருணையை யருள்செய்யவும் காணப்பெறுவேனே. (கங)

வாளாருந் கண்ணியர் மயற் கடலிலாழ்ந்தேன்சற்

றாளாக வெந்தை யருள்செயவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. வாளாயுதம்போ லொளிரும் கண்களையுடைய மாதருடைய ஆணைக்கடலில் அழுந்தினேன் (அத்தகையேன்) உன் திருவடிக்கு அடிமையாகும்படி எமது தந்தை கிருபைசெய்யவும் காணப்பெறுவேனே.

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா

அஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. பஞ்சினைப்போல (உலகில்) திரியும் மனத்தினையுடைய பாவியேனே நீ வலியவழைத்து ஐயா பயப்படாதே யென்று உன்னினிய கிருபை செய்யவும் காணப் பெறுவேனே. (உச)

ஆடுகறங் காகி யலமந் துழன்றுமனம்
வாடுமெனை யையாநீ வாவெனவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (ஆகாயத்தில்) சுழலாநின்ற காற்றடியினையொத்து அலை
ந்துழன்று மனம்வாடுகின்ற என்னை ஐயாநீ வாவென்றழைக்கவும் காணப்
பெறுவேனே. (௨௨)

சிட்டர்க் கெளரிய சிவனையோ தீவினையேன்
மட்டற்ற வாசை மயக்கறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. அடியார்கட்கு எளியனாகிய சிவபெருமானே ஒ! தீவினை
யேனாகிய நான் அளவில்லாத ஆசையின் மயக்கமற்றொழியவும் காண்பேனே.

உண்ணின் றுணர்ந்து முலப்பிலா வொன்றேதின்
றண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. எனக்குள்ளே எழுந்தருளியிருந்து அறிவிக்கிற அழிவற்ற
சுனிப்பொருளே, உன்குளிர்ந்த சாந்தத்தோடுங் கூடிய அருளைச் சார்ந்திட
வும் காணப்பெறுவேனே. (௨௩)

ஒடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்றினைக்
கூடும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாக) செல்லும்மன மொடுங்க உள்ளறிவு
விளங்கவும், உன்னை இடண்டறக் கூடும்படிக்கும் இறைவனே நீ கூட்டவும்
காணப்பெறுவேனே. (௨௪)

வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னருளை
நோக்காம னோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவு காண்பேனே.

பொ - ரை. வாக்கினாலும், மனத்தினாலும் மதித்துணர வரியவனே
நினது திருவருளினைப் போதமுன்னிட்டுக்காணாமல் அத்திருவருட் கண்ணு
கப் பார்க்கின்ற நுண்ணியவறிவும் எனக்குண்டாகக் காண்பேனே. (௨௫)

இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின்னருளா
மவ்வுடம்புக் குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனே.

பொ - ரை. இத்தூலவுடல் விழுமுன்னே எமது தந்தையே கேட்பா
யாக நினது திருவருளாகிய உடலிலே தோன்றக் காணப்பெறுவேனே. (௨௬)

நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமாஞ்
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. நித்தியனாகியும், ஒப்பற்றவனாகியும் களங்கமில்லாதவனா
கியும் குணத்தினாகியு மிருக்கின்ற இதாகாய சொருபியாகிய நீ பிரத்தியக்
மாக என்னெதிரே தோன்றவும் காணப்பெறுவேனே. (௨௭)

சுசுஅ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்ணையென்
ஊண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரா. பிரத்தியட்சுமான மௌனாதாரமே என்கண் போன்ற
வனே: என்மனத்திலே நிறைந்த மாயையானது கீங்கிவிடவும் காணப் பெறு
வேனே. (உக)

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த
சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரா. அத்தனே, மலாகிதனே, திருவருளாளனே, ஆனந்தருப
மாகிய சித்தருவே, எனக்குள் திருவருள் செய்யவும் காணப்பெறுவேனே. (.)

வீணே பிறந்திறந்து வேசற்றே னுசையறக்
காணே னிறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனே.

பொ - ரா. (இவ்வுலகில்) அப்பிரயோசனமாகப் பிறந்து இறந்து
(மாயாகாரியங்களால்) விடாயற்றேன் (இன்னும்) ஆசையொழியக் காண்கி
லேன் சிறிதேனும் உன்கருணையையான் பெறக்காண்பேனே. (ருக)

சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச
நிட்டையைப்பெற் றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனே.

பொ - ரா சட்டைபோன்ற இச்சரீரத்தினை கீழே வீழ்த்து முன்ற
நான் சிவயோக சதாநிஷ்டையடைந்து ஐயனே நிருவிகற்ப சமாதியையும்
காணப் பெறுவேனே. (ருஉ)

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமு னீதான் றொகுத்திரங்கக் காண்பேனே.

பொ - ரா. (ஏகாலத்தில்) எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளத்
தக்க இறைவனே என் துன்பங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளு
முன்னே நீயே யிரங்கி யருளக்காண்பேனே. (ருங)

அண்டபகி ரண்ட மனைத்து மொருபடித்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பேனே.

பொ - ரா. அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் ஒரே தன்மையாகக் கண்
டவர்கள் கண்ட உன் திருக்காட்சியினையும் காணப்பெறுவேனே. (ருச)

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனே.

பொ - ரா. மாமிசம்பொருந்திய சரீரத்துடனிருக்கச் செய்தே எந்
தையே உன்னிடத்துச் சிதாகாயம் கலந்தாலென்ன நான் வந்துன்னிடம்
அமைந்திருக்கவும் காணப்பெறுவேனே. (ருரு)

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவி
வினைவிந் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. தினையளவாயினும் தெளிவில்லாத பாவியேனுடைய
நினேவின் கண் பரம்பொருளாகிய நீ நேர்பெறவும் காண்பேனே. (௩௬)

துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையாரேவ
ரின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்ப்படவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. துக்கமென்கிற மேடுகளை யெல்லாம் கல்லிக்கொண்டு
பேயம்படி ஐயனை சுசம்பெருக்கு வந்தவிடத்தில் எதிர்ப்படவும் காணப்
பெறுவேனே. (௩௭)

ஆகாதோ வென்கண்ணி.

—(௦)—

கல்லாத நெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின் னின்பம் வழங்கினு லாகாதோ.

பொ - ரை. (சாஸ்திரங்களைக்) கல்லாதமனமானது கரைந்துருகும்
படி எத்தொழிலிலும் வல்லவனே, உன் சுசத்தினை எனக்குக் கொடுத்தல்
ஆகாதோ. (௧)

என்னை யறிய வெனக்கறிவாய் நின்றருனின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) வென்னை அதன்சொருபத்தினை யறிய
எனக்கறிவாகி நின்றருளிய வுன்னையறிந்து இன்பநலத்தினை நான் சேரவை
த்தால் ஆகாதோ. (௨)

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. பொய்யுருவமான குற்றமனைத்து மொழிய எந்தையே
உனது மெய்யுருவம் வந்து என்னை விழுங்கச் செய்தால் ஆகாதோ. (௩)

மட்டிலாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேரின்னின்பமயம்
சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. அளவில்லாத ஞானசுகசொருபமே நினது ஆனந்தமயத்
தினைச் சிவனடியார்களைப்போல யானுமுண்டு தேக்கும்படி செய்தால்
ஆகாதோ. (௪)

அத்தாநின் பொற்றா ளடிக்கே யனுதினமும்
பித்தாக்கி யின்பம் பெருகவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. ஐயனே! உன்னழகிய திருவடியின் கீழிருப்பதற்கே எக்
காலமும் (ஞானப்) பித்தேறச் செய்து எனக்குச் சுசம்பெருக வைத்தால்
ஆகாதோ. (௫)

மெல்லியலார் மோக விழற்கிறைப்பே னையாரின்

னெல்லையிலா னந்தநல மிச்சித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. மாதர்களுடைய மோகமென்னும் விழற்புல்லினை (வளர்த் தற்பொருட்டு அறிவாகிய நீரினை இறைப்பவனாகிய நான் ஐயனே ! உனது அளவில்லாத சிவானந்தத்தை விரும்பினால் ஆகாதோ. (௬)

சுட்டழகா யெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டா னந்தமயக்

கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சபாதர்த்தங்களில்) அறிதலையே விருப்பமாய்க் கொண்ட மனமானது சூறையாம்படி ஆனந்தரூபமாகிய கட்டழகனே நான் உன்னைக் கலக்கவைத்தால் ஆகாதோ. (௭)

சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெனியே

ஆதியே நின்னை யறியவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. சோதிசொருபமே, கெடாத இன்பவடிவே, பரிசுத்த ஆகாயமே முதலே நானுன்னை யுணரவைத்தால் ஆகாதோ. (௮)

தேசஞ் சிறிதுமிலே னின்மலனே நின்னடிக்கே

வாசஞ் செயவிரங்கி வாவென்றா லாகாதோ.

பொ - ரை. அன்பு சிறிதுமில்லேன் மலரகிதனே நினைது திருவடிக்கேழே வசிக்கும்படி யிரங்கியருளி யென்னை வாவென்றழைத்தால் ஆகாதோ. (9)

என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையாவே

நின்னறிவு னின்னுடனயா னிற்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. என்னுடைய உணர்வினுக்குள்ளே நீ (பெத்த நிலையில் அத்துவிதமாக) இருந்ததுபோல ஐயனே ! உன்னுணர்வுக்குள்ளே உன்னுடனே நான் (முத்தியில் அத்துவிதமாக) நிற்கும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (௧0)

ஆதிப்பி ரானேயென் னல்ல வீருளகலச்

சோதிப்ர காசமபந் தோன்றுவித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. ஆதிப்பெருமானே ! எனது துன்பத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞான விரும் ஒழியும்படி அருட்பெருஞ் சோதிப்பிரகாசமாய் எனக்குத் தோன்றும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (௧௧)

ஆசைச் சுழற்கடலி லாழாம லையாரின்

நேசப் புணைத்தா ணிறுத்தினு லாகாதோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய சுழலினைவாய்ந்த பிறவிச்சமுத்திரத்தில் அமுந்தாமல் ஐயனே ! விரும்புதற்குரிய உன்திருவடியாகிய மாக்கலத்தினை நானடைய நில நிறுத்தினால் ஆகாதோ. (௧௨)

பாசநித ளங்கொல்லாம் பஞ்சாகச் செஞ்செவே

யிசுவெனை வாவென் றிரங்கினு லாகாதோ.

பொ - ரை. பாச சம்பந்தமான விலங்குகளெல்லாம் முற்றும் பஞ்சாய்ப்பற்றக் ஈசனே ! என்னை வாவென்றழைத்து இரங்கி யருளினால் ஆகாதோ.

ஓயாவுள் என்பா யுருகுவாய் விட்டரற்றிச்

சேயாகி யெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. இடையறாத உள்ளன்பினை யுடையவனாய் மனங்கரைந்து வாய்திறந்தலறிக் குழந்தைபோன்று எந்தையே ! நான் உன்னை அடையும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (௧௬)

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்

சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பெனென்ற லாகாதோ.

பொ - ரை. (எல்லாவற்றிற்கும்) முதல்வாழ்வாகி வேறுபிரிக்கப்படாததாகி (அத்துவிதமாகி) நின்ற மேற்பட்ட (அருட்) சோதியே நீ என்னைத் தொண்டெனென்ற லாகாதோ. (௧௭)

விண்ணாரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி

கண்ணார நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. ஆகாயத்துடன் (அளவளாவி) நிறையப்பார்த்த கண்போல (அருட்) பரஞ்சோதியே என் (அருட்) கண்ணார உனது பரிபூரண வியாபகத்தினை நான் காணவைத்தால் ஆகாதோ. (௧௮)

சேராமற் சேர்ந்துநின்று சின்மயனை நின்மயத்தைப்

பாராமற் பாரெனநீ பகும்வைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (ஒன்றாகக்) கூடாமல் (இரண்டறக்) கூடிநின்று உன்றிரு வருவத்தினைப் போதத்தால் நோக்காமல் அருண்முன்னிலையாக நோக்கென்று ஞானசொரூபனை நீ என்மீது பட்சம்வைத்தால் ஆகாதோ. (௧௯)

கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை

உண்ணாடி யையா வருகவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (எதிரிட்ட பகிர்முகப்பிரபஞ்சமாகிய எல்லாப் பொருள்களையும்) கண்ணாடி (தன்னிடத்துக்) காட்டுவதுபோல, (அந்தர்முகப்பிரபஞ்சமாகிய எல்லாப் பொருளையும்) தன்னிடத்துக் காட்டுகிற திருவருளை ஐயனே நான் என் மனத்தானோக்கி யுருகச்செய்தால் ஆகாதோ. (௨௦)

மூலவிருள் கால்வாங்க முதறிவு தோன்றவருட்

கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. பிறவிக்கு மூலமாகிய ஆணவ விருள்வோற்றுப் போகவும் பேரறிவுண்டாகவும் திருவருட்கோலம் வெளிப்படவும் எந்தையே நீ சேர்ப்பித்தாலாகாதோ. (௨௧)

சாற்றறிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி நீமுனைக்கி

ஹற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்ன லாகாதோ.

௪௦௨ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. சொல்லற்கரிய சுகப்பெருக்கு வீணாதபோது (அவ்வென் ளத்தின்கண்ணே) நீ தோன்றில் (அது தரிசிக்க) அக்காலத்தில் எனக்கு அசைவற்ற நிலை யுண்டாம் என்ன அதினுண்மை வெளியிடலாகாதோ. (௨௦)

கையுங் குவித்திரண்டு கண்ணருவி பெய்யவரு
ளையின்றாட் கீழே யடிமைநின்று லாகாதோ.

பொ - ரை. இருகரங்களையும் கூப்பி இரண்டுகண்களும் அருவிகள் போல நீராப்பொழிய அருள்செய்கின்ற வையனே உன்திருவடியின் கீழே அடியேனின்ற வாாகாதோ. (௨௧)

இல்லையோ வென்கண்ணி.

———(௦)———

ஏதுந் தெரியா தெனாமறைத்த வல்லிருநீ

நாதரீ நீக்கவொரு ஞானவிளக் கில்லையோ.

பொ - ரை. யாதொரு பொருளுந் தோன்றவொட்டாமல் (கேவலத் தில்) என்னை மறைத்த வலிய (ஆணவ) இருளினே நாதனே நீ நீக்கியருள (உன்னிடத்தில்) ஒப்பற்ற ஞானதீபம் இல்லையோ. (௧)

பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண்ணுண்

மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமான) தொழில்களியாவுமொழிந்து நின்று மனச்சஞ்சலமொழிய, என்கண்மணிபோன்ற (அருட்) சோதியே இன்பப் பெருக்கு எனக்குக்கி டைப்ப தில்லையோ. (௨)

எம்மா லறிவதற வெம்பெருமான் யாதுமின்றிச்

சம்மா விருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. எம்பெருமானே எங்களால் (போதமுன்னிட்டு அறியப் படுதலொழிந்து யாதொரு முயற்சியில்லாமல் சம்மாயிருக்கும்படி ஒரு உபாய யந்தானில்லையோ. (௩)

நாய்க்குங் கடையானே ஞானின் னின்பமயம்

வாய்க்கும் படி யினியோர் மந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. நாதனே, அடியேன் நாயினும் இழிந்தவனாயினேன் உனது சுகசொருபம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி ஒருமந்திரமுமில்லையோ. (௪)

உலாகுக நிற்கு முணர்வைமறந் தையாரீ

தானாக நிற்கவொரு தந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. ஐயனே, உடம்பினையே நானாக நினைக்கின்ற ஞானத் தினை மறந்து நான் நீயேயாகி (அத்துவிதமாய்) நிற்பதற்கு ஒரு உபாயமாயினு மில்லையோ. (௫)

அல்லும் பசுலு மகண்டவடி வேயுனைநான்

புல்லும் படியெனக்கோர் போதனைதா னில்லையோ.

பொ - ரை. அகண்டப்பொருளே இரவிலும் பசவிலும் நீக்கமின்றி உன்னை நான் (அத்துவிதமாகக்) கலந்திருக்கும்படி எனக்கோர் போதிப்பு மில்லையோ. (சு)

வேண்டாவோ வென்கண்ணி.

----- (௦) -----

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சி யென்றே கைகுவித்துப்

பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ - ரை. கண்டவருவங்கள் யாவும் உன்தரிசனமே யென்று கை கூப்பிப் (பசுரானத்தால்) நினது பரிஞாமமாகக்கொண்டு முன்னும், (பதி ஞானத்தால்) நினது ஒளபச்சிலேடிக வியாபகங்கண்டு (இன்னும், நின்ற என்னைப்பார்த்து இரங்கியருளவேண்டாவோ. (க)

வாதனையோ டாடு மனப்பாம்பு மாயவொரு

போதனைதந் தையா புலப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ - ரை. ஐயனே, (விஷய) வாசனையுடனே கூடியலைகின்ற மனமென்னும் சர்ப்பம் மடிய எனக்கு உன்திருமந்திரத்தினைப் போதித்து அதனை யெனக்கு அறிவுறுத்த வேண்டாவோ. (உ)

தன்னை யறியத் தனியறிவாய் நின்றருளு

நின்னையறிந் தென்னறிவை நீங்கிநிற்க வேண்டாவோ.

பொ - ரை. [ஆன்மாவாகிய) தன்னையறியும் பொருட்டு ஒப்பற்ற திருவருளாய் (அத்துவிதமாக) இருந்து அருள்செய்கின்ற வன்னையறிந்து எனது (தற்போத) அறிவினை யொழித்து நிற்கவேண்டாவோ. (ங)

அள்ளக் குறையா வகண்டிதா னந்த மென்னும்

வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ - ரை. ஐயனே, (அடியார்கள் முகக்க) முகக்கக் குறையாத அகண்டானந்தமென்கிற வெள்ளத்தினை அடியேனுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ. (ச)

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னொயிரே

தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ - ரை. தேவனே, தேவாயிர்தமே என்னரிய வயிரே உன்தொழு ம்பனாகிய எனக்கு இன்பங்கொடுத்து இரங்கவேண்டாவோ. (ஊ)

பாராதே நின்று பதையாதே சும்மாதான்

வாரா யெனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ.

பொ - ரை. (தற்போத) முன்னிட்டுப்பாராதே (இந்திரியங்களின் வழி) நின்று துடியாதே, மவுன நிலை கூடிவருவாய் என்று நீ எனக்கு முத்தி நெறிகாட்ட வேண்டாவோ. (சூ)

நல்லறிவே யென்கண்ணி.

—(௦)—(௦)—

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத்தெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிராய்க்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங் காணவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. அடியார்களுடைய மனவெண்ணங்களைப் பூர்த்தியாதற்
குரிய நிறைவைப்பெற்ற மேன்மையைப்பொருந்தி எல்லா ஆன்ம கோடிகட்
கும் அந்தராத்மாவாக அவற்றிற் றங்கி நிற்கிற (அருட்) சோதியினை நான்
தரிசிக்க நற்புத்தியே வருவாயாக. (௧)

சித்தான நாமென் சடத்தைநா மென்ன வென்றுஞ்
சத்தான வுண்மைகளைச் சார்வா நல்லறிவே.

பொ - ரை. சித்துருபமாயுள்ள நாம் உடலினை நாமென்று சொல்லு
வது என்ன என்று (விசாரித்து நீக்கி) ஏக்காலத்தும் சத்தாயுள்ள உண்மைப்
பொருளையுடைய நல்லறிவே வருவாயாக. (௨)

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனா் பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. விண்ணிடத்தும் மண்ணிடத்தும் மற்றெவ்விடத்தும்வியா
பகமாயுள்ள அற்புதனாகிய முதல்வன் மேன்மையறிந்து (அவன் சிவானந்தத்
தேனையுண்ணத் தாமரை மலரிலுள்ள (தேனைக்கிரகிக்கும்) வண்டுபோலப் பிர
யோசனமடைய நற்புத்தியே வருவாயாக. (௩)

கான்றசோ நென்னனிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையும்
தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. கக்கினசோற்றினைப்போல இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை முழு
வதும் அருவருப்பாகத் தோன்றும்வகை திருவருளாகிய (சிதாகாய) வெளியில்
தோன்றுமாறு நற்புத்தியே வருவாயாக. (௪)

ப ல வ கை க் க ண் ணி.

—(௦)—(௦)—

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதுமில்லை
தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்குத் தாடியதே.

பொ - ரை. என்றிலைவனே, எனக்கென்ன செயலொன்று (மில்லை)
தத்துவமனைத்தும் (என்னுடலினைத்) தாமரசெய்வதற்கு இடமாகக்கொண்டு
நடித்துக்கொண்டிருப்பதனை நீ கேட்டறிந்தாயில்லையோ. (௫)

பண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக்
கண்டொருகாற் போற்றக் கருத்துங் கருதியதே.

பொ - ரை. எந்தையே, தேவரீரைத் தரிசித்து வணங்க என் மனமும்
மற்ற இந்திரியங்களும் எண்ணின, (அதனால்) பூர்வசென்மத்தில் ஒருகால்
ன்னிடத்தில் அம்மனமும் (மற்ற இந்திரியங்களும்) பழகினதுண்டோ
இலதேலிவ்வன நிகழாது.) (உ)

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணோவோ காணவென்

கொண்டறிவே நெந்தைநினைக் கூடுங் குறிப்பிளையே.

பொ - ரை. எந்தையே (பூர்வத்தில் மனத்தே) பார்த்தனவே தோன்
வதன்றிப் பாராதனதோன்றா (அங்ஙனமாக இப்போது தோன்றிய) உன்
யடையு நிதானத்தை இதுவரையிலடையாத நான் இப்போது யாதுகொ
டறிவேன். (ங)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே பென்னளவோ

பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயோ.

பொ - ரை. (திருவருளைப் பொழிவதில்) கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழே
முந்தருளி யிருக்கிற கற்பகத்தருபோன்றவனே, பொல்லாத வினைகளுக்கு
ன்னிடந்தான் பொருத்தமோ வேறிடமில்லையோ திருவாய் மலர்த்தருள்
ராக. (ச)

தீப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை

செப்பியது மல்லாவென் சென்னியது தொட்டனையே.

பொ - ரை. தவறு ஏதேனுமில்லாமல் சிவமாந்தன்மையாகி நிற்கும்படி
யாக்கு ஒரு (சித்தாந்த மகாவாக்கிய) உண்மை யுபதேசித்தது மாத்திரமில்லா
) குருவடிவா யெழுந்தருளி வந்து அடியேன் சென்னியினைத் தொட்டு
'ஸ்த மஸ்தக தீட்சையும்) செய்தனையே. (ரு)

மாசான நெஞ்சினிவன் வஞ்சனென்றே வாய்திறந்து

பேசா மவுன்ம் பெருமான் படைத்ததுவே.

பொ - ரை. எம்பெருமானே, குற்றமுறு மனத்தை யுடையவனாகிய
ன் வஞ்சகனென்று தானோ நீ பேசாமையாகிய மவுனநிலையினை யடை
து. (சு)

கற்பதெல்லாங் கற்றேழுக் கண்ணுடையாய் நிற்பணியாய்

நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்ப மாவதுவே.

பொ - ரை. மூன்று கண்களையுடையவனே, கற்கவேண்டும் (கருவி
ல்களாகிய) அவற்றையெல்லாம் கற்றுள்ளேன் (ஆயினும்) உன்பணிசெய்து
ப்பதற்கேற்ற (மெய்கண்ட பதிநூல்களைக்) கற்றுவன்றோ நிருவிகற்ப
டவது. (ஏ)

எஃசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

முன்னளவில் கன்ம முயன்றா னிவனென்றே

வென்னளவி லெந்தா யிரங்கா திருந்ததுவே.

பொ - ரை. எந்தையே, மனம் (உள்ளன்புடனே நினைச்சிந்தியாது) வேறுபட்டு உன்னை (இரண்டறக்) கலக்க எண்ணுகிற வஞ்சகனாகிய வெனக்கு இன்பங்கிடைக்கும் வழியெவ்விதம் (திருவாய்மலர்ந்தருள்வீராக.) (அ)

நெஞ்சகம்வே ருகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற

வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமா நெவ்வாறே.

பொ - ரை. மனமானது (அந்தர் முகத்தினை நாடாமல்) வேறுபட்டுத் தேவரீரை (இரண்டறக்) கலக்க எண்ணுகிற வஞ்சகனாகிய எனக்கு எந்தையே (சிவானந்த) இன்பம் கிடைக்கும் வகை எப்படி. (க)

பள்ளங்க டோறும் பரந்தபுனல் போலுலகி

லுள்ளம் பரந்தா லுடையாயென் செய்வேனே.

பொ - ரை. (என்னையடிமையாக) உடையவனே, பள்ளத்தாக்குகளி லெல்லாம் பரவிய நீர்போல உலகவிகாரத்தின்கண் என்மனம் பரவினால் உன் திருவருளுதவியின்றி நான் யாது செய்வேன். (க)

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு முடவிரு ளாகெடுவே

னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தைபெருமானே.

பொ - ரை. எந்தைபெருமானே, (ஒரு நல்லவிடயத்தினை) முன்னே நினைத்தால் (அதனை) உடனே மறைக்கிறது அஞ்ஞான ஆணவம் (ஆதலின்) நான் என்ன காரியத்தை நினைப்பேன் என்னகாரியத்தை மறப்பேன். (க)

வல்லாளா மோனூரின் வான்கருணை யென்னிடத்தே

யில்லாதே போனானு னெவ்வண்ண முய்வேனே.

பொ - ரை. (சர்வ) வல்லமையுள்ளவனே, மவுனநிலையினை யுடையவனே, உனது மேலாகிய கருணை என்னிடத்தில்லா தொழிந்தால் நான் எவ்வாறு பிழைப்பேன். (க)

வாக்கு மனமு மவுனமுற வெந்தைநின்னை

நோக்கு மவுனமிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ.

பொ - ரை. எந்தையே, வாக்கும் மனமும் மவுனநிலையினை யடையாமல் உன்னையே நோக்கி நிற்கின்ற மவுனநிலையானது இந்தப் (பசு) சாத்திர ஞானத்தினாலுண்டாமோ. (க)

ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்

நின்றாயை யாவெனேநீ நீங்கற் கெளிதாமோ.

பொ - ரை. ஐயனே, ஏகனாகியும் (உயிர்கடோறும் விரவி நின்றவின்) அனேகனாகியும் உலகமுழுவதிலும் வியாபகமானவனே (உன்வியாபகத்தி னுட்பட்ட) என்னை நீ நீங்கற்கெளிதாமோ. (க)

ஆவித் துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ

கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ.

பொ - ரை. உயிர்த்துணைவனே, அரிய தேவாமிர்தம் போன்றவனே, என்னை நீ வலிய வழைத்து (நினது சிவானந்த) இன்பத்தினைத் தந்தால் உனக்குக்குறைவுண்டாமோ. (கடு)

எத்தனையோ நின்வினையாட் டெந்தாய்கே ரிவ்வனவென்

றத்தனையு மென்னு லறியுந் தராமாமோ.

பொ - ரை. எந்தையே, கேட்பாயாக, உன்திருவினையாடல்கள் எவ்வளவோ வுள்ளன அவ்வளவும் இத்தனையென்று என்னால் அறியப்படும் தராதனவோ. (கசு)

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனையோ நின்றிருந்தான்

கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ.

பொ - ரை. தேடுதற்குரிய (சித்தாந்தச் செல்வர்களால்) தேடப்படுகின்ற சிவனே நீர் உன்திருவடிபைக் கூடுவதற்கு (அந்தகைய செல்வமில்லாத) நான் பட்டதுன்பம் சொல்லுதற்கெளிதானோ. (கசு)

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி

லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிரிப் தெப்படியோ.

பொ - ரை. எந்தையே, என் மனமானது (ஒருபொருளினிப்) பிடித்ததையே பிடிக்கும் அப்பிடிப்பை விட்டால் கேவலவத்தைப் பொருத்தும் இவ்வவத்தை நீங்கி அம்மனமானது உன்னைப் பொருத்திச் (சுத்தாவத்தையில்) நிற்பது எவ்வாறோ. (கசு)

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற்

பொய்ப்புனியை மெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னையோ.

பொ - ரை. ஒப்பற்ற வொருபொருளே, நினது உண்மைச் சொரூபத்தினைச் சிறிதுந் தரிசிக்கச் செய்யாமல் காரிய ரூபமான பிரபஞ்சத்தினை மெய்போலப் புதுக்கிவைத்தது என்னையோ. (கசு)

காலால் வழிதடவுங் காலத்தே கண்முனைத்தாற்

போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நிலையோ.

பொ - ரை. (கண்ணின்திக்) காலக்கொண்டு வழிதடவும் காலத்தில் கண்ணுண்டானதுபோலத் (திருவருளின்றிப் போதத்தால் உன்னை நாடிக்கொண்டிருக்கிற) என்னறிவினிடத்தே எழுந்தருளித் திருவருளாய்நிற்க மாட்டாயோ. (உரு)

தன்னரசு நாடாஞ் சடசால பூமிமிசை

யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ.

பொ - ரை. என்னிறைவனே, பாசக்கூட்டங்களாகிய உலகில் சுய இராச்சியமாகக் கொண்டுவாழ என்னை யிறைவனுக்கி வைத்தனையோ. (உக)

௭௦௮ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு

திங்களமு தாரின் றிருவாக்கை விட்டரசே

பொங்கு விடமனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனே.

பொ - ரை. இறைவனே, சந்திரனிடத்துள்ள அமுதம்போன்ற (வேதாகமங்களாகிய) உனது திருவாக்கை விட்டுப் பெருவிடத்தினையொத்த (பசுவாக்குகளாகிய) பொய்ச்சாத்திரங்களை கற்றுப்புலம்புவேனே. (௨௨)

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத்த துள்விழுங்கு நின்னிறைவை
நின்னமின்னங் காணாம லெந்தாய் சுழல்வேனே.

பொ - ரை. எந்தையே (திருவருளினை முன்னிட்டு) அடிக்கடி (நான்) தியானிக்க என்னை (அத்திருவருளா) லெடுத்து உன் (வியாபகத்) துள்ளே பொருந்த விழுங்குகின்ற உன் பூர்ணநிலையினை இன்னமுங்காணாமல் சுழல்வேனே. (௨௩)

ஆரா வழுதனைய வானந்த வாரியென்பாற்

ருராம லையாநீ தள்ளிவிட வந்ததென்னே.

பொ - ரை. ஐயனே, தெவிட்டாத அமுதம்போன்ற சிவானந்த சாக்ரத்தினை எனக்களிக்காமல் நீ என்னைத் (திருவருளுக்கு அன்னியமாகத்) கள்ளிவிடும்படி நேரிட்டதற்குக் காரணம் யாதோ. (௨௪)

நி ன் ற நி லை .

நின்றநிலை யேநிலையா வைத்தா னந்த

நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையு மாகி

யென்றுமழி யாதவின்ப வெள்ளந் தேக்கி

யிருக்கவெனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்கு மந்தோ.

பொ - ரை. (திருவருளினை முன்னிட்டு) நான் நின்ற நிலையையே சன்மார்க்க நிலையாக வைத்து (அந்நிலையால் வாய்ந்த) சிவானந்த நிலைதானே நிருவிகற்பசமாதியுமாகி எக்காலத்து மழியாத சிற்சுகவெள்ளத்தினைத் தேக்கெறிந்திருக்கும்படி என்னை (அவ்வெள்ளத்தில்) அடிக்கடிப் பற்றி யிழுக்கின்றது. (௨௫)

இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாக மாகி

யிதயமுங்கை காட்டெனவே யிதயத் துள்ளே

ஒருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்கா லுந்தா

னொழியாத வின்பவெள்ள முலவா நிற்கும்.

பொ - ரை. இருக்கு முதலிய வேதங்களின் முடிவும் சிவாகம முதலானவைகளுடைய அந்தரங்கங்களுக்கும் சின்முத்திரையென்றே தங்கள் மனத்தின்கண்ணே ஒருமுறை தெரிந்த (பெரியோர்களுக்கு எப்போதும் நீங்காத சிவானந்தப்பெருக்கு வினையா நிற்கும். (உ)

கற்றதுங்கேட்டதுந்தானே யேதுக் காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டைகூட வன்றோ.

பொ - ரை. (ஞானசாத்திரங்களைக்) கற்ற கல்வியும், (பெரியோரிடத்துக்) கேட்டகேள்வியும் எதன்பொருட்டு (ஏகான்மவாதியர்போன்று எப்போதும்) கடம் என்றும் படம் என்றும் தருக்கம்பேசி யுழலுதற்கோ, கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழெழுந்தருளிய எமது சிவபெருமான் நமது பிழைகளியாவும் ஒழிய (சின்முத்திரை ரூபமாகக்) கைகாட்டின கருத்தைத்தேர்ந்து குணங்குறிகளை நீங்கிச் சிவயோக நிஷ்டையை யடைதற்கல்லவோ. (உ)

பாடுகின்ற பனுவல்.

— (1) —

பாடுகின்ற பனுவலோர்க, டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி, லாடுகின்ற வழகனே.

பொ - ரை. (வாய்நிரம்பப்) பாடுகின்ற ஞானதுலுணர்ச்சி யுடையோர்கள் தேடுகின்ற (அருட்) செல்வமே, எத்தகைய ஞானியரும், தேடியடைகின்ற சிற்றம்பலத்தில் (ஆனந்த) ரிந்தனம் செய்கின்ற அழகனே. (க)

அத்தனென்ற நிற்றினையே, பத்திசெய்து பனுவலால்
பித்தனின்றி பேசவே, வைத்ததென்ன வாரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம்) பிதாவாகிய நின்றினையே சிவபத்தி செய்து பித்தனாகிய நான் தூல்களாற் புகழ்ந்து பேசும்படி என்னை வைத்த தற்குக் காரணம் என்ன அன்பின் மிகுதியோ வறிகிலென். (உ)

சிந்தையன்பு சேரவே, நைந்துநின்ற நாடினென்
வந்துவந்து ளின்பமே, தந்திரங்கு தானுவே.

பொ - ரை. மனத்திலே யன்புவளர, (அவ்வழியாக்) நைந்து உன்னை விரும்பினென் (ஆகலின்) சிவனே பலமுறைவந்து இன்பமருள வேண்டும். (1)

அண்டரண்டம் யாவநீ, கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர், கண்டநெஞ்சு கரையுமே.

எக0 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ணா. அண்டங்களிலுள்ளவர்களும் அவர்கட்குரிய இருப்பிடமான அண்டங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றினையும் நீ (வியாப்பியமாகக்) கொண்டு (அவற்றுடன் இரண்டறக்கலந்து) நின்ற கோலமேயாக அடியார்கள் தரிசித்துச் சிவானந்த மிகுதியினால் பொழியாநின்ற கண்ணீரைக்கண்ட என்மனமுருகா நிற்கும். (ச)

அன்னைபோல வருண்மிகுத்து, மன்னுஞான வரதனே
என்னையே பெனக்களித்த, நின்னையானு நினைவனே.

பொ - ணா. தாயினைப்போன்று திருவருள் மிகுந்த நிலையுற்றிருக்கின்ற ஞானவள்ளலே (ஆன்மாவாகிய) வெண்ணையே (அறியும்படி) எனக்குத்திருவருள் புரிந்த வுன்னையானும் தியானிக்கக்கடவேன். (ரு)

ஆ ந ந் த க் க ளி ப் பு .

— 0 —

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி-எனக், கானந்தமாயறி வாய்நின்றிலங்குஞ்,
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி-அவன், சொல்லாதவார்த்
தையைச் சொன்னாண்டிதோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ணா. சகியே! சருவத்திற்கும் முதலாகித் தனக்கு மேற்பட்ட முதலில்லாததாகி அடியேனுக்குச் சிவானந்தமாகி எழுந்தருளியிருந்து பிரகாசிக்கின்ற (அருட்பெருஞ்) சோதியானவர் மவுனகுருவாக முன்வந்து அம் முதல்வன் (வைகரிவாக்கினால்) சொல்லக்கூடாத (சின்முத்திரையாகிய திருக்குறிப்பு) வார்த்தையினை யுபதேசித்தனன். சங்கர சங்கர சம்பு. (க)

சொன்னசொல்லேதென்று சொல்வேன்-என்னைச் சூதாய்த்
தனிக்கவே சம்மாவிருத்தி, முன்னிலையே துமில்லாதே-சக,
முற்றச்செய் தேபெணைப்பற்றிக் கொண்டாண்டி—

சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ணா. (அங்ஙனம் குறிப்பாற்) சொன்ன சொல்லின் (அனுபவத்தினை) யாதென்ன வியம்புவேன், அடியேனைத் தந்திரமாய்த் தனிமையாகச் சம்மாயிருக்கச்செய்து (இந்திரியங்களின் துவாரமாக) முன்னிலைச் சுட்டொன்று மில்லாமலே சிவானந்தமேலிடச்செய்து அடியேனைத் (திருவருளினால்) கிரகித்துக்கொண்டனன். சங்கர :— (உ)

பற்றியபற்றறவுள்ளே-தன்னைப்பற்றச் சொன்னான் பற்றிப்பா
ர்த்தவிடத்தே, பெற்றதை யேதென்றுசொல்வேன்-சற்றும்,
பேசாதகாரியம் பேசினுன்றோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே ! (பிரபஞ்சமுகமாகப்) பற்றிய பற்றுக்களியாலுநீங்க இதயத்திலே முதல்வனையே (ஆதரவாகப்) பற்றச்சொன்னான் (அங்ஙனம்) பற்றித் (திருவருளால்) நோக்கிய விடத்து நானடைந்த (சுக) இலாபத்தினை (சுவானுபூதியிற் றெரிந்து கொள்வதன்றி யாதென்று வாயினும் சொல்லமாட்டுவேன் சிறிதும் (பிறருக்கு எடுத்துச்) சொல்லத்தகாத காரியத்தினைப் பேசினான். சங்கர :— (ங)

பேசாவிடும்பைகள் பேசிச்-சுத்தப் பேயங்கமாகிப்பிதற்றித் திரிந்தேன், ஆசாபிசாசைத்தூர்த்தி - ஐய, னடியினைக்கீழே யடக்கிக்கொண்டாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (முதல்வன் பால் கொண்டமோகத்தினால் இன்னது பேசலாம் இன்னது பேசக்கூடாதெனத் தெரியாது) பேசத்தகாத பழிச்சொற்களைப்பேசி, (உணவைவெறுத்து விட்டதனால்) சுத்தப்பேயுடம்பாகி யுளறித் திரிந்தேன் (இக்கோலத்தினைக் கண்ட நாயகனாகிய) இறைவன் எனது பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய பேயையோட்டித் தன் திருவடியின்கீழே யினைத்துக்கொண்டானேடி. சங்கர :— (ச)

அடக்கிப்புலனைப்பிரித்தே-அவ, னாகிய மேனியிலன்பைவளர்த்தேன், மடக்கிக்கொண்டா நென்னைத்தன்னுட்- சற்றும், வாய்ப் பேசா வண்ணமரபுஞ் செய்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (அங்ஙன மணைந்தின்னர்) குழைந்து (வேறுவிடயங்களிற் செல்லவொட்டாது) இந்திரியங்களை வயமாக்கி அத்தலைவனுடைய திருமேனியின் கண்ணே யன்பினைப்பெருக்கினேன் (அங்ஙனம் செய்யவே யம்முதல்வன்) அடியேனைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு சிறிதும் (அவனை யன்றி வேறு) வாய்பேசாத வகையாகிய சாம்பிரதாயத்தினையம் செய்தானேடி. சங்கர :— (ரு)

மரபைக்கெடுத்தனன் கெட்டேன்-இத்தைவாய்விட்டுச் சொல்லிடின வாழ்வெனக்கில்லை, கரவுபுருஷனுமல்லன்-என்னைக், காக்குந்தலைமைக்கடவுள் காண்மின்னே—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. தோழியே ! என்னுடன் வெகுதூரமாக வாழ்ந்த தத்துவ மரபினையொழித்தனன் ஆகேடுவேன் ! இவ்வுயத்தினை வாய்திறந்துசொல்லின் எனக்குச் சுகவாழ்வு இல்லாமற் போய்விடும் (அங்ஙனம் செய்தவன்) சோரகாயகனுமல்லன் என்னை (யடிமையாகக்கொண்டு) காக்கின்ற தலைவனாகிய தெய்வமேயாவன்— (சு)

கடலின்மடை விண்டதென்ன-இரு கண்களுமானந்தக் கண்ணீர்சொரிய, உடலும்புளகிதமாக-என, துள்ளமுருக வுபாயஞ்செய்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

எக2 தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. கடலின் மடைதிறந்தாற்போல இரண்டு கண்களும் இன் பக்கண்ணீர் பொழியவும் உடலும் புனகமரும்பவும் என்மனமுருகவும் தந்தி ரம் பண்ணினுனேடி. சங்கர :— (எ)

உள்ளதுமில்லதுமாகிமுன்-னுணர்வது வாயுன்னுளங்கண்ட தெல்லாம், தள்ளெனச்சொல்லியென்னையன்-என்னைத், தானு க்கிக்கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே ! என்னிறைவன், (காரணத்தால்) உள்பொருளும் (காரியத்தால்) இல்பொருளுமாகி, சுட்டியறியத்தக்க பொருளாகி, உன்மன த்தினால் பார்க்கப்பட்ட பொருளாகியுள்ள எல்லாவற்றையும் நீக்கென மறந்து விடும்படி சொல்லி அடியேனைச் சிவதத்துவவிளக்கம் தந்தாண்டு கொண்ட சாமர்த்தியத்தினைப் பார்ப்பாயாக. சங்கர :— (அ)

பாராதிபூதநீயல்லை - உன்னிப் பாரிந்திரியங்கரண நீயல்லை, யாராயுணர்வுநீயென்றான் - ஐய, நன்பாயுரைத்த சொல்லா னந்தந்தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே ! பிருதுவி முதலிய ஐம்பூதங்களும் நீ யாகாய் ஆலோசித்துப்பார் பஞ்சேந்திரியங்களும் நாகரணங்களும் நீ யாகாய் (இவ ற்றையெல்லாவற்றையும்) ஆராய்ந்தறிகின்ற சித்துருபனே நீ யென்று சொ ல்வினன்- இறைவன் அன்புடனே சொன்னசொல் இன்பமாயிருக்கின்றது.

அன்பருக்கன்பான மெய்யன்-ஐய, னானந்தமோனானருட்குரு நாதன், தன்பாதஞ்சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத் தானறிந்தேன் மனந்தானிறந்தேனே—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (எனது) தலைவன் தன்னிடத்தன்பு உள்ளாரிடத்து அன்பு செய்கின்ற வுண்மையன் இன்பத்தினுக் காரணமாயிருக்கின்ற மவுன நிலையி னன், கிருபையுள்ள குருதேசிகன் தனது திருவடியினை என் சிரமீது சூட்டி னன் (அங்ஙனம் சூட்டவே என்னை நானறிந்து கொண்டேன் (அங்ஙனமறி யவே) மனங்குவியப் பெற்றனன். சங்கர :— (அ0)

இறப்பும் பிறப்பும்பொருந்த-எனக், கெவ்வணம் வந்ததென் றெண்ணியான்பார்க்கில், மறப்புநினைப்புமாய்நின்ற - வஞ்ச, மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே ! சாதலும் பிறத்தலும் என்னையடைய எனக்குள் டான விதமென்னவென்று நான் ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில் கேவல சகல ரூபமாய் நின்றவஞ்சனையுள்ள மாயாகாரியமான மனத்தினால் விருத்தி யடைந்தது. சங்கர :— (அக)

மனதேகல்லாலெனக்கன்றோ-தெய்வ, மெளனகுருவாகிவந்து கைகாட்டி, எனதாம் பணியறமாற்றி-அவ, னின்னருள் வெள் ளத் திருத்திவைத்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. மனமானதே அடியேனுக்குக்கல்லினற் சமைக்கப்பட்டிருப்பதல்லவோ (அங்ஙனமாயிருந்தும்) தெய்வத்தன்மை யமைந்த மவுன தேசிகனாகி எழுந்தருளிக் கைக்குறி காட்டி எனது (சுதந்தரச்) செயலே முற்றுநீக்க அம்முதல்வனது இனியவருட்கடலில் அமிழ்த்திவைத்தானேயு. சங்கர :

அருளாலெவையும் பாரென்றான்-அத்தை, யறியாதே சுட்டியென்னறிவாலே பார்த்தேன், இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்-கண்ட, வெண்ணையுங்கண்டில் னென்னேடி தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! திருவருளினை முன்னிட்டு எப்பொருள்களையும் பார்ப்பாயாகவென்று சொன்னான், அதுனுண்மையுணராமலே என்னுடைய அறிவினாலே எதிரிட்டு நோக்கினேன் (அங்ஙனம் நோக்கியபோது இருளென்கிற பதார்த்தத்தினைப் பார்த்ததேயல்லாமல் (அவ்விருளினைப்பார்த்த) என்னையும்வீடித்துப் பார்த்திலனே இஃதென்ன புதுமையேடி-சங்கர :— (கந்)

என்னையுந் தன்னையும் வேற-உள்ளது, தெண்ணுதவண்ண மி ரண்டற நிற்கச், சொன்னது மோவொரு சொல்லே-அந்தச், சொல்லால் வினாந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்-சங்கர-சம்பு.

பொ - ரை. ஆன்மாவாகிய என்னையும் பரமான்மரவாகிய தன்னையும் வெவ்வேறாக மனத்தினிடத்து நினைபத வண்ணம் இரண்டன்மையாக நிற்கும்படி (அதாவது அத்துவிதமாகச்) சொன்னமொழியுமோ (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒரு மொழியே அந்த வொருமொழியினால் உண்டாகிய சிவானந்தத்தை என்னென்றுரைக்கேன். சங்கர :— (கசு)

வினையுந் சிவானந்த பூமி-அந்த, வெட்டவெளி நண்ணித்துட்டவிருளாங் களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன், களையன்றி வேறென்றுங் கண்டிலன்றோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (சுகம்) வினையத்தக்க சிவானந்தபூமியாகிய அந்தச் சிததாகாய வெளியினைப்பொருந்திக் கெட்டவிருளென்கிற களையைப் பறித்தெறிந்து பிறகு நோக்கினேன் (அங்ஙனம் நோக்கியவிடத்தில்) இறைவனுடைய திருவழகினையல்லாமல் வேறொரு பொருளினையுங் கண்டேனில்லை சங்கர :— (கரு)

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை-இரு, கண்காண நீங்கவுங் கண்டோர் துயிருன், கொண்டார்போற் போனாலும் போகும்-இதிற குணமேது நலமேது கூறாய் நீதோழி-சங்கர-சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (உடலினிடத்தே) உயிர்வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையானது பார்த்தோர் நகைத்தற்கிடமாகும் (எனெனின்) நமமுடைய இரண்டு கண்களும் பார்க்க (உயிருடம்பைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடவும்) பார்த்தோம். உறங்குவார் போலிருந்து (உயிர்) நீங்கினும் நீங்கிவிடும். இவ்வுயிர் வாழ்க்கையில் நல்ல, மையானது நன்மையாது நீ சொல்லாய். சங்கர.

எகசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

நிலமேது மறியாத வென்னைச் - சுத்த, நாதாந்தமோனமா
நாட்டந்தந்தேசஞ், சலமேது மில்லாம லெல்லாம் - வல்லான்,
றாளாலென் றிலைமீது தாக்கினுன் றேழுழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! நன்மையென்பது சிறிது முணரப்பெறாத அடியேனைப் பரிசுத்தமாகிய நாதமுடிவென்கிற மோனநிலையாகிய நோக்கத்தினைக்கொடுத்து (மனச்) சலனஞ் சற்றுமில்லாமல் சர்வசக்தனாகிய முதல்வன் தமது திருவடியால் என் கிரத்தின்மீது தீட்சை செய்தான் சங்கர:—(கௌ)

தாக்கு நல்லானந்தசோதி-அணு, தன்னிற்சிறிய வெனைத்தன்னருளாம், போக்குவரவற்றிருக்குஞ்-சுத்த, பூரணமாக்கினுன் புதுமைகாண் மின்னே - சங்கர-சங்கர-சம்பு.

பொ - ரை- பெண்ணே! (திருவருள்) பரிசுக்கத்தருந்த சிறந்த இன்பமயமான (அருட்பெருஞ்) சோதியருவாகிய முதல்வன் அணுவினுஞ் சிறிய னாகிய வடியேனை தமது காருண்ணியத்தினால் போதல் வருதலாகிய (சலனம்) அற்றிருக்கின்ற முழுப்பூரண நிலையினிலிருக்கச் செய்தனன். சங்கர-

ஆக்கியளித்துத் துடைக்குந் - தொழி, லத்தனை வைத்து மெள்ளத்தனையேனுந், தாக்கறசிற்குஞ் சமர்த்தன் - உள்ள, சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கதுதோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (சராசரங்களத்தனையும்) படைத்துக்காத்து அழிக்கிற தொழிலனைத்தையும் தம்மிடத்து வைத்திருந்தும் எள்ளளவாயினும் (அவற்றுடன்) சம்பந்தமின்றி யெழுந்தருளியிருக்கும் சாமர்த்திய முடையவன் அவன் காட்சி ரூபமாத்ரமாக விருக்கிற தன்மையினை நினைக்கத்தக்கது சங்கர:— (கக)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே - அந்தச், சிந்தையிறந்து தெளிந்தது மாங்கே, எந்த நிலைகளுமாங்கே - கண்ட, யான்ருளிறண்டற்றிருந்ததுமாங்கே - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. மனமுதித்தது மவ்விடத்தே அம்மனமானது ஒடுங்கி என்னறிவு தெளிவினை யடைந்தது மவ்விடத்தே (அங்ஙனம்) கண்ட நான் தான் இரண்டற்று (அத்துவிதமாக) நின்றது அவ்விடத்தே. சங்கர. (உ௦)

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ - சச்சி, தானந்தசோதிய கண்டவடிவாய், ஒங்கிநிறைந்தது கண்டாற்பின்ன, ரொன்றென்றிறண்டென்றுரைத்திடலாமோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (அம்முதற்பொருள்) அவ்விடத்தென்றும் இவ்விடத்தென்று முள்தோ சச்சிதானந்தவொளி அகண்ட ரூபமாகி உயர்ந்துபரிபூரணமாயிருப்பதனை நோக்கின் அதன் பிறகு (சுத்தாத் தமேயன்றி) ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும்சொல்லலாமோ. சங்கர:— (உ௧)

என்று மழியுமிக் காயம் - இத்தை, யேதுக்கு மெய்யென்றி
ருந்தீ ருலகீர், ஒன்றுமறியாத நீரோ - யம, ஜோலைவந்தாம்
சொல்ல வுத்தரமுண்டோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. உலகத்தாரே! இந்தச் சரீரமானது எக்காலத்து மழிந்து
போகுத்தன்மையினை யுடையதேயாம். இச்சரீரத்தினை என்னகாணமாக
உண்மையென நினைத்திருந்தீர்கள் (சிவசாதனங்களுள்) ஒன்றையுமுணராத
நீங்கள் இயமனுடைய வோலை வந்ததானால் அதற்குப்பதில் சொல்ல (உங்
கட்கு) மறுமொழியுள்ளதோ. சங்கர:— (உஉ)

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர்-மல, முறித்ததும்பு முடலை
மெய்யென்று, கொண்டோ பிழைப்பதின்கையோ - அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ - சங்கர
சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. இவ்வுலகில் நம்மைபோலே வஞ்சர்கள் உளரோ ஆணவ
மலமதிகரித்துத் துளும்புகின்ற சரீரத்தினை சத்தியமென்று கண்டதானோ
இவ்விடத்துப் பிழைப்பது அந்தோ! [சிவபெருமானுடைய] திருவருள்
கோலத்தினைச் சத்தியமென்று நம்பவேண்டாமோ. சங்கர:— (உஉ)

வேண்டாம் விருப்பும் வெறுப்பும்-அந்த, வில்லங்கத்தாலே
வினையுஞ் சனனம், ஆண்டா னுரைத்த படியே - சற்று, ம
சையாதிருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே-சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. மனமே! ஆசையும் நிராசையும் கொள்ளவேண்டாம், [இ
ங்ஙனம் கொண்ட] அந்த அநர்த்தத்தினாலேயே பிறவியுண்டாகும் (ஆகலின்
இவற்றை விடுத்து ஆண்டவனாகிய (ஆசாரியன்) சொன்னவண்ணமாகவே
சிறிதும் சலியாமல் அறிவேமயமாகி யிருந்துகொள்- சங்கர:— (உச)

அறிவாரு மில்லையே வையோ - என்னை, யாரென்றறியா
தவங்கதேசத்தில், வறிதேகா மத்தீயிற் சிக்கி - உள்ள, வா
ன்பொரு டோற்கவோ வந்தேனான் றோழி - சங்கர சங்கர
சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! என்னை யின்னெனென்று உணர்வாருமில்லை
யோ அந்தோ! என்னை இன்னெனென்றுணராத சரீரமாகியதேகத்தில் (யா
தொரு) பயனின்றியே (பவக்கடல்குழந்த) காமமாகிய தீயினிலகப்பட்டு
என்னிடத்துள்ள மேலாகிய ஞானத்தினை இழக்கவோயாவ்வந்தனன். சங்
கர :— [உரு]

வந்தவரவை மறந்து - மிக்க, மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி
லாமும், இந்தமயக்கையறுக்க-எனக், கெந்தை மெய்ஞ்ஞான
வெழில்வாள் கொடுத்தான் - சங்கர சங்கர சம்பு.

எகசு தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பொ - ரை. (உலகின்கண்ணே) பிறந்ததற்கேதுவினை மறந்து மிகுதியாகிய மாதர், பொன், பூமியென்னும் மயக்கமாகிய கடலில் அழுந்துகின்ற இரத்தமயக்கத்தைச் சோதிக்க என்றனுக்கு எந்தையாகிய (ஆசாரியன்) மெய்ஞ்ஞானமாகிய அழகிய வாளினைத் தந்தருளினான். சங்கர:— (உசு)

வாளாருங் கண்ணியர்மோகம் - யம, வாதைக்கனலை வளர்க்குமெய் பென்றே, வேளானவனு மெய்விட்டான் - என்னின் மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே வாளாயுதம்போலும் கண்களையுடைய மாதருடைய ஆசையானது இயமவேதனை யென்கின்ற அக்கினியை விருத்தி பண்ணும் (இது) சத்தியமென்றே மன்மதனும் (தனது) சரீரத்தினை விட்டனன் என்னுமிடத்து மெய்கண்டோர் அச்சரீரத்தினை விடுதல் கிரமமல்லவோ. சங்கர:— (உஎ)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் - சத்த வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாகமங்கள், மதிக்கு மதனை மதியார் - அவர், மார்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மாணே - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. பெண்ணே! (பிரமனால்) உண்டாக்கப்படுகின்ற பிரபஞ்ச முழுவதும் (காரியரூபத்தினால்) கடுவெயிலிலிட்ட மஞ்சள் (சிறிதும் ஒளி செய்யாதது) போலவே யென்றுவேதம் - ஆகமம் என்னுமிவைகள் மதிக்கும் அவ்வார்த்தையை மதியாதவர்களாகிய அவர்களுடைய நெறியானது நிரோதயமாய் நன்னெறியாமோ (சொல்வாயாக) சங்கர:— (உஅ)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் - மனத், தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன், தன்மார்க்க நீதி திட்டாந்தம் - அவன், நுனந்தமான சதானந்த னன்றோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. தீயநெறியினை வாய்ந்த பெண்களிடத்துண்டாகும் மையலானது மனத்தாயுமை யுடையவர்களை தொடராதது சொல்லிவிட்டனன் [இதற்கு] இல்லறஞானியாகிய சனகராஜனுடைய நீதி நெறியே திருட்டாந்தமாகும் அச்சனகனரான் முடிவான இடையறாவின் பத்தினை யுடையவனல்லவா. சங்கர:— [உசு]

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ - உனக், கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே, நின்றாற் றெரியு மெனவே - மறை நீதியெய் மாதி நிகழ்த்தினான் ரோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! விரும்பத்தக்கன அல்லவென்றும் (வெறுக்கத்தக்கன) ஆம் என்றும் (உலகில்) உளதோ உனக்கு (அகண்டாகாரசிவபோகமெனும்) ஆனந்தம் விரும்பில் (போதசேட்டையற்று அத்திருவருளில்) அறிவுமயமாக (அசைவறச்) சிறிதுநிற்பையாயின் (அகண்டாகாரதித்தவியாபக சச்சிதநந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான்) தெரியலாமென்றே வேதநீதிகளைஎமது முதல்வன் (ஆசிரியன்) எனக்குபதேசித்தனன். சங்கர (ஈ0)

அ க வ ல் .

திரு வருண் ஞானஞ் சிறந் தருள் கொழிக்கு
 குரு வடி வான குறை விலா நிறைவே
 நின்ற வொன்றே நின் மல வடிவே
 குன்றப் பொருளே குணப் பெருங் கடலே
 ஆதியு மந்த மு மானந்த மய மாஞ்
 சோதியே சத்தே தொலை விலா முதலே
 சீர்மலி தெய்வத் திரு வருள் தனம்
 பார் முதலண்டப் பரப் பெலா நிறுவி
 அண்ட சமுதலா மெண்டரு நால் வகை
 ஏழு பிற வியிற்றாழா தோங்கும்
 அனந்த யோனி யினினம் பெறமல்க
 அணு முத லசல மான வாக் கையுங்
 கண முதலள விற்கற் பகாலமுங்
 கன் மப் பகுதித் தொன் மைக் கீடா
 இமை ப்பொழு தேனுந்த மக்கென வறிவிலா
 ஏழையு யிர்த்திள் வாழுவ மைத்தனை
 எவ்வுட லெடுத்தா ரவ்வுடல் வாழ்க்கை
 இன்ப மென வே துன்ப மிலையெனப்
 பிரியா வண்ண முரிமையின் வளர்க்க
 ஆதரவா கக்காதலு மமைத்திட்
 கேமின்றியே தேக நானென
 அறிவு போலறி யாமை யியக்கிக்
 காலமுங்கன் மமுங்கட்டுங்காட்டியே
 மேலு நாகமு மேதகுக் வர்க்கமும்
 மாலற வகுத்தனை யேலும் வண்ணம்
 அமையாக் காதலிற் சமய கோடி
 அறம் பொருளாதி திறம்படு நிலையிற்
 குருவா யுணர்த்தியொருவர்போ லனைவரும்
 தத்த நிலையே முத்தி முடி வென
 வாததர்க்கமும் போத நூல் களும்
 நிறை விற் காட்டி யேகுறை வின்றி வயங்க
 அங்கந் குறின்றனை யெங்கு மாகிச்
 சமயா தீதத் தன் மையாகி

எகஅ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

இமை யோர் முதலிய பாவரு முனி வருந்
தம்மைக் கொடுத்தித் டெம் மை யாளென
செற்றி ருக்க மா சற்ற ஞான
நல முந் காட்டினை ஞான மிலேற்கு
நிலை யுந் காட்டு தனின்ன ருட் கடனே.

இ - ன். திருவருள் ஞானம்சிறந்து - திருவருள் ஞானம்பெருகி, அரு
ளுக்கொழிக்கும் - திருவருளினேப் பொழிகின்ற, குருவடிவான - ஆசாரியகோ
லங்கொண்டெழுந்தருளிய, குறைவு இல்லா - (ஒருவகையினும்) குறைவி
னையடையாத, நிறைவே - (எங்கும்) பூரணமே, நின்ற-(வியாபகமாக) விருந்
த, ஒன்றே - ஒருபொருளே, நின்மலவடிவே - மலராகிதமானவருவே, குன்ற
(எவ்வகையினும்) குறையாத, பொருளே - வந்துவே. குணப்பெருங்கட
லே - (முக்குணங்களைக்கடந்து எண்) குணமாகப் பெருகிய சமுத்திரமே,
ஆதியும்-(தேவரீர் எனக்குத்தோன்றிய) முதலிலும், அந்தமும் - (தேவரீர்
என்முன்மறைந்த) முடிவிலும், ஆனந்தமயம் ஆம் - சிவானந்தவடிவாகத்தோ
ன்றிய, சோதியே - (அருட்பெருஞ் சோதியே, சத்த - ஒருபடித்தாயுள்ள
பொருளே, தொலைவு - (எண்ணிவிட்டு) நீங்குதல், (இல்லா - எக்காலத்தும்)
இல்லாத, முதலே - (யாவற்றிற்கும்) முதன்மையானவனே, சீர்மலி (மங்
களத்தால்) சிறப்புமிருந்த, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையுள்ள, திருவருளாத
றால் - திருவருளினாலே, பார்முதல்-பூமிமுதலாக, அண்டப்பரப்புஎல்லாம் -
அண்டவிரிவை முழுவதும், நிறுவி - நிலையுறச்செய்து, அண்டசம்முதலாம் -
முட்டையிலுற்பத்தியாவன முதலாகிய, எண்டரும் - (உற்பீசம், சராபுசம்,
சுவேதசமாகிய) எண்ணினையுடைய, நால்வகை - நாலுவகைத்தோற்றங்க
ள், எழுபிறவியில் - (தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன
தாவரம் ஆகிய) எழுபிறப்புக்களில், தாழாது - தங்கியிராமல், ஒங்கும் - அ
திகரித்த, அனந்தயோனியின் - எண்ணிக்கையிலடங்காதயோனிகளில்,
இனம்பெற - (அவ்வவ்) இனத்தினையடைந்து நிறையவும், கணம்முதல்
கணநேரமுதலாகிய, அளவின் - அளவினைவாய்ந்த, கற்பகாலமும் - கற்பகா
லத்தனவும், கணப்பப்பகுதி - கண்மவேறுபாட்டின், தொன்மயக்கு - (சென்மார்
திரங்களில் விளைந்த) பழமைக்கு, ஈடா - ஏற்ப, இமைப்பொழுதேனும் -
இமைநேரமாயினும், சமக்கு என - தமக்கென்று, அறிவு இல்லா - (சுதந்த்
ர) அறிவு இல்லாத, ஏழை (அருட்செல்வமில்லாத) ஏழைகளாகிய, உயிர்,த்
திரள்-ஆன்மகோடிகள், வாழ் (உலகில்) வாழும்படி, அமைத்தனை - அமைத்
திருக்கின்றனை, எவ்வுடல்-எவ்வகையான சரீரத்தினை, எடுத்தார் - எடுத்தார்
கள், அவ்வுடல்- அவ்வகையான சரீரத்தோடுகூடி, வாழ்க்கை - வாழும்வாழ்க்
கையை, இன்பம்எனவே-அதுவே) சுகமென்று நினைத்தே. துன்பமிலை எ
ன-, (வேறு) துன்பம்இல்லையென்று, பிரியாவண்ணம் - (அவ்வாழ்க்கையைவி
ட்டு) நீங்காவகை, உரிமையின்-சொந்தம்பாராட்டி, வளர்க்க - வளர்க்க, ஆக
ரவாக-ஆதரவாம், காதலும் (அவ்வாழ்க்கையில்) ஆசையும், அமைத்திட்டு
அமைத்து, ஊகம்இன்றியே-யுத்தியில்லாமலே, தேகம்-சரீரமானது, நான்

என - (ஆன்மாவாகிய) நான் என, அறிவுபோல் - ஞானமடைந்ததுபோல, அறியாமை இயக்கி - அஞ்ஞானத்தினை விளங்கப்பண்ணி, காலமும் - காலப்பரயகுபாட்டையும், கண்மமும் - வினையப்பாகு பாட்டையும், கட்டும் - (அவற்றிற்குரிய) நியமத்தையும், காட்டி - காண்பித்து, மேலும் - இன்னமும், நரகமும் (அவ்வவற்றின்பயனுருவாயமைந்த) நரகவிசேடங்களையும், மேதகு - மேன்மை பொருந்திய, சுவர்க்கமும் - சுவர்க்கவிசேடத்தையும், ஏலும் வண்ணம் - பொருந்தும்வகை, மால் அறமயக்கமற, வகுத்தனை-வகுத்தருளினே அமையாக்காதலின் - அடங்காத ஆசையினை யுடைய, சமயகோடி - எண்ணில்லாச்சமயங்களையும், அறம் பொருள் ஆதி - தருமார்த்த முதலியவைகளையும், திறம்படு நிலையின் - உறுதியாகிய நிலைமையால், குருவாயுணர்த்தி - ஆசாரியராகவந்து அறிவுறுத்தி, ஒருவர்போல் ஒருவரைப்போலவே, அனைவரும் - எல்லாச்சமயத்தினரும், தத்தம்நிலையே - தங்கள்தங்கள் சமயமுடிவுகளே, முத்தி முடிவு என - மோட்சமுடிவென்று, வாத தர்க்கமும் - தர்க்கவாதங்களும், போதநூல்களும் - (அவரவர்கள் கன்மத்திற்கேற்ற) அறிவுநூல்களும், நிறைவிற்காட்டி - பூரணமாகக்காட்டி, குறைவு இன்றி - (தங்கள்மனதில்) குறைவுகளில்லாமல், வயங்க - விளங்கும்படி, அங்கங்கு - அவரவர் சமயங்களில், நின்றனை - (அவரவர்கள் எண்ணப்படி) எழுந்தருளினே, எங்கும்ஆகி - எவ்விடத்தும் வியாபித்து, சமயாதீதத்தன்மையாகி - சமயங்களையெல்லாங்கடந்த தன்மையுடையவனாகி, இமையோர்முதல் யாவரும் - தேவர்முதல் யாவர்களும், முனிவரும் - முனிவர்களும், தம்மை - தங்களை, கொடுத்திட்டு - (அடிமையாகச்) சமர்ப்பித்து, எம்மை - அடியேங்களை ஆள் என-ஆட்கொண்டருளவேண்டுமென்ன, ஏசுத்திருக்க - (அருட்போனகமின்றி) இளைத்திருக்க, அவர்களுக்கு) மாசு அற்ற - குற்றமற்ற, ஞானநலம் - சிவஞானநிலையாகிய) ஞானம், இல்லேற்கு-இல்லாதவனாகியஅடியேனுக்கு, நிலையும், (என்பக்குவத்திற்கேற்ற) திருவருணிலையும், காட்டுதல்-கூட்டிவைத்தல், நின்-தேவரீருடைய, அருள் - திருவருளினுக்கு, கடன், கடமையாகும்.

வண்ணம்.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி—முறைபிற ழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப—விமலம தாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று — ளறிவினர் காண
—ஞானவெளியிடைமேவுமுயிராய்,

௭௨௦ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

இ - ன். அருவமானவைகள் என்று சொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல் உருவமானவைகள் என்று சொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல் உள்ளே யிருப்பது வெளியே (யிருப்பது என்று சொல்வதற்குமிடம்) இல்லாமல் நியதியில்தப்பாமல், (தனக்கெனவோ) ரடையாளமும், (தனக்கெனவோர்) குணமும் இல்லாமல் (குறைந்திருந்து) நிறைதலும். (நிறைந்திருந்து) குறைதலுமில்லா போக்குவரவில்லாமலுயர்ந்து, (பசுபாசங்களைக் காட்டிலும்) மேன்மையுறவளர்ந்து இலாபம் இலாபமென்று மனத்தினினைக்கின்ற அறிஞர்கள் (திருவருளைக்கொண்டு) தரிசிக்கும்படி சிதாகாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமான்மாவாகி,

அனலொன் றிடவெறிந்து புனகமண் டிடுவதென்று
புனலொன்றிடவமிழந்து—மடிவிலதூதை
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றொ—ரியல்பினதாக்கும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவனென் பதுவுமன்றி
அதுவென் பதுவுமன்றி—யெழில்கொடு லாவும்
—ஆருநிலையறியாதபடியே,

இ - ன். (அப்பரமான்மா) அக்கினிசூழ எரியாநின்று புகைமிகுவது மல்ல, நீரானதுசூழ அதனுள்ளமுந்தி அழிதலில்லாதது, காற்றோமோதும் போது மேலெழும்பி அசைவினையடைவது மல்ல, உயுத்தத்தினால் மடிவதுமல்ல, (எக்காலத்தும்) ஒரேதன்மையுடையதாகும், அவன் என (ஆணைச் சுட்டியறிவதற்கு) ஏலாமலும், அவன் எனப் (பெண்ணாகச் சுட்டியறிவதற்கு) ஏலாமலும் அதுவென (அலியாகச் சுட்டியறிவதற்கு) ஏலாமலும் எத்தகையினரும் (அப்பரமான்மாவின்னுண்மை) நிலைமையையறியா வண்ணம் (திருவருளாகிய) அழுகுகொண்டு சஞ்சரிக்கும்.

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
எவையுந் தனுளடங்க—வொருமுத லாகும்
உளதென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழுவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருந் கவலைகொண்டு சமயங்களில் விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயு மாறு
—கூறரிய சகமாயையறவே,

இ - ன். இருள் (போன்றது) என்பதும் அல்லாமல், (பூத) ஒளி (போன்றது) என்பதும் அல்லாமல், எத்தகைபொருள்களும் தனது வியாபகத்துள்ளே தங்க, ஒப்பற்ற (தனிமுதற்பொருள் ஆகும், (புறச்சமயத்தினர்க்கு (உள்ளது என்பதுமல்லாமல் (அகச்சமயத்தினர்க்கு) இல்லது என்பதுமல்லாமல், உலகமனைத்தும்வணங்கும்படியிருந்தபிரமன் (விண்டு) முதலா

னோர்கள் யாவரும் கவலைகொண்டு புறச்சமய நெறிகளாகிய (குழிகளில்) வீழ்ந்து அலையும்போது (அவர்போட்டு) இரக்கம்புரிந்து கிருபைபண்ணும்வகை சொல்லற்கரிய பிரபஞ்சமாயையானது நீங்கும்படி,

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் நிரளிணின்று
மறிவொன் நெனவிளங்கு—மூபயம தாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி—ஒருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந்தனை யிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடி வாகும்
—யாதுபரமதைநாடியநிரீ,

இ - ள். எனது என்னும் (மமகாரத்தை) வெறுத்த அறிவின் கூட்டத்தில் நின்றும் சிவஞானமொன்றே யெனப்பிரகாசிக்கின்றது இரண்டாக அறியும் தன்மையுடையது மல்ல (அனன்னியமாக) நீங்கும் தன்மையையுடையதுமல்ல, அசரம் சரம் என்னும் (இருவகைப் பிரபஞ்சத்தினும்) ஒரே தன்மையுடையதாகி எக்காலமும் வியாபகமாக விருப்பது எந்தப்பொருள்? மனத்திற்கெட்டாத பொருள் எது? மிகுந்த சுபம் வாய்ந்த ஆனந்த சொரூபமாகிறது எது? (அது எந்தப்) பரம்பொருளோ (அந்தப்பரமானமாவை ஆன்மாவாகிய) நீவிரும்பி யுணர்க்கடவாய்,

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுகினை வாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரித மூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி பிரவும் பகலுமின்சொல்
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழகாக
—மாலேவகை பலசூடியுடனே.

இ - ள். மங்கைப் பருவங்கொண்டு விளங்குகின்ற இளம்பெண்கள் (அவர்களுக்குள்ள இயற்கை குணத்தால்) ஆரம்பிக்கின்ற வஞ்சகச் செயலில் முழுக்கிக் கெட்ட எண்ணத்தை யுடைத்தாகி, வலையின் கண்ணே சிக்கிக்கொண்ட மானையொத்துப் பரவசமுற்றுச் (சொல்லு) மொழியில் உறுதியில்லாமல் அந்த மங்கையர்களுடைய அதராயிர்த்ததை உண்ணுந் தொழிலுக்கு இசைந்து இராக்காலத்தும் பகற்காலத்தும் அம்மங்கையருடைய மதுரவசனமிர்த்ததைப் பாணம்பண்ணி நிச்சயித்து அம்மங்கையர் கூந்தலுக்கு அழகுண்டாகும்படி பல மலர்மாலை வகைகளைத் தரித்து உடனே,

பதுமர் தனையிசைந்த முலையென் றதைபுகந்து
 வரிவன் டெனவுழன்று—கலி லெனவாடுஞ்
 சிறுகண் கிண்சிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கும்
 ஒலிநன் றெனமகிழ்ந்து—செவிகொள நாகி
 பசுமஞ் சளின்வியந்த மனமுந் திடமுகந்து
 பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையி னூடு
 —காலின்மிசைமுடிசூடிமயலாய்,

இ - ள். தாமரையினரும்பினை யொத்த தனமென்று அதனை விரும்பி
 இரேகையையுடைய வண்டினைப்போல அதனைச்சூழ்ந்தலைந்து கலில் என்று
 சத்திக்கும்படி அசைந்தாடுகிற சிறிய கிண்கணிகளும் சிலம்புகளும் அலங்கரி
 க்கப்பட்ட தண்டைகளும் சத்திக்கிற தொனி (காதினுக்கு) அழகியதென்று
 களிப்படைந்து செயலியேற்க மூர்கானது பசுமையாகிய மஞ்சளினுடைய
 புகழ்த்தக்க பரிமளத்தினையும் அதின் மீது சிரம்வைத்து மயக்கங்கொண்டு,

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென்பதைமறந்து
 மதனன் சலதிபொங்க—விரணம தான
 அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டெவளைந்து
 சுரதஞ் சுசமிதென்று—பரவசமாகி
 மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும்விஞ்சி
 வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதி சோர
 —வானரமதெனமேனி திரையாய்,

இ - ள். (அம்) மயக்கத்தினின்றும் (சிறிது) தெளிவு முண்டாகிச் சிவ
 கதி யென்பதனை மறந்து காமக்கடல் பொங்க (அறிஞர்கள்) இரணமென்று
 எண்ணத்தகுந்த (அல்குலாகிய) அளிந்தபுண்ணை நெருங்கித்தங்கள் விரல்களி
 னால் மிகவும் பரிசித்து புணர்ச்சியாகிய இது இன்பமென்று பரவசப்பட்டுக்
 கலையில் மிஞ்சி எந்நாளும் விருத்தியடைகின்ற சந்திரன் (நாளுக்குநாள்)
 கலைகுறைந்தாற்போல அறிவுசோர் தலையடைய, சரீரம் குரங்கினுடைய
 போன்று திரைந்து,

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
 வரவுஞ் செயலழிந்து—னிருமலு மாகி
 அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
 முகமுங் களைகளின்று—சரியென நாடி

மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன்வரும் வேளை
—வதுதுணைபழிகாரமனமே.

இ - ள். வயது முதிர் இரத்தவலிவால் (அடங்கியிருந்த) வியாதிகளும்
மேலெழுந்து அதிகவிரைவாக வருதலும் (இயற்கையாக விருந்த) செய்கை
யற்று உள்ளே இருமலும் உண்டாகி, அன்னமுட்கொள்ளுதலு மில்லாமல்
கண்களும் ஒளிமழுங்கின, முகமும் அழகு குன்றி, (இனி) முடிவுதானென்று
ஆலோசித்து மனைவியும் சுகமனுபவித்தபோது உடனனுபவிக்கச்சூழ்ந்த சுற்
ற்றும் நடுநடுங்கிப் பெருங்குரவிட்டழக கரிய நிறத்தையுடைய இயமனானவன்
நம்மை நாடிவருகின்ற சமயத்தில் நமக்குத் தோன்றாத துணையாகவிருந்து
காத்துக்கொள்வது யாது (குற்றலத்துறை கூற்றன்ல்லாமல்), எனக்குப்பழி
யினை விளைவிக்கிற நெஞ்சமே

ஸ்ரீ மத்

தாயுமான சுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டி னுக்கு

அறுபான்மும்மை

நாயன்மார்களி லொருவராகிய வாயிலார்

நாயனார் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித

சித்தாந்த வைதிக சைவபிரவர்த்த காசாரியரும், மதுரைத்

தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானும்,

சென்னை

மெய்கண்ட சந்தானசபை

அக்கிராசனாதிபதியுமர்கிய சித்தாந்தசரபம்

அஷ்டாவ தானம்

பூவை - கலியாண சுந்தரர்

திருவருளை முன்னிட்டியற்றிய

மெய்கண்ட விருத்தியுரை

முற்றிற்று.

சுபம்.

அருள் வாக்கிய அகவல்

ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளுடைய

மாணக்கராகிய

அருளையென்பவர்

மேற்படி:சுவாமிகளைத் துதி செய்தது.

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரண
மொருவரு மறியா மொருதனிச் சித்து
நவந்தரு பேதமாய் நாடக நடித்துப்
பவந்தனை நீக்கிப் பரிந்தருள் பராபரம்
கண்ணுங் கருத்துங் கதிரொளி போல
நண்ணிட வெனக்கு நல்கிய நன்மை
யொன்றாய்ப் பலவா யொப்பிலா மோனக்
குன்றாய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்ற
மண்ணையும் புனலையும் வளியையுங் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்திலா வித்து
பந்த மனைத்தையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட் புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
விள்ளொணு ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளைகொண் டுண்ணக் குறைவிலா நிறைவு
தாட்டா மரைமலர்த் தாணினைப் பவர்க்குக்
காட்டா விற்பங் காட்டிய கதிரிலை
வாக்கான் மனத்தான் மதித்திட வரிதென
நோக்கா திருக்க நோக்கிய நோக்க
மாதியா யறிவா யகண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்து துலங்கிய தோற்றம்
பரவெளி தன்னிற் பதிந்தவென் னுளத்தின்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளஞ்
சுட்டுக் கடங்காச் சோதி யடியார்
மட்டுக் கடங்கும் வான்பெருங் கருணை
யெல்லைக் கடங்கா வேகப் பெருவெளி

தில்லைப் பொதுவிற் றிருநடத் தெய்வம்
 வாதலு ரெந்தையை வரிசையாய் விழுங்கும்
 போதலூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்கு
 சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லார்
 திகழவே காட்டுஞ் சின்மய சாக்ஷி
 செழுந்தமி ழுப்பரைச் சிவலிங்க மாநி
 விழுங்கிய ஞான வித்தகவேழ
 மெழிறரு பட்டினத் திறைவரை யென்று
 மழிவிலா விலிங்க மாக்கிய வநாதி
 சாந்தபூமி தண்ணுருள் வெள்ள
 மார்ந்த நீழ லசையாக் ககனம்
 பரவுவார் நெஞ்சிற் பரவிய மாட்சி
 யிரவுபக லற்ற வேகாந்தகாட்சி
 யாட்சிபோ விருக்கு மகிலந் தனக்குச்
 சாக்ஷியா யிருக்குந் தாரகத் தனிமுத
 லாணும் பெண்ணும் மலியுமல் லாததோர்
 தாணுவாய் நின்ற சத்தாந் தனிச்சுட
 ரெள்ளு மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
 யுள்ளும் புறம்பு முலாவிய வொருபொரு
 ளளவிலா மதந்தொறு மவரவர் பொருளென
 வுளநிறைந் திருக்கு மொருபொற் பணிதி
 துள்ளு மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்
 கொள்ளு மோனவாள் கொடுத்திடுமரசு
 பெரிய பேறு பேசாப்பெருமை
 யரிய வரிவை யளவிலா வளவு
 தூரிய நிறைவு தோன்றா வதீதம்
 விரியுநல்லன்பு விளைத்திடும் விளைவு
 தீராப் பிணியாஞ் செனனமறுக்க
 வாரா வரவாய் வந்த சஞ்சீவி
 யாலைக் கரும்புபா கமுதக் கட்டினீள்
 சோலைக் கணிபலாச் சுகைத விக்கணி
 பாங்குறு மாங்கனி பாறேன் சருக்கரை
 யோங்குகற் கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க் கூட்டி
 யருந்திய ரசமென வறிஞர் சமாதியிற்
 பொருந்திய விற்பம் பொழிசிற்பு கோதய
 மெங்கணு நிறைந்த வியல்பினை யெனக்குச்
 செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்

தன்னையறி வித்துத் தற்பர மாசி
 யென்னுளத் திருந்தரு னேக நாயக
 னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
 முடியடி யிதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
 மெய்யலான் மற்றவை மெய்யல வெல்லாம்
 பொய்யென வறியெனப் புன்னகை புரிந்தோ
 னருளும் பொருளு மபேதமா யிருந்து
 மிருதிற் றென்னு மியலுமுண்டென்றோ
 னருளுனக் குண்டேலருளும் வெளிப்படும்
 பொருண்மயந் தானே பொருந்துமென் றுரைத்தோன்
 சத்தசத் திரண்டு தன்மையுந் தானே.
 யொத்தலாற் சதசத் துனக்கென வுரைத்தோ
 னாவ மறாவிடி னருளுற தென்னக்
 காணரு நேர்மையாற் காணவே யுரைத்தோன்
 சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழிக்கும்
 கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ள
 லுளதில தெனவு முறுதலான் மாயை
 வளமில் தெனவும் வகுத்தினி துரைத்தோ
 னில்லறத் திருந்து மிதய மடக்கிய
 வல்லவன் றானே மகாயோகி யென்றோன்
 துறவறத் திருத்துஞ் சூழ்மனக் குறங்கொன்
 றறவகை யறியா னஞ்ஞானி யென்றோ
 னிறவா மனந்தா னிறக்க வுணர்த்திப்
 பிறவா வரந்தரும் பேரறி வாள்
 னத்தன தருளா லனைத்தையு மியக்குஞ்
 சத்தமா மாயையின் றோற்றமென் றுரைத்தோ
 னிருண்மல மகல விசைந்ததி லமுந்தும்
 பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்றோன்
 வீறு சிவமுதல் விளம்பிய படியே
 யாறு மனதையென் றறிஞருக் குரைப்போன்
 கொல்லா விரதங் குவலயத் தோர்க
 ளெல்லாம் பெறுமினென் றியம்பிய தயாநிதி
 தருமமுந் தானமுந் தவமும் புரிபவர்க்
 குரிமையா யவரோ நெவு கலப்பவன்
 மன்னுயிர் போலத் தாணியின் மருவிய
 மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
 களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிகடமக்குந்

தெளிவுவந் துறவருள் செய்திடுந் திறத்தோன்
 தான்பெறும் பேறு சுகமெலாம் பெறவே
 வான்பெருங் கருணை வழங்கிய மாரி
 தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
 யஞ்சலென் றுஞ் சிறந்த சுகாமணி
 சீவகோடிகளுஞ் சித்தர் கோடிகளு
 யாவரும் புகழ் யாவையு முணர்ந்தோன்
 யானென தென்னா விழைவெனம் பெருமான்
 ருனவ னாகிய தலைவனெங் கோமா
 னருண கிரியார்க் காறு முகன்சொலும்
 பொருணல மல்லது பொருளெனமதியான்
 பூத முதலாப் பொலிந்திடு நாத
 பேதமுங் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
 மூலா தாரமும் முதலா யுள்ள
 மேலாதாரமும் வெருவெளி கண்டவன்
 மண்டல மூன்றிலு மன்னிய வருவிலுங்
 கண்டவை யத்திலுங் கடவுளாய் நின்றோன்
 பகர்சம யந்தோறும் பரமே யிருந்து
 சுகநடம் புரியுந் தொழிலெனச் சொன்னோன்
 பேதவ பேத பேதா பேத
 போத மிதுவெனப் புகன்றிடும் புண்ணிய
 னதுநா னெனவே யாற்றிடு மனுபவஞ்
 சதுர்வே தாந்தத் தன்மையென் றுரைத்தோ
 னல்லும் பகலு மறிவா னோர்க்குச்
 சொல்லும் பொருளுஞ் சுகமையெனச் சொன்னோன்
 சுதனே குருவாஞ் சுவாமிநா யகற்கெனி
 னதிக மெய்ஞ்ஞான மல்லவோ வென்றோ
 னேசயோ கத்துறு நிருபரெல் லாந்தொழு
 மிராஜயோ கத்திறை யிராஜயோ கத்தான்
 பொறுமை தெளிவு புனித வாசார
 மறுவிலா வண்மை வார மியற்கை
 தண்ணமர் சாந்தத் தயங்கிய கீர்த்தி
 யெண்ணெண் கலைபயி விணையிலாக்கல்வி
 நல்ல விரக்க நடுநிலை சத்திய
 மில்லை யென்னும லெவர்க்குந் தருங்கொடை
 நற்குண னெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
 சிறகுண வாரி திருவருட் செல்வன்

கரமே லெடுத்துக் கருத்துற வணங்கிப்
 பரமே புனக்குப் பரமெனப் பசுர்ந்தோ
 னூலடி மேவு மரசினை யடுத்தே
 சீலமெய்ஞ் ஞானந் தெளிந்தன னென்னவுஞ்
 சித்த மெனனி திடசித்த மாக
 வைத்த நிலையின் வளர்ந்தன னெனவு
 மூலன் மரபின் முனைத்த மெனனிதன்
 பாலன்யா னெனவும் பரிவொடும் பசுர்ந்தோன்
 வடமொழி யியற்கையின் மகிமைவைய புணர்ந்து
 திடமுற மூப்பொருட் டிறத்தையுந் தெளிந்து
 கண்டமு தென்னக் கணிரசு மென்னத்
 தண்டமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
 சித்தியு முத்தியுஞ் சிறந்தருள் கொழிக்கு
 நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்
 பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
 லாடியு மரற்றியு மசங்குழை வெய்தியு
 முடலங் குழைய வுரோமஞ் சிலிர்ப்பப்
 படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
 பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரதனித்
 தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
 யோய்ந்த பம்பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
 மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
 சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
 யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
 புண்ணுக் குறவே யுருகியே சற்றுத்
 தண்ணமர் பொழியுந் தழுதழுக் திடவே
 புள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
 வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருக்கிக்
 கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
 சென்றுசென் றோடித் திகைப்பதுபோல
 வென்புநெக் குடைய விருகரங் குவித்துப்
 புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென
 வுணர்ந்துணர்ந் தன்பா புவகைமேற் கொண்டினிக்
 கணம்பிரி யேனெனக் கருதியே குறித்துத்
 திருவுரு வெல்லார் திருநீ றிலங்க
 விருகர நனின் மியன்முடி குவித்துப்
 பூரண சந்திரன் போலொளி காட்டுங்

காரண வதனங் கவின்குறு வெயர்வுற
 விளரிலா வெனவே யிலங்கிய சிறுநகை
 தளதள வென்னைத் தயங்கி யெழில்பெற
 வித்தன்மை யெல்லா மிசைந்து மிவனருள்
 சித்தெனச் சிவகதி தேர்ந்தவரு ரைப்பப்
 பாத்திர மாடப் பரிவுட னாடிச்
 சாத்திரங் காட்டித் தயவுசெய் தருளும்
 வல்லவ னெனவே மன்னுயிர்க் காக
 வெல்லையி லன்ப னிவனென விளங்கி
 யீனவுலகத் தியற்கைபொய் பென்றே
 ஞான தூன் மெய்யென நவின் றினி திரங்கிக்
 கேவல சகலங் கீழ்ப்பட மேலாய்.
 மேவருஞ் சுத்த மெய்யினை நல்க
 வருவே யுருவுகொண் டவனியில் வந்த
 பொருளே யிவனெனப் பொலிந்திடும் புனிதன்
 சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மென்பது
 மெய்வளர் ஞானம் விளக்குமென் றிசைத்தோன்
 கதிர்விழி யொளியுறக் கலத்தல்சித் தாந்த
 விதிமுறை யாமென விளம்பிய மேலோன்
 முடிவினி லாகம முறைமையி னுண்மையை
 யடியரைக் குறித்துரைத் தருளிய வண்ணல்
 சிதம்பர நேர்மை திறமா வுரைத்திறை
 பதம்பர வெனப்பகர் பரமமடியஞ் ஞானி
 முத்திபஞ் சாக்கர முறைமையி லயிக்கியஞ்
 சத்திப மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோ
 னஞ்செழுத் துள்ளே யனைத்தையுங் காட்டியென்
 நெஞ்சழுத் தியகுரு நீதி மாதவ
 னெல்லா நிறைந்த விறைவன் செயலெனக்
 கல்லா வெனக்குங் கருணைசெய் கடவுள்
 குருவரு ளாலே கூடுவ தல்லாற்
 றிருவரு ஞானதெனத் தெரிந்திட வுரைத்தோன்
 குருவுரு வருளெனக் கொண்டபின் குறையாப்
 பொருண்மய மாமெனப் புகன்றிடு போத
 னெந்தமூர்த் திகளையு மெழிற்குரு வடிவெனச்

சிந்தையிற் றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க் குரைத்தோன்
 சதாசிவ மென்றபேர் தான்படைத் ததுதா
 நெதாவதே பொருளென் றெடுத்தெடுத் துரைத்தோன்
 கல்லாணை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ
 நெல்லாம் வல்லசித் தெம்மிறை யென்றோ
 நெவ்வுயிர் தோறு மிறைமே வியதிநஞ்
 செவ்விய பிரம்படி செப்பிடு மென்றோ
 நெவ்வண மெவரெவ ரிசைத்தன ரவரவர்க்
 கவ்வண மாவனெம் மானென வறைந்தோ
 நொருபாண னுக்கே யொருசிவ னுட்படின்
 வருமடி யார்திறம் வழுத்தொணு தென்றோன்
 சிவனடி யாரைச் சிவனெனக் காண்பவ
 நெவ்வனவன் சிவனே யென்றெடுத் துரைத்தோன்
 விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
 கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோ
 னிருசொல் லுரையா தியானின்ப மெய்த
 வொருசொல்லுரைத்த வுயர்குண பூதர
 னத்துவா மார்க்க மாறையு மகற்றித்
 தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்
 றிருமகண் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
 வருமுணர் வாளன் மருளிலா மனத்தா
 நெண்ணிய வெண்ணமெல் லாந்தெரிந் தெனக்குத்
 தண்ணருள் செய்தவன் றூயு மானவ
 நொருமொழி பகர்ந்த வுதவியா லவன்ற
 னிருபத முப்போ திறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடலகரதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அ		அத்தாவி	698	அவனே	394
அகண்ட	350	அத்துவா	682	அவ்வயிர்	693
அகத்தா	623	அத்துவித	633	அழுக்காற்றா	633
அகமேவு	647	அத்துவிதமா	10	அழுக்கார்ந்த	475
அகரவு	60	அத்துவிதம்	412	அளியுங்கனி	485
அங்கமே	621	அத்துவிதவத்	452	அள்ளக்குறை	703
அங்கிங்	1	அத்துவிதவனு	691	அறிந்தவறி	524
அங்குமிங்	704	அந்தகனு	667	அறியாதறி	690
அங்கை	62	அந்தகாரத்	36	அறியாதவெ	472
அஞ்சலஞ்	608	அந்தக்கரணம்	670	அறியாதா	614
அஞ்சமுக	657	அந்தக்கரணமு	604	அறியாமைசா	499
அஞ்செழு	693	அந்தக்கரணமே	627	அறியாமைமே	490
அடக்கிப்புல	711	அந்தமுட	647	அறியாமையீ	644
அடிகளாடி	667	அந்தணர்	308	அறியாயோ	506
அடிமுடிகா	676	அந்தரத்	679	அறியாவறி	686
அடிமுடியு	326	அந்தோவீத	274	அறியுந்தா	402
அடியெனு	372	அப்பானென்	631	அறிவாகி	284
அடுத்தவி	622	அப்பாவென்	594	அறிவாரு	581
அடையார்	486	அப்புமுப்பு	612	அறிவிப்பா	627
அண்டபகிரண்ட	25	அப்பொருளு	496	அறிவிலறி	505
அண்டபகிரண்டம்	637	அம்மாவீ	588	அறிவிற	376
அண்டபகிரண்டமு	698	அரசேகின்	567	அறிவையறி	686
அண்டபின்	631	அருமறையின்	53	அறிவோட	686
அண்டமனை	607	அரும்பொனே	188	அற்பமான	495
அண்டமுடி	193	அருவருவ	675	அம்மவர்	684
அண்டமுமா	415	அருவென்பன	585	அனந்தபத	265
அண்டரண்டகோ	677	அருளாகி	627	அனைத்து	603
அண்டரண்டம்	709	அருளெலா	361	அன்பருக்	712
அண்டருக்கு	674	அருளையோ	531	அன்பரெல்	628
அண்டனே	703	அருள்பழு	270	அன்பர்பணி	613
அண்ணலே	348	அருள்வடி	430	அன்பாற்	604
அதுவென்றா	288	அல்லலார்	304	அன்பின்	180
அதுவென்று	343	அல்லலெல்	638	அன்பைப்	592
அத்தனென்	709	அல்லம்பகலும	508	அன்றந்த	631
அத்தனே	346	அல்லம்பகலுமக	703	அன்றதால்	398
அத்தனைச்	457	அல்லம்பகலுமு	603	அன்றுமுத	294
அத்தானின்	699	அல்லம்பகலும்	480	அன்றெனச்	363
		அவனன்றி	197	அன்றோவா	575

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அன்னேய	199	ஆதியாம்வா	701	இகமுழுது	493
அன்னேபோ	710	ஆத்திரம்வந்	488	இக்காயம்	628
அன்னேயப்	341	ஆயிரஞ்சொ	619	இக்கற்றபடி	138
அன்னேயிலா	559	ஆயுங்கலை	479	இடத்தைக்	425
		ஆயுமறி	290	இடமொரு	368
ஆ		ஆரணங்	494	இடம்பெறு	485
ஆகத்தை	655	ஆரணமாக	469	இடம்பொரு	322
ஆகார	264	ஆரணமார்க்	367	இடம்வான	520
ஆகியசம்	278	ஆரணமு	675	இடைந்திடை	391
ஆக்குவை	515	ஆரறிவா	591	இந்தநா	597
ஆக்கை	68	ஆரமைகண்	539	இந்தநிரு	518
ஆங்காரம்	601	ஆராயும்	22	இந்தவெளி	630
ஆங்காரமா	118	ஆராரென	240	இந்திர	51
ஆங்காரமெ	666	ஆராரு	688	இப்பிறவி	234
ஆங்கென்று	579	ஆராவமி	405	இம்மானில	688
ஆசனமூர்த்த	693	ஆராவமுத	708	இம்மையள	221
ஆசைக்கோ	42	ஆராவமுதே	467	இயல்பென்று	273
ஆசைக்குழ	700	ஆராவமுதே	591	இரக்கமொடு	590
ஆசையுன்	625	ஆரிருந்தென்	608	இரப்பர	408
ஆசைநிகள	92	ஆருடனே	685	இரவுபக	600
ஆசையெனு	407	ஆருமறி	647	இருக்காதி	708
ஆடலையே	690	ஆலம்படை	475	இருநிலமா	384
ஆடாமலோய்	237	ஆவாவென்ற	570	இருநிலனாய்	684
ஆடியோய்	620	ஆவக்குளாவி	647	இருப்பா	528
ஆடுகறங்கா	697	ஆவத்துணை	707	இருப்பை	340
ஆடுங்கறங்கு	487	ஆவியேயுனை	330	இருவரே	364
ஆடுவதும்	611	ஆழாழிகரை	40	இல்லாத	618
ஆணவத்தை	674	ஆழாழியென்	665	இல்லையிலை	286
ஆணவத்தோ	691	ஆழித்தரும்	596	இல்லையு	336
ஆணிலே	151	ஆழந்தா	625	இல்லையென்	307
ஆண்டரின்	637	ஆழந்துநினை	662	இவ்வுடம்பு	697
ஆண்டான்	691	ஆருனகண்	647	இறப்புப்பிறப்	712
ஆதிகால	626	ஆறுசமய	656	இற்றவரை	624
ஆதிக்க	101	ஆறுளொன்	659	இனையகருணை	512
ஆதிப்பி	700	ஆறுத்திலங்	462	இனியகருப்பு	524
ஆதியந்தந்	625	ஆற்றப்பட்டா	615	இனியேதெம	223
ஆதியந்தங்	671	ஆனந்தங்கதி	356	இன்பக்கட	377
ஆதியந்தங்	58	ஆனந்தமான	621	இன்பபிட்டை	636
ஆதியந்தநீ	657	ஆனந்தமோ	522	இன்பநிரு	641
ஆதியந்தமல்லாத	685	ஆனபுற	667	இன்பமய	531
ஆதியந்தமல்லாவ	677	ஆனமான	342	இன்பருள	648
ஆதியந்தமெ	267	ஆனலம்	580	இன்றுதி	597
ஆதியனாதி	710			இன்றுன	338
ஆதியாய்நடு	394	இகபாரு	48	இன்றென	306

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
இன்றோ	614	உள்ளேபொரு	625	எங்கேயெங்	578
இன்னமுது	178	உள்ளமறியா	623	எங்ஙனே	344
இன்னம்பிற	229	உள்ளமறியா	595	எச்சிலென்று	604
ஈ		உள்ளம்	360	எடுத்ததேக	360
ஈ		உள்ளும்பிற	695	எடுத்ததேகம்	537
ஈராக	645	உறவுடலை	154	எட்டத்தொ	688
ஈனந்தருநா	671	உற்றதுணை	315	எட்டுத்திசை	640
ஈனந்தரும	593	உற்றவேகோ	365	எட்டுத்திசை	671
ஈனமில்லா	673	உற்றறியும்	594	எண்ணிசை	609
உ		உற்றுணர்	418	எண்ணமறி	599
		உற்றுநினை	599	எண்ணமு	614
		உற்றுற்று	597	எண்ணரிய	145
உடம்பறியு	669	உனக்குநா	385	எண்ணரிய	660
உடலைப்பழி	505	உனக்குவமை	641	எண்ணுததெ	463
உடல்குழைய	137	உன்மனிக்கு	347	எண்ணுதவெ	595
உடல்பொய்யு	489	உன்னவுன்ன	708	எண்ணியவெ	548
உணர்த்துமு	630	உன்னமு	643	எண்ணிப்பல	631
உண்டவர்க்	362	உன்னுவெளி	643	எண்ணிறை	704
உண்டுடுத்து	611	உன்னிலு	684	எத்தனைநா	597
உண்டுபோ	630	உன்னிலையு	215	எத்தனைப்பிற	431
உண்டோநீ	581	உன்னுமன	628	எத்தனையோ	602
உண்ணின்று	697	உன்னேநினை	589	எத்தனையோ	631
உந்திச்சுழி	664	உன்னையுட	521	எத்தனையோ	707
உந்துபிற	666	உள்ள		எத்தனைவித	175
உய்யும்படிக்கு	403	ஊரனந்த	7	எத்தன்மை	602
உருவிரூப்ப	663	ஊருமிலார்	648	எத்தாற்பி	598
உருவெளி	642	ஊரொப்பா	648	எத்திக்குந்	592
உரையிறந்து	293	ஊரொக	702	எத்தச்சமய	676
உரையிறந்த	591	ஊரொருந்த	698	எத்தநானே	355
உரையுணர்வி	417	ஊரொன்றி	662	எத்தநான்	194
உலகநெறி	642	ஊரொன்றி	662	எத்தப்படி	608
உலகமாயை	411	ஊரொன்றி	662	எத்தம்	648
உளவறிந்தெ	434	ஊரொன்றி	662	எத்தவு	616
உள்ளக்கொதி	644	ஊரொன்றி	662	எத்தெந்த	608
உள்ளங்குழை	643	ஊரொன்றி	662	எத்தைசன	658
உள்ளதுணரா	639	ஊரொன்றி	662	எத்தானுமு	195
உள்ளதுமி	712	ஊரொன்றி	662	எத்தானுன	318
உள்ளத்தி	540	ஊரொன்றி	662	எத்தெஞ்சமே	619
உள்ளத்தி	678	ஊரொன்றி	662	எத்தொருநு	600
உள்ளத்தி	478	ஊரொன்றி	662	எத்தொராபா	442
உள்ளத்தை	630	ஊரொன்றி	662	எத்தொலறி	702
உள்ளபடியா	324	ஊரொன்றி	662	எத்தொலினை	669
உள்ளபடியெ	622	ஊரொன்றி	662	எத்தொலினை	480
உள்ளபடி		ஊரொன்றி	662	எத்தொலினை	669

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
எல்லாந்தெ	698	என்னுடைய	684	ஐயவாதனை	426
எல்லாமறிந்	243	என்னுடையு	433	ஐயாவருணகி	501
எல்லாமிறந்த	673	என்னோநான்	589	ஐயோவுனை	596
எல்லாமுதவு	473	என்னேக்கெடு	614	ஐவகையெனு	70
எல்லாமு	125	என்னேத்தா	435	ஐவரென்றபுல	251
எல்லாமே	523	என்னோநான்	567	ஐவரோடு	627
எல்லாருமின்பு	623	என்னேப்புர	644	ஓ	
எல்லேயி	677	என்னேயறிய	689	ஓட்டென்	660
எவ்வகவும்	612	என்னேயின்ன	614	ஓப்பிலா	707
எவ்வாறிங்	676	என்னேயுந்தன்	577	ஓப்புயர்	607
எவ்விடத்து	532	என்னேயுன்ற	608	ஒருமைமன	209
எவ்வயிருந்	683	என்னேயுன்னை	517	ஒருமொழி	320
எவ்வயிருமே	600	ஏ		ஒருவரென்னு	338
எவ்வயிர்த்திர	258	ஏகமானவுரு	253	ஒருவனவன்	293
எள்ளத்தனையு	696	ஏங்கியிடை	637	ஒளிய	481
எள்ளவவுநின்	597	ஏசுமற	527	ஒன்றதாய்	439
எள்ளுக்குளே	675	ஏடார்மலர்	649	ஒன்றனையு	676
எறிதிரைக்கட	255	ஏதமற்ற	444	ஒன்றாகப்	269
எனக்கினியா	631	ஏதமின்றி	435	ஒன்றாய்	706
எனக்குணீ	686	ஏதுக்குச்சம்	491	ஒன்றியொன்	314
எனக்குமுனக்	522	ஏதுக்குஞ்சம்	525	ஒன்றிரண்டா	449
எனக்குளே	336	ஏதுக்குடம்சு	506	ஒன்றிரண்டு	689
எனக்கெனச்	434	ஏதுக்குமுன்	621	ஒன்றிரண்டெ	632
எனக்கென்	406	ஏதுந்திரு	495	ஒன்றுந்தெரி	473
எனக்கோர்	464	ஏதுந்தெரியா	702	ஒன்றுமறநில்	498
எனதென்பது	402	ஏதுந்தெரியா	640	ஒன்றுமறியா	664
என்செயலின்	373	ஏதுவந்து	619	ஒன்றேபல	607
என்செயினு	696	ஏதேதுசெய்	680	ஒன்றைகினை	603
என்புருகி	598	ஏதேதுசொ	640	ஓ	
என்பெலா	183	ஏதச்சுமை	617	ஓகோவுனை	456
என்போலெ	607	ஏய்ந்தநல்லரு	446	ஓடுங்கருத்	697
என்றுங்கரு	610	ஏரின்கிவபோ	660	ஓடுமிரு	593
என்றுமடை	634	ஏழைக்குரு	665	ஓதரிய	296
என்றுமிரு	609	ஏறுமயிர்	616	ஓயாதோ	595
என்றுமுன்னே	333	ஏறுவாம்பரி	387	ஓயாவன்	701
என்றுவிடி	648	ஐ		ஓராமலெல்	640
என்றுளேநீ	583	ஐந்துபூத	250	ஓராமலே	514
என்னதியா	622	ஐந்துவ	73	ஓரா மன்	690
என்னதி	692	ஐந்துவகை	95	ஒருவரை	635
என்னரசே	704	ஐம்பூதத்தா	665	ஒவென்ற	568
என்னறிவுக்	700	ஐயமற்றவதி	344	ஓள	
என்னறிவு	667	ஐயனேயுனை	350	ஓளவிய	68
என்னறிவை	659				

பெ.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
க		கண்மூடி	604	கற்றும்பலபல	487
கல்பக	611	கந்தரனுபூதி	660	கற்றலுக்கே	632
கநில	657	கந்துகம	241	கன்மநெறி	691
ருக்கும்	664	கருணைமொழி	310	கன்மமென்ப	623
தைமண்	427	கருதரிய	292	கன்மமே	352
முத்த	595	கருதுமடி	633	கன்றினுக்கு	595
பின்மடைக	711	கருத்தினுட்	871	கன்றமன	672
பின்மடைவி	680	கருப்புவட்	688	கன்னங்கரிய	629
பெத்தனை	477	கருமருவு	79	கன்னலமு	152
ங்கனமு	631	கருமுகங்கா	656	கன்னலுடன்	678
நமன்	672	கரைந்துகரை	507	கன்னமரும்	627
மதேனு	437	*ரையிலின்ப	347	கன்னன்முக	438
களில்	664	கலக்கமுற	638		
—கண்ணு	359	கலங்காத	586	கா	
—தனை	649	கலந்தமுத்தி	354	காகமானவை	207
—துபொ	660	கல்லாதநெஞ்	699	காகமுறவு	535
—வடிவெ	632	கல்லாதபேர்	157	காகமொடுகழு	247
—வடிவெ-ங்	703	கல்லாதவறிவு	111	காக்குநின்ன	356
டனவல்ல	300	கல்லாதேனா	646	காக்கைநரி	662
டவரி	645	கல்லாலடி	705	காச்சுச்	642
டவிட	683	கல்லாலெறிந்	468	காடுங்கரையு	532
—றியேன்	543	கல்லாலினீழ்	575	காட்சியெல்	639
டனவே	705	கல்லெறிய	622	காட்டத்திலங்	636
டாருள	458	கல்லேறு	496	காட்டவரு	602
டார்கள்	381	கல்லேனு	182	காட்டுகின்ற	695
டலை	586	கல்லேன்	649	காட்டித்திரு	674
டெண்டு	668	கல்லையுற்ற	351	காட்டியவந்த	482
டிமொழி	663	களவுவஞ்சனை	443	காணரிய	281
டியிலா	623	களத்தலைவ	653	காணாத	649
டினினை	471	களன்பொரு	478	காணுங்கண்	331
டினி	568	களன்னிவ	680	காண்டல்	277
ணகன்ற	356	களனாதுகட்	635	காண்பானு	689
ணடி	701	கற்கண்டா	682	காதலால்	649
ணைக்	591	கற்கண்டோ	492	காதற்று	502
ணைநீர்	206	கற்குணத்தை	681	காதுலோலை	414
ணவாரே	598	கற்குநிலை	642	காந்தமதை	420
ணிரைக்	698	கற்குமது	637	காந்தம்ரு	649
ணிற்சா	345	கற்பதெல்லா	705	காமனைவா	664
ணிணுண்	445	கற்புறுசுந்	545	காயநிலை	611
ணுணின்ற	365	கற்பனை	640	காயாதமர	277
ணுண்	649	கற்றகலை	604	காயிலை	168
ணை	592	கற்றதுங்கே	709	காரகமா	624
ணைளியே	499	கற்றவரி	596	காராரு	171
		கற்றுமென்ப	346	காரிட்ட	76

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
காலமுன்று	358	கெ		சஞ்சிதமே	663
காலமேகர	585	கெசதுரக	149	சடத்துருயிர்	673
காலமொடு	297	கெடுத்தே	682	சட்டை	698
காலமொரு	618	கெட்டவழி	612	சத்தமுதலாத்	69
காலர்பய	620	கெட்டியென்	602	சத்தமுதலாம்	665
காலன்றனே	509	கே		சத்தாகிநின்	626
காலாவழி	707	கேழல்பச	674	சத்தொடுசித்	675
காலையுயி	670	கேட்டதை	618	சத்ததமுநி	29
கால்பிடித்	612	கேட்டலுடன்	492	சத்ததமுமே	628
காற்றை	564	கேட்டன்	692	சந்ததமும்	133
கானகிலங்கு	115	கேவல	417	சந்திரனே	679
கானற்சலம்	678	கேவலத்தி	694	சருகுசல	115
கானற்சோழ	704	கை		சன்மார்ச்ச	276
கி		கை		சன்னல்பின்	669
கிட்டுக்கொ	650	கைத்தலம்	295	சா	
கிட்டிராய்	650	கையினார்	357	சாங்கிரமா	423
கு		கையங்கு	702	சாட்டையு	408
குடக்கொடு	218	கையுமெய்யு	332	சாட்டையிலா	695
குத்திரமெய்	679	கைவிளக்கி	674	சாதனை	634
குருலிங்க	500	கொ		சாதிசுலம்	50
குருலிங்க	693	கொடியவே	358	சாலக்கபாட	672
குருவாகி	524	கொடுக்கின்	410	சாலோக	677
குருவுருவாகி	378	கொடுத்தே	508	சாற்றரிய	564
குலல்லான்	427	கொந்தவி	231	சி	
குறிகளாடு	248	கொலைகளவு	632	சிட்டர்க்கெ	697
குறித்தவித்	668	கொல்லாமை	161	சித்தநிருவி	626
குறிபுக்குண	525	கொல்லா	593	சித்தநினேவ	593
குறைவிலரு	658	கொல்லாமை	618	சித்தந்தெளிந்து	677
குறைவிலா	338	கொழுந்தா	459	சித்தந்தெளிந்தோ	612
குற்றங்குறை	634	கொழுந்தில்	603	சித்தமெனும்	667
குற்றச்சமய	683	கொழுந்து	378	சித்தமவுன	631
குன்றாதமு	316	கொள்ளித்தே	615	சித்தமவுனி	470
குன்றிடாத	361	கொள்ளையே	621	சித்தான	704
கூ		கோ		சித்துஞ்சுட	527
கூடியநின்	542	கோட்டாலே	682	சித்தினேறி	629
கூடுதலுடன்	81	கோலமின்றி	330	சிரந்தனை	610
கூட்த்தவறி	595	சு		சிரந்திக்குந்	634
கூட்த்தவறிவா	630	சுகத்தின்	357	சிரந்திக்குந்தோ	694
கூருநின்ற	379	சுகமனைத்தும்	491	சிரந்தித்த	692
கூருய	577	சுகமலார்	446	சிரந்தித்தவெ	591
கூறுங்குணமு	650	சுக்ரவாத்தி	661	சிரந்தைத்	404
		சஞ்சலமற்	645	சிரந்தைசி	629
				சிரந்தையச்	638

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சிந்தைமறந்	675	செப்பரியத	272	ஞா	
சிந்தைய	650	செப்புங்	607	ஞாலத்தை	617
சிந்தைய	601	செம்பொன்	334	ஞானநெறிக்	526
சிந்தையன்	709	செம்மையறி	670	ஞானநெறிகா	691
சிந்தையி	658	செய்யுஞ்செ	334	ஞானமே	395
சிந்தையுமே	638	செய்யுந்தவ	457		
சிவமாதி	461	சென்றவிட	685	த	
சிவன்செய	390	சென்று	685	தக்ககேள்	341
சிற்பரமே	627	சே		தக்கநின்	447
சிற்றம்பல	658	சேராமற்	572	தக்கரவி	679
சிற்றரும்	429	சேராமற்சே	701	தட்டுவை	664
சிற்றறிவு	689	சை		தத்துவ	503
சிற்றின்ப	677	சைவசமய	534	தத்துவமா	670
சினம்மக்க	615	சொ		தத்துவமே	644
சின்னஞ்சிறியா	617	சொல்லந்தரிய	375	தத்துவர்	662
சின்னஞ்சிறியே	650	சொல்லாடா	601	தந்திர	689
சீ		சொல்லாய	585	தந்தேனே	610
சீராருந்தெய்	591	சொல்லாலட	591	தந்தையி	675
சு		சொல்லாலும்	422	தந்தைதாயு	413
சுகமாகு	460	சொல்லாலே	569	தந்தைதாய்	235
சுக்கிலமூ	661	சொல்லாற்	472	தந்தைதாய்த்	438
சுட்டழகா	700	சொல்லான	687	தந்தைதாய்தம	566
சுட்டியுள	609	சொல்லான்ம	469	தப்பித	705
சுத்தமூ	169	சொல்லான்மெள	205	தம்முயிர்	612
சுத்தவறி	594	சொல்லிநந்	650	தர்க்கடி	683
சுத்தவித்தை	667	சொல்லிறப்	646	தற்பர	678
சும்மாவிருக்	513	சொல்லிப்ப	633	தற்பரமா	456
சும்மாவிருந்	476	சொல்லுக்கட	501	தற்போத	650
சும்மாவிருப்	600	சொல்லுஞ்	635	தனியிரு	440
சுருதிய	419	சொல்லும்	598	தனிவளர்	389
சுழுத்தி	424	சொல்லும்பொ	624	தன்செய	632
சூ		சொல்லையுன்	332	தன்மயஞ்	428
சூட்டியென	332	சொன்னசொ	710	தன்மயமா	637
சூதாவொர்	615	சொன்னத்	597	தன்மயமான	19
சூதானமென்	671	சொன்னத்	597	தன்னதென்	329
சூதொன்று	609	சொன்னத்தை	613	தன்னரசு	707
சூரியர்கள்	672	சொன்னவர்	517	தன்னிலே	453
செ		சோ		தன்னெஞ்	409
செகத்தை	560	சோதியா	355	தன்னைத்	609
செங்கதிரின்	687	சோதியாதெ	587	தன்னையறி	451
செங்கிருமி	662	சோதியே	700	தன்னையறிந்த	651
செப்பரியுன	687	சோதியேசு	339	தன்னையறிந்திரு	544
		சோற்றுத்	622	தன்னையறிந்தா	632
				தன்னையறியத்	604

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தன்னையறியா	604	தினமேசெல	476	தேசிகர்	693
தன்னையறியு	703	தினையத்தனை	698	தேடாததே	625
தன்னையொ	309	தி		தேடினேன்	619
தா		திங்கரும்	678	தேடுந்திர	624
தாசுமறிக்	594	திதனையா	687	தேவொர்	707
தாங்கரிய	651	திதெலா	547	தேடுவேனின்	646
தாங்கிய	693	திதெனவு	644	தேவரெல்	582
தாயர்கர்	610	திரத்தினும்	630	தேவர்தொ	295
தாயான	589	திராக்கரு	651	தேன்முகம்	298
தாயிருந்	641	திராதவென்	455	தொ	
தாயினும்	696	து		தொல்லைக்	651
தாயினுமி	549	துங்கமழு	511	தொல்லைப்	696
தாயுந்த	420	துச்சப்புல	688	தொல்லை	503
தாராதவரு	83	துச்சனென	598	தோ	
தாராவரு	625	துட்டனை	681	தோற்பா	617
தாவிய	651	துய்யன்	439	ந	
தானந்த	638	துய்யகா	657	நடக்கினு	462
தானந்தவஞ்	464	துரியங்	694	நடத்தியில்	388
தானந்தவஞ்	521	துள்ளுமறி	135	நலமேது	578
தானந்தவந	613	துன்பக்கட	507	நன்றறி	506
தானமும்	388	துன்பக்கண்	596	நன்மென	577
தானவனும்	638	துன்பமெ	689	நன்னெஞ்சு	651
தானாக	626	துன்மார்க்க	582	நா	
தானுதல்	629	துா		நாட்டமுன்	432
தானுனதன்	287	துங்காம	695	நாட்டா	599
தானுனதன்மை	516	துங்கிவிழி	651	நாட்பட்ட	579
தானென்னை	634	துயபண்த்	665	நாட்பட்	628
தானேசபா	655	துயவறி	687	நாடுகரு	624
தானேயகண்	379	துயதான	349	நாசகீத	353
தானேயா	614	துாளேறு	559	நாதமே	575
தானேயு	328	தெ		நாதனை	547
தி		தெட்டிலே	551	நாம்பிரம	692
திகையாதோ	573	தெய்வம்	365	நாய்க்குங்	702
திக்கொடுதி	140	தெளிவாக	18	நாவழுத்துஞ்	626
திக்கொடு	592	தெருளாகி	164	நாளவங்கள்	658
திங்கனமு	708	தெளிவொ	445	நாளவங்கள்போ	518
திடமுத	539	தே		நாளும்பொ	666
திண்ணிய	663	தேகச்செய	513	நாற்றச்சடல	465
திருந்து	440	தேகமியா	642	நாற்றமிகக்	663
திருவருட்	352	தேகமிறு	617	நானுனதன்	623
திருவருண்	583	தேகமுத	668	நானுனதன்	675
திமையற்ற	685	தேகாதி	634	நானுனிங்	313
திமையிலொ	317	தேக்கியின்	342	நானுனெனக்	628

திருப்பாடலகராதி

கூ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
நானென	306	நீயேயிங்	571	பண்டொரு	157
நானெனவு	428	நீராய்க்	625	பண்ணி	686
நானென்றோ	463	நீர்க்குமிழி	620	பண்ணே	131
நானென்னு	279	நீர்க்குமிழிபா	652	பதமூன்று	450
நானேகருதி	652	நீர்க்குத் திபோன்	661	பதியுண்டு	549
நான்றானெனு	526	நீர்ப்புற	620	பத்திரீ	548
		நீர்புத்த	656	பத்திரெறி	89
நித்தமா	697	நூ		பத்தாரு	630
நித்தியமாய்	45	நூலெண்	617	பத்தர்	646
நித்தியமொ	616	நெ		பந்தமயக்	639
நித்திரையாய்த்	636	நெஞ்சகத்தில்	652	பந்தமறு	285
நித்திரையாய்வ	669	நெஞ்சகமே	612	பந்தமொலா	638
நித்திரையிற்	619	நெஞ்சகம்	706	பரமாய்	642
நித்திரையு	646	நெஞ்சத்தி	543	பரமூனக்	599
நியமலக்ஷண	254	நெஞ்சகத்து	337	பரம்பர	370
நிர்க்குணநி	121	நெறிகடாம்	436	பரவரிய	452
நில்லாதவா	321	நெறிபார்	576	பவம்புரிந்	447
நில்லாது	211	நே		பழுதுண்டு	474
நில்லாப்	515	நேகஞ்சிறி	700	பள்ளங்க	706
நில்லாமனின்	650	நேசத்தா	635	பற்றியபற்	710
நிறைகுடந்	511	நேசநிரு	598	பற்றினதை	707
நிற்றூன்	331	நேசிக்ஞு	504	பற்றலாம்	366
நினைபுநி	400	நேராய	494	பற்றும்	603
நினைபுநினை	477	நேரேதா	296	பற்றுவன	186
நினைப்பற	685	நேரேநின	605	பற்றுவெரு	119
நினைப்பு	676	நேற்றுளா	418	பற்றொழிந்து	642
நினைவொன்	319	நோ		பற்றற்றிரு	626
நின்போதத்	603	நோக்கற்கரி	497	பன்மார்க்க	691
நின்றநிலை	708	நோயும்வெங்	568	பன்மலைத்	309
நின்னிறை	629	ப		பன்முகச்	262
நின்னைச்சர	029	பச்சென்ற	664	பன்முத்திரை	652
நின்னையுணர்	622	பச்சைகண்	652		
		பச்சைநிற	657	பாகத்தி	219
நீக்கப்பிரி	674	பஞ்சப்	670	பாகமோ	558
நீக்கெமலக்	656	பஞ்சரித்து	602	பாக்கியங்க	683
நீங்காதுயி	460	பஞ்சாய்	696	பாச்சாலங்	616
நீட்சிக்குறு	635	பஞ்சுத்தி	613	பாசநிக	700
நீதியாய்	512	படிப்பற்று	626	பாசபந்த	652
நீதியெங்கே	580	பட்டப்	643	பாசமகலா	689
நீயற்றவந்	514	பட்டப்	127	பாசம்போய்	596
நீயன்றி	621	பணியற்று	702	பூடாது	238
நீயெனநா	488	பண்டுங்கா	680	பாடிப்படி	597
நீயேநா	645			பாடியாடி	709

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பாட்டாளி	142	புத்திறெறி	543	பொய்கண்	658
பாட்டுக்கோ	643	புத்தியெனு	666	பொய்குவித்	633
பாதிவிருத்த	653	புத்தியினு	641	பொய்க்கா	671
பாயப்புலி	456	புரத்தோர்	624	பொய்க்கூடு	653
பாரகமும்	605	புலர்ந்தேன்	681	பொய்திக	146
பாரநயா	607	புலனைந்து	510	பொய்ப்ப	653
பாரனைத்து	515	புலியினத	500	பொய்முட	681
பாராசை	652	புன்புலான்	335	பொய்மமய	699
பாராதி	189	புன்மலத்	668	பொய்பகல	636
பாராதிநீ	605			பொய்யநில	599
பாராதபூ	712	பூங்காவன	520	பொய்யாருல	466
பாராதிபூத	489	பூட்டற்றுத்	633	பொய்யி	174
பாராதிக	217	பூட்டிவைத்	646	பொய்யுலக	617
பாராதியண்	323	பூதமுதலாக	553	பொய்யுல	694
பாராதவி	289	பூதமுதன	645	பொய்பு	647
பாராதே	703	பூதமொடு	561	பொய்யெல்	616
பாராயோ	571	பூதலயமா	31	பொய்யெ	695
பாராயோ	594	பூரணி	556	பொய்யைப்	605
பாரொடு	143	பூராயமா	615	பொருந்து	584
பார்க்கி	643			பொருளாகக்	52
பார்க்கினண்	607	பெண்ணு	676	பொருளே	581
பார்த்தவிட	592	பெரிய உண்ட	437	பொருளைப்பூ	405
பார்த்தன	583	பெருமைக்	347	பொல்லாத	667
பாலரொடு	611	பெருவளி	47	பொல்லாத	483
பாவமென்ற	641	பெற்றவட்	570	பொறியிற்	416
பாவிபடுங்	629	பெற்றவர்	397	பொறிவழி	616
பாவியே	391	பெற்றானு	645	பொற்பி	154
பாழாகி	528	பெற்றோம்பிர	509	பொற்பு	421
				பொன்னு	656
				பொன்னே	329
பிடித்ததை	635	பேசாத	632		
பித்தரிதை	660	பேசாவனு	377	போக்குவர	689
பித்தனையே	610	பேசாவிடும்	711	போதமா	86
பின்னையதி	510	பேச்சாகா	601	போதமென்	418
பிறிதொன்	685	பேச்சுமூச்	677	போதஜூர்	660
பிறியாத	239	பேதித்தசம	191	போதாந்த	593
பிறியாது	640	பேதைப்	653	போற்றே	681
பின்னுமு	411	பேற்றேத்து	267	போனக	105
பின்னுமுட	507			போனநாட்	579
புகலரிய	590	பைங்கூழ்	668		
புகழுங்கல்	364	பைம்பயி	653	மடிமை	620
புண்ணிய	679			மட்டிலா	699
புண்ணீர்மை	681	பொங்கிய	611	மட்டுப்படா	653
புத்தமீர்த	245	பொங்கேத	680	மண்டலத்தி	448

திருப்பாடலகராதி

சு.க

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
மண்ணை	644	மாறவனு	594	மே	
மண்ணை	123	மாறுபடு	166	மேலொரு	620
மண்ணை	639	மி		மேவுபஞ்ச	654
மண்ணீர்மை	639	மியிட்ட	555	மேற்கொண்	171
மண்ணுமறி	646	மின்போ	244	மை	
மண்ணும்	610	மின்னனைய	616	மைகாட்டு	638
மண்ணுமங்	653	மின்னனைய	103	மையுலாந்விழி	618
மண்ணுடு	678	மின்னைப்	419	மைவண்ணை	601
மண்ணெடு	602	மின்னைய	441	மேந	
மதியுங்	866	மு		மோனகுரு	623
மத்தமத	224	முகமே	538	மோனகுரு	611
மத்தர்	259	முக்குணத்	614	யா	
மந்தவறி	619	முக்குணத்	670	யாதுமண	16
மந்திரத்	636	முகச்சகமே	692	யானெனல்	399
மயக்கு	429	முத்தனைய	214	யான்றானை	519
மயக்குறு	587	முத்தாந்த	593	யோ	
மரபைக்	711	முத்தாந்த	643	யோகியற்கே	608
மரவுரி	212	முத்திக்கு	646	வ	
மருமலர்ச்	232	முத்தியிலு	621	வஞ்சகத்து	696
மலைமலையா	280	முத்தவ	592	வஞ்சந்மன்	608
மறக்கின்ற	482	மும்மலச்	663	வஞ்சமோ	529
மறமலி	396	முருந்தின	546	வஞ்சனைய	385
மறைமுழக்	304	முற்றமோ	583	வஞ்சனையு	596
மற்றுன	353	முன்னள	760	வடிவனை	311
மனதேகல்	712	முன்னாண்	623	வடிவிலா	374
மனத்தாலும்	498	முன்னிலை	463	வடிவெலா	345
மனமான	666	முன்னிலைச்	411	வட்டமிட்	563
மன்றும்	695	முன்னினை	706	வண்டாய்த்	606
மா		முன்னெடு	601	வந்ததை	615
மாசுற்ற	694	முச்சுற்று	682	வந்தவா	530
மாசான	705	முர்த்திதலர்	613	வந்தவாறி	422
மாடுமக்கள்	574	முர்த்தியெ	624	வந்தித்து	599
மாதத்தி	484	முலவீருள்	701	வந்தென	282
மாயபயக்	619	முன்றுகண்	504	வம்பெனன்	383
மாயாஜகத்	493	மே		வரும்போ	327
மாயாசக	606	மெய்த்தகுல	682	வரும்போ	401
மாயாவிகார	669	மெய்யான	490	வருவான்	606
மாயாவிகார	694	மெய்யிற்சிவ	665	வல்லமை	614
மாயைமுத	606	மெய்யிடுனாய்	654	வல்லாலா	706
மார்க்கண்	679	மெய்யைப்	520	வழியிடுதெ	515
மாலேவளர்	653	மெய்வீடா	129	வளம்பெறு	366
மால்காட்டி	600	மெய்வீசு	663	வன்பொன்று	640
மாலைவைத்த	639	மெல்லிய	700	வன்மையி	616
மாறாத	629				

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
வா		வாழ்வெனவ	386	விளங்கவெண்	302
வாக்காதி	666	வாழ்வெனவு	578	விளங்கவென	574
வாக்காய்	592	வாளாருங்கண்ணை	696	வி	
வாக்கான்	697	வாளாருங்கண்ணி	581	வீங்கித்	664
வாக்குமனம்	659	வானநாயக	444	வீணைபிறந்	698
வாக்குமனமு	645	வானந்த	592	வீறியவே	683
வாக்குமனமொ	706	வானமுகில்	679	வே	
வாசகஞான	618	வானமெல்லாங்	593	வெஞ்சேவெ	656
வாசாகயி	13	வானுதித்தது	636	வெட்டவெளி	600
வாடாதே	690	வானுதிரீ	606	வெந்து	672
வாடுமுகங்	641	வானுதிபூத	172	வென்றீர்	185
வாட்டப்	654	வானுட்டங்கு	687	வெம்பந்த	660
வாதலு	695	வாண்முத	380	வெய்யபிற	673
வாதனைப்	426	வானைப்	340	வெய்யபுவி	672
வாதனை	703	வான்காண	605	வெள்ளைக்கரு	606
வாதனைவி	695	வான்கெடு	670	வெள்ளங்	502
வாதுக்கு	615	வான்பொரு	431	வெளியா	618
வாதைப்பி	673	வி		வெளியான	459
வாயாதோ	530	விஞ்சுபுலப்	629	வெளியினின்ற	351
வாயாந்தி	641	விண்கருணை	636	வே	
வாயிலோரை	395	விண்டு	665	வேண்டா	580
வாயினார்பே	598	விண்ணருவி	510	வேண்டிய	454
வாயுண்டு	467	விண்ணவரிந்	271	வேண்டுஞ்	336
வாயொன்	609	விண்ணவர்	654	வேண்டும	360
வாய்க்குங்	349	விண்ணவன்	672	வேண்டுபவ	299
வாய்திறவா	654	விண்ணாடர்	680	வேட்டைப்	666
வாய்பேசா	608	விண்ணாதி	55	வேதமுத	497
வாராதேலா	38	விண்ணாக்	701	வேதமுட	202
வாராய்நெஞ்	483	விண்ணார்	655	வேதமெத்த	436
வாராவரவாக	529	விண்ணாறு	542	வேதாந்த	620
வாராவரவாய்	654	விண்ணிறைந்	57	வேதாவை	230
வாரிக்கொ	343	விண்ணுக்கும	612	வேலையிலா	662
வாரியேழு	337	விண்ணுள்வளி	655	வேறுபடு	588
வாலற்ற	694	விதியையும்	359	வை	
வாவாவென்	514	வித்தன்றி	601	வைதிகமாஞ்	659
வாவீக்கமல	541	வித்தியாதத்	667	வைத்தசுவ	635
வாழாதுவா	540	விமலமுத	268	வைத்த	333
வாழிசோ	410	விரிந்தமன	610	வைத்தபொரு	573
வாழக்துநி	339	விரும்புஞ்	613	வைத்திடு	572
வாழ்வனைத்	450	விளக்குந்	605	வையகமா	485
வாழ்வனை	312				

